Lý Tiểu Phật

Thần Đồng Diêm La

Hồi 1

Thần Đồng Diêm La

Cao sơn Thiếu Lâm tự Ở Thiếu Thất sơn, Hà Nam. Mái liền mái, tường liền tường, tường đỏ ngói xanh, tiếng chuông mỏ liên hồi chẳng dứt, dáng vẻ trang nghiêm, tiềm ẩn bên trong một khí phái vương giả của chốn lãnh tụ võ lâm quần hùng.

Phía sau sân chùa, nói tiếp liền là thiền phòng của hòa thượng trụ trì, cách đó không xa có ba dãy nhà tranh vách đất ngang ngạc nhiên tọa lạc để được coi là hàng xóm của hòa thượng trụ trì. Thử nghĩ ai mà to gan như thế? Dám vuốt râu cọp võ lâm? Nếu là người tầm thường không ai dám liều lĩnh như vậy?

Có lẽ Thiếu Lâm tự là nơi đắc đạo của những bậc cao tăng hiền tài, tu hành thâm hậu.

Hãy nghe tiếng tụng kinh của ai từ xa vang vọng :

“Nam vô hát ba dát ma đa la đa đa,

Nam vô áo lợi đa, bà lư hạt đế bát ba da,

Ma ha tát chúng bà đa,

Ma ha gia lư ni gia đạ..”

Lạ nhỉ? Đó chẳng phải là tiếng tụng kinh hùng hồn của lớp cao tăng mà là tiếng hát của trẻ con trêu ghẹo người. Bằng vào âm thanh mà đoán biết được đó là tiếng của trẻ con độ chừng mười tuổi đầu.

- Ha, hạ..

Ba chú tiểu hòa thượng chừng mười sáu mười bảy vừa đi ngang qua dãy nhà tranh, nghe tiếng tụng kinh như vậy đều bật cười.

Tiếng cười làm dứt đoạn tiếng tụng kinh, một chú bé bỗng xoay người lại. Đó là một chú tiểu đồng xinh xắn, giữa trán có một nốt ruồi son đỏ thắm bằng hạt gạo, một mái tóc đen mượt phất phơ, trên đỉnh đầu tóc được kết thành một cái gút đoạn lấy vải quấn chặc, giống như cái sừng tê giác, đôi mắt hắn vừa tròn vừa đen, sáng long lanh linh động. Nhìn vẻ mặt tuấn tú thông minh nhưng lại bộc lộ thiên tính tinh quái, mi phụng, mũi thẳng, môi son trắng ngà phối hợp nhịp nhàng vừa khéo vừa ngộ nghĩnh, có điều cái vóc dáng hơi gầy mà thôi.

Chú bé đoan trang nhìn ba chú tiểu hòa thượng đang đứng trước cửa nói :

- Minh Trí, Minh Lý, Minh Nguyệt! Tại sao lại cười tiểu nạp?

- Kha khạ..

Rõ ràng là chú bé nghịch ngợm, lại làm ra vẻ người lớn, trông cái bộ tịch phát tức cười, lại còn tự xưng là "tiểu nạp", tự cổ chí kim chỉ có lão hòa thượng tự xưng là "lão nạp", còn trẻ nhỏ đâu có bao giờ tự xưng "tiểu nạp", huống hồ hắn lại chẳng thí phát quy y. Hắn vừa nói ra đã làm cho ba chú tiểu hòa thượng cười nức nẻ.

Chú bé thấy ba chú tiểu không đếm xỉa đến mình mà chỉ lo cười, tức giận xoay người lấy cuốn kinh tiếp tục đọc :

"Tát bà la phạt duệ, số đát ma đát tả. Nam vô tắt kiết lật chùy y môn áo lợi a. Thỏa lư kiết đế thất phật la lăng đà bà. Nam vô na la cẩn tà..."

Tiểu hòa thượng Minh Trí cười khúc khích nói :

- Thôi được rồi, đừng tụng kinh nữa tiểu Bửu Bửu, một đoạn đại từ bi chú chỉ khoảng mấy chục chữ mà mi đã đọc sai bốn mươi mốt chữ rồi, kha khạ..

Chú bé này nguyên họ Tần, tên Bửu Bửu, từ nhỏ ở Thiếu Thất sơn. Tuy ngày nào cũng nhập bọn với các hòa thượng, đêm đêm có người dạy hắn tụng kinh, nhưng không hề uốn nắn được bản tính cốt lõi, cho dù nhìn ở khía cạnh nào cũng chẳng thấy có chút gì là người của Phật môn, nhưng lại là bảo vật của các hòa thượng ở Thiếu Lâm tự.

Trợn to đôi mắt vừa tròn vừa đen lên, Tần Bửu Bửu giận dữ nói :

- Việc đó không thể trách ta! Kinh kệ đọc vừa khó lại không thanh thót, ta niệm được một đoạn như vậy đã là một việc không dễ dàng, còn nói chi đến niệm sai hay không sai? Ngươi thật quá rắc rối, nếu có sai thì cũng chưa hơn một nửa là bao mà!

Minh Lý cười nói :

- Chưa hết đâu! Ta lấy thí dụ nhé: "Vô" phải đọc là "mô", "hát" phải đọc là "ha", "la" phải đọc là "da", "na" phải đọc là "nô"... còn nhiều nữa, nhiều nữa, ta có nói thêm không?

Tần Bửu Bửu hừ một tiếng rồi nói :

- Đêm hôm qua đại hòa thượng thúc thúc đã sao chép cho ta Đại Bi chú, có dặn ta nhất định phải đọc hết, nhưng không dạy ta đọc như thế nào. Ta chỉ đọc theo sự hiểu biết của ta, ai mà biết kinh văn lại khác với ngôn ngữ bình thường. Ba vị đại sư nên thông cảm, đừng rắc rối làm gì.

Minh Trí cười to lên nói :

- Chưởng môn trụ trì đã dạy kinh kệ cho mi hơn một năm rồi mà thành tích tụng niệm như thế, thật không hiểu nổi Chưởng môn trụ trì lấy đâu ra sự kiên nhẫn để dạy cho mi hơn một năm nay. Xem ra, muốn làm Chưởng môn một phái thật không dễ dàng, nếu phải nhẫn nại như vậy, bần tăng tự thấy mình không sao bì kịp.

Minh Trí và Minh Lý tỏ vẻ phiền trách, oán than, không biết trụ trì là người khác thường hay là tự làm khổ mình?

Còn Tần Bửu Bửu thì chu cái miệng méo xẹo, không nói gì và tỏ ra bất bình.

Minh Nguyệt thấy hai vị sư huynh cứ mãi trêu chọc Bửu Bửu trong lòng bất nhẫn liền nói :

- Bửu Bửu, mi có biết chúng ta sáng sớm đến tìm mi có việc chi không?

Tần Bửu Bửu liếm liếm môi, ngang nhiên nói :

- Tụng kinh thì ta chẳng bằng chư huynh, vì ta không phải dựa vào đó để tìm cái ăn, nhưng mà nói đến thần cơ diệu toán, giải câu đố thì ta có thể hầu khách cùng chư huynh. Hây, hây, ta đoán nhé, nhất định là có một sư huynh về thăm nhà phụ mẫu vừa phản hồi, chư vị đến đây mời ta cùng đi nghe hắn kể chuyện thú vị giang hồ, có đúng không?

Ba vị tiểu hòa thượng rất kinh ngạc, bởi vì hắn đoán là trúng ngay.

Tần Bửu Bửu vui sướng vô cùng, không giấu giếm được, trẻ con vốn là trẻ con mà!

Bỗng nhiên Minh Trí khẽ nói :

- Sư phụ có nói, trẻ con thông minh khác thường dễ bị chết yểu.

Minh Nguyệt cũng lo lắng :

- Trụ trì cũng rất lo lắng về việc này, thêm vào thân hình của Bửu Bửu lại ốm yếu...

Minh Lý ngắt lời, nói rất hồn nhiên :

- Ta có cách này, từ nay mỗi chúng ta phải giám sát sự ăn uống của Bửu Bửu. Phải cho hắn ăn nhiều hơn chúng ta mới được. con người có mập thì đầu óc mới trở nên ngu đần, đến lúc đó thì chẳng phải lo lắng nữa. Minh Trí sư huynh, Minh Nguyệt sư đệ, các ngươi ý kiến như thế nào?

Minh Trí không nhịn được, ráng gặng nói to lên :

- Minh Lý sư đệ nêu ra ý kiến quá tồi, coi chừng ta bẩm báo với sư phụ thì

mi có tội nói bậy đó. Bửu Bửu ngoài bữa điểm tâm sáng ra, hai buổi cơm còn lại trong ngày đều do người dưới núi nấu cơm mặn mà ăn, làm sao mà giám sát? A di đà phật, sao sư đệ lại dám phá lệ? Hơn nữa, Bửu Bửu vì bịnh nên cơ thể gầy yếu. Sau cùng, ta hỏi mi, bộ người mập không thông minh sao? Mi chẳng phải coi như đang chửi xéo sư huynh ta đó sao?

Minh Lý liền chắp tay nói :

- A di đà phật! Minh Lý chẳng dám! Minh Trí sư huynh thật là sáng suốt, một loạt lời nói thật thấu triệt, cho sư đệ đây nhiều điều bổ ích.

Minh Trí tỏ ra mãn nguyện.

Tần Bửu Bửu cười hì hì nói :

- Thôi, ba vị đại sư chớ nên tranh luận, không thấy tóc của ta dài như thế sao? Phụ thân ta từng nói: tóc có dài thì sanh mạng cũng dài, cho nên ta không thể chết yểu được. Chư vị lại ngày ngày tụng kinh niệm Phật, cầu thần linh phò hộ, có thần linh phò hộ thì Diêm vương không bắt ta được! Thôi thì đi, chúng ta đi nghe chuyện đời xưa!

Nói xong y bước ra cửa đi trước. Minh Trí, Minh Lý và Minh Nguyệt từ nhỏ cùng lớn lên bên cạnh Bửu Bửu, và thường nuông chiều Bửu Bửu đã thành thói quen, lần này đương nhiên cũng cùng nhau cất bước đi theo hắn.

* * * * *

Bên ngoài Giới Luật đường có một cây thông to mười người ôm không hết, dưới gốc cây có đặt mấy cái ghế ngồi bằng đá. Trên những ghế đá ấy đang có năm người ngồi, một vị tráng niên, ba tên tiểu hòa thượng và một chú bé. Người tráng niên này là đệ tử tục gia của Thiếu Lâm, gần đây phiêu bạc trong chốn giang hồ, được người ta thường gọi là Tuyệt Chưởng Thu Mạt Ly, tuổi chừng hai mươi bảy, hai mươi tám, giàu lòng nghĩa khí, là một nhân vật trẻ tuổi kiệt xuất. Còn bốn người kia đó là Tần Bửu Bửu và huynh đệ Minh Trí chúng nó.

Trước tiên Minh Lý chẳng chút ngần ngại hỏi ngay :

- Thu sư huynh mau cho chư đệ biết hiện nay trên chốn giang hồ người nổi danh nhất là ai?

Thu Mạt Ly cười khúc khích nói :

- Đã một năm không gặp nhau, Minh Lý sư đệ vẫn còn nôn nóng, không giữ được bình thản như năm nào. Điểm này thì Bửu Bửu so với ngươi hay hơn nhiều, rất xứng đáng là đệ tử đắc ý của trụ trì đại sư.

Tần Bửu Bửu thần sắc tinh quái nhìn Thu Mạt Ly cười nói :

- Thu đại ca chớ nên mở miệng là chọc quê ta! Hừ, nếu huynh kể chuyện không sắc sảo hấp dẫn thì sẽ biết tay ta và Minh Trí, Minh Lý. Trừ phi tối ngày ở bên cạnh đại hòa thượng thúc thúc, nếu không thì chẳng có ngày yên thân đâu, và cũng chẳng biết Chưởng môn trụ trì có rảnh rỗi để làm hộ vệ cho huynh không?

Thu Mạt Ly rùn mình, giống như người sắp bị thọ tội. Cái gã tiểu tổ tông ở Thiếu Lâm tự này lớn nhỏ đều không dám động tới, Thu Mạt Ly liền xin lỗi và cười nói :

- Ta nói đây, nhờ Minh Nguyệt làm chứng.

Đoạn nét mặt nghiêm nghị tiếp :

- Hiện nay võ lâm thiên hạ đại để phân chia làm ba vùng thế lực. Một là danh môn đại phái do Thiếu Lâm, Võ Đang cầm đầu. Hai là ở địa bàn hướng tây, do một nhân vật hắc đạo làm lãnh tụ, gọi là Hắc Hạc Tử Ban Phiêu Ba Tử, Kiến Huyết Ma Quân Tiêu Nhất Bá, người này tính tình tàn ác, chuyên sử dụng đao, hễ xuất đao tất kiến huyết, điều đó cho thấy đao pháp của y tinh thông như thế nào, có thể nói là tổ sư của đao thuật. Ba là thống lãnh địa bàn phương bắc Tử Ngọ Linh, Kim Long xã Đại Đương Gia, Kim Đồng Diêm La Vệ Tử Y, có thể gọi hắn là kỳ nam chi tử. Như chim hạc trong bầy gà, hắn gầy dựng Kim Long xã, là một trong những ban hội kể cả hắc bạch

đều e dè. Kim Đồng Diêm La đã thành biệt danh của nhất đại bá chủ.

Minh Trí hỏi :

- Nói vậy, Vệ Tử Y là nhân vật nổi bậc trong võ lâm hiện đại?

Thu Mạt Ly gật đầu cười nói :

- Đúng vậy!

Tần Bửu Bửu lấy làm lạ nói :

- Danh hiệu của hắn thật kỳ quái, đã là Kim Đồng tại sao còn gọi là Diêm La?

Thu Mạt Ly cố ý gây khó dễ Bửu Bửu, hỏi ngược lại :

- Bửu Bửu đoán xem?

Tần Bửu Bửu trợn mắt nói :

- Ta không muốn đoán mò nên mới hỏi huynh!

Minh Lý gật đầu nói :

- Đúng thế! Đừng cho Bửu Bửu đoán, trụ trì đại sư không thích Bửu Bửu quá thông minh.

Thu Mạt Ly dĩ nhiên cũng hiểu rõ nguyên nhân, không dám cưỡng ép, nói tiếp :

- Con người Vệ Tử Y ta chưa từng gặp mặt, nhưng nghe được truyền thuyết về hắn cũng không ít. Kim Đồng là chỉ bề ngoài của hắn, Diêm La nói rõ thủ đoạn làm việc của hắn. Hắn đại khái hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, nhưng nhìn bề ngoài lại giống như một tiểu tử hậu sinh chừng hai mươi tuổi, với một gương mặt hồn nhiên, thư thái. Những người đã gặp con người hắn, không bao giờ có ý nghĩ cho hắn là người trong võ lâm. Hắn sử dụng một thanh kiếm, bình thường mang theo bên hông người, trông như là món đồ trang sức. Nếu nhìn vào khuôn mặt trung hậu và cái nụ cười tươi, trong sáng, đôi mắt ôn hòa, nếu một ai chưa biết đích thực lai lịch của hắn thì cho dù có đánh chết đi nữa cũng chẳng tin hắn là chủ nhân Kim Long xã và là một tay

cự bá của giới lục lâm giang hồ!

Thở một hơi dài, Tuyệt Chưởng Thu Mạt Ly nói tiếp :

- Danh hiệu Diêm La rất huyền bí. Vệ Tử Y tuy xuất thân từ lục lâm nhưng các anh hùng bạch đạo không bài xích hắn, vì hắn thiện ác phân minh rất rõ ràng, có điều thủ đoạn rất hiểm độc. Hắn xử lý những vấn đề gặp phải rất quả quyết và hung tợn, làm cho người ta phải kiêng nể, cho nên những người đã từng có mắc mưu với hắn đều gọi hắn là Diêm La. Cứ thế mà loan truyền rộng rãi ra trở thành danh hiệu Kim Đồng Diêm La.

Một thoáng im lặng, một luồng gió thổi nhẹ qua, mọi người ngồi đấy đều liên tưởng hình ảnh của Vệ Tử Y, mơ ước sao chính mình sẽ được trở thành người anh hùng lý tưởng ấy.

Tần Bửu Bửu nói nhè nhẹ :

- Vệ Tử Y không hổ là anh hùng, cũng có thể cho là một người tốt.

Thu Mạt Ly khẽ gật đầu nói :

- Trên nguyên tắc là đúng nhưng mà nếu như hắn xuất thân từ bạch đạo danh môn chánh phái đồng thời xử sự không hung tợn và hiểm độc như thế thì càng hoàn thiện hơn.

Tần Bửu Bửu "hừ" một tiếng mạnh nói :

- Những người mang tiếng chánh phái, khoát lớp áo nhân nghĩa bên ngoài nhưng trong thâm tâm của họ mang tâm địa của sói lang hổ báo, loại người này mới hiểm độc tàn ác, hại người một cách vô hình, làm cho người ta chẳng biết đâu mà đề phòng. Thu đại ca xuất thân từ Thiếu Lâm, đã quá hạn chế mình trong qui cũ danh môn chánh phái, tuy trong lời nói không được tán thành cách hành sự của Vệ Tử Y, nhưng thâm tâm không chừng đã xem hắn như một thần tượng từ lâu rồi.

Thu Mạt Ly thật lỡ khóc lỡ cười. Tần Bửu Bửu chỉ mới mười ba tuổi đầu, ngây thơ quái quắc, tinh ranh nghịch ngợm, chỗ nào cũng muốn nhúng mũi

vào. Ở Thiếu Lâm tự này trên từ Chưởng môn trụ trì, dưới từ đầu bếp đến tên làm thuê, ai cũng thương yêu, tự nhiên tạo thành tánh nhúng nhảnh, càng thấy dễ thương. Nhưng hắn người thì nhỏ mà quỉ quái lại to, thường nói những câu không sao ngờ trước được, làm cho người ta vô cùng ngượng nghịu, muốn chửi hắn thì chẳng có lanh miệng, lanh mồm như hắn, còn nếu muốn đánh hắn thì không nhẫn tâm. Đường đường là đấng nam nhi, lại bị một tiểu ngoan đồng làm cho bí lối.

Minh Trí, Minh Lý cười thầm. Đối với những trường hợp như vậy chúng nó chẳng lạ lùng gì, im lặng là vàng, lại được yên thân. Cuối cùng thì Minh Nguyệt còn nghĩ chút nghĩa tình giải vây giùm cho Thu Mạt Ly, nói :

- Thu sư huynh, không nên chỉ nói riêng mỗi Vệ Tử Y, hãy nói thêm cho chúng ta biết gần đây còn xuất hiện những nhân vật kiệt xuất nào mới nữa, cho chúng ta nghe cho sướng tai xem nào?

Tuyệt Chưởng Thu Mạt Ly nhìn Minh Nguyệt tỏ vẻ cảm kích, đoạn tiếp tục kể những chuyện võ lâm rất lý thú. Minh Trí, Minh Lý và Minh Nguyệt nghe đến say mê, gật đầu tán dương.

Tần Bửu Bửu xem bề ngoài dường như nghe đến mê hồn, nhưng thâm tâm lại đang nghĩ chuyện riêng của mình :

"Nếu ta được một người sư huynh như Vệ Tử Y thì sướng biết bao. Đại hòa thượng thúc thúc ngày ngày bắt ta tụng kinh, tụng đến phát ớn da gà, cho tới khi tụng trật lất mới thôi. Ta quyết định xuống núi đi phiêu bạt giang hồ một phen có phải tốt hơn không. Đệ tử của Thiếu Lâm tự đối với ta tuy rất tốt, nhưng chẳng thân bằng ca ca, nếu như gặp vận may, không chừng Vệ Tử Y lại theo ta. "Hữu duyên thiên lý lai tương hội...". Ậy! Biết làm sao đây, hi hị.."

Khi nghĩ đến điều đắc ý, chú bé non dạ ấy bỗng bật cười vui vẻ, chính cái cười ấy dễ phát hiện ra chỗ sơ xuất.

Cũng may là Thu Mạt Ly đang nói đến chỗ thú vị nên Minh Trí, Minh Lý và Minh Nguyệt cũng đang cười, nếu không làm sao tránh khỏi lòi đuôi chuột. Tần Bửu Bửu trong bụng nghĩ nếu bị mấy người này biết được, chuyện đi ắc khó đạt thành. Cười thì cười nhưng trong bụng vẫn từ từ tính toán làm sao giấu cho được đại hòa thượng thúc thúc. Bởi vì dãy nhà tranh cách thiền phòng của Chưởng môn trụ trì không xa, nếu không tính toán kỹ lưỡng, bị động tịnh thì không qua lọt được tai mắt đệ nhất cao thủ Thiếu Lâm.
Suy nghĩ tới lui, trong bụng đã có dự án, quyết định nhân buổi chiều xuống núi dùng cơm len lén ra đi, đó là phương cách an toàn nhất. Hầu đi tìm người đại ca lý tưởng trong tâm hồn.
* * * * *
Tháng bảy, nắng chiều như lửa, cái dư vị của sức nóng trong ngày còn tồn tại khiến người và ngựa mệt mỏi, ngột ngạt.
Bốn người cỡi bốn ngựa, xếp hàng đôi đi ruỗi rong trên đường cái, họ đều quấn khăn tím áo tím. Người trong võ lâm nếu nhìn qua sẽ biết ngay đây là một bang hội nào của giới giang hồ.
Hai kỵ sĩ đi hàng đầu trông dường như phụ tử. Người già chừng hơn bốn mươi, ngươi nhỏ tuổi độ hai mươi. Người già tướng mạo không đẹp. Người trẻ tuy ốm nhưng tuấn tú, còn hai người phía hàng sau dường như là tùy tùng.
Trời nắng mà cỡi trên lưng ngựa thật không thoải mái chút nào. Bốn người đều có vẻ chịu không thấu, thỉnh thoảng dùng khăn lau mồ hôi, nhất là người lớn tuổi trung niên, chễm chệ ngồi ngựa ở phía trước càng thấy bực bội, tay phải cầm cương, tay trái liên tiếp dùng tay áo dài quạt át, hình như những người mập thì sợ nóng hơn.
Người trung niên quay qua thiếu niên bên cạnh nói :
- Thưa thủ lĩnh, chúng ta hãy dừng chân tại thị trấn ở trước mặt nghĩ ngơi

qua đêm! Ngày mai sáng sớm sẽ đi rút, cũng sẽ về tới Tổng đàn thôi!
Thì ra họ chẳng phải là phụ tử, mà có phân tôn ti, thượng hạ rõ ràng.
Một trong hai người cỡi ngựa ở hàng phía sau, cái gã mà luôn luôn cười mắt nhắm tít, tuổi chừng ba mươi là Khoái Đao Mã Thái nghe nói vậy thật không thích thú chút nào, bực mình trêu chọc nói :
- Này Tử Ngọ Tam Lãnh chủ Ngân Hồ Tịch Như Tú đại hiệp của ta ơi! Ngươi quả thực cũng chịu không thấu ánh nắng mặt trời sao?
Ngân Hồ Tịch Như Tú nạt nói :
- Cái gã vô đại vô tiểu Mã Thái! Ai nói ta chịu không thấu? Ta chỉ sợ thủ lãnh của chúng ta quá ư cực nhọc, sẽ phương hại đến sức khỏe cho nên mới đề nghị nghỉ lại đêm đó thôi.
Khoái đao Mã Thái cười khúc khích nói :
- Theo ta thấy thì chẳng phải thế? Tam lãnh chủ chắc đã lại phạm phải cái tật bảy năm về trước, muốn đêm nay không đi tìm thú vui thì đợi khi nào nữa? Nhưng lão ngài hãy yên tâm, nếu như thủ lãnh cho phép thì bọn ta tuyệt đối không bật mí đâu.
Tịch Như Tú mặt đỏ bừng, giận dữ nói :
- Khuyển mồm khuyển miệng không bao giờ phun ra ngà voi. Ngươi tại sao không học đòi ở bằng hữu của ngươi là Chiến Bình. Trông người ta ăn nói thận trọng ý tứ, nhất định sau này thành tích sẽ khá hơn ngươi nhiều. Hầy!
Đối với hai cái miệng thường hay đấu đá nhau của Tịch Như Tú và Mã Thái, Vệ Tử Y đã quen chứng kiến, nghe mãi cũng nhàm chán lỗ tai, cho nên làm ngơ không đá động đến.
Mã Thái thấy Tịch Như Tú nổi giận, không dám nói bướng thêm, bề nào hắn cũng là một trong tam đại lãnh chủ của thủ lãnh, đùa giỡn quá mức làm mất đi tôn ti thượng hạ, liền cười nói :
- Xin tam lãnh chủ bớt giận, như lãnh chủ đã biết, chỉ có những người bình

dị dễ thân như lãnh chủ, coi thuộc hạ như huynh đệ trong nhà ta mới dám nói bướng như vậy! Giống như đại lãnh chủ, nhị lãnh chủ nghiêm nghị chừng mực, ta đâu dám to gan nói đến chuyện riêng tư của các vị ấy. Vả lại ta và lão Chiến đều là hộ vệ thân thiết của thủ lãnh, thăng cấp hay không cũng chẳng lấy làm quan trọng lắm.

Tịch Như Tú bình sanh rất thích người ta tán dương rằng hắn bình dị lại dễ thân, tại vì ở Tử Ngọ Linh hắn là người thích ra oai nhất. Ngày thường sợ phu nhân của hắn như cọp, không được hân hạnh hưởng cái phúc của đại trượng phu, cho nên chỉ được các cơ hội làm oai trước mặt thuộc hạ, nhưng lại sợ thuộc hạ khẩu phục, tâm bất phục. Nên nếu như được ai đó khen tặng hắn là bình dị dễ thân, bảo đảm rằng dù cho tuyết gặp nắng hè là hóa tan cũng không mau nguôi giận bằng nét hiện rõ trên mặt hắn. Ngoài ra, hắn lại là một nhân vật lãnh đạo giỏi, sự góp sức của hắn đối với Kim Long Xã không sao kể siết.

Vừa đi vừa nói, tiểu thị trấn đã ở trước mặt. Trời cũng còn đủ sáng, chưa phải là lúc nhà nhà đều đốt đèn. Tịch Như Tú đang sốt ruột chờ chỉ thị của Vệ Tử Y.

Sát Vô Xá Chiến Bình hỏi :

- Bẩm thưa thủ lãnh, nên tiếp tục đi hay là nghĩ qua đêm ở thị trấn này?

Kim Đồng Diêm La Vệ Tử Y nhìn sắc trời nói :

- Cứ đi tiếp tục đi thêm nữa. Chúng ta ra đi quá lâu rồi, ở Kim Long Xã còn biết bao công việc đang chờ ta về xử lý, hãy cố gắng hơn nữa, tiếp tục đi thôi!

Ngân Hồ Tịch Như Tú liền nói :

- Bẩm báo cho thủ lãnh được rõ, nếu đêm nay bỏ qua nghỉ ở thị trấn này, e rằng không tìm được nơi nghỉ ngơi nữa.

Thoáng nở một nụ cười, Vệ Tử Y nói :

- Thế thì cảm phiền, đêm nay chúng ta lấy đất làm giường chiếu, lấy trời làm mùng mền vậy.

Tịch Như Tú và ba người nữa đều đồng thanh nhận lời, đâu ai dám có ý kiến thứ hai, cả bọn đều quá hiểu rõ tánh nết của chủ gia. Nếu như lúc người quyết định làm như vậy, thì cũng là lúc bộc lộ quyết định, tuy là người thường dùng những lời vốn như thương lượng.

Ngân Hồ Tịch Như Tú trong bụng cay đắng như ngậm phải bồ hòn, nhưng cũng phải đành chịu vậy, vì chính hắn cũng rất rõ, muốn thống lãnh các bang hội không phải dễ dàng. Một cái bang hội nhỏ nhoi thường ngày việc lớn việc nhỏ cũng không ít, huống hồ là một đại ban hội như Kim Long Xã.

Thế là bốn kỵ sĩ đều qua thị trấn, không ghé vào, tiếp tục hướng về phía bắc tiến bước.

Mặt trời hoàn toàn lặng khuất núi, màn đêm buông xuống, mặt trăng và các vì sao kiêu hãnh chiếu xuống mặt đất những tia sáng đặc biệt của chúng. Làn gió nóng bức người, được sự xoa dịu của ánh trăng hiền hòa đã trở nên tươi mát, những làn gió bay phảng phất qua thân người làm cho người ta cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Bỗng nhiên...

Một giọng hát thanh thoát của đồng ấu kèm theo mùi thơm của thịt nướng từng chập truyền đến. Vệ Tử Y và đoàn tùy tùng lúc này mới liên tưởng đến mình chưa ăn cơm chiều, bọn họ tự nhiên đi tìm đến chủ nhân của tiếng hát và mùi thơm nọ. Đi đến cạnh một khe suối nhỏ, trước tiên đập vào mắt mọi người là một chú bé nho nhỏ đang cất tiếng ca đi ca lại một ca khúc vui và một mái đầu xanh, tóc rối chưa được chải chuốt.

Chắc là nghe tiếng ngựa, tiếng ca bỗng ngưng mất, chú bé xoay người đối diện với Vệ Tử Y và ba người, còn lại cái hình thù của chú bé lập tức làm cho bốn người nọ cảm thấy tức cười và tội nghiệp.

Tuổi tác thì trên dưới mười tuổi, trên người mặc bộ đồ vải trắng cũ mèm, vá nhiều chỗ, có lẽ mấy ngày không rửa mặt, lại thêm bị khói bụi của lò nướng thịt bay bám vào, cho đến cái hạt ruồi son trên trán gần như không còn nhận thấy được. Đôi tay thì khá hơn, nhưng dường như không tìm thấy thịt, đầu tóc vừa đen vừa bù xù, lại tùy tiện kết mấy cái gút. Giữa đầu lại dùng dây kết thành một mái tóc hình sừng tê giác, đôi mắt vừa to vừa thâm thúy, vừa đen vừa tròn, long lanh soi sáng, linh hoạt xoe tròn, chẳng những chan chứa những hào quang trí tuệ không sao miêu tả được lại càng làm hiện ra tính tinh ranh cổ quái. Vóc dáng cao hơn trẻ con mười tuổi một chút, nhưng so với những đứa trẻ mập mạp trắng trẻo thì hắn càng lộ vẻ ốm yếu. Xét theo thường tình, những đứa trẻ mập trắng thì dễ được người yêu thích, nhưng lạ thay chú bé nhỏ ốm tong teo mặt trắng xanh này lại có một mãnh lực thu hút khác thường làm cho người ta không đành bỏ qua sự yêu cầu của hắn.

Lạ! Lạ thật, cái dáng vẻ dễ thương và tinh ranh, cái cung cách gầy ốm tong teo lại khiến Vệ Tử Y nảy sinh ra ý nghĩ chăm sóc và bảo vệ hắn. Lắc lắc đầu, Vệ Tử Y cảm nhận thật không sao hiểu nổi chính mình. Chú bé này chẳng phải ai xa lạ, đó chính là Tần Bửu Bửu vừa lén trốn khỏi Thiếu Thất Sơn.

Bốn người đều xuống ngựa, Vệ Tử Y trao dây cương cho Chiến Bình, chạy đến Tần Bửu Bửu.

Tần Bửu Bửu mắt nhìn trân trân Vệ Tử Y, trong lòng vô cùng bồn chồn kêu lên :

- Cuối cùng ta đã tìm được rồi! Tìm được rồi!

Vệ Tử Y cũng phát hiện ánh mắt của mình không sao lìa khỏi hình hài áo quần tả tơi, thân hình gầy ốm lại dễ mến, đầy sức thu hút này.

Hai người như đá nam châm và sắt thu hút lẫn nhau!

Bỗng nhiên...

Tần Bửu Bửu chạy như bay đến Vệ Tử Y, hai tay ôm choàng lấy Vệ Tử Y, kêu to lên :

- Ca ca, ca ca! Này là đại ca của ta, người cuối cùng đã được ta tìm thấy rồi!

Tự cổ chí kim, các hào sĩ giang hồ, trừ những bằng hữu chí thân, tình cảm sâu nặng , không dễ gì được ai ôm chặc lấy. Nhưng Vệ Tử Y nhìn thấy Tần Bửu Bửu bàn tay tong teo, nói chuyện chẳng đủ hơi, thân hình có thể mang bệnh, là một người thông thường, chưa từng luyện võ, và còn to tiếng gọi chàng là ca ca, làm sao không ngạc nhiên. Mình đào đâu ra một chú tiểu đệ như thế, cho nên bất chợt để cho hắn ôm choàng cứng ngắt.

Vệ Tử Y và ba gã bộ hạ lấy mắt nhìn lẫn nhau, càng kinh ngạc, đắn đó nhìn Tần Bửu Bửu từ trên xuống dưới. Mấy người này đã theo chủ gia xông xáo khắp nơi nhiều năm, chưa bao giờ biết được thủ lãnh có người tiểu đệ ruột rà như vậy, đồng thời trong ký ức của bọn họ, Vệ Tử Y ngay cả bà con xa gần cũng không rõ, đừng nói như đến chí thân huynh đệ.

Trong mọi tình huống, cho dù đao sơn kiếm vũ như thế nào, cho dù sóng to gió bão ra sao, hoàn cảnh hung ác hiểm trở bao nhiêu, Vệ Tử Y cũng chẳng kinh động vậy mà chú bé không biết từ đâu đến này lại thu hút chàng mãnh liệt. Xưa nay Vệ Tử Y có sức tự kiềm chế rất mạnh, nay phát hiện thấy mình không sao từ chối được, điều này khiến cho chàng kinh ngạc không ít.

Hít sâu một hơi, Vệ Tử Y nhẹ nhàng đẩy Tần Bửu Bửu ra khỏi lòng mình, ôn hòa nói :

- Tiểu đệ, ngươi đã nhận lầm người rồi, chúng ta chưa từng quen biết, ngươi xem kỹ nào, ta đâu có phải là đại ca của ngươi?

Tần Bửu Bửu đắn đo nhìn kỹ Vệ Tử Y, tiếng phát âm non trẻ sắc bén nhè nhẹ cất lên :

- Ngươi so với đại ca trong lý tưởng của ta có phần anh tuấn, khoáng đạt hơn, nhưng mà cũng không sao, tàm tạm được, có còn hơn không. Khi ta

còn trên núi, thường nghe người ta nói dưới núi có nhiều trò vui chơi rất thú vị, có phải không? Đại ca, ngươi cùng đi chơi với ta, được hay không?
Thì ra hắn tôn Vệ Tử Y làm "đại ca trong lý tưởng". Hắn thường hay mơ ước có được một đại ca thương yêu hắn, cùng đi chơi với hắn, ngày nghỉ đêm mơ, vừa xuống núi, gặp được Vệ Tử Y, cảm nhận của ánh mắt cộng vào ý nghĩ trong thâm tâm, tạm nhận là đại ca vậy.
Vệ Tử Y lở khóc lở cười nói :
- Tiểu đệ tên họ là gì?
Tần Bửu Bửu bật môi cười, để lộ ra hàm răng vừa nhỏ vừa trắng như ngà nói :
- Ta họ Tần, lúc trước phụ thân ta gọi là Bữu nhi, nhưng người trên núi từ nhỏ tới lớn ai ai cũng gọi là Bửu Bửu. Đại ca, người gọi ta là Bửu Bửu được rồi.
Vệ Tử Y lấy làm lạ hỏi :
- Lúc trước, phụ mẫu của đệ đâu?
Tần Bửu Bửu buồn thiu thỉu nói :
- Đại khái đã theo ngọc hoàng thượng đế rồi! Có thể cũng do duyên phận vậy.
Vệ Tử Y và Tần Bửu Bửu vừa gặp nhau nhưng như đã quen từ lâu, giống như cả hai là huynh đệ ruột, cho đến bây giờ mới gặp mặt. Vệ Tử Y bất chợt nảy sinh ra lòng tội nghiệp, thương yêu, nghĩ đến bản thân mình chợt thương sót cho hắn. Chàng nắm bàn tay nhỏ của hắn, bàn tay nhỏ gầy lại nõn nà, mềm mại bóng láng, là bàn tay không làm chuyện nặng nhọc bao giờ. Thử nghĩ một chú bé hàng năm ở trên núi làm sao có bàn tay xinh xắn như vậy? Lại nhìn kỹ bộ đồ vải rách rưới trên thân hắn và cái khí phái cao quý mà người thường không sao bắt chước được. Vệ Tử Y càng cảm thấy nghi hoặc sâu xa hơn.

Nên biết là giới võ lâm muốn tìm được cuộc sống của người giang hồ phải nói quả thật là bước bước cam go, như đương đầu với hố sâu, như đi trên băng tuyết, từ nhỏ đã tập thành lanh tai lẹ mắt, gan dạ và kỹ càng, không thể có chút lơ là. Bởi vì nếu có chút sơ suất đều có thể là một hồi chuông tri mệnh cho họ. Đâu có thể lơ là được!

Vệ Tử Y lúc này hỏi với tánh cách thăm dò :

- Tiểu đệ, bàn tay của đệ còn mềm mỏng hơn con gái!

Tần Bửu Bửu nghe Vệ Tử Y gọi mình là "tiểu đệ" chứ không gọi "Bửu Bửu" đã không lấy làm vui, lại nghe hỏi như vậy, con người thông minh như Bửu Bửu làm sao không hiểu rõ hàm ý câu nói của Vệ Tử Y, bất giác trong lòng vô cùng tức giận.

Thêm vào sự thấm thía mệt mỏi trong hai tháng nay sống trong cuộc sống lang thang, tuy biết rằng người giang hồ kiếp sống là vậy, nhưng bản thân mình chẳng phải giống như lũ trẻ nhỏ trên núi, vì vậy trong lòng vô cùng đau xót, nước mắt trong khóe mắt lăn tròn qua lại, suýt chút nữa rơi xuống.

Miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, cố tình làm ra vẻ dày dặn, Tần Bửu Bửu nói :

- Vị đại ca này thật không hổ danh là người trong võ lâm. Đại ca vốn có lòng an ủi ta, nhưng mà khi đụng đến bàn tay ta và ngắm nghía cách ăn mặc của ta, lập tức lại chú ý đến thân phận của ta. Điều đó đã chứng tỏ đại ca là người rất có kinh nghiệm xem người, đồng thời trải qua bao phong ba bão táp, chứng kiến biết bao điều sanh ly tử biệt. Có thể đại ca là nhân vật lãnh đạo của một bang hội nào, cho nên khi gặp phải sự việc trái với thông lệ, tự nhiên sanh ra nghi kỵ, hoài nghi đối phương là người do địch phái tới. Thế mới biết ca ca là một tay giang hồ dày dạn, cho dù đại ca trông còn rất trẻ.

Tần Bửu Bửu nghĩ xả hơi lại tiếp :

- Đại ca có thể hơi thích thú ta, thêm vào cảm nhận bề ngoài của ta có cái gì

đó vừa mềm yếu vừa đáng thương, cho nên không đành tâm làm hại ta. Đại ca đã không hại ta nên mới dùng lời hỏi thăm dò, do đó có thể thấy được đại ca là người phò nhược trừ ác, ta nhất định không xem sai người.

Nói đến những câu sau thì trong đôi mắt không giấu được nổi đắc ý.

Tiểu tử này nói chuyện đến khi người ta sợ mới chịu ngưng mồm. Hắn nói một hơi làm cho Vệ Tử Y cả bốn người đều trố mắt ngẩn người, kinh ngạc la lùng, thầm nghĩ :

"Chú bé nhỏ lại thiên tư thông minh, giống như ngọc đang trong đá, châu đang trong hộp, chỉ còn cần có bàn tay khéo léo của thợ mài, chạm trổ thành của quý, sau này sẽ phát huy khả năng sáng giá."

Ngân Hồ Tịch Như Tú cười nói :

- Tiểu tử này! Ngươi một mực quả quyết nhận chủ gia của bọn ta là đại ca của ngươi, đã làm cho người ta hoài nghi, lại thêm lời nói ban nãy! Hầy! Hầy! Một trẻ con lớn lên từ trên núi đã trông thấy được bộ mặt giang hồ ra sao? Những lời nói khi nãy, nói thật cho ta nghe, ai dạy ngươi đấy? Nhằm mục đích gì? Nếu không thành thật khai ra, ta cho ngươi nếm mùi thủ đoạn của đại gia.

Vừa mới gặp, Tần Bửu Bửu đã cảm thấy cái lão tiểu tử này xem không ra hồn, lại thấy hắn "Hồ giả Hổ uy" (mượn oai cọp để lòe người) lại chẳng vừa ý, làm cho Bửu Bửu thấy khó chịu, cố ý không để tâm đến lời nói của hắn, mà làm ra vẻ trẻ con trêu ghẹo người nói với Vệ Tử Y :

- Ta nghĩ đại ca chắc cũng hoài nghi một chú bé ở trên núi biết gì thứ chuyện biến thiên kỳ lạ trong giang hồ? Chỉ vì từ nhỏ ta ở Thiếu Thất sơn đã thấy qua nhiều nhân vật giang hồ, tự nhiên không giống như những đứa trẻ khác, lại thêm đệ tử của những gia đình Thiếu Lâm tự thường về nhà chùa, có người chịu tán gẩu cho ta nghe, nói cho ta nghe giống như vui vẻ đem bảo vật tặng cho vậy. Ngày qua này, nghe nhiều rồi tự nhiên hiểu ra.

Đổi lại giọng nói hơi khinh thường Bửu Bửu nói tiếp :

- Nếu như có ai đó cho ta là không hiểu sự đời, kẻ ấy mới thật là có mắt không tròng, nếu không muốn nói là lão ngây thơ!

Nói xong, y háy Tịch Như Tú một cái.

Mọi người nghe đều muốn bật cười, nhưng vì nể mặt lãnh chủ Tịch Như Tú nên không dám cười ra tiếng.

Tịch Như Tú bị chú bé làm tức chết. Bao năm tung hoành chốn giang hồ, có ai dám không đếm xỉa gì đến câu hỏi của mình, cuối cùng còn bị chửi là "lão ngây thơ".

Có điều không chửi đích danh, muốn phản ứng cũng chẳng được, mà nếu không phản ứng thì mặc nhiên thừa nhận mình là "lão ngây thơ" ư? Khi không bị một vố, tức giận đến nổi các thớ thịt toàn thân rung lên.

Khoái Đao Mã Thái ráng nín, không dám cười hỏi :

- Tam lãnh chủ, ngươi sao rồi, không có điều gì không thoải mái chứ?

Tịch Như Tú khó khăn lắm mới ức chế được tình cảm của mình nói :

- Không có chi!

Tần Bửu Bửu cười khúc khích nói :

- Thật không có chi ư?

Tịch Như Tú gương mặt ửng đỏ, nói đùa cợt :

- Này tiểu tử thối kia, mi chớ vội đắc ý, chủ của ta là thủ lãnh Tử Ngọ Linh, Kim Long Xã Kim Đồng Diêm La Vệ Tử Y. Mi tưởng ngài bằng lòng cùng với mi như một đứa trẻ ăn xin kết thành huynh đệ ư? Ta xem ra mi đã sơ ý uống nhằm thuốc chuột, phát bịnh thất tâm phong, nên dám đem thủ lãnh ta ra làm đại ca, còn muốn ngài cùng người bé tí như mi đùa giỡn? Trời của ta ơi! Ta chưa từng nghe qua cái chuyện khôi hài như vậy?

Tần Bửu Bửu trợn mắt to, chu cái miệng nhỏ, sắp sửa phản kích một phen, bỗng nhiên nghe mùi thịt khét, liền chạy đến đem con gà nướng trên vĩ

xuống hỏi :

- Chư vị có lẽ chưa ăn cơm? Hãy qua đây cùng ăn có được không?

Ngửi vào mùi thơm của thịt nướng, Tịch Như Tú rất dễ quên đi tất cả những lời trêu chọc người ban nãy, liền ứng thanh nói :

- Thế thì tốt quá đi thôi!

Vệ Tử Y lấy mắt nhìn qua, tức cười nói :

- Như Tú ngươi quả thật thà! Khi nãy chửi mắng trêu chọc lâm ly khoái khẩu, bây giờ lại ngang nhiên không chút ngượng nghịu ăn đồ của người ta.

Tịch Như Tú lúng túng nói :

- Ờ, thủ lãnh! Ta chỉ nói chuyện thật thà thế thôi.

Vệ Tử Y trợn mắt nói :

- Chuyện của ta ai bảo ngươi quyết định tự bao giờ vậy?

Xoay người nói với Mã Thái, Chiến Bình rằng :

- Các ngươi hãy đem những thức ăn chuẩn bị sẵn dọn xuống đây mời tiểu huynh đệ này ăn!

Mã Thái và Chiến Bình liền đem hành lý và lương khô xuống. Năm người xúm lại bên cạnh ánh lửa. Tần Bửu Bửu ăn xong một cái đùi gà thì không ăn nữa. Vệ Tử Y thấy thân hình hắn gầy yếu, khuyên hắn ăn thêm chút nữa, hắn chìa cái miệng nhỏ, nước mắt bỗng dưng rơi xuống.

Bốn người thất kinh. Vệ Tử Y quan tâm hỏi :

- Tại sao đệ khóc? Có gì khó chịu chăng?

Không hỏi còn không sao, hỏi đến thì hắn khóc to lên, bốn người càng không sao hiểu nổi.

Vệ Tử Y lấy làm thương tâm, lấy khăn tay ra, chùi nước mắt cho hắn! Gương mặt đen đen bị nước mắt tẩy đi, lộ ra làn da trắng như tuyết.

Tần Bửu Bửu khóc không chịu dứt, vừa thút thít vừa nói :

- Vệ đại... hiệp, ngài đối với ta tốt quá. Tất cả thấy ta ăn mặc... rách rưới đều

tránh xa còn sợ không kịp, cho tới nông dân trong thôn xóm đều... xem ta như ăn...
mày, tưởng là tạ.. muốn ăn cắp gà, còn đánh ta nữa. Cho đến khi ta lấy tiền... tiền ra, người ta mới chịu bán gà... cho ta, lại còn riêng chọn một con gà ốm... thật ốm này, chỉ có ngài... ngài không khinh rẽ ta, còn biết... quan tâm đến ta, hụ.. hụ..
Lời nói làm cho Vệ Tử Y hết sức bồn chồn. Chàng đã từng trải biết bao hiểm hóc, thấy biết bao cảnh bất hạnh trên đường phiêu bạc giang hồ. Tình cảnh này làm sao không thấy chạnh lòng, huống hồ Tần Bửu Bửu lại là nhất kiến hữu duyên.
Để cho hắn khóc cho thỏa thích, Vệ Tử Y mỉm cười nói :
- Bửu Bửu, mi tại sao không gọi ta là đại ca nữa?
Tần Bửu Bửu nín khóc, mừng rỡ nói :
- Ngài thật lòng muốn làm đại ca của ta ư, ta rất tinh nghịch đấy!
Vệ Tử Y thú vị nói :
- Ta thấy rõ điều ấy, vì lúc thiếu thời ta cũng chẳng ngoan ngoãn lắm đâu!
Tần Bửu Bửu vui mừng đến vỗ tay, trông hồn nhiên khả ái làm sao ấy! Bỗng dưng đôi tay ôm lấy ngực, đau đớn không chịu nổi, ngồi chồm hổm xuống, lại lạ lùng móc từ trong thắt lưng ra một lọ đen bằng cây, trút ra một viên đơn hoàn màu đỏ, bỏ vào miệng hoà lẫn với nước bọt nuốt vào, mới yên tâm thở một cái nhẹ nhỏm.
Ngẩng đầu nhìn Vệ Tử Y bốn người đang ân cần theo dõi, hắn mỉm cười nói :
- Đại ca, các người đừng có lo lắng, ta bẩm sinh tâm mạch hơi yếu hơn người thường, tuy là tiên thiên bất túc, nhưng sẽ điều chỉnh lại được. Ta có những thánh phẩm bổ dược rất nhiều, cho nên từ khi phụ thân ta qua đời thì không còn phát sinh nữa. Hôm nay uống thuốc xong là không có chuyện gì

rồi.

Vệ Tử Y nói :

- Về đến Tử Ngọ Linh mời quí đại phu về kiểm tra xem xét tỉ mỉ.

Tần Bửu Bửu cười tươi trong sáng nói :

- Dược y bất tử bệnh, Phật độ hữu duyên nhân. Bệnh bẩm sinh cho dù là đại la thần tiên cũng thúc thủ vô sách. Thần đơn diệu dược chi có cách làm hòa hoãn bịnh tình, không thể làm cho dứt bệnh, từ nhỏ ta đã xem thấu. Trang Tử nam hoa kinh cũng chẳng nói "Sanh tử tụ đoãn, khởi năng cưỡng cầu" (sanh tử có số mệnh, không thể cầu xin) đó sao?

Vệ Tử Y nghe nói hết sức ngạc nhiên, không kịp tìm ra lời lẽ đối đáp.

Tịch Như Tú ba người đứng một bên nhìn thấy tất cả, há miệng cứng lưỡi, cảm thấy lạ lùng. Cho dù bọn chúng hiểu rất rõ tánh khí của chủ gia, đối với kẻ ác tuyệt đối hung bạo, đối với người lương thiện thì hiền hòa tợ như diện mạo của chàng vậy.

Nhưng từ trước đến nay bọn họ chưa hề thấy chàng từ tốn lấy khăn lau nước mắt cho đứa trẻ mồ côi, lại còn lo liệu đời sống cho hắn. Ấy quả thật không sao tưởng tượng nổi!

Lẽ ra, nếu như nghe theo ý của Tịch Như Tú vào thị trấn nghỉ đêm thì đêm nay đâu có gặp được Tần Bửu Bửu tinh quái này, tự nhiên cũng không có một đoạn kết duyên kỳ hoặc như vậy.

Chữ duyên xem ra thật không thể đoán mò được!

* * * * *

Một hoa viên trồng đầy long bá và hoa, có một ngôi Hắc Vân lâu, khí thế hào hùng, nơi đây là nhà nghỉ ngơi của Vệ Tử Y. Đối diện với Hắc Vân lâu là một gian phòng dành cho Tần Bửu Bửu trú ngụ.

Vệ Tử Y bắt buộc hắn phải phục hồi diện mạo vốn đã có. Sau một lúc tắm rửa, toàn thân hắn biến đổi như hô biến. Đàng hoàng là một cậu ấm, mặt

trắng môi son, làn da như tuyết nõn nà hơn cả một tiểu thư. Hạt ruồi son giữa trán càng thêm đỏ thắm, chan chứa bao kiều diễm khí phái.
Mặc một bộ đồ trắng, trên cổ mang một sợi dây chuyền có khắc chữ Thọ rất khéo léo, chiếu sáng óng ánh là đích thân Vệ Tử Y thiết kế, mời thợ đến làm. Một chùm tóc dài lắc qua lắc lại phía sau lưng, cái "sừng tê giác" nơi đỉnh đầu đã bị xóa sạch.
Chỉ có cái ốm yếu thì vẫn còn đó, ăn uống như thế nào cũng chẳng mập được. thật là may mắn, tìm khắp thế gian này cũng không sao tìm được một phú gia công tử tuấn tú như hắn, cho đến Vệ Tử Y cũng tự mình ta thán không sao bằng được hắn.
Trong Kim Long Xã, trên từ Triển Hy, Trương Tử Đơn, Tịch Như Tú ba đại lãnh chủ và đại chấp pháp Âm Ly Hồn, dưới từ đầu bếp lão Triệu, người người đối với Tần Bửu Bửu thật sự vừa yêu vừa sợ. Yêu là vì bản tính hắn hồn nhiên khả ái, vô tà, thuần chân, làm cho trong Tử Ngọ Linh thêm một luồng sinh khí. Hà huống mọi người đều là một quần hùng cao thủ giang hồ, đến bao giờ hưởng thụ được những thú vị tình cảm tuổi thơ ấu, cho nên từ khi hắn được đem về Kim Long Xã, mọi người đều xem hắn như bảo vật. Nhưng lại sợ lý lắc tinh ranh của hắn sanh điều tệ hại, giống như làm phụ mẫu vậy, cứ sợ con của mình phá phách, nhưng lại không nhẫn tâm quở phạt hắn.
Có một hôm...
Nhà bếp đang chuẩn bị cơm chiều, Tần Bửu Bửu thấy chú bé đày tớ đang ở bên giếng cạnh nhà bếp vo gạo, thừa dịp hắn đến gần nói chuyện bâng quơ. Đến khi vo gạo xong, nước trong nồi cũng đo lưng chừng mực rồi, Tần Bửu Bửu viện cớ khát nước, lịnh cho chú bé mang trà đến. Thừa lúc chú bé đi vắng, Bửu Bửu ngang nhiên đem một gói bột hoàng liên đã nghiền nát sẵn đổ vào nồi gạo trộn đều.

Độ nửa giờ sau, BB lại núp phía sau cửa, thấy người đầu bếp chính chuẩn bị canh cá chiên cho Vệ Tử Y, hắn lén lén đem lọ đường trắng và muối để nêm tráo đổi.

Thấy đầu bếp phụ đang xào cải, nhân lúc hắn nói chuyện với đầu bếp chính, lấy ống trúc chế thành ống thổi ra, trong ống trúc có cho vào nước muối thật mặn, cộng nước đường, cộng nước đường, cộng nước tiêu cay từ ngoài cửa thổi bắn vào trong cải. Thấy hai gã đầu bếp không có gì hoài nghi mình, và bọn chúng tự tin vào tay nghề cao siêu nên chẳng có thử nếm lại, đoạn xúc vào đĩa chuẩn bị đem ra, Tần Bửu Bửu nín cười trong bụng chạy bay về Hắc Vân lâu, chuẩn bị cùng Vệ Tử Y đến Long Ngân Đình dùng cơm.

Cơm chiều, Vệ Tử Y đã quen cùng dùng cơm với ba vị thủ lãnh và đại chấp pháp, chiều nay dĩ nhiên cũng chẳng ngoại lệ. Tần Bửu Bửu là người trẻ nhất cũng được cùng ngồi vào dự.

Đối diện nhau trên một cái bàn dài, dọn đầy thức ăn, Vệ Tử Y ra lệnh "xin mời", sáu người cùng cầm đũa và cơm. Khi cơm vào miệng đột nhiên mắt trợn, miệng cứng, liền bị mắc nghẹn. Âm Ly Hồm nhăn mặt nói :

- Cơm nấu như thế nào vậy, còn đắng hơn thuốc đắng!

Vệ Tử Y hớp một ngụm canh cá, đôi mày chau lại trông thảm thiết, cười chua chát :

- Bình sinh ta lần đầu tiên húp được canh cá như vầy, các ngươi có muốn thử xem không?

Cùng lúc, ba vị lãnh chủ và đại chấp pháp cũng vội muốn húp canh để giải đắng, vừa gắp cải bỏ vào miệng, tam lãnh chủ Tịch Như Tú trước tiên bực bội lên tiếng :

- Đây là mùi vị gì vậy? Vừa ngọt, vừa mặn, vừa cay, không biết đầu bếp học ở đâu mà xào cải như vậy?

Vệ Tử Y nhìn Chiến Bình đứng hầu bên cạnh nói :

- Đi gọi bếp chánh và bếp phụ lại đây.

Chiến Bình ứng lời "vâng" liền nhanh bước đi tìm.

Sáu người tiếp tục ăn loại thức ăn đặc biệt. Vệ Tử Y khoái chí cười nói :

- Cũng tạm được, mùi vị cũng còn khá bình thường.

Tần Bửu Bửu không nói năng, cứ tự nhiên lo ăn thức ăn, hơi gục gặt đầu, dừng nhai có ý khen bếp chánh và bếp phụ tay nghề giỏi. Thỉnh thoảng mở miệng nói cười hai tiếng vu vơ để chứng tỏ mình vô tội.

Khoảnh khắc sau, Chiến Bình đã dẫn bếp chánh lão Triệu, bếp phụ Tiểu Trượng tới Long Ngân đình. Chỉ thấy gương mặt bọn chúng biết ngay là Chiến Bình đã nói tất cả đầu đuôi câu chuyện cho bọn chúng nghe rồi.

- Bẩm thủ lãnh, tiểu lão nếu như có gan bằng trời cũng không dám đùa với cơm canh của thủ lãnh, càng không dám giở trò cười trước chư vị chủ lãnh. Tiểu lão thật tình không hiểu nổi tại sao lại xảy ra chuyện như vậy, xin thủ lãnh minh xét.

Về phần Tiểu Trượng đến đây chẳng bao lâu, nhưng cũng biết điều lệ của Kim Long Xã. Điều thứ nhất, người mưu hại thủ lãnh bị phạt ngũ mã phân thây. Chỉ thấy gương mặt của hắn trắng xanh không nói được lời nào.

Vệ Tử Y cười nói :

- Nhị vị không cần phải căng thẳng như vậy. Thức ăn mùi vị chẳng được ngon lắm chứ không việc gì to tác đáng kể. Ta muốn đích xác ai là kẻ làm trò ác nghịch này?

Đại chấp pháp Quỷ Thủ Âm Ly Hồn nói :

- Trong lúc các ngươi chuẩn bị cơm chiều có người lạ ra vào đó hay không?

Lão Triệu và Tiểu Trượng suy nghĩ một chập, nhìn nhau lắc đầu nói :

- Không thấy, chỉ có người trong nhà bếp, chỉ có vừa rồi Chiến hộ vệ đến mà thôi.

Vệ Tử Y liếc sơ Tần Bửu Bửu một cái nói :

- Ai mà tinh nghịch thế, nếu ta tóm được sẽ đánh đòn cho một trận nên thân.

Vệ Tử Y trong lòng đã hoài nghi đấy là do Tần Bửu Bửu phá phách. Chàng huynh đệ nhỏ này tuy là gần đây không có ai đến trước mặt chàng bẩm báo, nhưng vẫn có nghe phong thanh, nghe nói cho đến Âm Ly Hồn và ba vị lãnh chủ vẫn bị ngón chiêu này của hắn, nhất là Tịch Như Tú bị khuấy rối, bây giờ đến lược chàng.

Vệ Tử Y thầm nghĩ :

"Tần Bửu Bửu làm sao có được thủ thuật như thế mà không bị bao nhiêu người trong nhà bếp phát hiện ra. Một đứa trẻ trên núi lại linh hoạt như vậy sao? Bửu Bửu có ẩn mật gì đây?"

Bất cứ ai đều có quyền giữ bí mật cho riêng mình. Cho nên Vệ Tử Y cũng chẳng muốn tò mò. Chàng tin rằng nếu Bửu Bửu muốn nói ra thì nhất định sẽ nói cho chàng hay.

Những người đang ngồi, lần đầu tiên nghe chủ gia nói sẽ "đánh cho một trận đòn nên thân" muốn cười mà ngại, người người đều nín cười đến đỏ mặt.

Khẽ ho một cái, đại lãnh chủ Cửu Diện Diêm Quân Triển Hy nói :

- Trước khi múc thức ăn ra bộ các ngươi không có nếm thử hay sao?

Lão Triệu và Tiểu Trượng cúi đầu xuống, ú ớ không dám nói ra lời.

Nhị lãnh chủ Vô Tình Thủ Trương Tử Đơn nói :

- Đó cũng chẳng trách được, bọn chúng đã có kinh nghiệm từ mười đến hai mươi năm trong nghề, món ăn nào, cần bao nhiêu gia vị, nhắm mắt cũng chẳng làm sai.

Lần này nhất định phải có người phá, lại là quỷ linh tinh nên bọn chúng chẳng phát giác đó thôi!

Vệ Tử Y lúc này bỗng biến sắc, nghiêm nghị khiển trách rằng :

- Các ngươi hai người là kẻ mù, lại hồ đồ. Bao nhiêu cặp mắt như vậy mà chẳng thấy được hình dáng của đối phương? Để lại những người này làm

chi? Mã Thái, Chiến Bình, lôi chúng nó ra. Tất cả những tên hồ đồ trong nhà bếp đều bị móc mắt!

Lão Triệu và Tiểu Trượng vừa lo vừa sợ, liền kêu to lên :

- Oan cho ta, oan cho ta, thủ lãnh!

Tất cả đều lo sợ, thủ lãnh hôm nay tại sao vậy? Tuy rằng bọn họ có lỗi nhưng cũng chỉ là việc nhỏ thôi. Cái trò đùa nho nhỏ như vậy thật chưa đáng chết, quở trách một mạch là đủ rồi. Huống hồ vấn đề đại loại như vậy ngày thường do đại chấp pháp xử lý, thủ lãnh tại sao đột nhiên thay đổi?

Chỉ có Tần Bửu Bửu nhìn thấy hiện tượng bức bách người của Vệ Tử Y như vậy, không chịu đựng được nên khích cười to lên. Vệ Tử Y lấy tay chỉ vào hắn lắc đầu tỏ ý không chịu nổi, mỉm cười chua chát. Tất cả lúc bấy giờ mới phát hiểu ra dụng ý của thủ lãnh nên không còn nhịn được nữa đều phát cười to lên.

Lão Triệu và Tiểu Trượng đang sợ đến nỗi mồ hôi ướt cả áo, trong bụng gọi phụ thân, gọi mẫu thân biết bao lần rồi, chợt thấy mọi người bỗng nhiên đổi thái độ tươi cười ra phết nên trợn mắt, há miệng không biết phải làm sao đây.

Một trận cười dòn dã đã qua. Tần Bửu Bửu tự thấy mình đùa giỡn như vậy thật xúc phạm đến lão Triệu và Tiểu Trượng, liền đứng dậy chạy đến trước mặt hai người xin lỗi :

- Xin lỗi Trương thúc, Triệu thúc, tất cả đều tại ta khiến chư vị mới bị quở trách.

Đại ca chỉ dùng kế để buộc ta thừa nhận chứ không phải thật lòng muốn móc mắt các người, chư vị hãy yên tâm. Ta rất ân hận đã làm hỏng thức ăn buổi cơm chiều nay, và làm cho chư vị lo sợ.

Đột nhiên hắn lại vỗ tay cười nói :

- Có ngay, có ngay! Lúc sanh tiền phụ mẫu ta ăn uống rất cầu kỳ, có dạy lại

cho ta vài món bí truyền, bảo đảm đại ca sẽ ăn ngon miệng và khen không siết.

Lão Triều và Tiểu Trượng mừng rỡ nói :

- Thế thì cảm ơn cậu quá, Bửu Bửu!

Vệ Tử Y đối với trò đùa quái ác này của hắn chỉ mỉm miệng cười, chứ đâu đành đánh cho hắn một trận nên thân.

Những kiểu cách tinh nghịch mà dễ thương như vậy của hắn làm cho người ta muốn giận cũng không sao giận được.

* * * * *

Tết Trung Thu vừa qua, Tết Trùng Cửu (ngày 9 tháng 9) lại đến.

Một hôm, sáng sớm, Nơi Hắc Vân lâu, trong phòng đọc sách của Vệ Tử Y, bốn bức tường xung quanh đều để kệ sách. Trên kệ có đủ thứ thi thư thiện bổn. Vệ Tử Y và Tần Bửu Bửu ngồi xếp bằng trên băng dài giữa cái bàn đen bóng loáng có điêu khắc bông hoa xinh đẹp. Mã Thái bận lo sắp đặt chén đũa, đồng thời rót vào chén trà sâm, xong lặng lẻ lui về một phía.

Trên bàn đen có để một cái đĩa to. Trong đĩa có các bánh chiên bơ dòn, nem nướng, bánh bao nhân thịt, hành miếng chiên khô và còn có những món ăn ưa thích của Bửu Bửu như thiên tầng cao và bách hô? tô là điểm tâm có tiếng ở Giang Nam.

Bên cạnh là một cái thao nhỏ trắng đựng nửa thao cháo yến sào và mấy dĩa nhỏ đựng các thức ăn khác.

Nhìn vào trà sâm trong chén, Tần Bửu Bửu nhăn mặt xin với Vệ Tử Y rằng :

- Đại ca, đệ không uống trà sâm có được không?

Vệ Tử Y lắc đầu mỉm cười nói :

- Đừng có sáng sớm thì làm mặt khổ sở. Đệ hôm nay phải ngoan hơn, phải uống cho hết chén trà sâm cho ta xem, ta mới cho đệ ăn Thiên tầng cao và bánh hộp tô.

Tần Bửu Bửu giận nói :

- Ca đúng là hành hạ mầm non dân tộc.

Vệ Tử Y cười khúc khích nói :

- Đó phải gọi là bảo vệ chứ đâu nói là hành hạ được? Uống nhiều trà sâm đối với cơ thể rất tốt. Qúi đại phu cũng nói như vậy, đệ mau uống nhanh đi.

Tần Bửu Bửu trợn mắt nói :

- Ca và quý đại phu cấu kết với nhau ăn hiếp kẻ yếu.

Vệ Tử Y không trả lời, mặc nhiên khư khư không chấp nhận.

Tần Bửu Bửu thấy Vệ Tử Y nhìn sát sao mình, biết bữa nay thế nào cũng chẳng tránh khỏi được, chỉ còn cách thật thà bưng chén trà sâm uống hết thôi.

Khoái Đao Mã Thái thích thú nói :

- Thủ lãnh thật có phép lạ, đã làm cho Bửu Bửu phải vui vẻ uống chén trà sâm không còn một giọt nào. Mỗi khi thủ lãnh vắng mặt, cái vị tiểu tổ tông này làm eo làm sách đủ điều. Ta và lão Chiến dỗ ngọt, gạt gẫm muốn chết mới làm cho hắn uống được nửa chén. Hai tháng nay, ta và lão Chiến đã giở hết ngón nghề xí gạt.

Hiện giờ lão Chiến còn thiếu hắn một món quà, kha kha, bây giờ thì đáng đời rồi, tiểu quậy phá này gặp phải khắc tinh rồi.

Tần Bửu Bửu chu chu cái mồm nói :

- Hừ! Lão Chiến thiếu ta một món quà, còn ngươi chẳng phải thiếu ta một món đồ chơi đó sao? Lươn mà chê lịch có hay ho gì chứ? Ha hạ..

Vệ Tử Y nghe nói cười to lên, gắp một miếng "Bá Hộp Tô" để vào chén của Tần Bửu Bửu nói :

- Thôi! Đừng ồn ào nữa, ăn nhanh đi tiểu Bửu Bửu.

Vừa lúc ấy...

Ngoài cửa có tiếng gọi cửa gấp gáp. Vệ Tử Y thị ý cho Mã Thái mở cửa.

Vừa thấy Chiến Bình thần sắc khẩn trương chạy vào. Vệ Tử Y dự đoán có thể xảy ra chuyện đại sự vì xưa nay Chiến Bình là người bình tĩnh có tiếng trong Tử Ngọ Linh này.

Quả nhiên nghe hắn nói :

- Thủ lãnh, không được rồi, nhị lãnh chủ hắn... hắn về rồi.

Vệ Tử Y bình tĩnh nói :

- Bình tĩnh nào, Chiến Bình. Hãy thở cho hết mệt rồi nói. Sự bình tĩnh của ngươi như mọi khi để đâu rồi? Nhị lãnh chủ trở về có gì là không tốt?

Chiến Bình nghe lời thở dài vài hơi nói :

- Hôm qua nhị lãnh chủ lại đến Phúc Lai hiên ăn đậu hủ chưng óc nhưng không thấy về khiến bọn đây đang đoán mò. Hôm nay sáng sớm huynh đệ bảo vệ phát hiện tung tích nhị lãnh chủ ở dưới chân núi nhưng lại bị người ta đánh trọng thương.

Đại lãnh chủ muốn ta đến nhờ thủ lãnh cùng đi một phen.

Mọi người trong Kim Long Xã đều biết Trương Tử Đan thích ăn đậu hủ chưng óc, nhất là đậu hủ chưng óc ở Phúc Lai hiên thì hắn khen ngon hơn hết. Hắn chê thuộc hạ xách về thì không còn nóng, mùi thơm cũng giảm đi, cho nên gần như mỗi ngày sáng sớm đều cỡi ngựa đến Phúc Lai hiên ăn một chén đậu hủ chưng óc, đã mấy năm không hề có chuyện gì xảy ra. Hôm qua ra đi lại không thấy về, mọi người đều rất trông ngóng, đáng lý ra nếu có việc không về thì xin phép cùng Vệ Tử Y một tiếng, nếu có vội vàng thì cũng nhắn với huynh đệ bảo vệ về thưa lại. Hôm nay mới vỡ lẽ ra là có việc bất trắc.

Vệ Tử Y không dám chần chừ, cơm cũng không ăn, liền vội vã ra khỏi phòng. Tần Bửu Bửu ba người theo sát phía sau, sắp hàng một đi nhanh đến nơi ở của Trương Tử Đan.

Choàng chắc nơi thắt lưng của Tần Bửu Bửu, Vệ Tử Y và đoàn người triển

khai khinh công bay lượn xuyên qua sáu tòa viện, tắt ngang nhà đình đến Ngao Đài lâu.

Trong phòng của Trương Tử Đan tuy khá đông người, nhưng bầu không khí yên tĩnh để cho đại phu chú tâm xem bịnh. Thấy Vệ Tử Y đến, mọi người đều cúi người chào, vội vã nhường thành một lối đi. Triển Hy, Tịch Như Tú và Âm Ly Hồn đứng bên cạnh giường, mặt mày ủ rũ, chỉ có Qui đại phu đang bắt mạch cho Trương Tử Đan.

- Thế nào? Trương Tử Đan không sao chứ?

Vệ Tử Y nhanh vương đến phía trước để nhìn Trương Tử Đan, căng thẳng và quan tâm hỏi.

Tần Bửu Bửu thấy Trương Tử Đan đau đớn dữ quá, sắc mặt tái mét, bị đau nhức làm biến dạng, đồng thời tiếng ho lại khác thường, biết ngay là lá phổi đã bị chấn thương rất nặng, hắn nói :

- Trương lãnh chủ bị người ta đánh một quyền làm tổn thương lá phổi thái dương.

Cứu nhân như cứu hỏa, chậm một chút là thêm một ít nguy hiểm, không đếm xỉa đến sự ngạc nhiên của mọi người, Tần Bửu Bửu từ trong lòng móc ra bảy mũi kim châm, chẳng cần cỡi áo, châm vào huyệt đạo Vân môn nơi vai, Hoa cái nơi ngực, Xích trạng giữa khuỷu tay.. tới cả thảy bảy huyệt đạo. Vệ Tử Y lúc mới thấy hắn lấy kim châm ra còn chưa biết dụng ý của hắn, đâu biết hắn mát tay như vậy.

Trong chớp mắt, bảy mũi kim châm đều chia ra ghim vào các huyệt đạo của Trương Tử Đan. Khi kim châm của hắn đã thấm vào, sự đau đớn của Trương Tử Đan giảm bớt thật nhiều. Qui đại phu vừa kinh ngạc vừa mừng nói :

- Thì ra Bửu Bửu còn là một tiểu thần y!

Tần Bửu Bửu trợn mắt cười nói :

- Có chi mà đại với tiểu thần y! Ngài chẳng phải nghe thiên hạ nói: Cứu

bệnh thành lương y? Hãy mau hỏi xem Trương lãnh chủ tại sao thọ thương nặng như vậy?

Mọi người cùng lúc bị thu hút bởi tay nghề châm cứu của chú bé mười hai, mười ba tuổi, quên đi cả chuyện quan trọng phải làm, nay nghe hắn nhắc nhở mới từ từ trở lại với hiện tại.

Vệ Tử Y hỏi :

- Hiện giờ cảm thấy ra sao? Có nói chuyện được không, Tử Đan?

Trương Tử Đan gượng cười nói :

- Ta bớt nhiều rồi, thủ lãnh. Tay nghề châm cứu của Bửu Bửu thật linh nghiệm, kim châm vừa thấu, ngực không còn bị nghẹt cứng như trước, suýt chút nữa là thở hết được rồi.

Vệ Tử Y yên tâm hỏi :

- Sự việc xảy ra như thế nào? Ai mà có thể đánh ngươi trọng thương như vậy?

Trương Tử Đan cười đau khổ nói :

- Sự việc là như thế này, hôm qua như thường lệ ta đến Phúc Lai hiên ăn đậu hủ chưng óc. Vừa vào cửa thì phát hiện trong tiệm đã thay đổi người. Lúc đầu ta không mấy chú ý vì mấy năm nay Phúc Lai hiên đã đổi nhân viên thu chi đến ba lần rồi, cho nên ta chỉ lo ăn đậu hủ chưng óc như thường lệ. Không ngờ gã thu chi nọ đem mắt nhìn sang ta, ta mới cảm thấy là lạ. Ngay lúc đó trước mặt ta bỗng thấy tối đen, bất tỉnh nhân sự, đến khi tỉnh lại mới biết mình bị đánh trọng thương, đưa về Tử Ngọ Linh.

Tịch Như Tú nghe qua tức giận nói :

- Thật là bỉ ổi, ngang nhiên dùng thủ đoạn ám muội như vậy để hại người của Kim Long Xã, không xóa bỏ Phúc Lai hiên thì không thể nguôi đi tức giận được.

Triển Hy bình tĩnh vội nói :

- Phúc Lai hiên chỉ là một cái quán nhỏ, lẽ ra không dám ngang nhiên đối địch với một bang hội. Bên trong nhất định có một vấn đề to tác đây?

Vệ Tử Y gật đầu "ừ" một tiếng nói :

- Một khía cạnh khác, Phúc Lai hiên có thể đã bán cho kẻ thù hiện nay của chúng ta. Bọn chúng đã chuẩn bị kế hoạch, đến hôm nay mới bắt đầu công khai hành động.

Như vậy cho chúng ta thấy được một điều là, nếu chúng ta hiện giờ đi bắt bọn họ nhất định không phải là không được, nhưng đáng lo ngại là đối phương hiện dám ra mặt đối địch với ta, chứng tỏ lực lượng của chúng đã đủ sức chống cự lại ta. Còn một khía cạnh khác nữa, Phúc Lai hiên chỉ là bị kẻ khác khống chế, không tự chủ được, như vậy từ đây tình hình sẽ phức tạp nhiều hơn, có thể dẫn đến ân oán riêng.

Trương Tử Đan nghe đến ba tiếng "ân oán riêng" bỗng giật mình, chỉ vì mọi người chẳng để ý tới, nếu như có để ý đến cũng ngỡ rằng hắn đang bị đau đớn thôi.

Có phải chẳng việc này đơn thuần là ân oán riêng tư của Trương Tử Đan?

Âm Ly Hồn cả quyết nói :

- Bất luận sau này sự việc tiến triển ra sao, và đối với chúng ta lợi hại như thế nào, cũng tuyệt nhiên không thể im hơi lặng tiếng, để họ xem thường lực lượng của Kim Long Xã.

Vệ Tử Y tỉnh táo nói :

- Đương nhiên là vậy thôi.

Tần Bửu Bửu kéo tay Vệ Tử Y nói :

- Đại ca, ta chưa từng ăn tàu hủ chưng óc, vả lại chúng ta sáng nay cũng chưa ăn uống gì, thế thì cùng đi thử một chén đậu hủ chưng óc ở Phúc Lai hiện xem sao!

Vệ Tử Y biết rõ hắn muốn tìm đến chỗ đông vui. Tuy chàng đối với việc

theo dõi địch không mấy hứng thú nhưng thực tế cũng phải đi một lần, nên căn dặn Qui đại phu trị liệu cho Trương Tử Đan chu đáo, những dược phẩm quý đều tùy nghi bổ dụng, phải cố hết sức cho bệnh nhân mau bình phục.
Xong hỏi rõ diện mạo cao thấp của tên thu chi, rồi xoay người đi ngay.
Bốn người ba ngựa với tâm trạng đi cầu may đến Phúc Lai hiên, quyết tâm dò xét cội nguồn.
Gã chủ tiệm mập mạp cười húp đôi mắt, lay hoay thân hình mập mạp, đi ra nghinh đón, miệng tía lia gọi tiểu nhị coi chừng ngựa.
Vệ Tử Y xuống ngựa trước, xoay người bế Tần Bửu Bửu ngồi phía sau xuống. Triển Hy và Chiến Bình cũng xuống ngựa. Người chủ tiệm mập mập đã đứng sẵn cúi người chờ đợi khách, mời bốn người vào trong nhà.
Nơi bàn dài, quả nhiên có lão thu chi dáng vóc gầy gầy, áo khoát dài, một bím tóc dài đen có lốm đốm trắng lòng thòng phía sau ót, gương mặt thon gầy tưởng chừng như không còn chút thịt.
Nhưng cặp mắt già nhỏ mà sâu hút, lại sáng rực như thần, có khi đột nhiên tỏa sáng, sáng đến rợn người.
Trong tay nắm đầu ống điếu, thân ống điếu làm bằng trúc bông Tương Phi, không biết cái vỏ ống điếu đánh bóng như thế nào mà đen bóng phát sáng, trong rất cứng cáp, so với vỏ điếu thông thường to gấp rưỡi có thừa. Không qua đường nhìn thấy tưởng tượng, nếu đem khỏ vào đầu sẽ rất không êm ái chút nào.
Bốn người thấy hắn biết ngay là người thu chi mới đến nhưng giả vờ không biết, gọi bốn chén tàu hủ chưng óc, ăn một cách tự nhiên, vì trước khi đi, Tần Bửu Bửu đã lấy bốn viên giải độc đơn cho ba người uống rồi.
Tần Bửu Bửu vốn nhỏ tuổi nên nặng tâm hồn trẻ con, thấy chủ quán bận rộn đủ điều, nhưng mỗi người chi thu thì nhàn nhã hút thuốc, không chịu nổi cười hì hì nói :

- Vậy ở đây ngươi là ông chủ hay là người ngồi trong cái bàn dài đó là ông chủ?

Tên chủ to béo gương mặt hòa nhã cười nói :

- Cậu ấm này hỏi một câu thật thú vị. Trên nguyên tắc ta là ông chủ, người ngồi ở bàn dài đó là do ta mới mời đến làm người chi thu.

Nói đến đây thì y không nói nữa, có ý làm cho người ta cụt hứng.

"Đây là câu đó". Trợn đôi mắt to vừa tròn vừa đen, Tần Bửu Bửu cười nói :

- Hây, ta đoán ngươi có hơi sợ hắn.

Đoạn cố ý nói tiếng hơi to :

- Cái người đặc biệt chi thu tiên sinh nếu là thuộc hạ của ngươi tại sao thấy ông chủ bận rộn đủ điều, mệt đến thở không kịp cũng chẳng đứng dậy để giúp đỡ. Ậy!

Ông chủ à, ngươi thật không gặp vận may, mướn nhầm một lão già chỉ biết rung đùi hút thuốc.

Ông chủ mập tính nói chơi một chút, nào ngờ Tần Bửu Bửu lại cho một chiêu, hai tay vội vã muốn bịt miệng Bửu Bửu lại. Vệ Tử Y ba người lại nhìn lão một cách dữ tợn, lão chỉ còn cách van xin nói :

- Ta van xin ngươi, tiểu tổ tông, tiểu sát tinh! Ta van xin ngươi, ngươi đừng lớn tiếng như vậy, để cho hắn nghe thì khó lòng lắm. Ta đã mất thời gian hai tháng mới tìm được ông thần tài này. Nếu chọc hắn giận bỏ đi thì có phải làm hại cái tiệm con con này phải đóng cửa hay sao?

- Có chuyện như thế nữa sao?

Tần Bửu Bửu nhún vai nói :

- Đúng là dưới mặt trời có nhiều chuyện mới lạ? Thiên hạ lại có ông thần tài ốm tong teo như vậy. Ta thấy hắn gần như muốn làm ma chết đói rồi, đâu có tiền mà bố thí cho ngươi?

- Ha hạ..

Mọi người đều bị Tần Bửu Bửu nói ngây ngô trêu chọc cười xòa lên, khách ngồi ở hiên trước đều trầm trồ tán thưởng :

- Nhà ai mà có phước, đã sanh ra một đứa bé xinh đẹp và hồn nhiên khả ái như thế?

Ông chủ mập cũng cảm thấy mắc cười, nhưng lại chẳng dám cười, gương mặt béo bở ửng đỏ liếc sang cái bàn dài, thấy chi thu tiên sinh không tỏ vẻ gì mới yên tâm nói :

- Chư vị đây tại vì chưa biết, chớ vị chi thu tiên sinh của tệ hiệu có danh xưng là Phúc Tinh gia, lúc trước hắn ở kinh thành làm cho Thái Bạch cư, khiến một gian Thái Bạch cư nho nhỏ trong năm năm trở thành mười hai gian phân hiệu ở các nơi trên toàn quốc. Hiện nay hắn tuổi già trở về quê hương. Nhiều người biết hắn là đại công thân của Thái Bạch cư đều đến giành nhau mời hắn tái xuất quản. Lúc đầu hắn cố chấp chẳng chịu, tiền bạc không bao giờ lung lay được hắn. Cuối cùng hắn thấy ta đúng là có thành ý hơn người mới chịu dấn thân nơi tiệm nhỏ này. Kể ra ta cũng nhờ ân đức tổ tiên mới mời được một vị phúc tinh như vậy.

Vệ Tử Y dụng ý đến đây không phải vì chuyện ấy, nên không muốn nói nhiều về vấn đề này.

Tằng hắng một tiếng, Vệ Tử Y nở một nụ cười hồn nhiên nói :

- Thế thì chúc mừng cho ngươi vậy. Thấy cái tướng phúc diện của ngươi, ông thần tài cũng không sao sánh được. Chúc ngươi mau đến ngày phát tài, trở thành Thái Bạch cư thứ hai.

- Cũng phải nhờ chư vị giúp đỡ nhiều cho tệ hiệu.

Mở tiệm buôn ai mà chẳng ước mơ đến việc phát tài. Nghe những lời chúc tụng may mắn như vậy, ông chủ mập vui mừng đến không sao mở miệng đáp lại được, cứ hướng về Vệ Tử Y nghiêng người xá xá.

Vệ Tử Y mỉm cười nói :

- Chủ tiệm, ta muốn hỏi thăm ngươi một người, không biết ngươi có quen biết hay không?

Ông chủ mập cười không tự nhiên nói :

- Không biết ngài muốn hỏi thăm người nào?

Vệ Tử Y đã nhìn thấy trong ánh mắt của lão hơi xao động, chàng bình thản nói :

- Nhị lãnh chủ của Kim Long Xã Vô Tình Thủ Trương Tử Đan.

Dường như bị một cái tát tai đau điếng, ông chủ mập biến sắc mặt, và xanh tái giống như bị hút sạch máu, đôi tay lắc lia, nói tiếng đặng tiếng được :

- Không... không... tạ.. không quen biết...

Vệ Tử Y kiên trì hỏi :

- Trương lãnh chủ có thể nói ngày nào cũng đến quí hiệu Phúc Lai hiên chỉ nhằm mục đích ăn một chén tàu hủ chưng óc. Ngươi làm chủ tiệm mà không biết khách quen? Hừ!

Ông chủ mập không biết xử trí thế nào, quay đầu nhìn về phía cái bàn dài, hãi sợ đến nổi hồn phi phách tán.

Triển Hy gương mặt lạnh tanh, cười nói :

- Không cần hạch hỏi nữa, chỗ dựa của ngài là cái núi không vững chắc, đã bỏ rơi ngài đi rồi. Bây giờ ngài không có nơi cầu cứu nữa, hãy nói thành thật mau lên không?

- Ạ..

Ông chủ mập nghe nói kinh hoàng giây lát, đột nhiên kêu lên một tiếng, sau đó trợn to đôi mắt, mở to miệng quay đầu một vòng, "bịch" một tiếng, bất tỉnh nhân té xuống đất.

Bốn người nghe tiếng kêu tưởng rằng ông chủ chắc bị ám toán của ai đó, liền quay lại quan sát bốn bề. Vệ Tử Y, Triển Hy.. đều là cao thủ nhưng cũng chẳng tìm thấy dấu vết, đang lúc ngơ ngác lạ lùng ngắm nghía từ người

chủ quán mới phát giác té ra hắn sợ đến xỉu mất. Tất cả lấy làm tức cười, con người mập béo khỏe như vậy mà lại nhát đến thế.

Chiến Bình lấy ngón tay bấm vào huyệt Thần đình của hắn để cho hắn hồi tỉnh trở lại :

- Ự..

Ông chủ mập được bấm vào huyệt, thần chí thư thái, lập tức hồi tỉnh lại, nhưng chỉ mở mắt hi hí, thấy Vệ Tử Y bốn người nhìn trừng trừng dữ tợn.

- Á...

Lão chủ mập lại kinh sợ thét lên một tiếng, cái sắc mặt như kinh hoàng, mất tự chủ, trợn mắt cứng miệng. Cái hình ảnh sợ sệt biểu hiện không sao mô tả nổi.

- Ôi trời cao!

Ông chủ bỗng nhiên quì xuống trước bốn người, kêu gào nói :

- Các người hãy tha mạng cho ta, ta thật không làm chủ được bản thân, ta chẳng biết gì cả. Trương đại gia bị hại không liên quan gì đến ta, chúng nó khống chế thê tử ta, ta không thể không nghe lời bọn chúng. Nếu không chúng sẽ làm cho ta tuyệt tự, các vị đại gia hãy tha mạng cho.

Vệ Tử Y tránh né nơi quì lạy của lão, thị ý Chiến Bình đỡ hắn dậy, ôn tồn nói :

Ngươi không nên đa lễ như thế, chỉ cần ngươi thật tình vô tội, ta tuyệt đối chẳng làm khó dễ ngươi. Mong rằng ngươi có thể hợp tác với ta, nói tất cả những gì ngươi đã biết.

Lão chủ mập mạp trong lòng vẫn còn lo sợ, hồi tưởng nói :

- Hai ngày trước, trời vừa tối, ta căn dặn tiểu nhị trong tiệm chuẩn bị đóng cửa.

Ngay lúc đó chi thu tiên sinh ngồi ở bàn dài khi nãy đến tiệm, nên gọi tiểu nhị làm thủ tục đăng ký. Nào ngờ phía sau hắn dẫn theo hai tên to lớn, kềm

kẹp thê tử ta.

Nhìn thấy vậy, ta tức giận muốn chửi rủa thì bọn chúng đã cảnh cáo ta không được làm náo động, nếu trái lại thì sẽ chém chết thê tử ra. Ta nghe vậy sợ đến điên mất, liền hỏi hắn nhằm mục đích gì? Hắn lấy ra một lọ thuốc bột, muốn ta phải bỏ vào chén tàu hủ chưng óc của Trương đại gia. Ta thầm nghĩ thế thì làm sao được, Trương đại gia là nhị lãnh chủ của Kim Long Xã, dẫu có gan bằng trời ta cũng không dám gây tội ác cho họ. Nhưng cái sanh mạng cốt lõi của ta đều bị hắn nắm trong tay, khi ấy hắn muốn giết con ta thì điều chi ta cũng nhận lời. Hôm qua Trương đại gia đến ăn tàu hủ chưng óc, dưới sự giám sát của hắn ta, ta chỉ có nước dối với lương tâm, đem thuốc bột bỏ vào tàu hủ chưng óc. Không mấy chốc Trương đại gia bị hôn mê té xuống. Ta căn dặn tiểu nhị khiêng Trương đại gia vào phòng, tất cả việc khác đều do chi thu tiên sinh tự xử lý. Họ làm sao đối với Trương đại gia ta chẳng biết nữa, họ chỉ dặn ta yên tâm, nói Trương đại gia vĩnh viễn không trở về Tử Ngọ Linh nữa rồi, đừng bao giờ nhận tội nếu có người của Tử Ngọ Linh đến tra vấn thì nói rằng Trương đại gia như thường lệ ăn xong là đi rồi.

Chiến Bình cười nhạt nói :

- Nghĩ như một giấc mơ đẹp vậy. Dưới Tử Ngọ Linh trong vòng một trăm dặm có hàng ngàn đệ tử, muốn qua mắt cả ngàn người, chẳng sợ cái mộng đẹp ấy trở thành vô dụng!

Lão chủ mập cười đau khổ, không dám nói thêm.

Vệ Tử Y khoát khoát tay nói :

- Ngươi nói Trương đại gia không về Tử Ngọ Linh nữa ư? Nhưng sáng sớm hôm nay Trương đại gia đã về đến Kim Long Xã rồi, có điều là bị trọng thương.

Lão chủ mập trợn đôi mắt to trừng trừng, sợ hãi nói :

- Trương đại gia chưa chết ư? Đâu có thể? Cái thủ đoạn độc ác của hắn ta đã

nếm mùi qua, cho tới trẻ con cũng nhẫn tâm giết hại. Có ai đó đã cứu được Trương đại gia từ trong tay hắn? Có điều là hắn vẫn không bỏ đi? À, chư vị làm sao biết Trương đại gia chưa chết?

Vệ Tử Y mỉm cười nói :

- Cái chai thuốc bột hắn trao cho ngươi ngươi còn giữ đó không?

- Còn!

Lão chủ mập thò tay vào túi, lấy ra một lọ lục ngọc bình. Vệ Tử Y đưa tay nhận lấy, mở nút chai ra để vào mũi ngửi, kêu lên :

- Ghê gớm thật, không mùi không vị, trách sao Tử Đan chẳng mắc lừa.

Lão chủ mập nghi ngờ nói :

- Khi nãy chư vị cũng ăn tàu hủ có bỏ thuốc, tại sao chư vị chẳng hề hấn gì cả?

Vệ Tử Y không cười nói chi cả, chàng không muốn lôi kéo Tần Bửu Bửu vào vòng xoáy này.

Vệ Tử Y đột nhiên lại nói :

- Còn quí quyến của ngươi đâu rồi?

Lão chủ mập có vẻ không tự nhiên nói :

- Hôm qua ta đã đưa chúng nó về bên ngoại rồi.

Vệ Tử Y cảm thấy sự việc không thích hợp lắm, nhưng nhất thời chưa tìm ra manh mối của vấn đề là đâu? Nhưng thấy lão nói thế cũng chẳng có gì sơ sót.

Đại lãnh chủ Cửu Diêm Diêm Quân Triển Hy nói :

- Cái lão chủ quán này tuy nói hơi lo sợ, nhưng lại kể rất rành rọt.

Vệ Tử Y cười nói :

- Càng khó hiểu tại sao Bửu Bửu lại ngoan ngoãn như vậy, không nhân dịp đùa cợt.

Trợn mắt nhìn Vệ Tử Y một cái, Tần Bửu Bửu mở miệng nói :

- Ta nghe phát mê. Lão chủ quán dường như đang kể chuyện đời xưa, tình tiết rất xinh động, làm ta nghe mê ly từng hồi, thú vị vô cùng.

Lời nói vô tư trẻ con của Tần Bửu Bửu làm cho vẻ mặt còn non trẻ của Vệ Tử Y bỗng thay đổi, biểu lộ một sắc thái nghiêm khắc nói :

- Chiến Bình, lập tức khám xét, hỏi thăm huynh đệ và mọi người lân cận rằng lão chủ quán có thê tử không?

Chiến Bình vâng lời, lập tức đi ra ngoài.

Cả tiệm phút chốc trở nên vắng tanh. Lão chủ quán cố nhiên không dám nói năng gì. Khách của hắn và tiểu nhị trong tiệm đã đi đâu mất cả, thanh vắng đến nghe được tiếng của kim rơi.

Bửu Bửu thấy mọi người nét mặt nghiêm trang nên cũng chẳng dám nói bậy, lấy một bao kẹo quế mai đã gạt được của Mã Thái ra ăn từ từ, trong lòng có phần hối hận đòi Vệ Tử Y phải cho đi theo. Hồi đó y cũng có nghĩ tới người làm việc thì mặt mày nghiêm túc như Bao Công xử án vậy. Có lúc hắn cũng bắt chước như vậy nhưng đụng đến thực tế, cái không khí nghiêm túc, nặng nề ấy làm cho tâm hồn trẻ con của hắn không chịu nổi, cứ chau mày mãi.

- Bửu Bửu!

Vệ Tử Y thấy Bửu Bửu miệng tuy ăn kẹo, nhưng gương mặt quả trứng không tỏ vẻ ngọt ngào chút nào, trong bụng biết hắn lần đầu tiên gặp phải trường hợp như vầy.

Sợ hắn bực bội, chàng quyết định nếu như Chiến Bình đưa tin tức không có gì hay ho thì sẽ phái người đưa hắn về trước. Vừa muốn nói cho hắn hay biết thì Chiến Bình chạy như bay vào tiệm.

Chiến Bình cúi người nói :

- Kính bẩm thủ lãnh, theo thuộc hạ điều tra, lão chủ quán này chẳng hề có thê tử, bình sanh chỉ ưa thích tiền bạc. Đối với tiểu nhị trong tiệm rất hà khắc, không được người ưa thích.

- Hầy!

Vệ Tử Y mỉm cười nói :

- Chiến Bình, ngươi đưa Bửu Bửu về xã trước, ở đây chỉ cần ta và đại lãnh chủ được rồi. Chuyện người lớn làm đôi khi không nên để cho trẻ con nhìn thấy.

Chiến Bình dĩ nhiên hiểu rõ ý nghĩa lời nói của Vệ Tử Y. Hắn biết chưởng quỹ rồi đây sẽ rất thảm thương, nhưng những việc như vậy thật ra không thích hợp để trẻ con chứng kiến, để ban đêm khỏi phải chịu nhiều cơn ác mộng.

Chiến Bình vâng lời, đưa tay kéo lấy tay của Bửu Bửu. Cái gã tiểu tổ tông không bao giờ chịu ngoan ngoãn nghe lời, liền vọt nhanh trốn phía sau người của Vệ Tử Y, giận nói :

- Tại sao đại ca lại kêu ta về trước? Ta biết ngươi muốn xử phạt chưởng quỹ. Tại sao không cho ta xem? Ta xem việc ấy như là xem hát vậy!

- Đợi ngươi lớn hơn nữa mới được.

Chẳng đợi hắn nói hết, cũng không cho hắn có dịp chống cự, Vệ Tử Y đưa tay bấm vào Thụy huyệt, giao hắn cho Chiến Bình bồng về Tử Ngọ Linh.

Đợi Chiến Bình bồng Bửu Bửu ra khỏi tiệm, thuận tay đóng cửa lại, Vệ Tử Y mới quay người nhìn thẳng vào lão chủ quán đang run rẫy, mắt sáng như thần nói :

- Ngươi nói sao?

Triển Hy cũng lạnh nhạt nói :

- Thảo nào bọn chúng không lấy mạng của ngươi. Trong mắt bọn chúng ngươi chỉ là một con chuột ham tiền, một gã súc sinh chỉ vì ham tiền cho đến mồ mã tổ tông cũng đào bới cho được. Ngươi tưởng rằng mọi việc đều đúng như kế hoạch của bọn chúng, có điều là bọn chúng không lường được là bọn ta đến đây nhanh như vậy.

Lão chủ quán họ Bàn sợ đến nỗi hai hàm răng trên dưới đều đánh bò cạp. Cái gã đáng chết chi thu tiên sinh ấy đã năm lần bảy lượt bảo đảm với hắn là Trương Tử Đan tuyệt đối không thể còn sống sót, lén lút đút lót nhiều vàng. Lão chịu không thấu sự cám dỗ nên nhận lời. Không ngờ hôm qua thì bị người ta phát giác, hôm nay tìm đến nhà, chi thu tiên sinh đã chuồn mất dạng, để lại cái thây mập run lập cập này, lão rên rĩ nói :

- Tạ.. tạ.. tạ..

Bỗng nhiên một đường sáng xẹt ngang, một cái lỗ tai còn đượm đỏ máu chảy rớt xuống mặt đất.

- Á...

Lão chủ tiệm kêu thảm thiết, hai tay bụm lấy lỗ tai trái, cái thân mập càng run gớm ghiếc hơn.

Cửu Diện Diêm Quân Triển Hy lạnh lùng nói :

- Ngươi may mắn nên hôm nay mới gặp ta, nếu như gặp cái vị khi nãy vừa mới đi thì không có nhân từ như vậy đâu? Hắn nổi tiếng là tâm hắc thủ độc. Ta tối đa cho ngươi một cơ hội, nói đi, ngươi và hắn quan hệ như thế nào?

Lão chủ quán họ Bàn nói tiếng run run :

- Tạ.. tạ.. tạ.. khi nãy nói ngoài trừ việc thê tử bị chúng bắt là nói sai, còn tất cả đều là thật. Ta xin thề, ta xin thề!

- Không cần rồi.

Vệ Tử Y nói tiếng nghe lạnh tanh :

Đối với hạng người như ngươi, trong ánh mắt đen chưa thấy tiền bạc. Họ dùng tiền mua chuộc ngươi, ngươi xem tiền bạc là trên hết, mơ tưởng làm giàu sau khi công chuyện hoàn thành, bán đứng lương tri, nên vuốt nhằm râu cọp của Kim Long Xã. Ngươi quá tự tin trời đất đều không biết, cố tình che dấu trời, qua mắt biển ư?

- Không! Không!

Vẩy đôi tay đầy máu me, Bàn chủ quán nói giọng run run :
- Hắn... Hắn đến tìm ta, nếu ta không nhận lời thì hắn sẽ cho ta chầu trời, ta còn chưa muốn chết mà, tạ.. ta không tự chủ được mà!
Triển Hy gằn giọng nói :
- Hây! Đúng là một tên không tự chủ, một kẻ vô dụng, xem là biết ngay, làm sao tin nổi con người ham tiền bạc như ngươi.
Vệ Tử Y nói chậm rãi :
- Lão Triển, hãy quyết định nhanh lên nào, ta đã chán hắn lắm rồi.
Triển Hy vâng lời, chuẩn bị hạ sát thủ.
Bàn chủ quán thấy tình thế quá sợ, liền nói :
- Không, không. Các ngươi đừng nên giết ta, ở đây là nơi có vương pháp, các ngươi bằng vào đâu mà giết ta? Các ngươi không sợ chế tài của vương pháp sao?
Không sợ bị chém đầu hả? Các ngươi có tài nên đi tìm kẻ chủ mưu, hành hạ ta như vậy đâu phải là anh hùng hảo hán?
Thấy Vệ Tử Y và Triển Hy chẳng động lòng thương xót, Bàn chủ quán chuẩn bị đối phó bằng bất cứ giá nào, thay đổi thái độ nhu nhược khi nãy, đứng dậy gào thét nói :
- Ta là dân lành sống ở đất này mười mấy năm, nếu như mọi người phát giác ta bị hại, bọn họ sẽ nhất định hoài nghi là do các ngươi hạ thủ, đương nhiên kiện cáo lên quan phủ. Các ngươi tưởng các ngươi là hoàng thân quốc thích hay sao? Dám dưới chân thiên tử tác oai tác quái?
Triển Hy giận dữ nói :
- Hảo hớn ngươi cũng giả dạng rồi, anh hùng cũng thủ vai xong, còn lời nói sau cùng gì nữa không? Ngươi nếu như biết vương pháp thì chẳng nên can dự vào chuyện như vậy, còn việc bọn ta dám hay không dám thì ngươi sẽ hiểu ngay, không cần ngươi bận tâm, chỉ cần ngươi hãy lo trả giá hành động

của ngươi là đủ rồi. Còn kẻ chủ mưu, gã chi thu tiên sinh rồi đây sẽ tự nói ra cho bọn ta biết hắn là ai? Thám tử Kim Long Xã đã để mắt đến hắn rồi, cho dù hắn có biết bay cũng khó thoát!

Nói xong, lập tức dùng tay điểm Á huyệt và Huyền ma huyệt lão, hữu thủ đập vào sau ót lão, vận công nhấn mạnh. Từ đấy lão Bàn chủ quán biến thành một bệnh nhân khùng khùng điên điên, tối ngày sống như trong mộng mị, cái thứ mà lão ưa thích nhất là hoàng kim và bạch ngân từ nay đối với lão cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa rồi.

* * * * *

Tiếng chân ngựa cóc cách vồn vã hướng về Tử Ngọ Linh mà đi tới, núi ở phía xa xanh rì, trời trên cao thanh bích, thỉnh thoảng có làn gió nhẹ phơ phất hôn lên má, ánh nắng như sưởi ấm dễ chịu, những rặng cây nơi thôn dã từ xa xanh tươi hữu tình.

Vệ Tử Y và Triển Hy mặc nhiên ngồi trên lưng ngựa, chẳng nói năng gì, hai người dường như đắm chìm trong tâm sự của mình nên đối với cảnh sắc trước mắt đẹp như bức tranh không màn để ý đến.

Một tiếng ho nhẹ xé tan bầu không khí yên lặng. Triển Hy nói :

- Ơ, thủ lãnh nên suy nghĩ cho chính chắn để tìm cách đối phó cái gút mắc Bửu Bửu! Nếu không hậu quả...

Nói đến đây dùng nụ cười chua chát thay lời nói.

Té ra hai người lo lắng những "báo cáo" đối với Tần Bửu Bửu. Hôm nay Vệ Tử Y bất thần điểm Thụy huyệt của hắn, khi hắn tỉnh dậy sẽ không biết bao nhiêu người khổ lụy vì hắn. Có lẽ hai người cũng nhức đầu không biết làm thế nào để siết chặt cái vị tổ tông này.

Nghe giọng nói của Triển Hy, Vệ Tử Y không khỏi cười nói :

- Xem ra đại lãnh chủ của chúng ta đã bị Bửu Bửu phá ngắn rồi là phải.

gương mặt bóng láng của Triển Hy ửng đỏ, lúng túng cười khàn nói :

- Ta còn may mắn đấy. Như Tú kia mới thảm thiết, có lần Như Tú không biết làm gì xúc phạm đến hắn, cậu ấm ta lại vẽ một bức tranh nữ sĩ, trên tranh còn đề dòng chữ "Bửu bối tâm can của lòng ta. Tịch Như Tú cư sĩ". Thừa lúc Như Tú đang múc canh mà dán vào phía sau áo. Trong xã tất cả đều là huynh đệ, Như Tú không cảm giác cao độ làm gì, thêm vào hắn đã có rượu năm, sáu phần trăm, đã bị Bửu Bửu dán dính hẳn hoi, còn nhờ Bửu Bửu dìu dắt đi gặp ta, còn khen Bửu Bửu là đứa trẻ ngoan nhất thiên ha....

- Ha ha hạ..

Vệ Tử Y không khỏi cười to lên, khen tuyệt :

- Sau đó thì thế nào?

- Huynh đệ trong hội thấy sau lưng Như Tú có hình nữ sĩ, đều im lặng không dám nói ra vì sợ Bửu Bửu sẽ hướng mục tiêu về chúng nó. Như Tú thấy huynh đệ nhìn hắn lại cười, cứ tưởng mình rất có duyên, liền làm dáng cứng cỏi, không cần Bửu Bửu dìu nữa, tự mình đi thẳng đến nơi trú ngụ. Thủ lãnh có biết Tịch tẩu là người ghen có tiếng, phen này Như Tú thế nào cũng lãnh đủ, dù Như Tú có giải thích như thế nào Tịch tẩu cũng chẳng nghe cho. Sau cùng Như Tú đã nhớ ra là bị Bửu Bửu phá, muốn giải thích cho Tịch tẩu tẩu nghe, nhưng Tịch tẩu đã nhiều năm không sanh con, nên quí mến Bửu Bửu như con ruột của chính mình vậy, bèn cho là Như Tú đại trượng phu dám làm không dám chịu, đem mọi chuyện đổ thừa cho đứa nhỏ. Trong lúc tức giận, làm mưa làm gió, phu thê gây gổ nhau hơn một tuần lễ. Sau cùng thì Như Tú cũng cắn răng nhận đại, bị phạt quì gối ba buổi tối Tịch tẩu tẩu mới buông tha cho.

- Ha ha hạ..

- Đáng đánh đòn, đáng đánh đòn!

Vệ Tử Y phát cười chưa dứt, cứ kêu :

- Bửu Bửu nghịch ngợm như thế đúng là nên đánh đòn.

Triển Hy thở dài nói :

- Vấn đề là ai cũng không nỡ đành lòng đánh nó. Vừa rồi tại Phúc Lai hiên thấy cái mặt nhăn nheo, bí xị của hắn ai cũng đều cảm thấy đau lòng, nói chi đến chuyện đánh hắn một trận đòn.

Vệ Tử Y trầm ngâm nói :

- Có điều kỳ lạ là các ngươi tại sao không ai nói cho ta biết gì cả?

Triển Hy mỉm cười nói :

- Hắn chỉ thích nghịch ngợm, không có ý hại ai, cho nên mọi người đụng phải chuyện rồi cũng bỏ qua. Hơn nữa, chú bé mới mười hai, mười ba tuổi, muốn hắn không nghịch ngợm chẳng phải quá tàn nhẫn hay sao? Huống chi những hành vi quậy phá của hắn cũng đem lại cho những người giang hồ già nữa này không ít vui thú. Mọi người thương mến hắn không hết, nói chi đến việc báo cáo.

Vệ Tử Y trong lòng có cảm giác thân thương, gật đầu nói :

- Tuy nói là như vậy, chẳng lẽ để cho hắn cứ quậy phá mãi sao?

Triển Hy rất tự tin nói :

- Điều này xin thủ lãnh hãy khoan dung, hắn một ngày một lớn khôn sẽ tự biết sửa mình. Đợi hắn lớn lên thì sẽ đâu vào đấy, là một công tử đàng hoàng. Nhưng nói gì thì nói, ta vẫn thích cái dáng vẻ vô tư hồn nhiên của hắn.

- Ngươi có vẻ còn hiểu hắn nhiều hơn ta.

Triển Hy hơi mừng, cười nói :

- Thủ lãnh là người trong cuộc thì tối, còn bọn ta người ngoài cuộc thì sáng. Thủ lãnh hà tất phân bì!

- Thôi ngươi đi.

Vệ Tử Y cười mắng một câu.

Dường như hiểu ra, Triển Hy nhìn Vệ Tử Y một cái nói :

- Trong những kiệt tác của Bửu Bửu, thủ lãnh là người bị liên lụy nhẹ nhất.

Vệ Tử Y nói :

- Ta nhẹ nhất ư? Cái đứa tiểu tổ tông chết bầm ấy tối đến phá giỡn không chịu ngủ, làm ta cũng chẳng ngủ yên. Ta chỉ có cách nói chuyện giang hồ để ru hắn, hắn lại tưởng ta đang kể chuyện thần thoại, nghe đến say mê. Những ngày gần đây cái miệng của ta vì miệt mài nói mãi mà trở nên lanh lợi hơn.

Tỏ vẻ không sao chịu nổi, Vệ Tử Y lắc đầu nói :

- Nhớ đến hôm trước ăn cơm đắng và canh cá ngọt, ta thật không dám tưởng tượng cái vị tiểu tổ tông bận này chuẩn bị đối phó với ta ra sao. Không hiểu nổi sao mà hắn có nhiều công sức để quậy phá như thế.

Triển Hy cười khổ sở nói :

- Không những là thủ lãnh, ta và lão Chiến cũng chẳng thoát khỏi, không chừng hiện giờ lão Chiến đang cầu cứu mà chẳng có ai trợ lực. Nếu như hắn ngốc nghếch mà giải thụy huyệt cho Bửu Bửu...

Thần Đồng Diêm La

Hồi 2

Kim Long Xã

Đúng vậy, lúc này Chiến Bình đang gõ cửa cầu cứu.

Tần Bửu Bửu còn đang ngủ ngon lành chưa thức giấc. Chiến Bình cũng không ngốc nghếch giúp hắn giải thụy huyệt nên nhất thời yên tịnh vô cùng. Vấn đề là Bửu Bửu không phải ngủ yên trên lưng còng của hắn mà là ngủ trong lòng của một tên hòa thượng. Có điều lạ là Chiến Bình không sao có

khả năng trở tay cho kịp.

Sở dĩ "không có khả năng trở tay" không phải là vấn đề đánh hay không đánh trả lại được mà là không thể đánh, không cấu thành một điều kiện thủ võ, giống như tranh cãi một sự kiện vậy. Tuy rằng bên ta lý lẽ đầy đủ, nhưng mà lý lẽ của đối phương không cho phép người phản bác. Trong tình thế ấy, tranh cãi cũng vô ích.

Mạc đạo tự kỷ tình thâm thâm,

Khĩ trí tha nhân nồng nồng tình.

Tạm dịch :

Đừng nói tình ta sâu thăm thẳm,

Biết đâu tình họ đậm đà hơn.

Vậy thì câu chuyện này như thế nào? Phải bắt đầu câu chuyện từ thân thế lai lịch của Tần Bửu Bửu..

Phụ thân của Tần Bửu Bửu là Tần Anh, là một cao thủ nổi tiếng trong giới giang hồ ngày xưa, người ta thường gọi là Vạn Tà Thánh Y, bình thường xử sự vừa chánh vừa tà, tánh người cô độc, kỳ dị, tự cao khó gần, cho nên gần như không có bạn bè.

Người này thông minh cái thế, không những đối với võ thuật say mê sâu sắc mà đối với y học, âm dương ngũ hành chi biến, kinh mạch châm cứu chi thuật đều chuyên tâm nghiên cứu, y thuật tinh xảo đến nỗi so với Hoa Đà không hơn không kém.

Một con người kỳ quái như vậy lại lôi cuốn được trái tim một võ lâm đệ nhất mỹ nhân đương thời Phùng Hương Điệp. Tuy tuổi tác cách biệt gần ba mươi tuổi, nhưng vẫn bất chấp tất cả, nhận lời hạ giá, chồng già vợ trẻ đầm ấm vô cùng, làm cho biết bao tài tử giang hồ trầm trồ ngưỡng mộ.

Lấy nhau được bốn năm, Phùng Hương Điệp mang thai chín tháng, sanh ra Tần Bửu Bửu. Nhưng vì sanh khó, ra máu quá nhiều, dẫn đến hương tiên

ngọc vẩn. Tần Anh thất vọng chán chường, mai táng ái thê xong, bồng bế con thơ chưa đầy tháng lên tận Thiếu Thất sơn. Từ đó trong giới giang hồ chẳng có ai thấy con người Vạn Tà Thánh Y nữa.

Nguyên Thiếu Lâm trụ trì Ngộ Tâm đại sư là biểu đệ của Tần Anh, đã kết duyên Phật môn từ năm bốn tuổi, cho nên việc này trong giang hồ ít ai biết được. Vạn Tà Thánh Y đã ẩn náu trong nhóm hòa thượng của Thiếu Lâm tự, bất cứ ai cũng đều không biết. Huống hồ cái diện mạo của tâm hồn trung niên, vì thương yêu thê tử qua đời, bao nhiêu ngày buồn bả đã biến thành một lão già tóc bạc, cho nên ngoài trừ Ngộ Tâm đại sư ra, ai cũng không biết đó là Vạn Tà Thánh Y.

Sau khi Bửu Bửu sanh ra được hai tháng, Tần Anh mới hoảng sợ phát hiện con mình bị yếu tim bẩm sinh. Vốn là một danh y đương đại, vì tình cốt nhục bản thân nên đem hết tài năng y thuật của cả đời người ra trị liệu, hy vọng con mình sẽ được trưởng thành bình yên. Ngộ Tâm đại sư tuy là người xuất gia, lục căn thanh khiết, nhưng đối với đứa hậu sinh gia tộc duy nhất vô cùng thương yêu. Thánh dược võ lâm Đại hoàn đơn từ bé đã cho dùng như món ăn vặt, kếp hợp vào thuốc tiên lộ thần thương của Tần Anh đã dày công luyện thành, trẻ thơ cứ như thế mà bình yên lớn khôn lên.

Lúc bốn tuổi Tân Anh bắt đầu truyền giáo cho Bửu Bửu đả tọa luyện công, nhưng Bửu Bửu có tánh hiếu động đùa vui, không bao giờ chịu ngồi yên lâu được. May mắn là âm dương tuế nguyệt trên núi thanh tịnh, thêm vào sự trợ lực của linh đơn diệu dược, cho nên cuối cùng rồi nội công bản thân cũng luyện được tới nơi tới chốn. Có điều là Tần Anh ngoại trừ phép luyện công, tất cả những thứ khác như chưởng pháp, kiếm pháp đều nhất nhất không dạy cho, ngõ hầu không tăng thêm gánh nặng tâm lý cho con mình khỏi lao tâm quá mức. Đúng là một người cha rất xứng đáng và mẫu mực.

Lúc Bửu Bửu sáu tuổi, Ngộ Tâm đại sư ngẫu nhiên nhặt được một xâu niệm

châu.

Xâu niệm châu này xem ra chẳng đẹp lắm, do ba mươi bảy hạt châu nhỏ bằng lóng tay trẻ con kết thành, màu sắc đen như mực, kỳ thật chẳng phải là vật dễ thương.

Nhưng đối với Ngộ Tâm đại sư thì như được bảo vật. Theo truyền thuyết nó là bảo mệnh Phật chu, mang vào cổ chẳng những cường tâm kiện thể, cũng có thể làm cho mùa đông chẳng sợ lạnh, và mùa hè không sợ nóng. Tuy có được Bảo mệnh Phật chu trợ lực cho Bửu Bửu, Tần Anh vẫn chưa dám dạy Bửu Bửu chưởng pháp và kiếm pháp, chỉ truyền thụ khinh công, phương pháp châm cứu dùng kim có thể thay vì ám khí để sử dụng và cả một tay nghề y học.

Tần Bửu Bửu thiên tư thông minh, biết rất rõ khinh công và ám khí khó đứng vững nơi chốn giang hồ. Vốn sanh ra ở nơi đạm bạc, từ lâu chưa bao giờ tự cho mình có bãn lĩnh gì ghê gớm, đơn thuần xem mình như người thông thường, không biết võ công. Bởi thế quần tăng Thiếu Lâm ngoại trừ Ngộ Tâm đại sư, người người đều cho hắn là đứa trẻ ngây thơ đáng yêu và hay quậy phá. Hơn nữa ngẫu nhiên cái bề ngoài hình dáng ốm yếu, bình nhựt những tiểu hòa thượng đều xem hắn như một tiểu đệ dễ thương, ai cũng chẳng nghĩ đến việc dạy võ công cho hắn.

Khi Bửu Bửu mười một tuổi, Tân Anh qua đời, Ngộ Tâm đại sư thay thế ở bên cạnh hắn chăm sóc dưỡng nuôi, dốc lòng dạy cho hắn học đạo. Ngộ Tâm đại sư rất sợ Bửu Bửu bị ảnh hưởng cái tánh nết kỳ quái của người biểu huynh cho nên đích thân dạy hắn niệm kinh Phật. Nhưng Bửu Bửu vì còn quá nhỏ, lại chẳng có căn tu, muốn hắn niệm kinh như các tiểu hòa thượng trong chùa dường như nhốt hắn trong lao tù, cho nên mới có chuyện nảy sanh lẻn trốn xuống núi.

Sáng hôm sau Ngộ Tâm đại sư mới phát hiện ra Tần Bửu Bửu chẳng cáo từ

mà biến mất. Trong lúc đang lo lắng, lập tức truyền lệnh những đệ tử có bà con gia đình dưới núi hãy đi tìm cho ra tông tích của Bửu Bửu. Những đệ tử có gia đình dưới núi ở Thiếu Lâm tự đều từng bị sự trêu ghẹo của Bửu Bửu, mấy tháng tìm kiếm phát giác hắn được Vệ Tử Y thu dưỡng, nhưng chẳng dám đến bắt lấy hắn. Hơn nữa cũng sợ thế lực của Kim Long Xã, chỉ biết thông tri cho Chưởng môn trụ trì. Nghe tin này, Ngộ Tâm đại sư đích thân xuống núi. Bất ngờ gặp ngay Chiến Bình đang bồng Bửu Bửu chạy như bay tại Tử Ngọ Linh, dẫn đến một pha tranh chấp giành giật.

Lúc ấy Chiến Bình đang phi ngựa như bay chợt nghe :

- Nam mô A di đà phật! Thí chủ xin tạm dừng ngựa, lão tăng có chuyện xin thỉnh giáo!

Chiến Bình nhìn thấy người cản đường đi của mình là một lão hòa thượng bất chợt đổ mồ hôi hột, thắng dây cương ngừng ngựa, sực nhớ ra Bửu Bửu từng nói hắn đã từ Thiếu Lâm tự đến đây. Trong lòng biết là có chuyện, bất giác càng ôm chặt Bửu Bửu vào lòng nói :

- Đại sư pháp hiệu là gì? Chận đường ta có chuyện gì?

- A di đà phật!

Ngộ Tâm đại sư chắp tay nói :

- Lão tăng Ngộ Tâm, đến từ cao sơn Thiếu Lâm, xin hỏi thí chủ, đứa bé ôm trong lòng có phải là Tần Bửu Bửu, đứa trẻ tinh nghịch Thiếu Lâm tự Thiếu Thất sơn trốn xuống núi không?

Chiến Bình nghe nói là Thiếu Lâm Chưởng môn trụ trì Ngộ Tâm đích thân xuống núi, thầm nghĩ có điều không hay. Biết hôm nay gặp chuyện rắc rối, ước gì thủ lãnh nhanh chân đến đây, không thì chỉ một mình không tài nào đối phó với một Chưởng môn phái được. nhìn Bửu Bửu đang ngủ say, thầm nghĩ :

“Ngươi, cái gã chết bầm sướng quá há! Ngủ say đến thế, trời sập xuống cũng

có người che chở cho ngươi".

Nhưng không dám giải huyệt cho hắn, trong miệng giả vờ như không biết nói :

- Đại sư quen biết Bửu Bửu?

Ngộ Tâm đại sư cười nói :

- Ta với hắn đã sống chung hơn mười hai năm nay. Thiếu Lâm tự thiếu chút bị hắn đốt cháy, đâu có lý nào không quen biết. Xin thí chủ hãy trao trả hắn cho lão tăng đem về.

Chiến Bình trong bụng cười thầm :

"Cái gã tiểu tử này đến Thiếu Lâm tự còn muốn đốt cháy, đúng là to gan manh động thật!"

Suy nghĩ giây lát, Chiến Bình lại nói :

- Xin hỏi đại sư, Bửu Bửu là đệ tử Thiếu Lâm?

- Không phải!

Ngộ Tâm đại sư lắc đầu :

- Bửu Bửu không thể kết nạp vào Thiếu Lâm tự.

Chiến Bình mừng rỡ đến nỗi không màng nghĩ đến ý nghĩa lời nói của Ngộ Tâm đại sư, nói :

- Nếu như Bửu Bửu không phải là đệ tử củáo Thiếu Lâm, hắn muốn đi đâu thì đi, đại sư không có quyền bắt buộc hắn phải quay về Thiếu Lâm. Hà huống hắn đã kết thành huynh đệ với chủ của ta rồi, ta giao hắn cho người, về ăn nói làm sao với thủ lãnh của ta đây? Đại sư chẳng hóa ra cưỡng bức người quá đấy ư?

- Ấy..

Ngộ Tâm đại sư hơi nghẹn lời nói :

- Thí chủ không biết chứ phụ thân của Bửu Bửu trước phút lâm chung đem Bửu Bửu phó thác cho bần tăng. Bần tăng và phụ thân hắn tình sâu nghĩa

nặng, tự nhiên có nghĩa vụ lo lắng chăm sóc nó đến lớn khôn. Vả lại, ta không muốn Bửu Bửu bị lôi cuốn vào cái vòng lẩn quẩn của giới giang hồ, bị người thương hại, chỉ muốn hắn được bình yên lớn khôn lên.

Chiến Bình không nói không rằng, thúc ngựa chạy như bay đến Tổng đàn, tuy biết là hy vọng rất mong manh nhưng cũng chẳng cam tâm để Bửu Bửu bị đánh mất tự trong tay mình. Nếu không thì phải ăn nói làm sao với thủ lãnh đây.

- A di đà phật! Tại sao thí chủ đùa giỡn với bần tăng như vậy?

Tiếng nói hùng hồn của lão tăng vừa ập vào tai, Chiến Bình đã phát hiện con ngựa dừng chân bất động. Không phải ngựa chẳng muốn chạy tới mà là chẳng sao cử động được. Ngộ Tâm đại sư gương mặt nghiêm túc đã dùng hữu chưởng kéo đầu ngựa lại, cho dù Chiến Bình cố sức giục ngựa đến đâu, ngựa kêu hí thế nào cũng chẳng đi tới được nửa bước.

Ngộ Tâm đại sư chỉ cần phất tay đã khống chế được con ngựa đang chạy như bay.

Chiến Bình hiểu ra mình chẳng phải là đối thủ của lão tăng, không còn cách nào khác, bèn nói :

- Nếu như đại sư không bằng lòng thì ta sẽ đánh thức Bửu Bửu, hỏi hắn có bằng lòng trở về với đại sư hay là muốn ở lại Kim Long Xã này?

Ngộ Tâm đại sư thấy Chiến Bình định giải huyệt cho Bửu Bửu liền nói :

- Không được! Thí chủ chớ nên giải thụy huyệt cho hắn. Bửu Bửu bình sanh rất ghét người ta điểm huyệt hắn, nếu hắn tỉnh dậy sẽ đại náo long trời lở đất, bần tăng không sao đối phó được. Huống hồ khinh công của Bửu Bửu đã đạt đến đỉnh cao, nếu như hắn chạy cho ngươi đuổi theo, ngươi cũng khó có thể đuổi theo kịp.

Chiến Bình kinh ngạc nói :

- Bửu Bửu biết võ?

Ngộ Tâm đại sư gật đầu, một lát sau thở dài nói :
- Bộ các ngươi không biết ư? Bửu Bửu xưa nay không bao giờ khoe khoang mình biết võ, thêm vào cơ thể hắn ốm yếu..
Đại sư lúc này mới kể sơ lược thân thế của Bửu Bửu.
Chiến Bình càng nghe càng kinh ngạc, hắn không sao nghĩ đến Bửu Bửu lại có một lai lịch quá ư phức tạp như vậy. Lai lịch hiển hách như vậy mà chỉ là một cô nhi của Thiếu Lâm tự.
Nói xong, Ngộ Tâm đại sư nói :
- Thí chủ bây giờ có thể đem Bửu Bửu trao lại cho bần tăng chưa?
Một luồng sức mạnh vô hình bộc phát từ Ngộ Tâm đại sư, mạnh mẽ đến không thể kháng cự được. có lẽ là xuất phát từ nội tâm yêu thương Bửu Bửu của Ngộ Tâm đại sư. Sức mạnh tình cảm thiêng liêng ấy làm cho Sài Vô Xá Chiến Bình phải động lòng. Trong tình huống bất tri, bất giác, hai tay của Chiến Bình bồng bế Bửu Bửu lên trao vào lòng của Ngộ Tâm đại sư.
- A di đà phật! Đa tạ thí chủ có lòng tốt, để bần tăng chẳng hổ thẹn với người đã khuất. Bần tăng muôn phần cảm kích trong những ngày Kim Long Xã ân cần chiếu cố Tần Bửu Bửu, để hắn khỏi phải lang thang đầu đường xó chợ. Còn đối với sự phá phách của Bửu Bửu, ta chỉ biết thành thật xin lỗi. Xin thí chủ chuyển đạt lời cảm kích và cáo lỗi của ta cho Vệ thí chủ.
Nói xong, Ngộ Tâm đại sư bồng Tần Bửu Bửu hướng về phía nam trực chỉ. Hình ảnh cao lớn, sau lưng có một vẻ khí khái trang nghiêm, làm cho Chiến Bình chẳng bao giờ nghĩ đến việc ngăn chặn. Hình ảnh sau lưng của Ngộ Tâm đại sư càng lúc càng nhỏ dần, cuối cùng không còn nhìn thấy nữa.
Chiến Bình đứng nhìn không động đậy, ngẩn người nơi hiện trường. Ý nghĩ trong đầu óc tưởng chừng như bị người ta thu hút đi mất, trở thành một khung trời trống trải, không suy tư gì được nữa, trong lòng chỉ cảm thấy mất đi một vật gì, một sự ngỡ ngàng không sao nói ra được.

Cho đến khi hắn ta tỉnh ngộ lại, mới cảm thấy ánh nắng của mặt trời cũng đã trở nên ảm đạm rồi.

* * * * *

Vệ Tử Y về đến Kim Long Xã, trước tiên đi thăm thương thế của Trương Tử Đan.

Thấy không có gì khác thường cũng yên tâm, đang định giải huyệt đạo cho Bửu Bửu thì phát hiện chẳng thấy tông tích của Bửu Bửu nên rất lo sợ, to tiếng cật vấn Chiến Bình :

- Bửu Bửu đâu rồi, đã xảy ra chuyện gì rồi?

Chiến Bình thấy thủ lãnh quá khích động, vội vã đem chuyện xảy ra đầu đuôi ngọn ngành nói hết cho thủ lãnh biết.

Vệ Tử Y nghe xong, toàn thân dường như một quả bóng bị xì hơi. Ngồi trong Long Ngân Đình, thoáng lại ngẩn người ra. Mọi người thấy ánh mắt lạnh lùng ấy của thủ lãnh, biểu lộ tình cảm cứng ngắt càng không dám nói năng gì. Bọn chúng rất rõ cá tánh của chủ gia, cũng hiểu được tình ý của người, bọn chúng biết sâu sắc trong lúc thủ lãnh không mở miệng nói năng gì, ai mà buộc miệng nói ra thì thường là lãnh đủ.

Thật ra bọn họ cũng chẳng còn tâm trí đâu mà mở miệng, tuy chỉ mới sống chung hơn hai tháng, Tần Bửu Bửu đã đem lại cho họ rất nhiều phiền toái, náo động, cả Kim Long Xã không bao giờ được yên. Nhưng đến khi hắn đi rồi, cái không khí yên lặng trống không làm cho người ta khó chịu. Không có tiếng cười của hắn, mọi người dường như không sao cười được. Người người gương mặt căng ra, như mất cha mất mẹ, thảm thương làm sao!

Xem ra, hình bóng Tần Bửu Bửu đã đi sâu vào thế giới nội tâm của mỗi người, không sao xua đuổi ra được.

Bỗng nhiên, một tiếng nói như sấm sét vang lên :

- Như Tú, các huynh đệ phải đi theo dõi chi thu tiên sinh đã về chưa?

Kim Đồng Vệ Tử Y thật không hổ danh là nhất đại bá chủ. Nội trong thời gian ngắn ngủi như vậy, đã cố giữ được thăng bằng, nhanh chóng từ chỗ nóng nảy, rối loạn hồi phục bình tĩnh, đồng thời hễ khai khẩu là đánh thức mọi người còn đang mê loạn, để bọn họ thấy mình đang còn trọng trách trên vai, không nên vì một chú bé mà thất hồn lạc phách như vậy. Nếu như kẻ địch biết được, bắt cóc Bửu Bửu để uy hiếp bọn họ thì Kim Long Xã ắt sẽ nguy mất.

Ngân Hồ Tịch Như Tú thay đổi diện mạo nói :

- Bẩm báo thủ lãnh, trước mắt chưa có tin tức, nhưng cũng chẳng lâu đâu. Trừ phi cái vị chi thu tiên sinh chuẩn bị đi xa nới này, nếu không thì huynh đệ sẽ nhanh chóng về đây báo cáo.

Ở Kim Long Xã có tư cách ngồi nơi Long Ngân đình, toàn là những phần tử cao cấp. Người nào cũng là cựu giang hồ, người nào đứng ra cũng là cao thủ số một. Khi bị chủ gia nói một lời làm cho tỉnh táo người thì nhanh chóng phục hồi bộ mặt cao thủ giang hồ, không chút nao núng.

Vệ Tử Y khẽ gật đầu, từ trong túi móc ra một lọ lục ngọc bình mà chủ quán đã trao, xem xét kỹ lưỡng một hồi rồi đưa lại cho đại chấp pháp Âm Ly Hồn nói :

- Ngươi có thể phân biệt được lọ thuốc bột này do đâu đến?

Quỷ Thủ Âm Ly Hồn đem lục ngọc bình để vào mũi, ngửi một vài cái. Không thấy mùi vị gì cả, biết đây là do một tay cao thủ kỹ thuật chuyên chế. Thế rồi dùng ngón tay trỏ chấm vào thuốc đưa vào chót lưỡi nếm thử mùi vị. Bỗng mặt mày biến sắc, kêu lên :

- Thế là thế nào?

Vệ Tử Y liền hỏi :

- Ngươi có biết lai lịch nó chưa, Ly Hồn?

Âm Ly Hồn không trả lời, hỏi ngược lại :

- Thủ lãnh nhận thấy cái lọ thuốc này là từ Tử Trúc cung đến chăng?

Âm Ly Hồn nói tiếp :

- Ta có người bạn những năm trước đã chu du khắp nơi trên toàn quốc, đối với những việc ít ai biết đến trong giới giang hồ đều tìm tòi ra hết, có thể nói là người Vạn Sự Thông. Con người hắn như vậy lại đối với cái bí mật của Tử Trúc cung mà cũng không hay biết. Do đó có thể biết được Tử Trúc cung quả thật đáng gờm. Có một bữa nọ, hắn lấy ra một lọ lục ngọc bình xinh đẹp không chỗ chê khoe khoang với ta, cũng chẳng rõ lọ ấy từ đâu ra. Người bạn ấy bỗng lỡ tay làm rớt lục ngọc bình xuống đất bể nát. Hắn đau xót vừa la vừa nhảy, lượm nhưng mảnh vụn từ dưới đất lên, phát hiện dưới đít lọ còn nguyên vẹn, có khắc ba chữ "Tử Ngọc Trúc". Thấy dưới đít lọ còn sót một chút thuốc bột, ta nếm thử thì đúng như thuốc bột của cái lọ này vậy.

Triển Hy sực nhớ ra, nói :

- Tử Ngọc Trúc là chủ nhân của Tử Trúc cung?

Âm Ly Hồn gật đầu nói :

- Theo bằng hữu của ta đoán thì có thể đúng như vậy.

Tịch Như Tú nóng nảy nói :

- Cái gì có thể hay không có thể? Chúng ta muốn có câu trả lời đích xác! Mau đem cái chai lục ngọc bình trong tay đập bể, xem coi dưới đít chai có khắc ba chữ Tử Ngọc Trúc hay không? Chừng đó không phải tìm ra giải đáp hay sao? Có mục tiêu rồi, chúng ta tìm đến đó tính sổ cũng dễ thôi. Ngươi còn không làm nhanh nhanh đi!

Âm Ly Hồn trợn mắt nói :

- Ngươi thật là ăn cơm hớt, thủ lãnh là chủ, ngươi lại muốn ra lệnh ở đây hay sao?

Tịch Như Tú bỗng nhớ ra mình đã đi quá giới hạn, nên cúi đầu không dám nói nữa.

Vệ Tử Y thấy vậy cười nói :

- Thôi được! hai người đều là nửa cân tám lạng, một đàng thì không quen với bộ mặt đùa cợt của đối phương, một đàng thì không quen với bộ mặt Diêm La tái thế của đối phương. Ai cũng đừng trách ai không phải cả!

Bao nhiêu lời nói làm cho Âm Ly Hồn và Tịch Như Tú đều thấy bẽn lẽn, khó chịu.

Tại vì Vệ Tử Y nói ra chỗ mạnh chỗ yếu của họ. Vệ Tử Y lúc này lại cười nói :

- Ly Hồn, hãy làm theo ý của Như Tú, đập cái lục ngọc bình bể ra đi!

Tịch Như Tú đắc ý nhìn xéo Âm Ly Hồn. Âm Ly Hồn dở khóc dở cười tức nói thầm :

"Cái lão tiểu tử này mười mấy năm nay tính tình chẳng thay đổi, hèn chi Bửu Bửu gọi hắn là già ngây!"

Nhưng tay lại không chần chừ, một tiếng đập bốp, cái ngọc bình đã nát.

Tịch Như Tú bản tính chất phác, sự thẹn thùng ban nãy đã mau tan đi mất, vội vã lượm những mảnh chai vụn, mới thấy Âm Ly Hồn đập quá mạnh, đít chai vỡ thành bốn, năm miếng nên không khỏi cằn nhằn nói :

- Sức mạnh của ngươi đã dùng không đúng chỗ, bậy quá, bậy quá!

Âm Ly Hồn không đếm xỉa gì đến hắn, lượm một mảnh có chữ "Tử" trao cho Vệ Tử Y. Lại đem bốn miếng khác của đít chai ghép lại thành hai chữ Ngọc Trúc, bèn kêu lên :

- Đúng như lúc trước ta đã xem, không khác tí nào!

Vệ Tử Y ngắm nghía miếng bể có chữ "Tử" nói :

- Tại sao có chuyện dính dáp đến Tử Trúc cung? Kim Long Xã với chúng không có mắc mớ gì, chắc là nhằm vào Tử Đan rồi. Tử Đan lại có xúc phạm gì đến chúng?

Tịch Như Tú cười nói :

- Việc này cũng đơn giản thôi. Hãy hỏi Tử Đan thì biết ngay.

Triển Hy đề ra ý kiến :

- Thế thì ai cứu Tử Đan? Lão chủ quán từng nói chi thu tiên sinh đã nói là không tha Tử Đan, chuẩn bị làm cho tan thanh mất tích, không cho ai biết.

Tịch Như Tú như phát hiện được điều gì, kêu lên :

- Ta đoán chắc là "tình nhân" của Tử Đan! Không biết hắn đẹp như thế nào, thật đáng chết! Tử Đan không hữu hảo chút nào, giấu kín mãi.

Vệ Tử Y lắc đầu cười mắng :

- Nếu như mục tiêu đối phương chỉ nhằm cá nhân Tử Đan thì chắc chắn là kẻ thù của Tử Đan. Hỏi Tử Đan thì sẽ rõ. Vấn đề là chuyện Tử Đan được cứu sống đối phương đã biết rồi, phải tăng cường cảnh vệ hòng đề phòng kẻ địch thừa cơ sát hại Tử Đan.

Vệ Tử Y vừa cười và hướng về mọi người tiếp :

- Những ngày nay là thời gian bệnh nhân cần tịnh dưỡng. Việc liên quan đến Tử Ngọc Trúc đợi vài hôm nữa sẽ hỏi Tử Đan.

Triển Hy và mọi người cúi người vâng lời.

Đang lúc ấy..

Một gã trung niên hình thù ốm yếu xin vào gặp Vệ Tử Y, đó là một thám tử theo dõi cao thủ của Kim Long Xã, cũng là một thuộc hạ tài ba của Tịch Như Tú tên là Linh Vượng Giang Kiến. Vệ Tử Y nghe bẩm báo người huynh đệ theo dõi tung tích của chi thu tiên sinh về rồi, vội vàng mời hắn vào.

Linh Vượng Giang Kiến nói :

- Bẩm báo thủ lãnh, thuộc hạ mấy người theo dõi chi thu tiên sinh đến tây thành Duyệt Lai khách điếm, phát hiện hắn cùng một cô nương tuổi độ hai mươi ở phía sau khách điếm không biết đang tranh chấp điều gì, chỉ tại cách hơi xa nên không nghe họ bàn cãi những gì. Nhưng thấy biểu lộ bề ngoài của

chúng thì gã tiên sinh chi thu ấy dường như tất phải nghe lệnh của cô nương ấy. Cô nương ấy hình như là cấp trên của hắn. Sau đó... sau đó... thì...
Nói đến đây, Giang Kiến dường như không đủ can đảm nói tiếp.
Tịch Như Tú nóng đến đỏ mặt, lớn tiếng nói :
- Sau đó thì sao? Ngươi không nói một mạch ngon lành, chút nữa đi gặp cái mặt diêm vương Âm đại chấp pháp tại hình đường.
Âm Ly Hồn không vui vẻ "hừ" một tiếng.
Vệ Tử Y khoát khoát tay hỏi :
- Giang Kiến, có gì khó nói thế?
Linh Vượng Giang Kiến cuối cùng cũng bạo gan nói :
- Thủ lãnh! Bọn thuộc hạ tự tin là rất kỹ lưỡng, lẽ ra đối phương không phát giác mới phải, nào ngờ... nào ngờ cô nương ấy bỗng nhiên lớn tiếng trách mắng chi thu tiên sinh là đồ vô dụng, bị người ta theo dõi mà không hay biết. Bọn thuộc hạ nghe nói phát sợ nhảy dựng lên, đang chuẩn bị thay đổi vị trí thì cô nương ấy lại nói "Xin các ngươi hãy về nói lại với đại chủ gia của các ngươi là Tử Thu Như sẽ cáo lỗi nhị lãnh chủ của các ngươi. Đây là việc bí mật nội bộ của Tử Trúc cung, tạm thời không thể bẩm báo, sau một tháng để ta dàn xếp sự ngộ nhận của ngày hôm nay, nhất định sẽ đăng môn xin lỗi. Thôi thì chư vị chẳng cần theo dõi ta nữa, để tránh sự không đẹp giữa đôi bên". Bọn thuộc hạ đương nhiên chẳng dám tin lắm, đang chuẩn bị tiếp tục theo dõi thì bị cô nương tặng cho mỗi đứa một cục gạch nhỏ, lại điểm huyệt bọn này. Vừa rồi huyệt tự giải xong mới vội chạy nhanh về đây bẩm báo.
Tịch Như Tú giận dữ thét to :
- Đồ ăn hại! Đồ ăn hại! Toàn là một lũ ăn hại! Mi còn mặt mũi nào dám xưng là Linh Vượng Giang Kiến, là những tay đệ nhất bám đuổi. Té ra chỉ là tên đại bát hầu.
Kim Long Xã đã huấn luyện mi năm, sáu năm trời, cho đến hành tung cũng

bị địch phát hiện. Ậy, ậy! Mi làm ta tức chết đi thôi!

Nếu như Âm Ly Hồn không có ở hiện trường thì Tịch Như Tú không tức giận như vậy. Chỉ vì hắn và Âm Ly Hồn thường ngày ưa uống rượu chung, lại thích đem những nhược điểm ra móc nhau để đùa vui. Phen này thuộc hạ hắn làm hắn mất mặt, về sau thì khó ăn nói với Âm Ly Hồn đấy, trừ phi hắn cũng cố tìm được nhược điểm gì của đối phương. Bình thường thì vậy đó, nhưng khi gặp kẻ thù thì hai người có thể vì nhau mà hy sinh, thật là một đôi huynh đệ kỳ quái.

Giang Kiến thấy Tịch Như Tú nổi trận xung thiên thị oai, liền cúi đầu xuôi tay, không dám nói năng để khỏi phải bị vị tam lãnh chủ tống ra hình đường.

- Có cái gì mà giận dữ vậy Như Tú?

Vệ Tử Y cười cười nói :

- Tử Trúc cung sở dĩ gìn giữ được bí mật lâu năm, tự nhiên họ có những bản lãnh không thể xem thường. Giang Kiến bám đuổi bất thành, chuyện này ắt cũng dễ hiểu.

Chúng ta sẽ chờ đợi cô ấy một tháng xem sao.

Triển Hy lấy làm lạ nói :

- Sẽ chờ cô ấy một tháng?

Vệ Tử Y gật đầu nói :

- Hay là ngươi có cách nào để tìm đến người của Tử Trúc cung?

Triển Hy nhăn mày, thận trọng nói :

- Không phải! Ý của ta là nếu như sau một tháng, vị cô nương có cái tên gọi là Tử Thu Như không đến đây thì chúng ta sẽ bỏ qua ư?

Vệ Tử Y nói :

- Tuyệt đối không thể. Đối phương đã một lòng muốn đòi mạng Tử Đan, nữ nhân bao giờ cũng cố chấp, không thể bỏ qua như vậy. Bất luận Tử cô nương có làm được vai người hòa giải hay không, Tử Trúc cung nhất định

cũng không gặp mặt chúng ta nữa. Nếu đúng như ngươi nói, đến khi đó ta sẽ có cách.

Âm Ly Hồn thở dài nói :

- Không biết Tử Đan có thù oán chi với Tử Trúc cung, hoặc là hắn đã từng đến Tử Trúc cung? Còn vị Tử Thu Như cô nương với Tử Ngọc Trúc có quan hệ thế nào?

Vệ Tử Y cười nói :

- Vấn đề đó độ vài ngày nữa hỏi Tử Đan thì có thể biết.

Tịch Như Tú không bằng lòng lắm, nên nói :

- Một người là Tử Ngọc Trúc, một người là Tử Thu Như, là trò đùa gì? Tử Đan cái gã mặt mày râu ria lại vương vấn với nữ nhân? Đánh chết ta cũng chẳng tin!

Vệ Tử Y cười khúc khích nói :

- Như Tú tốt nhất không nên nói chuyện bừa bãi như vậy. Nếu như Bửu Bửu có ở sau lưng ngươi thì ngươi khổ đấy!

Tịch Như Tú nghe nói như bị rắn cắn sau bàn tọa, liền ngoảnh mặt nhìn về phía sau, xem không thấy Bửu Bửu mới yên tâm nói to lên :

- Cũng may, gã tiểu quỷ không có ở đây, bị lão hòa thượng bắt đi tụng kinh rồi.

Hừ, cho lão nếm mùi thủ đoạn của tiểu quỷ ấy, để thấm thía một chút rằng lãnh tụ của Thiếu Lâm tự đã nuôi dưỡng một đệ tử như vậy, chưa chắc là người tốt, nhất là tiểu quỷ ấy.

- Ha ha hạ..

mọi người thấy cái bộ tịch vụng về như chuột gặp mèo của Tịch Như Tú đều cảm thấy buồn cười, rồi nhớ lại hắn bị Tần Bửu Bửu chỉnh cho tơi bời, càng cười to hơn nữa. Cho tới bản thân Tịch Như Tú cũng thấy cười, không còn giận hắn nữa.

Chiến Bình cũng công nhận Bửu Bửu đem lại cho bọn họ nhiều điều vui thú, bèn nói :

- Tam lãnh chủ, kỳ thật Thiếu Lâm trụ trì cũng nhức đầu với Bửu Bửu lắm. Hiện lão đang nhức óc vì không biết có nên giải huyệt Bửu Bửu hay không? Có thể thấy Thiếu Lâm tự với bọn ta là đồng bệnh tương lân, suýt nữa tới tổ ấm cũng không gìn giữ nổi, hà huống Bửu Bửu đã ở đấy cả mười hai năm trời.

Tịch Như Tú vỗ tay đắc ý nói :

- Đáng lắm, đáng lắm! Mấy lão hòa thượng tối ngày A di đà phật, ngã Phật từ bi, làm ra vẻ nghiêm nghị, mỗi khi gặp hắn thì hết hồn hết vía. Thật không biết nói được nửa câu nói gì khác, bị chú tiểu quỷ cải tạo mười hai năm, không biết hiện giờ có trở nên dễ chịu hơn không?

Mọi người nghe nói lại một trận cười giòn giã, miễn là việc có liên quan đến Bửu Bửu là thiên hạ phát cười.

Âm Ly Hồn chọc cười Tịch Như Tú :

- Người không có khí chất, thấy người ta có khí phái tu dưỡng tự nhiên đỏ mặt.

Tịch Như Tú không cam chịu thua nói :

- Thôi đi! Cái bộ mặt Diêm vương của ngài đã làm cho ai thấy cũng ghê tởm.

Âm Ly Hồn kiêu ngạo ngẩng đầu nói :

- Ngươi đúng là ăn không được bồ đào thì nói bồ đào chua. Chỉ vì ngươi xưa nay thiếu hẳn uy nghiêm.

Tịch Như Tú bĩu môi nói :

- Ngươi là bồ đào ư? Hừ! Ngươi tối đa chỉ là huỳnh liên thôi, từ sáng đến chiều mang bộ mặt Diêm vương tưởng chừng như thiên hạ ai ai cũng mắc nợ ngươi. Nữ nhân thấy ngươi chỉ có nước kêu má ơi thôi, xong quay lưng xỉu

mất. Hèn chi đã hơn bốn mươi tuổi mà chưa cưới được thê tử, cũng chẳng dám lên nhà ả đào!

Âm Ly Hồn nhìn Tịch Như Tú với con mắt quỉ quái nói :

- Phải chăng ngươi có duyên với nữ nhân lắm phải không?

Tịch Như Tú đang muốn khoe khoang, lại thấy Vệ Tử Y nhìn hắn cười không ra cười, liền nghĩ đến có lần bị Bửu Bửu chơi trò gian ác. Nên rút lời nói lại, mắng rằng :

- Cái lão Âm chết toi! Ngươi muốn hại ta trúng kế ư, để cho Bửu Bửu trở về chỉnh ta?

Âm Ly Hồn cười mà không nói, như đã thừa nhận một sự việc.

Tịch Như Tú mặt hầm hừ, trợn mắt nhìn hắn.

Triển Hy đợi hơi yên lặng rồi nói :

- Thủ lãnh nhận thấy Bửu Bửu sẽ quay về không?

Đây là vấn đề hầu hết mọi người đều rất quan tâm, tất cả bỗng cùng nhìn về hướng Vệ Tử Y.

Vệ Tử Y không trả lời, hỏi ngược lại :

- Chúng ta hy vọng hắn quay trở lại ư?

Tịch Như Tú nói trước tiên :

- Ai mà không thích kẻ phá phách tinh ranh ấy!

Âm Ly Hồn nói :

- Bửu Bửu văn võ song toàn, về đây dạy cho Tịch Như Tú ngươi mấy cuốn hiện tình thơ, bồi dưỡng khí chất, để đừng có mở miệng thì nói năng bậy bạ.

Tịch Như Tú phản kích nói :

- Ta càng mong Bửu Bửu sớm trở về để hắn dùng y thuật và điểm chỉ, thêm vào sự trợ lực của ta, cải tạo bộ mặt Diêm vương lão Âm quỉ quái kia để khỏi cứ móc họng ta hoài.

Hai người nhìn nhau mặt mày căng thẳng. Triển Hy xen vào nói :

- Tất cả đều yêu thích Bửu Bửu, vấn đề là Thiếu Lâm trụ trì có chịu buông hắn hay không?

Chiến Bình trầm ngâm nói :

- Ta nghĩ không thể được. Ngộ Tâm đại sư thương yêu Bửu Bửu không thua kém chúng ta. Hơn nữa Bửu Bửu do lão nuôi nấng lớn khôn, đâu có dễ dàng buông rơi được.

Tất cả nghe nói đều thất vọng, Vệ Tử Y lại quả quyết như đóng đinh nói :

- Bửu Bửu nhất định sẽ quay trở về.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn Vệ Tử Y tươi cười đầy tin tưởng, trong lòng cũng trỗi dậy một niềm hy vọng tràn trề, mong sao cái ngày ấy mau đến. Nếu như hắn có tinh nghịch thì cũng chẳng sao, càng vui lòng chấp nhận cái phá phách quỉ quái của hắn, những cái thú vui mà Bửu Bửu mang lại cho mọi người có thể bù đắp được tất cả.

Nụ cười là cái vốn quí lớn nhất của Tần Bửu Bửu, cũng là cái ma lực thu hút mọi người nhất vậy.

* * * * *

Trời vừa sang thu, đêm mát như nước. Vào đêm miền bắc mát hơn miền nam nhiều.

Vệ Tử Y ngồi đơn độc trong phòng sách, cầm quyển sách trong tay xem cả một buổi tối mà chẳng được trang nào cả. Cố chịu đựng đến khuya thì lên giường ngủ, nằm trên giường chăn ấm nệm êm, trong đầu óc bao nhiêu ý nghĩ dâng trào, lên xuống bất định.

Nụ cười hồn nhiên của Bửu Bửu, hai bên má có hai đồng tiền lún sâu, tiếng cười làm cho người ta mát lòng, cái le lưỡi thần thái duyên dáng, chu mồm trợn mắt giả vờ giận dỗi, những cung cách cổ linh tinh quái, quậy phá, từng hồi từng hồi như hiện rõ ra trước mắt. Nghĩ đến đây chàng không khỏi khẽ than dài thở vắn.

Cả đời làm bá chủ, Kim Đồng Diêm La Vệ Tử Y quả nhiên vì một đứa trẻ chỉ sống chung hơn hai tháng mà mất ăn mất ngủ, nói ra ai cũng không tin. Người ta thường nói "Nhất nhật bất kiến như cách tam thu" là hình dung tình cảnh nhớ nhung giữa tình cảm nam nữ đậm đà với nhau. Còn Bửu Bửu là một chú nhóc con, đối với Vệ Tử Y đâu bao giờ có tình cảm đó. Nhưng cái cảm giác ấy lại rơi vào Vệ Tử Y, cái chuyện kỳ diệu như vậy cuối cùng tiêu biểu cho cái gì?

Vệ Tử Y đang nằm trên giường, vì trời đã khuya rồi. Chàng đang nhớ đến Bửu Bửu, không biết Bửu Bửu có nhớ đến chàng không, tại vì chàng thì thanh tĩnh mà Bửu Bửu thì đang ngủ ngon lành. Ơ, không đúng! Không nên nói là ngủ ngon lành mà gọi là hôn mê mới đúng, là một bệnh thái của hôn mê. Người hôn mê ai nào biết họ đang nghĩ gì?

Ngộ Tâm đại sư trên cái ghế dài cạnh bên giường, cái bộ tướng trang nghiêm của cao tăng đắc đạo lúc ban mai không còn thấy nữa. Thay vào đó là một gương mặt bàng hoàng và áy náy, còn đượm vẻ ân hận, chắp đôi bàn tay trước ngực niệm nam mộ.. từ trang từ trang kinh Phật.

Ngài đang hối hận là không nên cưỡng ép Tần Bửu Bửu về. Đúng vậy, ngài tụng kinh sám hối mình đã làm tổn thương tâm hồn non trẻ của đứa bé. Ngài tụng kinh cầu thần linh phò hộ cho đứa trẻ và đang hổ thẹn mình không làm tròn lời di chúc của người biểu huynh quá cố. Không mong mỏi Bửu Bửu nổi tiếng hơn người, được muôn người sùng bái, chỉ mong gương mặt hắn luôn luôn có nụ cười, chỉ mong hắn được bình yên lớn khôn thành người. Phải chăng đây là một yêu cầu quá đáng?

Ngày nay..

Ngài nhớ đến hai năm về trước, lúc người biểu huynh qua đời, Bửu Bửu chịu không thấu tự ngã xuống giường, cái tình cảm ây chẳng giống như cái kiểu bây giờ sao? Trong lòng ngài bàng hoàng lo sợ, không sao nói hết. Ngài

lo sợ Bửu Bửu yểu số, nhiều năm nay, cái việc này cứ vấn vương trong lòng. Ngài rất sợ việc ấy biến thành sự thực, tiếng tụng kinh cũng bị cái kinh hoàng ấy làm cho gián đoạn.

Nơi đây là đại tiêu cục. Long Môn tiêu cục là một tiêu cục rất nổi tiếng ở Bắc Kinh thành, là do tục gia đệ tử Thiếu Lâm Nhiệm Hồ Long Vân Thiên sáng lập đã hơn mười năm rồi. Dĩ nhiên là gia sản vốn rất giàu có lại thêm vào sự hậu thuẫn của tLt mới có khả năng như vậy.

Hán tử trung niên Long Vân Thiên đã hơn bốn mươi tuổi đầu, nhìn thấy Chưởng môn chủ trì ngồi lo săn sóc cho Tần Bửu Bửu hết cả một buổi chiều, luôn cả buổi tối, bèn nói :

- Chưởng môn sư bá, đêm đã khuya rồi, hai buổi cơm trong ngày sư bá chưa ăn hột nào. Bửu Bửu hãy để đệ tử trông hộ, sư bá hãy đi ăn chút gì và nghỉ ngơi đi.

Ngộ Tâm đại sư phủi phủi mấy cọng tóc trên mặt Bửu Bửu, không ngẩng đầu lên, nói :

- Ngươi hãy đi đi, Vân Thiên. Ta muốn đợi Bửu Bửu tỉnh dậy, hắn mà một ngày còn chưa tỉnh dậy thì ta vẫn còn một ngày ngồi tại nơi đây. Thằng nhỏ này mệnh khổ, từ nhỏ không mẫu thân chiếu cố, phụ thân thì lại mất sớm, cơ thể lại ốm yếu, rất cần sự quan tâm thương yêu. Hắn mà hòa hợp được với thí chủ Vệ Tử Y như vậy, ta nên giữ vẹn cho chúng nó, không nên cưỡng hành đem hắn về. Hắn vốn chẳng có căn duyên với Phật môn. Thiếu Thất sơn không phải là nơi dừng chân lâu dài của hắn. Tạ.. ậy!

Long Vân Thiên vội nói :

- Sư bá chẳng nên trách mình như vậy. Thiếu Lâm tự trên dưới ai ai cũng thương yêu Bửu Bửu, Chưởng môn sư bá đối với Bửu Bửu quan tâm ưu ái ai mà chẳng thấy rõ.

Bửu Bửu không thiếu tình thương đâu.

Ngộ Tâm đại sư cười nói :

- Ngươi sai rồi, Vân Thiên! Thiếu Lâm tự đa số là người xuất gia, lục căn thanh tịnh, cả ngày chỉ lo Phật pháp. Sự thương yêu đối với con người giống như Phật tổ yêu thương nhân thế vậy. Cái tánh tình trong con người Bửu Bửu là cần một sự yêu thương khác như trưởng huynh thương đệ muội, phụ mẫu thương tử nữ, thương đậm đà nồng nhiệt. Ta hiệu Ngộ Tâm, lại để cho đến nay mới hiểu ra tâm trạng con người như vậy, A di đà phật.

Nói xong chắp tay niệm Phật.

- Thúc thúc đại hòa thượng, cuối cùng người đã hiểu ra.

Thì ra Tần Bửu Bửu đang nằm trên giường làm cho mọi người lo lắng khôn cùng bỗng nhiên ngồi dậy, gương mặt còn nở một nụ cười hồn nhiên, nhìn thẳng vào mặt của Ngộ Tâm đại sư.

Ngộ Tâm đại sư và Long Vân Thiên vừa lo vừa mừng cùng nói :

- Bửu Bửu, ngươi khỏi bệnh rồi à?

Tần Bửu Bửu hơi áy náy cười nói :

- Ta đâu có bệnh gì đâu!

Nói xong nhảy xuống giường, xoay qua xoay lại làm cho mọi người thấy rõ mặt.

Long Vân Thiên nạt :

- Ngươi tại sao giả bệnh để gạt sư bá vậy hả?

Tần Bửu Bửu nghe nói liền nhún người xuống, quì xuống trước mặt Ngộ Tâm đại sư nói :

- Đại hòa thượng thúc thúc, Bửu Bửu có lỗi với người. Ta rất ưa thích Vệ Tử Y ca ca, cho nên giả bệnh gạt người, nghĩ làm cho người hiểu ra ta muốn sống chung với ca ca.

Chỉ cần Bửu Bửu vô sự, có thể chạy nhảy đùa vui thì Ngộ Tâm đại sư đã yên tâm lắm rồi, không màng gì nữa. Hà huống ngài cũng hiểu rõ trên thế gian

này, không có buổi tiệc nào không tàn, có duyên tự nhiên rồi sẽ tương hội, cho nên nghe nói liền đỡ Tần Bửu Bửu dậy rồi nói :

- A di đà phật! Từ bé ta đã thấy được ngươi, chẳng phải là ếch trong đáy giếng, Thiếu Thất sơn không thể giữ lâu ngươi được. Chỉ vì phụ thân ngươi ở phút lâm chung đã dặn dò không muốn ngươi bị lôi cuốn vào chuyện thị phi giang hồ, nên lão nạp cứ theo di chúc ấy mà làm. Ôi! Số mạng, số mạng. Tất cả đều do trời cao sắp đặt, con người cuối cùng cũng không sao cưỡng lại với chúa tể bao la. Nếu như ngươi sẵn sàng hành lý, ngày mai sẽ đi gặp mặt hắn đi.

Tần Bửu Bửu nghe nói sẽ đi gặp Vệ Tử Y trong lòng mừng rỡ vô cùng. Nhưng hắn nghĩ đến ngày mai sẽ chia tay với đại hòa thượng thúc thúc, người đã thương yêu hắn tự thuở nhỏ, mặc dù không phải là vĩnh biệt, bất cứ lúc nào cũng có thể trở về thăm hỏi, nhưng vẫn thấy trong lòng xôn xao khó chịu, nước mắt bỗng dưng rơi rớt tự khi nào.

- Ậy..

Tần Bửu Bửu bất chấp, ngã vào lòng Ngộ Tâm đại sư khóc nức nở. Thiếu Lâm trụ trì thấy hắn khóc, trong lòng thương xót liền vuốt việc bờ vai, an ủi nói :

- Đừng dại, đừng dại!

Nhìn cảnh cảm động như phụ tử âu yếm, Long Vân Thiên trong lòng không khỏi nghẹn ngào khôn xiết.

* * * * *

Từ lúc chia tay với Ngộ Tâm đại sư đến nay đã bảy ngày, lẽ ra Tần Bửu Bửu đã về đến Kim Long Xã từ lâu rồi. Nhưng hắn nhận thấy mình đã được tự do nên cũng không vội về làm gì, cố tình làm cho Vệ Tử Y và bọn họ mang bệnh tương tư thêm vài ngày để trả ân cho việc bị họ điểm huyệt. Thật là chẳng thay đổi chút nào cái tánh bướng bỉnh trẻ con.

Trong thành Bắc Kinh những trò chơi thú vị nhiều vô cùng. Bữa nay đến phòng trà nghe đọc sách, ngày mai đến Đạt Kiều xem xiếc khỉ, cuộc sống thật ung dung tự tại, vui đến quên lối về.

Đêm nay lại đến Lục Hoà lâu, đang là giờ dậu, mọi nhà đều lên đèn. Chân mới bước vào bực cửa, một gã phổ ky liền đến nghiêng người đón tiếp, cười nói :

- Công tử đi có một mình ư?

Tần Bửu Bửu khẽ gật đầu, kiếm một cái bàn gần nơi cửa sổ, gọi bốn món thức ăn và một món canh ngồi ăn ngon lành, mắt láo lia liếc nhìn quan khách xa lạ.

Hắn chọn một bàn rất tốt, cả lầu đều nhìn rõ trong tầm mắt. Trước mặt bên phải hắn là một lão hán, thân cao bảy thước, mày tằm, mặt thịt, hàm răng nhe ra vàng khè, thân hình khôi ngô như tháp, người sắc đen gân guốc, hiển nhiên là một gã trong giang hồ. Nhưng nhìn ở góc độ khác thì người ta dễ liên tưởng đến hắn là một tên thổ phỉ hoặc cướp giật. Bửu Bửu nhìn đôi chân hắn dường như có hằng hà trăm con tằm nho nhỏ đang cử động, bất chợt bật cười lên.

Khách từ bàn bên cạnh thấy hắn cười cũng dễ thương, cũng vui vẻ cười theo, nhưng cuối cùng không ai biết hắn cười gì. Hắn thấy mọi người cùng nhắm mắt phụ họa cười theo nên cười càng hăng lên.

Đúng lúc đó...

Cổng chánh bên ngoài đột nhiên réo vang lên tiếng hí của ngựa. Kế đó là hai tiếng quát nạt rõ to, té ra là chủ tiệm quát nạt tiểu nhị đi xem ngựa.

Bên ngoài tiệm có tiếng nói rù rì vọng vào. Chủ tiệm đích thân cúi người chắp tay xá chào, dẫn vào hai người trung niên hán tử ăn mặc hoa mị, thần thái bệ vệ lạnh lùng.

Hai người trung niên này một người mặc áo dài tím có đốm bông tròn.

Người khác mặc áo lụa mềm, có viền vạt áo và tay áo, trên thân áo có thêu một chữ thọ màu vàng, đầu chít khăn hoàng cân, chân đi giày mềm bằng đoạn, một tay cầm hai cái kim đởm vàng tươi, một tay xách một chiếc bì nan nhỏ xinh đẹp. Nhìn dáng dấp trông rất cao ngạo, nhưng không phải là sửa soạn theo lối đi đường xa. Trông chừng như đi dạo lễ hội ở chùa về, thần thái rất nhàn nhã.

Lục Hòa lâu là một tiệm cơm nổi tiếng ở Bắc Kinh thành. Tiểu nhị tiệm được tuyển chọn một trong ngàn người, tay mắt lanh lẹ, thấy hai người khách hạng sang ở Bắc Kinh này đến vội vàng ra đón tiếp, mặt mày vui vẻ nghiêng mình nói :

- Nhị vi gia gia đã lâu không gặp, hôm nay ngọn gió nào đưa nhị vị gia gia đến đây?

Tay cầm kim đởm là Triệu Phong, phẩy tay nói :

- Ta muốn cái bàn gần cửa sổ!

Lúc này đúng là giờ cơm chiều, Lục Hoà lâu đã có thực khách khoảng tám phần mười đông đủ, nhất là những bàn gần cửa sổ thì bị khách chiếm hết cả rồi. Lão gia này nói như thế thật làm cho phổ ky tiệm nhức đầu.

Triệu Phong tay cầm kim đởm và Lý Lương tay xách bì nan xinh đẹp thật oai phong ra phết. Ba, bốn người phổ ky đứng cạnh bên hai người ấy hầu hạ chờ lệnh.

Khi thấy được cái bàn vừa ý, gã chỉ chỗ Tần Bửu Bửu nói với phổ ky :

- Ngớ ngẩn gì thế, dời thằng quỉ ấy đi có phải xong chuyện không?

Người thì được cái danh, cây thì được cái bóng. Nếu làm phật lòng nhị vị gia gia này thì Lục Hoà lâu hãy sửa soạn dẹp tiệm là vừa. Một tên phổ ky nghe nói liền đáp ứng, chạy đến trước bàn của Tần Bửu Bửu nói :

- Vị tiểu công tử, xin ngươi dời xuống bàn dưới có được không?

Tần Bửu Bửu đã nghe hết những lời nói với phổ ky của Triệu Phong đã thấy

nổi giận trong bụng, cố ý muốn làm khó dễ nên cười một cách chẳng ngây thơ chút nào :

- Dời bàn ngồi ư?

Phổ ky tưởng chuyện sẽ thành liền cười nói :

- Đúng, đúng! Chỉ dời sang một chút là xong ngay.

Tần Bửu Bửu hơi bướng bỉnh nhìn gã phổ ky một cái, đứng dậy đỡ một bên bàn nói :

- Ngươi nhấc một bên kia!

Người phổ ky không hiểu cũng đỡ một bên bàn. Chỉ thấy Tần Bửu Bửu hơi nhích bàn lên rồi ra dấu chờ phổ ky nhấc một bên, cái bàn lắc lư, lắc lư nhấc đi, trong miệng lại đếm :

- Một, hai, một... một, hai, một...

Hắn người nhỏ sức nhỏ, nhấc đi thật mệt nhọc, chỉ tính nhấc đến gần cái bàn của lão hán có đôi mi tằm nhưng khổ thay lại làm bít cả lối đi, không ai qua lại được.

lại cười với phổ ky, nói :

- Bàn đã dời xong, phiền ngươi đem ghé qua cho ta.

Cả lầu thực khách xem cái màn này mà cười nghiêng cười ngửa, đối với đứa trẻ đáng yêu cảm thấy thích thú và cũng lo lắng giùm hắn, tại vì hắn chọc giận đến địa đầu xà là khó khăn đấy.

Phổ ky tiệm thấy nhị vị đại gia Trương, Lý giận dữ trố mắt nhìn, liền vội vã khiêng bàn trở về vị trí cũ. Tần Bửu Bửu chỉ còn cách trở về ngồi lại chỗ cũ ban nãy, giả bộ than thở nói :

- Ta thật khổ sở, cho đến ăn cơm cũng chẳng êm ái chút nào!

Phổ ky tiệm sợ Trương, Lý trả thù Bửu Bửu khẽ nói :

- Tiểu gia gia, tốt nhất ngươi nên chạy nhanh đi.

Tần Bửu Bửu chẳng chịu thuận tình, lại hỏi :

- Tại sao lại đuổi ta đi, sợ ta không trả tiền ư?

Nói xong, móc trong hầu bao ra một nén bạc mười lạng để trên bàn, không chút lo sợ tiếp tục ăn uống.

Phổ ky tiệm vội nói :

- Ngươi hiểu lầm rồi, tiểu gia gia. Bọn ta đâu dám làm phiền thực khách, chỉ xin người đổi cho cái bàn thế thôi.

Hắn chẳng dám nói dời chỗ nữa rồi.

Tần Bửu Bửu thở một cái nói :

- Thiếu gia thích ngồi tại nơi đây ăn cơm, đồng thời ta là kẻ đến trước, ngươi khăng khăng muốn ta đổi chỗ. Ta đã dời bàn, ngươi không vừa ý, còn dám nói không dám làm phiền thực khách?

Phổ ky tiệm lúc này mặt mày méo xẹo như Trư Bát Giới, hắn thật không ngờ một đứa trẻ ốm yếu xem không ra gì lại khó chịu đến thế. Nhưng một bên là thực khách quý cũng không muốn làm mất lòng. Lúc này chủ tiệm cũng thấy chẳng êm, liền đến năn nỉ Bửu Bửu nhường chỗ.

Chủ tiệm nghiêng người, chắp tay xá nói :

- Này vị tiểu thiếu gia..

Tần Bửu Bửu khoát tay làm gián đoạn lời nói của hắn, gằn giọng hừ một tiếng, nói :

- Các người đều ức hiếp ta, một đứa trẻ nhỏ thì tưởng là chắc ăn hơn? Đâu có lý như vậy được! Hai đại gia gia lớn lối ấy thích cái bàn của ta, ta thấy bọn họ bị phạt đứng cũng lâu rồi. Thôi được rồi! Dẫu sao ta cũng chỉ ngồi có một ghế, còn dư ba cái ghế ngồi, mời bọn họ đến đây ngồi chung luôn thể. Hôm nay thiếu gia ta hơi chịu lép, nhưng ngươi phải cho bọn họ biết, ăn uống phải văn nhã mới được nha! Ầy!

Vừa nói vừa làm ra vẻ bị ức hiếp, ai thấy cũng cười.

- Ha ha hạ..

Cả lầu rộ lên một trận cười giòn giã.

Trương Phong và Lý Lương bụng đói sôi ruột nãy giờ, không còn nhẫn nại được nữa, lại thấy thiên hạ đang ăn thật ngon miệng, còn mình lại đứng một bên nhịn thèm. Bất chợt nóng mặt lên, lại thấy gã tiểu quỷ này còn muốn mình ngồi cạnh hắn, còn tự cho là bị lép vế, và căn dặn ăn cho đàng hoàng, thật giận không thể dằn. Lý Lương nổi nóng xung thiên, nhảy đến nắm cổ áo Tần Bửu Bửu quăng ra ngoài cửa.

- Á...

- Ấy!

Tiếng kêu trước là tiếng Tần Bửu Bửu, còn tiếng kêu sau là tiếng phát ra từ bàn các thực khách. Hai tiếng chỉ trước sau trong tíc tắc.

Tại sao Tần Bửu Bửu chỉ kêu một tiếng rồi để Lý Lương nắm cổ áo quăng đi mà không phản kháng? Phải chăng không muốn cho người ta biết được hắn là người có võ?

Kỳ thật, hắn đã biết trước trong quán ăn có rất nhiều nhân vật võ lâm. Một người có bản lĩnh trong thâm tâm rất ưa thích biểu hiện khí phái anh hùng của mình, không thể để một đứa trẻ bị ức hiếp mà không ra mặt làm việc nghĩa. Cho nên thân hình hắn như được bay bổng lên mây, còn làm bộ kêu lên thảm thiết. Đôi mắt liếc sơ, thấy có người tiếp nhận lấy mình thì sửa soạn giả vờ hôn mê, để cho mọi người thấy đông đủ. Đồng thời hắn cũng thấy ra võ công của Lý Lương còn kém hắn một bậc.

Quả nhiên...

Không ngoài tầm dự đoán của Tần Bửu Bửu, gần nơi cửa sổ, hai người một bên bàn trái, một bên bàn phái xẹt ra đưa bốn tay đón lấy Tần Bửu Bửu trong trạng thái hôn mê. Tần Bửu Bửu hé mắt thấy hai người võ lâm xẹt ra cứu hắn với thân pháp võ công như vậy đủ để đối phó với hai lão côn đồ ấy, cho nên hắn yên tâm để cho họ cứu.

Người trong tiệm đều sợ điên lên, nhất là ông chủ, nếu như trong tiệm lại sanh ra án mạng. Đồng thời thấy cách ăn mặc của hắn như là một thiếu gia nhà giàu có, phụ mẫu nhà hắn tìm đến đây thì ai chịu trách nhiệm? Thấy có người cứu cậu bé, liền gọi phổ ky làm một chén súp gừng cho hắn uống để trấn an.

Mọi người ở hiện trường thấy Lý Lương đang tâm đem đứa bé chẳng biết võ công quăng bừa như vậy mà chẳng sợ án mạng, hà huống cái thằng bé ấy ai thấy cũng thương, dễ gây trò vui nên mọi người nhìn hai gã kia với cặp mắt tức giận. Những người không biết võ công thì chỉ dám giận chứ không dám nói. Chung qui hai vị đại gia này nổi danh địa đầu xà, là tay bá đạo ở địa phương này. Đa số dân thường ở đây đều bị chúng ức hiếp nên rất ghét bọn chúng. Tuy ai nấy đều bất bình cho Bửu Bửu nhưng lực bất tòng tâm, nên chẳng dám sanh sự.

Mọi người đang bận làm đủ cách, cuối cùng cái hôn mê muốn tắc thở của Tần Bửu Bửu đã được cứu tỉnh lại. Thấy mọi người vây quanh, làm như mê man hỏi :

- Chuyện gì vậy nè?

Mọi người nghe vậy đều thấy nghẹn ngào. Có tiếng một vị nữ hiệp :

- Thật tội nghiệp, thằng nhỏ đã sợ đến mất hồn.

- Phải đấy! Chuyện xảy ra cho chính mình như vậy mà cũng chẳng nhớ ra. Trung niên nữ hiệp nói.

- Một đứa trẻ ốm yếu dễ thương như vậy mà lại có người đang tâm giết hại. Thật muốn mổ trái tim của hắn ra xem coi đỏ hay đen?

Một tráng hán nói.

-...

Một trong hai người cứu Bửu Bửu thuộc phái Hoàng Sơn, Ngọc Diên Lang Quân Hoàng Lương Minh nói :

- Tiểu huynh đệ, ngươi cảm thấy khỏe chưa?

Tần Bửu Bửu nheo nheo đôi mắt nói :

- Đây là vị đại ca cứu ta phải không?

Ngọc DIện Lang Quân Hoàng Lương Minh gật đầu nói :

- Là ta và Lưu huynh của phái Hằng Sơn Lưu Tiết Tháo cứu ngươi đó.

Tần Bửu Bửu lập tức nói :

- Đa tạ nhị vị đại ca đã cứu mạng.

Lại thấy mọi người nhìn, hắn thuận miệng nói :

- Đa ta ân đức của chư vị đại ca, đại tỷ!

Hắn mở miệng thì đại ca, đại tỷ, kêu như thế đã làm mát lòng mát dạ mọi người.

Cảm thấy chú bé này rất biết chuyện, tướng mạo coi cũng được, miệng lại ngọt, tình cảm đối với hắn vô tình lại tăng thêm vài phần. Đối với kẻ hại hắn như Trương Phong và Lý Lương vô hình lại càng ghét cay ghét đắng.

Trương Phong và Lý Lương xưa nay đã quen thói tác oai tác quái, tự cho bọn hắn là Địa đầu xà. Cả hai chẳng chút ngại ngùng, ngồi vào bàn của Tần Bửu Bửu, kêu đầy bàn đủ thứ thức ăn, rượu thịt, khẽ hừ một tiếng rồi ngồi xuống ăn uống tự nhiên.

Lưu Tiết Tháo của phái Hằng Sơn thấy thế, chậm rãi bước đến trước cung tay nói :

- Nhị vị các hạ, hôm nay các ngươi cảm thấy thế nào? Có thấy vui không?

Trương Phong và Lý Lương thấy có người đến trước mặt, bọn họ thầm cân nhắc khí thế của đối phương rồi mới quyết định nên mềm hay nên cứng.

Lý Lương nâng ly rượu hớp một ngụm, xem thường nói :

- Rất vui vẻ!

Lưu Tiết Tháo khe khẽ cười nói :

- Ức hiếp một đứa trẻ miệng còn hôi sữa, không biết võ công, vui vẻ lắm ư?

Tần Bửu Bửu mừng thầm. Nhưng thấy Lưu Tiết Tháo của phái Hằng Sơn chỉ đơn độc qua khiêu chiến với Trương Lý hai người ấy không khỏi lo thầm trong bụng.

Cùng lúc, Trương Phong cười hi hí nói :

- Thế nào? Nhà ngươi muốn đả phá bất bình ư?

Lưu Tiết Tháo ngước đầu nói :

- Đúng vậy!

Trương Phong vẻ không quan tâm nói :

- Chỉ có một mình ngươi ư?

Lưu Tiết Tháo nói :

- Chỉ một mình ta thôi!

Lý Lương xen vào nói :

- Ta thấy ngươi nên mời vài người giúp một tay, đừng tự hại mình như vậy?

Lưu Tiết Tháo giận dữ nói :

- Ta là đệ tử Hằng Sơn, bộ thua hai người ngang ngược như bọn ngươi sao?

- Thế thì tốt!

Lý Lương nạt to một tiếng, dùng tay quơ một cái ly rượu trên bàn, bỗng nhiên bay qua trước mặt Lưu Tiết Tháo. Lưu Tiết Tháo giận dữ, không ngờ đối phương không chào, mới hô đánh là đánh. Thấy rượu văng len hướng ngay mình, liền dùng bí quyết hấp thuật, tay mặt hơi nâng lên, để rượu hút vào trong ly rượu, đoạn chuyển ly rượu xoay lộn mười mấy lần mà một giọt rượu chẳng rơi ra ngoài ly.

Mọi người thấy thế hô to tán thưởng, ca ngợi đệ tử Hằng Sơn không phải tầm thường. Còn Tần Bửu Bửu thì dán mắt nhìn trân trân, xem như coi xiếc khỉ. Bàn tay nhỏ vỗ mạnh hoan nghênh.

Trương Phong nâng nhẹ bình rượu rót vào ly cho đầy, để bình rượu xuống, nâng ly rượu lên cao nói :

- Ta mời ngươi!

Lưu Tiết Tháo trong lòng hơi ngại, nhưng lại đang ở thế cỡi lưng cọp, cố lầm lì, đưa tay nhận lấy ly rượu ấy.

- Đạ..

Còn chữ "tạ" chưa nói ra cửa miệng, Trương Phong nhanh như chớp lật ngược ly rượu xuống, chẳng những tránh né cái tay đón nhận của Lưu Tiết Tháo mà cũng để trổ cái ngón nghề nội công tinh xảo hút chặt trong ly, giữ không cho rượu rơi một giọt rồi bật cười ha hả, không ngó ngàng đến Lưu Tiết Tháo.

Lưu Tiết Tháo nạt nộ :

- Chỉ biết bắt chước mà thôi, chẳng có sáng kiến gì!

"Keng" một tiếng, kiếm đã rút ra khỏi vỏ. Mũi kiếm đâm thẳng vào cánh tay phải của Trương Phong, Lưu Tiết Tháo cố tình cướp lại ly rượu để rửa nhục. Kiếm pháp nhanh nhẹn, thật không hổ danh là đệ tử của kiếm phái.

- Vô liêm sĩ!

Trương Phong chửi mắng một tiếng hất cái ly rượu lên không trung. Lưu Tiết Tháo liền dừng kiếm, vận dụng bí quyết hấp thuật, toan hút cái ly trở lại nhưng rất tiếc đã chậm một bước. Trương Phong trở tay quơ một cái, lại đem ly rượu thu về trong tay, còn thưởng cho Lưu Tiết Tháo một chiếc kim đởm. Kim đởm cuốn theo kình phong cực mạnh, chạm thẳng vào thanh kiếm trong tay của Lưu Tiết Tháo. Lưu Tiết Tháo bị kình phong chạm thoái lùi hai bước, hổ khẩu ứa máu từ từ chảy ra, may mắn là kiếm chưa rớt xuống đất.

Tần Bửu Bửu líu lưỡi nói thầm :

"Xem ra Trương Phong công lực so với Lý Lương mạnh hơn nhiều".

Ngọc DIện Lang Quân Hoàng Lương Minh nhảy đến cạnh người Lưu Tiết Tháo hỏi nhỏ :

- Lưu huynh, không sao chứ?

Lưu Tiết Tháo lắc đầu nói :

- Đối phương rất mạnh.

Tần Bửu Bửu thấy công lực của Trương Phong và Lý Lương uyên thâm, không như mình dự đoán nên trong bụng nghĩ :

"Nếu thêm một người như Hoàng Lương Minh cũng chưa chắc thắng nổi. Hà huống hai người này công phu tuy hào nhoáng mà không chắc chắn, hơn nữa lại tuổi trẻ háo thắng, vạn nhất hại người ta hy sinh một mạng thì thật có tội nên định kế đợi tối nay tự mình hành động. Tần Bửu Bửu đã quyết định tự mình hành động nên hắn giả dạng cái bộ thụt thò nhút nhát, trốn ở sau lưng một nữ hiệp, nói với giọng kinh hoàng :

- Tỷ tỷ ơi, người hãy bảo bọn họ đừng đánh nữa. Ta sợ lắm! Phụ thân ta nói trẻ con ngoan, không nên cãi lộn với người khác. Lúc đầu, ly rượu truyền qua truyền lại xem rất thích, về sau thì vung đao múa kiếm. Vị đại ca này đã chảy máu, máu đỏ tươi ta nhìn thấy thật khó chịu.

Tần Bửu Bửu người vốn đã gầy yếu, thêm vào sự đóng kịch khéo léo của hắn làm người ta thấy rất động lòng. Nữ hiệp vuốt việc mái tóc hắn, nói êm ấm :

- Bọn chúng sẽ vì ngươi mà báo thù.

Tần Bửu Bửu lắc đầu lia lịa nói :

- Ta không muốn thấy người khác đổ máu, mẫu thân ta vì chảy máu quá nhiều mà chết. Hụ.. hụ..

Nói khóc là khóc, hắn thật bản lĩnh, lại khóc giống hệt như thật. Thực ra hắn đâu biết mẫu thân đã chết như thế nào, chỉ biết hắn từ nhỏ đã do phụ thân nuôi dưỡng lớn khôn.

Khóc và khóc, bỗng nhiên vẹt mọi người chạy ra cửa, trong miệng còn nói :

- Phụ thân... phụ thân...

Hắn quẹo qua quẹo lại, chạy vào một con hẻm nhỏ. Lập tức lau khô nước

mắt, lộ ra một nụ cười hồn nhiên, vô tư và cổ quái. Nhớ đến Vệ Tử Y, miệng lẩm bẩm nói :

- Đại ca nói là nam nhân không được rơi nước mắt, như vậy thì khó khăn cho ta quá. Muốn khóc thì khóc chứ, chèn ép sẽ làm hại sức khỏe.

Nghĩ đến những người trong tiệm cơm lại giận lên nói :

Không cân nhắc sức lực của mình, cứ muốn làm oai làm thiếu gia phải giả khóc chạy ra ngoài các ngươi mới chịu dừng tay, hại ta mất hết tôn nghiêm của nam nhi.

Bây giờ ta đi rồi, sự việc không đầu mối, thiếu đi người chủ vai để đánh nhau. Xem các ngươi còn làm rùm bên nữa được không? Thật vô lý!

Đi chậm rãi ra hết con hẻm, quẹo vài con đường cái, vào một khách điếm nhỏ.

Chọn một căn phòng sâu vào bên trong, còn hỏi địa chỉ của Trương Phong và Lý Lương. Nằm trên giường suy nghĩ mông lung, cuối cùng lộ ra một nụ cười rất tinh quái mà chỉ trẻ con lí lắc sắp sửa đi trêu chọc người ta mới có được.

Bỗng hắn nhảy xuống giường một cái rầm, mở hành lý ra, lấy một xấp giấy và văn phòng tứ bảo (bút mực giấy nghiên), đó là những món đồ luôn có sẵn bên mình.

Chỉ vì hắn từ thuở nhỏ đã có sở trường hội họa, lại thêm trí nhớ phi phàm, bất cứ ai hắn nhìn thấy một lần thì hắn có thể vẻ hình ảnh của người ấy giống hệt.

Mài xong một nghiên mực đậm đen, bắt đầu triển khai tay nghề trên giấy, còn cười khúc khích nói :

- Các ngươi ham ra oai, ta sẽ cho các ngươi toại nguyện. Bảo đảm ngày mai các ngươi sẽ trở thành người nổi tiếng nhất ở Bắc Kinh thành. Hi hi hị..

* * * * *

Trời vào giữa đêm, sương mù như bụi mờ trôi nổi, bũa giăng khắp nơi làm cho tầm nhìn hạn chế.

Đó là lúc những người hoạt động mờ ám về đêm không có gì tốt cho bằng. Bờ tường bằng đất của khách điếm nhỏ bỗng nhiên có một bóng hình lướt ra như gió, rồi ẩn núp trên nóc nhà. Tần Bửu Bửu đôi mắt như sao sáng quan sát bốn bề, xác định không có người, liền đi như bay xuyên qua đường cái, quẹo khắp Bắc Kinh thành, tại nơi để dán cáo thị của đại lộ, những bức tường thoáng trống, liền dán vào kiệt tác công phu của mình. Trương Phong đầu người thân chuột đã phủ phục dưới móng vuốt của Lưu Tiết Tháo, đầu người thân miêu. Lý Lương khóc nức nở, mắt mũi tèm lem quì dưới chân của Hoàng Lương Minh cầu xin tha mạng. Trương Phong và Lý Lương đầu người thân chó ngắt đuôi sủa như điên để xin xỏ tình yêu của một nữ hiệp Từ Nương nửa chừng xuân... không biết bao nhiêu thứ, miễn là nhân vật giang hồ có mặt tại tửu lầu hôm qua gần như bị hắn vẽ vào cả. Dưới tranh còn ghi ký hiệu hình tròn sừng tê giác xanh. Sau cùng còn chưa ưng bụng, đi thẳng đến Nam thành, xâm nhập vào tổ ấm của Trương Phong và Lý Lương, một ngôi nhà cổ tọa lạc ở Nam thành, là nơi cư ngụ của nhị vị gia gia Trương, Lý phủ đầy dây tự đằng, vì đến mùa thu nên lá chuyển sang vàng. Tần Bửu Bửu chui vào dãy nhà bên trái, một nơi hoa viên hình chữ U có phủ đầy đá trắng. Đây là một nơi bí mật của Trương Phong và Lý Lương, có tên gọi là Hổ Báo cư.

Tần Bửu Bửu chỉ cảm thấy cái hoa viên này đỏ đỏ trắng trắng rất đẹp mắt, không cảm thấy có điều gì khác thường. Càng không hiểu được chỗ này là nơi tối quan yếu của nhị vị Trương, Lý.

Trong hoa viên có một căn nhà xây độc lập. Tần Bửu Bửu hiếu kỳ xô cửa vào Hổ Báo cư, thấy sảnh đường sắp xếp tuy rất hoa lệ, nhưng cũng không lạ lắm nên không khỏi cảm thấy thất vọng vô cùng. Quan sát toàn cảnh xung

quanh một hồi, nỗi buồn uể oải nên dựa đầu vào cái ghế lớn ngủ gục mất. Xem ra những tưởng Bửu Bửu nằm ngủ ở đó chờ trời sáng cho người đến bắt.

Không dâu, không đâu! Hắn đang suy nghĩ tại sao một tay Địa đầu xà lại dám đối địch với một danh môn đại phái? Phải chăng có điểm dựa nào? Chỗ dựa ấy là ai?

Tại sao các hoa viên này không có một tên bảo vệ? Hay là cho rằng không ai dám xâm nhập. Thời gian không bao lâu, đôi mắt của Bửu Bửu mở to, ánh mắt sáng ngời liếc qua liếc lại, miệng hơi vảnh lên một bên, gương mặt đầy tự tin, phi thân nhảy vào trong phòng đọc sách, nếu như có đất một cơ quan thì ở nơi này tốt nhất.

Tần Bửu Bửu là đứa trẻ tuyệt đỉnh thông minh, mà cũng chẳng phải là người cố chấp, bất thông. Biết võ nghệ của mình chẳng đạt đến thâm sâu, cho nên chuyên tâm học văn, hội họa đủ điều. Y thuật thì từ nhỏ nghiên cứu học hỏi không ngừng, hơi lớn một chút thì đối với cơ quan học tỏ ra thích thú. Thêm vào hắn tâm tư khôn lường, nên sở học đã có thành tựu không nhỏ. Bây giờ đúng là ngày rằm trăng tròn, khi nãy mặt trăng bị mây đen che khuất thì bây giờ vùng vẫy ra khỏi bàn tay của mây để tỏa ánh sáng hào quang, chiếu thẳng vào phòng, soi sáng ba hàng kệ sách.

Tần Bửu Bửu thấy sách vở đều phủ một lớp bụi mỏng, chứng tỏ hai cái thây mập này bình thường rất ít rờ mó đến sách. Bửu Bửu bước đến trước, chăm chú tỉ mỉ xem từng cuốn một, cuối cùng đã phát hiện được một đầu mối. Trên ba dãy sách ấy có cuốn đặc biệt khác thường, không một chút bụi bặm, chứng tỏ nguyên nhân do thường được lấy ra.

Khe khẽ cười một tiếng, Bửu Bửu lấy cuốn sách ấy xuống thấy đặc biệt nặng, liền lật sơ xem thì lạ thay càng kinh ngạc vì phát hiện trong cuốn sách có kẹp mấy chục tấm ngân phiếu, mỗi tấm kim ngạch tối thiểu cũng là một

trăm lạng, theo ước tính thì tất cả không dưới ba triệu lạng. Đây là một món tiền quá lớn, bọn hắn lại có tiền nhiều đến thế ư? Phát hiện ra những ngân phiếu ấy, lại khơi dậy tánh háo đùa của Bửu Bửu, đem mỗi tấm xé thành bốn, năm miếng, trộn chung thành một đống, rồi lấy ra một phần tư hủy bỏ. Lấy trên kệ bảy cuốn sách xuống, phủi sạch bụi, rồi lấy những mảnh còn lại kẹp vào trong sách, cười thầm :

"Bọn ngươi cũng chẳng đá động đến ta bao nhiêu, thiếu gia cũng không đành để cho các ngươi phá sản, chỉ làm cho bọn ngươi bận chút thôi, để tránh thường nhật quá rãnh rỗi, đi ức hiếp dân lành, âu cũng là ta giúp các ngươi tích ân đức. Còn việc gắng được liền lạc các tấm ngân phiếu hay không thì phải xem sự may mắn của các ngươi ra sao?"

Trẻ con không nhìn xa, cũng chẳng nghĩ đến lai lịch của những tấm ngân phiếu này có chánh đáng không? Chỉ tùy theo sự cao hứng của mình mà lắm, không nghĩ đến hậu quả.

Đem sách để lại chỗ cũ, soạn đến hàng sách thứ hai bắt được một cuốn sách là lạ, đặc biệt nhẹ và dường như có vật gì chuyển động bên trong. Hắn cảm thấy sợ, muốn để trả lại nhưng không cam tâm. Cuối cùng lật đại bìa sách ra, vừa nhìn thấy bèn kêu lên :

- Kim xà noãn!

Liền che miệng cười, định thần nhìn xem bốn bề, không thấy động tĩnh mới yên tâm, chau mày.

Té ra quyển sách bị móc ruột trống không, bên trong cất giấu bốn hột Kim xà noãn rất nhỏ, nhưng độc tánh lại bách xà chi thủ. Khi ở trong tay người ác thì không biết bao nhiêu người vì đó mà toi mạng. Tần Bửu Bửu thầm nghĩ nếu để Kim xà noãn trong tay bọn chúng chẳng khác nào giúp hổ thêm cánh. Liền kiếm một miếng giấy dầu, gói kỹ bốn viên kim xà noãn lại. Thấy trên bàn để một cái bình bằng bạc liền gói xà noãn bỏ vào, rưới dầu lên đốt cho

cháy. Xong lấy nắp bình đậy lại cẩn thận.
Thật khó khăn mới sắp xếp xong mọi thứ, hắn phát giác thấy mình đã đổ mồ hôi lạnh cả người.
Tiếp tục soạn đến một quyển sách sau cùng của kệ, khi lấy ra quyển sách thì vừa mới nhích ra một chút tức thì nguyên cả dàn sách di động về bên tay phải. Thì ra cơ quan là tại nơi đây, thật là khéo léo vô cùng, ắt phải do một tay thợ giỏi làm. Bên trong có một cái hộp bằng đá vuông vức. Lấy cái hộp bằng đá vuông quan sát một hồi, thấy không có khóa nên mở ra quan sát. Trong hộp để rất nhiều sổ sách, Tần Bửu Bửu lấy đại một cuốn xem thử, bất chợt cười khúc khích. Nguyên trên cuốn sổ ấy toàn ghi những thứ nào "Trương Tam ngày mấy tháng mấy năm nào, mượn bao nhiêu lượng, tiền lời bao nhiêu phân", thì ra hắn còn là một tay cho vay nặng lãi.
Phía dưới đáy hộp là một ngọn chủy thủ mềm màu vàng. Tần Bửu Bửu đùa giỡn trên tay một chập, liệng đại qua bên cái hộp đá. Bỗng không thấy thanh chủy thủ đâu, thì ra thanh chủy thủ đã cắm sâu vào hộp đá, mới hiểu ra là một cây đoản đao gọt kim mài ngọc.
Tần Bửu Bửu lúv này tánh đùa nghịch lại tái phát. Thế là bắt đầu làm tổng vệ sinh, quét dọn kho, đem tất cả sổ sách và giấy nợ gói thành một gói lớn, xong đem các thứ để vào chỗ cũ. Sau khi quan sát tỉ mỉ, thấy chẳng để lại dấu vết gì, hắn quẳng các gói ấy lên, nhảy qua cửa sổ trèo tường về đến khách điếm ngủ một giấc.
Ngủ một giấc thật ngon lành, vì hắn rất đắc ý với kiệt tác của mình. Nghĩ đến sáng mai toàn thành mọi người đến xem tranh vẽ sinh động của mình, lại nghĩ đến thái độ của Trương Phong và Lý Lương khi phát hiện tài sản của mình bị quậy đến tơi bời khói lửa, thậm chí đang trong mộng đẹp, cũng không tránh nhịn được cười to lên.
Hắn cũng biết được chỗ dựa của Trương Phong và Lý Lương là Kim Tiền,

nếu có ai làm phật lòng, bọn chúng chỉ cần tung tiền mướn một tên sát thủ còn khỏe hơn chính mình ra tay. Bỗng nhiên giờ lại mất chỗ dựa, cũng có thể bọn hắn thu gom được chút đỉnh, nhưng mà điều đó đối với Tần Bửu Bửu thì không cần lo nghĩ đến.

Tần Bửu Bửu đoán mò có đúng như vậy hay không về sau sẽ biết. Nhưng mà chắc nằm mơ cũng chẳng nghĩ đến việc chơi trò ác lần này suýt chút nữa đã mang lại cho hắn sát thân chi họa.

* * * * *

Kim Long Xã vẫn nằm giữa trời đất như thuở nào, giống như một ngọn đồi không sao lay chuyển.

Tần Bửu Bửu một thân cỡi ngựa về đến Tử Ngọ Linh, đúng vào lúc Vệ Tử Y và Tử Thu Như ước hẹn gặp mặt. Hắn ở chân đồi nghe nói chuyện ấy liền lập tức định len lén ẩn về xem ra sao. Đem ngựa gởi ở chân đồi, còn cảnh cáo huynh đệ dưới đồi không được thông báo cho Vệ Tử Y.

Huynh đệ ở Tử Ngọ Linh nghe Bửu Bửu đã về, đều hội ý mỉm cười, Kim Long Xã lại chẳng yên rồi. Đang lúc này là lúc mặt trời chiều vô cùng xinh đẹp, ráng chiều tỏa ra màu sắc óng ánh gần nửa bầu trời.

Một nữ nhân xinh đẹp mặc cung trang đứng đối diện với Vệ Tử Y. Gió chiều thổi ống tay áo phất phơ, đôi mắt nhìn chăm chú Vệ Tử Y, đôi má hơi ửng hồng.

Tần Bửu Bửu ẩn nấp trên cây to cách xa họ chừng bốn năm trượng, đưa mắt láo lia nhìn bốn phía. Tất cả đều nhìn trong tầm mắt, thân mặc cung trang nữ tử không chỉ một người mà còn một thiếu phụ đẹp, tuổi độ khoảng ba mươi, đôi mắt mỹ miều như dán dính vào Trương Tử Đan, thần sắc ai oán không sao tả nổi, làm cho người ta thấy đồng tình. Đáng buồn cười là nhị lãnh chủ của mình mặt mày râu ria, đôi má lại trương đỏ. Phía sau người Vệ Tử Y là nhị vị lãnh chủ, đại chấp pháp và mười mấy người huynh đệ.

Không có ai nói chuyện, bởi vì chẳng biết nói chuyện gì, cứ như thế người này dòm người kia, người kia nhìn người nọ đã gần nửa giờ như vậy. Bửu Bửu là người mới đến càng không biết là việc gì.

Người ta thường nói: "người ngoài thì sáng". Tần Bửu Bửu núp trên cây cao ngó xuống, đã thấy được một đầu mối, nhưng hắn càng xem càng chau mày, trong lòng nói thầm :

"Người thiếu phụ này và Trương lãnh chủ có thể có một giai đoạn quá khứ không bình thường, rất có thể Trương lãnh chủ đã phụ bạc y thị. Nhìn thấy được từ bộ dáng khóc mà chẳng khóc được của y thị. Còn vị cô nương trẻ tuổi ấy thật không biết mắc cở, đôi mắt như kẻ trộm, cứ nhìn gương mặt của đại ca, không sợ người ta cười chết cho. Cô ấy lẽ ra không nên cướp mất đi đại ca của ta".

Chỉ nghe VTy ho khan một tiếng làm tan đi yên lặng nói :

- Tử cung chủ, Tử cô nương, vào đây ta sẽ cùng đàm đạo.

Thì ra thiếu phụ xinh đẹp ấy là cung chủ Tử Ngọc Trúc của Tử Trúc cung mà giới võ lâm hằng mê mệt.

Cung chủ Tử Ngọc Trúc tinh thần bị khích động nói :

- Không! Chỉ ở đây thôi. Ta muốn xem cái gã phụ tình ấy lần này đào tẩu nơi đâu?

Tử Thu Như nói :

- Tỷ tỷ, chuyện này không nên chỉ trách Trương lãnh chủ...

Tử Ngọc Trúc ngắt lời nói :

- Không trách hắn, bộ tính trách ta ư?

Tử Thu Như có hơi sợ tỷ tỷ của nàng, nói nhỏ rằng :

- Tỷ tỷ bộ cho rằng mình chẳng có chút gì sai ư? Hà huống Trương lãnh chủ vốn chẳng biết tình cảm của tỷ tỷ đối với hắn, đâu có thể chỉ vì vậy mà muốn gã đền mạng.

Tử Ngọc Trúc vừa hơi ngạc nhiên lại liền phát ra một tiếng cười thống thiết nói :

- Muội muội mà ta tự tay nuôi dưỡng lớn khôn lại bênh vực người ngoài sao?

Tử Thu Như nghe nói giậm chân giận nói :

- Tỷ tỷ, tại sao lại nói như vậy?

Mọi người đến bây giờ mới hiểu ra sự huyền diệu bên trong. Tại vì họ hỏi lý do tư tình của Trương Tử Đan thì Trương Tử Đan thà chết chứ không chịu nói, thì ra từ yêu sinh hận là chuyện thế đấy.

Tịch Như Tú chứng nào tật nấy, cười nói :

- Ta nói Tử Đan nè, tiểu tử ngươi quá diễm phúc đấy. Có người đẹp yêu ngươi sâu đậm như vậy, ngươi lại đành giấu kín như bưng. Đáng phạt! Đáng phạt!

Trương Tử Đan mặt mày đỏ ửng, giận nói :

- Cái gì quá diễm phúc? Ta là người vô phúc đủ điều, ngươi còn ở đó nói đùa nữa.

Tịch Như Tú không giận nói :

- Ấy! Hỏi ngươi ngươi lại chẳng nói. Thấy vị nương tử này đối với ngươi thật là tình sâu nghĩa nặng, bất cứ ai cũng phải nghĩ như thế.

Đại lãnh chủ Triển Hy cũng nói :

- Đúng thế, Tử Đan! Đáng nói thì phải nói, đừng cứ đứng ngây người ra đó mà phí thời gian. Giữa hai người ân ân oán oán cũng có dịp giải quyết.

Đại chấp pháp Âm Ly Hồn cũng nói :

- Tịch Như Tú gã tiểu tử ấy tuy cái miệng có khuyết đức, nhưng nói như vậy cũng chẳng sai. Ngươi không nói rõ ràng làm cho người ta hiểu lầm, bằng không thì mời Tử cô nương nói giùm ngươi cũng được.

Vô Tình Thủ Trương Tử Đan quyết liệt nói lớn tiếng :

- Được rồi! Sự việc đã đến nông nỗi này không nói ra cũng không xong. Mười năm về trước ta gặp một đối thủ rất lợi hại, đối địch nhau hơn ngàn chiêu, ta thọ thương nặng, không sao chạy thoát được. Chẳng ngờ may được Tử cung chủ cứu hộ, nàng đã cho ta cảm nhận sự dịu dàng của nữ tính mà ta chưa bao giờ hân hạnh được hưởng thụ. Nhưng trong thời gian trị liệu vết thương, ta lại phát hiện một sự kiện thảm khốc nhất trần gian, nam giới ở tại nơi đây bị cắt lưỡi móc mắt, chỉ để lại lỗ tai để nghe mệnh lệnh. Ta quá kinh sợ nên thừa đêm chạy trốn, nhưng suýt chút bị chết vì mê man. Trong lúc đại nạn đã qua, ta quyết tâm quên đi tất cả, theo đại chủ gia đi khắp thiên hạ bao năm trời, không còn nghĩ đến chuyện quá khứ nau cũng chẳng hề nghĩ đến Tử cung chủ lại có tình đối với ta.

Tử Thu Như giải thích :

Những nam giới mà Trương lãnh chủ thấy là những người đại gian đại ác, không muốn cùng đi chung một con đường với tỷ tỷ của ta mới bị tỷ tỷ ta cắt lưỡi móc mắt, phế bỏ võ công, xung vào nô dịch.

Tử Ngọc Trúc tỏ ra thương tâm ai oán :

- Trương Tử Đan nói tuy đúng nhưng ngươi không dùng tên giả để lừa gạt ta. Khi ta biết được ngươi chẳng cáo mà biệt, sợ ngươi thương thế tái phát nên phái người đi tìm. Ai ngờ trong giang hồ không có con người Trương Minh Thìn. Ta không từ bỏ ý nghĩ tiếp tục tìm kiếm nhiều năm. Khi ta phát hiện Trương Minh Thìn chính là Trương Tử Đan, ta bèn quyết tâm giết hại ngươi. Nhưng không ngờ muội muội của ta đã phá hỏng việc.

Trương Tử Đan nhìn cái vẻ thương tâm ai oán của Tử Ngọc Trúc, nói :

- Ta xin lỗi, tạ.. tạ..

Tịch Như Tú cười hí hí nói :

- Tử cung chủ chớ nên buồn tủi, tại làm sao Tử Đan dùng tên giả? Cái đó ta có thể giải thích cho cung chủ nghe. Tại vì Tử Đan sanh tính rất thẹn thùng.

Tử cung chủ đừng thấy hắn mặt mày râu ria có vẻ oai vệ. Kỳ thật hắn thấy người đẹp toàn thân liền không như ý, nửa ngày cũng không nói được một lời cho mạch lạc. Lại khư khư muốn làm như đa tình, sợ mấy cô nương yêu hắn cho nên phải dùng tên giả để gạt cô nương. Theo ta thấy Tử cung chủ nên nhún nhường gã cho nhị lãnh chủ của bọn ta đi, hầu bớt phiền cho lão tiểu tử nhút nhát lại có bộ mặt như Trương Phi.

Mọi người thấy Tịch Như Tú nói vậy bất chợt ngẩng đầu cười to lên, cũng chọc cười luôn cả Tử Ngọc Trúc và Tử Thu Như. Không khí ngột ngạt đã bị tiếng cười xóa tan không ít.

Chỉ có Tần Bửu Bửu trốn trên cây không sao cười được, lại còn hơi tức giận. Bởi vì hắn chứng minh được hắn đoán mò mà không sai. Tử Thu Như đôi mắt thỉnh thoảng lại cứ đứng lại trên gương mặt của Vệ Tử Y. khi VTy cười nàng ta cũng cười. Rõ ràng nàng ta đã mê mệt đối với Vệ Tử Y, làm cho Bửu Bửu cảm thấy không thú vị.

Tịch Như Tú thấy Tử Ngọc Trúc cười, tưởng rằng đại sự sẽ thành. Lập tức xưng công với Vệ Tử Y :

- Thủ lãnh, ta can thiệp cũng khá chứ. Chẳng những làm cho hai bên oan gia biến thành phu thê, còn giúp cho Kim Long Xã bớt đi một địch thủ má hồng, nên tưởng thưởng chứ?

Vệ Tử Y không nói một lời, bình tĩnh nhìn xem. Bởi vì chuyện giữa nam nữ người ngoài không nên nhúng tay vào. Đang lúc đó vẫn thấy Tịch Như Tú hớn hở khoe khoang, nên cười mắng :

- Ngươi nghĩ đẹp đẽ như thế ư? Chuyện gì cứ do cái miệng của ngươi mà thành chăng? Cũng chẳng biết bọn họ có bằng lòng chưa, ngươi quả là chuyên chọn những mối mai dễ dàng để mau nhận thư bao!

Tịch Như Tú cười không bình thường :

- Nói đến bao thư, lần này ta đúng là nhận được bốn cái bao thư cỡ lớn.

Mọi người không hiểu gì nên nhìn hắn. Hắn cũng chẳng thanh minh, chỉ lấy đôi mắt thập thò nhìn qua Trương Tử Đan và Tử Ngọc Trúc, lại liếc ngay Vệ Tử Y và Tử Thu Như. Chỉ thấy Trương Tử Đan và tỷ muội Tử Ngọc Trúc mặt mày ửng đỏ. Mọi người mới hiểu ý nghĩ của hắn, bất chợt đều cũng len lén gật đầu.

Vệ Tử Y không đếm xỉa đến hắn, cười cùng Trương Tử Đan và Tử Ngọc Trúc :

- Nhị vị ý kiến ra sao? Có bằng lòng bỏ hết hiềm xưa chăng?

Trương Tử Đan không phải là cây cỏ, người đẹp cúi mặt làm sao không động lòng.

Nhưng bản tánh hay thẹn thùng, cái chuyện này hắn ngại mở miệng, cái bộ mặt Trương Phi ửng đỏ hoàn toàn không giống một gã hào kiệt, ấm ớ không ra lời. Vệ Tử Y với hắn tình cảm như huynh đệ, rất hiểu rõ tâm ý của hắn. Khẽ cười một tiếng, Vệ Tử Y xoay qua Tử Ngọc Trúc nói :

- Tử cung chủ bằng lòng làm nhị lãnh phu nhân của bọn ta không?

Tử Ngọc Trúc nhìn Tử Thu Như một cái, khẽ lắc đầu nói :

- Tử Trúc cung cần ta, hà huống muội muội tạ..

Tử Thu Như cắt lời nói :

- Tỷ tỷ vì muội đã hy sinh tuổi thanh xuân hơn mười năm trời, hôm nay muội đã trưởng thành. Đúng ra nên gánh vác cho tỷ tỷ.

Nói xong, u buồn nháy mắt với Vệ Tử Y, thấy Vệ Tử Y không để ý, nàng nói :

- Tử Trúc cung giao cho muội, tỷ tỷ nên lo đón lấy hạnh phúc của riêng mình.

Tử Ngọc Trúc kéo tay muội muội, vô cùng cảm động. Không phải vì hạnh phúc sắp đưa đến cho mình mà là muội muội của nàng xưa nay vốn rất ấu trĩ, cuối cùng đã trưởng thành. Có thể đơn độc cảm nhận một cơ ngơi, không

còn chỉ biết nép vào lòng tỷ tỷ mà nhõng nhẽo. Sự khổ cực của nàng bấy lâu không phải là hoang phí.

Vệ Tử Y chắp tay xá Tử Thu Như mỉm cười nói :

- Cô nương đáng được gọi là một vị nhân trung long phượng, tuổi trẻ mà biết xử sự như thế chẳng những cứu một sinh mạng Tử Đan, cũng giải được cái gút oan cừu, còn có thể chiếu cố đến hạnh phúc của lệnh tỷ. Nếu chuyện kết thân thành đạt, biến tàn bạo thành nhân hòa, Kim Long Xã trên dưới cảm kích vô cùng!

Tử Thu Như cúi người đáp lễ, thẹn thùng nói :

- Vệ đại ca quá khen! Tiểu muội làm hết bổn phận, thật ra đây cũng là vì sự an nguy của Tử Trúc cung mà lo lắng, đâu dám nhận lời tán thưởng của Vệ đại ca như vậy.

VTy nghe Tử Thu Như kêu mình là Vệ đại ca bỗng giật mình. Trừ Tần Bửu Bửu ra, không ai dám gọi chàng là "đại ca". Nghe nói không khỏi nhìn chăm chú vào nàng, cùng lúc Tử Thu Như cũng mỉm cười, đôi mắt nhìn Vệ Tử Y trân trân. Bốn mắt nhìn nhau, trái tim của Tử Thu Như nhảy loạn, mặt đỏ tía tai, đầy vẻ e thẹn, cúi đầu nhìn xuống. Vệ Tử Y giật mình sực nhớ đến lời nói của Tịch Như Tú không sai, Tử Thu Như đã phải lòng chàng rồi, liền định hồn xoay người lại.

Lúc ấy..

Bỗng văng vẳng truyền lại những tiếng đồng ấu, nói từng tiếng một :

- Lêu lêu.. mật nam sinh yêu nữ sinh...

- Bửu Bửu!

Tiếng kêu vừa dứt, thân hình Vệ Tử Y tung bay như chớp hướng về phía cây đại thọ cách đó chừng năm, sáu trượng. Trong nháy mắt đã trở về chỗ cũ, chỉ thấy trong lòng ôm chặt một đứa bé tinh nghịch cổ quái.

Tần Bửu Bửu lấy hai ngón tay trỏ chỉ vào má, tru cái mỏ nhỏ ra có thể máng

được nửa ký lô thịt heo. Tuy bị Vệ Tử Y ôm chặt trong lòng, lại cố ý nghiêng đầu qua một bên, không ngó thẳng vào Vệ Tử Y, nào ai mà biết hắn giận cái gì.

Vệ Tử Y đâu ngờ chú tiểu quỷ này vừa về tới thì mục tiêu đầu tiên là nhắm vào chàng. Tuy bộ dạng của hắn cũng tức cười, nhưng thấy mặt hắn không được vui, mắt trợn to nhìn mình, chàng phát cười hỏi :

- Ai chọc ghẹo ngươi không vui? Bửu Bửu ngoan...

Tần Bửu Bửu lấy ngón tay nhỏ chỉ vào gò má của Vệ Tử Y ca rằng :

- Lêu lêu mắc cỡ, nam sinh yêu nữ sinh, nữ sinh đeo nam sinh. Xưa nay phụng cầu hoàng, bây giờ hoàng cầu phụng. Muốn cướp đại ca ta, thật là đáng ăn đòn.

- Ha ha hạ..

Một bài ca làm cho quần hùng không nín được cười to lên, ngã nghiêng ngã ngửa, mãi khen hay. Chỉ riêng Tử Thu Như đỏ mặt giậm chân.

Tịch Như Tú ôm bụng cười nói :

- Té ra tiểu quỷ này ganh tỵ. Ha ha hạ.. cười chết thôi!

Âm Ly Hồn sực nhớ ra nói :

- Thì ra Bửu Bửu không ưa vấn đề này, chắc là ở bên ngoài có kẻ ăn hiếp hắn.

Mã Thái cười nói :

- Bửu Bửu không đi chọc ghẹo người khác là may mắn lắm rồi. Ai dám động đến lông chân của hắn, không bị hắn hại đến bán thê đợ tử còn là có phước đấy!

Tịch Như Tú nói với Tử Thu Như rằng :

- Tử cô nương tuy giờ chẳng phải là người ngoài, nhưng không nên gọi thủ lãnh của bọn ta là Vệ đại ca, danh từ đại ca đã thuộc độc quyền của tiểu quỷ rồi. Nếu cô nương gọi thì hắn sẽ ganh tỵ, không vui lòng. Tính hắn rất thích

tác yêu tác quái, chuyện vừa rồi coi như sơ sơ thôi.
Mọi người nghe nói lại phát cười lên, nhưng trận cười này lại nhằm ngay Bửu Bửu mà cười.
Tần Bửu Bửu hai tay bâu cổ Vệ Tử Y, cái đầu dựa vào vai của chàng mà nghỉ ngơi.
Chẳng cần đếm xỉa gì đến bọn họ, quyết tâm không để người ta cướp đi đại ca.
Tử Ngọc Trúc lấy làm thú vị hỏi :
- Đứa bé trong lòng đại gia chủ có phải là lệnh đệ?
Vệ Tử Y nhìn Tần Bửu Bửu cười chua chát :
- Không phải, đã gần mười ba tuổi rồi lại giống hài nhi bốn, năm tuổi.
Triển Hy cười nói :
- Ngoài trừ Bửu Bửu, không ai dám vô lễ với thủ lãnh như vậy.
Trương Tử Đan cười hào khoáng nói tiếp :
Cũng chỉ có hắn mới làm cho đại gia chủ phải chịu bó tay thôi.
Tử Ngọc Trúc dời gót ngọc đến cạnh người Vệ Tử Y, vuốt ve tóc của Bửu Bửu nói :
- Hắn là Bửu Bửu à? Đúng là nhân trung chi bửu, ở xa xem giống như pho nghệ thuật phẩm, gần xem giống như Kim đồng hạ phàm, mang theo cái dáng tự nhiên cao sang quí phái, con của hoàng đế còn không sao bì kịp. Sau này lớn lên nhất định phải rất tuấn tú, không biết có bao nhiêu thiếu nữ phải tương tư đơn phương vì hắn.
Tử Ngọc Trúc dụng ý là để làm vui lòng Bửu Bửu, tại vì nàng sắp sửa bước vào Kim Long Xã. Đối với người trong xã bất cứ nhỏ lớn đều phải tâng bốc một chút, sau nữa là vì Tử Thu Như. Nàng thấy muội muội yêu mến Vệ Tử Y, khổ nỗi Vệ Tử Y tâm như lão tăng nhập định. Sắc đẹp trước mắt không chút động lòng, lại thêm Tần Bửu Bửu ghét người ta cướp đi đại ca của hắn,

chuyện này có thể nói vô vọng. Nếu như có thể kéo Bửu Bửu làm mai mối, có lẽ Tử Thu Như đẹp lòng lắm. Nhưng rất tiếc nàng đã gặp phải Tần Bửu Bửu lí lắc như tiểu yêu, biết được ý nghĩ của nàng, đối với sự tán tụng của người khác nghe đã nhàm chán, tai trái nghe lọt qua tai phải mất liền. Chuyện gì miễn hắn không thích, có quì xuống lạy hắn đi nữa hắn cũng không nghe.

Quả nhiên, Tần Bửu Bửu chẳng nhấc đầu dậy, lười biếng nói :

- Cảm ơn sự quá khen của nhị lãnh chủ phu nhân tương lai. Nhưng phải người nói hồi ta còn chín tuổi về trước, thì ta rất thích thú. Đến chừng mười tuổi thì lời nói này ta nghe đã nhàm chán.

Vệ Tử Y nói :

- Bửu Bửu, không được vô lễ!

Tử Thu Như thấy tỷ tỷ bị chế giễu thêm vào khi nãy nàng bị làm trò cười, vốn đã không vui vẻ, bây giờ lại thấy Vệ Tử Y đứng về phía bên mình, giả vờ giận nói :

- Ngươi còn bé thế mà sao cái miệng lanh quá trời, không để khẩu đức.

Tần Bửu Bửu bỗng chuyển người đối diện với Tử Thu Như, nhìn nàng ta từ trên xuống dưới rồi nói :

- Ta chỉ nói thật tình như vậy, đại hòa thượng thúc thúc cấm ta không được nói dối, cũng không được kiêu căng. Cho nên đối với sự quá khen của lệnh tỷ ta chỉ có thể đành chịu tội thất kính mà chối từ. Nhưng mà ta rất hoài nghi, hai câu nói khôn nói khéo của ngươi là vì bất bình cho lệnh tỷ hoặc dẫn đến sự chú ý của đại ca đối với cô nương?

VTy thấy cục diện có hơi nóng dần lên, liền vỗ vỗ vai của Bửu Bửu, nhắc nhở hắn đừng có quá lẽo mồm lẽo mép. Từ từ để Bửu Bửu xuống, nhìn màu trời nói :

- Mọi người hãy vào trong nhà, chắc ở Long Ngân đình đã dọn cơm chiều

rồi. Tử cung chủ, Tử cô nương, hôm nay để cho Kim Long Xã được làm chủ mời nhị vị một bữa.

Vệ Tử Y chắp tay xá xá, kéo tay Bửu Bửu đi vào trước. Mọi người đáp lễ đi theo sau, thấy Bửu Bửu còn xoay người về phía sau để làm mặt quỉ với Tử Thu Như. Tử Thu Như thấy vậy cũng hơi giật mình, thấy hắn trước trước mặt Vệ Tử Y vẫn có thái độ ấy làm cho nàng dở khóc dở cười.

Buổi cơm khách chủ đều ăn rất vui vẻ, lại thêm Tần Bửu Bửu trở về làm cho Kim Long Xã trên dưới tinh thần đều phấn khởi, ă càng thấy ngon lành. Ai ai cũng gắp cho hắn, chất vào đầy chén cao hơn cái đầu hắn, cho đến khi hắn kêu to lên "ăn không hết" mới tức cười ngừng tay. Tử Ngọc Trúc tỷ muội dĩ nhiên cũng không bị lạnh nhạt, nhưng tỷ muội lại rất kinh ngạc trước ma lực của Tần Bửu Bửu. Không những Vệ Tử Y thương yêu hắn, huynh đệ trong xã đối với hắn cũng một mực thương yêu như vậy, thật làm cho người ta phát ghen, đúng là một đứa bé đáng quí.

Tịch Như Tú luôn luôn tìm cơ hội gắp thêm thức ăn cho Bửu Bửu. Thấy thức ăn trong chén của Bửu Bửu, hắn cười nói :

- Nếu như Bửu Bửu ăn hết thức ăn trong chén cơm, ta hứa sẽ xin hộp xí muội mà ngươi thích ăn nhất của phu nhân ta cho ngươi. Nói có những người đang ngồi đây làm chứng.

Tần Bửu Bửu nghe nói xí muội thì chảy nước miếng, nhưng vì hắn ăn rất ít nên nhìn thức ăn trong chén cao đến khỏi đầu thì nhăn mặt. Thực ra nếu hắn muốn ăn xí muội thì Tịch phu nhân sẽ cho ngay nhưng Tịch Như Tú đã thách thức thì không sao nhượng bộ, vì sợ mất mặt giữa đám đông người. Tròng mắt to đảo qua đảo lại, nhớ đến huynh đệ trong xã ai cũng đều thích ăn xí muội của Tịch phu nhân, chỉ vì đều lớn cả nên không thích ăn vặt mà thôi. Nghĩ như vậy Bửu Bửu cười nói :

- Tam lãnh chủ ý nói nếu ta ăn hết chén cơm này thì tặng cho ta một hộp xí

muội?

Tịch Như Tú có biết hiệu Ngân Hồ cũng rất quỉ quyệt, cãi chánh nói :

- Ta nói chỉ có một mình ngươi ăn hết mới được, không cho ai tiếp tay.

Bửu Bửu cũng đang đợi câu nói ấy, cầm đũa nói :

- Ta ba ngày chín buổi cơm cũng chẳng ăn nhiều như vậy mà ngươi chỉ tặng cho ta có một hộp.

Âm Ly Hồn rắp tâm đối chọi lại với Tịch Như Tú liền phụ họa :

- Tịch lão quỉ, lương tâm ngươi để ở đâu? Thức ăn nhiều như vậy, nếu tương vào bao tử của Bửu Bửu thì chắc chắn sẽ bể bụng, mà ngươi đành cho có một hộp ư?

Mọi người cũng kêu gào to lên là không công bình.

Tịch Như Tú sợ mọi người chê bai nên cũng ráng nói :

- Thôi thì lấy hai hộp được chứ?

Tần Bửu Bửu lắc đầu nói :

- Miễn cưỡng lắm thì cũng ba hộp, đúng ra là phải bốn hộp.

Tịch Như Tú kêu lên :

- Ba hộp ư! Thế thì phu nhân sẽ đòi mạng ta đấy!

Tần Bửu Bửu trợn mắt nói :

- Ngươi có thể nói láo là ta muốn cơ.

Tịch Như Tú suy nghĩ thấy cũng được, nhưng còn thắc mắc :

- Ngươi một mình mà đòi nhiều xí muội như vậy, bộ làm cơm ăn hay sao?

Tần Bửu Bửu khẳng khái nói :

- Ta sẽ cho tất cả mọi người ăn đấy.

Mọi người xôn xao lên, cho rằng Bửu Bửu là người tốt bụng nhất thiên hạ.

Tịch Như Tú chớp mắt nói :

- Thôi được, thì ba hộp. Bây giờ ngươi bắt đầu ăn đi!

Vệ Tử Y cho rằng Bửu Bửu không dám ăn thật, cũng mặc kệ chúng nó la ó.

Tần Bửu Bửu lại tuyên bố :

- Ta bắt đầu ăn đây!

Vệ Tử Y vội vã nói :

- Bửu Bửu không được làm càn!

Bửu Bửu trộm nhìn Vệ Tử Y nheo mắt cười nói :

- Để cho các ngươi mở mang tầm mắt, ta ăn một hơi là sẽ hết ngay.

Không có ai tin cả, chỉ có Vệ Tử Y là tin hết tám phần, còn hai phần là hiếu kỳ.

Tử Thu Như tưởng đã nắm chắc chỗ yếu của Bửu Bửu, liền nói :

- Nếu như ngươi làm không xong thì sao?

Bửu Bửu cười tinh quái nói :

- Thì tùy ngươi xử trí thế nào cũng được, còn nếu như ta làm được thì sao?

Tử Thu Như cởi sợi dây trân châu ở cổ nói :

- Thì xâu trân châu này thuộc về ngươi.

Bửu Bửu đón lấy dây trân châu, gật đầu nói :

- Trị giá năm ngàn, miễn cưỡng được.

Rồi sẵn tay buộc vào thắt lưng.

Tử Thu Như kinh ngạc nói :

- Ngươi làm gì vậy?

Bửu Bửu ngắt lời nói :

- Bởi vì ngươi nhất định thua, cho nên ta thâu nhận trước!

Tưởng chừng như người buôn bán vui mừng được mối sộp, Bửu Bửu nói với mọi người :

- Còn ai muốn cá cược với ta nữa không?

Lòng tin của mọi người hơi bị lung lay, bất giác đã tin hắn hết sáu phần, không dám cá cược.

Tịch Như Tú thì không tin hắn, to tiếng hô :

- Ta cá!

Bửu Bửu giơ ngón tay cái lên khen rằng :

- Chỉ có tam lãnh chủ là can đảm. Nhưng không biết lão ngươi lấy cái gì để mà cá cược đây?

Tịch Như Tú nhìn vào chiếc nhẫn ngọc bích đeo ở ngón tay út, coi bộ hơi xót dạ, ngẫm nghĩ hồi lâu, bạo gan tuột chiếc nhẫn ra đưa cho Bửu Bửu. Âm Ly Hồn thấy vậy cũng cởi chiếc nhẫn vàng ra. Triển Hy và Trương Tử Đan thấy bạn bè đều đánh cá cả, mỗi người lột một miếng ngọc bội đưa cho Tần Bửu Bửu.

Bửu Bửu dùng sợi giây xuyên xỏ những món đồ cá cược vào, buộc lại thật chặt vào thắt lưng.

- Được rồi, bây giờ không còn ai cá cược nữa thì giải tranh cá cược bắt đầu.

Tất cả ánh mắt như dán dính vào ngươi Bửu Bửu. Dường như bị thôi miên, càng nôn nóng chờ xem cái khoảnh khắc ly kỳ ấy.

Tần Bửu Bửu quả nhiên tài tình thật, cố ý làm như vận chuyển bụng và miệng, nhắm mắt niệm lầm thầm. Đoạn nhanh như chớp kéo vạt áo khoát ngoài ra, đem chén cơm đầy thức ăn đổ vào áo khoát và nhanh chóng gói gọn, ấn vào bụng, cong người xuống giả vờ nói :

- No quá xá, no quá xá! Không sao ăn thêm được nữa.

Ban đầu mọi người hoảng hồn, sau đó thì một trận cười vang dội lên.

Vệ Tử Y cũng giả vờ kinh hãi nói :

- Ắn nhiều như thế không sợ bao tử khó chịu ư?

Bửu Bửu lập tức kêu lên thở dốc nói :

- Ấy da! Chết đại ca rồi, phải năm ba ngày mới xong.

Vệ Tử Y không hiểu nói :

- Rõ ràng là ngươi đau, sao có thể đau chết đại ca được?

Bửu Bửu như đang rất đắc ý nói :

- Ta thì đau ở trong bụng, đại ca thì đau ở trong tim, có phải hơn ta nhiều không?

Hai người nhìn nhau cười to lên, người đánh cược đều thua đến tâm phục khẩu phục rồi cùng nhau cười theo. Tại vì bọn họ trước đó chẳng giao rõ là miệng ăn hay áo ăn, cho nên mới để cho Bửu Bửu làm càn như thế.

Mọi người vừa nói vừa cười vang, la ó om xòm, làm cho bữa cơm kéo dài thật lâu.

Cho đến khi bàn bạc xong việc cưới hỏi thì sao trên trời đã bũa giăng đầy khắp, cũng là thời điểm đi nghỉ ngơi rồi.

Thần Đồng Diêm La

Hồi 3

Tiểu Tinh Linh

Một buổi sáng cảnh quang xinh đẹp.

Bên cạnh hành lang sau Hắc Vân lâu có cái vườn trồng trọt nho nhỏ xinh đẹp. Tuy gió lạnh không ngớt thổi vào nhưng cái không khí trong sạch ban mai làm cho người ta cảm thấy dễ chịu.

Tần Bửu Bửu đơn thân đi luôn đêm về đến Kim Long Xã. Sau khi được gia nhân phục dịch tắm rửa, nghỉ ngơi. Giờ thì ở trong cái nhà mát của hoa viên. Vệ Tử Y và Tần Bửu Bửu đang đánh cờ, tuy không có tiếng cười, nhưng thấy cái bộ điệu hai người đang lân lân tự đắc, biết rằng họ mới bắt đầu không lâu.

Sáng hôm nay, Vệ Tử Y mặc một cái áo lụa màu trắng, bên ngoài choàng

chăn lông chồn trắng, giày mềm làm bằng đoạn trắng, trên đầu vấn một cái đai bằng tơ trắng, cả người đều trắng, trắng đến nỗi thanh nhã, tinh khiết, khoáng đạt.

Tần Bửu Bửu thì cả người luôn luôn trắng, trắng đến hồn nhiên, trắng đến đáng yêu và quí phái.

Cả hai thân hình đều trắng như nhau, mặt mày cũng tuấn tú như nhau, khó ai sánh bì được.

Một người thì cao to, uy nghi dễ nể, một người thì tuổi trẻ hồn nhiên, tao nhã, vui đùa, xem ra thật giống như là huynh đệ vậy.

Một tiếng cười rè rè hơi trầm làm tỉnh lại hai người đang say mê trong nước cờ, tiếp theo là giọng nói trầm :

- Phiêu Dã Tử thật là vui vẻ có phải không?

Nghe tiếng ngoảnh nhìn, khi Vệ Tử Y nhìn thấy người nói câu ấy bất chợt cười to lên :

- Ta tưởng là ai, nào ngờ đại hiệp đạo của chúng ta đến rồi.

Người đứng dưới hành lang tuổi độ trên dưới tứ tuần, một bộ mặt lanh lợi, mắt nhìn láo lia như kẻ trộm, thân hình trung bình, vừa thấp lại ốm. Tướng mạo tầm thường giống như bao nhiêu gã tuổi độ tứ tuần ở đầu đường xó chợ. Người này chính là Hiệp Đạo Phương Tự Nhu, thường ngày lấy của giàu giúp kẻ nghèo. Bất cứ ai tham quan ô lại, phú thương phú pháp, nếu như hắn biết được thì khó tránh khỏi bị cướp sạch. Hắn rất trọng trí nghĩa và danh dự, suốt đời chẳng bao giờ thất hứa, cũng là bằng hữu của Vệ Tử Y.

Vệ Tử Y lập tức bỏ cờ xuống, bước nhanh đến nghinh đón. Vừa bước vào hành lang, đã đưa tay ra bắt lấy tay người bạn một cách nồng nhiệt.

Dùng sức lay động mạnh tay của Phương Tự Nhu, Vệ Tử Y vô cùng mừng rỡ cười nói :

- Đại hiệp đạo, đã hai năm không gặp mặt rồi nhỉ? Hôm nay ngọn gió nào

thổi ngươi đến đây vậy?
Phương Tự Nhu mỉm cười, lộ ra hàm răng trong miệng không mấy trật tự, nhưng rất trắng nói :
- Nhớ ngươi quá đấy, lẽ ra đã đến sớm hơn nhưng vì quá bận không chiết ra thời gian được.
Ánh mắt quét qua, Vệ Tử Y phát hiện Mã Thái đang đứng nghiêm ở đầu hành lang nên cất tiếng nói to :
- Mã Thái, Phương huynh đến thăm tại sao ngươi không thông báo cho sớm? Để ta mở cửa chánh mà nghinh đón, để khỏi cho người ta hiểu lầm Vệ mỗ quá kiêu ngạo.
Mã Thái liền nói :
- Bẩm thủ lãnh, đó do Phương tiên sinh...
Phương Tự Nhu ngắt lời nói :
- Này hữu đệ, đừng trách Mã Thái lão đệ. Ta vừa đến cửa hắn liền vội đến bẩm báo với đệ, nhưng ta cản ngăn không cho, người nhà cả, hà tất phải lễ tiết rườm rà.
Ta được biết đệ Ở đây nên trực tiếp đến đây.
Vệ Tử Y mỉm cười :
- Qúi khách đến nhà, chiếu lý phải nghinh tiếp đúng lễ đa!
Phương Tự Nhu nói :
- Đừng vẽ vời nữa, ta có phải là lần đầu tiên đến đâu, đâu được cho là khách quí?
Vệ Tử Y bỗng sực nhớ điều gì nói :
- Mẫu thân yêu quý nay vẫn khỏe chứ?
Phương Tự Nhu không vui lắm nói :
- Phiêu Dã Tử tại sao lại hỏi như vậy?
Vệ Tử Y nghiêm nét mặt nói :

- Phương huynh đừng hiểu lầm, vẫn như lời khuyên cũ rích của ta đối với huynh khi xưa. Nên sớm tìm một hiền thê để phụng thờ bá mẫu thì mới thật là chí hiếu, tin rằng bá mẫu cũng cầu mong như vậy.

Phương Tự Nhu thẫn thờ nói :

- Để thêm một thời gian nữa hãy tính, đừng nên gặp mặt là nói cái chuyện nhức óc ấy.

Phương Tự Nhu chú ý đến Bửu Bửu đang chạy đến nơi cả hai đang trò chuyện, kinh ngạc nói :

- Đại chủ gia, chú bé xinh đẹp này là lệnh đệ? Khi nãy vừa nghe Mã Thái nói đệ có thu nhận một tiểu đệ, phải chăng là hắn?

Xoay người của Bửu Bửu mấy vòng, Phương Tự Nhu nhận xét :

- Thật là tuấn tú, ngoại trừ ốm một chút, không có chỗ nào chê được. Ta nói cho người huynh đệ nghe, sau này đệ sẽ phí công để tìm cho hắn một cô dâu đó... Ấy, không những tuấn tú mà còn xinh đẹp, nếu như hắn đừng di ta tưởng là có một người thợ nào dùng bạch ngọc để điêu khắc nên một tuyệt tác.

Phương Tự Nhu đôi mắt như kẻ trộm tò mò, ngắm nghía Tần Bửu Bửu như một bảo vật quý hiếm trên đời. Một mặt lại gật đầu để cho lời nói càng sâu sắc, đúng là chứng nào tật nấy, vẫn không thay đổi.

Vệ Tử Y bật cười nói :

- Lần đầu tiên gặp Bửu Bửu, người người cũng có những lời khen gần giống như nhau, nhưng có Phương huynh là hình dung quá tuyệt. Nhưng ta khuyên đôi mắt trộm của Phương huynh đừng xem hắn như một bảo vật, nếu như hắn không thích thú thì Phương huynh sẽ coi chừng bị rắc rối tơi bời, khi đó ta cũng không thể cứu cho huynh được.

Phương Tự Nhu cười nói :

- Một tiểu hài nhi có chi mà đáng sợ.

Vệ Tử Y nhìn Bửu Bửu đang trợn đôi mắt, cười gượng nói :

- Cũng mong là vậy!

Tần Bửu Bửu bĩu môi, không vui nói :

- Vị Phương tiên sinh này cái gương mặt trộm trông dễ ghét, ngươi cuối cùng khen ta, hay là chê ta?

Phương Tự Nhu xoa mạnh đôi tay nói :

- Ta dĩ nhiên là khen ngươi đấy, một chú bé đáng yêu như ngươi ai đành chê bai chớ?

Vệ Tử Y thấy đại hiệp đạo đường đường là một tay giang hồ lừng danh, đứng trước một chú bé lại tỏ vẻ khó cư xử không khỏi cười thầm bèn mở lối nói :

- Bửu Bửu, đây là vị bằng hữu xưa mà ta đã từng nói với ngươi, giới giang hồ nghe đến uy danh Hiệp Đạo Phương Tự Nhu phải tái mặt, là bằng hữu sống chết có nhau của đại ca.

Trước mặt Vệ Tử Y, Bửu Bửu có hơi ngoan ngoãn một chút, nghe vậy cười nói :

- Hiệp Đạo! Hiệp Đạo! Hiệp Đạo! Tham quan ô lại nghe danh đến khiếp đảm, phú thương bất chánh xem như diêm vương, bần hàn bá tánh coi như bồ tát, nhưng mà...

Rồi cười khúc khích, Phương Tự Nhu nói :

- Cái miệng nhỏ ngọt xớt.

Vệ Tử Y cũng tiếp lời nói :

- Còn chẳng phải ư? Cái mồm nhỏ của hắn đã làm xôn xao, náo động cho tới đại ca hắn phải bao lần đứng tim. Còn tất cả đồ đạc của huynh đệ trong xã đều bị hắn gạt cho thất điên bát đảo.

Tần Bửu Bửu nói :

- Còn đồ đạc của đại ca thì sao?

Vệ Tử Y giật mình, bỗng cười nói :

- Đồ đạc của ta ngươi thích thì cứ lấy, cần gì phải gạt gẫm?

Tần Bửu Bửu đang cười ngon lành bỗng làm mặt lạnh nói :

- Đại ca dùng tiếng gạt gẫm khó nghe quá, ta chỉ tạm thời mượn xài đỡ thôi, vài ngày sau sẽ trả lại, đại ca hà tất phải tìm mảnh xương trong trứng gà.

Nói xong hắn chợt cười to, cả Vệ Tử Y và Phương Tự Nhu cũng cười.

Ba người nhìn nhau cất bước đi vào phòng khách Hắn Vân lâu.

Mọi người tự tiện ngồi vào, Phương Tự Nhu hớp một ngụm trà ngon do gia nhân đem đến, hít một hơi dài nói :

- Khi nãy ta có để ý đến trên đầu tóc của Bửu Bửu có kẹp một mảnh thủy ngọc tê giác, có thể là Thương tê giác trong thần thoại của người xưa truyền lại?

Tần Bửu Bửu giải thích nói :

- Ta không biết nó là thứ gì? Từ nhỏ phụ thân ta đã kẹp trên đầu ta, nói là có thể trừ tà, còn công dụng gì thì phụ thân ta cũng không biết.

Vệ Tử Y nói :

- Đúng là như vậy.

Bỗng nhiên Phương Tự Nhu cười to lên. Vệ Tử Y hết hồn nói :

- Phương huynh...

Phương Tự Nhu vội vàng nói :

- Phiêu Dã Tử không nên bận tâm, ta nhớ ngày trước ở Bắc Kinh thành có một người không biết tên họ đã phá phách mọi người đến phát nhảy dựng lên, xáo động muôn dân, mọi người trong giới giang hồ đều chạy ngược chạy xuôi, không ai dám đá động đến vị sát tinh thần bí này.

"Á... À...!" nghĩ đến chuyện đó hắn bất chợt cười to lên.

Hắn nó khúc đầu, Vệ Tử Y và Tần Bửu Bửu đã rõ là chuyện gì rồi. Vệ Tử Y vừa giận lại vừa tức cười. Tần Bửu Bửu cười vô cùng tinh nghịch, tuy không

tận mắt nhìn thấy cảnh tượng xao động ấy nhưng có thể từ tưởng tượng cũng biết được. Có điều không dè hắn lại trở thành nhân vật thần bí.

Lại hớp một ngụm trà, Phương Tự Nhu cười nói :

- Thì ra ngươi chính là tiểu yêu quậy phá. Tranh vẽ của ngươi thật là tuyệt, những người ấy chỉ mới biết sơ thôi lại vẽ giống hệt và rất sinh động lại rất ý vị, làm người xem có ấn tượng sâu sắc. Nhưng Trương Phong và Lý Lương thì giận ngươi đến chết được.

Ta nghĩ chúng nó sẽ nghĩ đến cái ký hiệu dưới tranh là cái Thương tê giác trên đầu của ngươi, còn diện mạo của ngươi thì làm cho người ta khó quên, từ nay về sau thì nên để ý, bọn chúng đều là những tay hữu cừu tất báo.

Tần Bửu Bửu tỏ vẻ không để ý đến, cười khúc khích nói :

- Không biết bọn chúng có biết tài sản của chúng đã bị ta phá đến tơi bời khói lửa?

Phương Tự Nhu nói :

- Chuyện này ta cũng có nghe sơ qua, không ngờ là do ngươi tiểu hài đồng gây ra.

Vệ Tử Y không biết làm sao, cười nói :

- Bửu Bửu có thể là Nhiễu Sự Tình đầu thai xuống phàm, nếu hắn xem ai không vừa mắt thì người đó khó mà chạy tội. Đến ta cũng phải bó tay, chỉ có cách mặc cho hắn làm càn!

Phương Tự Nhu vỗ tay cười to :

- Kẻ làm cho Kim Đồng Diêm La Vệ Tử Y dậm chân một cái là chấn động giới giang hồ phải đau đầu chính là đứa trẻ mười mấy tuổi đầu. Thật là không tưởng tượng được, quen biết với ngươi đã bao nhiêu năm, lần đầu tiên mới thấy cái dáng vẻ đành chịu bó tay của ngươi, ta lấy làm vui mừng, thật không uổng phí cho chuyến đi này.

Không để ý cười, Vệ Tử Y nói :

- Phương huynh kỳ này đến đây mục đích là để xem cái vẻ đành chịu bó tay của ta ư?

Phương Tự Nhu nhìn ly nước nóng bốc hơi quằn queo bay lên, bình tĩnh nói :

- Không, ngươi hôm nay có bận không?

Vệ Tử Y nói :

- Có mấy chuyện thông thường thôi, sao? Ngươi muốn ta đi với ngươi ư?

Phương Tự Nhu hiểu ý nói :

- Thực ra ta muốn cùng ngươi đến vùng phụ cận để du ngoạn sơn thủy. Chúng ta đã lâu lắm không cùng nhau đi dạo chơi có phải không? Nếu như ngươi có bận việc thì để Bửu Bửu đi cùng ta cũng được.

Tần Bửu Bửu khẳng định :

- Không đi!

Tần Bửu Bửu bản thân cũng không biết tại sao đột nhiên có một luồng không khí không lành lẽn vào người hắn. Hôm qua nằm mộng thấy yêu quái mà cũng chẳng có cảm giác lo sợ như vậy. Khi chưa gặp Phương Tự Nhu thì chưa có hiện tượng này, nên nghe Phương Tự Nhu mời đi dạo, hắn nhất định cự tuyệt.

Vệ Tử Y nghe nói lấy làm lạ. Trẻ con thích đi chơi nhất. Bình thường Bửu Bửu quấn quýt theo chàng để đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy. Hôm nay có người sẵn sàng mời hắn, Bửu Bửu lại tuyệt nhiên từ chối, phải chăng do việc đêm hôm qua làm cho hắn sợ? Hay là không được khỏe?

Thế là Vệ Tử Y hỏi :

- Bửu Bửu, ngươi có chỗ nào không được khỏe ư?

Nghiêng đầu một bên suy nghĩ xong, vừa lắc đầu Bửu Bửu vừa nói :

- Không có chi, ta không muốn một mình đi với hắn!

Phương Tự Nhu giật mình nhưng kịp che giấu, cười gượng sượng sùng nói :

- Thế nào? Ta là người quái gở lắm ư?

Tần Bửu Bửu lắc đầu nói :

- Ta không hiểu rõ ngươi, ngươi và đại ca tuy là bằng hữu, nhưng từ khi gặp ngươi ta cảm thấy tâm thần bất ổn, thật là cồn cào, dường như có một cái gì bất hạnh sắp giáng xuống người của ta và đại ca, cho nên ta không cùng ngươi đi.

Vệ Tử Y nhìn gương mặt quả trứng của Bửu Bửu không còn vui vẻ như lúc đánh cờ, bất chợt trong lòng chao đảo, đồng thời chàng cũng biết Bửu Bửu tuy tinh nghịch nhưng chưa bao giờ nói chuyện sai trái với lương tâm. Nhìn người bạn xưa có vẻ nghi ngờ làm hắn vô cùng sượng sùng nên trong lòng thầm trách Bửu Bửu hàm hồ không biết chuyện.

Vệ Tử Y cung tay xá, cười nói :

- Phương huynh, Bửu Bửu còn trẻ không biết chuyện, xin đừng quở trách. Ngày mai ta sẽ cùng Phương huynh đi dạo một vòng. Kỳ này Phương huynh nên nghỉ lại vài ngày, nếu không ta sẽ gây phiền cho đó.

Cười ha hả, Phương Tự Nhu nói :

- Được, được! Kỳ này ta và huynh hai người sẽ đàm đạo.

Có bạn thân từ xa đến, vui mừng biết bao, hà huống bạn thân đã lâu lắm không gặp mặt, cái nỗi vui mừng của Vệ Tử Y không sao tưởng tượng được, tự nhiên đối với Phương Tự Nhu sự cảnh giác xem như không có. Nhưng Tần Bửu Bửu và Phương Tự Nhu mới quen nhau, tất vì đến bằng trực giác, hắn cứ cho rằng Phương Tự Nhu kỳ này có chuẩn bị mà đến, trong lòng nhằm ý đồ gì đó, thực sự cần phải điều tra xem sao. Hắn tha hy sinh chính mình chớ không để cho người khác ám hại Vệ Tử Y.

Lén lén trốn ra Hắc Vân lâu, Tần Bửu Bửu tìm đến Mã Thái nghiêm trang hỏi :

- Cái vị Phương đại hiệp thật thần kỳ, ăn trộm đồ đạc ra vô tự nhiên, nghe

nói xưa nay chưa từng bị phát giác. Con người như vậy cũng có thể vấp phải nhiều nhược điểm như người khác vậy!

Mã Thái là con người thẳng thắng như ruột ngựa, đâu có tâm tư tế nhị như Bửu Bửu, cười nói :

- Quả là không có, Phương tiên sinh gia thế thanh bạch, con người chính trực, cướp giàu giúp nghèo, cả đời được bạn bè võ lâm và dân chúng tán tụng. Từ nhỏ sống với người mẹ, rất hiếu thảo, sợ cưới vợ rồi vợ không hiếu thuận với mẫu thân cho nên đến bây giờ vẫn độc thân.

Tần Bửu Bửu trút được thắc mắc của mình, cùng với Mã Thái đi dạo một vòng, xong mượn cớ trở về chỗ ở, nằm trên giường nghĩ vớ vẩn lung tung. Nếu như muốn Phương Tự Nhu nghe theo lệnh, phương pháp tốt nhất là phải bắt cóc mẫu thân hắn để uy hiếp hắn. Một người con có hiếu với mẫu thân, vì mẫu thân thì chuyện gì cũng phải làm được. giống như ta và đại ca có thể vì nhau mà hy sinh vậy.

Nếu có chuyện như vậy, thì đối phương là ai?

Nếu như nhằm vào ta, rất có thể là Trương Phong và Lý Lương, hai cái gã côn đồ này. Nếu như hắn nhằm vào đại ca hoặc Kim Long Xã thì trong giang hồ có mấy ai dám to gan chọc giận đến đại ca? Danh môn chính phái thì không thể có rồi, nhất định là tổ chức của các bang hội. Thiên Hoa đường? Thiết Giáo bang? Bá Độc môn? Ma Nữ giáo? Đều không đúng, thế lực của chúng chỉ cần một đại phân đường của Kim Long Xã thì cũng đủ tiêu diệt chúng rồi. Thế thì là ai? Trong giang hồ còn đại bang hội nào? Bắc phương thì có Kim Long Xã đứng đầu, nam phương thì có Cao Sơn Thiếu Lâm tự trên hết. Còn đông phương? Không nghe nói. Còn tây phương thì có ai xưng bá?... Đúng rồi, ta từng nghe Thu đại ca ở Thiếu Lâm nói đến Hắc Hạt Tử bang có thể đương đầu được với Kim Long Xã. Kiến Huyết Ma Quân Tiêu Nhất Bá võ công thâm hậu, đồng thời tâm lang thủ lạt, hạng

người như họ nào có chịu an phận. Họ có chủ tâm tấn công Kim Long Xã hay không, có ý đồ để làm minh chủ võ lâm không?
Dã tâm của loài người thật đáng sợ, và cũng vô vị quá.
Nếu quả có chuyện như vậy, nên định liệu thế nào? Đại ca đối với những người chí hiếu một mực tâm phục, không hoài nghi kỳ này hắn đến có dụng tâm khác, hay chỉ là sự đoán mò của ta mà thôi! Phương Tự Nhu vốn muốn mời đại ca đi dạo để mượn cớ ám hại, gặp được ta lại muốn mời ta đi. Cái lão tiểu tử này cuối cùng muốn giở trò hề gì đây?
Nếy như Lý Lương và Trương Phong bắt cóc mẫu thân hắn... Không, không thể được, hai gã địa đầu xà đâu có đủ khả năng và kiên nhẫn để chọc giận đại hiệp đạo như vậy, rủi đồ đạc trong nhà bị hắn cắp mất hết thì sao, trừ phi bọn họ cùng Hắc Hạt Tử bang liên kết. Cái khả năng đó cũng rất ít, xưa nay chưa từng nghe Hắc Hạt Tử bang dám đến bắc phương, địa bàn căn cứ của đại ca ta. Vấn đề này thật đau đầu, thôi thì gạt qua một bên.
Bây giờ vấn đề lớn nhất là ngày mai đại ca hứa cùng với Phương Tự Nhu đi du ngoạn. Tuy rằng chỉ là trực giác của ta, ta phải làm gì để ngăn chận đại ca không đi?
Gần đây trong xã lại sóng yên gió lặng, đại ca cũng thấy bực bội. Thêm vào cái đêm qua những chuyện vô duyên ấy, muốn ngăn cản đại ca không đi thật là khó, trừ phi có sự kiện đột xuất gì. Khuyên đại ca đừng đi, biết chắc đại ca sẽ chửi ta một mạch là không biết điều!
Đại ca có nhược điểm gì? Ừ... có rồi, đại ca là người thương ta nhất. Mỗi khi ta không được khỏe đều ở bên cạnh ta cho đến khi lành bệnh, thôi, thì ta giả bệnh ư?
Lần này Phương Tự Nhu ở vài ngày, thế là ta phải bệnh thêm vài ngày. Vấn đề là ta chẳng có bệnh gì. Phương Tự Nhu giả như muốn hại đại ca thì ta sử dụng khổ nhục kế để kéo đại ca lại, cho hắn hết cậy vào đâu. Vấn đề là phải

bịnh gì đây? Đồng thời phải làm như thật mới không qua mắt được cặp mắt tinh anh như thần ma của đại ca. Đại ca tinh khôn lắm, phải cẩn thận mới được, mùa đông mà...

Nhớ đến mùa đông, Bửu Bửu liền nhảy xuống giường, lũi vào nhà tranh, lấy ngón trỏ và ngón giữa thọc vào cổ họng. Một trận nôn, ói hết ra thức ăn ban sáng. Ói cho đến khi xây xẩm mặt mày mới ngừng tay, lại trốn trong buồng tắm, cởi quần áo ra hết, lấy Bảo mệnh châu xuống, xối tới tấp nước lạnh. Buổi sáng mùa đông lại xối nước lạnh, có cảm giác thật là gớm ghiếc, lạnh đến cả người run lên, sờ lên gò má, thấy có dấu hiệu hơi nóng mới thôi.

Về đến phòng riêng, Bửu Bửu bắt đầu nóng người, nhức đầu khó chịu. Nhưng hắn biết hiện tượng này chỉ cần uống vài viên đơn dược là hết. Hắn lại cố bày trò, cởi hết quần áo ra, mở cửa sổ, để cho gió lạnh thổi vào người, nửa giờ sau hắn soi gương, thấy sắc mặt tái xanh, đôi môi vốn đỏ tươi trở nên bầm tím mới ưng ý mặc quần áo hẳn hoi, đổi bộ đồ ngủ, ngã thân mạnh vào giường nằm. Không còn sức để ngồi dậy được nữa, người bắt đầu mê man chìm đắm trong trạng thái vô tư, toàn thân lạnh ngắt, rồi lúc sau lại phát nóng khó chịu. Cơn bệnh hành hạ đến nỗi hắn khóc chẳng ra nước mắt, trong bụng nghĩ tối thiểu cũng phải bịnh nửa tháng mới xong.

Bửu Bửu tự làm khắc khổ, hành hạ thân mình để làm cho giống như bệnh thật.

Do đó có thể thấy là Vệ Tử Y tuy yêu mến hắn vô điều kiện, nhưng hắn đối với Vệ Tử Y cũng thật lòng hết mực.

* * * * *

Giữa trưa, Long Ngân Đình bày biện yến tiệc thết đãi Phương Tự Nhu, tam lãnh chủ và đại chấp pháp cùng mọi người đều ngồi vào bàn, nhưng lại không thấy sự hiện diện của Tần Bửu Bửu, Vệ Tử Y ngạc nhiên vô cùng. Chàng biết rằng Bửu Bửu không phải vì chuyện hồi sáng mai mà giận dỗi

nên gọi Chiến Bình đi tìm.

Lúc này...

Người hầu của Bửu Bửu là Tiểu Bàn Đầu chạy như bay vào Long Ngân Đình (Tần Bửu Bửu chê cái tên của hắn là Tiểu Thuận Tử quá tầm thường, không oai phong nên giúp hắn sửa lại là Tiểu Bàn Đầu) miệng kêu to :

- Thủ lãnh, không được rồi! Thủ lãnh, không được rồi!

Chiến Bình đứng trước cửa chặn hắn lại nạt nói :

- Trước Long Ngân Đình không cho phép lớn tiếng!

Vệ Tử Y thấy là thị hầu của Bửu Bửu Tiểu Bàn Đầu nên nói :

- Chiến Bình, cho hắn vào đây.

Chiến Bình vâng lời, Tiểu Bàn Đầu riu ríu chạy vào nơi chư vị đại nhân.

Vệ Tử Y ôn tồn nói :

- Vừa rồi ngươi nói ai không được rồi, Tiểu Bàn Đầu? Là Bửu thiếu gia chăng?

Tiểu Bàn Đầu mới nhớ lại hắn đến đây làm gì, liền nói :

- Bẩm báo thủ lãnh, khi nãy tiểu tử đến phòng của Bửu thiếu gia để lấy quần áo, thấy Bửu thiếu gia nằm trên giường nghỉ ngơi, tiểu tử hiếu kỳ rờ vào trán thiếu gia bỗng giật mình. Bửu thiếu gia phát nóng, đồng thời mặt mày tái xanh, môi bầm tím.

Vệ Tử Y không đợi hắn nói dứt, lập tức nói to rằng :

- Chiến Bình, lập tức mời Qúi đại phu xem bệnh cho Bửu Bửu.

Triển Hy đề nghị nói :

- Thủ lãnh, chúng ta cũng mau đến đó xem sao?

Vệ Tử Y mắt nhìn Phương Tự Nhu :

- Phương huynh...

Phương Tự Nhu đứng dậy ngắt lời nói :

- Phiêu Dã Tử, không cần khách sáo như vậy, trẻ con bệnh ai cũng phải quan

tâm.

Con người của huynh Phương ta rất rõ. Tất cả cùng đi thăm, cơm nước thì chừng nào ăn cũng được.

- Đa tạ sự thông cảm của Phương huynh.

Vệ Tử Y dẫn đầu đi trước thẳng vào Hắc Vân lâu.

Chuyện không đến với bản thân thì thôi, mà khi liên quan đến thì quýnh lên. Vệ Tử Y trong lúc lo lắng nghĩ đến chẳng có mấy giờ không gặp mặt tại sao Bửu Bửu lại đột nhiên phát bịnh như thế?

* * * * *

Căn phòng lớn đối diện với phòng ngủ của Vệ Tử Y. Giường ngủ của Tần Bửu Bửu kẻ ra vào không đếm cho siết. Vệ Tử Y ngồi ở cạnh giường, nhìn Bửu Bửu trong cơn hôn mê, nắm đôi tay phát nhiệt của hắn trong lòng vô cùng đau khổ, thấy Qúi đại phu đến trễ, giận nói :

- Mã Thái, mau đi mời người đến.

Mã Thái vội vả xô cửa chạy ra, lại thấy Chiến Bình lôi kéo Qúi đại phu đầu đổ mồ hôi tiến vào. Trong lúc trời lạnh mà đổ mồ hôi hột, cho thấy hắn đã gấp rút như thế nào!

Người tròn trịa như Qúi đại phu một bên thì lo lấy tay áo quạt mồ hôi, một bên xọt hai chân vào cạnh giường để ngồi vào cái ghế dài để sẵn, tay nghề nhà y nhìn, nghe, hỏi, sờ, hoàn toàn đem ra vận dụng cả. Nhìn thì xem khí sắc, nghe thì âm thanh, hỏi thì hỏi bệnh tình, sờ thì sờ lục mạch. Hắn càng xem càng sợ khiến Vệ Tử Y và mọi người cũng căng thẳng theo. Qui đại phu ra toa thuốc, lệnh cho gia nhân mau nấu thuốc, càng nhanh càng tốt.

Vệ Tử Y ân cần nói :

- Thế nào? Có sao không?

Qúi đại phu mặc lộ vẻ âu sầu nói :

- Bẩm thủ lãnh, kỳ này Bửu Bửu thật sự bệnh rất nghiêm trọng, nếu như

không trông nom cẩn thận, một khi biến chứng sang bịnh phổi thì sẽ không thuốc gì chữa được.

Trương Tử Đan lấy làm lạ hỏi :

- Sao mà dữ vậy? Gần đây thân thể Bửu Bửu rất tốt, sáng nay ta còn thấy nó nhảy nhót, kéo thủ lãnh đến chơi cờ, tại sao đến chiều lại bệnh dữ vậy?

Qúi đại phu than dài nói :

- Có thể Bửu thiếu gia so với người thường yếu hơn, có thể do ngủ không đóng cửa sổ nên bị gió lạnh, lại sợ các người quá lo cho nên khi ngã bệnh rồi mới có người hay biết.

Tịch Như Tú làm ra vẻ ta đây hỏi tội :

- Tiểu Bàn Đầu, hôm qua ngươi không đóng cửa sổ cho Bửu thiếu gia hả?

Tiểu Bàn Đầu rung rung nói :

- Tiện nhân tối qua rõ ràng đã đóng hết cửa sổ, tại sao lại...

Vệ Tử Y bực tức nói :

- Thôi được, các ngươi cãi lẫy cái gì?

Chẳng bao lâu...

Trong cơn mê Tần Bửu Bửu kêu lẩm bẩm :

- Đại cạ.. đại cạ..

Mọi người vui mừng nói :

- Bửu Bửu tỉnh dậy rồi!

Vệ Tử Y khẽ gọi :

- Bửu Bửu! Bửu Bửu!

Qúi đại phu nói :

- Bửu thiếu gia tạm thời còn chưa tỉnh hẳn, đợi chút nữa uống thuốc xong thì mới bớt được.

Triển Hy không yên tâm nói :

- Qúi đại phu, Bửu Bửu thật không có gì nguy hiểm chứ?

Qúi đại phu do dự nói :

- Hôm nay, ngày mai là thời kỳ nguy hiểm, chỉ cần săn sóc chu đáo thì có lẽ không có vấn đề gì.

Tịch Như Tú đỏ mặt nói :

- Không nên có lẽ, mà là nhất định. Bửu Bửu nếu có mệnh hệ gì, ta sẽ bắt Qúi y bội táng để Bửu Bửu khỏi cô đơn trên đường đi xuống hoàng tuyền.

Trương Tử Đan vội nói :

- Như Tú! Ngươi nói chuyện sao không chịu suy nghĩ? Cái chuyện không hên như vậy mà cũng nói.

Âm Ly Hồn thấy Vệ Tử Y mặt lạnh lùng liền kéo áo Tịch Như Tú ra dấu nên câm mồm.

Vệ Tử Y xoay đầu nói :

- Các ngươi nên về ăn cơm đi! Triển Hy, phiền ngươi thay ta mà tiếp đãi Phương huynh.

Phương Tự Nhu vênh cái mặt nói :

- Phiêu Dã Tử tại sao tại sao giữa lúc này lại khách khí với ta. Bạn bè lâu năm là giả dối sao?

Vệ Tử Y cười nói :

- Phương huynh là khách từ xa đến, đúng ra bọn ta phải vì người mà thết đãi.

Triển Hy nói :

- Thủ lãnh, còn ngài thì sao?

Vệ Tử Y gượng cười nói :

- Ta cần ở bên Bửu Bửu. Hắn tỉnh dậy lại không thấy ta sẽ sợ hãi, không chừng còn làm nũng không uống thuốc. Phương huynh với ta là bạn cố tri, không chấp nhất đâu.

Phương Tự Nhu cười nói :

- Kỳ thật, thấy đứa bé đáng yêu như vậy phát bệnh, cho dù ai đi nữa cũng

không ăn được những sơn trân hải vị ấy.
Tịch Như Tú đắc ý nói :
- Bửu Bửu rất thích ăn xí muội do phu nhân của ta làm. Ta về lấy một hộp đến, đợi hắn tỉnh dậy thấy được chắc chắn sẽ vui mừng, hết bệnh liền.
Nói xong y đi ngay, thật dứt khoát.
Vệ Tử Y nói :
- Mã Thái căn dặn nhà bếp nấu cháo yến sào và hỏi Qúi đại phu xem Bửu Bửu cần thuốc bổ gì sẵn sàng chuẩn bị chu đáo.
Mã Thái nghiêng người vâng lời.
Thấy mọi người chưa chịu đi, Vệ Tử Y cười nói :
- Các ngươi đều lui ra đi, đứng ở đây cũng chẳng làm được gì đâu?
Vệ Tử Y ra dấu cho khách ra. Mọi người chỉ còn cách luyến tiếc ra về.
Phút chốc trong phòng lại yên tĩnh trở lại. Bửu Bửu nằm trên giường và Vệ Tử Y ngồi bên cạnh giường, dĩ nhiên không ai nói năng một lời. Tiểu Bàn Đầu đứng một bên lại càng không dám thở mạnh.
Như thế đã qua mấy ngày rồi, bệnh tình Tần Bửu Bửu biến chuyển tốt hơn mấy ngày hắn trong cơn mê sảng. Vệ Tử Y thấy hắn bệnh thật đau khổ, tự nhiên không đành mặc hắn nằm đó mà đi du sơn ngoạn thủy.
Hôm nay, Vệ Tử Y vẫn ngồi cạnh giường để bầu bạn với hắn.
Một chập lâu, một chập lâu...
Tần Bửu Bửu mở miệng :
- Ngươi không được hại đại cạ.. không thể vì cứu mẫu thân ngươi mà ám hại đại cạ.. đại cạ.. Nguy hiểm... mau chạy... ta nhất định cứu đại cạ.. ta không thể nhìn đại ca bị người hại... Phương Tự Nhụ.. ngươi có phải đã bi.... Hắc Hạt Tử bang uy hiếp... đại cạ.. đại...
Vệ Tử Y nghe nói lo sợ vô cùng, bèn vỗ nhẹ vào má của Bửu Bửu nói :
- Bửu Bửu, hãy tỉnh dậy, hãy tỉnh dậy, ngươi có phải bị ác mộng?

Tần Bửu Bửu không trả lời câu hỏi của Vệ Tử Y, tiếp tục ngủ mê nữa.
Vệ Tử Y trong lòng có phần dao động :
"Trực giác của Bửu Bửu lâu nay rất linh nghiệm, hay là thật có chuyện như vậy?"
Nhưng đó chỉ là nghi ngờ thôi, Vệ Tử Y không muốn tin tưởng đây là sự thật.
Mỗi ngày nhà bếp đều nấu cháo yến xào, thức ăn đại bổ đem đến. Bửu Bửu thích ăn trái cây điểm tâm. Xí muội đều có người mua và đem đến, để đầy cả cái bàn.
Một tên nô bộc bưng lại một chén thuốc, Vệ Tử Y đón lấy, đưa thân người của Bửu Bửu lên nghiêng nghiêng, từ từ đưa vào miệng cho hắn uống. Thấy hắn uống hết mới hài lòng, vui vẻ mỉm cười.
Tần Bửu Bửu sau khi uống thuốc không bao lâu đã tỉnh dậy, thấy Vệ Tử Y, câu nói đầu tiên của hắn là :
- Đại ca nhăn đôi chân mày thật khó coi đấy!
Vệ Tử Y lở khóc lở cười nói :
- Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn, ăn những thức ăn trên bàn, đại ca sẽ không châu mày nữa.
Hơi ngóc đầu dậy, Tần Bửu Bửu thấy trên bàn đầy thức ăn, sợ đến le lưỡi ra, liền kéo mền trùm đầu lại, kêu lên nói :
- Đầu của ta đau lắm, ta muốn yên thôi!
Vệ Tử Y thấy hắn hồn nhiên vô tư, bất chợt cười hả hê, ra dấu cho Tiểu Bàn Đầu đem cháo yến xào lại, kéo cái mền trùm kín đầu của Bửu Bửu ra, có vẻ cưỡng ép nâng cái đầu của hắn để dựa vào thành giường, thấy sắc mặt của hắn không còn xanh mét, cũng yên tâm nhiều.
Tần Bửu Bửu vùng vẫy nói uể oải :
- Ta cái gì cũng ăn không vô cả.

Vệ Tử Y cười nói :

- Đừng nhỏng nhẻo, ráng ăn một chút đi!

Vệ Tử Y bất chấp Bửu Bửu bằng lòng hay không, cả quyết đút cho hắn một miếng cháo. Vệ Tử Y hiểu rằng người bệnh ăn cái gì cũng chẳng thấy ngon, chỉ có cách cưỡng ép.

Tần Bửu Bửu thật ương ngạnh, cứ ngậm một miếng cháo mãi gần nửa buổi mà không chịu nuốt vào.

Vệ Tử Y thấy hắn ương ngạnh, cười nói :

- Lẽ ra chỉ đút cho ngươi ăn một chén, bây giờ thấy ngươi ăn không đành nuốt xuống, thế thì ta sẽ đút cho ngươi mấy chén nữa để ngươi ăn cho đã đời.

Đôi mắt của Bửu Bửu lăn lệ, tức tưởi nuốt hết cháo trong miệng xuống.

- Thế mới phải chứ?

Vệ Tử Y cười và lại đút cháo cho hắn ăn.

Tần Bửu Bửu rất biết Vệ Tử Y tánh tình rất can cường, quả cảm, khó ai thay đổi được tính ý của chàng. Bữa ăn này không thể chối từ được nên mới thương lượng :

- Ắn một miệng cháo thì kèm theo một viên xí muội có được không? Không ăn thức ăn đại bổ được không?

Vệ Tử Y cười cười, lắc đầu không nói.

Bửu Bửu chẳng chịu thua nói :

- Thế thì ngươi cho ta ăn một miếng đậu được chứ?

Thấy Vệ Tử Y chỉ cười mà không nói, lại lắc đầu. Bửu Bửu biết Vệ Tử Y sợ hắn thừa cơ nhõng nhẻo thì rất khó ứng phó bất chợt thầm trách phải chi đừng sanh ra bệnh này mà sanh ra một loại bệnh khác. Chu cái mỏ nhỏ, Tần Bửu Bửu nói :

- Thế này cũng chẳng chịu, thế nọ cũng chẳng cho, người ăn cùng với ta

được không? Ta ăn một miếng, người ăn một miếng, nếu như đại ca lại lắc đầu, hừ, thì ta dứt khoát không ăn gì hết.

Đối với sự làm nũng của Bửu Bửu, Vệ Tử Y bao giờ cũng chịu bó tay, đành cũng phải chịu ăn một miếng. Bửu Bửu thấy Vệ Tử Y chiều theo ý mình, trong lòng mừng vô cùng, tật lý lắc lại nổi lên :

- Chúng ta lại thi đua nói chuyện đời xưa hoặc đoán câu đố, người phải bắt đầu trước.

Vệ Tử Y nói :

- Không được, bệnh nhân phải có cái dáng của bệnh nhân. Ắn xong thức ăn rồi phải ngoan ngoãn ngủ nghỉ. Qúi đại phu nói cơ thể ngươi rất yếu, ngươi phải biết bảo trọng một chút.

Bửu Bửu nguýt một cái :

- Biết lợi dụng cơ hội để làm oai với tiểu đệ.

Vệ Tử Y cười ôn hòa nói :

- Chỉ cần ngươi nghe lời, mỗi ngày ta đều mua quà đến tặng ngươi.

Bửu Bửu lắc đầu nói :

- Ta không cần quà cáp gì cả, chỉ cần đại ca ở bên cạnh ta là được rồi.

Suy nghĩ một hồi, bỗng hắn lại nói :

- Đại hiệp đạo đã đi chưa?

Nhớ đến mộng mớ khi nãy của Bửu Bửu, Vệ Tử Y nói :

- Ngươi có phải hoài nghi đối với Phương huynh không? Khi nãy trong lúc hôn mê ngươi lẩm bẩm không quên chuyện này, có phải không?

Bửu Bửu thấy trong lòng Vệ Tử Y đã có ấn tượng liền vui vẻ nói ra ý nghĩ của mình. Tuy nhiên việc làm khổ mình để sanh bịnh chuyện ấy không bao giờ nói ra.

Vệ Tử Y không tỏ vẻ gì khác, chỉ nghe hắn nói hết, thấy hắn mệt mỏi rồi đoạn đỡ hắn nằm xuống, ôn hòa nói :

- Chuyện này đại ca biết xử lý, ngươi ngủ một lát đi. Ráng dưỡng bệnh cho mau hết nhé.

Nhìn thấy khổ nhục kế của mình cuối cùng đã làm cho Vệ Tử Y không còn mê mệt trong tình bè bạn và đã nẩy sinh lòng cảnh giác nên Bửu Bửu yên tâm ngủ một giấc ngon lành. Vệ Tử Y đắp mền cho hắn, cố gắng nói vài chuyện đời xưa để ru hắn ngủ say mới căn dặn Tiểu Bàn Đầu phải săn sóc hắn chu đáo, sau đó mới cất bước đi ra ngoài cửa.

* * * * *

Tịnh dưỡng một loạt mấy ngày liền làm cho Bửu Bửu khởi sắc nên Qúi đại phu cho phép mọi người vào thăm bệnh.

Mấy ngày sau bên cạnh giường của Bửu Bửu ngồi đầy người. Trẻ con thấy có người quan tâm đến mình trong lòng tự nhiên vui mừng, bịnh càng mau hết hơn nhiều. Hà huống luôn có người chàng hắn vui đùa, nói chuyện đời xưa, ra câu đố, trọng bệnh vẫn không thấy cô đơn, thêm vào Vệ Tử Y đã nhận lời lưu ý đối với Phương Tự Nhu. Trẻ con tầm nhìn còn hạn hẹp, nên cũng vui đùa thỏa thích.

Chuyện ở trong hội, sự sóng gió trong giang hồ, Vệ Tử Y và Ngộ Tâm đại sư cuối cùng cũng một tâm tư, đều không muốn đứa trẻ vui tươi hồn nhiên như Bửu Bửu nhúng mũi vào chuyện thị phi của giới giang hồ. Cho nên đều không muốn cho hắn hiểu biết, chí ít cũng không chủ động nói cho hắn nghe, chỉ xem hắn như một đứa tiểu đồng không thể thiếu được. Để thương, để yêu, mặc cho hắn vui đùa lý lắc, mặc cho hắn quậy phá, làm trò ngỗ nghịch. Hắn muốn gì được nấy, ngày này qua ngày khác sống trong vui vầy hòa hợp.

Nhưng Bửu Bửu là đứa trẻ ưa thích nghĩ đến chuyện xa vời khác thường, luôn luôn muốn động đến chuyện kinh người, đâu có thể ngoan ngoãn tuân theo ý muốn của Vệ Tử Y?

Không! Dĩ nhiên là không. Từ khi khóc tiếng lọt lòng, phụ thân của hắn Tân Anh đã đau đầu vì Bửu Bửu không ngoan ngoãn. Bây giờ hắn đã lớn hơn, đương nhiên cũng không phải là đứa trẻ ngoan ngoãn. Từ nhỏ ở Thiếu Lâm tự đã phá đến người nghiêng, ngựa ngã, người người đều ngán ngẩm, không phải vì hắn muốn khoe tài mà chỉ vì háo đùa đó thôi!

Chiều hôm nay, Tịch Như Tú và phu nhân đến thăm bệnh tình của Bửu Bửu. Thấy Bửu Bửu hơi ốm, Tịch phu nhân vô cùng thương xót, vội đem cháo hạt sen tự tay nấu, vừa dỗ vừa gạt, đút cho hắn ăn. Chỉ đút cho ăn một chén nhỏ cháo hạt sen mà Tịch phu nhân đã phải mang nợ chồng chất. Hai hộp xí muội, một hộp kẹo bảy màu, một ngàn chai mười hai thứ cải, một cái thắt lưng và thêm hai đôi vớ, chỉ vì Tịch phu nhân có người con gái tên Nữ Hồng, tay nghề rất khéo léo.

Những ngày qua Bửu Bửu đã nhận của các vị thăm bệnh rất nhiều quà cáp. Muốn ép hắn ăn đồ gì, trước hết cũng phải hối lộ chút đỉnh. Hắn thấy người ta năn nỉ đến khô cổ mỏi miệng, sốt ruột dỗ dội rồi thì cười vui vẻ, ăn một miếng, nói vài lời xoa diệu cho bớt giận. Chỉ có Vệ Tử Y cho hắn uống thuốc và ăn cơm thì hắn không dám làm eo làm sách, nhưng mọi người vui lòng tình nguyện làm cho hắn mừng rỡ.

Tịch Như Tú nhìn xéo Tịch phu nhân, rất hả dạ hỏi :

- Thế nào? Kỳ này là hao tài không ít chứ?

Tịch phu nhân nguýt một cái :

- Chỉ cần tiểu Bửu Bửu vui mừng, ta sẽ vui lòng làm cho hắn ăn, may cho hắn mặc, có sao nào? Ngươi lão già đầu bộ ganh tức hả?

Tịch Như Tú vội khoát tay nói :

- Không, không! Ta đâu dám! Ta chỉ có điều không hiểu nổi là mấy năm trước có lần ta trúng gió cảm lạnh, nằm liệt trên giường, sao chẳng thấy ngươi hầu hạ, niềm nở như vậy, thật không công bằng!

Tịch phu nhân trợn mắt nói :

- Thôi đi ông già, ngươi dám xen vào chuyện này nọ của ta về nhà ta sẽ tính sổ với ngươi. Bây giờ ta phải cho Bửu Bửu ăn xí muội, tạm thời không nói đến ngươi.

Tịch Như Tú uất ức nói :

- Ấy, ấy, nói vậy mà cũng nói được. Chuyện nhà như vậy mà...

Tịch phu nhân ngắt lời nói :

- Vậy thì sao? Đại trượng phu làm sao không dám nhận hả?

Tịch Như Tú ưỡn ngực :

- Ta có gì sai đâu? Lời thật nói thật cũng không được ư?

Tần Bửu Bửu thú vị nói :

- Đương nhiên là ngươi sai rồi, nhưng buồn cười là ngươi không biết sai ở chỗ nào?

- Ngươi hãy nói ra nghe xem, tiểu quỷ?

Tần Bửu Bửu tinh quái nhìn Tịch phu nhân nói :

- Tịch ma ma thương yêu tam lãnh chủ để trong bụng không nói ra, tại vì tánh Tịch ma ma hay mắc cở. Còn Trương phu nhân Tử Ngọc Trúc thương Trương lãnh chủ thì nói toạt ra cho nên đôi phu phụ họ ân ái đậm đà. Tịch lãnh chủ thấy vậy mắt đỏ ngầu, tự nhiên đối với Tịch ma ma bất mãn, ta không nói sai chứ?

Tịch Như Tú và Tịch phu nhân đâu phải là chẳng yêu nhau, có điều hai người có hơi xấu mồm nên không nhường nhau, gặp mặt là cãi cọ Om xòm. Kỳ thật trong lòng thương yêu nhau vô cùng, đáng tiếc là ai cũng ngại biểu lộ tình thương trước, giờ đây bị Bửu Bửu moi trúng chỗ, hai người đều đỏ cả mặt mày.

- Trẻ con ăn nói tầm bậy tầm bạ.

Tịch phu nhân ôn tồn mắng một câu, mặt mày phớt đỏ nhưng không giận,

lấy một hộp xí muội ra, lấy đũa ngà voi gặp một hột bỏ vào trong miệng Bửu Bửu. Cái cử chỉ ấy thật không sao nói cho hết sự ân cần vô hạn. Tịch Như Tú thì mắt đỏ ganh tị, thật là ghen với Bửu Bửu vậy.

Bửu Bửu nhìn thấy không nhịn được, cười kha kha. Tịch phu nhân thấy hắn cười vui như lượm được hoàng kim, bao nhiêu thức ăn cốm xốp, bánh đậu xanh, bánh giòn bá hộp... mỗi thứ lần lượt nhét từng miếng vào miệng hắn. Dĩ nhiên cũng phải hứa hẹn biếu tặng cho hắn đủ thứ này nọ.

Tần Bửu Bửu vừa ăn vừa khen, nói :

- Tịch ma ma thật khéo tay. Hột sen nấu thật mềm, thức ăn điểm tâm ngọt mà không ngán, xí muội rất vừa miệng, ta ăn đến nỗi cái bụng phình to lên, chắc lát nữa cơm trưa khỏi phải dùng rồi.

Tịch phu nhân mừng rỡ cười tủm tỉm :

- Cái miệng của Bửu Bửu thật ghê gớm, lại ngọt sớt làm cho người ta vui lòng mát dạ.

Tịch Như Tú tưởng như đã nắm bắt được điều gì, cười nói :

- Được rồi, tiểu yêu! Buổi cơm trưa nay để ta lại giám sát ngươi ăn, nếu như không dám ăn ta sẽ bẩm báo thủ lãnh. Ha ha, xem ngươi ngon đến mức nào?

Trề cái miệng, Bửu Bửu bất chấp nói :

- Chấp Tịch tam lãnh chủ chỉnh ta đấy, dường như ngươi ít có hy vọng gặp vận may. Để lát nữa ta kêu Tịch ma ma bắt ngươi về nhà, xem ngươi còn có thể giám sát ta ăn được nữa không?

Tịch phu nhân nghe Bửu Bửu gọi Tịch ma ma ngọt sớt, cả người cảm thấy như lên hương, mừng rỡ đến nỗi cái gì cũng chiều theo hắn, gật đầu lia lịa :

- Bửu Bửu nói đúng đấy. Này lão già, ta không cho ngươi ỷ thế hiếp hắn. Chút nữa hãy ngoan ngoãn theo ta về nhà, đừng tính chuyện bậy bạ Ở đây.

Tịch Như Tú nói :

- Này bà bà ngươi đừng quá cưng chiều hắn, cái tên tiểu yêu ấy đã hư mất

rồi.

Tịch phu nhân không tin nói :

- Ngươi đừng có nói bậy bạ, bộ tính ly gián tình cảm giữa bọn ta hả. Tiểu Bửu chẳng qua lý lắc chút thôi, đó cũng là điều mà hắn làm cho người ta dễ mến, ngươi tại sao lấy ân để báo oán?

Tịch Như Tú nói :

- Ta đâu có lấy ân để báo oán.

Tịch phu nhân nổi giận nói :

- Tháng trước ngươi đi công việc ở Bắc Kinh về, cổ áo còn in dấu môi son, còn không biết thân, tưởng rằng ngươi "ăn vụng" không ai biết ư? Ta hạch hỏi, ngươi chết cứng không nhìn nhận, còn viện lý do quá bận công việc nên không có thời gian "vụng trộm". Hay quá đấy, Tịch Như Tú, lời nói ấy của ngươi đã chứng minh mỗi lần ra đường là "ăn vụng", thế mà còn làm ra bộ phu quân trung thành. Nếu như không có Bửu Bửu nói hộ cho, ta há dễ bỏ qua cho ngươi ư?

Tịch Như Tú kêu oan như bọng :

- Bà ôi, ngươi nói chuyện nên nghĩ đến lương tâm chút chớ, đó là chú tiểu yêu này lập kế hại ta.

Tịch phu nhân trố mắt giận nói :

- Cái miệng của Bửu Bửu nhỏ như thế, môi son trên bâu áo ấy đâu có thể nào là của hắn được? Lão già này quá độc ác, ngươi mỗi lần làm chuyện xằng bậy lộ ra thì đem tội lỗi trút lên người Bửu Bửu, tưởng như vậy là xong ư? Lẽ ra ta muốn tha cho ngươi, không ngờ ngươi lại chứng nào tật nấy, ta có cách đối phó rồi.

Dời bộ mặt ôn hòa vui tươi nói với Tần Bửu Bửu :

- Tiểu Bửu, mình đừng đếm xỉa đến hắn, ăn thêm một hột xí muội đi.

Cái miệng nhỏ của Bửu Bửu đón lấy một viên xí muội. Thấy Tịch Như Tú

nhìn hắn bằng con mắt phẫn nộ, hắn tức cười lại khoái chí háy Tịch Như Tú một cái làm cho Tịch Như Tú lở khóc lở cười.

Đang lúc ấy, Tiểu Bàn Đầu ra mở cửa đón khách và nghiêng mình chào nói :

- Thủ lãnh, đại lãnh chủ, nhị lãnh chủ, đại chấp pháp, mời vào!

Tịch Như Tú và phu nhân nghe khách toàn là cấp trên liền cúi người chào.

Tần Bửu Bửu thấy mọi người đến, vui mừng nhảy xuống đất, tung tăng chạy về phía Vệ Tử Y. Vệ Tử Y bồng gọn hắn lên để trở lại giường, hòa nhã cười nói :

- Vừa mới đỡ chút lại bắt đầu nghịch phá ư?

Đại lãnh chủ Triển Hy cười nói :

- Thế mới đúng là giang sơn dễ dời, bản tính khó sửa.

Đại chấp pháp Âm Ly Hồn cũng nói :

- Nếu như Bửu Bửu không tinh nghịch quậy phá thì không giống Bửu Bửu rồi.

Tịch Như Tú thêm mắm thêm muối nói :

- Vừa rồi tiểu yêu còn ăn đậu hủ của Tử Đan đấy!

Nhị lãnh chủ Trương Tử Đan thích thú nói :

- Ắn đậu hủ của ta à?

Tịch phu nhân cảnh cáo nói :

- Này lão già!

Tịch Như Tú như sắc miếng đậu hủ làm hai, diễu cợt nói :

- Thôi, không nói, không nói. Nếu bọn họ chẳng hỏi ta không nói.

Ai cũng có tánh hiếu kỳ, quả nhiên Trương Tử Đan không chịu nổi liền hỏi :

- Ngươi đừng lẽo mép, mau nói đi.

Tịch Như Tú không biết xử trí sao, liếc phu nhân một cái, đắc ý nói :

- Tiểu yêu nói phu thê ngươi thương đến làm người ta phát ghen. Nói bọn ngươi yêu không phải im lặng mà nói toạt ra, đó mới là hình ảnh tiêu biểu

phu thê ân ái, muốn bọn ta phải học tập noi theo.

Mọi người nghe nói bất giác mỉm cười. Bửu Bửu mới có bây lớn mà đã biết được đạo nghĩa phu thê, thật người nhỏ quỉ to. Sau khi Trương Tử Đan thành hôn chắc mắc cở chết đi thôi.

Tần Bửu Bửu thấy bọn họ đến chẳng nói được cái gì nghe cho hay, trái lại nói không ít chuyện vô bổ, liền kéo mền trùm đầu lại, không đếm xỉa đến trò đùa của họ, nhưng cũng do vậy mà làm cho hắn nghĩ ra một việc thích thú, liền thò đầu ra hỏi :

- Đại ca Hắc Hạt Tử bang Tiêu Thất Bá có huynh đệ nào lớn như ta không?

Vệ Tử Y thấy hắn đương không lại trùm bít đầu rồi bỗng nhiên lại ló đầu ra, tưởng rằng hắn mặc cở, nhất thời không lưu ý đến dụng ý của câu hỏi, nên khẽ cười nói :

- Huynh đệ không có, chỉ có một độc tử mười sáu, mười bảy tuổi.

Tần Bửu Bửu sợ Vệ Tử Y nhìn thấu dụng ý của hắn liền nói :

- Tiêu Nhất Bá được bao nhiêu tuổi mà lại có con lớn như vậy?

Triển Hy nói :

- Chưa tới sáu mươi, nhưng năm mươi thì có hơn.

Tần Bửu Bửu vỗ tay lớn lên, hồn nhiên nói :

- Ta rất vui mừng, đại ca ghê gớm hơn hắn nhiều. Tuổi trẻ như vậy mà uy danh chấn động giang hồ, hùng bá nhất phương, dậm chân một cái rung động giang hồ, cho đến ta cũng cảm thấy thơm lây.

Mọi người thấy hắn nói rất tự nhiên, bất chợt cùng cười vang lên.

Tịch Như Tú ấm ức trong lòng, định chỉnh Bửu Bửu để rửa hận, cúi người nói :

- Bẩm thủ lãnh, thiên hạ muốn xin với người được làm một việc.

Đôi mắt sáng ngời nhìn Tịch Như Tú, ý nghĩ trong mắt thần của Vệ Tử Y như hiểu được cái gì đó.

Bửu Bửu làm sao không biết được dụng ý của Tịch Như Tú, đã nghĩ ngay kế sách tiên hạ thủ vi cường, ho mạnh vài cái để đánh lạc hướng sự chú ý của mọi người. Vệ Tử Y liền lôi Bửu Bửu vào lòng, vỗ nhè nhẹ trên lưng, xoay đầu hỏi to rằng :

- Tiểu Bàn Đầu, thuốc của Bửu thiếu gia chưa nấu xong ư?

Tần Bửu Bửu núp trong lòng của Vệ Tử Y, thừa lúc mọi người không để ý, háy Tịch Như Tú một cái, khoái chí le le cái lưỡi, còn làm mặt khỉ với Tịch Như Tú, ngụ ý là "Ngươi muốn chỉnh ta ư? Còn khuya! Còn khuya!". Tịch Như Tú thấy vậy tức muốn chết, không biết làm sao ăn tươi nuốt sống hắn cho được mới hả dạ.

Tiểu Bàn Đầu bưng thuốc nhà bếp đã nấu xong lên, vừa lúc thấy Bửu Bửu đang làm mặt khỉ, hoảng hồn làm chén thuốc chao đảo. Vừa thấy chén thuốc sắp bị rơi xuống đất, Vệ Tử Y liền đưa tay nhận lấy. Không ai thấy chàng ra tay như thế nào, trong nháy mắt đã cầm được chén thuốc vững vàng trong tay. Vệ Tử Y vui vẻ nói :

- Thuốc làm phỏng tay, nhưng cũng không trách ngươi.

Tần Bửu Bửu như được đại xá, cảm ơn lia lịa.

Tịch Như Tú nói một cách chí công vô tư :

- Chẳng phải vấn đề thuốc làm phỏng tay, nhất định do Tiểu Bàn Đầu thấy tiểu yêu làm mặt khỉ nên sợ mà tay bị chao đảo, chỉ vì tiểu yêu sợ uống thuốc nên mới tính ra hạ sách ấy. Tiểu Bàn Đầu, ngươi ở đây làm chứng!

Tiểu Bàn Đầu nào có chịu, hắn rất trung thành với Bửu Bửu. Bửu Bửu không bao giờ xem hắn như nô bộc mà rất quan tâm ưu ái. Hắn đâu có thể vì kẻ khác mà phản nghịch lại với Bửu Bửu nên nghe nói liền lắc đầu :

Âm Ly Hồn chọc tức nói :

- Bửu Bửu làm mặt khỉ ai cũng không thấy cả, chỉ có ngươi thấy, chứng tỏ Bửu Bửu chỉ nhằm vào ngươi mà làm thôi. Ngươi từ nào đến giờ bị hắn

chọc ghẹo nên thừa cơ nói xấu hắn có phải không?

Vệ Tử Y cho Bửu Bửu uống thuốc, đỡ hắn nằm xuống mới xoay đầu cười nói :

- May mắn mà Bửu Bửu bị bệnh nên yếu sức, nếu không thì Tịch Như Tú khó mà qua khỏi cái ải này.

Tịch Như Tú nhìn Bửu Bửu nằm trên giường lo lắng nói :

- Sao cơ? Hắn chưa khỏi bệnh à? Ta tưởng hắn đã bớt bịnh nhiều rồi nên mới nói những lời trêu chọc như thế chứ!

Tịch phu nhân giận nói :

- Bộ ngươi hôm trước bị phong hàn, không biết lúc gần hết bịnh yếu sức như thế nào ư?

Tịch Như Tú mang máng nhớ lại gật gật đầu.

Bửu Bửu ngáp một cái nói :

- Ta muốn ngủ rồi, có thể khỏi ăn cơm trưa, đại ca.

Vệ Tử Y gật đầu, ôn tồn nói :

- Ngươi hãy ngủ yên đi, đợi thức dậy thấy đói thì ăn tiếp.

Đợi Bửu Bửu ngủ yên, mọi người nhè nhẹ bước ra cửa phòng, vừa đi vừa nói chuyện thường sự trong nhà.

Đại chấp pháp Âm Ly Hồn đột nhiên nói :

- Đúng rồi Như Tú. Khi nãy muốn xin thủ lãnh làm việc gì?

Vệ Tử Y cùng mọi người cùng đưa mắt nhìn hắn đợi câu trả lời.

Tịch Như Tú khốn đốn vô cùng, xoa mạnh đôi bàn tay thô kệch, ú ớ không nói ra lời.

Tịch phu nhân cười híp đôi mắt nói :

- Để ta nói giùm cho hắn. Lão già này ganh tị với Bửu Bửu và quyết tâm định chỉnh Bửu Bửu. Khi nãy ta cho tiểu Bửu ăn chút cháo và ít điểm tâm, trái cây, tiểu Bửu nói cơm trưa chắc khỏi ăn. Thế là lão già xin được giám

sát việc ăn của tiểu Bửu.
Thì ra tiểu Bửu thông minh chận đứng âm mưu của lão bằng cách tiên hạ thủ vi cường mà. Ha hạ..
Mọi người nghe đều bật cười rộ lên. Gương mặt phật của Tịch Như Tú cũng cười đỏ tía lên.
Vệ Tử Y cảm thấy kỳ lạ nói :
- Tịch tẩu tẩu sao mà tài giỏi thế, có thể cho Bửu Bửu ăn nhiều như vậy?
Đến phiên Tịch phu nhân cũng đỏ mặt, Tịch Như Tú đã thấy rõ, thừa cơ đệm một câu :
- Bà già này bây giờ thiếu nợ ngập đầu mà chủ nợ là Tần Bửu Bửu.
- Ha ha hạ..
Mọi người nghe xong lại một trận cười vang lên.
* * * * *
Sau nửa tháng, Tần Bửu Bửu lại lén trốn khỏi Tử Ngọ Linh, cải trang giả dạng đi về hướng tây. Khoan hãy nói đến Vệ Tử Y và quần hùng Kim Long Xã biết được Bửu Bửu trốn đi xôn xao như thế nào. Hãy nói trước kỳ đi phía tây này của Bửu Bửu đã gây sóng gió như thế nào, quậy phá những sự việc gì?
Nhiễu sự tình Tần Bửu Bửu mục đích chuyến đi tây phương này là nhằm Nhất Bá Hắc Hạc tử bang.
Tổng đàn của Hắc Hạc tử bang ở tỉnh Cam Túc, phía tây Ô Sáo Linh là thuộc dãy đất hành lang của Hà Tây, địa thế thấp bằng, đất đai đều nằm trong nội lục hà, là do tuyết tan của Kỳ Liên sơn đổ xuống mà thành. Vì vậy mà nông sản cực kỳ dồi dào, đời sống nhân dân no ấm, nguồn tài lực của Hắc Hạc tử bang do vậy mà cũng rất hùng hậu.
Phiêu Bá Tử Tiêu Nhất Bá là người bắc phương, thô lỗ, không văn nhã như Vệ Tử Y, tác phong hoàn toàn võ đoán. Thuộc hạ đại đa số cũng là người

bắc phương kết hợp thành.

Tổ chức của Hắc Hạc tử bang rất đỗi nghiêm mật. Từ Phiêu Bá Tử trở xuống có ba vị đại bá đầu. Ngày thường mỗi vị có chức phận riêng, mỗi người có chuyên trách riêng. Đại bá đầu phụ trách bảo vệ Tổng đàn và điều hành các nhân vật của phân đàn. Có phó bá đầu và nhị vị bá đầu trợ lực hắn. Nhị bá đầu chuyên lại sự việc của Tổng đàn và phân đàn như đổ trường, kỹ viện, ngân khố, tư giám, tửu lầu... những đồng tiền trong sạch hoặc bẩn thiểu luân chuyển đều do nhị bá đầu phụ trách. Dưới nữa mỗi một ngành nghề đều có một trưởng đầu và một phó đầu giúp sức. Tam bá đầu phụ trách công tác đối ngoại, cũng là người nắm tin tức nhạy bén nhất. Bí mật gài người, giám sát Tổng đàn coi có phần tử nào phản bội, thám thính sự biến động của giới giang hồ. Mỗi nhân viên thuộc hạ của hắn đều là chuyên gia ngành đó còn được phép thưởng phạt, đối với ai cũng chẳng vị nể.

Hắc Hạc tử bang hùng bá nhất phương nên nó có một lực lượng không thể xem thường. Vệ Tử Y chưa bao giờ nghĩ đến việc phát triển lên phía tây, nhưng mà nếu khi cần thì cũng có khả năng.

Có điều đáng tiếc là Kiến Huyết Ma Quân Tiêu Nhất Bá vô cùng tự phụ và quá đa nghi, dẫn đến thuộc hạ cùng hắn bằng mặt không bằng lòng, không giống như Vệ Tử Y đối với thuộc hạ, xem như huynh đệ, mọi mặt đều chiều cố.

Bửu Bửu ăn mặc giả dạng như gã hành khất. Bộ đồ trắng rách cũ, áo khoát vải rách, bao tay lủng nhiều lỗ. Bảo mệnh pháp chu đeo kín trong người. Cây chủy thủ màu vàng cũng làm cho rỉ sét lốm đốm. Sừng tê giác biến thành miếng sắt, mụn ruồi son giữa trán cũng dùng da giả dán bít lại. Mặt, tay, chân đều dơ dáy, bẩn thỉu, giống hết như kẻ ăn mày, lại sửa tên là Tiểu Khất Nhi.

Bửu Bửu đi lang thang đã hơn nửa tháng trời, đến một thị trấn lớn của Hắc

Hạc tử bang, tên gọi là Võ Uy. Đi đến chợ thì đã giữa trưa. Giữa lúc đang dòm tới dòm lui tìm một chỗ ăn cơm bỗng nghe có tiếng chuông trên đường cái. Một con tuấn mã chạy đến như bay.

Con ngựa này cả mình mẩy đều đen mun, chỉ có giữa sống mũi có một đốm trắng như hoa, ngẩng đầu phóng chân, oai vệ phi thường. Trên lưng ngựa là một công tử chừng mười bảy tuổi, đầu cao thân lớn, đôi mắt trong sáng khác thường, tỏa ra hào quang trí tuệ. Ngựa cao người khỏe, hiện rõ sự dũng mãnh phi thường, bên lưng còn có đeo một thanh bảo đao. Thấy cung cách ăn mặc, biết chắc là con nhà quí phái, và cũng là tay biết võ công.

Những người đi đường đều tránh ra như sợ ngựa dẫm vào người. Bửu Bửu cũng bị một lão già kéo lên bờ lề, xem tình thế giống như hoàng đế xuất tuần vậy. Cái vẻ oai phong như thế là lần đầu tiên Bửu Bửu gặp phải, hắn thầm nghĩ :

"Phải chăng hắn là độc tử của Tiêu Nhất Bá Tiêu Ngạo Vân?"

Quả nhiên nghe dân chúng bàn tán :

- Công tử của Tiêu đại gia xem dũng mãnh ghê, không hổ thẹn là tướng môn hổ tử.

Có thể nói, vị công tử họ Tiêu này rất tốt, không phải vì ỷ gia thế mà tác oai tác quái với dân chúng, cũng không giống cái lối bá đạo của Tiêu đại gia.

- Ồ! Ngươi muốn chết ư? Sao dám phê bình Tiêu đại gia lớn tiếng như vậy? Nếu như bị tai mắt hắn nghe được thì toi mạng đấy. Bộ sợ sống lâu hả, ta chẳng dám ở bên cạnh ngươi đâu.

- ...

Tần Bửu Bửu trong bụng không chịu thua, nói thầm :

"Cái vị Tiêu Ngạo Vân này chưa phải là bá đạo ư? Giữa đường cái sải ngựa xem như chỗ không người để thiên hạ nghinh đón như một vị hoàng đế. Cũng chẳng sợ ngựa chứng, chạy dẫm chết người, còn nói hắn là người rất

tốt?”

Suy nghĩ đến đây, hắn không sao kềm chế được, tằng hắng một tiếng thật lớn.

Lúc ấy Tiêu Ngạo Vân cũng vừa cỡi ngựa đến trước mặt Bửu Bửu, nghe tiếng tằng hắng có vẻ đầy bất bình, bất chợt đưa mắt nhìn Bửu Bửu.

Tần Bửu Bửu thấy hắn dừng ngựa, liền le lưỡi nhướng mày làm mặt khỉ.

Quần chúng thấy vậy đều lo sợ. Tiêu Ngạo Vân thấy một tên tiểu hành khất lại to gan dám làm mặt khỉ với hắn nên hiếu kỳ vẫy tay cùng Bửu Bửu.

Bửu Bửu vì có ấn tượng không tốt đối với hắn nên không đếm xỉa đến, xoay người bỏ đi.

Tiêu Ngạo Vân liền cỡi ngựa đi theo, thấy tên tiểu hành khất đi vào một quán cơm cũng xuống ngựa đi theo vào, vừa thấy tiểu nhị của tiệm ngăn cản, không cho Bửu Bửu đi vào.

Tên tiểu nhị xô đẩy Tần Bửu Bửu nói :

- Đi đi! Tiểu hành khất vào quán cơm làm gì, dơ chết người. Hãy mau lợi dụng thời gian này mà xin thiên hạ chút cơm thừa canh cặn, khỏi phải chịu chết đói.

Tần Bửu Bửu không vui nói :

- Ta đâu phải ăn cơm không trả tiền, ngươi bằng vào đâu mà đuổi ta?

Tiệm tiểu nhị bất chấp nói :

- Không phải nói ngươi không có tiền, nếu như ngươi có tiền ta cũng không bán cho ngươi nữa.

Tần Bửu Bửu không chút kháng cự, mặc cho tiểu nhị xua đuổi, bất thần vấp phải chân bàn té xuống, mắt liếc thấy Tiêu Ngạo Vân vừa đi vào, trong bụng thầm tính.

- Úi da!

Vừa kêu lên một tiếng và khóc rống lên, Bửu Bửu vừa để ý xem Tiêu Ngạo

Vân xử lý vấn đề này như thế nào.

Tiệm tiểu nhị thấy Tiêu công tử đại tài chủ của đại bang hội đến cái tiệm nhỏ của mình, cảm thấy vô cùng vinh hạnh liền cúi người chấp tay xá xá nói :

- Tiêu thiếu gia có lòng dời gót ngọc đến đây, tiểu nhân sẽ chọn cho thiếu gia một chỗ ngồi tốt nhất.

Vừa nói, cẳng không quên hất Tần Bửu Bửu một cái. Tiêu Ngạo Vân đối với Bửu Bửu rất có ấn tượng, thấy vậy liền nạt :

- Ngươi lớn như vậy mà ăn hiếp một đứa trẻ, có xấu hổ không?

Tiệm tiểu nhị bị hố, liền riu ríu nói :

- Thiếu gia, hắn... hắn...

Tiêu Ngạo Vân hứ một tiếng, nói :

- Ngươi thấy hắn ăn mặc đồ rách rưới, là tiểu hành khất, sợ hắn ăn cơm không trả tiền phải không?

Tiêu Ngạo Vân giận dữ nhìn tiệm tiểu nhị đoạn cúi người xuống đỡ Bửu Bửu dậy.

Bửu Bửu nghiêng mình không để cho hắn đỡ lên, dùng chân đá mạnh tiệm tiểu nhị một cái làm tiểu nhị đau đớn ngồi xuống, rồi làm mặt khỉ với Tiêu Ngạo Vân. Xong chạy đến trước tiệm, nơi để cái lồng tre đựng bánh bao, mở nắp ra, lấy cái tay dơ bốc một cái bánh bao, cắn một miếng rồi để lại, chê không ngon, nuốt không vô rồi lấy mấy viên xí muội quăng ra ngoài đường cho chó ăn. Mấy con chó đang tranh giành ăn quyết liệt khiến hắn nhìn cười khanh khách rồi bốc vài cái bánh bao quăng ra ngoài đường nữa.

Tiệm tiểu nhị đứng dậy thấy thế hoảng hồn, giận đến la to lên, giơ cao nắm tay định thoi vào đầu Bửu Bửu. Ngay lúc ấy Tiêu Ngạo Vân liền nạt nói :

- Dừng tay lại, mọi sự tổn thất đều do ta chịu trách nhiệm.

Tiệm tiểu nhị dĩ nhiên không dám phản kháng, mắt trân trố nhìn Bửu Bửu dám lấy cả nồi bánh báo đem quăng tùm lum. Đương nhiên những cái bánh

ấy không thể bán cho khách hàng được nữa.

Tiêu Ngạo Vân bản thân cũng là một đứa trẻ mới lớn độ mười sáu, mười bảy tuổi.

Tâm hồn còn trẻ trung, chỉ vì đương đương là một thiếu chủ nên thường ngày cần phải gìn giữ cách ăn nói. Bây giờ thấy Bửu Bửu thẳng thắng vui đùa nên cũng thích.

Sau một chập, Tiêu Ngạo Vân thấy Tần Bửu Bửu hình như đã thỏa thích rồi, vừa muốn đến nói chuyện, có ý muốn kết bạn, nào ngờ Bửu Bửu không thèm dòm Tiêu Ngạo Vân một cái, tung tăng nhảy nhót, chạy ra ngoài cửa, còn hát vang bài ca do mình tự sáng tác.

Nên biết rằng Tiêu Ngạo Vân từ nhỏ ai ai cũng xem như là tiểu hoàng đế. Ai cũng chẳng dám nghịch ý, dù là một chút. Cho đến khi hắn ngày càng một lớn thì càng vênh mặt, hất hàm sai khiến, muốn thế nào thì phải được thế nấy, đến cả thuộc hạ của phụ thân hắn cũng không ai dám trái lệnh hắn. Nay Bửu Bửu lại dám xem thường hắn, sự ân cần trả giùm tiền nong đều xem như lẽ tự nhiên, không một lời tạ Ơn, có thể nói quá vô lễ rồi, không biết tại sao Tiêu Ngạo Vân lại không tức giận, ngược lại còn càng yêu thích cái tên tiểu hành khất ấy.

Không cần suy nghĩ đắn đo, Tiêu Ngạo Vân quăng một nén bạc cho tiểu nhị rồi nhanh chân chạy theo. Bửu Bửu cũng tỏ ra chậm chạp, không vội vàng gì nên Tiêu Ngạo Vân chỉ cần rượt vài bước đã bắt kịp.

Bửu Bửu dừng chân lại, trố mắt nhìn nói :

- Đại thiếu gia ngươi ân hận đã trả tiền giùm ta nên lại đòi nợ phải không?

Tiêu Ngạo Vân thấy hắn khóc đến mặt mày lem luốt, bất chợt cười nói :

- Ngươi tại làm sao không rửa mặt?

Bửu Bửu nguýt cái mồm nói :

- Đấy là chuyện của ta, không dám làm phiền lòng thiếu gia. Vả lại kẻ hành

khất có cái dáng của hành khất, mắc mớ gì phải đi rửa mặt. Nếu như ngươi không phải đến đòi nợ thì ta đi đây.

Nói đi là đi, Tiêu Ngạo Vân lộn nhào đến trước mặt Bửu Bửu nói :

- Ngươi ghét ta đến thế này ư?

Bửu Bửu làm ra vẻ người lớn dạy trẻ con nói :

- Nếu như muốn người khác thích ngươi thì ngươi nên làm những hành vi thuận mắt thiên hạ. Huống chi ta và ngươi thân phận chẳng giống nhau, ngươi muốn ta thích ngươi để làm gì chứ? Hiểu rõ chưa Tiêu đại thiếu gia?

Tiêu Ngạo Vân nghe hắn mỗi lần nói đều nhấn mạnh ba chữ "Đại thiếu gia" nên khó chịu nói :

- Ta không hiểu lời nói của ngươi, xin ngươi đừng nhấn mạnh ba chữ đại thiếu gia hoài.

Bửu Bửu nói ngắn gọn :

- Nghe người ta nói nhà ngươi rất giàu có, ngươi chẳng phải là đại thiếu gia ư? Hà huống ta chưa biết tên tuổi của ngươi.

Bửu Bửu tỏ vẻ lạnh nhạt tiếp :

- Ngươi thật làm ta rất gai mắt, muốn cười lại chẳng dám cười, cứ làm ra vẻ thiếu niên lão thành, để thiên hạ cảm thấy giả dối. Nói đi! Tìm ta có việc gì?

Tiêu Ngạo Vân giả vờ không nghe Tần Bửu Bửu nói gì, vội nói :

- Ta muốn mời ngươi dùng cơm, chịu nhận lời không?

Bửu Bửu đôi mắt long lanh, đảo đảo nói :

- Ta muốn ăn gì ngươi cũng sẵn sàng đáp ứng chứ?

Tiêu Ngạo Vân ưỡn ngực, nói như đinh đóng :

- Đương nhiên! Bằng vào thân thế của ta bộ không đáp ứng được thức ăn cho ngươi sao?

Bửu Bửu nhún nhường gật đầu nói :

- Thôi được, nếu như vậy ta miễn cưỡng để ngươi mời ta một lần đó.

Tiêu Ngạo Vân khẽ cười nhận lấy con ngựa Hắc Long do tiệm tiểu nhị dẫn đến, choàng ngang lưng Bửu Bửu phi thân nhảy lên lưng ngựa, thả lỏng dây cương để nó từ từ đi.

Bửu Bửu gật đầu nói :

- Thế cũng khá đấy!

Tiêu Ngạo Vân không hiểu nói :

- Cái gì khá?

Bửu Bửu trợn mắt nói :

- Con ngựa đấy! Khi nãy ngươi cỡi như bay đi trong phố chợ làm cho người đi đường tránh không kịp, ngươi tưởng ngươi là ai? Đông cung thái tử ư? Dẫm chết người không phải đền mạng à?

Tiêu Ngạo Vân sực thức tỉnh nói :

- Té ra khi nãy ngươi tằng hắng là vì việc này! Kỳ thật Hắc Long là một con thần mã linh tính, không bao giờ giẫm phải người.

Tần Bửu Bửu ngồi phía trước ngựa hừ khẽ một tiếng.

Tiêu Ngạo Vân không biết xử trí thế nào, nói :

- Ngươi thật khó đối phó, chắc người nhà rất mực thương yêu ngươi là phải!

Bửu Bửu trợn mắt nói :

- Ta không yêu cầu ngươi đi theo ta, tự dưng cho ta khó đối phó, thôi thì để ta đi vậy.

Bửu Bửu đôi tay kéo dây cương lung tung, đôi chân đá vào bụng ngựa lia lịa. Hắc Long chẳng hiểu có ai quậy phá, không biết phải đi thẳng, quẹo trái hay quẹo phải nên hí to lên, cứ nhảy lung tung tại chỗ. Bửu Bửu nắm lấy lông gáy ngựa cười to lên.

Tiêu Ngạo Vân thừa cơ khống chế dây cương :

- Tiểu quỷ! Ngươi thật là tinh nghịch!

Bửu Bửu khoái chí nói :

- Ngươi tưởng ta không biết võ công rồi ăn hiếp ta ư. Ta cho ngươi ngựa nghiêng người ngã một phen.

Tiêu Ngạo Vân gượng cười nói :

- Ngươi không biết võ công té xuống ngựa không đau sao? Không chừng còn phải bể đầu đấy?

Bửu Bửu rất đắc chí nói :

- Ta rất có kinh nghiệm, mỗi lần người nào muốn ăn hiếp ta đều té xuống ngựa.

Ta thì ngồi yên như bàn thạch trên lưng ngựa. Hôm nay thì ngươi gặp vận may đó!

Tiêu Ngạo Vân tuổi còn trẻ, tâm tánh háo thắng, nghe vậy liền nói :

- Đó là do thuật cưỡi ngựa của ta điêu luyện, không liên quan đến vận may.

Tần Bửu Bửu nghe nói nở một nụ cười tinh quái, nắm lấy sợi lông gáy ngựa, bỗng dùng sức nhổ mạnh. Có câu "nắm một sợi tóc, động toàn thân", Hắc Long nhảy nhót còn hơn khi nãy nhiều, ý đồ làm cho người trên lưng ngựa phải nhào xuống đất. Bửu Bửu nắm lông gáy ngựa cũng bị chấn động hoa mắt chóng mặt, máu huyết dội ngược, nhưng lại không quên để ý xem Tiêu Ngạo Vân té xuống ngựa chưa? Ngoảnh đầu xem thấy Tiêu Ngạo Vân nắm chặc dây cương, miệng không ngớt an ủi Hắc Long.

Thần câu Hắc Long rất có cảm tình sâu đậm với chủ nhân nên từ từ êm dịu lại. Bửu Bửu lại không chịu thua, nắm lấy một sợi lông gáy, lại tính nhổ mạnh nhưng bị cánh tay Tiêu Ngạo Vân vừa dài vừa mạnh ôm chặt cả người lẫn đôi tay, thở dốc nói :

- Tiểu tổ tông gia, xin ngươi đừng đùa giỡn như thế, ta nhận thua ngươi đó.

Bửu Bửu mới vui vẻ cười nói :

- Sớm chịu thua phải là hơn không? Nhưng ta lại rất khâm phục tài cỡi ngựa của ngươi, cũng không trách ngươi tự phụ.

Hai người không còn hiềm khích nhau nữa, vui vẻ cười to.

Tiêu Ngạo Vân thích thú nói :

- Ngươi nếu biết võ công thì thiên hạ chắc phải đại loạn.

Bửu Bửu mỉm cười nói :

- Ngươi đừng mãi nói với ta những lời xoa dịu.

Tiêu Ngạo Vân nhìn thẳng Bửu Bửu nói :

- Ngươi cười lên cả người giống như rực sáng. Lúc không vui cũng trông rất hay, thực là đắc thiên độc hậu, không biết bao giờ mới thấy được gương mặt thật của ngươi sau khi rửa mặt sạch sẽ.

Bửu Bửu nhướng đôi mi :

- Đợi ta chữa xong bệnh lười biếng sẽ rửa mặt ngay.

Tiêu Ngạo Vân cười ha hả, trong bụng thật tình rất ưa thích gã tiểu hành khất này.

Đã mười bảy năm qua, chưa bao giờ được vui vẻ thỏa thích như ngày hôm nay. Hắn ưa thích tánh thuần chân của Bửu Bửu, thích Bửu Bửu dám nói thẳng, nói đúng ngay khuyết điểm của hắn. Làm cho hắn cảm nhận sâu sắc rằng tên tiểu hành khất này chẳng những là người bạn hữu ích, càng có thể trở thành lương sư.

Con ngựa đi từ từ dẫn hai người đến một tiệm bán quần áo. Bửu Bửu lạnh nhạt nói :

- Ở đây có bán đồ ăn không?

Tiêu Ngạo Vân không để ý giọng nói không vui của Bửu Bửu, tự nhiên cười nói :

- Đây là tiệm bán đồ may sẵn lớn nhất của bổn địa, kiểu sắc vẹn toàn. Ta giúp ngươi chọn một bộ đồ xinh đẹp để thay, đi tắm rửa và đi dùng cơm.

Bửu Bửu không chịu nổi nói to tiếng lên :

- Ngươi và tên tiệm tiểu nhị cũng sai như nhau, chê ta thân hình dơ bẩn làm

mất mặt ngươi phải không? Dưới trời chim quạ đen như nhau cả, Tiêu Ngại Tử cũng không chịu ngoại lệ?

Bửu Bửu lúc này càng thấy Vệ Tử Y đối với hắn rất thành tâm, thầm nghĩ nhất định Vệ Tử Y không vì cái cải trang của hắn mà cảm thấy mất mặt. Giống như lúc khuyên hắn ăn thức ăn và vừa nói vừa cười. Người đại ca hiểu lòng mình như vậy dưới đất này tìm đâu ra một người thứ hai?

Tiêu Ngạo Vân vội vàng giải thích nói :

- Không, không! Ta chỉ muốn ngươi vui vẻ một chút thôi!

Giọng nói của Bửu Bửu thét lên rợn người :

- Ta không muốn rửa mặt, ghét mặc quần áo mới, chỉ ưa thích các bộ đồ dơ bẩn như vậy. Ngươi muốn mời thì mời, không mời thì thôi, đừng miễn cưỡng ta. Thôi, tạm biệt nhé!

Nói xong đoạn tỏ ý muốn xuống ngựa, Tiêu Ngạo Vân vội ngăn cản, cáo lỗi nói :

- Thôi được, thì cứ để vậy đi. Chưa từng thấy đứa trẻ nào kỳ quái như ngươi!

Bửu Bửu thở cái khì nói :

- Không biết mắc cở. Ngươi đã thấy được bao nhiêu đứa trẻ?

Tiêu Ngạo Vân cười cười, không nói tiếp được.

Ở cái địa phương diện tích trên một trăm dặm này, có thể nói không có ai không biết Tiêu công tử và con ngựa Hắc Long câu của hắn. Vì mỗi ngày Tiêu Ngạo Vân đều dẫn Hắc Long đi luyện tập, tự nhiên người của Hắc Hạc tử bang mặc hắc y nơi nào cũng có mặt. Bây giờ bọn hắn thấy thần tượng tiểu hoàng đế của mình bồng một đứa trẻ ăn mày cỡi trên lưng ngựa. Đứa ăn mày kia lại còn luôn kêu la khó dễ, nhưng tiểu hoàng đế lại điềm nhiên không chút giận dỗi. Chuyện này quả thật không thể tưởng tượng nổi. Đệ tử của Hắc Hạc tử bang vô cùng cảnh giác, khi nhìn thấy cảnh này thì nhanh chân chạy về Tổng đàn bẩm báo với Tiêu Nhất Bá. Hai người ngồi trên ngựa

không để ý đến sự ngạc nhiên của người bên đường. Tiêu Ngạo Vân cười hỏi :

- Tiểu huynh đệ, ngươi danh tánh là chi?

- Tiểu Khất Nhi.

- Tiểu Khất Nhi?

- Sao? Nghe không hay ư?

Tiêu Ngạo Vân đã nếm mùi cay đắng, liền nói :

- Không! Ý của ta là hỏi song thân của ngươi đã đặt cho ngươi tên họ gì?

Tần Bửu Bửu nháy mắt, giả vờ nói :

- Song thân là cái chi chi? Đường thúc của ta gọi ta là Tiểu Khất Nhi mà!

Tiêu Ngạo Vân tức cười nói :

- Song thân tức là phụ mẫu. Đường thúc của ngươi tại sao lại lấy cái tên bất nhã như thế?

Vẩy vẩy tay, Bửu Bửu bực mình nói :

- Người đã nuôi dưỡng ta lớn khôn, người gọi ta như thế nào thì thế nấy. Nam nhân phải dùng trí óc nhiều hơn là miệng, không giống như nữ nhân tối ngày nhiều chuyện để cho người ta ghét.

Tiêu Ngạo Vân lỡ khóc lỡ cười nói :

- Thấy ngươi tuổi độ lên mười hoặc lớn hơn một chút nhưng dạy người thì rất có cung cách.

Bửu Bửu cũng phát cười nhưng cố ý vãnh mặt lên :

- Đừng nói chuyện phím nữa, ta đói bụng rồi.

Tiêu Ngạo Vân khẽ cười một tiếng, thả ngựa đi đến Thiên Hưng lầu.

Thiên Hưng lầu là quán ăn lớn nhất ở địa phương này. Đến đây ăn uống là những kẻ không sang thì giàu, tiền trong hồ bao phải nhiều hơn người bình thường, nếu không thì không sao đến ăn uống được.

Trên lầu chia làm hai tầng, thang lầu đặt ngay trung tâm, xây dựng hoa hòe

cổ kính, phía sau có xây nhiều gian phòng để khách phương xa yên nghỉ. Dĩ nhiên cái lầu này cũng là một ngành nghề của Hắc Hạc tử bang.
Tiêu Ngạo Vân dẫn Bửu Bửu mặt mày chân tay dơ bẩn đi vào. Có vài tên phổ ki ra đón tiếp. Tuy đa số đều cảm thấy là lạ, nhưng nét mặt chẳng dám biểu lộ ra. Tiêu Ngạo Vân chọn một cái bàn gần nơi cửa sổ. Trong lúc đi vào, có không ít thực khách chào hỏi, hắn gật đầu đáp lễ. Tuổi tuy nhỏ, khí phách lại không nhỏ, tỏ rõ từ nhỏ đã được rèn luyện rất nhiều. Đến chỗ ngồi gần cửa sổ trên lầu, Bửu Bửu vẫy mạnh buông tay hắn ra nói :
- Tiêu Ngại Tử, ngươi đừng xem rẻ ta như thế, cho rằng ta chưa từng thấy những quán ăn sang trọng như vầy, sợ ta ngộp mất đi, cho nên nắm chặt tay ta như vậy sao?
Tiêu Ngạo Vân trên đường đi đã bị không ít sửa sai nên cẩn thận nói :
- Không! Vì ở đây bố trí rất xinh đẹp, người xem tưởng chừng như trong mộng. Ta rất thích thú nên quên buông tay của ngươi. Bửu Bửu nghe hắn giải thích nên hiếu kỳ chiêm ngưỡng tỉ mỉ hình ảnh trên lầu. Trên mặt lộ ra vẻ thất vọng trong ánh mắt của Bửu Bửu. Cái lầu này chỉ có chút sang trọng thôi, so với cảnh trong mộng đâu đẹp bằng? Nhưng cũng không hỏi thêm, hắn nói :
- Ngươi chọn thực đơn hay ta chọn?
Tiêu Ngạo Vân thở một hơi dài :
- Đương nhiên là ngươi chọn.
Vui vẻ cười cười, Bửu Bửu nói với tiểu nhị :
- Trước tiên là món khai vị, vịt chai chiên dầu, phải chiên vàng như hoàng kim, tam tơ đậu hủ, đậu hủ phải vừa mới làm xong, ăn mới mềm béo, măng tre màu sữa, nên nhớ phải lấy măng non, hẹ xanh xào, căn dặn đầu bếp không nên xào quá chín, còn canh thì canh cải được rồi, cho các ngươi khỏe chút. Bây giờ chọn món mặn, hải sâm ăn mát, thịt sườn chưng bào ngư bát

hương, phật khiên tường, vịt tiềm, lẩu bò, hoành thánh yến bì, đại lý nhung hải, cá ướp rượu, canh tuyết ngư hồng tô, mì sợi Vân Nam, toàn gia phúc, canh phù du hải sâm, đại khái những thứ ấy cũng được rồi.

Bửu Bửu kể ra toàn những món gia trân địa bảo. Phổ ki gật đầu đến mỏi cái cần cổ, trong bụng ấm ức, miệng lại không dám phê bình, nói :

- Còn cần chi nữa không?

Bửu Bửu trợn mắt kêu :

- Dĩ nhiên là còn, ta rất thích tráng miệng quả tử ướp mật và trái cây, kẹo tòng tử, dương mai ngâm mật, kẹo hạnh nhân, kẹo bá hộp mềm, bánh tiểu hồ đào, bách quế mai, bách thiên tầng, bách ngọc nữ hàm tố và đi mua thêm một số trái cây.

Khoát khoát đôi tay nhỏ, Bửu Bửu cười nói :

- Như vậy đủ rồi, nếu nói thêm hoài sợ các ngươi nhớ không hết.

Ba bốn tên phổ ky nghe đến trợn to mắt, há miệng đớ lưỡi. Một chú bé như búp bê mà gọi một hơi bao nhiêu là thức ăn như vậy. Hai mươi người lớn cũng chẳng ăn hết, tiệm phổ ky nghe thấy phát ớn lạnh.

Tiêu Ngạo Vân nạt nói :

- Còn ở đó lôi thôi, không đi làm đi, món nào làm xong trước dọn ra trước. Ở đây không có thì đi tiệm khác mà mua đến. Không được mua sai, làm sai, một món cũng không cho phép thiếu.

Phổ ky vội cúi người vâng lời, chạy lung tung xuống lầu.

Bửu Bửu đối với khí phái oai phong của Tiêu Ngạo Vân xem như không ra gì. Thực khách lầu dưới lầu trên nhìn hắn cũng chẳng để ý đến. Hai chân đánh nhịp, miệng thì ca trông có vẻ hân hoan tự đắc, dường như trong lòng có cái gì thích thú lắm.

Tiêu Ngạo Vân cũng không quấy nhiễu hắn, chỉ mãi nhịn hắn để hắn tha hồ đùa nghịch.

Bỗng nhiên, Tần Bửu Bửu cười nói :

- Ngươi có phải muốn hỏi ta chuyện gì phải không, Tiêu Ngại Tử?

Tiêu Ngạo Vân bối rối nói :

- Ta không phải là Tiêu Ngại Tử mà là Tiêu Ngạo Vân. Ngạo là kiêu ngạo, Vân là bạch vân.

Bửu Bửu làm bộ đọc mấy lượt Tiêu Ngạo Vân, lắc đầu nói :

- Tên của ngươi ta gọi rất bẻ miệng, khó đọc quá, ta không biết, ta chỉ biết gọi ngươi là Tiêu Ngại Tử, vả lại, ăn cơm xong chúng ta mỗi người đi một nơi rồi.

Tiêu Ngạo Vân không biết xử trí sao đành nói :

- Thôi thì tùy ngươi, sao ngươi biết ta muốn hỏi ngươi điều gì?

Bửu Bửu hăm hở hăng hái nói :

- Dựa vào mấy mươi năm kinh nghiệm của Tiểu Khất Nhi đại hiệp như ta đây, đã đi khắp nơi trong giang hồ. Hạng người nào ta không thấy qua, tâm sự của ngươi hiện rõ trên mặt, giấu được ai nào? Con nhà phú quý như công tử thì chễnh chệ thế đấy, ta nhớ trước kia ta cũng thế.

Tiêu Ngạo Vân cười ra tiếng, nói đùa rằng :

- Tiểu Khất Nhi đại hiệp? Mấy mươi năm kinh nghiệm giang hồ? Ông trời con của ta, ha ha hạ..

Bửu Bửu nghiêm nét mặt lại, giải thích nói :

- Tự xưng đại hiệp thì oai phong hơn. Các ngươi đều là người trong giang hồ chẳng phải tự xưng như thế ư? Từ khi khai thiên lập địa đã có giang (sông), đã có hồ. Đến nay đã bao nhiêu năm ai cũng chẳng biết. Ta uống một hớp nước sông hoặc nước hồ thì tương đương với một năm kinh nghiệm giang hồ. Ngươi chẳng nghe câu "thiên thượng nhất nhật, nhân gian nhất niên". Ta trời sinh quái thai cho nên mới có khả năng ấy. Thử nghĩ từ khi ta lọt lòng đến nay, không biết uống bao nhiêu nước sông hoặc nước hồ, tự xưng đã

kinh nghiệm giang hồ mấy mươi năm thật ra quá khiêm nhường rồi đấy. Ngươi chê cười ta như vậy chẳng phải vô lễ ư?

Tiêu Ngạo Vân không cưỡng được cười to lên, cắn răng hít một hơi nói :

- Té ra là như vậy, thất lễ, thất lễ!

Bửu Bửu cũng tự biết rằng nói bừa như vậy khó làm cho người ta tin, nhưng cũng chẳng để ý đến, nói :

- Ta thích đùa nên nói bừa cho qua, ngươi đừng quá bực tức, muốn cười thì cười cho thỏa dạ đi!

Tiêu Ngạo Vân dồn nén bao chuyện nực cười được khơi dậy, cười một trận dòn dã xong mới nói :

- Ngươi ăn cơm xong định đi về đâu?

Bửu Bửu nói tỉnh bơ :

- Đi đó đây chơi, xong tìm nơi nghỉ ngủ.

Người đông làm việc rất cật lực, chỉ nói với nhau mấy câu chuyện thì bánh ngọt, trái cây, rượu và mấy thứ thức ăn dễ nấu liên tục bày ra. Bửu Bửu mỗi thứ bánh ngọt ăn một cái, còn thức ăn thì dùng đũa gặp giống như chuồng chuồng xuống nước vậy.

Tiêu Ngạo Vân chỉ dùng đôi mắt vui cười nhìn hắn ăn món này món nọ. Ắn cơm thì ít, ăn thức ăn thì văn nhã, mỗi mỗi đều nói rõ Tiểu Khất Nhi là đứa trẻ có ăn học và được giáo dục.

Bửu Bửu vừa ăn trái cây vừa cười nói :

- Rượu thì kêu để cho ngươi uống, những món chiên xào dùng chạy với rượu là quá tốt. Kỳ dư ngươi muốn ăn thì ăn, không ăn thì để đó, để cho phổ ky thu về. Còn nữa, ngươi hãy bớt nhìn ta trân trân như vậy.

Thiếu chủ phú hào xem sự lãng phí này là không đáng kể, có điều hơi hiếu kỳ hỏi :

- Nghe lời nói của ngươi không giống hành khất chút nào?

Bửu Bửu điềm nhiên nói :

- Khi xưa Đường thúc của ta còn sống, tuy gọi ta là Tiểu Khất Nhi nhưng lo cho ta rất mực chu đáo. Ta muốn ăn gì, muốn chơi gì, người đều lo đầy đủ. Hai năm trước đây, Đường thúc ta qua đời, bà con họ hàng thấy ta nhỏ lấn lướt, tài sản đều bị họ đem chia năm xẻ bảy. Cũng có người muốn nhận nuôi dưỡng ta, ta không chịu, thế là trở thành danh chánh ngôn thuận Tiểu Khất Nhi. Ngươi Tiêu Ngại Tử tưởng ta sanh ra là hành khất ư? Thật là có mắt không tròng.

Tiêu Ngạo Vân nốc một ly rượu, cười vui vẻ nói :

- Bây giờ ngươi có tính toán gì không?

Bửu Bửu cười, cười vô cùng khoái chí :

- Làm Tiểu Khất Nhi cũng khá đấy, vân du tứ hải, tiêu diêu tự tại, ta chẳng muốn làm trạng nguyên mà cũng chẳng muốn học võ, còn tính toán gì nữa chứ?

Tiêu Ngạo Vân tỏ vẻ không tán đồng nói :

- Tại sao không muốn luyện võ? Nam nhi hảo hán phải sáng lập cho mình một sự nghiệp. Ngươi tuy còn nhỏ cũng nên tính toán một kế hoạch gì đó cho tương lai mình, bộ ngươi chẳng nghĩ đến sẽ một ngày nào đó trước mặt thân bằng quyến thuộc giương oai bản lĩnh?

Bửu Bửu nhìn Tiêu Ngạo Vân nửa cười nửa thực nói :

- Ngươi quan tâm ta như thế để làm gì?

Tiêu Ngạo Vân đến giờ mới sực nhớ ra mình quá quan tâm đến một đứa bé xa lạ, thế là ngậm môi không nói, lặng lẻ uống rượu, ăn thức ăn, cố giữ kín lời nói trong thâm tâm, nhất thời im lặng như tờ.

Không bao lâu, Bửu Bửu đứng dậy nói :

- Ta muốn đi thôi, đa tạ sự chiêu đãi của ngươi.

Bửu Bửu nhìn Tiêu Ngạo Vân cười cười, vừa nhún vừa nhảy, nhảy xuống

thang lầu, đi ra cửa. Trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng, nhưng được biết hắn đã đi về con đường phía đông.
Tiêu Ngạo Vân vốn muốn đuổi theo, nhưng rồi lại bỏ ý nghĩ đó. Cuối cùng thân phận của mình khác với hắn, không thể cùng hắn xưng huynh gọi đệ. Hà huống đứa trẻ này cổ quái khác thường. Còn hắn có bằng lòng hay không là một vấn đề khác nữa. Nhìn thấy Tiểu Khất Nhi biến mất ngoài tầm nhìn, một nỗi buồn man mác trong lòng không sao tả được nên Tiêu Ngạo Vân vội vã trả tiền rồi cũng ra đi.

Thần Đồng Diêm La

Hồi 4

Hắc Hạc Tử Bang

Kiến Huyết Ma Quân Tiêu Nhất Bá có một người cháu gái từ nhỏ phụ mẫu đều qua đời, do Tiêu Nhất Bá đem về nuôi dưỡng thành người, coi như là biểu muội của Tiêu Ngạo Vân, nay đã được mười sáu tuổi, trông cũng trắng trẻo, duyên dáng, dịu dàng, lại đang trong cái tuổi dậy thì, càng tỏ ra xinh đẹp khác thường.
Cô nương ấy phương danh là Nghê Thu Nhu, từ nhỏ đã rất thương yêu ngưỡng mộ biểu ca Tiêu Ngạo Vân. Tại vì khí phách và diện mạo Tiêu Ngạo Vân đúng là nhân vật điển hình trong tâm hồn của nữ nhi phương Bắc, lại thêm sống gần nhau lâu dài nên nảy sanh tình cảm. Nhưng đáng tiếc là Tiêu Ngạo Vân cho rằng đại trượng phu trước nên lập đại sự nghiệp rồi sau mới đủ tư cách thành gia. Đối với biểu muội Nghê Thu Nhu Tiêu Ngạo Vân chỉ

có tình huynh muội mà thôi, không có tình ý ái mộ gì cả, để cho giai nhân phải chịu nỗi một mình si tâm.

Tiêu Ngạo Vân sau khi chia tay với Bửu Bửu tâm trạng không vui nên quất ngựa chạy như điên cuồng về đến Hắc Hạc tử bang Tổng đàn, cũng là nơi cư ngụ của mình, bất ngờ lại thấy Nghê Thu Nhu đã ngồi đợi hắn tự khi nào. Bất chợt trong lòng cảm thấy chán ghét nhưng ngại vì quan hệ bà con, không nỡ đuổi nàng ra ngoài, chỉ trố mắt nhìn khô khan.

Tiêu Ngạo Vân không cảm tình nói :

- Ngươi đến tìm ta có việc gì?

Nghê Thu Nhu tuy tên là Nhu nhưng không thoát khỏi tánh cách của đại tiểu thư, thấy biểu ca đối với nàng quá lạnh nhạt, tức tưởi nói :

- Ta có điều chi làm ngươi không vui? Tại sao lại bực bội với ta như thế?

Tiêu Ngạo Vân lạnh lùng nói :

- Ta không được vui chẳng có liên quan gì đến ngươi, có điều ngươi là một đại cô nương nhàn rỗi đến chỗ ở của nam nhân thì còn ra trò gì? Chẳng sợ người ta dị nghị à?

Nghê Thu Nhu tức giận giẫm chân nói :

- Ngươi... ngươi... ngươi bữa nay ăn nhằm hỏa dược rồi, nói chuyện không giữ gìn, ngang nhiên nói những lời như vậy hả. Chúng ta là biểu huynh muội, ta đến tìm ngươi nói chuyện chơi không được sao?

Tiêu Ngạo Vân hơi nhướng mày nói :

- Tiếp nữ nhân nói chuyện chơi? Thà để ta đi tắm cho Hắc Long còn hơn!

Nghê Thu Nhu nghẹn ngào nói :

- Ngươi ghét bỏ ta như thế à?

Đa số nam nhân thường sợ nữ nhân khóc. Tiêu Ngạo Vân cũng chẳng ngoại lệ :

- Ngươi là biểu muội của ta, ta nào có ghét bỏ ngươi? Ta chẳng phải là

người văn vẻ, bữa nay trong người lại không vui mới nói chuyện phạm lỗi với ngươi như vậy.

Thôi được rồi, Thu Nhu, ngươi tha thứ cho ta nhé!

Tiêu Ngạo Vân nén lòng lau nước mắt cho Nghê Thu Nhu, dù sao sống chung từ nhỏ đến lớn cũng có chút tình cảm. Nghê Thu Nhu thừa thế dựa vào lòng chàng, đoạn khóc nức nở. Tiêu Ngạo Vân có phần quýnh lên, hắn không hiểu nổi tại sao mới trách vài câu thì biểu muội lại khóc như vậy, nhưng cũng không nỡ xô nàng ra khỏi lòng. Ôm lấy người đẹp là chuyện nam nhân không ai không thích, nhưng hắn trong lòng lại nghĩ đến tên Tiểu Khất Nhi vừa mới quen biết, quyết định đợi một chút nữa sẽ tìm cơ hội cầu xin với phụ thân thu nhận Tiểu Khất Nhi. Lại còn sợ Tiểu Khất Nhi cự tuyệt lòng tốt của mình nên trong lòng trăn trở dữ dội. Nghê Thu Nhu trong lòng thì cảm thấy êm ái ngọt ngào làm sao, tưởng rằng có nhiều điều tốt.

Hai người dựa vào nhau như đôi tình nhân nhưng trong thâm tâm mỗi người đều dệt hình ảnh đẹp riêng của mình. Lúc này gia nhân đến bẩm báo có Phiêu Bá Tử đến nên hai người vội vã buông ra, đến trước cửa nghinh tiếp. Sau khi hai người chào hỏi Kiến Huyết Ma Quân rồi, Tiêu Nhất Bá nói :

- Thu Nhu, biểu ca ăn hiếp ngươi phải không? Cứ nói cho đại thúc biết, đại thúc sẽ xử trí cho.

Tiêu Nhất Bá đối với người thường tuy ác độc tàn nhẫn, nhưng đối với người con duy nhất và tôn nữ lại rất thương yêu, thấy Nghê Thu Nhu khóe mắt còn đọng lệ nên mới hỏi như vậy.

Nghê Thu Nhu mặt ửng đỏ, có hơi e thẹn nói :

- Đại thúc, không có việc gì đâu. Bọn này chỉ cãi lẫy vài câu thôi, không ai xem đó là điều đáng để bận tâm.

Tiêu Nhất Bá nhìn Nghê Thu Nhu một cách nhân từ, nói :

- Ngươi từ thuở bé đã tỏ ra biết chuyện, người lại đoan trang hiền thục,

không biết nam nhân nào có phúc lắm mới cưới được ngươi làm vợ?
Nói xong đưa ánh mắt hướng về phía Tiêu Ngạo Vân đang đứng sượng sùng.
Tiêu Ngạo Vân vội ho khan một tiếng, nói :
- Phụ thân, con có chuyện muốn xin với phụ thân.
Tiêu Nhất Bá cũng biết việc này không thể miễn cưỡng. Ông gật đầu nói :
- Việc gì?
Tiêu Ngạo Vân vừa phấn khởi vừa sợ bị từ chối nói :
- Trưa nay con gặp một đứa bé hành khất rất thú vị, rất ngoan và lanh lợi. Có thể là những lời nói tinh quái của hắn đã thu hút được con. Con đối với hắn có một nỗi nhớ không sao quên được, muốn cầu xin phụ thân thu nhận hắn, tác thành cho con và hắn kết thành huynh đệ, không biết phụ thân có thể nhận lời hay không?
Tiêu Nhất Bá bỗng cười to lên :
- Chuyện này ta có nghe thuộc hạ về bẩm báo rồi, ngươi dường như đối với hắn thúc thủ vô sách?
Tiêu Ngạo Vân hơi bối rối nói :
- Cũng có thể lắm. Trước mặt hắn nếu con sơ ý một chút là làm cho hắn không vui. Và nếu con có một sai sót nào thì hắn lập tức chỉ trích không chút khách khí.
Không bao giờ nghĩ đến con là thiếu chủ, phải làm đẹp lòng con. Theo con nghĩ, hắn chính là người bạn chân thật và điển hình mà lúc trước phụ thân đã nói với con.
Tiêu Nhất Bá nghe vậy mãi gật đầu nói :
- Hắn bao nhiêu tuổi rồi?
Tiêu Ngạo Vân nhớ lại nói :
- Xem không ra, đại khái khoảng mười tuổi, nhưng mà giống như người ở

phương nam, có thể mười một, mười hai tuổi.

Tiêu Nhất Bá chưa cả quyết nói :

- Người phương nam hơi chậm lớn, cho nên xem hơi nhỏ. Thế hắn có biết võ không?

Tiêu Ngạo Vân cả quyết nói :

- Không biết, cỡi ngựa cũng chưa vững.

Nghê Thu Nhu cười khúc khích xen miệng nói :

- Cỡi ngựa còn chưa vững, loại bé trai như vậy thật vô dụng.

Tiêu Ngạo Vân trợn mắt giận nói :

- Tiểu Khất Nhi xuất thân từ một gia đình thông thường. Từ nhỏ đã không nơi nương tựa, biết cỡi ngựa mới là lạ.

Nghê Thu Nhu thấy biểu ca đã phát giận, không dám buông lời chế nhạo nữa.

Tiêu Nhất Bá vui vẻ nói :

- Tiểu Khất Nhi? Là tự hắn đặt cho hay phụ mẫu đặt cho?

Tiêu Ngạo Vân cười nói :

- Là Đường thúc thúc, người nuôi dưỡng hắn.

Tiêu Nhất Bá cảm thấy buồn cười, nhưng không hỏi nữa, nói :

- Từ khi ngươi bắt đầu mười lăm tuổi thì ta đã tập luyện cho ngươi cách sống độc lập, để khi lão già này chẳng may qui tiên thì cái thân ngươi khỏi phải mù mù mịt mịt, chẳng biết cái gì cả, há chẳng uổng phí công lao ta tạo nên sự nghiệp này? Đến nay, trí phán đoán của ngươi đã rất tiến bộ, chuyện này để ngươi tự xoay sở mà làm đi!

Tiêu Ngạo Vân vô cùng mừng rỡ nói :

- Đa tạ gia gia!

Lúc này...

Tam bá đầu Tuyệt Nhất Đao Hồ Thiên Bùi là tay chuyên môn thám thính tin

tức của Hắc Hạc tử bang xin yết kiến. Tiêu Nhất Bá chễnh chệ tiếp nhận cái cúi người chào trịnh trọng của hắn, nói giọng trầm :

- Ngươi có thám thính được tin tức gì nổi bật không?

Tuyệt Nhất Đao Hồ Thiên Bùi nói :

- Bẩm báo Phiêu Bá Tử, hai tháng trước đây ở Bắc Kinh thành, kẻ làm cho Trương Phong và Lý Lương thất điên bát đảo là một đứa bé. Thuộc hạ đã dò ra là nghĩa đệ của Vệ Tử Y, thủ lãnh của Kim Long Xã.

Tiêu Nhất Bá lộ vẻ kinh hãi nói :

- Thật kỳ lạ! Một đứa trẻ như vậy mà to gan dám động đến hai đại địa đầu xà của Bắc Kinh thành thì ra có hậu thuẫn vô cùng vững chắc. Còn tổn thất hơn triệu lạng bạc ngân phiếu cũng là hắn chứ?

Tuyệt Nhất Đao Hồ Thiên Bùi không lấy làm chắc chắn lắm nói :

- Hiện trường không để lại dấu vết gì. Thuộc hạ không dám đoán mò, nhưng từ cử chỉ hắn xé bỏ ngân phiếu xem ra là việc làm mang tính trẻ con. Người thông thường tuyệt đối không nhẫn tâm xé bỏ ngân phiếu như vậy, chỉ lấy ngân phiếu chiếm làm của riêng. Từ điểm ấy nhận thấy, rõ ràng là đứa trẻ làm chứ không còn nghi ngờ gì nữa.

Tiêu Nhất Bá giận dữ hừ một tiếng nói :

- Càng đáng tức giận là hắn đã tiêu hủy bốn hạt kim xà noãn của Trương Phong và Lý Lương đã khó khắn lắm mới tạo ra được, còn lấy luôn Kim tì thủ (chủy thủ bằng vàng) còn mang biên lai giấy nợ của con nợ đi đâu mất.

Nghê Thu Nhu không tin nói :

- Một đứa bé có thể làm được bao nhiêu chuyện tày trời như thế, hắn cuối cùng được mấy tuổi vậy?

Tuyệt Nhất Đao Hồ Thiên Bùi nói :

- Đứa bé chừng mười hai, mười ba, người xinh đẹp, tuấn tú. Giữa trán có một nốt ruồi son, trên đầu có kẹp một miếng hình tê giác, cổ đeo sợi dây

chuyền vàng có chữ thọ, do Vệ Tử Y tặng. Theo điều tra của thuộc hạ thì đứa trẻ này tinh nghịch, quậy phá dữ dội lắm, làm việc không chiếu theo quy cũ thông thường, chỉ tùy hứng, thích gì làm nấy, không màng nghĩ đến hậu quả. Nếu không thì cũng chẳng đi làm cái việc dán tranh ảnh bậy bạ, chẳng những làm xôn xao trong giới giang hồ, cũng làm khổ cho Trương Phong và Lý Lương.

Tiêu Ngạo Vân vô cùng hứng thú hỏi :

- Hắn tên gọi là gì?

Tuyệt Nhất Đao Hồ Thiên Bùi nói :

- Tần Bửu Bửu!

Tiêu Nhất Bá gằn giọng hỏi :

- Vệ Tử Y đối với hắn tình cảm ra sao?

Tuyệt Nhất Đao Hồ Thiên Bùi gượng cười nói :

- Đứa trẻ trên thế gian độc nhất vô nhị như vậy, Vệ Tử Y thương yêu hắn như núm ruột của mình. Người người ở Kim Long Xã từ trên xuống dưới đều yêu mến hắn. Đối với sự quậy phá của hắn đều sẵn sàng dung tha.

Tiêu Nhất Bá trong lòng tuy giận dữ nhưng ngoài miệng cười to nói :

- Tuyệt quá, tuyệt quá! Nếu bắt được đứa tiểu yêu ấy chẳng những có thể rửa sạch hận thù, cũng có thể mượn hắn để uy hiếp Kim Long Xã và Vệ Tử Y, ha ha hạ..

Tiêu Ngạo Vân trù trừ nói :

- Kèm kẹp một đứa trẻ há chẳng quá...

Tiêu Nhất Bá trợn mắt ngắt lời nói :

- Binh bất yếm trá. Bất cứ ai dụng binh chẳng chọn cho bên mình một tình thế có lợi nhất, không nên một mực nhắm mắt làm càng? Người đương quyền phải hung bạo mới đứng vững được, hiểu chưa Ngạo Vân?

Tiêu Ngạo Vân cúi đầu không nói, trong tâm không nghĩ là có chuyện quái

lạ như vậy.

Tiêu Nhất Bá biết rằng khó có thể nhất thời cảm hóa được Tiêu Ngạo Vân, bèn quay sang hỏi Hồ Thiên Bùi rằng :

- Đứa tiểu yêu ấy hiện trốn trong Kim Long Xã phải không?

Hồ Thiên Bùi nói :

- Hành tung của Bửu Bửu hiện nay rất bí ẩn. Bọn tiểu nô không có cách nào thám thính ra hắn ở đâu. Theo thám tử báo thì Bửu Bửu đã trốn khỏi Kim Long Xã. Vệ Tử Y và thuộc hạ chúng đang tìm kiếm.

Tiêu Nhất Bá suy nghĩ nói :

- Hắn hiện giờ có thể ở nơi đâu? Bây giờ hắn có thể còn đáng giá hơn là hoàng đế.

Hồ Thiên Bùi nói :

- Đứa trẻ ấy làm việc không ai đoán nổi. Từ Kim Long Xã cũng không thăm dò ra hơi hám, lại thêm Bửu Bửu rất tinh nhạy, muốn biết tung tích của hắn e rằng không phải là chuyện dễ.

Tiêu Nhất Bá trợn mắt giận dữ nạt :

- Đồ vô dụng! Cho tới đứa trẻ cũng không tìm được à? Bửu Bửu cuối cùng ở nơi đâu?

Xa ở tận chân trời, gần ở trước mắt!

Rất may Hồ Thiên Bùi chưa nói ra Bửu Bửu tóc đen dài đến thắt lưng, không thì rất có thể Tiêu Ngạo Vân liên tưởng đến Tiểu Khất Nhi cũng có cái đầu tóc dài, nếu thế thì Bửu Bửu há chẳng nguy hiểm đến tánh mạng rồi sao?

Tần Bửu Bửu nào có biết người của Hắc Hạc tử bang muốn bắt hắn. Tiểu Khất Nhi là cái hóa thân khác của hắn cũng không biết Tiêu Ngạo Vân đang đi tìm hắn, không biết nên nói hắn mơ hồ hay ngây thơ. Ngang nhiên to gan dám đến bản doanh của đại địch thủ du ngoạn. Giờ đây hắn đang vui mừng

rong chơi khắp nơi.
Ban đầu Bửu Bửu lén trốn khỏi Tử Ngọ Linh đến đây mục đích là tìm Tiêu Ngạo Vân, độc tử của Tiêu Nhất Bá giỡn chơi. Khi chạm mặt mới hay Tiêu Ngạo Vân khí phái đạo mạo, già nữa cố chấp, làm cho hắn cảm thấy giỡn chơi với một Tiêu Ngại Tử không thú vị mấy, cho nên mới thay đổi kế hoạch, dự tính ở chơi thêm vài hôm nữa sẽ trở về Kim Long Xã.
Trời vừa tối, chợ đêm bắt đầu náo nhiệt. Người người chen vai qua lại, Bửu Bửu cũng rong dạo đến đây. Bất chợt hắn phát hiện một nơi có trò chơi thích thú, nơi đây chen chật người. Ngươi hắn ốm ho, chen mãi chen mãi vào tận đầu bàn, thì ra là thi tài kéo tay. Có không ít người mượn trò chơi này cá cược ăn tiền.
Hai tay chủ yếu trong trò chơi kéo tay này là Trương Tam và Lý Tứ. Hai người đều vô cùng khỏe mạnh, đồng cân đồng sức. Muốn bắt bên nào thắng là một chuyện khó.
Một lão huynh ốm như khỉ để hai cái hộp trên một cái bàn khác, miệng hô to lên :
- Đặt đi, đặt đi! Muốn đặt phải nhanh tay, tiền vào trong nháy mắt.
Lời thôi thúc khuyến dụ làm cho mọi người đều đặt, không mấy chốc, hai cái hộp tiền đầy hơn nửa, chứng tỏ số người ủng hộ Trương Tam và Lý Tứ cũng rất đông đảo.
Trống chiêng ba lượt, một trận long tranh hổ đấu biến. Đôi bên đều cổ võ cho người mà mình để chọn để đánh cược. Bửu Bửu đôi mắt láo lia, định tìm xem có gì gian dối, có ai sắp đặt hoặc là hai người thông đồng để phỉnh tiền. Nếu như có thì hắn sẽ có cớ mà quậy phá. Nhưng đáng tiếc, hai bên đều rất qui củ. Trương Tam đạt được thảnh thơi, Lý Tứ thở dài thiểu nảo. Trương Tam thì mừng rỡ vô cùng, mỗi phút bát nháo không ngừng. Bửu Bửu thấy bực bội lại chui ra ngoài.

Đột nhiên trước mắt hắn lại sáng lên, phen này chắc hắn đã chớp được một cơ hội.

Bên hướng tây có một sạp bán kim hoàng trang sức, có một nữ phụ trông coi. Nữ nhân buôn bán như vậy chứng tỏ gia cảnh cũng khó khăn. Bên trái của nữ phụ là một lão già bán đồ cổ, lớn tuổi thế ấy mà vẫn chịu lạnh ra buôn bán. Nếu không có con cháu thì cũng là con cháu bất hiếu. Kỳ thật những người buôn bán ở đây đều có cuộc sống không dễ dàng. Bửu Bửu rất đồng tình với lão già và nữ phụ ấy. Giữa lúc ấy lại có sáu, bảy người đến mưu toan bóc lột họ, làm sao mà Bửu Bửu chẳng tức giận. Hắn than thầm ông trời không công bằng, người ác như vậy mà để họ ung dung, lộng hành đến nay, sao không sớm xóa sổ bọn họ, hoặc là lùa họ xuống địa ngục cho rồi.

Bửu Bửu làm như không có việc gì, tiếp tục đi tới, tìm một chỗ ngồi ăn mì gần bên hai người đáng thương ấy, thoảng nhìn họ, làm như không để ý.

Sáu, bảy tên vô lại án ngữ trước sạp của Vương đại thẩm và Khưu lão đầu. Người dân ở đây thấy hiện tượng này không ai dám hỏi han, thà là bớt một chuyện còn hơn là thêm một chuyện, không trách bọn họ sợ phiền lụy.

Bửu Bửu lấy làm lạ, thầm nói :

"Quả thật khó tin có người dám ở địa bàn Hắc Hạc tử bang thò tay bóc lột để làm giàu? Mà cũng chẳng thấy ai ra tay can thiệp, hay là bọn họ đều là tay chân của Hắc Hạc tử bang?"

Lão mặt rỗ đại mã kim đao nói :

- Khưu lão đầu, Vương đại thẩm, nhị vị làm ăn khấm khá như thế này buông tay cho ta chút đỉnh cũng nên lắm đấy. Nếu không từ đây về sau không cho các ngươi bán ở đây nữa.

Khưu lão đầu tuổi già sợ chuyện, hai tay run rẩy móc túi lấy ra chỉ có mấy chục đồng tiền, đếm tới đếm lui, mặt nhăn nhó đau khổ lấy ra mười đồng

tiền trả kinh hiếu phí, nhưng lại bị một tên hơi mập trong bọn giật hết mấy chục đồng tiền, đếm đếm, nói to tiếng :

- Ta nói cho lão Khưu nghe. Tất cả ba mươi sáu đồng tiền không đủ cho chủ nhân ta ăn hàng một bữa. Ngươi còn không muốn giao nộp hết hả, đó cũng gọi là kinh hiếu phí ư?

Sáu, bảy tên vô lại đắc ý cười to lên.

Khưu lão đầu dường như kẻ mất hồn, Vương đại thẩm bất bình kêu lên :

- Bọn ngươi là những thổ phỉ dựa thế lực nào mà ức hiếp một lão già như thế? Bọn ngươi là những người không có lương tâm, giật hết toàn bộ tiền của lão ta, bảo lão ta làm sao mà sống đây?

Vừa dứt lời, Vương đại thẩm kêu lên một tiếng thảng thốt, bị tên mặt rổ đá một đá té xuống đất kêu than thảm thiết.

Lão đại hơi mập hầm hầm nói :

- Hắc Hạc tử bang Giang đầu nhi là sư phụ của bọn ta, cũng là chỗ dựa của bọn ta. Ngươi lo bản thân còn không xong, ở đó bênh vực cho kẻ khác, chắc là có tình ý chi với lão già đáng chết ấy?

Mấy tên vô lại cùng cười một cách dâm đãng. Khưu lão đầu và Vương đại thẩm tức giận đến phát run.

Khưu lão đầu không thể nhịn được nữa, nói to lên :

- Tiền đã đưa cho bọn ngươi rồi, bọn ngươi còn muốn gì nữa. Còn muốn làm cho người ta bại hoại gia phong và danh tiết ư? Vương đại thẩm đã thủ tiết mười mấy năm, ở đây ai cũng đều biết, bọn ngươi...

Lão Khưu thở dốc mệt đến nói không được nữa. Vương đại thẩm vội khuyên rằng :

- Khưu lão gia nên bảo trọng, trong ra trong, đục ra đục. Đừng vì cái bọn vô lại ấy mà tự hại mình.

Một tên có đôi mắt chuột quát nạt :

- Này cái mụ thối tha, dám chửi bọn ta vô lại. Bữa nay nếu không chìa ra mười lạng bạc ta sẽ bắt ngươi về cho đủ số, xem ngươi đối phó như thế nào? Đúng, đúng! Tuy từ nương nửa chừng xuân nhưng phong độ vẫn còn mặn mà, còn có thể dùng tạm được.
- Ta tự nguyện làm tiên phong.
- Hừ, tính sao hay quá. Chiếu theo thường lệ, bắt thăm.
- Một lão cô nương được bao nhiêu công tử giành giật, Vương đại thẩm, ngươi đắc ý lắm rồi chứ?
- Ha ha hạ..

Tiếng cười dâm dật át đến lỗ tai mọi người thật bỉ ổi, nhưng lại không có ai dám ra mặt bênh vực. Vương đại thẩm mặt mũi tèm lem, tức giận nhìn bọn họ, lấy đâu cho ra mười lạng bạc? Tần Bửu Bửu thấy rất gai mắt, lấy ra mười lạng bạc, thấy không ai để ý, tay phải vung một cái, rớt ngay vào bàn tay đang chìa ra đầy nước mắt của Vương đại thẩm, rồi kêu lên :

- Á, đây là tiền của trời rơi xuống, Vương đại thẩm mau tạ Ơn trời đi.
- Vương đại thẩm lòng trinh tiết đã cảm động đến trời, trời cao còn biết thương người tốt.
- Phen này bọn họ chẳng còn lý do gì để hà hiếp Vương đại thẩm vậy.
-...

Vương đại thẩm cầm trong tay mười lạng bạc quì xuống lạy vái trời phật, đem bạc giao cho tên mặt rổ. Bọn hắn cũng biết không thể làm khó dễ người ta được nữa, liền bỏ đi.

Bọn vô lại đã đi, cả cái chợ đêm trở nên đáng yêu. Bửu Bửu móc mấy đồng tiền trả tiền mì, đứng dậy nhún nhún nhảy nhảy trước sập của Khưu lão đầu. Khưu lão đầu thấy khách đến trước sập, tuy là đứa tiểu hành khất bần cùng cũng nén nỗi đau buồn tươi cười đón khách. Bửu Bửu khẽ gật đầu, móc từ trong túi ra mấy đồng tiền cầm trong tay, đoạn lấy một bình tích nhỏ bằng

đồng kề sát vào lỗ tai lắc lắc. Bỗng nghe có tiếng kêu leng keng, hoảng hồn để bình tích xuống nói :

- Lão bá, cái bình tích đồng của người có ma quái, biết kêu thành tiếng để nhát người kìa.

Khưu lão đầu dĩ nhiên không tin, lấy cái bình đồng lắc thử nghe có tiếng leng keng. Lấy làm lạ, lão bèn đem cái bình đồng đổ ra xem, ma quái đâu chẳng thấy, lại thấy bốn đồng bạc lẻ. Bửu Bửu cười nói :

- Lão bá, chúc lão bá phát tài. Ma quái có lẽ không nỡ nhác người cho nên tặng cho bốn đồng bạc lẻ để đền bù, người hãy nhận đi, đừng cho mấy gã vô lại ấy dòm thấy.

Vương đại thẩm cũng cười nói :

- Đúng vậy, lão bá! Ai nấy cũng lo lắng cho người, không biết làm sao để sống, gặp như vậy thì tốt quá. Mấy đồng tiền này xài tiện tặng cũng được hơn một tháng.

Bửu Bửu nghe vậy trong bụng thầm nói :

"Trời đất, mấy đồng tiền lẻ mà sống được một tháng, thế sống thế nào?"

Khưu lão đầu dùng đôi tay gầy lấy bốn đồng bạc giơ lên trời, quì xuống lạy vái xong rồi mới cất cẩn thận vào trong người.

Tần Bửu Bửu lại thấy hơi ngại, cảm thấy mình quá hà tiện, cũng quá thất lễ, dùng mấy đồng bạc để đổi lấy sự cảm ơn chân thành của lão già.

Vương đại thẩm nhìn Bửu Bửu nói :

- Cái vị tiểu huynh đệ này hơi gầy một chút, nhưng trán no tròn, là người có phúc hậu. Nhờ cái phúc hậu của ngươi Khưu lão gia mới được mấy đồng bạc ấy, ngươi đúng là vị phúc tinh.

Bửu Bửu hơi ngại, sờ sờ cái mũi nhọn nói :

- Đại thẩm nói đùa thôi, một đứa ăn mày đâu có chi là phúc hậu. Ta xin tạm biệt.

Bửu Bửu vừa đi vừa nghĩ :

- Bọn họ tuy là những người nghèo, chí khí và tiết tháo đều cao cả. So với những kẻ béo bỡ có khối tiền mà không biết làm việc thiện thì cao quí hơn nhiều.

Rờ rờ túi tiền, hắn mỉm cười nói :

- Hôm nay ra oai làm đồng tử tống hên một bữa.

Bửu Bửu nhìn về hướng đông, rồi nhìn về hướng tây, nhìn thấy một người quần áo rách rưới, rõ ràng là đáng tội nghiệp vì buôn bán ế ẩm, liền lấy một nén bạc búng ngay vào tay người đó. Khưu lão đầu và Vương đại thẩm mỗi người cũng được tặng thêm năm mươi lạng. Chợ đêm người đông, ai cũng chẳng biết tiền do ai cho, chỉ ngỡ là từ trên trời rơi xuống, quì mọp xuống lạy, vui vẻ lấy tiền cất vài. Bửu Bửu thấy vậy cũng rất vui mừng, càng tung tiền nhiều hơn nữa.

Khoảng một giờ sau, trong túi Bửu Bửu chỉ còn lại mười mấy đồng tiền, đủ để ăn bữa điểm tâm sáng mai. Trong lòng hắn khoan khoái vô cùng, nhảy nhót thả lần theo dưới trời đêm đầy sao, đến một cái miếu nhỏ cũ kỹ, trốn dưới bàn thần, có ý bắt chước nhân vật giang hồ.

Lúc ở Kim Long Xã, Vệ Tử Y thường nói những chuyện rất thú vị trong giới giang hồ để vỗ về hắn. Có một đoạn nói người giang hồ thường lợi dụng những ngôi miếu cũ kỹ để làm nơi liên lạc, che dấu tai mắt người khác. Trốn dưới bàn thần không chừng nghe trộm được những bí mật, nhưng nếu bị phát hiện thì khó thoát tử lộ. Bửu Bửu bất chấp thứ đó, cố ý thử thời vận, làm như người đã quen cuộc sống giang hồ.

Nào ngờ đã đợi đến mấy giờ mà chưa thấy ai đi vào miếu cả. Trong cơn mơ màng, nó ngủ thiếp đi.

Đột nhiên...

Có tiếng dẫm chân vội vã làm Bửu Bửu tỉnh giấc. Trong lòng mừng thầm vì

đã có người đến. Tiếng chân ngày càng gần, nó liền nín hơi thở để khỏi phải bị phát hiện, trong lòng thấy đắc ý thầm nói :
"Vương đại thẩm thật biết nhìn xa, biết ta là người có phúc hậu."
Nghe tiếng chân đoán biết có bốn người vào. Xem ra không ai nghĩ đến dưới bàn thần có người trộm nghe, cho nên họ nói chuyện không cần dè dặt. Dưới ánh trăng mờ mờ Bửu Bửu có thể thấy được cách hóa trang diện mạo của những người ấy. Bốn người áo đen, khăn đen như nhau. Không cần nói cũng biết là tay chân của Hắc Hạc tử bang. Người nào cũng to mạnh như hổ. Bốn người đều giống nhau, chỉ có dấu hiệu đặc biệt để phân biệt sự khác nhau. Một người có đôi mắt chuông đồng, một người có mụn ruồi đen cận môi, trên mụn ruồi lại có sợi lông dài. Một người trên đỉnh đầu hói một lõm, một có cái lỗ mũi quặp như chim ưng. Bốn người sắc mặt có vẻ uể oải, ước chừng có lẽ họ đã bôn ba nửa ngày nay. Bửu Bửu cảm thấy kỳ lạ vô cùng, chuyện gì làm cho mấy đại lão gia này khổ cực đến thế?
- Mẹ nó, chỉ vì một thằng tiểu hành khất mà hại bọn mình chạy đông, chạy tây, nửa ngày chẳng được nghỉ ngơi, cũng chẳng biết nó trốn nơi nào. Chừng nào tóm được hắn ta sẽ cho nó một trận, ai bảo nó làm cho đại gia không vui.
Tên có cặp mắt chuông đồng nói.
Tên mũi chim ưng nói với giọng đùa cợt :
- Chỉ sợ ngươi không đủ can đảm. Thiếu chủ ưa thích hắn, ngươi dám động đến lông chân hắn ư?
Tên mắt chuông đồng bất bình nói :
- Đầu lãnh chỉ dặn bọn ta tìm gặp hắn, mắc mớ gì đến chuyện thiếu chủ ưa hay không ưa hắn? Mẹ nó, ngươi muốn hù dọa ta đó ư? Cái con khỉ khô nè!
Nói xong y phun nước miếng xuống đất.
Tên mũi chim ưng nói :

- Ngươi mà biết cái gì. Trưa hôm qua chính mắt ta thấy hắn vừa kêu vừa nạt thiếu chủ, lại dạy thiếu chủ việc này sai việc kia tốt. Nếu như thiếu chủ chẳng thích hắn thì người bao giờ nhẫn nhịn và thân thiết như vậy?
Tên mắt chuông đồng định tranh cãi thì tên có mụt ruồi cạnh môi điều giải nói :
- Đủ chưa, cùng một bọn ca mà cãi lẫy làm gì? Thật xấu hổ, bọn ta cứ cố tìm cho được hắn là xong chuyện. Còn gì nữa thì để thiếu chủ giải quyết, các ngươi đoán mò làm gì cho mất công.
Tên hói đầu rờ rờ chỗ không tóc nói :
- Cái tiểu tử cuối cùng là thần thánh nơi đâu? Mẹ nó, lại mắc công thiếu chủ phải cực nhọc đi tìm khắp nơi. Ở trong bang này đã lâu ta chưa từng thấy thiếu chủ phấn khởi, nhẫn nại như vậy. Không biết là vì lý do gì vậy?
Tên mắt chuông đồng dụi dụi mắt, ngáp dài một cái nói :
- Mẹ nó, đừng nói đến tiểu tử ấy nữa. Ngủ một giấc cái đã. Đầu lĩnh bảo mình ngày mai trước khi mặt trời lặn phải tìm cho ra hắn, bây giờ không ngủ thì ngày mai làm sao có tinh thần mà tìm?
Tên mụt ruồi đen cũng nói :
- Phải nên ngủ sớm thôi! Bọn mình đúng là đã bị cái tiểu tử ấy làm nhức cả đầu.
Tên mũi chim ưng bỗng nói :
- Nghe nói ngày mai có vị khách quí đến, dường như là một tay chôm chĩa. Trưa mai Hà viên ngoại lại còn tổ chức một hội thí võ, bọn ngươi có đi dự không?
Gã hói đầu thở dài một tiếng nói :
- Thoạt tiên ta tính ngày mai sẽ tham dự thí võ hữu hội để kiếm mới tiền. Nhưng bây giờ thì thấy không êm. Trừ phi bọn mình tìm được tiểu tử ấy trước bữa trưa mai.

Mẹ nó, thật là xui xẻo, đứa bé bẩn thỉu ăn xin mà cũng hại được người ta.
Tiếng mắt chuông đồng nói :
- Thôi đi! Hà viên ngoại và Phiêu Bá Tử của bọn ta tình cảm rất tốt, cho nên hắn mới dám mở hội thi đua đấu võ tại nơi này. Phiêu Bá Tử thì không nói, còn các đầu lãnh trong bang của ta và những tay giang hồ đến đây ai mà chẳng muốn kiếm tiền!
Một trăm lạng vàng đó chứ bộ giỡn hả?
Tên hói đầu thừa thế lấn át nói :
- Mẹ nó! Ngươi mà dám động đến ta hả, ta và ngươi võ nghệ không ai kém ai, ngươi dám xem thường ta sao?
Tên mắt chuông đồng kêu lên :
- Ít ra ta cũng chẳng giống như ngươi ngông cuồng nghĩ bậy.
Tên hói đầu giận nói :
- Ngươi... được, bọn mình lại đấu một trận nào.
Hai người ai chẳng nhịn ai, đều săn tay áo định thì thốt tên mụt ruồi đen lại điều giải :
- Mẹ nó! Hai người gặp nhau thì cứ cãi. Tối nay im lặng giùm chút có được không?
Đứa thì vừa mới nói muốn ngủ, đứa thì nói tính đi đấu võ, bây giờ thì muốn đánh nhau. Cuối cùng các ngươi có chịu ngủ hay không? Không ngủ thì ngày mai còn làm cái gì được chứ?
Tên mắt chuông đồng và tên hói đầu trố mắt nhìn nhau, sau đó tất cả nằm xuống mà ngủ. Chẳng bao lâu chỉ nghe tiếng ngáy vang trong cái không gian yên tịnh này.
Tần Bửu Bửu không để ý đến những chuyện ấy, hắn đang suy nghĩ nhiều chuyện.
Tiêu Ngại Tử tìm ta để làm gì? Có phải là muốn kết nghĩa huynh đệ với ta

chăng?

Nói giỡn chơi à? Ta không thèm đâu. Làm huynh đệ với cái người ngớ ngẩn như vậy chẳng những chẳng có nghĩa lý gì, mà cũng chẳng đặng thơm tuyệt học. Lại nữa, tánh nết của Tiêu thiếu gia cũng nhỏ nhoi như ta, không giống như đại ca bao dung những khuyết điểm của ta. Không chừng nếu ta có quậy phá hắn sẽ nổi nóng mà chửi ta tơi bời. Đâu có như vậy được. Không bao giờ có chuyện đó.

Khi nãy tên mũi chim ưng nói ngày mai có một vị trộm đạo đến. Phải chăng là Phương Tự Nhu? Nếu là Phương Tự Nhu thì làm sao có thể gọi là khách quí? Nếu như không phải Phương Tự Nhu thì là ai? Không đúng! Nhất định là Phương Tự Nhu.

Trong việc này có ẩn ý rất lớn. Ậy! Cũng tại đại ca! Hỏi đại ca và Phương Tự Nhu có chuyện gì cần giải quyết, đại ca chẳng chịu nói, làm cho ta giờ đây mới nhức đầu.

Cũng tại vì ta còn quá nhỏ, sau khi bệnh lại phải nghỉ ngơi điều dưỡng. Hừ! Để ta đến tận hiện trường mà tự dò xét, ở lại đây chơi thêm vài ngày, để cho trong xã xôn xao sốt ruột. Ai biểu cứ cho ta là đứa bé còn nhỏ. Còn mục đích cử hành thí võ của Hà viên ngoại là sao? Muốn lấy oai hay là Tiêu Nhất Bá chỉ thị cho hắn làm, thừa dịp để chiêu mộ những cao thủ trong giới giang hồ? Tiêu Nhất Bá có dã tâm làm bá chủ võ lâm hay chỉ muốn thanh toán Kim Long Xã? Nếu vậy thì đối với đại ca không có lợi. Không có võ công có thể ngao du khắp dân gian như những kỳ nhân giang hồ hay không? Đại ca kể chuyện đời xưa thì không nghe nói có chuyện này. Nếu như ta làm được thì đại ca sẽ bắt đầu xem là ta đã trưởng thành. Có thể là chuyện đùa vui đấy! Làm sao để thử nào?

Tần Bửu Bửu nghiêng đầu, nhắm mắt suy nghĩ. Trên môi nở một nụ cười hí hửng, đắc ý vô cùng. Chẳng bao lâu thì thấm mệt, thiêm thiếp ngủ mất.

Tần Bửu Bửu có thật là đã trưởng thành hay không?
Người có tâm hồn trẻ trung, tinh nghịch, thông thường lớn hơi chậm. Thâm chí suốt đời cũng không sao trưởng thành được.
* * * * *
Sáng hôm sau trời vừa sáng, tên cạnh môi có mụt ruồi đen thức dậy trước. Theo thói quen y mân mân sợi lông dài trên mụt ruồi. Bỗng nhiên phát hiện bên cạnh mình có một miếng giấy mềm, trên giấy việc rằng :
"Cảm phiền ngài về bẩm báo với thiếu chủ của ngươi Tiêu Ngại Tử rằng, muốn gặp ta đúng giữa trưa đến chỗ võ trường của Hà viên ngoại. Luôn tiên xin nhắc nhở chư vị về sau có nói chuyện thì nói nhỏ chút, đừng cãi vã để ta không ngủ yên dưới bàn thần.
Tiểu Khất Nhi viết."
Tên mụt ruồi đen xem xong thấy không phải là chuyện tầm thường, liền gọi ba đồng bọn thức dậy. Ba người xem xong đều kinh hãi, bốn người tám mắt nhìn dưới bàn thần không có bóng ma nào cả. Chứng tỏ kẻ để lại thư đã đi lâu rồi, việc này chỉ có nước cúi đầu thiểu não về Tổng đàn bẩm báo với thiếu chủ. Thực ra Tần Bửu Bửu chẳng đi đâu cả, đang dựa vào phía sau tượng thần mà ngủ say sưa. Chỉ tội cho bốn tên hắc y nhìn dưới bàn thần không thấy người, tưởng là người đã đi mắt mới trúng kế điệu hổ ly sơn của Bửu Bửu để hắn được ngủ một giấc ngon lành.
Đến khi mặt trời đã rọi vào thần tượng, Bửu Bửu mới lười biếng mở mắt, từ từ đi ra, còn tìm một cây gậy cầm tay, xem ra càng giống tên ăn mày.
Đi đến chợ, Bửu Bửu phát giác có người theo dõi. Hắn làm như không để ý đến, đi vào tiệm ăn điểm tâm sáng. Vừa mới ngồi yên, một người của Hắc Hạc tử bang đã đến trả tiền cho chủ tiệm. Bửu Bửu làm như chẳng hay biết, từ từ ăn điểm tâm tỉnh bơ, dường như xem họ trả tiền cho hắn là việc đương nhiên vậy. Ắn xong còn đến tiệm bánh kẹo kế bên mua một bịch kẹo mật. Dĩ

nhiên là cũng có người trả tiền hộ. Vừa ăn vừa đi dạo, xem chợ đông đúc, thấy con nhà nghèo thì đem kẹo ra cho.

Kẹo chẳng mất tiền mua mà, ăn hết lại mua thêm, vui cho lũ trẻ nhà nghèo khiến hắn cũng cảm thấy vui lây.

Gần đến giữa trưa, hắn đến một quán cơm cách đại phủ của Hà viên ngoại không xa. Hắn vừa mới bước vào cửa thì Tiêu Ngạo Vân cũng nối gót bước vào, bên cạnh hắn còn dẫn theo người đẹp Nghê Thu Nhu. Phổ ky tính đuổi Bửu Bửu ra vì thấy giống như kẻ ăn mày nhưng thấy Tiêu Ngạo Vân như giận dữ nhìn, sợ quá nên không dám đá động đến.

Bửu Bửu trong lòng hiểu rõ tất cả, bề ngoài làm như không biết gì, tìm một bàn ngồi. Vừa ngồi xong thì Tiêu Ngạo Vân cũng đến ngồi đối diện với hắn, mặt cười vui vẻ tỏ ra vô cùng thích thú trong khi Nghê Thu Nhu thì cứ nhăn mày. Tần Bửu Bửu nhớ đến những người đáng thương đêm hôm qua nên vẻ oán ghét thể hiện rõ trên nét mặt.

Tiêu Ngạo Vân rất ngượng nghịu, ý tứ nói :

- Ngươi chắc thấy điều gì không thuận mắt?

Bửu Bửu bật nói liền :

- Hắc Hạc tử bang các ngươi có thế có tiền, ai dám xem không thuận mắt chớ?

Tiêu Ngạo Vân ho khan một tiếng, gượng cười nói :

- Tiểu Khất Nhi, có chuyện gì cứ nói ta. Đừng trách móc làm khổ người ta.

Bửu Bửu sắc mặt hòa dịu lại nói :

- Qúi bang có vị đầu lãnh nào họ Giang không?

Tiêu Ngạo Vân chẳng cần suy nghĩ nói :

- Trong Tổng đàn có vị đầu lĩnh Giang Chấn Kiết, còn phân đàn cũng có mấy vị đầu lãnh họ Giang. Ngươi nói chắc là chỉ Giang Chấn Kiết. Hắn với ngươi có oán thù gì chăng?

Bửu Bửu có vẻ chê trách nói :

- Đi với ngươi thật là mất mặt!

Nghê Thu Nhu thấy Bửu Bửu cứ nói không giữ lời, giận nói :

- Câu nói đó nên để bọn ta nói mới đúng.

- Im mồm!

Tiêu Ngạo Vân giận nạt Nghê Thu Nhu và nói :

- Tiểu Khất Nhi, cuối cùng là chuyện gì vậy?

Tần Bửu Bửu nói lớn tiếng, có ý cho mọi người nghe :

- Qúi bang dung túng thuộc hạ cường hành bóc lột người già nghèo khổ, thậm chí còn hung hăng muốn ức hiếp một người góa phụ. Nghĩ xem chung đụng với những người như vậy có thơm tho gì?

Thực khách trong quán ăn ai ai cũng điếng hồn. Tại xứ này, Hắc Hạc tử bang là vua một cõi, ai cũng phải cung phụng, a dua theo. Một đứa tiểu hành khất ngang nhiên dám to gan ra oai với Tiêu công tử bọn họ chỉ mới thấy lần đầu tiên. Cũng không dám nhìn lâu, sợ Hắc Hạc tử bang kiếm chuyện.

Tiêu Ngạo Vân có vẻ không đoán được tình ý của Bửu Bửu, mới cẩn thận nói :

- Mỗi một bang hội đều không tránh khỏi kẻ tốt người xấu, ngươi đừng nên quơ đũa cả nắm!

Bửu Bửu thầm nghĩ cũng đúng, nên nói :

- Có sai thì phải sửa. Ngươi có nghe không?

Tiêu Ngạo Vân gật đầu cười nói :

- Đương nhiên! Nhưng phải có nhân chứng, tang chứng mới có thể giải qua hình đường phân xử.

Bửu Bửu cắn môi nói :

- Ở chợ đêm phố đông có Vương Đại Thẩm bán đồ nữ trang và Khưu lão đầu bán đồ cổ. Tối qua ta tận mắt nhìn thấy sáu, bảy tên vô lại mượn chiêu

bài của Giang đầu lãnh thuộc Hắc Hạc tử bang để bóc lột họ, ngang ngược cướp lấy toàn bộ tài sản của Khưu lão gia, nhẫn tâm để người ta chết đói. Vương đại thẩm nhìn thấy quá uất ức mắng bọn họ vài câu, bọn họ lại ức hiếp Vương đại thẩm. Nếu ta biết võ, nhất định sẽ đánh cho bọn họ bò dưới đất mới thôi!

Tiêu Ngạo Vân trầm ngâm nói :

- Giang đầu lãnh thật là to gan, dám vi phạm bang qui?

Nghê Thu Nhu ghét Bửu Bửu nên nói :

- Lời nói của kẻ hành khất làm sao có thể tin được? Coi chừng làm sứt mẻ tình cảm huynh đệ trong bang.

- Không, việc này ta sẽ minh xét.

Tiêu Ngạo Vân nói :

- Tiểu Khất Nhi, ngươi còn nhớ hình dáng của những tên vô lại ấy không?

Bửu Bửu cũng tinh khôn, dè dặt nói :

- Ban đêm ta không nhìn rõ lắm, trong đó dường như có một tên mặt rỗ.

Tiêu Ngạo Vân biết Bửu Bửu không có luyện võ, ban đêm không thể thấy rõ sự vật, cười nói :

- Thì ra ngươi đến chợ đêm phố đông chơi, đúng ra ta phải nghĩ đến.

Bửu Bửu trợn mắt nói :

- Nếu như sự kiện đêm hôm qua ngươi gặp phải, ngươi có thể ra mặt xử trí cho công minh không?

Tiêu Ngạo Vân biết chỉ có một cách để trả lời, liền nói :

- Việc đó chẳng cần nghi ngờ gì nữa!

Bửu Bửu cuối cùng cũng cười nói :

- Đó mới có thể gọi là võ gia chi đạo.

Nghê Thu Nhu khẽ hứ một tiếng. Bửu Bửu bắt đầu ngắm nghía người đẹp. Tính kiếm chuyện làm rắc rối y thị chơi, chợt Tiêu Ngạo Vân nói :

- Cô ấy là biểu muội của ta, Nghê Thu Nhu.

Bửu Bửu gật đầu, cười hì hì nói :

- Anh hùng ái mỹ nhân, đúng vậy! Mỹ nhân mộ anh hùng, vốn cũng nên như vậy!

Nghê Thu Nhu nghe xong, mặt đỏ ửng. Tiêu Ngạo Vân thì rất sượng sùng, cười khô khan nói :

- Ngươi hãy tha cho ta đi, Tiểu Khất Nhi!

Bửu Bửu vênh cái gương mặt quả trứng nói :

- Hừ! Ngươi thế mới tự chuốc lấy khổ. Ngươi cứ vương vấn theo ta như hình với bóng, có mục đích gì? Thật làm cho ta cảm thấy phiền toái. Lại còn phái gia nhân đồ tử đồ tôn đi khắp nơi tìm ta trả nợ giùm ta, tính mượn cớ mua chuộc ta à? Đúng là si nhân thuyết mộc thoại.

Tiêu Ngạo Vân bất chợt nổi nóng nói :

- Ngươi thật là điêu quái! Chuyện gì cũng không vừa lòng ngươi, cuối cùng ý ngươi muốn gì?

Bửu Bửu vì mục đích riêng nên nhún nhường nói :

- Ta không biết ngươi tìm ta có việc gì? Làm sao biết ý ngươi muốn gì?

Tiêu Ngạo Vân vui vẻ nói :

- Phụ thân ta bằng lòng thâu nhận ngươi, từ nay bọn ta có cùng nhau chung sống rồi.

Bửu Bửu đang uống trà, bất ngờ nghe nói như vậy bị sặc ho một hơi :

- Sặc chết đi thôi! Xem cái bộ vui mừng của ngươi kìa!

Tiêu Ngạo Vân trợn mắt nhìn Bửu Bửu rồi cười nói :

- Ngươi có vui mừng không, Tiểu Khất Nhi? Sau này ta sẽ lo lắng cuộc sống của ngươi, không ai dám khinh thường ngươi. Ai dám ăn hiếp đệ đệ của ta, ta sẽ dạy cho họ những bài học giá trị.

Bửu Bửu ho một hơi, lại bất chợt cười ha hả không ngớt. Nghê Thu Nhu có

vẻ sợ, dựa gần Tiêu Ngạo Vân nói :

- Biểu ca, người xem hắn chẳng phải mừng đến phát điên ư?

Tiêu Ngạo Vân cảm thấy không đúng lắm, kêu rằng :

- Tiểu Khất Nhị..

- Ha ha hạ..

Bửu Bửu cười đến ôm bụng nói :

- Ấy da! Cười chết đi thôi! Đau bụng quá, không thể cười nữa được.

Nghê Thu Nhu nói :

- Thì ra ngươi muốn làm cho bọn ta vui lòng!

Bửu Bửu chẳng đếm xỉa gì đến nàng, nói nghiêm chỉnh :

- Sợ không thể như ý nguyện của ngươi được, Tiêu Ngại Tử! Kết huynh đệ phải nói đến duyên phận. Duyên phận của bọn ta chỉ ở mức độ bằng hữu mà thôi. Càng không thể sống chung với ngươi được, xin thứ lỗi.

Tiêu Ngạo Vân quyết tâm nói :

- Ngươi còn nhỏ, không người săn sóc, ta lại không có huynh đệ làm bạn, đó chẳng phải là duyên phận sao?

Bửu Bửu thấy kéo dài không hay, liền nói gọn :

- Thôi thì thế này nhé? Sẽ kỳ hạn trong một tháng! Trong một tháng ta tạm sống ở nhà ngươi, nhưng mà ngươi không được cưỡng bức ta rửa mặt và thay quần áo. Và phải tìm rất nhiều đồ chơi cho ta. Sau một tháng nếu như hai bên đều thích ứng với nhau thì sẽ quyết định nên kết thành huynh đệ hay không?

Tiêu Ngạo Vân gật đầu nhận lời. Nghê Thu Nhu khinh thường nói :

- Đứa bé hành khất yếu điểm không ít, có người thu nhận ngươi là quá ư phúc hậu rồi, còn bày đặt ra điều kiện. Thật là được chanh muốn bưởi. Lại nữa, ngươi toàn thân bẩn thỉu, không chịu tắm sạch sẽ, ta thấy phát ớn nhợn, còn nói chi đến chuyện sống chung một nhà.

Trề cái miệng nhỏ, Bửu Bửu nói :

- Thứ nhất, ngươi làm duyên làm dáng ra điệu tiểu thơ, ta xem chả vừa mắt. Đừng quên rằng ngươi cũng là người sống gởi nhờ. Thứ hai, ta vốn không cần thiết biểu ca ngươi phải tốt với ta, chẳng cần phết son lên mặt. Thứ ba, ngươi tưởng ngươi là nữ tử của hoàng đế à? Ta sẽ sợ ngươi ư? Còn khuya!

Nghê Thu Nhu trợn mắt giận dữ nói :

- Ngươi thật to gan, một tên tiểu hành khất lại dám nói với tạ..

Tiêu Ngạo Vân ngắt lời :

- Thu Nhu, nếu ngươi vô lễ như vậy thì hãy về trước đi. Tiểu Khất Nhi còn nhỏ, ngươi nên nhường nhịn hắn một chút. Ngươi cứ nóng nảy như vậy có phải làm hắn hoảng sợ hay không?

Nghê Thu Nhu không chịu thua nói :

- Biểu ca! Người ta bất bình vì ngươi. Hắn hư hỏng như thế này tại sao ngươi lại còn bênh hắn? Đối với đại thúc ngươi còn chưa thuận tình như thế. Ta thấy hắn chẳng có gì đặc biệt.

Tiêu Ngạo Vân cười nhạt nói :

- Nếu như ngươi thấy được thì đâu phải là ngươi.

Nghê Thu Nhu tức muốn chết, giận không thèm nói nữa.

Bửu Bửu cười hì hì, nhìn hai người vì hắn mà cãi lẫy, giống như xem hát, dường như không can hệ gì đến mình vậy, nhưng vẫn tìm hiểu cho rõ ràng quan hệ của hai người.

Tên tiểu nhị đứng bên cạnh cười căng nét mặt. Bửu Bửu nói :

- Hôm nay có một nữ sĩ, hãy để Nghê cô nương chọn thức ăn.

Nghê Thu Nhu hầm hầm trợn mắt, ý muốn nói "nhất định phải dạy bảo ngươi đàng hoàng".

Bửu Bửu trợn mặt nhìn lại, làm như không có việc gì, cứ khoái chí cười. Nếu trên mặt không có nám đen thì nụ cười ấy sẽ đẹp hơn gấp trăm lần.

Nghê Thu Nhu cao ngạo nói với tiểu nhị :

- Cho một đĩa cua, ngoài ra rượu ngon thức ăn ngon thì xem đấy mà chọn cho thích hợp.

Tiểu nhị cúi người đi làm phận sự, Tiêu Ngạo Vân và Bửu Bửu biết rõ Nghê Thu Nhu cố ý làm cho Bửu Bửu ăn không nổi nên mới gọi món cua ăn rất khó khăn nên hai người nhìn nhau cười.

Tiêu Ngạo Vân nói với một tiểu nhị khác :

- Ngươi đi Cát Hương hiên lựa loại kẹo mật thượng hạng đựng trong một hộp lớn đem đến đấu võ trường của Hà viên ngoại nói là của ta. Làm đàng hoàng tất sẽ thưởng cho.

Tên phổ ky vui mừng nhận lời và cảm ơn rồi ra đi làm ngay.

Nghê Thu Nhu rất đỗi ngạc nhiên hỏi :

- Biểu ca mua kẹo mật điểm tâm nhiều như vậy để cho ai ăn thế? Ta không thích ăn thứ đó đâu.

Tiêu Ngạo Vân vô cùng thích thú nhìn biểu muội và từ từ nói :

- Cho Tiểu Khất Nhi ăn đấy, hắn không thích ăn những món thịnh soạn.

Nghê Thu Nhu háy Bửu Bửu, biểu lộ sự khinh thường.

Một lát sau cua, rượu, thức ăn được đem đến. Bửu Bửu chỉ ăn thức ăn thông thường, cua và rượu không đá động đến. Thực ra hắn là người phương nam, ăn cua, tôm, ba ba rất sành điệu. Chỉ vì chuyện gì cũng chẳng muốn làm lấy, tự nhiên có người làm sẵn, cứ ngồi đó mà cũng vẫn thưởng thức được những món ngon như vậy.

Quả nhiên, Tiêu Ngạo Vân đem một con cua lột sẵn gắp bỏ vào trong chén hắn.

Hắn tỏ ra cảm ơn và tươi cười, ăn ngon lành thích thú gọi là cảm ơn kẻ phục vụ mình.

Nghê Thu Nhu ở bên cạnh càng nhìn càng không vừa lòng. Tiêu Ngạo Vân

có bao giờ đối với nàng ôn tồn như thế? Nhưng có giận cũng đành để trong bụng, không dám nói ra để bị chế nhạo. Nhưng khổ nỗi Bửu Bửu cứ hân hoan đắc ý nhìn nàng ta, lại còn làm mặt khỉ với nàng. Tiêu Ngạo Vân đang bận nên không nhìn thấy. Nghê Thu Nhu muốn nói cũng chẳng có ai nghe, chỉ giận đến nỗi không ăn cơm được.

Đến giờ ngọ, quảng trường đấu võ của Hà viên ngoại tấp nập đông người. Người phục dịch hướng dẫn Tiêu Ngạo Vân ba người đến chỗ ngồi quan khách. Hà viên ngoại cười hí hửng đích thân cung kính đón tiếp.

Chỗ ngồi của quan khách phía trước đều có đặt bàn dài. Trên bàn có trà nước.

Cái hộp kẹo mật dĩ nhiên đặt trước mặt Bửu Bửu. Bửu Bửu cũng chẳng khách khí, lấy kẹo ra ăn. Thấy quan khách cùng ngồi đều lấy mắt nhìn hăn, hắn tinh nghịch lấy kẹo nhét vào miệng mỗi người một cục. Mọi người thấy có mặt Tiêu Ngạo Vân nên đều ngậm kẹo và nói lời cảm ơn. Hắn cười cười gật đầu tỏ ra rất tự nhiên. Thấy Nghê Thu Nhu chê hắn tay dơ không thèm ăn, hắn bỗng nhiên lấy một cục kẹo mật nhét vào lỗ mũi của nàng ta, xong cười to lên.

Xung quanh quần hùng thấy Bửu Bửu ăn mặt rách rưới, lại ngạc nhiên ngồi nơi hàng khách sang trọng, Tiêu Ngạo Vân còn kèm hắn, tưởng rằng hắn là nhân vật từ đâu đến. Có người tưởng hắn là Thiếu bang chủ của Cái bang nên không dám xem thường hắn. Thấy hắn vui đùa tự tại, làm cho Nghê Thu Nhu ấm ức chịu không nổi.

Những hiệp khách đa tình sửng sốt trước nhan sắc diễm lệ của Nghê Thu Nhu thấy hắn đường đột chế giễu giai nhân như vậy đều tỏ ý bất bình.

Lúc này anh hùng hảo hớn các nơi có ý thượng đài đã đến rất nhiều. Người nào cũng thèm thuồng đối với một trăm lạng vàng, đồng thời có thể nhứt cử thành danh, cho nên cũng muốn múa tay múa chân trổ tài xem sao. Cũng có

không ít những tay mới ra lò, muốn mượn đấu trường để được dương oai nổi tiếng. Người người đông đảo ồn ào náo nhiệt.

Hiện tại có một vị trẻ tuổi chừng trên dưới hai mươi, dung diện như một thư sinh tuấn tú, dẫn theo sau một đoàn tùy tùng đông đúc đi đến. So với Tiêu Ngạo Vân thì hắn có phần trội hơn phần cung cách văn vẽ nho nhã, mặt luôn mỉm cười, ánh mặt ôn hòa. Bất cứ ai nhìn vào đều cho chàng ta là con nhà quan từ kinh thành đến đây du ngoạn.

Tung! Tung! Tung!

Ba tiếng trống vang lên, quần hùng lập tức im lặng. Hà viên ngoại hào phóng từ từ bước lên lôi đài, cung tay hành lễ chào mừng anh hùng bốn phương, xong nói to lên :

- Bỉ nhân rất đỗi vinh hạnh được anh hùng hảo hán các nơi xem trọng, đã chịu khó đến hữu hội võ trường tham gia thi đấu, làm cho bỉ nhân cảm thấy vinh dự vô cùng. Xin gởi đến quí vị lời chúc mừng thâm tình kính mến nhất. Tự cổ văn nhân có văn nhân hữu hội, bọn ta là ahu của giới giang hồ, tổ chức thế võ hữu hội là đương nhiên. Để không uổng phí nhất sinh võ học, bây giờ ta tuyên bố cuộc thí võ bắt đầu.

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm. Một gã đại hán ánh mắt linh hoạt, râu mép vễnh lên, lao người nhảy lên võ đài, hướng về phía Hà viên ngoại cung tay kính chào, đoạn xoay ra phía quần hùng cũng cung tay chào lễ phép, rồi nói to lên :

- Thưa chư vị anh hùng! Kẻ bất tài Thường Vân Thiên, được sự ủy thác của Hà phủ tổng hộ viện, đến đây thay mặt Hà viên ngoại giải thích phương thức đấu võ.

Mỗi vị anh hùng thượng đài đấu võ chỉ cần thắng được ba lần, sẽ được mời đến ngồi ở nơi bàn quan khách danh dự nghỉ ngơi, để đợi đến lượt quyết đấu chung cuộc.

Tuyệt đối cấm kỵ dùng độc môn và ám khí, càng không chấp nhận mượn võ đài làm nơi rửa hận tầm thù. Đao kiếm vô tình, khó tránh thọ thương, xin ơn trời cao đức rộng đừng để thương vong đến tánh mạng. Chư vị anh hùng đều là giám khảo, không biết ai có kiến nghị gì không?

Quần hùng nghe xong thầm trao đổi một hồi, cảm thấy cũng hợp lý nên đồng thanh chấp nhận. Thường Vân Thiên tươi cười, lại cung tay cúi chào, nhảy xuống lôi đài.

Tung! Tung! Tung!

Lại một hồi trống vang lên, cuộc đấu võ chánh thức bắt đầu.

Tần Bửu Bửu nghe bọn họ lao xao nói không ngừng, hơi mệt mỏi tựa vào vai của Tiêu Ngạo Vân nghỉ mệt. Tiêu Ngạo Vân không dám nhúc nhích, sợ làm hắn kinh động. Nghê Thu Nhu thấy vậy phát cười, nàng đang nhìn cái vẻ hồn nhiên đáng yêu, chẳng biết trời cao đất dày là chi của Bửu Bửu, bỗng chốc những sự ganh ghét trong lòng của nàng đối với Bửu Bửu bỗng tan biến mất tự khi nào, và cho đó là hành vi thuần chơn của trẻ con.

Tiếng trống át tai làm cho Bửu Bửu tỉnh dậy, bất chợt trách móc :

- Đã nói rõ ràng là bắt đầu nhưng kéo dài mãi cho đến bây giờ cũng chẳng thấy có ai lên đánh cả, thật không vui chút nào. Biết vậy không thèm đến đây.

Nghê Thu Nhu cười nói :

- Là đấu võ chứ không phải đánh nhau!

Tiêu Ngạo Vân cũng không kềm được, bật cười :

- Gần tới rồi, xem nào, chẳng phải có người thượng đài đấy ư?

Trong lúc đang trò chuyện, Hà phủ đưa ra một võ sư trung niên hán tử nhảy lên lôi đài. Người này coi bộ công phu võ nghệ thập phần vững chắc. Y cung tay chào xung quanh mọi người rồi nói :

- Tại hạ là Lỗ Vệ Minh, người Tề Nam tỉnh Sơn Đông, hân hạnh được Hà

phủ giới thiệu làm tiên phong để mời chư vị anh hùng. Không biết có vị anh hùng nào muốn lên đài chỉ giáo!

Dưới đài anh hùng các nơi vốn không muốn đem thân làm bia đỡ đòn, cho nên chần chừ, không có ai muốn đăng đài tiên phong cả. Bây giờ thấy có một người thượng đài thách đấu, đều nhốn nháo muốn lên thử sức. Một thiếu niên độ mười tám, mười chín tuổi, hình như mới vào chốn võ lâm, mặc hoa phục, giành lên trước, nói :

- Thôi thì để ta Đinh Minh Nhơn thỉnh giáo với vị nhân huynh vài chiêu vậy.

Nói xong, Đinh Minh Nhơn lẹ như chớp bay thẳng lên đài, còn xoay người lượn quanh trên không trung ba vòng, chứng tỏ võ công của hắn chẳng những cao cường mà còn ảo diệu nữa. Mọi người lại một trận hoan hô vang dội.

Tần Bửu Bửu vỗ tay kịch liệt, tiếng nói non nớt kêu lên :

- Đẹp quá! Đẹp quá!

Trong lòng lại thầm nghĩ :

"Đẹp thì đẹp thật, nhưng đối địch thì có tác dụng gì không?"

Dưới đài quần hùng chỉ ngợi khen bằng miệng, còn Bửu Bửu thì vỗ tay kịch liệt, thành ra nổi bật hơn cả. Hiệp khách Đinh Minh Nhơn nghe tiếng quay đầu nhìn khe khẽ cười, hơi ngạc nhiên vì thấy hắn là đứa trẻ con mà lại ngồi ở hàng ghế khách quí. Cái người tuấn nhã thư sinh ban nãy vừa mới đến cũng chú ý đến âm thanh đặc biệt của Bửu Bửu, trong lòng có tính toán. Nhìn vào nơi phát âm, thấy mớ tóc dài đen phía sau lưng của Bửu Bửu, trong lòng vừa kinh vừa mừng, vừa nôn nóng, nhưng làm như tỉnh bơ không có gì.

Lúc này trên võ đài đang đấu quyết liệt. Võ sư của Hà phủ đánh địch bằng tay không. Hiệp khách thiếu niên Đinh Minh Nhơn đương nhiên cũng chẳng dùng binh đao. Hai người giao đấu hồi lâu vẫn bất phân thắng bại.

Bất chợt Lỗ Vệ Minh bỗng biến chiêu thức Phiên vân phục vũ chẻ vào thân người của hiệp khách Đinh Minh Nhơn. Đinh Minh Nhơn cười to lên một tiếng, với chiêu Trường hồng quán nhựt tả hữu, thượng hạ phóng liền ba chưởng, rất vất vả mới hóa giải được chiêu Phiên vân phục vũ. Đinh Minh Nhơn nhất chiêu đắc thủ, chuyển thủ thành công. Thân người hơi khom, dùng chiêu La hán chiếu nguyệt, tấn công vào ngực và bụng của Lỗ Vệ Minh.

Lỗ Vệ Minh thấy thế kinh hoảng, muốn tránh nhưng không kịp. Một chiêu Bế môn khai song chống đỡ thế công nơi bụng, thân hình hơi nghiêng, nhưng vẫn không tránh khỏi một đòn đánh mạnh vào ngực.

Bình!

Lỗ Vệ Minh kêu lên một tiếng thê thảm, té văng ba thước nằm tại võ đài, may mắn là không trọng thương lắm.

Lỗ Vệ Minh lồm cồm ngồi dậy, nói một tiếng :

- Xin thua!

Rồi bước xuống đài làm mọi người xôn xao kêu lên hoan hô. Đinh Minh Nhơn hớn hở hăng hái cung tay cảm ơn.

Tần Bửu Bửu đóng kịch cũng rất là tuyệt. Trước mặt Vệ Tử Y ngoài trừ nói chuyện vui đùa, nhất thiết những biểu hiện gì hắn đều rất chân thật. Bọn họ cùng nhau hiểu ý, không nói ra, cùng nhay thấy thú vị. Nhưng trước mặt những người như Tiêu Ngạo Vân, hắn lại thật sự có thể hóa trang thành Tiểu Khất Nhi không chút sai sót, đúng là kịch như nhơn sinh, nhơn sinh như kịch. Đóng vai y như thật, không chê được chỗ nào.

Lúc bấy giờ hắn ngoẻo đầu làm như chẳng hứng thú gì cả, nói :

- Đây có phải là đánh lộn không? Tại sao không thấy họ níu nhau thành cục, không kích thích chút nào. Nhưng mà bay qua bay lại thì xem cũng hay hay..

Những nhân vật võ lâm ngồi gần bàn quan khách danh dự nghe Bửu Bửu nói

như vậy đều phát cười to lên. Thoạt tiên tưởng hắn là Tiểu bang chủ của Cái bang hoặc là một nhân vật quan trọng nào, không ngờ hắn thì ra không biết võ công. Một vị đại hán không biết họ cười gì, rời khỏi ghế danh dự nhìn Đinh Minh Nhơn với dáng điệu xem thường, thét lên một tiếng, nhảy lên võ đài, tiếng nói như la đồng :

- Nhứt Chùy Chấn Địa Đông Nhứt Hùng xin thọ giáo cao chiêu của các hạ.

Chỉ thấy Đông Nhứt Hùng tay cầm một cặp chùy đồng oai phong lẫm liệt, hãi sợ hết Trương Phi.

Đinh Minh Nhơn nhìn thấy người mới đến là một đại hán khỏe mạnh như trâu cỗ, cầm hai cái đại chùy nặng hơn trăm cân mà vẫn thấy nhẹ tênh. Biết là trận này gặp khó khăn, tuy trong bụng cũng có cảnh giác nhưng không chút nao núng, rút kiếm trên lưng ra chuẩn bị thi đấu.

Thông thường những người dùng trường kiếm đều biết chỗ nào là cấm kỵ. Nếu không có công lực thâm hậu như Vệ Tử Y, Tiêu Nhất Bá hoặc là những tay có bửu kiếm chém sắt như chém bùn, lưỡi kiếm bao giờ cũng chẳng đụng với đại đồng chùy.

Khi kiếm bị chạm rớt xấu hổ là việc nhỏ, tay không binh khí nguy hiểm đối với tánh mạng là việc to.

Đinh Minh Nhơn dĩ nhiên không có công lực thâm hậu, thanh kiếm trong tay cũng chẳng phải là thượng phẩm, lẽ ra phải buông kiếm mà rút lui, không nên lấy cứng chọi cứng, nhất là đại đồng chùy của Đông Nhứt Hùng. Đông Nhứt Hùng thấy Đinh Minh Nhơn cứ né tránh mãi, không trực tiếp đương đầu với hắn, giận thét lên :

- Mẹ nó, đồ vô dụng! Cứ xẹt qua xẹt lại tránh né là anh hùng hảo hán cái nổi gì chứ? Đấu võ mà như ngươi thì suốt đời cũng chẳng phân được thắng bại, còn đánh nổi gì?

Nói xong Chấn Địa Thập Bát Chùy tung ra đệ nhất thức Chùy đoạt thượng

phong, thế mạnh như vũ bão, đánh thẳng vào người của Đinh Minh Nhơn. Đinh Minh Nhơn bị đối phương mắng nhiếc đến đỏ mặt, không chạy dài nữa, vung kiếm lia lịa xem chừng như muốn nuốt sống Đông Nhứt Hùng. Một chiêu Giá hạt tây qui không chút nương tình đâm thẳng đến.

Đông Nhứt Hùng lập tức tinh thần phấn chấn lên, vung đôi đại chùy nặng hơn trăm cân đánh thẳng vào Đinh Minh Nhơn. Chỉ thấy hình tượng của kiếm và đại chùy tua tủa như bươm bướm đơm hoa, làm cho người xem dưới đài đều đứng tim nín thở, chăm chú nhìn xem, lo sợ không ngớt. Nhiều người nảy sinh ra nản chí, không còn tâm ý tranh hùng nữa, nhưng Hà viên ngoại rất vui lòng toại nguyện giống như hôm nay đã hoàn thành một sứ mạng, không ngớt cười hi hi.

Lúc này Đinh Minh Nhơn và Đông Nhứt Hùng cả hai đều đem toàn lực ra công kích đối phương, xem thế trận như kẻ thù bất cộng đới thiên. Tuyệt học của Đông Nhứt Hùng chấn địa thập bát chùy đã sử dụng đến mười bảy chiêu, một chiêu Đảo chùy lão chung, hai quả chùy vung lên càng lúc càng nhanh, tiếng gió vu vu hướng về trường kiếm của Đinh Minh Nhơn. Hai người sáp lại rồi dang ra. Đông Nhứt Hùng thét to một tiếng, tung ra một chiêu sau cùng là Chung phận song gia. Bỗng nhiên cái chùy bên tả vuột khỏi tay xoay tròn như con quay đụng mạnh vào thanh kiếm trong tay của Đinh Minh Nhơn. Đinh Minh Nhơn định tránh qua nhưng không đủ sức. Một tiếng kêu kẻng, thanh kiếm bị đánh rơi xuống đất, thắng bại khỏi nói người ta cũng dư biết.

Tần Bửu Bửu nói nhỏ bên tai Tiêu Ngạo Vân :

Cái lão huynh to con ấy cái vũ khí của hắn xoay giống như con quay của ta chơi hồi nhỏ. Không biết hắn có chịu cho ta mượn chơi không? Ngươi đi hỏi hắn có được không?

Tiêu Ngạo Vân nghẹn miệng tức cười, cũng nói nhỏ bên tái hắn rằng :

- Người giang hồ vũ khí là tiêu biểu cho địa vị thân phận. Mượn của người ta là điều cấm kỵ. Ngươi muốn chơi đợi chút nữa ra sẽ mua một con quay to cho ngươi chơi, nhất thiết không được đến mượn của hắn.

Bửu Bửu lấy làm lạ nhìn Tiêu Ngạo Vân một cái, nói nhỏ :

- Đợi chút nữa ư? Bọn ta chẳng xem đến chung cuộc ư? Tuy là bọn họ vẫn vừa bay vừa nhảy làm cho người ta phát chóng mặt, nhưng xem cũng hay đấy, không xem hết thật uổng!

Tiêu Ngạo Vân tánh thanh niên tự phụ cười nói :

- Những loại võ công như thế này ta xem lâu phát ngủ gục.

Bửu Bửu cười thầm trong bụng :

"Cũng lại một tay tự đại, ngươi định chết ư?"

Bộ điệu hồn nhiên như chẳng hiểu chuyện đời, Bửu Bửu nói :

- Đâu có, ta cảm thấy xem rất hay.

Tiêu Ngạo Vân nói :

- Từ nhỏ ta đã từng xem nhiều võ công. Võ công của bọn họ tầm thường như vầy có gì đáng kể, chỉ có những người chưa học võ mới xem thấy hay.

Bửu Bửu đôi mắt linh lợi nhìn chăm chăm Tiêu Ngạo Vân, nói từng tiếng một :

- Nói thật chứ? Ngươi so với hắn giỏi hơn nhiều?

Tiêu Ngạo Vân ngờ ngợ cảm thấy không hay lắm, nhưng lời đã nói ra đâu có thể lấy lại được. Gật đầu nói :

- Đương nhiên!

Cười cười mãn nguyện, hai bên gò má lún sâu hai cái đồng tiền, Bửu Bửu vỗ tay nói :

- Thế thì tốt quá! Nếu như ngươi tự thấy bản lĩnh của mình cao cường thì hãy lên đánh với hắn một trận. Nếu như ngươi không dám thì coi như ngươi nói láo!

Bửu Bửu cố ý làm ra vẻ trẻ con, cao hứng nhảy nhót, nói lớn tiếng, cố ý để cho những người bên cạnh đều nghe thấy, để cho Tiêu Ngạo Vân không thể nuốt lời, để đo lường võ công của hắn thâm hiểm như thế nào. Nhưng đối với Tiêu Ngạo Vân là đại nhân vật có danh vọng như vậy, đâu được nói láo với một đứa trẻ?

Lúc bấy giờ, Nhứt chùy chấn địa Đông Nhứt Hùng lại đánh bại thêm một đối thủ nữa, hắn đã thắng được hai lần. Chỉ cần hạ thêm một đối thủ nữa thì có thể xuống bàn nghỉ ngơi.

Tiêu Ngạo Vân bị Bửu Bửu dùng lời nói thách thức, nhứt thời không biết nên đi hay không đi? Thượng đài đấu với Đông Nhứt Hùng ư? Tiêu Ngạo Vân là quý tử duy nhất kiêm thừa kế của Kiến Huyết Ma Quân Tiêu Nhất Bá. Đấu võ như vậy không hợp với thân phận chút nào. Không đi, há chẳng phải thành người nói láo?

Đứng phía sau lưng Tiêu Ngạo Vân là một trong hai tên đầu lĩnh thuộc hạ của đại bá đầu Sát thủ Lý Khôi, thấy thiếu chủ nhân phân vân khó xử liền nhanh như chớp phóng người nhảy lên lôi đài, vừa đứng vững quần hùng đã la ó hoan hô. Hắn rất thản nhiên cung tay chào nói :

- Tại hạ là môn hạ Hắc Hạc tử bang Lý Khôi, đến đây thọ giáo với ngài vài chiêu.

Tiêu Ngạo Vân hít nhẹ một hơi, nhìn Bửu Bửu cười. Bửu Bửu cũng không nói gì.

Sát thủ Lý Khôi là một tay có hạng trong Hắc Hạc tử bang, cũng là một tay nổi tiếng tâm địa độc ác tỏ ra nổi bật trong bang, rất được Phiêu bá tử và đại bá đầu trọng dụng.

Nhứt chùy chấn địa Đông Nhứt Hùng thấy đối thủ là tây phương nhứt bá đồ đệ của Hắc Hạc tử bang, biết đối phương võ công chẳng kém, nên đem hết sức dũng mãnh dùng một chiêu Đảo chùy lão chung tấn công ngay. Sát thủ

Lý Khôi cũng chẳng kém cỏi gì, như ngọn lửa đang bùng cháy, võ công tập trung vào đôi bàn tay cứng cỏi, thô kệch như da trâu, tung ra một chiêu kháng địch Không thủ nhập bạch nhẫn. Tay tả đánh thẳng vào giữa người, tay hữu bất ngờ giật lấy đại đồng chùy của Đông Nhứt Hùng đang bay đến. Đông Nhứt Hùng thấy đôi đại chùy của mình còn lại chỉ có một, tức giận gầm thét liên tục, miệng kêu "Á... Á" to tiếng. Tay hữu liền tung ra đại đồng chùy với một chiêu Chấn địa hướng tung cước thẳng vào tâm thất của Lý Khôi, cố ý đánh cho hắn một đòn chí tử. Lý Khôi cười lạnh lùng một tiếng, lấy đại chùy đã cướp được vận động chạm vào chùy của Đông Nhứt Hùng, thừa dịp Đông Nhứt Hùng đang lo giật lại đại đồng chùy liền áp sát gần, tả thủ ấn mạnh vào ngực của Đông Nhứt Hùng.

- Á!

Đông Nhứt Hùng kêu lên một tiếng thảm thiết, thân hình của gã theo đà của sức mạnh mà bay xuống lôi đài, rơi xuống giữa đám đông người. Quần hùng biết rằng nếu bị cái thân khổng lồ ấy đè đến chẳng chết cũng bị thương nên chạy túa ra để tránh. Một tiếng "bịch" vang lên, Đông Nhứt Hùng rơi xuống đất, không chết cũng ngất ngư. Tần Bửu Bửu có ý muốn cứu hắn nhưng sợ bại lộ tung tích của mình nên nín lặng. Thấy hắn từ từ gượng đứng dậy một cách đau đớn và đi luôn một nước. Cho tới cái binh khí mà người võ lâm yêu quí nhất cũng chẳng màng ngó đến, làm nhiều người không khỏi đau xót cho hắn.

Đôi mắt Tần Bửu Bửu hơi đỏ nhìn hắn bỏ đi, nhưng chẳng may lại nhìn phải gã thư sinh tuấn nhã cũng đang nhìn Bửu Bửu cười hì hì. Bửu Bửu như chẳng tin vào mắt của mình, dòm kỹ hơn nữa, lại hoảng hồn quay đầu trở lại ngay, tim đập thình thịch, thầm kêu :

"Gã thư sinh tuấn nhã ấy cuối cùng là ai?"

Tiêu Ngạo Vân thấy Bửu Bửu đôi mắt đỏ ửng nhìn theo Nhứt chùy chấn địa

Đông Nhứt Hùng bỏ đi, lại vội co đầu quay người nhìn về phía sau thì lấy làm lạ. Nhưng vì gã thư sinh ấy đã đi khuất cho nên hắn chỉ thấy một đám đông người thôi nên hỏi :

- Tiểu Khất Nhi! Ngươi làm sao rồi?

Tần Bửu Bửu trong lòng lo lắng nên nói :

- Tạ.. ta cảm thấy gã to béo ấy thật đáng thương. Trong lòng thấy khó chịu quá cho nên cứ nhìn hắn bỏ đi. Nào ngờ khi quay ngược đầu lại, gặp phải không biết bao nhiêu cặp mắt nhìn trân trân vào ta, dường như muốn đánh nhau với ta, làm ta sợ nên quay đầu trở về.

Nói xong ngã người dựa vào người Tiêu Ngạo Vân, cất tiếng run run :

- Tiêu... Tiêu Ngại Tử, ngươi đoán bọn họ có thể liên kết lại ăn hiếp ta chăng?

Tạ.. ta làm sao có thể đánh lại, ngươi nhất định phải tiếp ta nhé!

Tiêu Ngạo Vân nghe hắn nói thấy tội nghiệp, ôm choàng vai hắn vào người mới phát hiện xương cốt của hắn vô cùng gầy nhỏ, tự nghĩ người phương nam chắc đều như vậy nên cũng không để ý, an ủi hắn rằng :

- Có ta ở đây, ai dám hà hiếp ngươi. Bọn họ chỉ hiếu kỳ không hiểu tại sao đứa bé như ngươi lại ngồi nơi bàn khách quí, tuyệt đối không dám động đến một sợi lông chân ngươi. Trừ phi bọn họ chẳng muốn sống với Hắc Hạc tử bang. Nhìn ra thiên hạ chẳng ai dám to gan như vậy.

Tần Bửu Bửu cười thầm :

"Như con quỉ ngươi đây, đại ca ta dư sức dám".

Nhưng miệng lại không nói gì, chỉ gật đầu mà trong đầu óc đang tìm phương cách đối phó.

Nghê Thu Nhu thấy Bửu Bửu sợ đến nói chẳng ra lời liền nói :

- Biểu ca, Tiểu Khất Nhi chẳng phải là người võ lâm, xem nhiều những thứ đánh đấm máu đổ sợ không nổi. Thôi thì hãy dẫn hắn đi về nào.

Tiêu Ngạo Vân thấy điều may mở lối, mừng rỡ nói :

- Được, theo ý biểu muội vậy.

Nói rồi, xoay qua Bửu Bửu nói :

- Tiểu Khất Nhi, bọn ta đi thôi!

Tiêu Ngạo Vân kéo người hắn dậy :

- Thôi đừng xem nữa, ta dẫn ngươi đến nhà ta chơi nhé!

Tần Bửu Bửu thấy gã thư sinh tuấn nhã không có ở đó nên gật đầu nói :

- Thôi cũng được! nếu như không có gì vui ta cũng đi thôi.

Tiêu Ngạo Vân cười nói :

- Không để ngươi thất vọng đâu.

Nói xong, như sợ Bửu Bửu đổi ý kiến, Tiêu Ngạo Vân vội kéo tay hắn rời khỏi võ trường. Trên đường đi, Bửu Bửu dùng lời nói rào đón, cuối cùng hiểu được tổ chức thi đấu võ không quan hệ gì đến bản thân Tiêu Nhất Bá, hoàn toàn là do sự háo danh của Hà viên ngoại mà dựng lên. Tuy không hoàn toàn tin tưởng nhưng không dám hỏi thêm vì sợ bị người ta nghi ngờ.

* * * * *

Phía sau viện Thiên Hương lầu, nơi một mé hiên phía bắc đặc biệt rộng rãi ấy, vị thư sinh tuấn nhã thần bí lúc nãy ở võ trường đang ngồi trên ghế bành, trầm ngâm suy nghĩ giây lát, vung vai một cái, uống một chút trà ngon mà tùy tùng vừa đem đến, nhìn hơi nóng trong miệng ly bay lên, hít một hơi nói :

- Trời mới biết Bửu Bửu tại sao bỗng nhiên lại dấn thân chung cùng với con của Tiêu Nhất Bá.

Người tùy tùng nói :

- Thủ... không, công tử! Ngài thử đoán dụng ý của Bửu Bửu xem?

Thư sinh tuấn nhã mỉm cười nói :

- Thì có dụng ý gì đâu. Chẳng qua thích vui đùa làm bậy đó thôi.

Xem ra vị công tử này có thể coi như bạn tốt của Bửu Bửu.
Chính là tay đương kim cự phách ở phương bắc, chủ nhân của Kim Long Xã Kim Đồng Diêm La Vệ Tử Y, còn vị tùy tòng ấy là Khai đao Mã Thái.
Hơn nửa tháng trước Bửu Bửu lén trốn khỏi Tử Ngọ Linh, chỉ để lại mấy chữ "Ngã vân du tứ hải dã, Bửu Bửu lưu." Ai cũng tưởng rằng hắn đi chơi vài ngày sẽ về, nào ngờ đã quá bảy ngày mà chưa thấy bóng dáng. Vệ Tử Y nửa đêm trăn trở, nhớ lại trong lúc Bửu Bửu bệnh tình từng hỏi chuyện Tiêu Nhất Bá có huynh đệ không?
Đoán chắc hắn tìm đến Tiêu Ngạo Vân chơi, lại thêm căn cứ vào kết quả đại thủ lãnh Cửu Diện Diêm Quan Triển Hy điều tra ra, Vệ Tử Y không yên tâm để Bửu Bửu đơn thân vào chỗ hiểm nguy. Vì thế chàng mới cải trang thành thư sinh tuấn nhã, đi về hướng tây mà tìm, hy vọng giữa đường sẽ tóm được Bửu Bửu.
Sở dĩ Vệ Tử Y hóa trang như vậy là vì không muốn có sự xung đột với Tiêu Nhất Bá. Vệ Tử Y cùng với Mã Thái hai người định đến Võ Uy thì nghe nói có thi tài đấu võ, thầm nghĩ cái kẻ "gây nên sự tình" Bửu Bửu nhất định sẽ đến phụ họa cho nên mới đến xem thử. Quả nhiên Vệ Tử Y tìm thấy gã ăn mày Tần Bửu Bửu và chàng rất ngạc nhiên khi phát hiện Bửu Bửu và Tiêu Ngạo Vân đi chung với nhau.
Mã Thái lo lắng nói :
- Bửu Bửu không biết tại sao lại hòa nhập cùng Tiêu Ngạo Vân? Nếu như bị phát hiện là có quan hệ với Kim Long Xã chẳng hóa ra quá nguy hiểm hay sao?
Vệ Tử Y cười nói :
- Ngươi lo lắng cũng phải đấy! Nhưng nhất thời chưa thành vấn đề. Bửu Bửu cải trang cũng rất có ý tứ, cái mụn ruồi son ở giữa trán không trông thấy được. Phải nói hắn thật là một "con quỷ linh tinh". Tiêu Ngạo Vân tuy lớn

hơn mấy tuổi nhưng không sao qua được hắn. Tạm thời có thể yên tâm.

Mã Thái còn hoài nghi :

- Cái tướng mạo của Bửu Bửu khiến người ta dễ chú ý, sợ không che giấu nổi.

Vệ Tử Y cười nói :

- Mặt của hắn thoa đầy đen sám, ai biết hắn là đẹp hay xấu?

Mã Thái lại nói :

- Cái bó tóc đen dài đến tận thắt lưng là một đặc trưng.

Vệ Tử Y thấy Mã Thái cứ mãi lo lắng nên nói :

- Thôi được! Một hai ngày tới đây ta nhất định mang hắn đi, không để hắn làm bậy.

Mã Thái nhướng mày :

- Bửu Bửu thật quá quắt. Im hơi lặng tiếng mà đi, làm cho ta tìm muốn phát điên lên.

Vệ Tử Y rất hứng thú nói :

- Bửu Bửu tưởng rằng đã giấu được hành tung, nào ngờ bọn ta lại tìm được ở đây.

Thấy hắn gặp bọn mình hoảng hốt thì cũng đủ vốn rồi.

Mã Thái cũng lộ vẻ vui :

- Khi nãy người trong cuộc tưởng rằng hắn gặp ma vậy...

Vệ Tử Y cười không nói, ánh mắt đăm đăm nhìn bức tranh sơn thủy. Hay là bức tranh sơn thủy ấy có thiết kế cơ quan? Mà có ai thiết lập cơ quan tại khách điếm này?

Mục đích gì đây?

Không! Vệ Tử Y chẳng để mắt đến bức tranh sơn thủy ấy. Chỉ là một thói quen, mượn đó để ngẫm nghĩ mục tiêu thứ hai của chuyến đi này, phải ra tay như thế nào cho thích hợp.

Mục tiêu thứ nhất là tìm Bửu Bửu, còn mục tiêu thứ hai là gì? Tức phải nên bắt đầu nói từ lúc Bửu Bửu chịu lạnh thấu xương để làm cho bệnh giả thành thật.

Tần Bửu Bửu vào giang hồ chưa lâu, đối với nhân, sự, vật không có nhiều kinh nghiệm, nhất thiết chỉ nhờ vào trực giác. Nhưng trực giác của hắn quả thật linh cảm, thêm vào bộ Óc tinh quái cho nên mọi việc hắn đoán mười phần thì sẽ đạt tám, chín.

Vệ Tử Y sở dĩ được trở thành cự bá nhất đại. Sự thông minh, trí tuệ, võ công, kiến thức, lòng can đảm, quả quyết, bình tĩnh, dũng mãnh và kỹ lưỡng của Bửu Bửu dù có nói thế nào cũng khó có thể so sánh được. Vệ Tử Y từ nhỏ phụ thân mất sớm, không có nơi nương tựa, cho nên đối với những người hiếu thảo với phụ mẫu rất mực kính trọng. Lại thêm Phương Tự Nhu đã kết bạn từ lâu với chàng, nên đối với bằng hữu không ý thức đề phòng, nên mới bị Phương Tự Nhu lợi dụng. Cho đến khi Bửu Bửu nằm trên giường bệnh mở lối ra, chàng mới bình tĩnh đề cao cảnh giác. Tuy chàng tin rằng trực giác của Bửu Bửu rất ít sai sót, nhưng cũng mong rằng kỳ này Bửu Bửu mất chuẩn xác vì một khi điều đó trở thành sự thực thì tình bạn cố tri về sau biết ăn nói thế nào.

Huynh đệ trong Kim Long Xã trên vạn người, Vệ Tử Y không thể vì cảm tình riêng mà đành cắt đứt sinh lộ của toàn thể huynh đệ. Suy đi nghĩ lại, cuối cùng cũng quyết định được lối ra. Tại thư phòng chàng cùng với Phương Tự Nhu đàm đạo rất lâu, nói hết bao điều bí mật và Phương Tự Nhu đã thố lộ tất cả.

Thứ nhất, Kiến Huyết Ma Quân Tiêu Nhất Bá thực sự có hỏi Đinh minh chủ ý đồ thống nhất võ lâm, nhưng lại ngại thế lực và uy vọng của Kim Long Xã, cho nên chần chừ chưa dám động thủ. Thủ hạ của hắn là Tam Bá đầu tuy chưa điều tra ra lai lịch và thân phận của Vệ Tử Y nhưng lại điều tra ra

bằng hữu của Vệ Tử Y là Phương Tự Nhu, vốn là người rất hiếu thảo với mẫu thân, cho nên thừa lúc hắn đi vắng đã bắt đi Phương lão bà, uy hiếp tánh mạng để buộc Phương Tự Nhu phải ám hại Vệ Tử Y.

Thứ hai, địa đầu xà Bắc Kinh thành Trương Phong và Lý Lương là thám tử của Tiêu Nhất Bá phái đến Bắc Kinh thành, nhiệm vụ duy nhất là gom góp tài sản để làm vốn cho cơ nghiệp bá chủ. Nào dè bọn họ vô tình làm nhục mạ đến Bửu Bửu. Bửu Bửu quỷ quái đã hủy hoại từ tám đến chín phần mười tài sản, bọn họ không thể xác định là do Bửu Bửu làm, nhưng nhất định phải bẩm báo cho Tiêu Nhất Bá biết. Vệ Tử Y thấy được điểm đó, từ lâu đã hạ lệnh cho phân đà Bắc Kinh giám sát Trương Phong và Lý Lương, chỉ khi nào hai người muốn đến Hắc Hạc tử bang mới lập tức bí mật giết chết để trừ hậu hoạn, để bảo vệ Bửu Bửu tạm thời khỏi bị bại lộ chân tướng.

Bửu Bửu bệnh hơn nửa tháng, Vệ Tử Y thấy hắn sau khi bệnh đã xanh, ốm đi nhiều. Trong khi đau lòng, chàng quyết định vài hôm nữa sẽ cùng hắn đi dạo chơi an dưỡng. Nào ngờ hắn lại ngang nhiên trốn đi chơi. Vệ Tử Y chỉ còn cách đi tìm, huống hồ ngày hẹn của Phương Tự Nhu và Tiêu Nhất Bá đã gần đến rồi. Chàng có ý muốn giúp bạn hiền một tay, giải thoát Phương lão bà khỏi vòng lao lý, cho nên hai người trước sau sẽ nối gót cùng đến địa đầu của Hắc Hạc tử bang.

Thời gian trôi qua khá lâu...

Tên tiểu nhị đem cơm và thức ăn đến. Mã Thái thấy Vệ Tử Y vẫn trầm tư liền lên tiếng :

- Công tử, trời tối rồi, nên ăn cơm đi. Những ngày này người vì Bửu Bửu mà ốm đi nhiều. Nay biết Bửu Bửu chẳng hề gì, nên ăn cho ngon lành một bữa.

Vệ Tử Y như đau nhói trong tim, bỗng nói ra một câu :

- Tình đã nặng sâu không oán trách!

Mã Thái mắt chớp lia, không hiểu, hỏi :

- Cái gì?

Vệ Tử Y cười nói :

- Hiện giờ ta mới cảm thấy sâu sắc rằng ta và Bửu Bửu không bao giờ có thể tách rời được, giống như số mạng của bọn ta đã khẳng định như vậy. Phải cùng sống bên nhau, ngươi có thấy kỳ lạ hay không? Đó là duyên vậy!

Mã Thái nói :

- Nếu như Bửu Bửu là nữ nhân thì quá tốt, sau này lớn lên...

Vệ Tử Y không cần hắn nói hết, nạt rằng :

- Mã Thái, không nên nói bừa. Không phải là tình cảm giữa nam và nữ với nhau mới gọi là yêu. Bằng hữu có thể sanh tử cùng nhau, phụ mẫu có thể vì con cái mà hy sinh tất cả. Đồng nghĩa như vậy, ta và Bửu Bửu có thể vì nhau mà hy sinh tính mạng của chính mình. Ngươi nói càn như vậy chẳng những xúc phạm đến Bửu Bửu, mà đối với ta lại là một điều sỉ nhục.

Mã Thái không dám nói thêm, đứng hầu Vệ Tử Y dùng cơm, trong bụng thầm nghĩ :

"Lão Chiến nói có lý. Bửu Bửu là nam nhi thật đáng tiếc. Dung mạo tuyệt với hình thái thon thả, thật làm cho ai thấy cũng thương. Nếu như thật là thân nữ nhân, trên thế gian này đẹp nhất thì chẳng còn ai khác hơn. Và nếu tuyệt sắc như vậy mới xứng với thủ lãnh, đúng là trai tài gái sắc."

Vệ Tử Y thấy sự biểu lộ trên gương mặt hắn, biết hắn suy nghĩ gì, bèn nói :

- Đừng nghĩ nhảm nữa. Từ Thiếu Thất sơn xuống không thể có nữ nhân được.

Mã Thái cũng nghĩ đúng vậy, bất chợt thất vọng thở một hơi dài.

Trong khi Mã Thái dọn dẹp xong xuôi, Vệ Tử Y ngồi trên giường hành công tĩnh tọa.

Giữa đêm khuya canh ba, một bóng đen bỗng đến Thiên Hương lầu. Xem tỉ mỉ chẳng thấy ai theo dõi, mới nhảy qua sau hoa viên, dừng lại nơi cửa sổ

của phòng Vệ Tử Y ở rồi nhìn xung quanh, xem động tác rất lão luyện, hiển nhiên là tay chuyên về đi đêm, "dạ quân tử".

Vệ Tử Y mở to đôi mắt nói :

- Phương huynh, mời vào. Ta đợi ngươi từ lâu rồi.

Dạ quân tử Phương Tự Nhu im như tờ, đi vào trong phòng liền nói :

- Phiêu dã tử biết đêm nay ta lại chăng?

Vệ Tử Y xuống giường, cười gật đầu. Mã Thái vội đi pha trà cho hai người, vòng lui về phía sau canh phòng. Uống một ngụm trà, Vệ Tử Y cười nói :

- Tiêu Nhất Bá nói sao?

Phương Tự Nhu thở dài nói :

Tiêu Nhất Bá là con người vô cùng tự phụ. Ta phải rất vất vả mới nó cho hắn tin được là chuyện không thành, vì nghĩa đệ của gia chủ lâm bệnh, cần phải đêm ngày săn sóc cho đứa bé ấy. Tại xã không tìm được một cơ hội để ra tay, cho nên chuyện mới bất thành. Tiêu Nhất Bá hỏi tới, hỏi lui những chuyện đại loại như vậy ba lần bốn lượt. Ta bị hắn hỏi đến mệt nhừ. Hắn suy nghĩ một hồi, cuối cùng cho hẹn thêm hai tháng nữa.

Vệ Tử Y gật đầu khen nói :

- Tiêu Nhất Bá đúng là không hổ danh Tây phương nhứt bá!

Thần Đồng Diêm La

Hồi 5

Nộ Hán Ba, Quỷ Khốc Thần Kinh

Phương Tự Nhu thẹn thùng nói :

- Ta không có đủ độ lượng như ngươi, đi khâm phục một người đối địch.

Vệ Tử Y cười khiêm tốn nói :

- Xem ra Tiêu Nhất Bá cũng biết Bửu Bửu mới tin lời của ngươi.

Phương Tự Nhu gục gặc đầu :

- Dĩ nhiên! Thủ hạ của hắn Tam Bá Đầu đều là những tay chuyên môn thám thính những chuyện bí ẩn của người khác.

Vệ Tử Y nói :

- Hắn nhận lời để cho ngươi và bá mẫu gặp mặt chăng?

Phương Tự Nhu nói :

- Hắn cho phép ta gặp mặt mẫu thân ba ngày nhưng không được làm chuyện trái nghịch, vì hắn đã cho mẫu thân ta uống độc dược, cứ mỗi ngày phải uống thuốc của hắn, bằng không sẽ ngộ độc tử vong.

Vệ Tử Y lại khen phục nói :

- Tiêu Nhất Bá lại là người biết dùng người, biết rằng từ chối sự yêu cầu của ngươi là bất lợi.

Phương Tự Nhu tức giận nói :

- Tiêu Nhất Bá nếu không cho mẫu tử ta gặp nhau thì chứng tỏ hắn đã hại mẫu thân của ta. Ta sẽ lập tức tách rời hắn ra, sẽ đấu với hắn một trận sống chết. Nhất định sẽ thiêu rụi các Tổng đàn của hắn.

Vệ Tử Y vỗ vỗ vai, khuyên rằng :

- Bây giờ tình thế đối với bọn ta bất lợi, bọn ta chỉ có nước nhẫn nhịn thôi. Sanh mạng của bá mẫu là quan trọng.

Phương Tự Nhu áy náy nói :

- Ta rất có lỗi với ngươi, nghĩ đến hành động của mình ta thật...

Vệ Tử Y ngắt lời nói :

- Bọn mình chẳng phải đã nói không nhắc đến chuyện này nữa sao? Phương

huynh hà tất phải tự trách.

Ngưng một chập, Vệ Tử Y lại hỏi :

- Bá mẫu bị bắt giam ở đâu?

Phương Tự Nhu nói :

- Bọn họ chỉ lệnh cho người canh quản, mẫu thân không đến nỗi phải chịu ở chốn lao tù.

Vệ Tử Y nghe nói cười rất hả dạ :

- Thế thì tốt cho ta quá.

Phương Tự Nhu lấy làm lạ hỏi :

- Ngươi ý muốn nói gì vậy?

Vệ Tử Y không trả lời, hỏi ngược lại :

- Phương huynh có từng nghe danh Vạn Tà Thánh Y Tần Anh không?

Phương Tự Nhu nói :

- Đương nhiên là ta có nghe qua. Nhưng mà người ấy đã biệt tích mười năm nay, biết đến đâu tìm hắn để bốc thuốc giải độc?

Vệ Tử Y nói :

- Tiền bối Vạn Tà Thánh Y Tần Anh đã qua đời đã mấy năm nay rồi. Nhưng đứa con do Phùng Hương Điệp sanh ra lại tiếp nhận được gần hết học thuật của hắn, đứa bé ấy...

Phương Tự Nhu vội vã hỏi :

- Hiện giờ đứa bé ấy ở đâu?

Rồi có vẻ hơi tư lự, nói :

- Chắc không thể thế được! Y thuật uyên bác của tiền bối Tần Anh nếu có hậu duệ cũng chẳng qua là hài đồng mới trên dưới mười tuổi thôi, làm sao biết hành nghề được?

Vệ Tử Y cười nói :

- Đứa trẻ ấy đang nghe trộm ở ngoài cửa, nếu như lời nói của Phương huynh

bị hắn nghe được, hắn trị thì cũng trị cho, nhưng cũng không khỏi khó dễ chút ít.

Lúc này...

Một tiếng hứ nhè nhẹ từ ngoài cửa dội vào. Mã Thái vội nạt :

- Ai đó?

Liền bay người ra cửa bắt lại.

- Ấy da! Đồ chết bầm Mã Thái! Ngươi cho ta là ai? Ngươi làm ta đau quá!

Mã Thái nạt lớn :

- Nếu như ngươi là cậu của hoàng đế thì ta vẫn phải cho ngươi ăn một trận đòn.

- Ngươi dám ư? Không sợ chủ của bọn ngươi phạt ư?

- Có gì mà không dám! Thủ lãnh cũng không thể bênh vực cho kẻ thích khách.

Mã Thái dùng tay hữu kéo mạnh tên tiểu hành khất vào. Tiểu hành khất tủi thân nhìn Vệ Tử Y.

Vệ Tử Y thấy Mã Thái không nhận ra người mình đang bắt là ai, liền gắt :

- Mã Thái, còn không nhanh tay buông ra ư?

Trong nhà sợ người ngoài để ý, cho nên không thắp đèn. Dưới ánh trăng lờ mờ, Mã Thái nghe tiếng nạt giật mình, mới nhìn tỉ mỉ kẻ thích khách mà hắn bắt được bỗng giật mình, vội buông tay ra. Nhưng vì dùng sức quá mạnh, trên tay tả nhỏ gầy của đứa bé hành khất bị in hằn năm dấu ngón tay.

Mã Thái riu ríu nói :

- Xin lỗi Bửu Bửu, ta không cố ý.

Tiểu hành khất Bửu Bửu trợn mắt, nói :

- Ta mà là thích khách?

- Ngươi cố ý đổi giọng nói nên ta mới bắt lầm ngươi.

Bửu Bửu “hư hư hư” dùng dằng hồi lâu, bỗng đá vào chân Mã Thái mấy cái.

Thấy Mã Thái đau xoa chân hắn mới cười khanh khách chui vào lòng Vệ Tử Y.

Bửu Bửu bắt đầu tố khổ :

- Mã Thái ăn hiếp ta, đại ca tại sao không phạt hắn?

Vệ Tử Y xoa dùm vết bầm trên tay hắn, nghe nói cũng cười :

- Ngươi cũng đã trả lại hắn mấy cái, xem như huề rồi còn phạt gì nữa chứ?

Phương Tự Nhu thấy bộ tướng của Bửu Bửu cười nói :

- Hắn là Bửu Bửu ư? Tại sao làm bộ tịch như vậy?

Vệ Tử Y pha trò nói :

- Đúng thế! Bửu Bửu mau đứng đàng hoàng. Phương huynh đang cười ngươi kìa.

Đã già rồi, lớn gần mười ba tuổi rồi mà còn chui vào lòng của đại ca mà nhỏng nhẻo.

Bửu Bửu càng ôm chặt, không trả lời Phương Tự Nhu lại nói :

- Khi nãy đại ca nói hậu duệ của tiền bối Tần Anh sắp đến rồi, tại sao đến giờ vẫn chưa thấy bóng dáng?

Vệ Tử Y cười nhưng không nói, nhìn xoi bói vào Bửu Bửu trong lòng.

Phương Tự Nhu nói :

- Bửu Bửu là hậu duệ của tiền bối Tần Anh?

Vệ Tử Y tức cười nói :

- Thế gian này ngoại trừ Vạn Tà Thánh Y, ai mà dạy được cậu bé gây sự Bửu Bửu này?

Tần Bửu Bửu trợn mắt nói :

- Đại ca hôm nay toàn nói chuyện chọc tức người ta.

Vệ Tử Y chớp mắt, Tần Bửu Bửu cười quái quắc, đứng dậy nói :

- Đại ca chính là hồ ly lão, Tần Bửu Bửu chỉ là tiểu hồ ly. Rõ ràng có chuyện cần đến người, lại muốn người ta đến cần người. Ấy da! Hồ ly lão gạt tiểu

hồ ly, nhưng tiểu hồ ly thông minh không mắc lừa. Ấy da! Hồ ly lão biết tính sao đây?

Hát xong còn làm mặt quỉ trợn mắt le lưỡi nhát người, xem như rất đắc ý với tuyệt tác của mình. Chạy đến giường của Vệ Tử Y nằm nghĩ, nghiêng đầu lí lắc tinh quái cười nhìn Vệ Tử Y, làm cho Vệ Tử Y khóc cười chẳng nên. Phương Tự Nhu và Mã Thái thì cười không ngớt.

Phương Tự Nhu ho nhẹ một tiếng nói :

- Bửu Bửu luôn lí lắc, bắt chẹt người như thế đấy!

Mã Thái nén cười nói :

- Hôm nay đối tượng là thủ lãnh, cho nên không làm to chuyện lắm. Đối với người khác thì nguy to.

Vệ Tử Y không đếm xỉa đến bọn họ, ngồi bên cạnh giường, lấy khăn lau chùi những vết đen sạm trên mặt Bửu Bửu. Bửu Bửu liền ngoẽo đầu qua bên khác, dùng tay bụm lấy mặt nói :

- Không được chùi, không được chùi. Ngày mai ta còn đến nhà của Tiêu Ngại Tử chơi nữa.

Vệ Tử Y ngạc nhiên hỏi :

- Tiêu Ngại Tử là ai?

Tần Bửu Bửu nói thẳng :

- Tiêu Ngại Tử tức là Tiêu Ngạo Vân đó. Tên của hắn gọi thật bẽ miệng, ngươi lại có hơi ngớ ngẩn một chút. Ta thấy vậy giúp hắn sửa cái tên, ta thấy hắn cũng rất thích thú.

Cười khúc khích, Vệ Tử Y nói :

- Ngươi đừng có mạo xưng bậy bạ như vậy. Ta thấy hắn chẳng thèm chấp nhận đâu.

Bửu Bửu bản thân cũng cảm thấy buồn cười :

- Gã Ngại Tử ấy phỉnh ta, nói rằng nhà hắn có rất nhiều đồ chơi. Nào ngờ

đến đấy mới biết vô cùng buồn tẻ. Ta chẳng cần đến hắn nên đã bỏ đi. Hắn muốn ta ngày mai tiếp tục đến, nói sẽ có rất nhiều đồ chơi thích thú dành cho ta. Đêm qua ta ở miếu ngủ không được nên đến tìm ngươi đó.

Vệ Tử Y ngạc nhiên hỏi :

- Ngủ ở miếu ư? Ngươi không có đem tiền xài ư?

Bửu Bửu le lưỡi nói :

- Ta thấy nhiều người nghèo tội nghiệp nên ta cho họ không còn một đồng.

Vệ Tử Y cảm động nói :

- Ngươi tánh tình tuy lí lắc, nhưng tốt bụng. Không đói bụng sao?

Bửu Bửu lắc đầu, trợn mắt nói :

- Trong ấn tượng của ta, mỗi khi ngươi muốn khen thưởng ta đều không quên trước tiên chê ta khéo một câu.

Vệ Tử Y bỗng tức cười, Mã Thái chạy đến hỏi rằng :

- Tại sao ngươi biết bọn ta ở đây?

Bửu Bửu đắc ý nói :

- Chỗ nguy hiểm nhất thường là nơi an toàn nhất. Thiên Hương lầu là một khách điếm lớn nhất tại địa phương này của Hắc Hạc tử bang. Nếu như bọn chúng có hoài nghi bị kẻ thù xâm nhập, trong nhất thời cũng chẳng nghĩ đến kẻ địch lại dám ẩn náu tận sào huyệt của bọn họ. Cho nên ta đoán chắc bọn ngươi phải ở đây.

Mọi người gật đầu khen ngợi hắn thông minh.

Bửu Bửu cười khúc khích nói :

- Tâng bốc ta để nhờ vã ta phải chăng? Thôi được, để ta lại cứu mệnh của Phương lão bà cho mà coi nhé!

Phương Tự Nhu có vẻ không tin :

- Ngươi có bảo đảm chắc chắn không?

Bửu Bửu không để ý nói :

- Cây cao chưa hẳn phải cần bách niên. Ta vốn thông minh lanh lợi, mọi người đều biết. Một chút độc dược như vậy ăn thua gì đối với ta?

Hắn có điều kiện tự hào như thế.

Vệ Tử Y cười nói :

- Chỉ dùng cái mồm không thôi thì chẳng cứu được ai!

Bửu Bửu trợn mắt nói :

- Chắc là đại ca muốn ta bây giờ đến nhà Tiêu Ngại Tử cứu người chăng?

Nói xong, hắn lấy trong người ra một bạch ngọc bình. Mở nắp ra, tức thời hương thơm ngào ngạt, thấm vào tâm can. Bửu Bửu trút ra một đơn hườn lớn bằng ngón tay út, trắng như ngọc, trao cho Phương Tự Nhu nói :

- Ngày mai đến hầu Phương lão bà cho lão bà uống vào, bá độc lập tức giải trừ ngay.

Xong đem cả bình thuốc còn lại giao trọn cho Vệ Tử Y nói :

- Uống ngừa trước, trong bảy ngày bá độc bất khả xâm phạm. Nếu đã bị ngộ độc mà uống vào thì độc đến đâu cũng giải trừ được. nếu như độc tính không mạnh lắm thì pha với rượu có thể giải độc cho hai mươi người. Đại ca kẻ thù quá nhiều, nên giữ gìn bên mình để phòng thân.

Loại thuốc có thể giải trừ được bá độc như vậy, người võ lâm ai ai cũng đeo đuổi tìm kiếm. Thậm chí có khi chỉ vì một viên thuốc ấy mà từ bạn thân trở thành thù địch. Tần Bửu Bửu ngang nhiên không chút nuối tiếc, đem cả bình trao cho Vệ Tử Y.

Do vậy thấy rõ hắn đã xem Vệ Tử Y như là người bạn thân thiết nhất vậy.

Vệ Tử Y đổ ra lấy hai viên, còn lại trao cho hắn, nói :

- Ngươi là y giả, thuốc này nên để giành cứu người.

Bửu Bửu cười nói :

- Bị ngộ độc thường thường, không cần dùng đến loại thuốc quí như vậy. Chỉ vì Phương lão bà bị độc tính ta không rõ, cho nên cho bà một viên. Còn

thì đại ca cứ giữ lấy.

Vệ Tử Y nói nghiêm túc :

- Hai viên thuốc đã đủ để phòng thân rồi, hơn nữa lại có vị thánh y như ngươi ai có thể hại được ta?

Bửu Bửu cười cười nhận lại, để vào trong người. Bỗng nhiên cười hề hề một cách thần bí, nói :

- Đại ca nhắm mắt lại, mở miệng to ra!

Vệ Tử Y cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng làm theo lời y. Tần Bửu Bửu lấy từ trong người ra một gói giấy nho nhỏ, mở ra, lấy một viên đơn dược lớn bằng ngón tay cái, tròn óng ánh như lục bích cho Vệ Tử Y uống.

Dược hườn vào miệng lập tức tan hòa. Vệ Tử Y cảm thấy có một mùi thơm thanh thản ăn sâu vào toàn thân, chạy khắp các kinh mạch. Đột nhiên cảm thấy tinh thần tăng gấp bội, nội lực lại tăng cường hơn nhiều.

Bửu Bửu cười lí lắc :

- Có ngon không?

Vệ Tử Y nói đứng đắn :

- Thuốc này phải là thứ quí hiếm trong dân gian, có thể là võ lâm đại hoàn đởm thánh dược.

Bửu Bửu gật đầu, hắn khoái chí đã gạt được Vệ Tử Y uống thuốc.

Phương Tự Nhu rất tán thưởng nói :

- Uống vào đại hoàn đởm chẳng những không còn bá bệnh mà còn có thể làm tăng nhiều năm công lực.

Bửu Bửu vẻ mặt sung sướng nói :

- Thật có hiệu nghiệm như thế ư? Từ nhỏ đại hòa thượng thúc thúc thường cho ta ăn, nhưng nó chỉ giúp cho tim mạch ta được bình thường, cho ta khỏi chết yểu. Còn những công dụng khác thì không đáng kể.

Vệ Tử Y mới lãnh ngộ nói :

- Bửu Bửu lấy thuốc cho ta uống, còn bản thân thì sao?

Bửu Bửu vênh mặt nói :

- Để ta uống xem như bằng không! Cho đại ca uống mới không uổng phí. Ta và ngươi huynh đệ như nhau, hà tất phải so đo ngươi uống hay ta uống, đúng không?

Thấy hắn tuổi trẻ bỗng nhiên nói chuyện người lớn, Vệ Tử Y lại có vẻ giật mình.

Bửu Bửu thấy vậy cười khúc khích nói :

- Đại ca ngớ ngẩn cái chi vậy? Ta mệt rồi, cho ta mượn giường này ngủ. Đại ca tìm cái phòng khác được không?

Vệ Tử Y gật đầu nhận lời.

Ngoài cửa sổ sao đầy trời. Vệ Tử Y cũng tâm sự nặng nề. Chàng đứng nơi song cửa, thoảng nhìn lên sao trời, thoảng lại nhìn Bửu Bửu ngon giấc ngủ, bất chợt cảm khái vô cùng, nhưng không sao tìm ra cách nào để làm cho cơ thể của Bửu Bửu cường tráng như người bình thường.

Đêm dài rồi cũng qua đi, rạng đông bắt đầu đến. Bửu Bửu có thể có ngày nào khỏe mạnh như hổ chăng? Vệ Tử Y ngồi cạnh bên giường nhìn Bửu Bửu ngủ say mà thấy lòng sung sướng.

* * * * *

Vốn tưởng được giải quyết dễ dàng, nhưng sáng nay có ba tên oai vũ hắc đạo sát thủ đã làm thay đổi tất cả, làm cho Vệ Tử Y và đồng bọn lâm vào trong trận địch đáng gờm.

Nói đến ba vị trời thần đất lỡ hắc đạo sát thủ này ai ai cũng chẳng dám động đến.

Bản tánh vốn lạnh lùng, tàn nhẫn; thủ đoạn độc ác như là một căn bệnh của chúng.

Lão đại Thiên Tí Ma Giang Võ Nguyệt sử dụng một sợi dây da đen đặc chế.

Lão nhị Đoạt Mệnh Khuyên Cừu Bảo sử dụng một cặp song hoàn to lớn, giữa vòng hoàn dùng lòi tói bằng sắt bóng loáng liên kết lại với nhau, đánh ra thu vào rất dễ dàng.

Lão tam Độc Nhẫn Lê Khuông sử dụng một cặp đoản đao hình bán nguyệt tẩm độc, lợi hại vô cùng.

"Rồng giao rồng, gió hòa gió, bò chét thích bò rầy, rùa rắn gặp đậu xanh". Ba vị này đến Võ Huy ắt là có giao hảo gì với Hắc Hạc tử bang. Kiến Huyết Ma Quân Tiêu Nhất Bá đối với tâm tánh độc ác, hung tợn của bọn họ rất mực tán thưởng, định giao cho bọn họ làm chuyện đại sự và từ lâu đã có ý muốn thu dụng.

Mấy lần giao thiệp, không tiếc tiền của, mời bọn họ đến để làm công cụ chinh phạt Kim Long Xã và là một cánh tay đắc lực cho ý đồ chiếm đoạt ngôi vị minh chủ võ lâm.

Buổi sáng sớm nay, Vệ Tử Y rất đau lòng đành chiều ý Bửu Bửu cho hắn đi chơi.

Dù chàng có dùng đủ lời lẽ như thế nào cũng không sao chọi nổi với cái miệng lẽo mép của hắn. Bửu Bửu vừa khóc, vừa nhõng nhẽo đủ điều, cuối cùng chàng cũng phải cho hắn đi xem Tiêu Ngạo Vân chuẩn bị cho hắn đồ chơi như thế nào. Bịn rịn nhìn theo bước chân hắn ra đi, trong lòng lo lắng buồn bã không thể tả. Đối với Bửu Bửu chẳng biết trời cao đất dày thật là vô phương, chỉ có cách chịu thua hắn mà thôi.

Trưa hôm nay, Vệ Tử Y đơn độc ngồi ăn cơm uống rượu trên Thiên Hương lầu.

Không biết may rủi thế nào chỉ cách có mấy cái bàn là nơi ngồi của Tiêu Nhất Bá và ba vị sát thủ mới đến ban sáng đang dự tiệc. Tiếng la ó làm cho Vệ Tử Y hiếu kỳ nhìn sang bọn họ. Bốn người đều mặc hắc y, vị chủ nhân là một người hình dáng oai phong lẫm liệt, từng cọng râu như gai tua tủa làm

tăng thêm vẻ dũng mãnh, lông mi dầy đậm, cặp mắt to, ánh mắt sáng ngời, tưởng chừng như soi thấu vào linh hồn con người. Lỗ mũi của hắn rộng lớn, giống như một cây trụ chồi lên giữa trán. Đôi má dầy và rộng, những đặc trưng rõ nét ấy Vệ Tử Y chẳng cần nhìn lần thứ hai cũng đủ biết hắn là tay cự phách ở phương tây, Hắc Hạc tử bang Kiến Huyết Ma Quân Tiêu Nhất Bá. Người ngồi ở ghế đầu, có khuôn mặt trắng như trứng, trắng đến nổi giống như trát bạch lạp, lạnh lùng, tàn khốc. Thậm chí hai tròng mắt cũng cứng đơ, giống như mắt cá chết. Vệ Tử Y bỗng sực nhớ đến một người là Thiên Tí Ma Giang Võ Nguyệt. Còn gã ngồi bên phải của hắn là lão nhị Đoạt Mệnh Khuyên Cừu Bảo.

Gương mặt của Cừu Bảo bặm trợn như quỉ, thân hình ốm cao, cái sọ khỉ sau ót to lớn dị thường. Chân mày dường như không có, mắt lươn trông hiểm độc lạnh lùng, giống như một cặp đuôi rắn. Hai cánh mũi bẹt ra hai bên phải trái, lông mũi đen sì lòi ra ngoài, hai cái răng nanh lòi ra khóe miệng.

Ngồi phía bên trái của Thiên Tí Ma Giang Võ Nguyệt là lão tam Độc Nhẫn Lê Khuông. Da đen như mực, một con mắt trái lé xẹ, dưới mắt có một cái thẹo đỏ, những đường gân trên trán cử động như trùng đất nhúc nhích, toàn thân tỏa ra sức mạnh phi phàm. Vệ Tử Y nhìn bọn hắn mấy lượt, trong bụng nghĩ thầm :

"Tiêu Nhất Bá quả nhiên bắt đầu hành động. Hắn mời đến ba gã sát thủ. Ba huynh đệ bọn họ chỉ biết tiền chứ không biết người. Tuy nhiên bọn họ lại không đáng sợ lắm, không biết hắn còn mời thêm những tay cao thủ nào nữa?"

Uống một ngụm rượu, Vệ Tử Y lại thở dài thầm nói :

"Bửu Bửu chắc là vui đùa đến quên về bản sở, thật không có cách gì với hắn."

Vị trí ngồi của Thiên Tí Ma Giang Võ Nguyệt lại đúng vào vị trí đối diện

với Vệ Tử Y. Tuy cách vài cái bàn nhưng khi hắn nhìn rõ Vệ Tử Y ngẩn đầu uống rượu, bất chợt toàn thân run lên, lắc lắc đầu, sắc mặt trắng như bạch lạp hiện lên một vầng xám vàng, ánh mắt đăm chiêu sững sờ nhìn Vệ Tử Y, trong bụng rối bên không biết nên nói ra hay không?

Vệ Tử Y cũng cảm thấy có người nhìn chăm chú, nên cũng ráng ngước đầu nhìn lên, chạm ngay với cặp mắt khó coi và cái mặt vàng xám của Giang Võ Nguyệt, bất chợt cũng sững sờ, nghĩ thầm :

"Hay là hắn đã nhận ra ta?"

Vệ Tử Y sắc thần không thay đổi, hướng về Giang Võ Nguyệt khẽ hất càm cười, giống như người chưa quen gặp mặt chào nhau vậy.

Giang Võ Nguyệt thấy vậy cũng ngại chẳng nhìn nữa, trong bụng cũng bớt nghi ngờ.

Tiêu Nhất Bá và lão nhị, lão tam đều cảm thấy Giang Võ Nguyệt có vẻ khác thường. Bình thường hắn không chút biểu hiện tình cảm trên gương mặt sáp trắng, bây giờ lại biến hóa thất thường, nhưng cái biến hóa này làm cho người ta thấy có dấu hiệu chẳng lành. Ngoài ý muốn, bọn họ cũng hiếu kỳ cùng nhìn về phía thư sinh tuấn nhã Vệ Tử Y một cái, đều cảm nhận chẳng qua là một người công tử ăn mặt sang trọng, văn nhã ốm yếu vậy thôi. Hiện tượng này ở Võ Uy là thường thấy, có cái gì kỳ lạ đâu?

Tiêu Nhất Bá ngạc nhiên hỏi :

- Giang lão đệ, có phát hiện được tình hình gì không?

Thiên Tí Ma Giang Võ Nguyệt trở lại gương mặt bạch lạp bình thường nói :

- Không có chi, chỉ cảm nhận sai lầm nhất thời thôi.

Đoạt Mệnh Khuyên Cừu Bảo cướp lời nói :

- Có chuyện gì mà đại ca cảm nhận sai lầm?

Thiên Tí Ma vẫn bình thản nói :

- Không có chi!

Độc Nhẫn Lê Khuông không vừa lòng nói :

- Đại ca tại sao giờ lại gần giống như nữ nhân vậy?

Tiêu Nhất Bá tính nóng như lửa không thể nhịn được, nói :

- Giang lão đệ, hay là ngươi phát hiện gã kia có gì khác thường?

Thiên Tí Ma Giang Võ Nguyệt không biết xử trí sao, gật đầu nói :

- Ta hơi nghi hắn là người trong võ lâm.

Đoạt Mệnh Khuyên Cừu Bảo cười khà khà :

- Đại ca quá lo đấy. Đây là địa bàn của Tiêu lão ca.

Tiêu Nhất Bá đắc ý nói :

- Giang lão đệ nhận thấy hắn là người cao siêu phải không?

Vệ Tử Y cứ cúi đầu lắng nghe câu chuyện đối đáp của bốn người. Khi nghe Thiên Tí Ma Giang Võ Nguyệt gần như muốn nói đến điều hoài nghi của hắn, liền gọi to :

- Tiểu nhị!

Tiểu nhị nghe gọi vội chạy đến, cúi người chào nói :

- Công tử có điều chi căn dặn?

Vệ Tử Y làm ra dáng hào phóng của thiếu gia đại phú nói :

- Chút nữa ta phải đi, đi hỏi chưởng quỹ xem tính bao nhiêu tiền, đến phòng ta bảo người tùy tùng của ta trả cho mau lên, bọn ta chậm nhất là sáng mai sẽ đi.

Tiểu nhị liền cúi người cười nói :

- Dạ, xin vâng lời công tử.

Vệ Tử Y đứng dậy muốn trở về phòng, bất ngờ lại bị Thiên Tí Ma Giang Võ Nguyệt chận lại, sau đó nở một nụ cười trẻ trung nói :

- Tráng sĩ cản đường tiểu sinh, không biết có điều chi chỉ giáo?

Thiên Tí Ma Giang Võ Nguyệt nói :

- Gã kia, ngươi tên gọi là chi?

Vệ Tử Y cười nói :

- Tiểu sinh họ Y, tiểu danh Tử Uy, đồng bọn thường tặng cho một cái biệt danh là Phản Thủ thư sinh.

Thiên Tí Ma Giang Võ Nguyệt chau mày :

- Phản Thủ thư sinh?

Vệ Tử Y giải thích :

- Chỉ vì tiểu sinh từ nhỏ đã thuận tay trái, khi lớn lên không sửa đổi được cho nên mới có biệt danh là Phản Thủ thư sinh. Chắc tráng sĩ cũng thấy buồng cười?

Thiên Tí Ma Giang Võ Nguyệt nói thầm :

"Chẳng sai, khi nãy hắn uống rượu, ăn cơm đều dùng tay trái".

Vệ Tử Y nói rằng :

- Tráng sĩ còn muốn hỏi gì không?

Thiên Tí Ma Giang Võ Nguyệt khoát khoát tay tỏ ý bảo Phản Thủ thư sinh cứ đi đi.

Vệ Tử Y cười thầm, đi một hơi về đến phòng riêng. Giang Võ Nguyệt nhìn theo phía sau lưng, thấy hình bóng hắn đi, cảm thấy có một cái gì đáng sợ đang đè nặng lên tâm hồn, nhưng không sao giải thích được vì sao như vậy?

* * * * *

- Hầy! Tiêu Ngại Tử, ngươi thu thập mặt nạ nhiều như vậy để làm gì?

Bửu Bửu kêu lên.

Tiêu Ngạo Vân dường như trẻ lại vài ba tuổi, nói :

- Ngươi đoán xem nào?

Bửu Bửu trầm ngâm nói :

- Những mặt nạ này là thu thập từ lâu, hay là mới hôm qua sai người đi tìm kiếm?

Tiêu Ngạo Vân cười nói :

- Phần lớn là thu thập hồi nhỏ, có mấy cái mới mua hôm qua.

Tần Bửu Bửu có vẻ thần bí nói nhỏ bên tai Tiêu Ngạo Vân :

- Ngươi thâu thập những mặt nạ này chắc có lẽ để hù họa biểu muội của ngươi chăng?

Tiêu Ngạo Vân phấn chấn bồng Bửu Bửu lên nói :

- Tiểu hành khất, ngươi rất thông minh, đoán là trúng ngay.

Bửu Bửu cười thú vị :

- Kết quả ra sao?

Tiêu Ngạo Vân bồng Bửu Bửu trông nhẹ nhàng nói :

- Cái mặt nạ ma quỉ ấy đã làm cho nàng sợ đến nỗi bịnh nửa tháng.

Bửu Bửu kêu lên :

- Mau để ta xuống, ta muốn đùa giỡn.

Tiêu Ngạo Vân để Bửu Bửu xuống, cười nói :

- Ngươi rất nhẹ, bồng trên tay không thấy nặng chút nào.

Bửu Bửu không để ý, lấy mặt nạ đeo vào nói :

- Thế nào? Đáng sợ hay không?

Tiêu Ngạo Vân giả vờ hết hồn, nói :

- Nếu ban đêm đột nhiên xuất hiện thì sẽ làm cho người ta sợ chết đi thôi.

Bửu Bửu đi lắc lư vào trong phòng của Tiêu Ngạo Vân ngồi vào ghế bành trông oai vệ vô cùng. Tiếng nói cũng oai nghi hùng tráng :

- Ta là Ma Vương nhị thế. Tiêu Ngại Tử, ngươi có bằng lòng làm thuộc hạ của ta không?

Tiêu Ngạo Vân cười muốn bể bụng vì tiếng nói lảnh lót, non choẹt bé bỏng giả vờ của Bửu Bửu, giống như gà trống bị bóp cổ. Tiêu Ngạo Vân cười đến nỗi không nói ra lời.

- Ự.. ự..

Bửu Bửu giả vờ giận dữ, vỗ vào cạnh bàn :

- To gan! Trước mặt bổn vương dám cười tự nhiên như vậy hả?
Hắn người nhỏ, sức yếu, đánh vào cạnh bàn không có tiếng kêu. Tiêu Ngạo Vân cười nói :
- Đại vương sức lực yếu quá, để thuộc hạ đây làm giúp cho.
Nói xong hắn đánh mạnh vào cạnh bàn một cái. Bửu Bửu cố ý giật mình, gật đầu nói :
- Tiêu khanh nói nghe có lý, bổn vương ta đây là Vạn Kim chỉ thể, đâu có thể đánh vào cạnh bàn để làm nhục mạ thân phận. Tiêu khanh từ nay phải ở bên cạnh bổn vương, chuyên lo việc vỗ cạnh bàn cho ta.
Tiêu Ngạo Vân chỉ muốn đùa chơi chút thôi, không dè lão Ma Vương nhị thế lại thuận gió căng buồm, tặng cho hắn một chức vị. Từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ cảm thấy vui vẻ như vậy, cười thiếu điều muốn đứt hơi.
Bửu Bửu trở lại giọng nói bình thường, giận nói :
- Cười cái nỗi gì? Mau đi kiếm thêm người cho đủ số. Đường đường là một đại vương mà chỉ có một mình ngươi là bộ hạ, thật là mất mặt, tốt nhất hãy rủ biểu muội của ngươi đến làm áp trại phu nhân.
Tiêu Ngạo Vân lúng túng nói :
- Điều đó thì khó làm được lắm. Bọn chúng đã là người lớn cả, sợ họ chẳng chịu đâu!
Bửu Bửu lột mặt nạ ra, nói :
- Ngươi cuối cùng cũng biết bản thân mình không phải là người lớn rồi sao?
Tiêu Ngạo Vân gượng cười nói :
- Chỉ có trước mặt ngươi, ta mới cười cởi mở như thế thôi, vui đùa tung tăng, còn đối với trước mặt kẻ khác thì ta là thân phận thiếu chủ.
Bửu Bửu nói :
- Ai dạy ngươi cần phải luôn luôn chú ý đến thân phận của mình?
Tiêu Ngạo Vân ngẩn người nói :

- Không ai dạy ta cả, từ nhỏ ta đã biết mình nên làm gì?

Bửu Bửu lắc lư cái đầu nói :

- Ta biết ngươi rất đáng thương! Thì ra toàn là chuyện tự làm tổ kén để trói mình.

Tiêu Ngạo Vân không đồng ý nói :

- Ta tại sao là làm tổ kén để tự trói mình?

Bửu Bửu nghiêm chỉnh :

- Khi nãy ta cố ý làm ra vẻ người lớn, ngươi có cảm thấy tức cười lắm chăng?

Tiêu Ngạo Vân gật đầu.

Bửu Bửu vỗ tay lên nói :

- Ta làm người lớn có tức cười không? Hồi nhỏ ngươi cũng vậy, bộ ngươi không bị người ta cười ư?

Tiêu Ngạo Vân ngẩn người, gượng nói :

- Chưa từng thấy ai cười ta cả.

Bửu Bửu cười nói :

- Ngươi là thiếu chủ, ai không muốn giữ cái đầu mới dám cười ngươi trước mặt!

Tiêu Ngạo Vân ấp mình nói :

- Thế thì ta phải làm sao mới đúng?

- Phải xem ngươi có tự giác hay không đã?

Bửu Bửu nói tiếp :

- Con người phải vì bản thân mình mà sống mới đủ tư cách nói đến vì người khác mà sống. Ngươi còn chưa có cách nắm chắc cuộc sống bản thân, chỉ vì sự kỳ vọng của kẻ khác mà sống. Ngươi còn nhân cách để nói hay không? Ngươi có vui sướng không? Ngươi có thể đem vui sướng cho người khác không?

Tiêu Ngạo Vân bị lời nói của Bửu Bửu làm cho kinh ngạc, nhớ lại lúc trước, hắn không khỏi đổ mồ hôi lạnh, nắm đôi tay của Bửu Bửu, rất thành khẩn nói :

- Tiểu Khất Nhi, ngươi quả thật là vị lương sư hữu ích. Ta sẽ suốt đời tôn kính ngươi.

Bửu Bửu buộc miệng cười :

- Đừng xem ta vĩ đại như thế, ta chỉ nói lời từ trong đáy lòng.

Tiêu Ngạo Vân nói :

- Ngạo Vân mười bảy năm trời mới thấy chỉ có ngươi xứng đáng là bằng hữu của ta.

Bửu Bửu rờ chót mũi nói :

- Biết sai mà sửa được là tốt, nhưng cũng không nên sửa quá lố.

Tiêu Ngạo Vân nói :

- Ta biết phải nên làm thế nào?

Bỗng chốc, y vô cùng phấn khởi nói :

- Ta biết làm thế nào để cảm ơn ngươi đây?

Bửu Bửu nhìn vào những mặt nạ xếp hàng loạt nói :

- Cho ta vài cái mặt nạ được không?

Tiêu Ngạo Vân chỉ vào toàn bộ mặt nạ nói :

- Nếu ngươi thích, toàn bộ cho ngươi hết cũng chẳng sao?

- Nhiều quá ra đeo không hết! Hai, ba cái đủ rồi.

Tiêu Ngạo Vân vội nói :

- Ngươi muốn đi đâu? Ngươi chẳng phải nhận lời ở tạm nhà ta?

Bửu Bửu bối rối nói :

- Ở đây không đông đúc, ta ở vài ngày thì chán rồi. Thôi, thì để ta về Giang Nam cho rồi.

Tiêu Ngạo Vân nói :

- Ở thêm vài ngày được không?

Bửu Bửu khoát khoát tay, biểu lộ thái độ không muốn nói đến vấn đề này nữa, hỏi :

- Biểu muội của ngươi ở đâu? Bọn ta đi hù họa nàng xem!

Tiêu Ngạo Vân giọng thành khẩn :

- Tiểu Khất Nhi, chỉ cần ngươi chịu ở lại đây, ta nhất định không để ngươi buồn tẻ đâu!

Bửu Bửu trợn mắt nói :

- Ngươi có chịu cùng ta đi nhát biểu muội của ngươi không? Nếu không thì ta đi đây.

Tiêu Ngạo Vân vội vã nói :

- Thôi được! thôi được! Cùng đi! Cùng đi!

Bửu Bửu lúc bấy giờ mới cười nôn lên, lựa mấy cái mặt nạ, vội vã đi về gian chái hướng đông.

Hai người đi đến hành lang, cũng vừa lúc thấy Tiêu Nhất Bá dẫn Giang Võ Nguyệt, ba huynh đệ bọn họ sắp đi vào phòng khách. Bửu Bửu linh cảm thấy có chuyện gì phát sinh, đến khi bọn họ bốn người đi vào phòng khách, mới cười nói với Tiêu Ngạo Vân rằng :

- Người đi đầu có phải là phụ thân của ngươi không?

Tiêu Ngạo Vân gật đầu :

- Ngươi làm sao phân biệt được người đó là phụ thân của ta?

Bửu Bửu trợn mắt nói :

- Ba người khách là đồ người chẳng ra người, quỷ không ra quỷ, thấy là biết ngay ngươi không đáng kính trọng. Phụ thân ngươi bộ vệ Oai võ, nhìn là biết nhân vật quan trọng rồi.

Tiêu Ngạo Vân vui mừng vì có người khen phụ thân mình, hắn kéo Bửu Bửu sang cái chái bên phía đông, chỗ của Nghê Thu Nhu.

* * * * *

Lúc này tại phòng khách Tiêu Nhất Bá và bọn bốn người phân khách chủ ngồi xuống, còn có đại bá đầu Thiết Bàng Âu Văn Tuyền ngồi hầu bên cạnh.

Thiết Bàng Âu Văn Tuyền tâng bốc nói :

- Ba vị huynh đệ nổi tiếng khắp nơi, nay nể lão gia đến đây trợ lực, thật quí quá!

Tiêu Nhất Bá đắc ý cười khanh khách.

Lão tam Độc Nhẫn Lê Khuông là người nói thẳng như ruột ngựa, chưa đợi cho ai nói thêm đã nói :

- Bọn ta ba huynh đệ xưa nay chỉ biết tiền, không biết người. Đại bá đầu không nên hiểu lầm.

Thiết Bàng Âu Văn Tuyền cười nói :

- Đôi bên hợp tác được, cũng nhờ một giai đoạn căn duyên. Chắc Lê huynh cũng đã nghe thanh danh chiêu Phiêu Bá Tử Kiến Huyết Ma Quân Tiêu Nhất Bá của bọn ta và cũng tin tưởng ngài không bao giờ khất nợ.

Độc Nhẫn Lê Khuông nói :

- Xưa nay chưa có ai dám thiếu nợ huynh đệ bọn ta.

Tiêu Nhất Bá cười khà khà nói :

- Chỉ cần chư hiền huynh đệ giúp ta tiêu diệt Kim Long Xã thì giới giang hồ chỉ còn ta và chư huynh đệ cùng hưởng. Khi ấy, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, nói chi đến việc nợ hay không nợ?

Độc Nhẫn Lê Khuông mới vui vẻ "hừ" một tiếng.

Thiên Tí Ma Giang Võ Nguyệt nói :

- Phiêu Bá Tử có kế sách gì thỏa đáng chưa?

Tiêu Nhất Bá trầm ngâm nói :

- Chỉ cần Vệ Tử Y chết, ngoài ra chẳng còn ai đáng sợ nữa!

Đoạt Mệnh Khuyên Cừu Bảo nói :

- Muốn giết Vệ Tử Y không phải là dễ. Võ công của hắn thâm hiểm không ai biết được.

Tiêu Nhất Bá đắc ý nói :

- Bất cứ ai cũng có cái chỗ yếu. Vệ Tử Y có người bạn tri kỷ Phương Tự Nhu rất có hiếu với mẫu thân. Ta phái người bắt cóc mẫu thân hắn, rồi dưới sự uy hiếp của ta, hắn đã nhận lời nội trong hai tháng sẽ lấy được cái mạng của Vệ Tử Y.

Độc Nhẫn Lê Khuông khâm phục nói :

- Phiêu Bá Tử rất biết lợi dụng tâm lý của con người.

Tiêu Nhất Bá cười khà khà :

- Người nhà không, chẳng cần khách sáo. Lê đệ nói đúng, ta chỉ lợi dụng nhược điểm của từng người mà đối phó với Vệ Tử Y. Chỉ tiếc lần trước chẳng thành công.

Thiên Tí Ma Giang Võ Nguyệt nói tỉnh bơ :

- Cái phương pháp này đã ứng dụng một lần không kết quả, nếu lại ứng dụng chỉ sợ Vệ Tử Y hoài nghi?

Tiêu Nhất Bá mới nói :

- Lần trước Phương Tự Nhu gặp rủi rồi là nhằm lúc nghĩa đệ của Vệ Tử Y bị bệnh.

Vệ Tử Y rất thích cái gã trẻ con ây, thậm chí một tấc không rời, mới không có cơ hội ra tay.

Đoạt Mệnh Khuyên Cừu Bảo nói :

- Phiêu Bá Tử tại sao không bắt đi cái chú bé ấy để uy hiếp Vệ Tử Y làm theo ý mình.

Tiêu Nhất Bá tức giận nói :

- Vệ Tử Y là đồ chết bầm, nghĩa đệ của hắn Bửu Bửu cũng không phải tay vừa.

Nếu bắt được hắn, ta sẽ xé hắn ra trăm mảnh mới hả giận.

Ba huynh đệ nghe nói đổ mồ hôi trán. Lúc này Tiêu Nhất Bá mới kể sơ lược chuyện xảy ra ở Bắc Kinh thành và Bửu Bửu mất tích ba huynh đệ mới hiểu ra sự việc ở Bắc Kinh thành là do Bửu Bửu làm.

Thiên Tí Ma Giang Võ Nguyệt rất đỗi hoài nghi nói :

- Phương Tự Nhu hiện giờ ở đây chăng?

Tiêu Nhất Bá không đề phòng câu hỏi của hắn, giật mình nói :

- Ta nhận lời của hắn cho hắn gặp mặt mẫu thân, hiện giờ ở phía sau vườn.

Thiên Tí Ma Giang Võ Nguyệt nói :

- Phiêu Bá Tử tốt nhất nên phái người đi điều tra xem Phương lão bà hiện còn ở đó hay không?

Tiêu Nhất Bá nói :

- Giang lão đệ quá bận tâm. Ta cho lão bà uống độc dược mãn tính, mỗi ngày giữa trưa cần uống thuốc giải độc. Phương Tự Nhu không có can đảm dẫn mẫu thân trốn thoát.

Thiên Tí Ma Giang Võ Nguyệt vẫn nói :

- Xin Phiêu Bá Tử cho người đi xem xem sao?

Tiêu Nhất Bá không có cách chi nên phái một tên thuộc hạ đến sau vườn xem xét.

Một lát sau, tên thuộc hạ vội vã chạy đến, nói tiếng run run :

- Bẩm Phiêu Bá Tử, phạm nhân không thấy rồi. Người cai ngục đã bị điểm tử huyệt!

Tiêu Nhất Bá giận đến phát run, nói :

- Phương Tự Nhu cái gã thỏ đế ấy chọc tức ta. Hắn không nghĩ đến thuốc giải độc ư?

Thiên Tí Ma Giang Võ Nguyệt nói :

- Hắn có thể đã có thuốc giải độc!

Tiêu Nhất Bá giận dữ :

- Do ai cho hắn thuốc giải độc, họa chăng đã có nội gian?

Thiên Tí Ma Giang Võ Nguyệt lạnh lùng nói :

- Phiêu Bá Tử hãy bình tĩnh chút. Thuốc giải độc có thể do Vệ Tử Y cung cấp.

Tiêu Nhất Bá bình tĩnh trở lại nói :

- Hắn đã nói tất cả với Vệ Tử Y? Hắn dám nói?

Thiên Tí Ma Giang Võ Nguyệt nói :

- Có thể là nghĩa đệ của Vệ Tử Y là Bửu Bửu đã thấy được mọi chuyện. Cái thứ trẻ con tinh quái rất nhạy cảm. Nó đoán được chuyện dị thường, Phương Tự Nhu không dấu được đâu.

Tiêu Nhất Bá tức giận cắn răng nói :

- Cũng là thằng quỉ ấy, cũng là thằng quỉ ấy. Còn thuốc giải độc do đâu mà có?

Đoạt Mệnh Khuyên Cừu Bảo nói :

- Mấy tháng trước đây Thiếu Lâm tự đệ tử cho đi tìm một đứa trẻ, hay là chính Bửu Bửu? Nếu đúng là hắn thì Thiếu Lâm giải độc đơn có nhiều, thuốc giải độc có không phải chuyện lạ lùng gì.

Thiên Tí Ma Giang Võ Nguyệt vẫn lạnh lùng :

- Phương Tự Nhu đã không dùng được, vậy Phiêu Bá Tử có tính toán gì không?

Tiêu Nhất Bá dữ tợn nói :

- Bắt lấy thằng bé kia để dẫn dụ Vệ Tử Y đến đây, tìm mọi cách giết hắn.

Thiên Tí Ma Giang Võ Nguyệt trầm ngâm giây lát nói :

- Vệ Tử Y có thể đã đến đây rồi.

Mọi người nghe nói hoảng hồn. Tiêu Nhất Bá to tiếng nói :

- Vệ Tử Y đã tự đưa cổ vào tròng.

Thiên Tí Ma Giang Võ Nguyệt nói :

- Khi nãy Phiêu Bá Tử chẳng phải nói Bửu Bửu đã không rõ tung tích? Có thể đứa tiểu quỷ ấy tự thân đến đây. Vệ Tử Y theo đó mà đi tìm, há chẳng phải đưa cổ vào tròng.

- Như nhau! Như nhau cả!

Tiêu Nhất Bá nói tiếp :

- Giang đệ nhận thấy Vệ Tử Y và đứa tiểu quỷ ấy đã gặp mặt nhau chưa?

Thiên Tí Ma Giang Võ Nguyệt lắc đầu nói :

- Ở Thiên Hương lầu cái gã thư sinh tuấn nhã kia chắc chắn là Vệ Tử Y cải trang rồi. Hắn đã to gan dám lưu lại đây chứng tỏ hắn đã gặp đứa tiểu quỷ ấy!

Đoạt Mệnh Khuyên Cừu Bảo kêu lên :

- Cái gã thư sinh lại là Vệ Tử Y lừng danh giang hồ? Ta không tin!

Thiên Tí Ma Giang Võ Nguyệt nói :

- Năm trước ta đã từng gặp Vệ Tử Y ở xa xa. Diện mạo của hắn đã in sâu vào tâm não của ta. Nhất định không nhận sai, lại thêm ở Thiên hương lầu hắn bịa cho mình một cái tên Y Tử Uy, biệt hiệu Phản Thủ thư sinh. Y Tử Uy viết ngược lại là Vệ Tử Y.

Tiêu Nhất Bá giận dữ đắc ý nói :

- Được rồi, tên cáo già Vệ Tử Y! Số mệnh của ngươi sẽ phải chết tại nơi đây.

Độc Nhẫn Lê Khuông nói :

- Vệ Tử Y giống như một nhân vật thần bí, xuất thân lai lịch của hắn vô cùng bí mật, không ai đoán ra được. Phiêu Bá Tử có thể nắm chắc tiêu diệt hắn được không?

Nếu không thì hậu quả không thể lường trước được.

Tiêu Nhất Bá rất đỗi đắc ý nói :

- Nguyên tắc cơ bản không thay đổi, cuối cùng phải lợi dụng đứa tiểu quỷ Bửu Bửu ấy.

Độc Nhẫn Lê Khuông sửng sờ nói :

- Phiêu Bá Tử bắt được đứa trẻ quỷ ấy chưa?

Tiêu Nhất Bá đắc ý nói :

- Nếu bắt không được Bửu Bửu thật, thì dùng Bửu Bửu giả.

Ba huynh đệ không hiểu gì cả. Tiêu Nhất Bá lấy đôi bàn tay vỗ ba cái, liền xuất hiện một người ở Bắc Kinh thành tên Trương Phong, kéo theo một đứa trẻ rất giống Bửu Bửu vào.

Đoạt Mệnh Khuyên Cừu Bảo nói :

- Bửu Bửu hình dáng là như vậy.

Trương Phong lắc đầu nói :

- Bửu Bửu lí lắc tinh quái, cái tinh thần ấy chẳng ai bắt chước được. Cho tới cái diện mạo của hắn cũng khó mà làm giống được. Đứa bé này chỉ giống độ bảy tám phần mà thôi!

Tiêu Nhất Bá nói :

- Trương Phong, đứa trẻ này có thể qua mặt được Vệ Tử Y không?

Trương Phong nghiêng người nói :

- Hồi bẩm Phiêu Bá Tử, thuộc hạ đã dạy hết khả năng sức lực. Đứa trẻ này da không trắng bằng, đầu tóc cũng không sáng, môi hơn to, lỗ mũi cũng không thẳng bằng. Bửu Bửu đôi mắt vừa tròn vừa to, mắt thần long lanh, có những bản chất lí lắc thiên phú, những điểm này không phải dễ có được.

Tiêu Nhất Bá nói :

- Điều đó không thành vấn đề, lúc gấp rút không ai để ý đến những chi tiết nhỏ ấy.

Trương Phong do dự nói :

- Tiếng nói của Bửu Bửu cũng rất đặc biệt, nói ra là nhận được ngay.

Tiêu Nhất Bá hung tợn nói :

- Khi bị đau khổ đến tột độ, tiếng nói ai lại không thay đổi!

Nói xong đột nhiên lấy tay đánh vào hậu tâm đứa nhỏ :

- Á...

đứa trẻ như diều bị đứt dây bay ra.

Té xuống đất ngất ngư thoi thóp.

Tiêu Nhất Bá không chút thương tiếc nói :

- Mau đem hắn đi nơi khác, mọi việc đều theo kế hoạch đã định mà làm.

Tiêu Nhất Bá lại nói :

- Loan truyền tin tức là Bửu Bửu đến Thiên Hương lầu, ngươi phụ trách kèm kẹp hắn, không được cho hắn đến phòng khách gặp mặt Vệ Tử Y. Hậu quả của sự việc làm sai sót, ngươi nên hiểu biết.

Trương Phong bỗng thấy ớn lạnh xương sống, liền vâng dạ.

* * * * *

Sau khi tách ra khỏi Thiên Tí Ma Giang Võ Nguyệt, Vệ Tử Y trở về phòng mình phía sau viện, tâm tư đè nặng vô cùng. Chàng cảm nhận rằng đôi tay sắp sửa vấy máu.

Tuy là nhất thời làm cho Giang Võ Nguyệt không nghi ngờ, nhưng nếu đến khi hắn nghĩ ra ý nghĩa của tên Phản Thủ thư sinh Y Tử Uy, Tiêu Nhất Bá chắc chắn sẽ không để yên. Vệ Tử Y đang đợi Bửu Bửu trở về, trong thời gian chờ đợi từng phút từng phút trôi qua, mặt trời đã xế chiều.

Mã Thái gõ cửa vào, thấy ánh mắt trông chờ của Vệ Tử Y nói :

- Công tử, Bửu Bửu còn chưa thấy về ư?

Vệ Tử Y không động đậy nói :

- Ngươi về phòng ngay thay y phục của Kim Long Xã.

Mã Thái giật mình nói :

- Thủ lãnh...

Vệ Tử Y khoát tay nói :

- Đi nhanh đi!

Đợi Mã Thái cúi người đi khỏi, Vệ Tử Y cũng vội thay bộ trang phục thư sinh, trở lại cái cung cách ăn vận của người võ lâm, tay cầm trường kiếm sáng lóng lánh.

Đây là một thanh kiếm dài đặc biệt, bề rộng chỉ bằng mút đũa, chiều dài thì tùy nghi người sử dụng thay đổi, ngắn thì bằng nửa cây kiếm thông thường, lưỡi kiếm chém sắt như chém bùn, dĩ nhiên là một thanh kiếm quí hiếm.

Ngân kiếm là người bạn bên cạnh của Vệ Tử Y bao nhiêu năm nay. Mỗi lần nhiễu động đến kiếm, dường như cảm thấy kiếm và tâm ý của bản thân tương thông.

Nó là linh hồn, là vật vốn có sinh mệnh, nó là một thanh gươm thần là hồn phách của Vệ Tử Y.

Đem thanh kiếm yêu quí giắt bên hông, Vệ Tử Y lấy ra một bộ đồ trắng của trẻ con và một cái áo khoát dài bằng cẩm đoạn để trên đầu giường. Một gói bạc và hai mươi miếng vàng lá để dưới quần áo, và để trong quần áo một bức thư nhỏ. Xong xuôi chàng lẩm bẩm :

- Tiêu Nhất Bá dã tâm khôn lường, chuyện này không thể tránh khỏi được, có điều là sớm hơn vậy thôi. Bửu Bửu cho ta uống đại hoàn đơn, công lực thấy tăng tiến, địch đông ta ít, cũng chưa biết thắng bại ra sao, nhưng nhất định không làm giảm uy danh của Kim Long Xã và Kim Đồng Diêm La.

Ngay lúc ấy...

Có tiếng rên rỉ yếu ớt truyền vào. Vệ Tử Y định thần lắng nghe, giống như tiếng của trẻ con, trong lòng quặn thắt vội vã ra cửa phòng đi về có tiếng rên.

Phía sau viện dưới một cây Hòe, Bửu Bửu ôm ngực rên rĩ không dứt, mặt mũi xanh xám. Mắt bơ phờ mặc bộ đồ vải trắng, Vệ Tử Y thấy vậy liền bồng lên kêu :

- Bửu Bửu, Bửu Bửu, ai đánh ngươi ra nông nỗi này?

Bửu Bửu nói yếu ớt :

- Phương Tự Nhu trả ân cho tạ..

Vệ Tử Y bỗng Bửu Bửu về phòng, bèn nói :

Ngươi đừng nói chuyện, đại ca sẽ trị cho ngươi hết.

Bửu Bửu rơi hai hàng nước mắt.

Về đến phòng, Mã Thái thấy Bửu Bửu hoảng hồn, nói :

- Thủ lãnh, hắn không phải...

Vệ Tử Y ngắt lời nạt nhỏ nói :

- Im đi!

Kế đó lại nói to lên :

- Ngũ tạng của Bửu Bửu đã bị lệch vị, ta phải vận công lực để giúp ngũ tạng hắn trở về vị trí cũ, ngươi đến đây giúp ta một tay.

Để Bửu Bửu lên giường, Vệ Tử Y ngồi phía sau, dùng bàn tay mặt đè sát vào lưng, vận dụng sáu thành nội lực làm chuyển động nội tạng Bửu Bửu.

Nửa giờ sau, Vệ Tử Y đã đổ mồ hôi trán, Mã Thái trong tay cầm cương đao đứng cạnh giường thủ hộ, tư thế sẵn sàng xem chừng biến động xung quanh.

Ngũ tạng Bửu Bửu đã từ từ quay về vị trí cũ. Vệ Tử Y lại vận thêm nội công truyền vào. Cũng trong giây phút quan trọng mắt này, ngoài cửa bỗng truyền vào tiếng cười khanh khách. Tiêu Nhất Bá đã dẫn ba tên sát thủ và đại bá đầu Thiết Bàng Âu Văn Tuyền xuất hiện.

Tiêu Nhất Bá cười khanh khách nói :

- Vệ đại gia đến tệ sở, không đón tiếp nồng hậu, thật có lỗi.

Vệ Tử Y nghe như không, chuyên tâm lo cứu chữa cho Bửu Bửu.

Mã Thái lạnh nhạt nói :

- Phiêu Bá Tử lại đây có mục đích gì?

Thiên Tí Ma Giang Võ Nguyệt nói :

- Phiêu Bá Tử có thể bắt đầu động thủ rồi chưa?

Tiêu Nhất Bá cười nói :

- Vận công cho ngũ tạng về vị trí cũ ít nhất cũng phải mất một giờ. Bây giờ chỉ mới qua được nửa giờ, nếu Vệ Tử Y buông tay thì đứa trẻ sẽ không còn cách cứu chữa.

Vệ Tử Y nghiến răng nói :

- Hắn không phải là Bửu Bửu.

Tiêu Nhất Bá và đồng bọn giật mình.

Thiết Bàng Âu Văn Tuyền nói :

- Nếu hắn chẳng phải là cục cưng của ngươi, tại sao ngươi lại phí sức cứu hắn làm gì?

Mã Thái nói :

- Đừng nói thủ lãnh, khi ta vừa nhìn thấy đứa bé này là biết ngay giả mạo rồi.

Vệ Tử Y bình tĩnh nói :

- Hắn chỉ là vật hy sinh của kế hoạch các ngươi nên ta không thể để cho chết được.

Tiêu Nhất Bá ngẩn người ra, liền nạt :

- Xông vào, đừng để ai sống sót.

Khoái đao Mã Thái, một hình vóc oai vệ, khí khái, mạnh như núi Thái Sơn đón đỡ năm người bọn Tiêu Nhất Bá. Một thanh cương đao, một đòn đánh chí mạng, nhất thời làm cho bọn địch dừng chân.

Thiết Bàng Âu Văn Tuyền với một cây thiết bảng đánh ngay vào người Mã Thái và kêu lên :

- Phiêu Bá Tử, gã tiểu tốt này giao cho ta. Các người hãy đến đối phó với Vệ Tử Y.

- Ngươi quá hay.

Mã Thái nói.

VTy tuy mặt không động, nhưng tay trái rút ngân kiếm ra, một tiếng thét như long ngâm, kiếm như rắn độc mổ ngay vào kẻ địch. Trong phòng chật hẹp, trường xích của Giang Võ Nguyệt và Đoạt mệnh song hoàn của Cừu Bảo không thể triển khai kỹ năng được. mũi đao của Tiêu Nhất Bá và Độc Nhẫn của Lê Khuông không chút nể tình tấn công vào Vệ Tử Y. Giang Võ Nguyệt và Cừu Bảo nhằm giành lấy Bửu Bửu giả để phân tán sự chú ý của Vệ Tử Y. Vệ Tử Y lúc này sử dụng U Ma đại cửu thức.

Chiêu thứ nhất Quần quỷ thuần phục hóa thành bốn cây kiếm chia ra tấn công bốn người. Tiêu Nhất Bá tràn người tránh khỏi. Độc Nhẫn Lê Khuông, Giang Võ Nguyệt và Cừu Bảo đều bị đâm vào cánh tay, máu chảy như xối.

Vệ Tử Y oai vệ nói :

- Ta chỉ mới dùng ba thành công lực, Tiêu Nhất Bá.

Vệ Tử Y tung ra một xâu hạt châu sáng ngời, tay phải đã hoàn thành sứ mạng qui phục ngũ tạng cho Bửu Bửu giả. Chàng bước xuống giường đứng sừng sững như ngọn núi cao nhìn trân trân kẻ thù. Tiêu Nhất Bá và đồng bọn ngây người. Mã Thái và Âu Văn Tuyền cũng đình chỉ không đánh nhau nữa, cùng nhìn về phía Vệ Tử Y.

Tiêu Nhất Bá nói to :

- Ngươi chỉ trong thời gian ngắn đã qui hồi vị trí ngũ tạng?

Vệ Tử Y lạnh lùng nói :

- Ngươi chỉ vì muốn giết ta mà phải hy sinh một đứa trẻ này!

Tiêu Nhất Bá nhướng mày nói :

- Đây là sách lược. Người ta thường nói “vô độc bất trượng phu”, ngươi có từng nghe chứ?

Vệ Tử Y khinh bỉ nói :

- Bọn ngươi làm sao biết mặt mày của Bửu Bửu?

Tiêu Nhất Bá cười nói :

- Trương Phong là tay không tầm thường, lại nữa đứa tiểu quỷ ấy lại là tử địch đại thù.

Vệ Tử Y hơi nhích mũi, Bửu Bửu giả thừa lúc đôi bên trò chuyện, lấy một cây độc trâm xanh rờn từ trong tóc ra đâm vào đầu vai của Vệ Tử Y. Vệ Tử Y bỗng toàn thân run lên.

Bửu Bửu giả cười đắc ý như điên dại nói :

- Vệ Tử Y, ngươi muốn cứu người mà không xem rõ ta là ai?

Vệ Tử Y đau khổ than thở rằng :

- Trẻ con hỉ mũi chưa sạch Trương Bá Kiết thâm hiểm độc ác, quả nhiên danh bất hư truyền.

Đứa bé hỉ mũi chưa sạch Bá Kiết sửng sốt nói :

- Ngươi biết ta như vậy, tại sao còn muốn cứu ta?

Vệ Tử Y cười nói :

- Nhìn thấy hai hàng lệ của ngươi, cảm thấy ngươi cũng còn chút nhân tính, nào ngờ...

Tiêu Nhất Bá cười to lên :

- Tốt lắm, Trương Bá Kiết, ta sẽ không đối xử tệ với ngươi.

Trương Bá Kiết bỗng tức giận nói :

- Nếu ngươi không lập tức thả ca ca ta ra, thì ta sẽ đem thuốc giải độc cho Vệ Tử Y uống.

Tiêu Nhất Bá thấy đại sự chẳng lành, cố làm cao thượng nói :

- Âu bá đầu, ngươi dẫn hắn đến Tổng đàn, thả huynh đệ của chúng ra.

Âu Văn Tuyền nhận lời, đưa Trương Bá Kiết theo sau. Đến cửa ngõ hắn ngoảnh đầu nói với Vệ Tử Y :

- Hồi nhỏ ca ca của ta cũng bồng ta giống như khi nãy ngươi bồng ta vậy.

Vệ Tử Y đổ mồ hôi cười cười với hắn. Mã Thái dìu Vệ Tử Y nói :

- Người không có sao chứ, thủ lãnh?

Vệ Tử Y nhìn hắn cười nói :

- Ngươi thấy có chuyện gì không?

Tiêu Nhất Bá khoái chí cười nham hiểm :

- Ngươi đừng tỏ vẻ anh hùng, Vệ Tử Y! Thuốc độc của Trương Bá Kiết là do ca ca của hắn chế tạo ra, chỉ có hắn mới giải độc được. Đợi ngươi mệnh về âm ty, Kim Long Xã còn ai mà để sợ?

Vệ Tử Y nói :

- Một bang hội chỉ đơn độc dựa vào người lãnh đạo là không làm nên chuyện.

Kim Long Xã ta mạnh tưởng như mây, bọn họ người người đứng lên đều có thể đảm đang được nhất bang chi thủ.

Tiêu Nhất Bá tỏ vẻ không tin, nói :

- Một người có hoài bảo, đâu muốn hạ mình trước kẻ khác.

Vệ Tử Y lại nghiêm trang nói :

- Ta và bọn họ tình như huynh đệ, nếu bọn họ có ý muốn lập bang hội riêng ta cũng không ngăn cản họ.

Mã Thái gật đầu nói :

- Thủ lãnh nói rất đúng, chỉ vì không có ai muốn rời khỏi chủ gia của bọn ta.

Tiêu Nhất Bá cười nhạt nói :

- Bọn ngươi chết tới nơi mà còn ở đó ngụy biện. Đợi bọn ngươi đi gặp diêm vương ta lập tức tiêu diệt Kim Long Xã, xem coi có cứng rắn và đúng như lời ngươi nói không?

Thiên Tí Ma Giang Võ Nguyệt nói :

- Phiêu Bá Tử, tại sao một người bị trúng độc lại có thừa sức để nói chuyện đôi co?

Tiêu Nhất Bá gầm thét lên dữ dội :

- Vệ Tử Y, ngươi không trúng độc ư?

Vệ Tử Y cười nói :

- Ngươi xem sao?

Tiêu Nhất Bá bình tĩnh trở lại nói :

- Cái thằng nhỏ ấy đã cho ngươi uống thuốc giải độc trước ư?

- Hắn không bao giờ dám, hắn chẳng phải là người từ bi, ngươi cũng thấy đấy!

Tiêu Nhất Bá bừng tỉnh :

- Bửu Bửu gã tiểu quỷ đó có thể cho ngươi giải độc đơn của Thiếu Lâm tự?

Vệ Tử Y nói chậm rãi :

- Ta sở dĩ muốn nói chuyện với ngươi kéo dài chỉ vì muốn cho hai huynh đệ Trương Bá Kiết chạy thoát.

Tiêu Nhất Bá giận dữ nói :

- Ngươi tưởng ngươi có thể bình yên rời khỏi địa bàn của ta ư?

Vệ Tử Y cười tự nhiên nói :

- Giữa bọn ta và ngươi sớm muộn gì cũng có một trận quyết đấu, giải quyết ngay tại đây cũng tốt thôi, khỏi mất công ngươi chạy đôn chạy đáo đến Tử Ngọ Linh tìm ta giao đấu.

Tiêu Nhất Bá đưa ngón tay cái lên :

- Vệ Tử Y không hổ danh là Vệ Tử Y, cam đảm, tự tin. Thế thì ta và ngươi sẽ đến Nộ Hớn Ba quyết một phen thắng bại. Nếu như ta thua thì suốt đời chẳng ra khỏi Cam Túc một bước.

Vệ Tử Y cũng đưa ngón tay cái lên nói :

- Phiêu Bá Tử là người nhanh nói nhanh, ta cũng có ý như vậy.

Tiêu Nhất Bá vừa giơ tay khoát khoát nói :

- Xin mời!

Vệ Tử Y cung tay nói :

- Phiêu Bá Tử xin đi trước.

Một loạt người hướng về Nộ Hớn Ba bay đi.

Một trận long tranh hổ đấu bắt đầu.

* * * * *

Con người gặp chuyện vui thì tinh thần sảng khoái là căn bệnh thông thường của đa số người. Bửu Bửu tính còn trẻ, bất luận chuyện vui vẻ mới mẻ nào đều có thể làm hắn vui đùa đến hơn nửa ngày, suýt chút quên mình là ai.

Từ Tổng đàn của Hắc Hạc tử bang đi ra, hắn cứ ngâm nga nho nhỏ những ca khúc để biểu lộ lòng mình đang vui vẻ. Còn tung tăng bay nhảy thiếu chút quên lối về. Đi đến ngoài sau viện Thiên Hương lầu, ngẫm nghĩ một lúc, hắn quyết định phi thân nhảy vào chỗ giường của Vệ Tử Y, mang vào một cái mặt nạ định hù họa Vệ Tử Y chơi, bất ngờ không gặp ai cả. Trong lúc đang thất vọng thấy Vệ Tử Y để quần áo trên giường, hắn soạn ra một miếng giấy của Vệ Tử Y để lại đọc :

"Bửu Bửu thay đổi quần áo, lập tức trở về Kim Long Xã, đại ca sẽ theo về sau".

Bửu Bửu nhận ra đây là nét chữ của Vệ Tử Y, mơ hồ cảm thấy có chuyện bất tường. Vệ Tử Y không bao giờ để cho hắn một mình ở lại hang cọp, trừ phi đã có chuyện gì ngoài ý muốn.

Suy đi nghĩ lại, rồi cũng làm theo lời dặn trong thư, lột bỏ da dán trên trán, rửa sạch mặt mày và tay chân những vết đen xám, thay một bộ đồ mới. Tất cả đều hồi phục lại cái dáng vẻ như thời ở Kim Long Xã, và đem số bạc và vàng lá của Vệ Tử Y để lại cất vào trong người, đi nhanh như bay ra sau viện.

Bửu Bửu làm như chẳng có việc gì, đi theo cửa nhánh vào Thiên Hương lầu. Mắt của tiệm tiểu nhị cũng rất nhạy bén, thấy Bửu Bửu ăn mặc sang trọng, cũng vội vã mời vào. Bửu Bửu nói :

- Tiểu nhị ca, khoan hãy ăn, có một chuyện muốn nhờ ngươi chỉ giáo được không?

Tiểu nhị thấy hắn hỏi lễ độ, vỗ vỗ ngực nói :

- Tiểu công tử quá khách khí, chỉ cần ta biết cái gì thì sẽ nói tất cả cho ngươi biết.

Bửu Bửu cảm ơn trước một tiếng, hỏi :

- Không biết ở trọ tại quý tiệm Quế Hoa viên vị công tử ấy đã đi chưa?

Phổ ky dường như gặp phải quỷ trong truyện truyền thuyết, nói tiếng run run :

- Ngươi... ngươi quen biết... vị công tử ấy?

Bửu Bửu thấy tiểu nhị như vậy, càng khẳng định ý nghĩ của mình, nói nghiêm chỉnh :

- Dĩ nhiên rồi, hắn mượn của phụ thân ta rất nhiều tiền mà chưa trả. Phụ thân bảo ta đến đây mời hắn đến nhà để thương lượng, tìm cách giải quyết. Sao rồi, hắn đã chuồn rồi ư?

Tiểu nhị liền thuận mồm nói :

- Ngươi và hắn chẳng có quan hệ với nhau như thế thì được.

Bửu Bửu hơi sốt ruột nói :

- Thế là nghĩa lý gì? Hắn gây án bị quan sai bắt đi ư?

Miệng thì nói vậy, trong bụng lại nói :

"Đại ca, người hãy thứ lỗi cho ta. Ta không cố ý trù người, người đừng giận ta!"

Tiểu nhị lắc đầu lia lịa, lại không nói.

Bửu Bửu hiểu ý, đem năm lượng bạc nhét vào tay hắn. Tiểu nhị vội vàng cảm ơn lia lịa.

Tiểu nhị nói rõ hơn :

- Không biết hắn đã có lỗi với Phiêu Bá Tử như thế nào, bọn họ đôi bên

chuẩn bị quyết đấu.

Bửu Bửu nghe xong vội vã phát quýnh lên, liền nói :

- Ở tại đây ư?

Tiểu nhị chậm rãi nói :

- Không phải, thật ra hắn đâu có đấu lại với Phiêu Bá Tử của ta. Phiêu Bá Tử thần thái dũng mãnh...

Bửu Bửu không sao bình tĩnh được nữa, đứng thẳng người nói :

- Nhưng cuối cùng là ở đâu?

Bỗng nhiên, phía sau nổi lên một hồi chiêng dữ dội :

- Ở đây ư?

Tiếng nói vừa dứt, Bửu Bửu cảm thấy có một luồng chưởng phong tấn công từ phía sau xông tới. Không kịp suy nghĩ nữa, Bửu Bửu nhảy nhanh qua bên trái, không quên thuận tay kéo tiểu nhị tránh luồng chưởng phong ấy khỏi phải bị tai nạn.

Đứng vững vàng người, lạnh lùng nhìn thẳng kẻ tấn công mình, Bửu Bửu mặt mày bình thản xem như không có chuyện gì. Lúc ấy mới thấy rõ, thì ra đấy là tên Trương Phong, người mà ở Bắc Kinh thành đã bị hắn quậy cho tơi bời mây khói, thậm chí không còn mặt mũi nhìn người khác. Còn Lý Lương thì không thấy dạng, không thấy theo đuôi Trương Phong.

Bửu Bửu cười khúc khích nói :

- Ta tưởng đâu là ai, nào ngờ là Trương đại gia, người mà lừng danh nổi tiếng ở Bắc Kinh thành. Thật thất kính, thất kính! Trương đại gia, gần đây vui dạo ở đâu? Ậy!

Sao chẳng thấy Lý đại gia?

Trương Phong giận dữ nhưng lại cười nói :

- Đồ tiểu tử thối, còn ở đó làm bộ tự nhiên. Ngươi quậy cho bọn ta tơi bời khói lửa, còn đùa cợt đem hình dán cáo thị, làm huynh đệ ta mất hết mặt

mày, không dám đến Bắc Kinh Thành nữa.

Bửu Bửu chẳng chịu thua, nói :

- Kẻ làm việc tốt không bao giờ được đền đáp tương xứng. Ở Bắc Kinh thành ta thấy Trương gia và Lý gia có vẻ oai phong, không ai sánh bì được, muốn giúp hai vị tuyên truyền cho càng nổi tiếng hơn, nào ngờ...

Trương Phong ngắt lời, giận nói :

- Câm mồm, ngươi vẽ hình gì cơ chứ? Ngươi vẽ ta thành một con chuột bị Lưu Tiết Tháo là con mèo đè như chết. Ta sẽ đào bới, chửi tổ tông mười tám đời nhà ngươi...

Bửu Bửu dùng mũi bàn chân vẽ lia vẽ lịa dưới đất, càng làm rõ nét hồn nhiên trẻ con.

- Ta vẽ như vậy càng làm tốt cho Trương gia mà thôi. Người nào xem cũng nói Trương, Lý nhị gia gia đại trượng phu có thể rút lui và có thể tiến tới. Ngươi nếu như không vừa ý, sau này sẽ vẽ cho ngươi dữ tợn hơn.

Trương Phong cũng không thể không nhận thấy Bửu Bửu rất tuấn tú, dễ thương.

Nhưng bị hắn làm cho mất mặt với nhân vật võ lâm, nghe nói kỳ sau còn vẽ nữa, giận dữ nói :

- Ngươi chẳng còn vẽ được lần thứ hai đâu. Đây là nơi mồ chôn của ngươi.

Bửu Bửu nhếch cái miệng nói :

- Nói chi những lời buồn bã như vậy, không sợ Thiếu Lâm tự và Kim Long Xã đòi mạng ngươi sao?

Trương Phong nghe nói hơi sợ, to tiếng nói :

- Ta chẳng biết đến họ, chỗ dựa của ngươi cũng thật mạnh và chắc đấy.

Bửu Bửu ngẩng đầu nói nghiêm chỉnh :

- Coi như không có dựa vào họ thì bọn ngươi làm gì ta nào? Tiêu Ngạo Vân là bằng hữu của ta.

Trương Phong phát nạt nói :

- Tiểu tử thối cũng bắt chước quan hệ bằng hữu. Tiểu chủ của ta không quen ngươi, nếu như ngươi xuất hiện ở Tổng đàn, ta nhất định sẽ nhận ra ngươi, thì ngươi đâu còn sống sót!

Bửu Bửu quơ cái mặt nạ nói :

- Hỏi thử Tiêu Ngại Tử quen hay không quen tiểu hành khất?

Bửu Bửu lại giải thích thêm :

- Tiêu Ngại Tử chính là Tiêu Ngạo Vân, bây giờ ta hỏi lại ngươi tại sao ngươi lại ở đây?

Cười ha hả, tiếng cười như chim kêu vượn hú. Trương Phong ngạo mạng nói :

- Vệ Tử Y cái gã đáng chém đầu ấy ngang nhiên cho người thích khách ta và Lý Lương, không để bọn ta vào Hắc Hạc tử bang. May mắn ta tinh thông dịch thuật mới trốn qua được sự truy sát, kha khạ.. có phải ta đã thoát khỏi về đây rồi không?

Nhìn Bửu Bửu bằng cặp mắt hung tợn, hắn cười như điên, nói :

- Bọn ta và Phiêu Bá Tử phát hiện được hành tung của Vệ Tử Y nên nhận định ngươi nhất định ở đây. Người phái ta đến đây thành toàn cho ngươi, không cho bọn ngươi gặp mặt, trở ngại cho tiến trình đại kế.

Bửu Bửu bất giác hỏi :

- Bọn ngươi là những người xuẩn ngốc mà có đại kế gì?

Trương Phong cố bình tĩnh nói :

- Đợi ngươi xuống Diêm vương gặp Vệ Tử Y, hắn sẽ cho ngươi biết!

Trương Phong vừa định ra tay, Bửu Bửu liền nói :

- Khoan đã, ngươi không muốn biết chuyện bí mật kho bạc là do ai phá ư?

Trương Phong giật mình nói :

- Không phải ngươi sao?

Bửu Bửu nhăn mặt nói :

- Nếu ta có tài như vậy thì Lý gia đâu có liệng ta được.

Trương Phong nghĩ cũng đúng, nói :

- Là kẻ nào mà to gan thế?

Bửu Bửu nói :

- Ngươi cho ta biết trước Tiêu Nhất Bá và đại ca ta quyết đấu ở nơi nào?

Trương Phong ngẩn đầu cười như dại :

- Được rồi! Bọn họ đang ở cách phía đông hơn mười dặm tại Nộ Hớn Ba quyết đấu. Phiêu Bá Tử bố trí hơn trăm tên đệ tử tại Nộ Hớn Ba. Vệ Tử Y có chắp cánh được đi nữa cũng khó bay, ha ha hạ.. Quần long vô thủ, Kim Long Xã chẳng còn lo sợ nữa, tiểu tử có nghe rõ chưa? Bây giờ có thể cho ta biết cái kẻ kia là ai chưa?

Bửu Bửu lắc đầu không nói.

Trương Phong hét lên :

- Ngươi dám dối gạt ta, tiểu tử chết đi!

- Khoan khoan!

Trương Phong gào thét :

- Còn khoan cái gì nữa hử?

Bửu Bửu cười diễu như thường nói :

- Lão huynh quá nóng vội, ta sợ ngươi cho đến chết cũng chẳng biết gì mới tốt bụng kêu ngươi dừng lại. Bây giờ ta cho ngươi biết, một là kho bạc của ngươi do ta hủy hoại, hai là tài cán của ngươi ta đã thấy rồi. Ngươi và Lý Lương nhập lại, có thể còn chống chọi lại với ta trên trăm chiêu, ba là...

Không đợi cho Bửu Bửu nói hết, Trương Phong nổi trận lôi đình nói :

- Tiểu tử thối, ngươi phải chết...

Chữ "chết" vừa vang dội ngút trời cao, Bửu Bửu đã phát ra thế công chế ngự người trước. Một cây kim không hơi không tiếng bắn vào Kiên tỉnh huyệt

của Trương Phong.
Trương Phong vừa sợ vừa giận dữ vội tránh né qua bên phải. Bửu Bửu đã đoán trước điều này, một cây kim châm khác được phát ra từ bên ấy đợi hắn. Trương Phong nào ngờ bị đâm vào huyệt Khúc tuyền giữa đùi. Bửu Bửu thân hình nhảy qua nhảy lại bám theo, dùng hai ngón tay điểm vào Kỳ môn huyệt và Thiên khu huyệt của hắn.
Trương Phong té ngồi xuống đất, kêu trời như bọng, gào thét nói :
- Đồ vô liêm sĩ, ngang nhiên dùng ám khí ám toán đại gia nhà ngươi. Thiếu Lâm tự và Kim Long Xã không có đứa nào tốt, toàn là bỉ ổi, vô liêm sỉ.
Bửu Bửu thâu hồi kim vàng trên thân hắn, điểm á huyệt của hắn, cười nói :
- Thiếu gia không thể cho là người của Thiếu Lâm tự và Kim Long Xã, lão huynh đừng có chửi tầm bậy. Ta bình sanh chẳng muốn thấy máu đổ, mới lấy kim châm đối phó với ngươi, nếu không ngươi đã toi mạng lâu rồi.
Nói xong, không màn đến bao cặp mắt thiên hạ nhìn thấy đến ngạc nhiên, hắn triển khai độc môn khinh công của Vạn Tà Thánh Y Tần Anh U linh quỷ hình đi nhanh như u linh (hồn ma), hướng về Nộ Hớn Ba đi mất.
Bửu Bửu vô cùng gấp rút, nếu không muốn nói là vội vã đuổi đến tiếp sức với Vệ Tử Y. Hắn nhất định khóc một trận nức nở, luôn quở trách bản thân đã làm cho Vệ Tử Y sa vào nguy hiểm. Tiêu Nhất Bá con người gian trá, không giống như hài tử của hắc được bảy phần nhân tánh. Vạn nhất...
Không dám nghĩ tới nữa, hắn vận dụng công lực toàn thân bay về phía Nộ Hán Ba.
Không mấy chốc, Nộ Hớn Ba đã hiện ra ở trước mặt. Bửu Bửu mồ hôi đã thấm ướt áo dài.
Tình thế Nộ Hớn Ba đang căng. Vệ Tử Y và Tiêu Nhất Bá đứng đối diện nhau.
Thiên Tí Ma Giang Võ Nguyệt, Đoạt Mệnh Khuyên Cừu Bảo, Độc Nhẫn Lê

Khuông ở một bên chờ chực.
Song phương đều rất mực thận trọng, thận trọng đến nỗi vừa chạm đến là chạy, mới đụng vào là lập tức biến thức. Bọn họ đều cố tìm nhược điểm của đối phương, sơ hở của đối phương, nếu có đưa tay công kích thì đa phần có tính cách thăm dò, chưa ai dùng tuyệt chiêu thi thố. Ở trong phòng nơi khách điếm Tiêu Nhất Bá và đồng bọn đều khó thuận tay, bây giờ ở chỗ rộng, người đông, quần tâm ổn định, tha hồ dùng toàn lực quyết đấu.
Ngân kiếm trong tay Vệ Tử Y chuyển động, giống như một làn điện quang vùng vẫy. Còn tà đao của Tiêu Nhất Bá thì bay lượn như điên, giống như con mãng xà uốn lượn. Giang Võ Nguyệt ba huynh đệ tháp tùng tìm sơ hở tấn công, nhưng tay chân thân hình cũng nhẹ nhàng vô cùng. Xem ra ba huynh đệ này cũng rất có kinh nghiệm ăn theo.
Tình trạng của Vệ Tử Y thì rất tốt, bốn người kềm kẹp giáp công cũng chẳng làm chàng nao núng.
Bên cạnh trận địa, Mã Thái một thân đơn độc chiến đấu với ba người. Ba người ấy tài nghệ cũng chẳng kém. Bửu Bửu biết bọn họ đều là đầu đàn, Mã Thái ngực và bắp đùi bị ba vết thương, tình thế chẳng mấy lạc quan.
Bửu Bửu cởi đoản đao bên cánh tay trái, chấp tay niệm rằng :
- Đại hòa thượng thúc thúc tha thứ cho, Bửu Bửu bắt đầu khai sát giới rồi.
Tuy rằng Tần Anh không có dạy cho hắn nhất chiêu bán thức, nhưng Bửu Bửu thông mình tuyệt đỉnh, hiếu kỳ hơn người, được Vệ Tử Y truyền dạy cho hắn Nhất sát đoản đao kiếm pháp, là từ tuyệt học của Vệ Tử Y và Thiếu Lâm chưởng pháp kết hợp mà biến hoá ra. Thông thường những cao thủ nhất lưu cũng chẳng làm hại hắn được.
Thét to một tiếng, Bửu Bửu vận dụng đủ sáu thành công lực U linh ma hình thế như điện xẹt đáp xuống cạnh người Mã Thái, thân hình quay tít hiện ra mười một hình người, vây quanh ba tên đầu đàn.

Ba tên đầu đàn sợ muốn phát khùng lên, bọn họ chưa bao giờ thấy một mẫu thân sanh mười một người anh em ruột đồng thời giống nhau như khuôn đúc, sợ đến kêu thét inh ỏi. Bửu Bửu khoái chí cười nói :

- Đây mới là chiêu thứ nhất Dọa phá đởm, còn chiêu thứ hai Dĩ nha hoàn nha xem rõ nào!

Tiếng "nào" vừa thốt ra khỏi miệng, Bửu Bửu liền thu hồi thân pháp, trên ngọn đao phát ra ánh sáng hóa thành mười tám thanh kiếm, chia ra mười tám góc độ, lập tức cùng giáng xuống ba tên đầu đàn. Ba tên ấy, mỗi tên lãnh đủ ba nhát kiếm trúng ngay ngực, đùi, kêu khóc thảm thiết.

Quả thật là dĩ nha hoàn nha.

Tiêu Nhất Bá đang quần thảo giao đấu, thấy vậy thét to lên :

- Dừng tay lại!

Bốn người cùng loạt dang ra, Vệ Tử Y thấy Bửu Bửu kêu lên :

- Bửu Bửu, sao ngươi cũng đến đây?

Hung hăng nhìn Vệ Tử Y một cái, Bửu Bửu giận nói :

- Nếu gọi là huynh đệ thì phước họa cùng thọ hưởng, ngươi sợ ta bị nguy hiểm thế ta lại chẳng lo cho ngươi sao?

Vệ Tử Y nghe nói trong lòng hết sức mát dạ, đang định nói thêm thì Tiêu Nhất Bá đã lạnh lùng cười lên nói :

- Quả thật là anh hùng tuổi trẻ, tiểu huynh đã rất mực thâm tình.

Bửu Bửu không thèm đếm xỉa đến hắn, vội lo cầm máu trị vết thương cho Mã Thái, thủ pháp rất điêu luyện, chỉ đưa tay điểm vài huyệt đạo của Mã Thái thì vết thương liền bớt ra máu.

Tiêu Nhất Bá to con to mồm, cười nói :

- Tiểu huynh đệ bác học đa tài, đối với trị thương cũng hay đó, đúng là trường giang sóng sau đùa sóng trước. Lớp người mới thay lớp người xưa, đáng mừng, đáng ca tụng, làm cho người ta rất khâm phục.

Bửu Bửu buông cho hắn một câu :

- Biết vậy thì tốt, lão già ngươi đừng quá dã tâm.

Tiêu Nhất Bá cố nhẫn nhịn, cười khan nói :

- Tiểu huynh đệ, đoản đao trong tay có phải là lấy của Lý Lương?

Bửu Bửu đắc ý quơ quơ đoản đao nói :

- Đúng vậy, ngươi muốn lấy lại ư?

Tiêu Nhất Bá hào phóng, cười nói :

- Bảo đao tặng danh sĩ! Cho tiểu huynh đệ có nệ chi?

Bửu Bửu lạnh lùng nói :

- Chủ nhân của nó là ta. Ai cần ngươi tặng? Nếu có giỏi thì lấy lại đi.

Tiêu Nhất Bá giận cành hông, nói :

- Vệ Tử Y, đứa bé vô lễ này là huynh đệ quý của ngươi đấy ư?

Từ từ gật đầu, Vệ Tử Y nói :

- Đúng vậy, nếu không vì hắn, ta không đến nơi đây đâu.

Tiêu Nhất Bá cười khanh khách nói :

- Thế thì ta nên cảm ơn hắn mới phải. Nếu không phải hắn, ngươi làm sao dẫn xác đến đây được?

Vệ Tử Y ra dấu cười cười nói :

- Hắn ở bên cạnh ta nè, ngươi muốn cảm ơn thì mời đến đây!

Bửu Bửu cũng hùa theo làm ra vẻ chễnh chệ, khoanh tay đứng thẳng ra vẻ ân nhân.

Tiêu Nhất Bá không lường trước cái chiêu này của bọn họ, giận đến râu ria đứng sững lên. Vệ Tử Y hai huynh đệ và Mã Thái cười ha hả to lên, dường như xem đây là một chỗ giỡn chơi.

Tiêu Nhất Bá tức giận gọi :

- Tiểu tử, ra đây nạp mạng!

Vệ Tử Y thần sắc biến đổi, tắt hẳn nụ cười, nhìn chăm chăm Tiêu Nhất Bá

nói gay gắt :

- Ngài thuộc hạng đệ nhất bá ở tây phương, nhưng chẳng có chút phong độ của bá vương. Đã cho người đánh lén phía sau lưng, nay còn gọi một đứa trẻ ra để đương địch, thật là vô sĩ.

Tiêu Nhất Bá tái sắc mặt, thét to lên :

- Vệ Tử Y! Bây giờ ngươi là cá trong lưới của ta, lại dám to gan vô lễ với ta như thế, ngươi thương yêu đứa trẻ đó, ta sẽ giết lấy nó, cho ngươi đau khổ suốt đời.

Vệ Tử Y ngẩn đầu cười một hơi dài.

Cái cười này như long ngâm phượng hót, âm thanh vang tận bốn tầng mây. Cao đến mức bể gạch thấu kim. Thảm đến mức như sấm ngang tai, cho tới Tiêu Nhất Bá với công lực như vậy mà cũng cảm thấy điếc tau, đánh trống ngực, chịu không nổi, sắc mặt lập tức biến đổi, trong thâm tâm vô cùng kinh hoàng trước công lực thâm hậu của Vệ Tử Y. Tràng cười kinh nhân của Vệ Tử Y rất lâu mới ngưng, từ từ nói :

Không phải là mãnh long không quá giang. Tiêu Nhất Bá! Ta đã dám đến đây tự nhiên không sợ gì ngươi. Ngài muốn được tiếng thơm thì hãy đến đây. Còn nghĩa đệ của ta gần đây võ công tuy có tiến bộ, nhưng đối với ngươi thì không sánh kịp. Thôi thì để ta cùng ngươi đấu vài chiêu vậy!

Tiêu Nhất Bá cười như sấm, kêu quái gở :

- Hắc Hạt Tử!

Bốn bề tiếng hưởng ứng rền vang điếc tai :

- Hây!

Tiêu Nhất Bá chỉ vào Tần Bửu Bửu gầm thét :

- Tiểu tử này đã hủy hoại kho bạc của ta, ai giết được hắn đoản đao quý giá kia sẽ là phần thưởng. Nếu ai bắt sống được thì từ nay về sau được xem là thượng khách của Hắc Hạc tử bang.

Trên gương mặt tuấn tú của Vệ Tử Y nghe nói thế bỗng xanh tái, nhìn với thái độ rất nghiêm khắc và thâm trầm.

Tiếng nói của Tiêu Nhất Bá chưa dứt, chàng đã nạt to lên :

- Vô liêm sỉ.

Vị Kim Đồng Diêm La bỗng thân hình sừng sững lên, người ta thấy những lằn ánh sáng bạc óng ánh kết thành một mạng lưới kiếm, xem thế mạnh như trời long đất lở, nhằm vào những hán tử của Hắc Hạc tử bang mà tấn công.

Ba mươi chín lưỡi kiếm lấy ba mươi chín cái đầu người.

Đầu người rơi xuống đất, đa số là những tinh anh đầu đàn của Hắc Hạc tử bang.

Họ không đỡ nổi một chiêu của Vệ Tử Y, Tiêu Nhất Bá cũng không kịp ngăn chận, hét to :

- Vệ Tử Ỵ..

Tiếng nói như muốn nuốt sống Vệ Tử Y.

Vệ Tử Y hơi ray rức nói :

- Ta cũng chẳng phải hiền lành gì. Tiêu Nhất Bá! Ta muốn bảo vệ người ta thương yêu, buộc phải xuống độc thủ. Nghĩa đệ ta còn trẻ mà từ tâm, ta sợ hắn bị thiệt thòi thôi, mong ngươi miễn chấp.

Không khí nhất thời trở nên cô đọng lại. Cười nhạt một tiếng, tà đao của Tiêu Nhất Bá như tia chớp tấn công Vệ Tử Y.

Vệ Tử Y đứng ngay tại chỗ bất động, ngân kiếm nhanh không thể tưởng tượng, múa lia trong phạm vi hạn hẹp. Gầm lên một tiếng như sét đánh liên hồi, Tiêu Nhất Bá phi thân cao hai trượng, áo khoát xòe bay, người đao hợp nhất, như tên bay xa xuống.

Vệ Tử Y bỗng xoay tròn như con quay, kiếm xoay theo thân, ngân kiếm xuất chiêu nhanh nhẹn. Thanh kiếm nhỏ mà sắc bén được Vệ Tử Y vận dụng như thần, lại thêm thành tựu cao thâm.

Ba huynh đệ Giang Võ Nguyệt định xông vào tiếp chiêu Tiêu Nhất Bá đã bị Bửu Bửu chận đứng lại.

Sợi dây da đen giống như con rắn dị hợm phi vũ xuyên hoa tua tủa ánh sáng của Giang Võ Nguyệt cố hết sức đánh cho được vào người kẻ địch. Còn Cừu Bảo với đôi Đoạt mạng song hoàn giao nhau bay chuyển, cuồng nộ như sóng trào. Lê Khuông cùng đoản đao bán nguyệt tẩm độc mỗi lúc đều nhắm vào thân hình kẻ địch mà chào mời. Rất tiếc là mộng lớn của họ hoàn toàn trống không. Bửu Bửu đã dùng thân pháp U linh quỷ hình biến ra sáu hình người chiến đấu quyết liệt với bọn họ. Giang Võ Nguyệt ba huynh đệ không rõ ai là Bửu Bửu thật, kêu la liên hồi.

Bửu Bửu thỉnh thoảng chọc tức :

- Một đứa thì giống như thây ma cứng, làm ta sợ mất hồn, ta cũng bắt chước xem nào.

Cố ý bắt chước cái dáng lạnh cứng của Giang Võ Nguyệt, vểnh mặt lên, đôi chân chập lại nhưng nhảy nhoi nhoi, cũng hơi giống đôi chút thây ma cứng. Giang Võ Nguyệt giương dây da lên uất quất mạnh cả sáu cái thây ma cứng dễ thương ấy.

Bửu Bửu xẹt qua xẹt lại né tránh dây da, mang mặt nạ giống như ma quái của Tiêu Ngạo Vân cho, làm cho Đoạt Mệnh Khuyên Cừu Bảo mặt mày bặm trợn, xấu như quỷ quái tức giận nói :

- Ta là Hỗn thế ma vương nhị thế, so với quỷ xấu anh tuấn như ngươi oai phong hơn nhiều.

Cừu Bảo song hoàn xoay tròn như dĩa, nhắm thẳng vào hình người thiệt giả khó phân mà tấn công. Bửu Bửu nói :

- Ngươi hà tất phải xấu hổ, nổi giận, bữa khác ta làm cho một cái mặt nạ đẹp hơn để cho ngươi đeo.

Bửu Bửu lộn người tránh khỏi song hoàn lại nói với Độc Nhẫn Lê Khuông :

- Ngươi là tên hắc quỷ, có phải từ nhỏ được tẩm bằng mực hay không? Người nhà ngươi mài mực quả thật là công phu.

Cái đầu Bửu Bửu cũng không nhỏ lắm, cứ nghiêng qua nghiêng lại, định xem cho rõ tài nghệ ba huynh đệ múa may đến đâu, thủ đoạn cở nào.

Chút công phu nho nhỏ, Bửu Bửu tuy kỵ nhúng tay giết chết một người nào nhưng hiện trường Nộ Hớn Ba đã nằm xuống mấy chục cái thi thể, bể họng, banh ngực, ngũ tạng lục phủ văng tùm lum. Đầu óc tung tóe, màu trắng của óc đầy sân, gãy tay đứt chân thì khỏi phải nói. Mùi tanh từng cơn dâng lên làm cho người ta phát ớn.

Một trận xây xẩm cùng đồng với một trận xung kích của máu nóng. Bửu Bửu là đứa trẻ chưa bao giờ chứng kiến cục diện này. Bửu Bửu cố gắng làm ra vẻ nhẫn nhịn nãy giờ, bây giờ tâm trạng không khỏi thấy hơi đau xót, ngừng chân khí lại. Sáu hình người cũng tức khắc thu hồi về một.

Giang Võ Nguyệt thừa cơ dùng dây da đen không chút thương tình, nhằm vào lưng của Bửu Bửu mà quất. May mắn Bửu Bửu tinh mắt liền lăn tròn dưới đất, chỉ bị trầy trụa ngoài da, còn cái áo khoát bằng vải bên ngoài bay tung từng mảnh như bướm bay. Cừu Bảo đang chực dùng song hoàn tròng vào cổ Bửu Bửu, Bửu Bửu lại lăn thêm vài vòng nữa, tránh được thế hoàn vô cùng lợi hại.

Nhưng lúc này Bửu Bửu đã cảm thấy vô cùng đau đớn rồi, không đủ kinh nghiệm đối địch, mùi tanh hôi từng cơn dâng lên miệng mũi, chân khí không thuận, làm cho hắn không thể dùng U linh quỷ hình để hoá ra những bóng hình người để hộ thân.

Đang lúc ấy...

Dây da đen của Giang Võ Nguyệt, Đoạt mệnh song hoàn của Cừu Bảo, Bán nguyệt đoản đao tẩm độc của Lê Khuông không hẹn mà đồng một lượt nhắm ngay vào thân hình Bửu Bửu. Vệ Tử Y nhìn thấy cảnh ngộ ấy, gào lên một

tiếng, ngân kiếm trong tay quất mạnh kêu một tiếng "keng" rồi nhảy lên. Nhanh và liên tiếp, những ánh sáng màu bạc tung bay ra bốn bề, hình thành như một núi lửa nhỏ bộc phát, tung vào Tiêu Nhất Bá, lại tung tóe đến ba tên bọn Giang Võ Nguyệt đang định giết chết Bửu Bửu. Không khí bỗng như bị gió lốc kêu vu vu như muôn binh oan hồn đang rên rĩ.

- U ma đại cửu thức!

Tiêu Nhất Bá kêu lên một tiếng kéo dài như tiếng dư âm của bi đát. Hắn giờ thầm trách tại sao mình lại không sanh thêm hai cái chân, không bay được, không lượn xéo bên kia, mà phải giống như con lừa lăn lộn, tay co lại lăn bò tới tấp. Lúc này chỉ còn nghĩ đến thoát thân, đâu còn nghĩ đến thể diện gì nữa.

Đúng vậy, cái tuyệt chiêu bảo mệnh của hắn rất chính xác, vì hắn đã hoàn toàn tránh né được cái họa ấy.

Giang Võ Nguyệt, Cừu Bảo và Lê Khuông ba huynh đệ xấu số thì chẳng có cái may mắn như vậy. Bửu Bửu khéo léo dùng ám khí từng viên thiết đạn bắn vào đôi mắt của bọn họ, bắt buộc bọn họ phải quay ngược lại, hứng lấy quang xạ từ trường kiếm của Vệ Tử Y. Trong nháy mắt, thân thể ba người trông mà khủng khiếp thay.

Tay chân đứt lìa, máu thịt văng tung tóe, dường như có hàng ngàn, hàng vạn thanh kiếm đồng thời va vào thân hình của bọn họ, làm cho ba thân hình sống trong một thời gian ngắn ngủi liền nát như tương bay lên không trung thật không thể tưởng tượng, từ từ rớt xuống đất. Nếu có ai muốn nhặt lấy hài cốt, sẽ phát giác không sao tìm thấy một mảnh thịt lớn cở bàn tay.

Đây là tuyệt kỹ của Vệ Tử Y, một thức trong U ma đại cửu thức - Câu hồn sứ giả - từ khi xuất đạo đến nay chưa ai tránh khỏi cái chiêu ghê gớm này của Vệ Tử Y.

Giải trừ được nguy cơ cho Bửu Bửu, Vệ Tử Y thấy gương mặt Bửu Bửu

xanh tái, vội lấy tay xoa cho hắn, bồng hắn vào lòng, nhìn Tiêu Nhất Bá trân trân như trên núi cao nhìn xuống.

Nỗi run sợ đã qua, những hán tử trong toàn bộ Hắc Hạc tử bang như bị trúng bùa, đứng chết trân, mắt vẫn cứng đơ, mặt tái mét, thiểu não không còn chút oai phong khi nãy. Cái ám ảnh chết chóc bao trùm lấy bọn họ, khắc sâu vào nội tâm họ, bọn họ vì quá sợ nên không dám ra tay, cũng không dám chạy.

Ai mà ngờ rằng bề ngoài văn vẻ trẻ trung như Vệ Tử Y, khi giận lên thì lại kinh khủng như thế, giết người chẳng để chút xương cốt.

Vệ Tử Y lạnh lùng nói :

- Thế nào, Tiêu Nhất Bá? Còn muốn đánh nữa không?

Tuy không thọ thương, nhưng Tiêu Nhất Bá đã thấy kinh hồn lạc phách. Lấy lại bình tĩnh, bỗng nhiên cảm thấy mọi thứ đều chẳng còn hy vọng, không sao tranh giành bá nghiệp được, nói với vẻ thất vọng :

- Thật là tài bất như nhân, còn gì để nói nữa, bọn ta đành nhận thua thôi!

Vệ Tử Y bình thản nói :

- Cáo từ!

Nói vừa dứt, người đã lao đi ngoài mười trượng. Mã Thái bám theo sau, hai hình ảnh lướt nhanh về hướng đông.

Lúc đó chợt có tiếng gọi thất thanh :

- Tiểu Khất Nhi! Tiểu Khất Nhi!

Từng tiếng một kêu réo truyền vào tai nhưng Vệ Tử Y nghe mà không để ý đến, không quay đầu, cứ lao đi như bay. Tiểu Khất Nhi - Tần Bửu Bửu - bị điểm huyệt ngủ say, chẳng còn biết ai đang réo gọi mình nữa.

Thần Đồng Diêm La

Hồi 6

Đảo Điên Thiên Hạ

Trên con đường quan đạo đi về Tử Ngọ Linh, hai con tuấn mã phóng nhanh. Tiếng kêu lốc cốc nhẹ nhàng bay bổng lên không trung, mọi việc đều tỏ ra xinh đẹp.

Vệ Tử Y tay hữu cầm dây cương, tay tả bồng Tần Bửu Bửu, ôn hòa nói :

- Thôi nhé, đừng nghĩ đến những việc ấy nữa, ngươi đã bị sốt rồi.

Bửu Bửu ương ngạnh nói :

- Ta không phải vì chuyện nhỏ ấy mà phát sốt, đại ca đừng xem ta như trẻ con nữa.

Mã Thái nhìn lên trước, nói bâng quơ :

- Hai hôm trước ở khách điếm, đứa bé nằm ở đó hai ngày không biết đó là ai?

Bửu Bửu cái mặt nhỏ bé ửng đỏ, hỏi ngược lại :

- Nếu ta nằm ở đó hai ngày thì vết thương của ngươi do thần y nào chữa mà lành nhanh thế?

Vệ Tử Y tức cười nói :

- Thôi đủ rồi. Một lớn một nhỏ ham đấu khẩu. Bửu Bửu mệt chưa?

Bửu Bửu lắc đầu nói :

- Tiêu Nhất Bá thật đáng ghét, ngang nhiên kiếm cho được người đội lớp ta! Đứa bé ấy có giống ta không?

Vệ Tử Y nhớ lại nói :

- Bề ngoài có giống chừng bảy phần, nhưng cung cách thái độ thì kém xa. Chỉ có thể gạt những người không quen với ngươi thôi.

Bửu Bửu nhìn chăm chăm Vệ Tử Y hỏi :

- Đại ca tại sao nhìn là biết ngay hắn không giống ta?

Vệ Tử Y chỉ chỉ vào chót mũi của Bửu Bửu, cười nói :

- Ta lần đầu tiên gặp ngươi thì giống như gặp người thân. Còn hắn lại cho ta cảm giác giống như người lạ. Đó là tâm linh cảm ứng rất kỳ diệu.

Bửu Bửu cười nói :

- Nếu như có ai giả đội lốt đại ca, ta cũng lập tức cảm thấy không giống.

- Nói xem nào?

Vệ Tử Y nói.

- Tâm linh cảm ứng không cần nói. Cái thần nhãn của đại ca ta nhìn là biết không giống người nào.

Mã Thái bắt bẻ nói :

- Nếu như người giả mạo thần nhãn cũng giống như thủ lãnh thì sao?

- Không bao giờ!

- Nếu như có thật vậy thì làm sao phân biệt chân giả?

Bửu Bửu cười lí lắc, ôm chặt lấy Vệ Tử Y nói :

- Như vầy không phải đủ để nhận ra hay sao? Hà huống còn có tâm linh cảm ứng nữa. Nếu hắn không phải đại ca, ta ôm hắn nhất định có cảm giác khác thường, điều này khó hình dung được.

Vệ Tử Y bỗng nhiên cười to lên :

- Tiểu quỷ này lớn như vậy rồi mà còn ôm chặt đại ca để nhõng nhẽo, nhưng mà cái phương pháp này lại tốt. Khi ta bồng Trương Bá Kiết lên, ta càng khẳng định hắn không phải là Bửu Bửu.

Bửu Bửu nhếch miệng nói :

- Đại ca sao biết kẻ mạo nhận là Tam Xích Đồng Tử Trương Bá Kiết?
Vệ Tử Y nói :
- Bắt nguồn từ tự tiêu hao nội lực để trị liệu cho hắn, ngoài trừ Tam Xích Đồng Tử khó ai giả dạng cho được. đồng thời ta cũng phát giác trong tóc hắn có giấu một cây kiếm tẩm độc và sư huynh của Trương Bá Kiết là một người chuyên luyện độc. Tổng hợp những yếu tố ấy, trừ ra Tam Xích Đồng Tử Trương Bá Kiết thì còn ai nữa?
Bửu Bửu nghĩ thầm, vì mình mà suýt nữa Vệ Tử Y phải bỏ mạng. Hắn định khóc to lên một trận, nhưng Vệ Tử Y nói nam tử không thể khóc, nên cố nén nhẫn nhịn.
Vệ Tử Y thấy vậy an ủi :
- Đừng khó chịu, đại ca xưa nay không trách ngươi.
Bửu Bửu khóc ra tiếng nói :
- Xin lỗi đại ca. Ta chưa bao giờ nghĩ đến vì sự đùa giỡn ngông cuồng của mình mà suýt chút nữa dẫn đến một sai lầm không sao hàn gắn được. Còn làm cho Mã Thái bị thương nữa.
Mã Thái bụm miệng cười :
- Ngươi đừng để ý việc ấy, Bửu Bửu. Ta người khỏe da dày, vài hôm sẽ lành vết thương ngay.
Nhớ đến những thi thể ở Nộ Hán Ba, Bửu Bửu xúc động nói :
- Nhưng có nhiều người vì ta mà phải chết!
Vệ Tử Y nghiêm khắc nói :
- Ngươi sai rồi, Bửu Bửu! Nếu như chuyến này ta không đi Võ Uy tìm ngươi, Tiêu Nhất Bá trước sau cũng tấn công Kim Long Xã. Lúc đó hai bên cùng đụng nhau chết còn ghe gớm hơn nữa. Bọn mình chỉ làm cho sự việc xảy ra sơm hơn thôi, và kỳ này ta đã quyết không nể tình, làm cho Tiêu Nhất Bá tổn thất nặng nề, làm cho dã tâm của hắn chết trong trứng nước. Điều đó

há chẳng phải gián tiếp cứu mạng cho nhiều người hay sao?

Trợn to đôi mắt tinh linh, Bửu Bửu nói :

- Thật thế à?

Vệ Tử Y khẳng định gật đầu nói tiếp :

- Bài học kỳ này có thể làm cho ngươi khôn ngoan hơn không?

Bửu Bửu lắc lia lắc lịa cái đầu nói :

- Đừng nói bậy bạ, những ngày tháng ấy buồn bã làm sao.

Vệ Tử Y và Mã Thái nghe nói cũng thở dài. Bửu Bửu lại cười khanh khách, xua đi cái vẻ thiểu não vừa rồi. Lí lắc đem mặt nạ quỷ xứ mang vào, tính toán về Kim Long Xã chuẩn bị nhát ai trước, trở lại thái độ dễ thương lại làm cho người ta đau đầu vì hắn.

* * * * *

Vài ngày nữa là đến tết Nguyên Đán rồi, mọi người trên dưới của Kim Long Xã vui mừng phấn khởi. Do kinh doanh thu lãi nhiều cho nên ai ai cũng được một số tiền hoa hồng lớn. Tất cả đều tính toán làm sao ăn một cái tết ngon lành và náo nhiệt.

Trong lúc mọi người đều mơ trong ngày vui vẻ ấy thì Bửu Bửu và Vệ Tử Y lại có học hặc với nhau.

Nguyên nhân bắt đầu từ bảy ngày trước.

Ngày ấy...

Đại tuyết tung bay, Bửu Bửu và Tiểu Bằng mặc võ phục ở ngoài sân tạo người tuyết, đùa giỡn nửa ngày. Hắn cảm thấy không có gì mới mẻ, bèn bàn với Tiểu Bằng tìm cách nào chơi thú vị hơn. Hai người cãi qua cãi lại, ý kiến hai bên không thỏa hiệp, ai cũng không thể chìu ai.

Phủ tuyết trên mình, Bửu Bửu không vui nói :

- Cuối cùng ai nghe ai? Ngươi chối đầu chận đuôi, ta không muốn chơi với ngươi.

Tiểu Bằng ho khan một tiếng, năn nỉ nói :

- Dĩ nhiên ta phải nghe lời Bửu thiếu gia rồi. Nhưng mà thiếu gia đừng chơi những trò chơi nguy hiểm. Thủ lãnh biết được thì sẽ lột da ta ra. Bọn ta tiếp tục đắp người tuyết đi được không?

Bửu Bửu trợn mắt nói :

- Không được! Hai đứa mình chơi đùa như vậy buồn chán quá!

Tiểu Bằng liền kiến nghị :

- Kiếm thêm vài người đến chơi nhé?

Bửu Bửu không thích nói :

- Ngươi có giỏi đi tìm! Hiện bọn họ bận tâm tới trời tới đất, nếu như có thì giờ thì ai có hứng thú giỡn đùa với trẻ con.

Tiểu Bằng và Bửu Bửu cùng là những đứa mồ côi, trong lúc lưu lạc đầu đường xó chợ không nơi nương tựa, Tiểu Bằng được Bửu Bửu đem về. Từ đó hắn cứ lầm lì ở chung với Bửu Bửu, đuổi cũng chẳng chịu đi.

Nghe vậy Tiểu Bằng thấy chua xót nói :

- Chỉ có bọn mình là chẳng có nhà.

Bửu Bửu cũng thấy khó chịu nói :

- Ngươi lớn hơn ta bốn tuổi, vậy mà còn mặt mũi khóc trước mặt ta ư?

Tiểu Bằng nghẹn ngào nói :

- Bửu thiếu gia còn thủ lãnh và bọn họ.

Bửu Bửu an ủi :

- Ngươi chẳng phải cũng có ta?

Tiểu Bằng quẹt mũi cười :

- Đúng thế! Bây giờ Bửu thiếu gia là người thân nhất của ta.

Bửu Bửu không muốn nói những chuyện đau lòng như thế, tròng mắt đảo tròn, vỗ tay nói :

- Ta nghĩ ra một trò chơi rất thích thú và quái lạ rồi.

- Quái lạ?

Cái suy nghĩ đầu tiên của Tiểu Bằng là :

"Có nguy hiểm hay không?"

Bửu Bửu hơi cụt hứng trách :

- Đừng có phá đám được không? Tiểu Bằng, ngươi cứ đi một mình vô nhà được rồi.

Tiểu Bằng lắc đầu nói :

- Bửu thiếu gia quá tinh nghịch. Thủ lãnh muốn ta theo sát ngươi. Những vị đầu đàn trong xã cũng căn dặn ta không để cho Bửu thiếu gia chơi trò nguy hiểm, nếu không ta sẽ bị phạt nặng.

Bửu Bửu kêu lên :

- Ngươi tại sao phải giúp bọn họ? Tiểu Bằng, ngươi không ở cạnh ta ta cũng chơi một mình được.

Tiểu Bằng thấy chủ nhân không vui, liền nói :

- Bửu thiếu gia không phải đã nói chơi trò gì đó, ta phải giúp thiếu gia như thế nào?

Cười khanh khách, Bửu Bửu đắc ý nói :

- Khi nãy là bọn ta đắp tuyết, bây giờ là tuyết lại đắp lên ta.

Tiểu Bằng ngẩn ngơ :

- Tuyết làm sao đắp được bọn ta chứ?

Bửu Bửu ngồi trên tuyết làm mô hình rồi nói :

- Bọn mình ngồi tại đây, tuyết sẽ rơi xuống thân hình bọn ta. Chúng ta lại so sánh xem ai sẽ đúng là người tuyết. Nào! Ngươi hãy ngồi trước mặt ta được rồi.

Tiểu Bằng sợ đến la oai oái lên :

- Lạnh quá đi! Ta không thèm!

Tiểu Bằng võ công tầm thường, Bửu Bửu không ép nói :

- Thế thì ta tự đùa được rồi, ngươi hãy đi lấy cái kim sa lậu (lọ thủy tinh đựng cát, dùng để ước định một khoảng thời gian) mà tính giờ.

Tiểu Bằng nhăn mặt nói :

- Đây không phải nói đùa đâu, Bửu thiếu gia. Vạn nhất thủ lãnh biết được...

Bửu Bửu cười nheo mắt :

- Mau đi, mau đi! Ngươi cứ yên tâm, đại ca bận lắm!

Tiểu Bằng không dám cãi lời, chỉ ráng gượng cười vào nhà lục lạo, lấy ra một cái kim sa lậu.

Tuyết xuống rất nhanh, thân Bửu Bửu nhỏ, kim sa trong sa lậu chỉ mới rơi phân nửa, tuyết đã phủ đến cổ Bửu Bửu.

Tiểu Bằng quýnh lên, mắt nhìn đăm đăm không rời Bửu Bửu. Chỉ đợi tuyết lấp bít Bửu Bửu mới vội phủi tuyết ra.

Lúc này...

Vệ Tử Y và các lãnh chủ đã hoàn tất một giai đoạn công việc, bèn cùng nhau ra thưởng ngoạn tuyết. Bất ngờ đi đến chỗ Bửu Bửu đắp tuyết, tam lãnh chủ Tịch Như Tú bất chợt khen rằng :

- Người tuyết khác với nhiều tạo hình khác, nhưng tiểu yêu này lại tạo được.

Đại lãnh chủ Triển Hy nói :

- Ngươi xác định là do Bửu Bửu đắp ư?

Tịch Như Tú rất tự tin nói :

- Lúc này ngoại trừ trẻ con ra, có ai ở không mà đi đắp người tuyết. Ngoài tiểu quỷ ấy còn ai vô đây?

Nhị lãnh chủ Trương Tử Đan nói :

- Đừng quên còn có Tiểu Bằng.

Tịch Như Tú không nghe, nói :

- Các ngươi chưa hiểu! Chỉ có Bửu Bửu gã tiểu quỷ ấy mới có thể thiết kế ra cái người tuyết quái ngộ ấy. Nếu không tin ta sẽ nói huỵch toẹt ra.

Vệ Tử Y chỉ vào cái đống "lấy thân làm thử" người tuyết thật nói :
- Những người tuyết này đều là tuyệt tác cả. Chỉ có đống đó là chân thật nhất.
Bốn người không hẹn mà đồng nhằm đống tuyết mà đi tới, muốn xem tường tận.
Tiểu Bằng nghe tiếng quay đầu nhìn lại, thấy thủ lãnh và các vị lãnh chủ đến gần, sợ đến le lưỡi đánh bò cạp :
- Đại... đại... chủ... chủ giạ..
Tịch Như Tú lắc đầu nói :
- Bọn ta đâu phải là thủ lãnh của ma quỷ mà ngươi hà tất phải sợ đến như vậy.
Tuyết đã gần lấp hẵn toàn bộ Bửu Bửu. Chỉ còn mấy sợi tóc ló ra ngoài. Vệ Tử Y và mọi người tuy cảm thấy là lạ nhưng cũng chẳng để ý. Vệ Tử Y ngạc nhiên hỏi :
- Ngươi đắp người tuyết ở đây, còn Bửu thiếu gia đâu?
Tiểu Bằng dùng tay run rẩy chỉ đống người tuyết Bửu Bửu.
Vệ Tử Y hoảng hồn kêu to lên :
- Ngươi nói hắn ở trong ấy ư?
Lúc ấy chẳng ai đếm xỉa đến Tiểu Bằng đang run sợ, ba vị lãnh chủ ba tay sáu chân phủi lia lịa tuyết đắp đầy mình của Bửu Bửu. Bửu Bửu gặp bọn họ cũng hoảng hồn, nhưng cũng chẳng quên mục đích của vụ chơi này, liền hỏi :
- Tiểu Bằng, người tuyết của ta đắp thành chưa?
Tiểu Bằng mặt không còn chút máu, cũng không nói năng gì. Bửu Bửu đang đợi trả lời, chợt thấy Vệ Tử Y đứng ở đó mặt mày giận dữ. Ba vị lãnh chủ cũng im lặng lạnh lùng, không khỏi nói quýnh lên :
- Ngươi... bọn ngươi tại sao nhìn ta như vậy?

Vệ Tử Y quyết cho hắn một hình phạt, nạt nói :

- Tử Đan, đem Bửu Bửu nhốt trong thạch thất để cho hắn có thời gian yên tĩnh mà nghĩ đến sai lầm của mình, không cho ai đến thăm viếng cả. Ai trái lệnh đến hình đường xử phạt.

Mọi người nghe đều giật mình. Tịch Như Tú cầu xin :

- Thủ lãnh hãy suy nghĩ lại, như vậy có quá nặng lắm không?

Triển Hy cũng cầu xin :

- Thạch thất tối tăm lạnh căm căm, một đứa trẻ như hắn há chẳng bị sợ đến mất hồn ư?

Trương Tử Đan cũng không nhẫn tâm nói :

- Bửu Bửu tuy không nên đùa với sinh mạng của mình như vậy, nhưng cũng chưa có chuyện gì xảy ra. Thủ lãnh nên suy nghĩ lại, hắn hiện đã bị lạnh quá nhiều, lại nhốt vào thạch thất...

Tiểu Bằng quì xuống van xin :

- Thủ lãnh, Bửu thiếu gia còn nhỏ, xin cho Tiểu Bằng đây được cùng nhốt chung với hắn.

Vệ Tử Y há chẳng đau lòng, nhưng lại quyết tâm nói :

- Tử Đan, làm theo lời của ta dặn.

Tịch Như Tú thấy cầu xin vô vọng, mới hỏi rằng :

- Thủ lãnh tính nhốt Bửu Bửu bao lâu?

Vệ Tử Y lạnh lùng nói :

- Ba ngày!

Mọi người đều giật mình, nhưng thấy thủ lãnh gương mặt lạnh như tiền nên chẳng dám có ý kiến gì nữa.

Bửu Bửu căng cái mặt nhỏ, không khóc không la, không nói một lời đi theo sau Tử Đan. Tiểu Bằng rơi lệ nhìn tiểu chủ ra đi, nhưng cũng không làm khác được.

Tịch Như Tú lúc này không khỏi lo âu nói :

- Thủ lãnh, có thấy chuyện gì không?

Vệ Tử Y không cần nói :

- Việc gì?

Tịch Như Tú hồi hộp nói :

- Tiểu quỷ đó có vẻ thất thường lắm.

Vệ Tử Y miễn cưỡng cười nói :

- Đừng nên đoán mò, chuyện thì nhiều lắm.

Rồi nói với Triển Hy :

- Tiểu Bằng thì giao cho ngươi xử trí.

Nói xong chàng đi về trước. Tịch Như Tú đành phải theo sau.

Trong thạch thất đen mờ mờ, Bửu Bửu co người ngồi trên góc giường. Nhớ lại những năm tháng ở Thiếu Thất sơn cũng vì quá lí lắc mà bị Ngộ Tâm đại sư nhốt ở nhà chòi mười hôm, không cho ra ngoài. Hồi phụ thân còn sống, chuyện như vậy xảy ra như cơm bữa. Bất chợt thở một hơi dài.

Thực ra phản ứng của Bửu Bửu là bình thường. Hắn biết phụ thân, Ngộ Tâm đại sư và Vệ Tử Y đều rất thương hắn, cho nên hắn chưa bao giờ có ý nghĩ phản kháng.

Bửu Bửu trong tâm thầm than thở :

"Ba ngày ngột ngạt chết mất. Đại ca là nhứt bang chi chủ nên không thể nói đó rồi đảo ngược lại đó. Ba ngày là không sao tránh khỏi rồi. Chỉ hy vọng đại ca đừng khó dễ Tiểu Bằng".

Bỗng nhiên chợt động tâm, Bửu Bửu vội vã nhảy xuống giường, quan sát tỉ mỉ bốn tường thạch thất, lấy tai áp sát tường, vỗ vỗ khe khẽ một hồi, rồi ngồi im lặng trên giường thầm nghĩ :

"Thật khổ! Không còn đường chạy thoát. Ở Thiếu Thất sơn còn có thể thừa lúc phụ thân đi vắng mà chạy trốn. Cái thạch thất này ngoài cái cửa chánh

khách có một con đường nào khác. Ba ngày, chịu sao nổi đây?"
Suy nghĩ lung tung một chập, càng nghĩ càng không cam tâm, lại nói thầm : "Đáng ghét! Đáng ghét! Trước năm mới ta tuyệt không mở miệng nói một tiếng, làm cho đại ca bực tức coi ai chịu thua ai? Hừ! Cho biết cái mùi vị lặng câm như thế nào!"
Nhốt trong thạch thất ba ngày, có thể nói là những giây phút bi thảm nhất của Bửu Bửu từ khi lọt lòng mẹ đến giờ. Nhướng to mắt thấy một màu đen tối, nhắm mắt cũng đen thui. Thạch thất chỉ có một cái giường, cũng chẳng có ai dám đến thăm viếng hắn. Không làm ra được trò chơi gì nữa, chỉ có cách nghĩ ngợi lung tung và ngủ hoài thôi. Còn như Vệ Tử Y nói "để có thời gian yên tĩnh mà nghĩ đến sai lầm của mình" thì không bao giờ nghĩ đến.
Ba ngày lâu dài và đen tối cuối cùng cũng qua đi. Ngày hôm ấy giữa trưa, Vệ Tử Y đích thân đến thạch thất bồng hắn ra. Vệ Tử Y có hơi hối tiếc, nên rất đỗi chiều chuộng hắn, bồng hắn đi ra khỏi thạch thất.
Ngoài thạch thất, mọi người đều hỏi thăm lung tung. Hắn chỉ cười hì hì và lắc đầu lia lịa. Một lời nói cũng không thổ lộ, câm mồm suốt nửa ngày. Tịch Như Tú cảm thấy quá kỳ lạ, hỏi :
- Ta nói cho tiểu quỷ này, ngươi mới bị nhốt có ba ngày thì quên lời nói hết rồi hay sao?
Vệ Tử Y cũng lo lắng nói :
- Cổ họng của Bửu Bửu có bệnh không?
Lắc đầu, Bửu Bửu thấy người đông góc miệng cũng muốn cử động. Nhưng không, cứ làm nũng ngã đầu vào vai của Vệ Tử Y không trả lời câu hỏi nào của bất cứ ai cả.
Như thế qua mấy hôm, mọi người đều biết hắn đang làm nư, giả vờ câm. Trong lúc tức cười, đều tìm cách chọc cho hắn nói chuyện. Có người lại đấu cược với nhau, nhưng đều từ thất vọng đến thất bại. Hắn một câu cũng

chẳng chịu thốt ra. Cho tới Vệ Tử Y và Tiểu Bằng cũng phải giơ hai tay đầu hàng.

* * * * *

Một tràng pháo trúc nổ vang, báo hiệu năm cũ đã qua. Người lớn không thích thú, năm mới, cái ngày mà tuổi trẻ vui mừng chờ đón cuối cùng đã đến.

Sáng sơm, Bửu Bửu thay bộ đồ mới toanh đến phòng sách của Vệ Tử Y. Vệ Tử Y để cuốn kinh thư xuống, nhìn hắn một cách thích thú, chỉ thấy bộ mặt hắn như đòi nợ, câu mở miệng đầu tiên là :

- Bao lì xì đâu, đem lại!

- Bửu Bửu, ngươi cuối cùng cũng mở miệng rồi.

Nửa tháng cùng chung sống, Bửu Bửu không nói một lời đã làm cho Vệ Tử Y vô cùng khó chịu. Nay nghe tiếng thánh thót như thuở nào của hắn, Vệ Tử Y bất chợt cảm động bồng hắn vào lòng.

Trẻ con quan tâm nhất là bao lì xì. Bửu Bửu vội vàng hỏi :

- Đại ca có cho hay không cho nè?

Vệ Tử Y buông hắn ra, lấy một bao lì xì to tướng, cười nói :

- Đã chuẩn bị xong rồi, chỉ không thấy người đến lấy.

Đảo lia con mắt, Bửu Bửu giận nói :

- Tuổi trẻ xin lì xì của người lớn, chỉ thấy có mình ta thôi.

Cố ý nói chữ "xin" nghe rất nặng nề, tỏ ra không vui. Thông thường thì đêm giao thừa, người lớn đem bao lì xì cho tận tay trẻ con, còn trẻ con thì mùng một tết mới xin lì xì. Bửu Bửu phải nói là người đầu tiên, cho nên hắn làm mặt như đòi nợ, nhưng Vệ Tử Y cũng chẳng để ý.

Vệ Tử Y vui vẻ cười nói :

- Qua năm mới ngươi được mười ba tuổi, không còn nhỏ nữa. Không nên bướng bỉnh nữa nhé!

Nhận lấy bao lì xì từ tay Vệ Tử Y, Bửu Bửu cảm ơn một tiếng. Những chuyện cũ bỏ qua, hắn phấn khởi cùng với Vệ Tử Y ăn buổi sáng. Vệ Tử Y thích thú hỏi :

- Chuyện gì đáng để cho ngươi phấn khởi như vậy?

Bửu Bửu lộ ra hai cái má lúm đồng tiền, nói :

- Năm mới không phấn khởi ư? Hà huống ngày rằm Nguyên Tiêu (rằm tháng giêng) còn có hoa đăng để thưởng ngoạn nữa.

Vệ Tử Y đùa cợt nói :

- Nguyên Tiêu năm nay có xách lồng đèn không?

Bửu Bửu vừa nghe Vệ Tử Y nói xong, giận dỗi nói :

- Người ta chỉ nói thưởng thức hoa đăng, chứ đâu có nói muốn xách lồng đèn.

Ngươi chỉ muốn tìm cơ hội để chế giễu ta, bảo sao ta chẳng lớn lên. Kẻ lớn ăn hiếp kẻ nhỏ không đáng là bản sắc anh hùng.

Vệ Tử Y buột mặt cười nói :

- Đừng nói đến bề ngoài ngươi chẳng giống đứa trẻ mười ba tuổi. Nếu nói đến tâm tánh của ngươi, thì trẻ nhỏ bảy tám tuổi còn thành thuộc hơn ngươi.

Bửu Bửu khoa tay cười nói :

- Thôi, bỏ chuyện này đi. Đại ca hôm nay tiêu khiển gì đây?

Vệ Tử Y nhìn hắn, chỉ vào đầu lỗ mũi của hắn cười nói :

- Ngươi muốn đi ra thị trấn chơi thì kêu Tiểu Bằng cùng đi với ngươi, tiểu yêu!

Bửu Bửu biết Vệ Tử Y không muốn đi, Bửu Bửu cũng chẳng ép. Dẫn Tiểu Bằng lên thị trấn du ngoạn. Những chỗ người đông bao giờ cũng náo nhiệt, hà huống hôm nay là năm mới, chỉ thấy đoàn người qua lại đông đúc, ai ai cũng nở nụ cười, chen vai mà đi, không cảm thấy khó chịu. Bọn họ đa số không biết đến đây để làm gì, chỉ muốn phụ họa cho náo nhiệt thôi.

Bửu Bửu cúi đầu đi chầm chậm. Tiểu Bằng cũng bắt chước cúi đầu, nói thầm :

"Bửu thiếu gia cứ cúi đầu mãi, phải chăng dưới đất có vật quí? Tại sao ta chẳng thấy gì?"

Trong bụng nghĩ vậy, đôi mắt láo lia láo lịa tìm vật quí.

Bửu Bửu thấy vậy, hỏi :

- Ngươi rớt vật gì dưới đất mà tìm kỹ thế?

Tiểu Bằng có dịp nói thẳng :

- Giúp Bửu thiếu gia tìm vật quí mà!

- Vật quí?

Bửu Bửu bỗng sực nhớ ra, cười ngất :

- Nếu dưới đất có vật quí thì đã bị thiên hạ nhặt được từ lâu rồi, đâu có tới phiên ta?

Tiểu Bằng đâm lúng túng nói :

- Bửu thiếu gia cứ cúi đầu mãi, ta tưởng...

- Thôi đi!

Bửu Bửu cười :

- Bọn ta lại chơi trò nhà quan bắt cướp, hai ta làm lính nhà quan.

Trợn to mắt, Tiểu Bằng không rõ hỏi :

- Thế thì ai làm ăn cướp?

Bửu Bửu lí lắc cổ quái, hiện rõ bản sắc :

- Ở đây biết bao nhiêu người, tùy tiện bắt vài đứa làm tên cướp không được sao?

Tiểu Bằng đổ mồ hôi trên đầu :

- Ta không biết bắt thế nào?

Bửu Bửu muốn thử Tiểu Bằng nên nói :

- Ta hỏi ngươi, chỗ đông người cái thứ tệ loại nào nhiều nhất?

Thấy Tiểu Bằng cố suy nghĩ mà chẳng hiểu, Bửu Bửu nói :

- Người loại ấy tay chân đặc biệt linh hoạt, nhưng lại không phải là người trong võ lâm.

Tiểu Bằng lẩm nhẩm nói :

- Tay chân linh hoạt, không phải người trong võ lâm... móc túi!

Nói xong kêu to lên.

Bửu Bửu gật đầu khen hay, nói nhỏ :

- Có câu "tiền bất lộ bạch", bọn ta dụ bọn móc túi đến chơi.

Tiểu Bằng với Bửu Bửu đã chung sống lâu rồi, biết phải thuận theo ý của hắn mà làm, để tránh khi hắn giận lên thì quậy đến trời sầu đất lở. Bèn đất tâm hợp tác, hỏi :

- Bửu thiếu gia đã nghĩ xong kế sách chưa?

Bửu Bửu lấy ra một cái bao lì xì lớn, cười nói :

- Ta thu được hai, ba chục cái bao lì xì, cái này to nhất.

Tiểu Bằng cười hỏi :

- Thủ lãnh cho ư?

Gật đầu, Bửu Bửu khoái chí cười nói :

- Cái bao lì xì này giá trị đến ba, bốn trăm lượng bạc, đủ để cho một gia đình thông thường dùng thoải mái trong một năm. Ta lấy nó làm miếng mồi còn sợ gì kẻ cắp chẳng động lòng?

Tiểu Bằng có hơi khẩn trương :

- Rủi kẻ móc túi trổ tài làm cho người ta không phát giác, há chẳng phải mất trắng hay sao?

- Đừng lo, muốn cắp đồ của ta coi như hắn đã quên cúng tổ, súi quẩy rồi.

Bửu Bửu lấy ra sợi dây nhỏ có lưỡi câu móc vào bao lì xì, đem một đầu dây buộc vào trong túi, rồi cùng với Tiểu Bằng đi nghinh ngang và tìm chỗ đông người mà chen vào.

Ở đây là đại bản doanh của Kim Long Xã, rất nhiều hiệu buôn bán đều là của Kim Long Xã kinh doanh. Tự nhiên cũng có không ít người huynh đệ mặc chế phục tìm đến cho xôm tụ. Thấy Bửu Bửu đều không dám lên tiếng chào hỏi, sử dụng lối bảo vệ thầm lặng. Xem ra tay móc túi nào nghĩ bừa muốn móc bao lì xì của Bửu Bửu thì chắc chắn là xui xẻo thật đấy.

Con người sanh ra mà chẳng bình đẳng, có người phong nhã, sung sướng suốt cuộc đời, có người lại lao đao cực nhọc suốt cuộc đời. Móc túi là cái nghề cổ lỗ xỉ.

Có người vì hoàn cảnh quá khó khăn cũng bất đắc dĩ làm đại cái nghề ấy, nhưng chắc chắn đại đa số là tay lì lợm, có máu tham, không móc túi thì ngứa tay.

Kim lão cổ là thuộc loại ấy, người trông dáng mạo bảnh bao, đàng hoàng, không phải như những người nghèo đến đỗi không có cơm ăn. Hôm nay là ngày mà cái ngón nghề của bọn họ có thể tha hồ thi thố. Năm mới lễ lộc, bất cứ trong túi của ai cũng có tiền.

Bỗng nhiên Kim lão cổ mắt sáng lên, một đứa bé phương nam dẫn theo một đứa khác chen vào đám đông. Thấy đứa bé ấy cứ lấy bao lì xì ra bẹo chơi, chứng tỏ là cậu ấm được cưng chiều đến nông nỗi. Kim lão cổ vui mừng phát nhảy lên, nói thầm :

“Cái thằng bé này còn là con nai tơ béo bở, xem cái bộ tịch hắn...”

Nhanh nhẹn di chuyển đến thân người, giả như không có chuyện gì, tiếp cận con nai tơ - Tần Bửu Bửu.

Kim lão cổ dùng ngón nghề vừa đơn sơ vừa hữu hiệu nhất, nhằm người của Bửu Bửu đụng mạnh. Bửu Bửu la lên một tiếng, gói lì xì đã nằm yên trong túi của Kim lão cổ. Lại có tiếng xin lỗi lia lịa. Kim lão cổ đắc chí xoay người đi, Bửu Bửu đợi hắn đi được ba bước mới kêu lên :

- Bắt trộm... móc túi, móc túi! Có kẻ móc túi đã móc bao lì xì của đại ca cho

ta rồi.

A! Là hắn kìa! Ồ, mặc áo xanh... hãy trả bao lì xì lại cho ta!

Tiếng kêu vang dội một góc trời, bỗng chốc người ta tụ lại nhốn nháo. Kim lão cổ nhanh nhẹn chui qua chui lại. Tần Bửu Bửu và Tiểu Bằng rượt bám theo sau không ngớt gọi kẻ trộm... những huynh đệ của Kim Long Xã nghe bao lì xì của đại ca bị kẻ trộm móc, người người đều phẫn nộ, hung hăng săn bắt. Nhưng vì chỗ người đông đúc, lại nhốn nháo chỉ thấy nơi nơi đều là đầu người, muốn tóm Kim lão cổ thật là không dễ, Kim lão cổ xem ra có phần yên tâm.

Bửu Bửu hăng hái vừa đuổi theo vừa nói :

- Chỉ có mấy đứa ta đùa giỡn không vui lắm, kiếm thêm vài người nữa xem nào.

Tiểu Bằng cũng đùa thấy thích thú nên nói :

- Đúng vậy, Bửu thiếu gia tính kiếm ai đây?

- Xem ta nào?

Tần Bửu Bửu thân hình nho nhỏ, kéo Tiểu Bằng chui qua chui lại giữa đám đông.

Một đàng nhanh chóng tiếp cận Kim lão cổ, còn một đàng dùng đôi tay móc lấy hồ bao của nhiều người khác, miệng lại còn kêu lên lăng xăng :

- Các vị chú bác, cô dì, anh chị, xin giúp tôi bắt trộm... Coi chừng hồ bao của quý vị cũng bị móc rồi đó. Bắt trộm đi! Đúng là cái ông mặc áo xanh đó!

Mọi người nghe được đều rờ vào túi kiểm tra hồ bao của mình, nhiều người kêu to lên :

- Ông già kia, trả hồ bao lại cho tạ..

- Ấy da! Túi tiền của tôi cũng bị mất rồi...

- Tất cả hãy bắt trộm đi!

- Đồ khốn kiếp! Đến tiền của ông mà cũng dám lấy!

Đám đông vốn dĩ đã lộn xộn, lại trở nên càng lộn xộn. Người ta nghe thấy tiếng kêu ui da lia lịa vì bị giẫm chân hoặc bị đụng té. Cảnh quang vô cùng rối loạn.

Bửu Bửu và Tiểu Bằng đùa giỡn xem ra rất thỏa thích, cười hả hê không dứt :

- Bửu thiếu gia, đồ cắp được phải tính sao đây?

- Dĩ nhiên phải trả lại cho người đã mất, người ta đùa với mình lại bị mất đồ thì kỳ cục lắm!

- Thế thì trả bằng cách nào?

- Đợi chút nữa ta đem nhét tất cả bỏ vào người của lão áo xanh.

- Cũng đúng thôi, ai bảo hắn móc bao lì xì của Bửu thiếu gia, đáng đời hắn thôi!

Hai đứa nhìn nhau cười khúc khích, tiếp tục khuấy động đám đông.

Nghĩ một chút, Bửu Bửu thở phào nói :

- Ta đã thấy mệt, trò chơi chán rồi. Thôi thì ngưng.

Kim lão cổ co đầu rút cổ xẹt qua xẹt lại, bỗng nhiên có một thân hình đứa bé đụng mạnh vào lòng, vừa muốn né tránh hắn, nhưng lại bị hắn ôm chặt không buông. Bửu Bửu kêu lên :

- Các vị chú bác, cô dì, anh chị, đúng là hắn đã móc bao lì xì của ta.

Kim lão cổ cố gượng sức, đẩy hắn ra, giận dữ nói :

- Cậu bé ăn nói bậy bạ, ta mà là kẻ móc túi hử?

Bửu Bửu giậm chân nói :

- Đúng là ngươi đã đụng ta, rồi bao lì xì của ta mới mất.

Tiểu Bằng thêm mắm dậm muối :

- Đúng vậy! Ngươi móc túi của thiếu gia ta, còn chối hả?

Kim lão cổ đấu dịu nói :

- Hai thằng ranh con dám nói oan cho ta, coi chừng bị trời đánh đấy!

Bửu Bửu khoát khoát tay, cười nhạt nói :

- Ta không bao giờ nhìn lầm.

Kim lão cổ tỏ vẻ ngoài dữ trong sợ, la thét to :

- Trời ơi! Ta đã từng tuổi này lại gặp phải vận đen. Hu huyệt...

Kim lão cổ vừa la vừa khóc, giống như thật làm cho mọi người không biết hư thực ra sao. Xưa nay tuổi trẻ thường không nói dối, thêm vào Bửu Bửu mặc đồ sang trọng toàn tơ lụa, cũng làm cho tiếng nói của hắn thêm trọng lượng, nhưng lão cổ thì chết cũng không chịu nhận. Nhất thời không biết ai sai ai đúng.

Nhiều tay chân huynh đệ của Kim Long Xã cũng đuổi đến, có một người hơi lớn tuổi hỏi :

- Ông già kia! Ông thật không móc bao lì xì của thiếu gia ư?

Kim lão cổ mặt mũi tèm lem nói :

- Trời ơi! Đất ơi! Ai mà bịa chuyện kỳ cục vậy! Người là thiếu gia ranh con, toan đổ lỗi cho ta hử? Các vị đồng hương ở đây xem kìa, bọn họ định ăn hiếp ta đó, xin đứng ra làm chứng cho công bằng.

- Vô lễ!

Một tay đại hán giận nói :

- Kim Long Xã chúng ta đâu có ỷ chúng hiếp cô, đảo điên phải trái?

Mọi người nghe đến Kim Long Xã đều im lặng nể vì. Tại vì huynh đệ Kim Long Xã và bà con trong xóm đều cần cù làm ăn, không dựa thế mà hà hiếp dân lành. Dân ở đây bị kẻ ác tâm hà hiếp bóc lột, Kim Long Xã còn đứng ra giải quyết công bằng.

Nhất là các chủ tiệm buôn, xem Vệ Tử Y như bồ tát. Nếu gặp chuyện lớn hơn, chỉ cần Vệ Tử Y ra tay giúp đỡ là êm thấm, ai dám bêu xấu Kim Long Xã?

Tay đại hán cúi người hỏi :

- Bửu thiếu gia, có thật là hắn không?

Bửu Bửu cười tinh quái nói :

- Không thấy quan tài không đổ lệ, không đến Hoàng Hà không bỏ ý đồ, lão già kia ơi, ngươi là loại người ấy. Các vị chú bác, cô dì, anh chị cứ kiểm tra người hắn.

Một đám người đông đúc vây chặt lấy Kim lão cổ. Bửu Bửu và Tiểu Bằng thừa cơ chào huynh đệ Kim Long Xã rồi thoát ra khỏi đám đông. Đi một chặp, bỗng Tiểu Bằng hỏi :

- Bửu thiếu gia, chút nữa mình sẽ chơi trò gì nữa đây?

Bửu Bửu cười khúc khích :

- Ngươi thấy giỡn như thế thích thú không?

Tiểu Bằng mặt đỏ ửng nói :

- Không lẽ thiếu gia cứ đi mãi như vậy sao?

Bửu Bửu không nghĩ ngợi, gật đầu nói :

- Chúng mình vào đây uống ly trà nóng rồi sẽ tính.

Dẫn Tiểu Bằng vào một tiệm trà, kêu một bình trà thơm và một dĩa bánh.

Bửu Bửu thấy Tiểu Bằng đứng chết trân hầu hạ, tức mình nói :

- Mình đã bảo ra ngoài dạo chơi phải bỏ đi cái thói quen cỗ lỗ đó mà.

Tiểu Bằng liền lắc đầu lia lịa :

- Thế thì không có qui cũ rồi, thiếu gia cứ dùng đi.

Bửu Bửu bình thản nói :

- Ta phải nghe lời ngươi hay là ngươi nghe lời ta?

- Dĩ nhiên ta phải nghe lời thiếu gia rồi.

Bửu Bửu vỗ tay nói :

- Thế thì vầy nhé, ta mời ngươi ngồi, ngươi chịu ngồi không?

Đợi Tiểu Bằng ngồi yên, Bửu Bửu lại cười nói :

- Như vậy phải dễ dàng trò chuyện không? Lần này đổi trò chơi bói toán,

cũng là để thử thách tài nghệ của ngươi.

Tiểu Bằng không phản đối, nói :

- Bói toán? Bửu thiếu gia biết bói toán tại sao ta chẳng biết?

- Nói nhỏ chút!

Bửu Bửu trợn mắt :

- Người trên núi có diệu kế, ngươi cứ như vậy, như vậy... thế đấy, thế đấy...

Bửu Bửu nói thì thầm với Tiểu Bằng một chặp lâu, đoạn lấy một nén bạc đưa cho Tiểu Bằng. Tiểu Bằng vui vẻ khoái chí chạy ra khỏi cửa. Bửu Bửu lại gọi cai quản tiệm trà đến căn dặn một hơi, rồi thấy cai quản tiệm trà cung kính dẫn Bửu Bửu vào trong phòng. Một khoảnh khắc sau, Tiểu Bằng mang về một gói đồ, cũng được cai quản tiệm trà dẫn vào phòng.

Sau hai giờ, những thực khách cũ đã đi hết, khách mới từng tốp từng tốp tiếp đến.

Vừa vào quán, các thực khách trên gương mặt đều lộ vẻ kỳ dị, dường như có điều chi khác thường.

Chỉ vì trong tiệm trà lâu, nơi chỗ ngồi trên cao có một vị thầy bói toán. Nếu nói hắn nhỏ ư? Sao hai mép miệng có râu chữ bát, nếu nói hắn chẳng nhỏ ư? Thì đôi mắt long lanh đầy vẻ ấu thơ, mặc áo dài trắng rộng thùng thình, có chiêu bài hẳn hoi, trên viết "Bói toán thần y", trên bàn bói toán có ba tấm liễn. Tấm ngang đề "Mời chư vi đến xem bói toán", tấm dọc bên trái viết "Quỷ cốc chư các bái hạ phong", tấm dọc bên phải viết "Bố y nhã dĩ ngạo vương hầu" trông rất thần diệu. "Bố y thần toán" là cao nhân ở đâu đến vậy? Ngoại trừ chuyện làm trò quỷ quái như Bửu Bửu thì không còn ai!

Cái vẻ đạo cốt của Bố y thần toán Bửu Bửu thản nhiên ngồi tại đó, đôi mắt láo lia nhìn từng người khách qua lại. Mọi người đều ngắm nhìn hắn với vẻ hiếu kỳ, thoảng có người cười thầm, rốt cuộc chẳng có ai đăng môn xem bói.

Bửu Bửu trong bụng chửi thầm :

“Để lát nữa cho bọn ngươi trố mắt nhìn trân tráo, rồi sẽ ùa đến. Hây! Đến khi ấy lão phu sẽ ngồi tréo nguẩy, bắt bọn ngươi xếp hàng, từ xem bói toán, xem bọn ngươi đợi đến sáng hôm sau”.

Hứ! Tay mặt vuốt vuốt râu cá chốt, kiêu hảnh nhìn về đám đông.

Không bao lâu một chàng thư sinh tuổi chừng mười sáu, mười bảy đến trước mặt Bố Y Thần Toán xá xá. Bửu Bửu bất ngờ lúng túng đáp lễ hỏi :

- Xin công tử chớ nên quá đa lễ như vậy!

Vị công tử trẻ - Tiểu Bàn Đầu - sắc mặt tỏ vẻ đầy kính phục nói :

- Tiên sinh quả là thần toán, bịnh của ca ca ta nhờ tiên sinh chỉ dẫn đã hoàn toàn bình phục.

Bố Y Thần Toán Bửu Bửu sắc mặt huyền hoặc nói :

- Không biết ca ca của công tử là ai vậy?

Thiếu niên thư sinh Tiểu Bàn Đầu nói :

- Ta thật là hồ đồ, tiểu sinh họ Ly, tên tục gọi là Dương. Mấy ngày trước đây ca ca ta bệnh nặng, từ mẫu gọi quản gia đến xin phù phép, được sự chỉ dẫn cao minh của tiên sinh ca ca đã hoàn toàn bình phục. Từ mẫu bảo ta đến gặp tiên sinh tỏ lòng biết ơn và đặt một phần tiền tổ, xin tiên sinh thu nhận cho.

Bố Y Thần Toán thấy hắn sắp sửa móc tiền lễ liền ngăn lại nói :

- Công tử khỏi phải lấy tiền tổ ra, già này không nhận đâu. Ta xưa nay vì người bói toán một lần một lạng bạc, nhiều không lấy, ít không lấy, tiền tổ không thèm.

Thư sinh thiếu niên móc ra mười lạng vàng, nói :

- Tiên sinh không lấy, tiểu sinh ra về làm sao ăn nói với từ mẫu đây?

Bố Y Thần Toán cười khanh khách nói :

- Cứ nói theo sự thật, ta tin rằng từ mẫu không làm khó dễ gì đâu.

Thư sinh thiếu niên cười không ra tiếng :

- Không được! ta đã bảo đảm với từ mẫu rằng tiên sinh nhất định nhận lễ.

Bố Y Thần Toán vẫn khư khư một mực nói :

- Người thiếu niên nóng tánh, làm việc không chừa lối thoát, kỳ bói toán này là để giáo dục nho nhỏ, xin công tử hãy về đi, đừng làm trễ nãi việc làm ăn của lão.

Thư sinh thiếu niên Tiểu Bàn Đầu cứ nài nỉ nhà tướng số nhận giùm số vàng. Bố Y Thần Toán Bửu Bửu nói gì nói cũng không sao chịu nhận, cứ tranh luận cù cưa với nhau mãi.

Thực khách trong trà lâu nhìn thấy đều ngẩn người, không ngờ một vị tướng số già không già, trẻ không trẻ lại có khí độ sáng ngời, tiết tháo cao siêu, nén vàng chói lọi óng ả đưa đến tận tay tận mắt lại không thèm để ý đến, thật đáng làm cho người ta kính nể.

Cuối cùng Bố Y Thần Toán cũng lên tiếng :

- Công tử thật là cố chấp, thôi thì thế này nhé, già này đoán chữ giùm công tử, công tử trả ta một lạng, còn số vàng kia ta chẳng bao giờ nhận đâu.

Thư sinh thiếu niên không còn cách nào khác nói :

- Thôi thì cũng được vậy!

Nói xong lấy viết viết chữ Phong.

Bố Y Thần Toán hỏi :

- Không biết công tử muốn hỏi điều chi?

Thư sinh thiếu niên suy nghĩ một chặp rồi nói :

- Tỷ tức ta thai đã mười tháng, xin tiên sinh đoán xem nam hay nữ?

Bố Y Thần Toán cười nói :

Chữ Phong giống như chữ Phượng, phượng là phẩm phục của nữ nhân, là sự may mắn của nữ tử, tỷ tức nhà ngươi chắc chắn là sanh con gái.

Bửu Bửu nói có đầu có đuôi, giống như thật, khiến Tiểu Bàn Đầu thiếu chút cười ra tiếng. Vì những điều này bọn hắn đã diễn tập trước rồi, còn Bửu Bửu thì khoái chí vô cùng.

Thư sinh trẻ giả vờ nghi hỏi :

- Thầy nói có đúng vậy không?

Bố Y Thần Toán không do dự nói :

- Để công tử về xem thì biết.

Thư sinh thiếu niên hơi hết hồn, trả một lạng bạc, định đi ra cửa, chợt có một vị lão bộc thần sắc khẩn trương chạy vào, cúi chào thư sinh trẻ nói :

- Thưa thiếu gia, đại thẩm đã sinh một tiểu thư. Trưởng thiếu gia bảo thiếu gia về nhà.

Lúc bấy giờ toàn trà lâu nhốn nháo lên, giành nhau đến nhờ Bố Y Thần Toán đoán chữ. Thư sinh trẻ vội vã cáo biệt cũng bị họ lấn sang một bên.

Bửu Bửu mằn râu lia lịa, bặm miệng, tại vì sợ nếu không cẩn thận sẽ bị cười ra mặt. Còn lão bộc kia dĩ nhiên là huynh đệ trong Kim Long Xã cải trang.

Thực khách trà lâu dĩ nhiên có nam có nữ, trong đó có vị thiếu nữ tuổi chừng mười lăm, mười sáu đã chú ý theo dõi gã Bố Y Thần Toán, xem cử chỉ của Bố Y Thần Toán không chớp mắt, nhất là bộ râu chữ bát thì rất quái dị, rõ ràng là mọc không đúng chỗ, lại cứ thấy Bố Y Thần Toán xem như bửu bối, cứ mằn râu mãi.

Vị cô nương này họ Cung tên là Ngọc Mẫn, giới giang hồ gọi là Tiểu La Sát. Thấy một tên tiểu tử giang hồ tự xưng là thuật sư tướng số mà lại thuộc loại cao siêu như quỷ cốc gia cát vậy nên trong bụng không phục, quyết tâm muốn nhổ lấy bộ râu chữ bát của hắn.

Xưa nay hễ nói là làm, Tiểu La Sát vẹt đám đông, thấy Bố Y Thần Toán đang cho số thứ tự các thân chủ rồi đứng ngay ngắn tại đấy.

Bố Y Thần Toán Bửu Bửu không ngờ có người muốn phá mình, mắt nhìn thấy màu áo đỏ của Cung Ngọc Mẫn, không khỏi hiếu kỳ, ngẩn nhìn lên thấy được vòng eo thon thả của y thị, bụng nghĩ thầm không giống nam, ngẩn đầu nhìn lên nữa mới thấy vòng ngực ưỡn ra, chừng ấy mới quả quyết là nữ

nhân. Ngẩn xem gương mặt của y thị, thấy gương mặt lạnh lùng, đôi mắt mở to nhìn trân tráo. Bửu Bửu ngắm nghía kỹ một lần nữa, trong bụng lại nghĩ thầm :

"Cái cô bé này trông cũng đẹp, chỉ có điều quá dữ một chút, cho tới ăn mặc cũng dữ."

Trong bụng thì chửi y thị dữ, nhưng ngoài miệng lại cười nói :

- Cô nương đến hơi trễ, sắp ở số thứ bốn mươi bảy, xin hỏi cô nương tên chi?

Tiểu La Sát Cung Ngọc Mẫn nói giọng lãnh lót :

- Cái gì? Số bốn mươi bảy ư? Cô nương phải được cấp số một.

Bố Y Thần Toán trong bụng linh cảm, biết cô ta có ý phá mình, cười khúc khích nói :

- Thì ra cô là số một?

Chỉ vào người cô, đoạn nhìn mọi người nói :

- Qúy vị muốn lên số một thì tìm cô nương đây, cô ấy sẽ phục vụ quý vị.

Vừa nói xong, có tiếng từ bốn phía nhốn nháo huýt sáo. Các vị khách nữ che miệng cười trộm, xôn xao ầm lên.

Tiểu La Sát Cung Ngọc Mẫn đỏ mặt giận dữ nói :

- Đồ thối, ngươi dám sỉ nhục ta?

Bố Y Thần Toán mò mẫm râu cá trê, buột miệng nói :

- Vì cô nương phá việc làm ăn của ta, nên lão chỉ còn cách dùng miếng trả miếng đó thôi. Phải nói cái vẻ nữ nhi hung dữ như cô, có lẽ các nam nhân đều nể sợ. Hôm nay chẳng may gặp lão bận kiếm vài đồng tiền, nếu không ta sẽ lên lớp cho một bài học Tam tòng tứ đức.

Bửu Bửu lại khoái chí ngắm nhìn khuôn mặt giận tái xanh của Cung Ngọc Mẫn, nói tiếp :

- Thôi, đừng trố mắt nhìn ta, tuyết ngoài trời đã ngừng rơi, cô có thể ra về

được rồi.

Cung Ngọc Mẫn Tiểu La Sát nói tiếng gầm gừ :

- Ngươi làm phách đủ rồi, cũng lỗi với ta nhiều rồi, lại bảo ta phải ngoan ngoãn đi ư? Hừ, ngươi tưởng ta Tiểu La Sát Cung Ngọc Mẫn dễ ăn hiếp lắm hả?

Bố Y Thần Toán Bửu Bửu chưa từng nghe Vệ Tử Y nói đến cái tên Tiểu La Sát, đại la sát, trong lòng nghĩ đây không phải là nhân vật nổi tiếng, nên không để ý đến cô ta. Chỉ vì cô ấy có cái biệt danh nghe hơi rát tai, lại phá trò chơi của mình, nên nói :

- Ngươi trước là muốn phá ta một cách phi lý, sau nữa ù lì không chịu đi cho, thế là ý muốn gì đây?

Đôi mi Cung Ngọc Mẫn nhướng cao :

- Ta xem không quen cái vẻ khoái chí của ngươi, ta muốn nhổ cái râu cá trê của ngươi.

Bố Y Thần Toán rờ râu chữ bát nói :

- Râu của lão đã có từ nhỏ, ai muốn nhổ râu của ta. Vì đó là vật mà quí mến nhất, đương nhiên chỉ có người thân yêu như thê tử mới có thể nhổ râu ta được.

Nói xong đứng dậy, dựa gần Cung Ngọc Mẫn, tỏ vẻ vô cùng thương tiếc nói :

- Cô nương cứ nhổ đi, nhổ thì phải cưới ta, những người ở đây làm chứng. Lão đã bốn mươi chưa có gia thất, gả cho ta cũng chẳng lấy làm thẹn gì đâu.

Mọi người cũng a dua ủng hộ :

- Đúng, đúng! ớt cay hợp với gừng già, đúng là xứng đôi vừa lứa.

- Lão phu kết đôi với vợ trẻ, thật ân ái cả đời.

-...

Bửu Bửu từ từ tiếp cận Cung Ngọc Mẫn. Cung Ngọc Mẫn từ từ thối lui,

tiếng la lối của đám đông làm nàng hoảng sợ. Vì Bửu Bửu so với nàng thấp hơn chừng một tấc, thế thì có nhỏ quá chăng. Có thể đây là chú lùn, không bao giờ có chuyện tìm người lùn làm phu quân.

Bửu Bửu thấy Cung Ngọc Mẫn nhượng bộ nên không dám át sát nữa, để tránh rủi nàng thật sự nói liều thì không thể không cưới, đến chừng đó thì khổ đấy. Tuổi thơ đối với chuyện không vui thì mau quên. Bửu Bửu làm xong lại vui vẻ với công việc Bố Y Thần Toán của mình, chuẩn bị trổ hết ngón nghề. Nào ngờ Cung Ngọc Mẫn lại chẳng thông cảm, lại hung hăng đứng trước bàn tổ, xem ra Bửu Bửu muốn kiếm vài đồng bạc cũng là chuyện vất vả đấy.

Bửu Bửu trong bụng cứ thầm trách xui xẻo nhưng cố gắng làm như không có chuyện gì, lấy sổ ra ghi thứ tự. Bố Y Thần Toán đọc :

- Số thứ nhất, Chung Thiên Minh Chung lão gia là ai?

Một vị trung niên trông rất tốt tướng đi vào, nói giọng nhỏ nhẹ :

- Có ta đây, bây giờ thầy bắt đầu bói chữ rồi phải không?

Bố Y Thần Toán gật gật đầu. Cung Ngọc Mẫn thấy hắn không còn để ý đến mình, cơn giận cành hông, quơ lấy sổ ghi danh xé nát tơi tả. Giấy vụn bay tùm lum trong lầu, rồi nhìn Bửu Bửu hầm hừ, nhìn xem gã "chú lùn" này làm gì được mình.

Thực khách trong trà lâu thấy Cung Ngọc Mẫn dám ngang nhiên náo động nơi bán buôn của Kim Long Xã, sợ xảy ra chuyện không hay, đều từ từ tính tiền ra về.

Bửu Bửu nếu như muốn ra tay, ai thắng ai bại chưa biết được, chỉ vì hắn có tật ỷ lại và làm biếng và đã đến hồi tật ấy phát sinh, nên nháy mắt với chủ quán trà lâu một cái rồi nằm trên bàn thiêm thiếp ngủ. Chủ quán trà lâu hiểu ý, nhăn mặt nói :

- Thôi cô nương, lấy giùm đi cho, bị cô làm một vố như vậy khách sợ bỏ đi

hết rồi.

Cung Ngọc Mẫn không chịu, quơ tay nói :

- Đừng lo sợ, một chút nữa ta sẽ bồi thường cho ngươi.

Nói xong cúi đầu kê vào lỗ tai Bố Y Thần Toán kêu to :

- Lão già thối, ngươi không thức dậy hả?

Chủ quán trà lâu vội vã ngăn chận nói :

- Xin cô nương đừng quấy phá hắn thức giấc.

Cung Ngọc Mẫn nói từng chữ :

- Ngươi lộn xộn nữa đừng trách ta ra tay với ngươi trước.

Chủ quán trà lâu khoát tay :

- Cô nương biết cái trà lâu này là của ai không?

- Không phải là của ngươi sao?

Chủ quán thở dài nói :

- Cô nương ra đây gây chuyện, vậy không sợ mất mặt Cung lão anh hùng ở nhà sao?

Cung Ngọc Mẫn ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi biết phụ thân ta?

Chủ quán nói :

Lão anh hùng Cung Lê Viễn, giới giang hồ ai mà không biết.

Cung Ngọc Mẫn giật mình :

- Thế thì ngươi là ai?

Chủ quán trà lâu ngẩn đầu :

- Là một quản sự nhỏ dưới trướng của Vô Tình Thủ Trương Tử Đan, nhị lãnh chủ Kim Long Xã Tử Ngọ Linh. Xưa khi thiên hạ gọi lão là Ngọc Diện Phán Quan Tống Tư Đồ.

Người thì có danh, cây thì có bóng. Mười năm trước Tống Tư Đồ Ngọc Diên Phán Quan xưng bá ở lãnh nam, nay lại chịu ép mình làm một tay quản sự

nhỏ của Kim Long Xã và xem bộ vệ cung kính của hắn đối với Bố Y Thần Toán cho thấy lai lịch của Bố Y Thần Toán thật đáng kinh người.

Có câu "Bò tơ không sợ cọp", Cung Ngọc Mẫn không chịu vì thế mà dừng lại, càng cứng rắn nói :

- Cho dù hắn là con của chủ nhân Kim Long Xã, cô nương đây cũng chẳng sợ.

Tổng Tư Đồ Ngọc Diện Phán Quan có vẻ kính nể nói :

- Chủ của ta đối nhân nhân hậu, dĩ nhiên không phải là người đáng sợ. Nhưng cái uy nghi khí khái và trí tuệ võ công thì ai ai cũng thán phục. Tin rằng cô nương cũng có nghe tiếng tăm.

Cung Ngọc Mẫn gục gặt đầu, tức cười nói :

- Xem ra nhà ngươi bị chủ nhân họ Vệ mê hoặc, đã quên đi mình từng xưng bá ở Lĩnh Nam.

Tổng Tư Đồ Ngọc Diện Phán Quan nghiêm nghị nói :

- Vinh danh hư lợi nào có xá chi?

Cung Ngọc Mẫn chỉ vào Bố Y Thần Toán đã được che chắn nói :

- Kéo dài mãi, ngươi bộ muốn ta đây không thể làm cho hắn một vố hả?

Tổng Tư Đồ Ngọc Diện Phán Quan cười nói :

- Xin cô nương hãy nể tình lão mà nới tay.

Cung Ngọc Mẫn nhớ tới mình bị làm mất mặt ở giữa đám đông, giận nói :

- Cho dù Vệ đại chủ gia có đến cầu khẩn, cô nương ta cũng chẳng chịu bỏ qua.

- Nếu cô nương muốn kiếm chuyện mà không sợ mang họa vào thân thì tùy cô.

Nói xong khoát tay. Mấy tay phổ ky đều về ngồi tại vị trí của mình. Cung Ngọc Mẫn nhìn nơi bàn bói toán Bố Y Thần Toán đã đi đâu mất, bèn giận dữ thét to :

- Hắn đâu rồi! Bọn ngươi đem hắn giấu ở đâu rồi!

Tổng Tư Đồ nghiêm nghị nói :

- Xin khuyên cô nương hãy dừng lại đúng lúc. Nếu như thủ lãnh ta không cho phép hắn náo sự bên ngoài thì cô hiện không có thể ở đây mà la hét om xòm đâu, thôi hãy đi đi!

Cung Ngọc Mẫn giận dữ nói :

- Mặc xác ta.

Tổng Tư Đồ gục gặt đầu, quả quyết nói :

- Hắn tuy nhỏ nhưng văn võ song toàn.

- Nhỏ?

Cung Ngọc Mẫn buộc miệng cười nói :

- Đã mọc hai cái râu chữ bát, có trên bốn mươi mà còn nhỏ ư?

Tổng Tư Đồ cười tinh quái, nhưng không giải thích nói :

- Người hắn không cao, nhưng cô nương không thắng được hắn đâu.

Cung Ngọc Mẫn vốn đã không tin, muốn vạch mặt thật của Bố Y Thần Toán, nhưng nghĩ hắn mà được Tổng Tư Đồ cung kính tận tụy đến thế thì nhất định bên trong có lý do. Càng hiếu kỳ hỏi :

- Cuối cùng hắn là ai? Trong giới giang hồ chưa từng nghe cái tên Bố Y Thần Toán này.

Tổng Tư Đồ xuýt chút bật cười, ho khan một tiếng nói :

- Ta có thể cho cô nương biết, tình cảm hắn với chủ gia bọn ta rất là thâm hậu, thậm chí chủ gia ta còn phải nhượng bộ hắn. Lại thêm bọn ta đều mong hắn không đi rong chơi đó đây, chỉ vì tánh lí lắc và bản lãnh quậy phá của hắn trên đời chỉ có một.

Nói đến đây các phổ ky và Tư Đồ đều bật cười.

- Ngươi nói ai bản lãnh quậy phá trên đời có một hả?

Không biết tự bao giờ ngoài cửa lại bước vào một vị công tử thư sinh tuấn

tú, mỉm cười nói :

- Chủ quán đâu, hôm nay không bán trà sao? Tại sao không có người khách nào hết vậy?

Cung Ngọc Mẫn nhìn trân tráo hắn, tim nhảy thình thịch, trong bụng nghĩ thầm :

"Hắn nếu đúng là nam tử thì nữ nhi ở thế gian này đều không sánh với hắn rồi?"

Diện mạo Cung Ngọc Mẫn phải nói là chim sa cá lặn, nhưng nàng cảm thấy mình cũng chưa xứng nổi với chàng thiếu niên xinh đẹp kia. Cũng không nghĩ ra trong giới giang hồ có nữ hiệp nào xinh đẹp có thể xứng đôi với hắn. Lúc này Cung Ngọc Mẫn mắt đăm đăm nhìn hắn không rời. Tiểu công tử xinh đẹp, dĩ nhiên không phải ai xa lạ, đó là Tần Bửu Bửu, kẻ làm trò đùa đã hiện chân tướng, làm cho Cung Ngọc Mẫn phải mê mẩn đến hồn tiêu phách lạc.

Tổng Tư Đồ vội cung tay chào hỏi, cười nói :

- Năm mới, tiểu gia đến chơi, thật có phước.

Bửu Bửu cung tay đáp lễ :

- Chưởng quỷ thúc thúc! Chúc thúc thúc vui vẻ phát tài, xin gọi ta là Bửu Bửu được rồi.

Tổng Tư Đồ nói :

- Không dám, không dám!

Bửu Bửu không muốn người ta dùng tiếng "thiếu gia" gán cho mình, nói :

- Ta từng nghe đại ca nói chuyện xưa giữa đại ca và chưởng quỹ thúc thúc thâm giao như thế nào. Tổng Tư Đồ Ngọc Diện Phán Quan đã thành bậc anh hùng, tiểu tử đâu dám tự xưng thiếu gia trước mặt. Nếu thúc thúc cứ cố chấp gọi ta là thiếu gia mãi, thì sau này ta chẳng dám đến gặp người vậy.

Người giang hồ vốn hào hiệp, Tổng Tư Đồ cười nói :

- Đừng trách thủ lãnh và chư vị huynh đệ đều có lòng ưu ái ngươi, Bửu Bửu! Ắn nói ngọt ngào, cử chỉ chu đáo, ngươi thật là một đứa trẻ hiếm có trên đời, làm cho ta thấy mát lòng mát dạ.

Bửu Bửu cười cười xong lại tỏ vẻ hơi phiền, nói :

- Tại sao chưởng quỹ lại không nói chỉ có trên trời, không phải nghe hay hơn sao?

Thật thì Bửu Bửu thường cải chánh những lời tán thưởng hắn. Chưởng quỹ còn muốn khen hơn nữa mới hả dạ.

Tổng Tư Đồ và bọn phổ ky nghe Bửu Bửu nói đều cười to lên.

Cung Ngọc Mẫn cũng cười dịu dàng nói :

- Tư Đồ tiền bối, thiếu niên này là con nhà ai vậy, thật là dễ thương!

Tư Đồ thấy nàng đột nhiên biến đổi thái độ Ôn hòa, hiểu ngầm sức hút của Bửu Bửu không nhỏ, cười nói :

- Hắn họ Tần, tên Bửu Bửu, là bái đệ của thủ lãnh ta.

Tiểu La Sát Cung Ngọc Mẫn nghe ba chữ Tần Bửu Bửu, cả người phát nổi da gà.

Đối với truyền thuyết của Bửu Bửu nàng cũng nghe không ít, tuy Bửu Bửu không lưu hành giang hồ cũng chẳng cùng ai so tài cao thấp, nhưng so với cô Tiểu La Sát đã xuất hành giang hồ hai năm rồi lại nổi danh hơn nhiều. Thân phận của hắn giống như một ẩn số, chỉ biết hắn từ Thiếu Thất sơn đến, nhiều người đoán hắn có thể là con của Vạn Tà Thánh Y Tần Anh, nhưng lại không dám cả quyết. Nhất cử nhất động của hắn còn hơn xa những kẻ giang hồ, nhất là sau sự kiện đùa với Kiến Huyết Ma Quân Tiêu Nhất Bá truyền ra khắp nơi làm kinh động giới giang hồ.

Hôm nay Tần Bửu Bửu ngang nhiên đứng trước mặt nàng, Cung Ngọc Mẫn gần như không tin ở mắt mình. Người ngoài nói Bửu Bửu giống Phan An, tìm không ra một khuyết điểm. Hiện giờ đã mục kích chân mạo mới biết

dùng bao nhiêu lời tán thưởng cũng không sao hình dung nổi cái đẹp của hắn.

Tổng Tư Đồ thấy Cung Ngọc Mẫn nhìn Bửu Bửu như đinh đóng, rất thông cảm, lần đầu tiên nhìn thấy Bửu Bửu ai mà không ngẩn ngơ đôi mắt, lại thêm cái khí chất lí lắc linh tinh độc nhất mà hắn làm cho người ta khi thấy lại khó quên. Tổng Tư Đồ không muốn quấy rầy, để cô nàng nhìn cho no nê.

Tần Bửu Bửu nào giờ chưa từng cho mình là người tuấn mỹ, thấy Cung Ngọc Mẫn vô lễ như vậy nạt rằng :

- Nhìn gì vậy? Nữ nhân mà nhìn nam nhân không rời mắt, không biết mắc cở ư?

Cung Ngọc Mẫn đỏ mặt, giậm chân nói :

- Ngươi mới mấy tuổi? Mười tuổi hay mười một? Làm đệ đệ ta cũng còn chê nhỏ.

Bửu Bửu cười nói :

- Cô nương không nghe người ta nói "phản lão hoàn đồng" ư? Lão phu bốn mươi có hơn nhưng chưa thành thân, bây giờ râu chữ bát đã mất, ngươi không còn nhớ được nữa, ta cũng thoát hiểm, không phải cưới ngươi nữa rồi.

Cung Ngọc Mẫn nghe giọng nói mới ngờ ra :

- Vậy ngươi là Bố Y Thần Toán ư?

- Dĩ nhiên.

Bửu Bửu kêu lên.

- Tiểu Bán Đầu, ngươi có thể ra rồi.

Tiểu Bán Đầu cũng thay xiêm y trở lại ban đầu, tuy ăn mặc có khác nhưng Cung Ngọc Mẫn nhìn thấy là nhận ra ngay đây là thiếu niên thư sinh khi nãy. Thì ra đây là một màn kịch toán giả dối.

Tiểu Bán Đầu ngắm nghía Cung Ngọc Mẫn cười nói :

- Bửu thiếu gia, cô này là người phá bàn tổ đấy?

- Còn ai nữa?

Bửu Bửu nghĩ đến kiệt tác của mình bị phá vỡ giận nói :

- Thật vô trách nhiệm, hắn phá hoại chúng ta vui đùa không thoải mái. Ngươi nói cái thứ nữ nhân như vậy có đáng ghét không chứ?

Tiểu Bán Đầu gật gật đầu.

Bửu Bửu nhìn Cung Ngọc Mẫn nói :

- Khi nãy ta giả làm Bố Y Thần Toán có làm mất thể diện cô nương, còn cùng với Tiểu Bán Đầu làm cô nương tức giận. Nhưng cô nương hiện tại lại giống như cô dâu nhỏ, không dám phẫn nộ, tại sao?

- Khi nãy ngươi bốn mươi tuổi hơn, còn bây giờ ngươi chỉ trên dưới mười tuổi, ai nở hà hiếp ngươi?

Tiểu Bán Đầu ghét ai làm cho Bửu Bửu không vui, gã lạnh nhạt hỏi :

- Bửu thiếu gia đừng tin, cô ấy đã bị cái diện mạo của thiếu gia thu hút. Nữ nhân thấy nam nhân đẹp trai thì dịu dàng như nước là đúng rồi!

Cung Ngọc Mẫn bị nói toạc chân tình, thẹn đến đỏ mặt, biến thành giận nói :

- Đồ nô tài chết bầm, trước mặt chủ gia lại dám khua mồm múa mép.

Bốp!

Một tiếng, Cung Ngọc Mẫn bị tặng cho một cái bộp tai, mặt mày đỏ rần, Bửu Bửu tinh quái nói nhỏ nhỏ trong bụng :

- Xin đại ca tha thứ cho. Bửu Bửu không cố ý đầu năm mới đi gây chuyện phiền hà.

Thì ra cái tát kia là kiệt tác của Bửu Bửu. Chỉ thấy bóng người xẹt qua thì Cung Ngọc Mẫn đã lảnh đủ một bộp tai. Tổng Tư Đồ hoảng hốt, sợ Bửu Bửu lại gây cho Vệ Tử Y nhiều phiền toái. Cung Ngọc Mẫn kêu réo lên :

- Tần Bửu Bửu, ngươi đánh ta đấy à?

Bộ mặt Bửu Bửu không nhân nhượng nói :

- Ngươi phải được mau dạy dỗ. Điều thứ nhất, nữ nhân ăn mặc đồ đỏ, dạo

trà lâu, định chiêu ong dẫn bướm ư? Thứ hai, ngươi phá đám bàn bói toán của ta, ta đang tìm ngươi tính sổ nợ, xem ngươi có gan chạy thoát không? Ngươi bề ngoài thì nữ nhân, nhưng lại không có dáng vẻ của nữ nhân chút nào. Thứ ba, ngươi không nên nhục mạ Tiểu Bàn Đầu. Hắn tuy tôn ta là thiếu gia nhưng với ta hắn lại như là huynh đệ. Ngươi chửi hắn nô tài cũng giống như cho ta là nô tài vương? Còn nữa, ngươi nghe rõ, nhân cách có cao thấp, thân phận không sang hèn, chỉ cần người có nhân cách cao thượng, cho dù nghèo đến nỗi không gạo nấu, ta cũng xem họ như bạn tốt vậy. Ngươi tưởng ngươi là hoàng hậu ư? Dựa vào đâu để sỉ nhục người?

Cung Ngọc Mẫn giận xanh mặt, nói :

- Bửu Bửu, ngươi hãy nghe ta nói rõ. Thứ nhất, ngươi đã đánh ta, ta không thể bỏ qua. Hôm nay có cao nhân bảo vệ ngươi, ta nhận thua. Thứ hai...

- Không cần nói thêm điều thứ hai.

Bửu Bửu cất lời nói tiếp :

- Ngươi muốn ghi sổ nợ với ta thì có thể giải quyết ngay bây giờ. Ta có thể căn dặn bọn họ không được phép nhúng tay vào. Muốn đánh thì đánh, đừng cho rằng ngươi là nữ nhân ta có thể nhượng bộ đâu.

Tổng Tư Đồ thấy tình hình càng tồi tệ, liền can ngăn nói :

- Bửu Bửu, lão anh hùng Cung Lê Viễn chỉ có một cô nương này thôi, tự nhiên thương yêu vô cùng.

Bửu Bửu trong lòng còn thắc mắc, nhưng không cãi, nói :

- Chưởng quỷ thúc thúc, bọn ta muốn đánh nhau. Xin thúc thúc đừng ra tay.

Tổng Tư Đồ nói :

- Đầu năm thí võ, vạn nhất ngươi lỡ sa chân, lão đây chỉ có nước tự vận để tạ tội cùng thủ lãnh.

Bửu Bửu vô cùng bướng bỉnh, tự phụ nói :

- Chưởng quỷ không cần thiết phải làm vậy, ta tự biết cách nói với đại ca. Ả

muốn tìm xui xẻo thì ta sẽ dạy cho ả một bài học, đâu cần gì đến mùng một, mùng hai tết chứ?

Tổng Tư Đồ hiểu tánh ý của vị thiếu gia này. Cho đến Vệ Tử Y cũng khó mà ngăn cản được, trông bộ không khuyên hắn nổi, chỉ có cách thuyết phục Cung Ngọc Mẫn.

Thở dài một cái, len lén móc từ trong túi áo ra một hạt kim lê chừng bằng đầu ngón tay, trao cho Cung Ngọc Mẫn nói :

- Cô nương có nhận ra vật này không?

Cung Ngọc Mẫn thấy rõ dấu hiệu trong kim lê, hoảng sợ nói :

- Thì ra tiền bối và phụ thân ta là bằng hữu. Thấy kim lê như thấy thiếp, vậy tiền bối có điều chi chỉ dạy?

Tần Bửu Bửu không cần ngu cũng biết Tổng Tư Đồ muốn nói gì. Bàn bói toán bị Cung Ngọc Mẫn phá hỏng, đang lo không có chuyện gì đùa, may gặp Cung Ngọc Mẫn đến nạp mạng, có thể đùa với nàng một chút, đâu có để cho Tổng Tư Đồ phá hỏng nữa, liền kéo mạnh Cung Ngọc Mẫn chạy ra ngoài.

Cung Ngọc Mẫn bị bấm vào mạch huyệt chỉ biết bám chạy theo.

- Tiểu Bàn Đầu hãy theo ta chạy!

Tần Bửu Bửu vừa chạy vừa kêu :

- Chưởng quỷ thúc thúc tạm biệt, chúc thúc thúc năm mới phát tài!

Tổng Tư Đồ không dè Bửu Bửu lại làm như thế, vì Bửu Bửu hồi nào đến giờ không thích dùng võ công. Hôm nay thì ngược lại, lão muốn định đuổi theo, nhưng ngoài đường không thể triển khai khinh công có thể làm kinh động khách bộ hành. Chính vì chút do dự ấy mà Bửu Bửu, Tiểu Bàn Đầu và Cung Ngọc Mẫn đã cao bay xa chạy.

Lão già làm sao chạy lại bọn trẻ?

Tổng Tư Đồ đành bó tay thở dài, thật muốn điên cái đầu, không biết có nên bẩm báo Vệ Tử Y không?

Lúc này Bửu Bửu bắt mạch huyệt của Cung Ngọc Mẫn chạy đi đến chỗ vắng người, vừa chạy vừa hô :

- Nhường chỗ, nhường chỗ! Cọp cái sút chuồng rồi, không nhường chỗ sẽ bị cắn chết đấy!

- Cọp ngàn năm thành tinh hại người xuống trần gian rồi, các vị thân hương mau nhường đường, ta cần đuổi kịp giờ ngọ một khắc để trừ khử, nếu không hắn thành yêu thăng thiên, thế gian không ai có thể giết hại hắn được.

Kẻ qua đường nghe tuy không tin lắm, nhưng cũng bán tín bán nghi, đều nhường đường cho ba đứa trẻ đi qua.

- Bửu thiếu gia quá hay, ai ai cũng vội tránh đường.

Cung Ngọc Mẫn bị bắt mạch huyệt dẫn đi, tim nhảy thình thịch, mãi lo nhìn Tần Bửu Bửu không để ý đến hắn nói gì, chỉ nghe mơ hồ "cọp cái tinh", hoảng hốt hỏi :

- Tần Bửu Bửu, ngươi đang làm gì?

Giọng nói của nàng không chút giận hờn, Bửu Bửu lấy làm lạ hỏi :

- Ngươi không nghe rõ ư?

Rất tiếc Bửu Bửu đối với việc tình cảm nam nữ chưa biết gì, nếu không thì Cung Ngọc Mẫn ắt sẽ không yên.

Cung Ngọc Mẫn không dám nói ra sự thật trong lòng, nói :

- Ta đang nghĩ một chuyện khác, không để ý nghe. Ngươi nói lại lần nữa đi!

Tần Bửu Bửu cười khúc khích nói :

- Ngươi dám thề khi nghe rồi không nổi cáu không?

Cung Ngọc Mẫn giơ tay trái lên xin thề nói :

- Trên có hoàng thiên, dưới có thổ hậu. Ta là Cung Ngọc Mẫn cầu khẩn Tần Bửu Bửu nói lại lời nói khi nãy, xin thề nghe rồi tuyệt đối không giận, nếu giận là mèo chó.

Tần Bửu Bửu không chịu nói :

- Ngươi thật khôn, đến khi đó có giận thì mèo chó giận, còn ngươi thì đương nhiên có thể tự tiện nổi khùng.

Cung Ngọc Mẫn không bằng lòng nói :

- Ngươi mới đểu, nếu vậy thì ngươi làm thử một lần, ta lập lại mới được chứ!

- Được được!

Tần Bửu Bửu vội giơ tay mặt lên, xin thề nói :

- Ta Cung Ngọc Mẫn, yêu cầu Tần Bửu Bửu nói lại lời nói khi nãy, xin thề tuyệt đối không giận, nếu giận Tần Bửu Bửu xử phạt tuyệt không phản đối. Tiểu Bàn Đầu và đất đai vạn vật chứng kiến.

Hắn bắt chước giọng trong trẻo của Cung Ngọc Mẫn, xem ra giống hết chín phần, chọc cho Tiểu Bàn Đầu cười ngả nghiêng. Cung Ngọc Mẫn trố mắt, chu mồm, xong cũng hiếu kỳ hỏi :

- Tiểu Bàn Đầu? Cái tên nghe thật lạ, ai đặt vậy?

Tần Bửu Bửu đối với việc sửa tên người khác cảm thấy rất thích thú, cười nói :

- Ngoại trừ ta còn ai có thể đặt được cái tên như vậy. Ngươi hỏi thật là dại.

Cung Ngọc Mẫn không bằng lòng nói :

- Đặc biệt thì có đặc biệt, nhưng không oai phong chút nào.

Tần Bửu Bửu quay sang Tiểu Bàn Đầu nói :

- Nói cho y thị biết tên thật của ngươi là gì?

Tiểu Bàn Đầu không cần suy nghĩ nói :

- Tiểu Thuận Tử.

Cung Ngọc Mẫn cười :

- Quê thật!

Tần Bửu Bửu khoái chí nói :

Thế nào? So với Tiểu Thuận Tử, Tiểu Bàn Đầu không phải oai phong hơn

nhiều ư?

Chuyện gì cũng từ từ, đợi hắn lớn hơn nữa ta sẽ giúp hắn đổi một cái tên còn oai phong hơn.

- Trời đất!

Cung Ngọc Mẫn vỗ lên trán, cười chua chát nói :

- Cho tới sửa cái tên cũng phải từ từ. Ngươi gọi là Tần Bửu Bửu, cái tên cho người ta cảm giác không lớn lên được. Ngươi có tính toán sửa lại cái tên cho oai phong không?

Tần Bửu Bửu nói :

- Không!

Xong lại giải thích :

- Cái tên của ta do phụ thân áo bắt mười mấy ông thầy bói lên núi tính tới tính lui bảy ngày đêm mới chọn ra. Đâu có thể sửa được, làm cho phụ thân ta trên thiên đàng không an tâm.

Cung Ngọc Mẫn nghe hắn không còn phụ thân, buồn buồn nói :

- Còn mẫu thân ngươi đâu? Người có thương ngươi không?

Tần Bửu Bửu mơ màng nói :

- Mẫu thân ta là người đẹp nhất trần gian, cũng rất dịu hiền, làm sao không thương cốt nhục của mình. Ngươi hỏi có hơi thừa, nhưng mẫu thân ta đã mất sớm rồi.

Cung Ngọc Mẫn rùng mình nói :

- Phụ thân ngươi thương ngươi không? Cưng chiều ngươi không?

Tần Bửu Bửu đang mơ màng trong tình thương của phụ thân khi xưa, không để ý đến tiếng nói run run của Cung Ngọc Mẫn :

- Ta là bảo vật, phụ thân ta gọi ta là Bửu nhi, hễ ta vắng tầm nhìn của người thì người lo ta có xảy ra việc gì lôi thôi không? Vội vã đi tìm, tìm được thì ôm choàng lấy ta, vừa tưng tiu, vừa yêu thương, trong miệng lẩm bẩm Bửu

nhi, Bửu nhi!

Cung Ngọc Mẫn đột nhiên kêu to lên :

- Đủ rồi, đừng nói nữa!

Tần Bửu Bửu giật mình, tay trái bắt huyệt mạch bỗng buông lỏng ra. Cung Ngọc Mẫn thừa cơ vẫy khỏi tay trái của hắn, khóc sướt mướt chạy dang ra. Bửu Bửu hoảng hốt, quên đuổi theo bắt.

Tiểu Bàn Đầu thấy kỳ lạ hỏi :

- Bửu thiếu gia, ả nổi điên rồi đó ư? Một hồi la, một hồi khóc!

Tần Bửu Bửu nhún nhún vai nói :

- Ta nào có biết được? đầu năm sáng sớm gặp nữ nhân điên, thật xui xẻo.

Tiểu Bàn Đầu dường như hiểu được gì, kêu to lên nói :

- Ả nhất định có cái quá khứ chẳng vui, hỏi chưởng quỹ chắc cũng biết được.

- Chuyện của nữ nhân đừng vướng bận là hay nhất!

Tiểu Bàn Đầu cười nói :

- Bộ Bửu thiếu gia không thấy hạt tiểu kim lê ấy là chuyện đáng nghe à?

Tần Bửu Bửu cười lí lắc nói :

- Hỏi Tổng thúc thúc có chịu nói không? Thôi thì về nhà hỏi đại ca vậy?

Thần Đồng Diêm La

Hồi 7

Kim Tiểu Lê

Tiểu Kim Lê?

- Đại ca! Người có biết cốt chuyện có liên quan đến nó hay không?

Vệ Tử Y hơi chau mày nhìn Bửu Bửu nói :

- Ngươi làm thế nào mà thấy được Tiểu Kim Lể Tổng Tư Đồ không thể lấy ra đâu?

Tần Bửu Bửu nói rất chân thật :

- Đúng là chưởng quỹ thúc thúc lấy ra đó. Tiểu Bàn Đầu và các phổ ky đều thấy cả vậy.

Vệ Tử Y biết Bửu Bửu không nói dối, chau mày nói :

- Cuối cùng là chuyện gì đã xảy rả Ngươi nói cho ta nghe từ đầu đến cuối.

Vệ Tử Y nhìn trân trân, cuối cùng Bửu Bửu ấp a ấp úng đem chuyện giả trang tướng sĩ. Cung Ngọc Mẫn tìm cách phá hắn, buộc Tổng Tư Đồ phải lấy Tiểu Kim Lê ra, còn hắn thì bắt Cung Ngọc Mẫn chạy ra ngoài, trên đường la hét, sau cùng Cung Ngọc Mẫn khóc nức nở bỏ đi... tất cả đều kể ra.

Ban đầu sợ Vệ Tử Y khiển trách, cho nên muốn nói mà không dám nói. Nhưng thấy Vệ Tử Y không chút giận dỗi, cho nên nói mạch lạc hơn, nói một mạch rất khoái chí. Kể xong hỏi :

- Đại ca, chủ nhân Tiểu Kim Lê là nhân vật thần bí lắm hả?

Vệ Tử Y như mơ hồ không nghe, cúi đầu trầm tư không nói.

Tần Bửu Bửu gọi mấy tiếng Vệ Tử Y cũng chẳng tỉnh lại, biết đại ca đang suy nghĩ chuyện gì đó không tiện trả lời, chỉ còn cách quay người nhẹ bước ra ngoài cửa.

Tiểu Bàn Đầu đứng ở ngoài chờ đợi, thấy Bửu Bửu chỉ phút chốc lại trở ra, thất vọng nói :

Cốt chuyện không hay lắm phải không? Sao mà giống vừa bị mắng vậy?

Tần Bửu Bửu cũng đang suy tư, nói qua loa với hắn một câu :

- Hay ghê lắm!

Tiểu Bàn Đầu nhìn trừng trừng nói :

- Bửu thiếu gia nói cho ta nghe với, ngươi...

Chỉ lắc đầu, Tần Bửu Bửu nói :

- Câu chuyện tuy hay lắm nhưng đại ca còn đang suy nghĩ, có thể không biết bắt đầu nói từ đâu?

Tiểu Bàn Đầu như bị tát gáo nước lạnh, thở phào nói :

- Thì ra Bửu thiếu gia chưa hỏi ra manh mối.

Tần Bửu Bửu trầm ngâm nói :

- Lần này ta cũng chưa nắm chắc đại ca có nói hay không? Nhưng lại nhận ra một chút manh mối.

Tiểu Bàn Đầu nghe nói Bửu Bửu còn chưa chắc làm cho Vệ Tử Y nói ra cốt chuyện, biết kêu ai đi hỏi cũng vô ích. Nhưng đột nhiên nghe nói có thể tìm ra manh mối, vội vã hỏi :

- Tiên cơ có thể tiết lộ không?

Tần Bửu Bửu thần bí lắc đầu nói :

- Tạm thời không thể nói ra, nhưng ngươi nên như vầy... như vầy... thế đấy! Ta mới có thể thăm dò ra bí ẩn, nên nhớ dứt khoát không cho đại ca biết được. ngược lại công lao ban đầu sẽ bị phế bỏ.

Tiểu Bàn Đầu nghe Bửu Bửu nói nho nhỏ, bên tai gật đầu lia lịa, nhất định thề chết cũng hợp tác.

Tần Bửu Bửu thấy Tiểu Bàn Đầu có vẻ căng thẳng, buộc miệng cười nói :

- Căng thẳng có thể làm hư chuyện, xem bình thường như trò chơi của bọn mình thì thấy nhẹ nhàng hơn.

Tiểu Bàn Đầu cười chua chát nói :

- Ta không có được sự khoan thai như Bửu thiếu gia, chuyện gì cũng xem như nhàn rỗi.

Bửu Bửu cười nói :

- Khẩn trương cũng có ích lợi của nó. Thứ nhất, làm cho người ta cẩn thận. Thứ hai, cảm thấy hơi kích thích, sau khi xong chuyện ngẫm nghĩ vô cùng thú vị.

Tiểu Bàn Đầu nghe mới vỡ lẽ ra, cảm ơn nói :

- Bửu thiếu gia thật hiểu được tâm tình của người khác, cái yếu khi nghe ngươi nói đều biến thành cái mạnh.

Tần Bửu Bửu nói :

- Bây giờ bọn mình chia ra hai ngã, mỗi người làm một việc đi.

- Đúng vậy, Bửu thiếu gia.

- Nhớ không cho ai biết cả, hỏng việc là ngươi phải chịu trách nhiệm.

Tiểu Bàn Đầu le lưỡi nói :

- Hình phạt này nặng nề quá, ta không để cho hỏng đâu.

Hai người nhìn nhau lặng lẻ cười, mỗi người đi một nơi, một đông, một tây.

* * * * *

Đêm đã khuya.

Vệ Tử Y tâm thần bất an, đi qua lại trong thư phòng, thở dài, đến phòng của Tần Bửu Bửu. Dưới ánh trăng mờ mờ, mơ hồ thấy Bửu Bửu hướng mặt vào trong ngủ rất ngon nên nghĩ thầm :

"Cái thằng nhỏ lí lắc này tại sao lại ngoan ngoãn ngủ sớm như vậy?"

Mỗi ngày khi trời tối, Vệ Tử Y muốn nhức đầu không biết làm thế nào cho Bửu Bửu lên giường ngủ, chỉ vì Bửu Bửu bày đủ thứ trò, làm cho Vệ Tử Y có cảm giác như không sao ứng phó cho nổi. Bữa nay là lần đầu tiên hắn ngủ sớm, tưởng hắn bệnh, Vệ Tử Y đưa tay sờ trán, thấy hơi thở quá nặng nề, chứng tỏ chưa ngủ nên hỏi khẽ :

- Ngươi chưa ngủ ư, Bửu Bửu?

Không nghe trả lời, có lẽ chắc ngủ rồi.

Vệ Tử Y rất tin vào sự phán đoán của mình, phát giác có khác lạ, hít sâu một

cái, nói gằn :

- Ngươi là ai? Tại sao lại ngủ trên giường của Bửu Bửu?

Người trên giường im gần nín thở, không dám nhúc nhích để tỏ vẻ mình ngủ thật.

Vệ Tử Y cười thầm :

"Trên người Bửu Bửu có một mùi thơm nhè nhẹ, cơ thể thể chất đặc biệt. Chuyện này chỉ có ta mới biết được, Bửu Bửu cũng chẳng biết, ngươi lại dám giả vờ!"

Lấy tay lật người nằm trên giường lại, thấy là Tiểu Bàn Đầu liền hầm hừ nói :

- Ngươi thật to gan, Bửu Bửu đâu?

Tiểu Bàn Đầu nghe giọng hầm hừ, run run nói :

- Bửu thiếu gia hắn... ta không biết.

Đoạn gục đầu xuống không chịu nói.

Vệ Tử Y nạt nói :

- Nói sự thật, Bửu Bửu nếu có điều chi bất trắc, ngươi dám chịu trách nhiệm không?

Tiểu Bàn Đầu quýnh lên, chỉ vì Bửu Bửu khách nói cho biết hắn đi làm việc gì?

Khẽ nói :

- Hắn nói...

Nhưng lại trù trừ, xem có nên nói toàn bộ sự thật ra chăng?

Vệ Tử Y thấy bộ tịch biết rõ tâm tư hắn, liền nói :

- Ta biết đây là trò đùa kiệt tác của Bửu Bửu muốn thử ta biết hay không biết, ngươi còn chối nữa không?

Tiểu Bàn Đầu muốn im lặng cũng không được, chỉ còn cách nói thật :

- Hôm nay gần trưa, Bửu thiếu gia tìm thủ lãnh hỏi cốt chuyện bí ẩn của

Tiểu Kim Lê không được, nên buồn bực đi ra ngoài, có dặn tiểu nhân đêm nay giả vờ thay Bửu Bửu nằm ngủ trên giường. Bửu Bửu đi đâu, tiểu nhân thật tình không biết.

Vệ Tử Y nói lớn tiếng :

- Ngươi tại sao không bẩm báo với ta?

Tiểu Bàn Đầu nói nho nhỏ :

- Bửu thiếu gia nói nếu ta làm hỏng việc thì phạt ta chịu trách nhiệm nhờ thủ lãnh nói ra câu chuyện của Tiểu Kim Lê.

Vệ Tử Y vừa tức giận, vừa tức cười, biết hắn chẳng nói dối. Trầm tư giây lát, thầm nghĩ :

"Thôi chết rồi!"

Chàng liền phóng ra cửa phòng, nhanh nhẹn lao ra ngoài, xuống Tử Ngọ Linh rồi thân hình nhanh như điện bay về trấn nội.

Tần Bửu Bửu cuối cùng đi đâu?

Trong một gian nhà lớn có cái tủ quần áo, trên đầu tủ có cái rương. Đại khái có thể chứa được thân hình một đứa trẻ. Tần Bửu Bửu trốn trong cái rương ấy, nắp rương hơi hé mở, cho nên thở cũng chẳng khó lắm, huống hồ để trên đầu tủ, người thường không ai chú ý dòm lên đầu tủ, cho nên rất an toàn. Bửu Bửu nghĩ ra và ẩn trốn ở đó.

Trốn trong rương đã mấy giờ đồng hồ, Bửu Bửu không cảm thấy khó chịu. Một khi hắn đã quyết tâm muốn tìm hiểu một sự việc thì nhất định phải làm cho được, có điều chủ nhà Ngọc Diện Phán Quan Tổng Tư Đồ cứ đi đi lại lại ở trong phòng, thỉnh thoảng lại lấy Tiểu Kim Lê ra rờ rẫm một chút, chặp sau lại bỏ vào túi, xong lại thở dài. Cứ vậy làm đi làm lại, không nói một lời, làm cho Bửu Bửu phát chán ngẫm.

Đôi mắt tinh quái của Bửu Bửu cứ theo dõi Tổng Tư Đồ đi qua đi lại, tròng mắt tròn với đảo qua đảo lại, lâu quá đôi mắt phát mỏi, chịu hết nổi phát

buồn ngủ nên ngáp lên một tiếng.

- Ai đó?

Ngọc Diện Phán Quan Tổng Tư Đồ nạt to, Tần Bửu Bửu muốn bịt miệng cũng không kịp, chỉ còn nước mở nắp rương ra nhảy tọt xuống, hơi ngượng nghịu nhìn Tổng Tư Đồ đỏ mặt.

Tổng Tư Đồ lần đầu tiên thấy có người trốn trong góc chết ấy, lại thấy từ trong rương mở nắp ló ra cái đầu của đứa trẻ con, phát tức cười. Tần Bửu Bửu thì khúm núm đứng trước mặt, lão bất chợt thở một hơi dài.

Tần Bửu Bửu phàn nàn nói :

- Chưởng quỷ thúc thúc đi qua đi lại mấy canh giờ không biết mỏi chân ư? Lại làm cho ta phát chán, hại ta mỏi mệt ngáp một tiếng, suýt chút nữa ngủ ở trong ấy luôn.

Tổng Tư Đồ mỉm cười nói :

- Ngươi trốn trong phòng ta bao lâu rồi?

Tần Bửu Bửu đưa mấy ngón tay đếm nói :

- Chừng ba, bốn giờ.

- Tánh nhẫn nại của ngươi khá đấy!

Tổng Tư Đồ nói tiếp :

- Ngươi có phải vì Tiểu Kim Lê mà đến đây phải không?

Tần Bửu Bửu nghe giọng nói của lão bình thản, vội nói :

- Đúng đúng! Ta hỏi đại ca, đại ca không chịu nói, chưởng quỹ thúc thúc ngươi nói cho ta nghe đi?

Tổng Tư Đồ không trả lời, hỏi ngược lại :

- Ngươi lại đây thủ lãnh có biết không?

Tần Bửu Bửu nói :

- Ta bảo Tiểu Bàn Đầu giả mạo ta ngủ sớm, đại ca làm sao biết được?

Tổng Tư Đồ hiếu kỳ nói :

- Không ngờ ngươi vì chuyện này mà phí nhiều công sức đến thế!

Tần Bửu Bửu ngồi như muốn nằm vạ nói :

- Ai bảo bọn ngươi cứ thần bí không bằng, chưởng quỹ thúc thúc ngươi có chịu nói cho ta nghe không?

Tổng Tư Đồ gật đầu nói :

- Chỉ cần ngươi hứa với ta một chuyện, ta sẽ kể đầu đuôi sự việc cho ngươi nghe.

Tần Bửu Bửu vội hỏi :

- Chuyện gì? Miễn đừng khó khăn quá nghe, ta rất lười đó.

Tổng Tư Đồ cười khà khà nói :

- Ngươi lười ư? Thì thiên hạ không còn ai siêng năng được nữa.

- Chuyện này rất đơn giản, càng không khó. Sau khi ngươi giúp ta cái chuyện này, bọn mình từ nay sẽ không còn gặp mặt nữa, tại vì ta muốn đến một nơi rất xa rất xa.

Tần Bửu Bửu do dự nói :

- Ngươi không nói cho ta nghe, muốn ta hứa chuyện gì chứ?

- Thôi được!

Tiếng sau chưa nói dứt, Tổng Tư Đồ nhanh không thể tả, điểm á huyệt của Tần Bửu Bửu, Kiên tỉnh huyệt và Khúc tuyền huyệt ở đôi chân, đem Tần Bửu Bửu bỏ trên ghế cười gằn.

Tần Bửu Bửu tuy nhạy bén nhưng dẫu sao cũng thiếu kinh nghiệm giang hồ, lại thêm Tổng Tư Đồ lại là người của Kim Long Xã nên không ngờ lão lại thanh toán người của mình. Trong giây phút không đề phòng, bị điểm cứng người, trố đôi mắt kêu khổ vô ích, chỉ đành bình tĩnh xem lão muốn làm gì?

Tổng Tư Đồ đi tới đi lui trong phòng, không bao lâu dừng lại trước mặt Bửu Bửu nói :

- Ngươi đúng là rất dễ mến. Hôm nay nếu như ngươi không xông vào phòng

ta tính thăm dò bí mật của ta thì ta cũng như những huynh đệ khác rất yêu thương ngươi. Rất tiếc hôm nay ta không giết ngươi không được, chỉ tại ngươi tánh quá hiếu kỳ. Kiếp sau đầu thai nên nhớ, trẻ con đừng quá hiếu kỳ nhé.

Tần Bửu Bửu cảm thấy oan ức quá trời. Hắn vốn chả biết điều chi, lại gán tử tội cho hắn. Đương không lại bị điểm á huyệt, thật là có miệng mà chẳng nói được.

Tổng Tư Đồ lấy cái rương từ trên đầu tủ xuống, đem Bửu Bửu bỏ vào đó, cười nói :

Ngươi thích cái rương này thì ta sẽ tặng nó cho ngươi làm quan tài. Nghe người ta nói nhốt sống để chết ngộp là chuyện rất đau đớn. Hôm nay ta có thể tận mắt chứng kiến, thật là một điều vui sướng.

Nói xong hắn cất tiếng cười vô cùng hung hãn. Cái bản chất nho nhả ôn tồn ban sơ của lão đã bị chó tha mất rồi, Tần Bửu Bửu không khỏi trong tâm phát ớn lạnh.

"Rầm" một tiếng. Tổng Tư Đồ đã đóng nắp miệng và khóa lại.

Tần Bửu Bửu trong rương lần đầu còn chút đỉnh không khí, giãy giụa dữ dội. Từ từ không khí mỏng dần, người cũng theo đó mà xây sẫm chóng mặt. Toàn thân võ lực đi vào trạng thái hư vộ Tổng Tư Đồ cười khà khà, nâng rương lên định bỏ vào trong tủ quần áo.

Chợt có tiếng gõ cửa.

- Tư Đồ huynh, xin mở cửa...

Không xong rồi, Vệ Tử Y đến rồi!

Tổng Tư Đồ vội vã không kịp để cái rương vào tủ, quăng đại dưới đất, phá cánh cửa phía đông mà ra, cũng vừa là lối đi nghịch lại với lối đến của Vệ Tử Y, nhanh chân triển khai khinh công chạy mất.

Vệ Tử Y vào được trong phòng, thấy không có ai, cửa đông bị phá, đoán

chắc lão Tư Đồ từ cửa này mà chạy rồi. Chàng không biết Bửu Bửu có rượt theo hay không, nhìn dưới đất thấy một cái rương lớn có khoá. Tính hiếu kỳ khơi dậy, chàng lập tức vận lực kéo đứt khóa sắt, mở nắp rương ra và hết hồn khi thấy Bửu Bửu nằm co quắp trong rương. Vội vã bồng hắn ra, nhưng thấy Bửu Bửu quằng quại, mềm như không xương, liền dùng thủ pháp giải huyệt cho hắn. Hồi lâu vẫn thấy hắn không tỉnh lại, bỗng phát hiện thấy hơi thở đã tắt, chàng liền kê lỗ tai áp sát vào ngực, nghe thấy tim còn đập rất yếu. Biết còn cứu được, trong bụng chàng mừng rỡ vô cùng.

Không dám chậm trễ, Vệ Tử Y bợ lấy đầu Bửu Bửu dùng miệng áp vào môi đã tái màu của Bửu Bửu thổi không khí vào, đoạn buông miệng ra cho hắn thở. Làm như vậy hơn hai chục lần, tay của Bửu Bửu từ từ rung động. Vệ Tử Y nhìn thấy mừng quá, trong đôi mắt hổ hàm chứa nước mắt, vội vã lại kề miệng vào đôi môi hắn, tiếp hắn hô hấp, cho đến khi Bửu Bửu tự thở được mới thôi.

Tần Bửu Bửu cuối cùng rồi cũng tỉnh dậy, mắt chứa đầy vẻ tuyệt vọng và kinh hãi, nhìn trân trân Vệ Tử Y như người về từ trong cõi mộng. Vệ Tử Y đôi tay ôm chặt Bửu Bửu đi ra ngoài cửa. Phổ ky trong tiệm nghe tiếng động đều đứng nghiêm ngoài cửa.

Vệ Tử Y nghiêm khắc dặn :

- Không được đem chuyện Tiểu Kim Lê và chưởng quỹ Tư Đồ thất tung nói ra ngoài, biết không?

Các phổ ky đều cúi người vâng lời. Vệ Tử Y bồng Bửu Bửu trở về Tổng đàn, trên đường đi không ngớt nói nhỏ bên tai hắn bao nhiêu là lời an ủi. Bửu Bửu đôi tay ghì chặt áo khoát của Vệ Tử Y, nhìn Vệ Tử Y không nháy mắt, nhưng lại không nói một lời nào.

Về đến trong xã, không muốn làm kinh động kẻ khác, Vệ Tử Y căn dặn Tiểu Bàn Đầu nấu canh gừng. Bửu Bửu nhắm mắt, cắn chặt răng. Vệ Tử Y không

đút hắn, an ủi nói nhè nhẹ bên tai hắn :
- Bửu Bửu ngoan, uống chút canh gừng rồi đi ngủ một giấc. Ngày mai đại ca dẫn ngươi lên kinh thành du ngoạn.
Đôi mắt ẩn chứa sự thất thần của Tần Bửu Bửu được Vệ Tử Y không ngừng dùng lời an ủi đã từ từ giảm bớt, bất giác đã hơi mở ra được.
Vệ Tử Y thấy Bửu Bửu có phản ứng, không kềm chế được vui mừng, hôn nhẹ vào trán Bửu Bửu. Trong tâm chợt xao động, chàng vội lấy canh gừng đút hắn uống, trong bụng muốn Bửu Bửu ngủ một giấc, nhưng Bửu Bửu lại ghì chặt áo khoát của Vệ Tử Y, đôi mắt hỗn loạn, dường như nếu buông tay ra thì không thấy Vệ Tử Y nữa.
Vệ Tử Y muốn gở tay hắn ra nhưng thấy Bửu Bửu lại rơi nước mắt, chàng nói nhỏ nhẹ :
- Bửu Bửu, ngươi nghe đại ca nói. Đại ca không rời ngươi đâu. Ngươi buông ta ra ngoan ngoãn ngủ đi, đại ca bảo đảm kiếm ngươi thức giấc, mở mắt ra thì nhìn thấy đại ca ngay.
Tần Bửu Bửu đôi mắt hàm lệ, mấy ngón tay không bao giờ nới lỏng chút nào. Vệ Tử Y chỉ còn cách dặn Tiểu Bàn Đầu đi nghỉ đi, đoạn ôm chặt Bửu Bửu ngủ một đêm đến sáng.
* * * * *
Ba vị thủ lãnh, đại chấp pháp và Lý phu nhân tụ tập ở thư phòng của Vệ Tử Y nghị sự.
Kim Long Xã phát sanh chuyện gì quan trọng dĩ nhanh đều do chư vị đầu lãnh gánh vác, cho dù đầu năm cũng xuất sai. Tịch Như Tú là con người không chịu im hơi lặng tiếng. Đi chơi vừa về nghe nói chuyện Bửu Bửu liền kêu lên :
- Thủ lãnh, không phải thuộc hạ phạm thượng. Xảy ra chuyện như vậy mà lại không phái người cho ta hay biết.

Vệ Tử Y cười đau đớn nói :

- Ngươi và Tịch phu nhân lâu lâu mới được đi dạo chơi, ta đâu nỡ làm cho bọn ngươi mất hứng?

Tịch Như Tú lắc đầu lia lịa, dường như không vừa lòng :

- Nếu như phu nhân từ mùng hai không cảm thấy trong người khó chịu, thúc ta mau mau về, thì cho đến giờ này ta vẫn không hề biết. Bọn mình tương giao đã mười năm, thủ lãnh lần này coi ta không phải bằng hữu rồi.

Đại lãnh chủ Triển Hy khoát tay ngăn Tịch Như Tú nói :

- Ngươi không thấy thủ lãnh ốm đi lắm sao? Bây giờ nói chuyện đó thích hợp chăng?

Đại chấp pháp Âm Ly Hồn phụ họa nói :

- Thủ lãnh ngươi đừng nghe lão Tịch kia nói bậy bạ. Bọn ta đều biết lòng tốt của thủ lãnh.

Vệ Tử Y thở một hơi dài nói :

- Chuyện đã đến nông nỗi này cho dù các ngươi về sớm cũng vô dụng.

Nhị lãnh chủ Trương Tử Đan không bằng lòng nói :

- Chí ít bọn ta cũng chia xẽ được chút ưu phiền với thủ lãnh và thương lượng biện pháp giải quyết.

Tịch Như Tú trong lòng hối tiếc nói :

- Lời nói của Tử Đan đúng với tâm khảm của tạ Bửu Bửu quỷ con ấy tuy chỉ kết nghĩa huynh đệ với thủ lãnh nhưng tình nghĩa bọn ta đều như huynh đệ. Thủ lãnh, đừng lo sợ bọn ta giành lấy hắn đi mất.

Vệ Tử Y cười và mắng một câu :

- Nói bậy bạ.

Triển Hy than thở :

- Bửu Bửu cho đến giờ vẫn chưa tỉnh mà?

Vệ Tử Y nói nhỏ :

- Từ đêm mùng một ngủ trong lòng ta, đến giờ vẫn chưa tỉnh dậy.

Tịch Như Tú lấy làm lạ nói :

- Khi nãy ta đi xem tiểu quỷ đó, đôi tay hắn ôm chặt áo khoát của thủ lãnh.

Vệ Tử Y cười nhạt nói :

- Đêm đó ta bồng hắn về, hắn sợ ta đi mất, nắm chặt áo khoát không chịu buông.

Sáng hôm sau, ta không thể gở tay hắn ra, chỉ còn cách dùng kế Kim thiền thoát xác.

Tịch Như Tú nghe xong gật đầu lia lịa nói :

- Khá đấy, khá đấy!

Âm Ly Hồn không hiểu hỏi :

- Ngươi nghĩ ngợi đâu đâu vậy, cái gì khá đấy?

Tịch Như Tú nói thẳng thừng :

- Khá đấy vì tiểu quỷ đó là nam nhân, nếu không thủ lãnh ôm nó ngủ một đêm, theo lệ thì phải cưới làm vợ. Kim Long Xã có một thủ lãnh phu nhân lí lắc như vậy, các ngươi nói bọn ta có thể yên tâm sống qua ngày hay không? Ta nói khá đấy là cái ý nghĩa đó.

Tình cảm Vệ Tử Y biểu lộ rất kỳ quái. Âm Ly Hồn thì mắng rằng :

- Trong lúc này ngươi lại nghĩ đến bao vấn đề như vậy, thật là tánh nào tật nấy.

Triển Hy thấy hai tay đấu khẩu, vội xen vào nói :

- Qúy đại phu, có thể khám xem tại sao Bửu Bửu không chịu tỉnh dậy?

Qúy đại phu khép nép nói :

- Đại lãnh chủ nói đúng. Bửu thiếu gia không tỉnh dậy không phải có bệnh trong người, mà do tiềm thức. Hắn sợ tỉnh lại phát giác mình còn ở trong rương chờ ngộp chết, cũng sợ rằng tay mình nắm chặt được áo của thủ lãnh, khi tỉnh dậy chỉ là một giấc mộng. Thà là ở trong mộng có được thủ lãnh,

khỏi phải chịu khổ sở vì chết ngộp. Tuy rằng không rõ ràng là thật hay giả, trong tâm trạng chạy trốn sự thật hắn tình nguyện cứ ở mãi trong mộng mãi.
Tịch Như Tú buộc miệng to tiếng chửi :
- Tổng Tư Đồ thật đáng bằm thành trăm mảnh, cả gan dám đem Bửu Bửu của bọn ta nhốt sống cho ngộp chết. Chắc hắn không muốn sống nữa rồi, khi bắt được hắn ta sẽ cho hắn nếm mùi bị chết ngộp.
Âm Ly Hồn lần này lại phụ họa với Tịch Như Tú :
- Bị chết ngộp là cách chết thê thảm nhất. Bửu Bửu mới có bây lớn, từ nhỏ được thương yêu nuông chiều, đừng trách hắn tại sao sợ đến nỗi không tỉnh lại. Nếu là người khác thì cũng chịu không nổi thôi.
Trương Tử Đan lắc đầu cười nói :
- Bửu Bửu quậy phá người người sợ hắn, không ngờ lại vấp phải cái căn họa này.
Triển Hy dẫn vấn đề đi vào trọng tâm :
- Thủ lãnh có thể tìm cách làm cho Bửu Bửu tỉnh dậy không?
Tịch Như Tú cũng sực nhớ vội nói :
- Đúng vậy, không thể nào cứ để cho hắn ngủ như vậy mãi, như thế thì quá tội nghiệp.
Vệ Tử Y gật đầu nói :
- Ta suy nghĩ kỹ rồi. Muốn cỡi chuông thì cần người buộc chuông, đem cái rương trong phòng của Tổng Tư Đồ khiêng về, rồi bỏ Bửu Bửu vào khóa trong ấy. Để cho hắn phát sinh phản ứng vùng vẫy. Thêm nữa là để cho chuyện cũ tái diễn. Tái diễn thêm một lần những sự việc đã xảy ra trong phòng của Tổng Tư Đồ đêm hôm qua.
Bửu Bửu có thể vì sợ hãi mà tỉnh lại. Dĩ nhiên chúng ta phải dốc toàn lực nhưng chưa biết hay hay dở thế nào.
Triển Hy trầm ngâm nói :

- Hay hay dở cũng làm thử xem, nhưng mà đem Bửu Bửu khoá trong rương vạn nhất bị ngộp chết thiệt...

Vệ Tử Y cười khe khẽ nói :

- Ta sẽ chọc thủng mấy cái lỗ xung quanh bốn bên rương, không bao giờ để cho Bửu Bửu lại bị chết ngộp.

Trương Tử Đan do dự nói :

- Chọc lỗ xung quanh rương là chuyện không khó. Nhưng thiếu tánh chân thật, trong lúc mê man ngủ thiếp dĩ nhiên Bửu Bửu không biết mình đang nằm trong rương.

Tưởng là ở trên giường nhà, thế thì chẳng phải vô hiệu hay sao?

Vệ Tử Y đã có tính toán trước nói :

Đây là cách trị liệu tâm lý. Ta có thể bên cạnh tai hắn nhắc nhở hắn bị Tổng Tư Đồ khóa trong rương, hắn sợ hãi sẽ ý thức rằng mình sắp bị chết ngộp trong rương, mà không cần chú ý đến có không khí hay không. Chuyện mà ta quan tâm nhất là vạn nhất Bửu Bửu thật không chịu tỉnh dậy, chừng đó...

Tịch Như Tú an ủi nói :

- Thủ lãnh đừng quá lo lắng, Bửu Bửu là người rất có hồng phúc, từ nhỏ đã có những người bản lãnh cao cường bảo trợ hắn, tự nhiên không thể là người đoản mệnh.

Vệ Tử Y cười đau xót :

- Năm ngày nay Bửu Bửu chỉ uống được chút súp thịt, nếu không... không tỉnh lại quả thật yểu số rồi.

Trương Tử Đan là người thấy người khác buồn thì mình buồn theo, nói :

- Đến chừng đó trời phạt không tha thứ cho ta đâu.

Triển Hy không vừa lòng nói :

- Tử Đan đừng có nói chuyện không may mắn, ai mà muốn cho Bửu Bửu yểu số?

Vệ Tử Y đứng dậy nói :

- Bây giờ nói những thứ ấy đều không cần thiết, mau tìm cách cứu lấy Bửu Bửu mới là điều quan trọng.

Triển Hy cũng đứng dậy nói :

- Thủ lãnh muốn chuẩn bị tái diễn sự việc xảy ra ở trong phòng Tổng Tư Đồ?

Vệ Tử Y không đắn đo nói :

- Đúng vậy, cái phương pháp ấy hiệu quả thành công cao hơn...

Lúc ấy...

Tiểu Bàn Đầu gõ cửa chạy vào cửa ngoài :

- Bẩm thưa thủ lãnh, tiểu nhân không cách nào thay quần áo cho thiếu gia Bửu Bửu được. Mỗi khi tiểu nhân định đem áo khoát của thủ lãnh đi thì đôi mắt của Bửu Bửu ứa lệ, tiểu nhân thấy đau xót vô cùng. Thật không đành để cho thiếu gia chảy nước mắt khi suy nghĩ mơ mộng, xin thủ lãnh thông cảm.

Vệ Tử Y thở nhẹ một cái nói :

- Ta biết rồi, choàng cho Bửu Bửu cái khăn bàn lớn là được.

Tiểu Bàn Đầu như được xá tội liền đi làm theo.

Tần Bửu Bửu đã năm hôm không một hạt cơm vào bụng, thân hình gầy đi như xa bọc xương, gương mặt trứng ngỗng đã mất đi phong độ, đồng thời sắc mặt xanh xao.

Vệ Tử Y bồng hắn không cảm giác có trọng lượng bao nhiêu. Nhìn Bửu Bửu đang ngủ mặt tươi cười phúc hậu mà lòng se thắc, thậm chí muốn để hắn trả lại trên giường, không muốn đi tái diễn cái trò tàn nhẫn chết người như vậy. Nhưng thấy ánh mắt kỳ vọng của mọi người, nên cương quyết bồng hắn đi ra ngoài phòng.

Trên đường đi, Vệ Tử Y không ngớt nhắc nhở bên lỗ tai Bửu Bửu :

- Bửu Bửu, Tiểu Bàn Đầu giả dạng ngươi ngủ ở trên giường rồi, không ai

biết ngươi lén chạy đi ra. Ngươi trốn ở trà lâu trong phòng chưởng quỹ thúc thúc định nghe lén chuyện Tiểu Kim Lê, bị chưởng quỹ phát giác. Hắn định đem ngươi khóa trong rương, ngươi tính sao đây?

Vệ Tử Y nhắc nhở một lần rồi lại một lần. Tần Bửu Bửu từ từ có phản ứng, trước hết là vẻ biểu lộ tươi cười phúc hậu từ từ biến mất, thân hình bị quấn bởi khăn lông cố cựa quậy nhè nhẹ, khi đi tới phòng của Tổng Tư Đồ, cái rương lớn đã bị chọc thủng vài lỗ. Vệ Tử Y cho thân hình Bửu Bửu co lại để vào trong rương.

Đại Chấp Pháp Âm Ly Hồn giả Tổng Tư Đồ gầm gừ nói :

- Tiểu quỷ, ngươi thấy được bí mật của ta thì phải chết, ta phải cho ngươi chết ngộp, kha kha kha...

"Bốp" một tiếng, cái rương bị khoá lại một lần nữa.

Vệ Tử Y và mọi người tim đập hồi hộp, sáu người mười hai con mắt cùng nhìn cái rương không nháy mắt. Một phút dường như một thế kỹ, cái rương hơi lay động, đồng thời phát ra tiếng kêu cứu yếu ớt :

- Thả ta ra... thả ta ra... đại ca cứu ta... đại ca cứu ta...

Sáu người vui mừng, Vệ Tử Y giật đứt ống khóa, mở nắp rương ra, lại thấy Bửu Bửu nhắm kín mắt, chuyển mình định vẫy vùng khỏi rương, không chút ngờ rằng cái rương đã được mở ra. Tất cả thấy vậy đều mũi lòng, ai nói anh hùng không có nước mắt? Chỉ vì chưa phải đến lúc thương tâm. Qúy đại phu cúi đầu khóc nức nở. Vệ Tử Y đôi mắt thần ngấn lệ. Bửu Bửu lúc này đã có cảm xúc, mở mắt ra thấy Vệ Tử Y toàn thân co rút lại. Vệ Tử Y và mọi người vội dùng lời ngon tiếng ngọt an ủi hắn không ngớt. Bỗng Bửu Bửu "ấy" kêu lên một tiếng rồi khóc sướt mướt, nói :

- Hắn muốn cho ta chết ngộp... trong rương không có không khí... ta vái vang đại ca mau đến cứu ta... trong rương không có không khí... ta không thở được... Ta không biết bí mật của hắn... hắn không giải thích cho ta

nghe... Ta thật sự không biết được bí mật của hắn... hắn điểm huyệt đạo ta... Đại ca, hắn gạt ta... hắn không nói cho ta biết câu chuyện Tiểu Kim Lê... ta không biết... tại sao nó lại muốn... cho ta chết ngộp... Ta thật không hiểu... hắn không chịu... nói cho ta nghe còn đem ta... nhốt lại... có phải không? Lời nói không thứ tự và nói trong nức nở.

Qúy đại phu vui mừng cười nói :

- Được rồi! Được rồi, miễn khóc được là chứng tỏ không hề gì.

Tần Bửu Bửu không đếm xỉa đến hắn, cứ thút thít nói :

- Hắn không chịu kể chuyện Tiểu Kim Lê cho ta nghe... hắn lừa ta...

Vệ Tử Y vỗ nhẹ vai lưng an ủi :

- Bửu Bửu đừng khóc, chờ ngươi lâu lắm rồi! Đại ca sẽ kể chuyện Tiểu Kim Lê cho ngươi nghe.

Tần Bửu Bửu khó dễ nói :

- Đại ca nói là nam nhân không nên khóc, nhưng ta không khóc thấy trong lòng vô cùng khó chịu.

Vệ Tử Y hối thúc hắn uống viên Hộ tâm đan rồi nói :

- Không khóc khó chịu, thế thì cứ khóc cho thỏa thích.

Tịch Như Tú nói thẳng thừng :

- Đem những gì uất ức trong lòng khóc cho tới đỏ mắt cũng được, để khỏi phải sau này ngủ không yên.

Tần Bửu Bửu thấy mọi người mong cho hắn khóc cho thỏa thích, lại lau nước mắt, không bằng lòng nói :

- Ta cóc cần khóc nữa.

Ngước đầu nhìn gương mặt của Vệ Tử Y, hắn nói tiếp :

- Đại ca sao lại nhăn mày, khó coi lắm.

Sáu người im lặng tức cười. Ai ngờ khi hắn tỉnh dậy, điều chú ý số một của hắn là sự nhăn mày quá mức của Vệ Tử Ỵ Nhưng bỗng nhiên như phát hiện

điều gì, hắn liền kêu to lên :

Một ngày không gặp mặt, đại ca sao gầy thế này. Để ta cho một thực đơn để bồi dưỡng.

Nhảy ra khỏi lòng Vệ Tử Y, muốn tìm giấy viết nhưng vì đã năm ngày không ăn uống nên đã không còn sức nữa, đi vài bước thì ngã xuống. Vệ Tử Y vội vã đưa tay đỡ lên, khuyên rằng :

- Ngươi đã năm ngày chẳng có ăn uống gì. Đại ca gầy chút không sao, nhưng ngươi không được phép gầy thêm nữa.

Sự quan tâm của Bửu Bửu làm cho Vệ Tử Y cảm thấy như được ăn quả đào tiên của vương mẫu nương nương, chẳng những ngọt ngào tận trong thâm tâm, lại tăng thêm một phần sức mạnh.

Tần Bửu Bửu đưa lên năm ngón tay, mơ màng nói :

- Năm ngày? Ta nằm trong rương năm ngày mà lại không ngộp chết ư?

Vệ Tử Y giúp hắn sửa ngay ngắn cái sừng tê giác xanh, cười nói :

- Ngươi con khỉ nhỏ này cứ muốn tính chuyện tày trời, có khi thì thông minh lắm, có khi cũng lại rất hồ đồ.

Tịch Như Tú thấy Bửu Bửu hồi phục bình thường, tính trêu chọc người lại phục phát :

- Nếu như thủ lãnh không phát hiện người ngủ trên giường không phải là ngươi, bắt Tiểu Bàn Đầu phải nói ra tất cả, thì nơi âm gian địa phủ lại thêm một con ma liếng khỉ đại náo điện diêm vương rồi.

Tần Bửu Bửu nhớ đến bị nhốt sống ngạt chết vì đau đớn, gương mặt thất thần, trốn trong lòng Vệ Tử Y mà phát run lên làm cho Tịch Như Tú hối hận vô cùng. Vệ Tử Y tính đút hắn ăn cháo bát bửu, Bửu Bửu lần này lại muốn tự mình ăn lấy. Vệ Tử Y ngạc nhiên nói :

- Bây giờ lại ngoan thế, chịu tự mình ăn lấy.

Tần Bửu Bửu trợn mắt với năm người nói :

- Để bọn họ nhìn thấy, sau này chẳng cười ta về việc này.

Tịch Như Tú ngoẻo đầu nói :

- Chúng ta không có thấy đâu, thủ lãnh mau đút cho hắn đi. Ta thấy hắn cho tới cầm chén còn không đủ sức.

Triển Hy và bốn người đều tán đồng. Vệ Tử Y cười nói :

- Bọn ngươi đừng chọc hắn nữa, để ta đưa hắn vào phòng khác ăn.

- Không được, không được!

Tịch Như Tú không bằng lòng kêu lên :

- Làm cho tiểu quỷ tỉnh dậy bộ dễ lắm ự Thủ lãnh chưa chi lại bồng tiểu quỷ đi chỗ khác, không cho bọn ta nhìn thấy. Lại như sợ bọn ta giật hắn chạy không bằng.

Thủ lãnh lại gần thứ hai không phải là bằng hữu rồi.

Âm Ly Hồn nói phụ họa :

- Tịch lão quỷ hôm nay nói câu nào ra câu nấy. Thủ lãnh không nên đem Bửu Bửu đi nơi khác.

Tịch Như Tú trợn mắt nói to :

- Âm lão quỷ, ngươi muốn nói xa nói gần, có nghĩa là lời nói trước kia của ta đều là nói bậy?

Âm Ly Hồn gật đầu nhận ngay không giấu giếm. Trương Tử Đan xen vào nói :

- Thủ lãnh đút cho Bửu Bửu ăn ở đây cũng như chỗ khác thôi.

Qúy đại phu chợt nói :

- Bửu thiếu gia tình trạng chưa ổn định, để cho thuộc hạ chăm sóc thì thỏa đáng hơn.

Đại lãnh chủ Triển Hy nói :

- Năm phiếu so với một phiếu, thủ lãnh thua thế, xin để lại đây cùng nhau cho ăn.

Bọn họ bỗng bàn ra tán vào, làm cho Tiểu Bàn Đầu và Vệ Tử Y có hơi lúng túng.

Khẽ cười một tiếng, Vệ Tử Y cười nói :

- Bọn ngươi muốn làm trò gì vậy? Bửu Bửu ngại không muốn cho bọn ngươi thấy ta đút hắn ăn cho nên mới đề nghị đến phòng khác. Ai nói là đem hắn đi mất hả?

Tần Bửu Bửu tằng hắng một tiếng nặng nề :

- Ở đây ăn thì ở đây ăn, bây giờ bọn ngươi cười ta, sau này coi chừng bị phu nhân của các ngươi trả đũa.

Vệ Tử Y ngắt lời :

- Bửu Bửu không được vô lễ với người lớn, không được thất giáo như vậy.

"Biết giáo huấn người lắm ử" Trong bụng lẩm bẩm, Bửu Bửu nói tiếp :

- Đại ca phải nói cho ta biết chuyện của Tiểu Kim Lệ Bây giờ có thể nói được chưa?

Triển Hy nói :

- Thủ lãnh, có nên nói chuyện Tiểu Kim Lê cho Bửu Bửu biết chăng?

Tần Bửu Bửu nói :

- Dĩ nhiên nên nói. Đại ca đã hứa, có phải không?

Dưới ánh mắt kỳ vọng của Bửu Bửu, Vệ Tử Y không đành lòng, chàng gật đầu nói :

- Nói cho hắn biết cũng được, Bửu Bửu tánh ngoan cường, không nói có thể sẽ xảy ra chuyện không hay.

Tịch Như Tú vỗ mạnh lên trán nói :

- Tiểu quỷ này bị bọn ta nuông chiều hư hỏng mất. Cái chuyện ẩn tình này mà có thể cho đứa trẻ nghe ư?

Âm Ly Hồn cười chua chát :

- Không thể nói cũng phải nói. Nếu không bản tánh nổi lên, thiên hạ sẽ đại

loạn.
Vệ Tử Y đã tiên đoán kết quả tất nhiên phải vậy thôi, tranh cãi nhiều cũng vô ích, bèn nói :
- Ngày xưa, trong giang hồ có ba vị thanh niên tuấn tú, hai nam một nữ. Người ta gọi đùa là Song tinh cưỡng nguyệt. Hai nam, một người gọi là Kim Lê Đảm Cung Lê Viễn, còn một người là Nộ Sát Bia Bi Cửu Ụ Còn một nữ là Tiểu La Sát Chung Mẫn Mẫn, sắc đẹp không ai bì nổi, cùng lịnh đường đương thời là võ lâm đệ nhất mỹ nhân Phùng Hương Diệp tương đương, đi tới đâu cũng được người ái mộ nhiều lắm.
Cung Lê Viễn dùng ba hạt Tiểu Kim Lê làm tín vật, nếu có người đem Tiểu Kim Lê đến cửa hiệu kinh doanh của nhà họ Cung để xin giúp đỡ, thấy kim lê như thấy chủ, muốn gì được đó. Kim lê chỉ có ba hạt, hai hạt đã được Cung Lê Viễn thu hồi, chỉ còn một hạt ở trong người của Tổng Tư Đồ Ngọc Diện Phán Quan, người xưng bá ở Lãnh Nam năm ấy. Chỉ vì hai người bọn họ là bằng hữu tri giao.
Bi Cửu U thì dùng hai miếng thạch bia dài ba tấc làm tín hiệu. Đối với người hắn thọ ân thì dùng một miếng thạch bia tặng chọ Về sau có thể bằng vào thạch bia này mà yêu cầu hắn giết chết kẻ thù. Công việc hoàn tất lập tức thu hồi thạch bia. Hai miếng thạch bia đã nhuộm máu không biết bao nhiêu người, vì thế gọi là Nộ Sát Bia.
Người giang hồ đương thời đều đoán rằng Tiểu La Sát chắc gả cho một trong hai người bọn họ. Ai cũng không ngờ Chung Mẫn Mẫn lại ưa thích Tổng Tư Đồ Ngọc Diện Phán Quan. Hai người đã thầm lén kết duyên trăm năm. Chung Mẫn Mẫn đã hiến dâng tất cả, bào thai âm thầm hình thành. Nhưng Tổng Tư Đồ Ngọc Diện Phán Quan trong lúc này lại dùng Kim lê lấy đi hơn nửa gia tài của Cung Lê Viễn, sau đó cao chạy xa bay Chung Mẫn Mẫn chỉ còn cách gả cho người mà nàng vô cùng có cảm tình là Cung Lê

Viễn để che giấu sự tình. Cung Lê Viễn hoàn toàn không biết gì.
Sau khi cưới nhau tám tháng đã hạ sanh một bé gái, đó là người mà ở trà lâu tìm cách phá ngươi Tiểu La Sát Cung Ngọc Mẫn.
Cung Lê Viễn chỉ biết phu nhân mình sinh non ngày tháng, chưa bao giờ nghĩ đến phu nhân mình mất trinh trước ngày cưới hỏi, nên đối với Cung Ngọc Mẫn vô cùng thương yêu. Nhưng bất hạnh là sự kết hợp giữa Cung Lê Viễn và Chung Mẫn Mẫn đã làm Nộ Sát Bia bất cứ phẫn nộ. Hổ thẹn sinh tức giận, hắn truyền tin khắp nơi là hài nữ kia không phải sanh non, mà là Chung Mẫn Mẫn có thai trước ngày cưới, gả cho Cung Lê Viễn chẳng qua để che mắt thiên hạ, cứu vãn danh dự. Cung Lê Viễn ban đầu nghe chỉ cười không tin, nhưng lời gian dối nói mãi rồi cũng biến thành chân lý.
Cung Lê Viễn chịu không nổi mới hỏi Chung Mẫn Mẫn chuyện ấy có đúng là sự thực hay không? Chung Mẫn Mẫn biết Cung Lê Viễn đã điều tra ra tất cả, hổ thẹn và tức giận khôn lường, dùng gươm tự vẫn. Trước phút lâm chung còn nói "Tống ca, ngươi bỏ mẫu tử ta, tham lam tiền tài, ngươi độc ác lắm!". Cung Lê Viễn nghe ra mới hiểu sự thực.
Từ khi hiểu Cung Ngọc Mẫn không phải là con của mình, Cung Lê Viễn đem sự phẫn nộ vì bị lừa gạt trút lên người của Cung Ngọc Mẫn. Đối với sự sống hàng ngày không đã động hỏi han, chỉ giao cho một người gia bộc nuôi dưỡng lớn khôn. Cung Ngọc Mẫn ở nhà bị biết bao ánh mắt lạnh nhạt, vì thế người bực bội khó chịu nên xuất thế giang hồ gây sự đủ điều nên được cái biệt danh Tiểu La Sát.
Ngọc Diện Phán Quan Tổng Tư Đồ tuổi già nhớ con, ân hận vì ban đầu ruồng bỏ thê tử. Năm trước hắn xin ta sắp xếp cho hắn một chỗ làm, ở một nơi để không cho ai biết mình để hòng tìm con gái. Chỉ vì những năm trước hắn có ân nghĩa với ta, ta không thể từ chối nên phái hắn làm chưởng quỹ ở trong trà lâu này.

Bửu Bửu nuốt hết cháo trong miệng, chợt hiểu ra nói :

- Hắn nói muốn đi đến nơi rất xa, rất xạ Ý nghĩa là muốn đem con gái đi đến một nơi rất xa, không bị người ta ăn hiếp, không bị người nhà họ Cung khinh miệt?

Vệ Tử Y khen rằng :

- Bửu Bửu nhận xét rất tốt, nếu không quậy phá bậy bạ thì rất hoàn hảo.

Tần Bửu Bửu nói lảng đi :

- Đại ca, chuyện Tiểu Kim Lê chỉ có thế thôi ư?

Tịch Như Tú cũng như những lão giang hồ khác lúc ấy đều xoay qua chuyện Tiểu Kim Lê, đợi Vệ Tử Y nói xong nói :

- Ngươi còn nghi vấn chỉ Thủ lãnh đã mệt rồi, để ta bổ sung cho.

Đối với ba vị lãnh chủ, Tần Bửu Bửu thích nhất là Tịch Như Tú nhưng lại cứ muốn đối chọi với hắn :

- Không được! ngươi là tay tráo trở nhất, có diệp này để trêu chọc ta ngươi đâu có bỏ quạ Mười câu, ngươi chỉ nói chừng sáu câu, để lại bốn câu bắt chẹt ta, tưởng ta ngốc ư?

Tịch Như Tú muốn nhân dịp làm lành, không ngờ Bửu Bửu lại xốc óc, tức tối nói :

- Những tình tiết bí ẩn trong chuyện này ta rõ hơn ai hết. Nếu ngươi không muốn biết ta đỡ phải hao hơi tổn tiếng.

Tần Bửu Bửu phen này bị vướng, chỉ còn cách cầu cứu Vệ Tử Y :

- Đại ca, ngươi nói mà!

Vệ Tử Y muốn cho hắn một bài học nên cười gượng nói :

- Ta vốn biết chỉ có chừng đó, ngoài ra hãy hỏi Tịch Như Tú thôi!

Tần Bửu Bửu rất giỏi tìm sơ hở của người khác, nháy mắt nói :

- Những gì đại ca biết là do tam lãnh chủ nói cho người nghe phải không?

Vệ Tử Y gật đầu thừa nhận.

Tần Bửu Bửu nhảy xuống ghế, bước chân chưa vững lắm chạy ra ngoài cửa, miệng lẩm bẩm :

- Các ngươi đều lừa dối tạ Đại ca vừa kể chuyện còn nghi vấn nhiều lắm. Coi ta như trẻ con ba tuổi không bằng. Các người giả vờ không nói cho ta nghe, bộ tự ta không biết đi điều tra ư?

Năm ngày không ăn uống, trước đó nghe chuyện đời xưa mê hồn. Mỗi một ngụm cháo đều đợi người lớn hối thúc mới chịu nuốt, thể lực vừa phục hồi được chừng hai, ba phần. Tần Bửu Bửu tự nhiên đi không vững. Vệ Tử Y nghe hắn cằn nhằn, cười chẳng ra cười, khóc chẳng ra khóc, hướng mắt nhìn về phía Tịch Như Tú. Tịch Như Tú vội vàng chạy ra cửa ngõ, bồng lấy Bửu Bửu trở lại, để trên gối chân, tay trái cầm cái chén lên, tay phải cầm cái muỗng, đưa vào miệng Bửu Bửu nói :

- Ngươi muốn ta nói, nhưng mà ta nói một câu, ngươi phải ăn một miếng cháo.

Tần Bửu Bửu dọa đi điều tra, nhưng sự việc do vật đổi sao dời đã mười mấy năm rồi. Những người biết được sự việc có mấy ai? Mới tìm cách buộc Vệ Tử Y và những người biết chuyện nói ra nên cười nói :

- Không sao, để ta ăn cho bể bụng sẽ tính sổ với ngươi sau.

Tịch Như Tú ngẩn đầu lên, làm ra bộ xem cái chết nhẹ như lông hồng nói :

- Ngươi hỏi đi.

Một câu nói, một muỗng cháo không thêm bớt đút vào miệng Bửu Bửu.

Nuốt xong ngụm cháo, Bửu Bửu đề ra câu hỏi thứ nhất :

- Đại ca nói chuyện ấy không có gì bí mật, Tổng Tư Đồ tại sao sợ ta biết?

Tịch Như Tú trầm giọng nói :

Phàm một người làm một chuyện xấu hổ, thì càng muốn ít ai biết đến càng tốt, để lâu năm người đời từ từ quên đi chuyện ấy. Hắn sợ để ngươi làm rùm bên lên, sẽ gợi lại ký ức của mọi người.

Bửu Bửu không vừa lòng nói :

- Nếu như sợ người ta nhớ ra, tại sao lại đem Tiểu Kim Lê ra?

- Cung Ngọc Mẫn diện mạo bên ngoài rất giống Chung Mẫn Mẫn. Tổng Tư Đồ muốn xác nhận xem có phải là con ruột của Chung Mẫn Mẫn không. Hà huống lúc đó khách ở trà lâu đều bị Cung Ngọc Mẫn làm cho sợ bỏ đi cả, nên Tổng Tư Đồ giả vờ cứu người để lấy Tiểu Kim Lê ra thăm dò Cung Ngọc Mẫn. Không dè Cung Lê Viễn không nói cho Cung Ngọc Mẫn rõ sự tình, làm bỏ cơ hội phụ thân và nữ nhi trùng phùng nhận diện.

Bửu Bửu thầm suy nghĩ nói :

- Chắc là vì ta thấy được Tiểu Kim Lê cho nên hắn muốn đặt ta vào tử địa?

Tịch Như Tú nói :

- Chẳng những chỉ có ngươi, nếu như đêm đó ngươi không hành động, thì Tổng Tư Đồ sẽ ra tay hạ các phổ ky ở trà lâu trước, xong mới tìm cơ hội khử bỏ ngươi sau.

Không ngờ ngươi lại định đưa cổ vào tròng trước.

Nía áo Vệ Tử Y, Bửu Bửu lại nói :

- Đại ca mau kể chuyện cho ta nghe đi mà!

Vệ Tử Y lúc này ra hiệu cho Tịch Như Tú im lặng, tự thân mình kể tiếp :

- Ba mươi năm trước, có một truyền thuyết rằng trên đảo Đông Doanh có một số cao thủ võ lâm chán đời quy ẩn, tuổi đều trên dưới trăm tuổi, đã luyện một thân võ công cao thâm không ngờ được. Có rất nhiều người hăm hở đến xin thọ giáo, nhưng đều một đi không trở lại. Việc này có hai cách lý giải, một là họ bị gió bão khiến thuyền bị đắm mà chết, hai là bọn họ đến đảo Đông Doanh được sự hun đúc của các bậc ẩn sĩ chán đời rồi cũng sanh tâm yểm thế, từ đó không trở về.

Việc sau chuyện này lắng dịu mười năm, mọi người đều đã lãng quên. Không ngờ Ngọc Diện Phán Quan Tổng Tư Đồ thấy bạn mình là Kim Lê

Đởm Cung Lê Viễn tuổi trẻ đắc chí, gia cảnh lại giàu có, từ thẹn sang ganh rồi chuyển thành hận.

Sau khi vùi dập Tiểu La Sát Chung Mẫn Mẫn, lại lợi dụng Tiểu Kim Lê moi đi hơn nửa tài sản của họ Cung, đi đến Đông Doanh đảo tầm sư học nghệ. Ý muốn khi trở về xưng bá giang hồ, lợi dụng tài sản của Cung Lê Viễn sáng lập thiên hạ của riêng mình.

Trời cao có mắt, thuyền của Tổng Tư Đồ gặp gió bão, tài sản thất thoát hơn một nửa. May mắn hắn biết lội nên thoát khỏi tai nạn, có điều cái mộng xưng bá thiên hạ đã tan tành theo mây khói.

Bửu Bửu vỗ tay khoái chí :

- Với bụng dạ hẹp hòi của hắn nếu để cho hắn xưng bá thiên hạ thì đúng là trời không có mắt.

Đại lãnh chủ Triển Hy nói :

- Thủ lãnh mấy ngày nay thật mệt lắm rồi, Bửu Bửu có câu hỏi gì để ta trả lời.

Vệ Tử Y cười nói :

- Ta đâu có say như ngươi nói đâu! Trái lại là Bửu Bửu nên về ngủ một giấc để bồi dưỡng thân thể.

Tần Bửu Bửu lập tức phản đối :

- Ta đã ngủ năm ngày rồi, giờ này còn ngủ được sao?

Vệ Tử Y lạnh lùng nói :

- Thật không dè ngươi phản đối.

Tần Bửu Bửu làm mặt quỷ, núp vào người Triển Hy cười hì hì nói :

- Đại lãnh chủ là người tốt nhất, không giống ai khác cứ bắt nạt trẻ con, càng không giống ai kia, vểnh mặt lên lớp dạy người. Trẻ con ghét nhất là đi ngủ sớm, có phải không?

Vệ Tử Y nghiêm nét mặt, nói tiếng đanh thép :

- Bửu Bửu, ngươi qua đây!

Bửu Bửu chưa từng thấy Vệ Tử Y có vẻ nghiêm khắc với hắn như vậy nên hết hồn, không vừa ý nói :

- Đại ca dữ quá như vậy, ta không qua.

Vệ Tử Y lại gắt gỏng nói :

- Nếu ngươi không qua, từ đây về sau đừng gọi ta là đại ca.

Mọi người kinh ngạc, Bửu Bửu cũng thấy tủi thân, ương ngạnh nói :

- Ta không qua.

Vệ Tử Y đập bàn, giận dữ đứng dậy :

- Ngươi được cưng chìu rồi nhỏng nhẻo, mắt không còn kính nể kẻ bề trên. Chỉ vì ngươi tuổi còn trẻ, cho nên người người nhường nhịn ngươi chớ không phải sợ ngươi.

Không dè ngươi được một đòi mười, nhục mạ bề trên, muốn lấy lời lẽ dạy ngươi mà ngươi không hề biết mình sai chỗ nào. Ngươi đâu phải là tuổi mới lên ba mà làm như vậy thật là làm cho người ta đau lòng.

Tần Bửu Bửu đôi mắt tuôn lệ, thút thít nói :

- Ta sai rồi...

Tịch Như Tú vội nói :

- Biết sai là tốt, thủ lãnh tha thứ cho hắn đi!

Không ngờ Bửu Bửu lại thút thít nói :

- Từ khi gặp đại ca kết thành huynh đê... đại ca yêu mến ta... cưng ta... chiều ta...

Ta biết từ đây có... người thân... hôm nay đại ca nhắc nhở... ta muốn tỉnh ngộ bản thân... thì ra... không phụ thân... không mẫu thân... mồ côi...

Mọi người nghe đều mủi lòng. Vệ Tử Y bỗng nói giọng êm ái :

- Bửu Bửu! Ngươi còn nhớ trước đây đại ca có nói với ngươi, đại ca sáu tuổi đã mồ côi, toàn dựa vào sự cố gắng của bản thân mà sống đến hôm nay

Không có ai dạy ta làm thế nào để thành đứa trẻ tốt. Những đứa trẻ hàng xóm lớn hơn ta thường thường nhục mạ ta là đứa trẻ hoang, không người dạy dỗ, đại ca ưa thích gì! Thường người ta không muốn để ai cười ngươi là thất gia giáo. Ngươi tinh nghịch quỷ quái, đại ca cũng không cấm, nhưng không được làm đảo lộn ngôi thứ trưởng ấu! Ngươi có biết khổ tâm của ta không?

Tần Bửu Bửu khóc đỏ cả mắt :

- Xin thứ lỗi... đại ca... ta không có ý nhục mạ người và tam vị lãnh chủ...

Vệ Tử Y mỉm cười nói :

- Ngươi biết sai sửa mình đại ca rất vui mừng, còn việc diễn trò tác quái...

Tần Bửu Bửu vội vã khúm núm nói :

- Việc này chắc là không sửa nổi.

Nói xong muốn ngừng khóc mà tức cười, còn đối với Tịch Như Tú thì nhún nhường nói :

- Ta xin lỗi Tịch lãnh chủ. Về sau ta không dám xuất ngôn bậy bạ với ngươi nữa, chỉ chẳng qua...

Nhìn Vệ Tử Y, Bửu Bửu do dự thì Tịch Như Tú đã nói thay hắn :

- Chỉ chẳng qua là ngẫu nhiên diễn trò tác quái có phải không?

Tần Bửu Bửu hồn nhiên gật gật đầu. Tịch Như Tú bỗng cười to :

- Chỉ cần ngươi không khóc là được rồi. Khi nãy ngươi khóc ta thấy tâm hồn dường như tơi tả, thật tức không thể đếm các vị sao trên trời xỏ thành xâu cho ngươi chơi, để cho ngươi vui và cười.

- Đừng... bậy!

Tần Bửu Bửu vội bịt miệng, nói :

- Ta đâu phải là nữ nhi, để có thể nào nhất tiếu khuynh thành, nhị tiếu khuynh quốc.

Trương Tử Đan trong bụng tỏ đồng tình gật đầu :

- Ta thì có cảm nghĩ như vậy.

Âm Ly Hồn bổ sung nói :

- Nhất là lúc ngưng khóc tức cười, toàn thân tỏa làn hơi sáng, làm cho người ta không dám nhìn thẳng vào.

Triển Hy thì hơi cẩn trọng, chỉ cười gật đầu, biểu đồng tình.

Tần Bửu Bửu hất hàm lên, tỏ vẻ không vui. Vệ Tử Y tức cười nói :

- Bọn họ tán thưởng ngươi, hà tất phải tỏ vẻ như vậy?

Tần Bửu Bửu trợn mắt nói :

- Đại ca cũng cười tạ Nam nhi sanh ra cho đẹp để làm gì chứ?

Vệ Tử Y tỏ ra kỳ lạ, muốn nói lại ngưng, sau cùng nói :

- Đợi ngươi lớn chút nữa thì sẽ biết hãnh diện về dung mạo của ngươi.

Tần Bửu Bửu không hiểu cho lắm. Vệ Tử Y thấy vậy cười nói :

- Bây giờ đừng vì chuyện vặt ấy mà lo phiền, đợi cho ngươi mười lăm, mười sáu tuổi nếu chưa biết, đại ca sẽ nói cho nghe.

Bửu Bửu tỏ ra kỳ lạ, nhăn nhăn mũi nói :

- Bây giờ không nói được ư?

Vệ Tử Y đắn đo lời nói, nói :

- Chuyện này tốt nhất để ngươi tự lãnh ngộ. Đại ca cũng khó mà mở miệng nói cho rõ ràng được.

Bửu Bửu càng nghe càng mơ hồ. Những người khác cũng vậy. Vệ Tử Y lãng sang chuyện khác :

- Bửu Bửu không phải muốn đòi đi kinh thành thưởng ngoạn hoa đăng ư?

Có điều kỳ lạ là Tần Bửu Bửu không chút tỏ vẻ hứng thú cúi đầu trầm tư không nói.

Vệ Tử Y kêu to :

- Bửu Bửu ngươi đang nghĩ ngợi gì? Không muốn xem hoa đăng ư?

Không chút hứng thú, lắc lư đầu, Bửu Bửu nói :

- Không biết nữa, để ta suy nghĩ xem.

Tần Bửu Bửu xem ngón tay của mình nói :

- Trước kia có rất nhiều chuyện ta chẳng muốn nghĩ ngợi đến. Bây giờ ta phải suy nghĩ cho đàng hoàng.

Tịch Như Tú bị hắn làm cho bối rối, gãi lỗ tai nói :

- Cái gã tiểu quỷ này thật khác thường, toàn nói chuyện người ta nghe không hiểu được.

Âm Ly Hồn cũng bối rối, tức tối nói :

- Thủ lãnh cũng vậy, hôm nay hai huynh đệ không biết làm sao đấy.

Chỉ có Vệ Tử Y hiểu rõ phản ứng của Bửu Bửu là bình thường, nói :

- Suy nghĩ chính chắn cũng được. suy nghĩ không ra thì đừng miễn cưỡng, đại ca muốn nhắc ngươi một câu. Bất cứ sau này ngươi trở thành con người như thế nào thì đại ca vẫn thích nhất là cái tính hồn nhiên, lí lắc của ngươi.

Tần Bửu Bửu nhìn chăm chú Vệ Tử Y noi :

- Mãi mãi không thay đổi ư?

Gật gật đầu, Vệ Tử Y ôn hòa nói :

- Hy vọng ngươi mãi mãi giữ gìn tính thuần chân của ngươi, đừng bị ảnh hưởng kẻ khác. Phá phách cũng vậy, tác quái cũng vậy. Đại ca thích ngươi, thích con người chân thật của ngươi, con người Tần Bửu Bửu hồn nhiên.

Tần Bửu Bửu nói :

- Ta không hiểu lời nói của đại ca cho lắm. Nhưng ta đã nói rồi, ta mãi mãi cái dáng đứng như thế.

Vệ Tử Y tức cười nói :

- Bề ngoài khi trưởng thành sẽ thay đổi. Chỉ cần bảo trì một tâm hồn son sắc là đủ rồi.

Tần Bửu Bửu tuy không hiểu nhưng vẫn cứ gật đầu làm cho Vệ Tử Y thêm tức cười :

- Ngươi cái con khỉ này đôi khi hồ đồ rối lên, nhưng cứ giả bộ hiểu biết.

Triển Hy nghe huynh đệ nói với nhau hồi lâu, gãi gãi tai nói :

- Thủ lãnh đừng nói Bửu Bửu hồ đồ. Bọn ta cũng không hiểu nổi dụng ý của lời người nói?

Tịch Như Tú cũng phụ họa :

- Đúng vậy, thủ lãnh nếu không nói rõ đêm nay chắc ta không thể ngủ được.

- Ngươi hãy ráng mà mất ngủ đi!

Vệ Tử Y cười nói :

- Bây giờ chưa tiện nói, phải đợi một thời gian nữa. Ta không muốn làm cho Bửu Bửu sợ.

Tịch Như Tú bất chợt tức giận nói :

- Thủ lãnh thật tàn nhẫn, cuối cùng là bao lâu?

Vệ Tử Y cười khúc khích nói :

- Mau thì mấy tháng, chậm thì mấy năm. Tất cả đều tùy ở phản ứng của Bửu Bửu.

Tịch Như Tú có vẻ thần bí dựa sát Bửu Bửu nói :

- Ậy tiểu quỷ! Ngươi có hiểu ý của thủ lãnh không?

Tần Bửu Bửu nói một câu cụt ngủn :

- Không biết!

Tịch Như Tú kêu lên :

- Thủ lãnh, Bửu Bửu chẳng biết gì, làm sao có phản ứng chứ?

Vệ Tử Y trả lời :

- Hắn dĩ nhiên không biết, nếu biết thì làm sao có phản ứng?

Tịch Như Tú trở giọng nói :

- Thủ lãnh có bật mí một chút không? Một chút cũng được.

Vệ Tử Y trả lời cũng cụt ngủn :

- Không được!

Tịch Như Tú tức chết, nói với bằng hữu rằng :

- Ta không có cách rồi, tới phiên các ngươi đi. Xem ra có thể tìm ra tí gì không?

Cứ thần bí như thế này thật chết người được. Âm lão quỷ, tới phiên ngươi.

Vệ Tử Y nắm tay trái Tần Bửu Bửu hướng ngoài cửa chạy đi, nói với lại :

- Đừng mất công! Huynh đệ chung sống đã mười năm, bộ còn chưa hiểu tánh của ta hả? Chuyện gì nếu ta không muốn nói, bất cứ ai muốn bắt chẹt ta nói cũng vô ích vậy.

Mọi người bật cười ùa lên, quyết định không hỏi thêm nữa.

Vệ Tử Y có vẻ thần bí, cuối cùng là nói chuyện gì?

Hy vọng Bửu Bửu hiểu vấn đề gì?

Có khi tinh khôn có khi hồ đồ như Bửu Bửu, có thể tin tưởng được không?

* * * * *

Ác vàng rụng xuống trời tây.

Mặt trăng đã mọc ở đằng đông.

Đã tới lúc màn đêm buông xuống khắp bầu trời.

Tần Bửu Bửu nằm trên giường không có ý định ngủ chút nào. Nghĩ về quá khứ, nghĩ đến hiện tại, nghĩ về tương lai. Cho đến bây giờ hắn mới hiểu ra không biết mình đang đeo đuổi cái gì? Hằng ngày giả nghiêm túc nghiên cứu y học và những tạp kỹ. Buồn chán thì đi chọc phá thiên hạ để tìm thú vui, cứ như vậy để sống suốt đời ư?

Một đứa trẻ mới mười ba tuổi, không có ai đòi hỏi hắn ngay bây giờ phải khẳng định mục tiêu tương lai cho mình.

Vệ Tử Y cũng không ngờ lời nói của mình đã làm cho Tần Bửu Bửu nghĩ đến chuyện viễn vông như vậy.

Tần Bửu Bửu không muốn làm một nhân vật nổi tiếng. Chỉ muốn vui vẻ sống cả đời. Vệ Tử Y dường như cũng hy vọng như vậy nên đối với hắn yêu

cầu không đặt cao lắm.

Tròng mắt đảo lia lịa, Tần Bửu Bửu cuối cùng đã tìm ra nguyên nhân ngủ không yên :

"Đêm nay đại ca bận việc gì? Tại sao không đến kể chuyện đời xưa cho ta nghẻ"

Ngồi dậy xuống giường, đi đến trước cửa phòng của Vệ Tử Y, thấy ánh đèn cũng còn sáng, hắn gõ cửa nói :

- Đại ca, người có ở trong đấy không?

Im lặng giây lát, bên trong mới có tiếng thốt ra :

- Bửu Bửu, khuya như vầy sao ngươi chưa ngủ?

Bửu Bửu im lặng, tủi thân nói :

- Đại ca không kể chuyện đời xưa, ta không sao ngủ được.

Trong phòng thốt ra tiếng nói :

- Ngươi đã không còn nhỏ nữa, từ nay về sau đại ca không còn đến phòng ngươi nói chuyện đời xưa để rượu ngươi ngủ nữa.

Phòng đã gài cây ngang, Bửu Bửu không mở được kêu lên :

- Đại ca, tại sao người cài chốt cửa?

Trong phòng có tiếng thở dài nhè nhẹ :

- Bửu Bửu, về sau không được vào phòng đại cạ Thậm chí ngươi còn phải đổi phòng khác.

- Ta không đổi!

Bửu Bửu nói tiếp :

- Hôm nay đại ca nói toàn những chuyện ta không hiểu. Nếu như người không mở cửa, ta sẽ ngồi trước cửa cho đến khi nào người mở cửa.

Tánh ương ngạnh nói là làm. Bửu Bửu quả thật ngồi trước cửa phòng của Vệ Tử Y nhưng trong lòng lại vô cùng mơ hồ. Tay chống cằm Bửu Bửu thầm nghĩ :

“Đại ca cũng chẳng quái bằng ta, thật khó hiểu. Nhất là hôm nay, không biết sao nói một là một, làm cho đầu óc ta vô cùng thắc mắc, không biết đại ca có dụng ý gì?”

Không bao lâu...

Cánh cửa bỗng nhè nhẹ mở ra.

Bửu Bửu cũng chẳng đứng dậy. Ngoảnh đầu nói theo thói đùa nghịch :

- Đại ca thì ra không chịu đựng nổi, ta nghĩ ngươi còn lâu mới chịu mở cửa.

- Vừa phải thôi.

Vệ Tử Y cuối người xuống nói nhỏ nhẹ :

- Trời đông giá lạnh, sợ ngươi bị lạnh.

Tần Bửu Bửu nói :

- Nếu sợ ta bị cảm lạnh, tại sao không lập tức mở cửa?

Vệ Tử Y nhất thời nghẹn lời. Tần Bửu Bửu nói nhỏ :

- Có thể ta nên trở về Thiếu Lâm tự để suy nghĩ lời nói của đại cạ Đương không đại ca lạnh nhạt với ta làm ta lo sợ vô cùng. Không biết phải cư xử thế nào?

Vệ Tử Y nói thầm :

“Ta không nên bức bách quá nhanh như vậy. Bửu Bửu không thích ứng nổi”.

Nhè nhẹ kéo Bửu Bửu, dẫn hắn vào phòng đối diện, nói êm dịu :

- Đại ca không kể chuyện đời xưa, ngươi thật không ngủ được ư?

Tần Bửu Bửu như được rót mật vào lòng, cười nói nhanh nhẹn một tiếng :

- Ừ!

Vệ Tử Y thấy vậy như được tháo gỡ khúc mắc trong lòng, cười nói :

- Những chuyện đời xưa đại ca đã kể nhiều rồi. Bây giờ không biết phải bắt đầu nói từ đâu nữa.

Tần Bửu Bửu chu miệng, đối với hắn bây giờ nếu không được nghe kể

chuyện là việc thất vọng nhất.

Vệ Tử Y thấy hắn không vui vẻ thì bồn chồn, vội cười nói :

- Ngươi thật ương ngạnh, thôi thì như vầy, ngươi nói đoạn đầu, ta tiếp đoạn cuối.

Tần Bửu Bửu vui mừng nói :

- Nộ Sát Bia Bi Cửu U bây giờ còn ở trong giới giang hồ không?

Có đầu đuôi thì câu chuyện mới thấy dễ dàng hơn. Vệ Tử Y nói :

- Thân đã chìm trong bể giang hồ, khi đang cuồng chảy có mấy ai thoái lui được?

Nộ Sát Bia Bi Cửu U không gặp vận may Do việc truyền tụng của hắn làm cho Kim Lê Cung Lê Viễn thê tử mất. Cung Lê Viễn din rất hận hắn, bèn tìm cách ám hại Bi Cửu U, nên lợi dụng qui định từ nhiều năm của Bi Cửu U, tung tiền thuê ba vị cao thủ mà ngươi đã gặp ở Cam Túc.

Tần Bửu Bửu phản ứng nói :

- Cung Lê Viễn thuê mướn ba huynh đệ Giang Võ Nguyệt giết chết Bi Cửu U chăng? Không đúng, đây gọi là hãm hại.

Vệ Tử Y biết không nói rõ Bửu Bửu không chịu và nhăn mặt, chàng liền nói :

- Ba huynh đệ Thiên Tí Ma Giang Võ Nguyệt mười năm về trước là tay hung ác, chỉ biết tiền không biết người. Cung Lê Viễn kế sách rất độc hại, hắn lại nhờ thêm một cao thủ hắc đạo tên là Công Tôn Thiết Tỏa Bất Báo. Tên này mới đáng sợ.

Bửu Bửu xen miệng hỏi :

- Công Tôn Bất Báo dùng thiết tỏa làm binh khí chăng?

Vệ Tử Y cười nói :

- Ngươi hiểu sai ý rồi. Thiết Tỏa là hình dung, tính cách của hắn. Nếu hắn ban chút đỉnh ân tình cho ai thì giống như thiết tỏa (khóa sắt) móc dính vào

ngươi, cho đến khi ngươi đền đáp cho đến lúc hắn vừa ý mới thôi.

Tần Bửu Bửu chắt lưỡi nói :

- Trên đời lại có kẻ vô liêm sỉ như vậy ư? Đồng đạo giang hồ tại sao lại để yên như vậy?

Vệ Tử Y kể tiếp :

- Cung Lê Viễn căn dặn ba huynh đệ Giang Võ Nguyệt giết chết Bi Cửu U ở tại Nghi Xương Hồ Bắc. Bi Cửu U hai tay khó địch nổi sáu tay Nhưng bất ngờ cho Cung Lê Viễn, Công Tôn Bất Báo lại ra tay cứu Bi Cửu Ụ Nộ Sát Bia Bi Cửu U chiếu theo lệ thường, tặng cho Công Tôn Bất Báo một miếng thạch bia. Công Tôn Bất Báo võ công hơn Bi Cửu U nhiều, tính là nếu có kẻ thù thì cũng chẳng cần đến Bi Cửu U ra tay, cho nên cự tuyệt không nhận thạch bia, chỉ yêu cầu Bi Cửu U tặng mười ngàn lạng bạc để báo đáp ơn cứu mạng. Bi Cửu U không có số vàng nhiều như thế, Công Tôn Bất Báo lại không chịu hạ giá, hai phía đi đến bế tắc. Bi Cửu U nổi giận bỏ đi. Công Tôn Bất Báo do vậy phẫn nộ, từ đó cứ theo dõi Bi Cửu Ụ Hễ thấy Bi Cửu U đánh cướp lấy của thì ra tay phá hoại, quyết tâm làm cho Bi Cửu U trả thiệt hại gấp mười lần hơn để bồi thường cho sự vô lễ đối với hắn.

Vệ Tử Y ngưng ở đây, Bửu Bửu vội nói :

- Về sau thì sao? Hết rồi ư?

Vệ Tử Y gật đầu nói :

- Bi Cửu U hành tung không rõ, chuyện kể từ đây cũng chấm hết.

Tần Bửu Bửu không ngớt trách móc :

- Gã Bi Cửu U thật đáng chết. Khi không rồi hành tung bất minh, hại ta nghe không hết câu chuyện.

Bửu Bửu cười cười rồi lại nói tiếp :

- Thực ra thì cũng không nên trách hắn. Đụng đến cái con người như Công Tôn Bất Báo, giả xử như ta thì trốn trong chùa làm hòa thượng thôi. À! Đại

ca, ngươi thấy hắn có bị hại hay không?

- Không thể được!

Vệ Tử Y không cần suy nghĩ nói :

- Công Tôn Bất Báo theo sau hắn vì muốn làm cho Bi Cửu U đau khổ triền miên, thậm chí cả đời, dĩ nhiên không muốn cho ai hại hắn.

Tần Bửu Bửu tin tưởng sự phán đoán của Vệ Tử Y nên nói :

- Bi Cửu U cuối cùng thì trốn ở đâu, đại ca có biết không?

Vệ Tử Y cười khúc khích :

- Mười mấy năm về trước, khi ta còn lớn sấp sỉ như ngươi, làm sao biết được?

Bửu Bửu lấy làm lạ hỏi :

- Tại sao đại ca lại biết những bí mật mà những người trong giới giang hồ không biết được?

Vệ Tử Y nói với giọng thận trọng :

- Đó là do nơi địa vị và tiềm lực của một người trong võ lâm. Người của ta nhiều, mặt tiếp xúc rộng. Tiếp xúc rộng thì có thể hiểu biết được những chuyện bí ẩn bên trong có ý nghĩa hoặc vô nghĩa. Ở cương vị của ta buộc ta phải hiểu biết như vậy.

- Không biết cũng đâu có sao?

Bửu Bửu ngáp một cái nói :

- Những chuyện phiền phức như vậy ít biết đến có thể tâm hồn vui vẻ hơn.

Tần Bửu Bửu lắm lúc nói ra một câu rất người lớn, làm cho người ta lở khóc lở cười. Xem hắn nói rất dễ dàng giống như những chuyện không muốn biết vào lỗ tai trái ra lỗ tai phải là giải quyết xong.

Vệ Tử Y cười, đứng lên nói :

- Ngươi đi ngủ đi, không nên nửa đêm thức dậy làm rùm beng. Tần Bửu Bửu dường như đã hạ quyết tâm nói :

- Đại ca, ta muốn về Thiếu Lâm tự một phen. Ta cảm thấy có rất nhiều vấn đề sắp xẩy ra cho bản thân tạ Cần phải về Thiếu Lâm tự suy gẫm, vả lại ta cũng rất nhớ hòa thượng thúc thúc.

Vệ Tử Y ngồi xuống nói :

- Ở đây suy gẫm không được sao?

Tần Bửu Bửu gật đầu, chập lại lắc đầu, tìm câu thấm thiết nói :

- Cuộc sống trong núi yên lặng, nơi ấy ta có thể nghĩ ra nhiều vấn đề. Ở bên cạnh đại ca, ta lười biếng việc gì cũng để cho đại ca tính toán. Cho nên chung qui về Thiếu Lâm tự là tốt.

Vệ Tử Y cười chua chát :

- Đợi ngươi nghĩ ra mọi việc thì mãi mãi sẽ không thể trở về Thiếu Lâm rồi.

Tần Bửu Bửu kêu lên :

- Hồ thuyết! Ta lớn lên ở nơi ấy, tại sao không thể trở ấy, tại sao không thể trở về được?

Vệ Tử Y cười :

- Đến khi ấy ngươi tự hiểu ra, đại ca khuyên ngươi không nên về sớm quá.

Tần Bửu Bửu ngồi dậy, ngoan cường nói :

- Ngày mai ta đi về, phải suy nghĩ cho ra lẽ để không khỏi phải bực bội khó chịu.

- Chỉ cần ngươi đừng ân hận là được.

Vệ Tử Y càng mong Tần Bửu Bửu sớm hiểu ra, nói :

- Đại ca đã viết một bức thư cho đại sư Ngộ Tâm, giao cho ngươi giao tận tay.

Nhưng không cho phép xem trộm.

- Hứ!

Bửu Bửu không vui lòng nói :

- Thì ra đại ca đã có ý định đuổi ta về trước, cho nên thư đã viết sẵn rồi.

- Trời đất! Sức suy diễn của ngươi thật phong phú.

Vệ Tử Y bợ cằm của Bửu Bửu lén nhìn thầm hắn, nghiêm túc nói :

- Ngươi thấy ta có vẻ ghét ngươi tí nào không? Cái bộ Óc nho nhỏ đã chứa đựng không ít sự việc, suy nghĩ viễn vông là sở trường của ngươi. Ta nói lại một lần nữa, đại ca rất ưa thích ngươi.

Tần Bửu Bửu thẳng thừng nói :

- Ta cũng ưa thích đại ca, nhưng khi nãy là ta dối ngươi đó. Thật ra ta biết đại ca viết thư cho hòa thượng thúc thúc là xin hòa thượng giúp ta suy gẫm minh bạch lời nói của đại ca.

- Thật là ham đùa!

Vệ Tử Y chỉ vào chót mũi Bửu Bửu nói :

- Ngày mai về quê mẹ mau ngủ sớm đi, đồ con khỉ!

Bửu Bửu lẩm bẩm :

- Cái gì về quê, mẹ đâu có phải là nữ nhân?

Vệ Tử Y cười không nói, thổi tắt đèn cầy, đi nhè nhẹ ra khỏi cửa.

Thần Đồng Diêm La

Hồi 8

Trùng Xuất Giang Hồ

Con người ta ăn một thứ gạo, nhưng tánh tình thì có tới hàng trăm, hàng ngàn thứ.

Tần Bửu Bửu bên ngoài là kết hợp giữa hai người là Vạn Tà Thánh Y Tần Anh và đương đại võ lâm đệ nhất mỹ nhân Phùng Hương Điệp. Bình thường

hồn nhanh vô tư là di truyền từ mẫu thân, còn tinh quái lí lắc là giống phụ thân, cũng di truyền tánh trốn tránh trách nhiệm của phụ thân.
Lúc bấy giờ, Phùng Hương Điệp sau khi sanh nở bị tử vong. Tần Anh không dám đương đầu với sự thật để rồi lẩn tránh lên Thiếu Thất sơn. Hôm nay Tần Bửu Bửu không dám xác định sau khi suy nghĩ ra lời nói của Vệ Tử Y, có thể đem đến đau khổ. Trong tâm trạng trốn tránh trách nhiệm phút nào hay phút nấy, chần chừ không dám mạnh dạng bước tới.
Phải tốn công uốn lưỡi thuyết phục để khuyên Tiểu Bằng ở lại Kim Long Xã, đem các vấn đề nhức đầu dẹp qua một bên, Tần Bửu Bửu như chim xổ lồng bay tung tăng bên ngoài.
Trên đường đi, Bửu Bửu luôn nghĩ đến một vấn đề.
"Về hay không về Thiếu Lâm tự? Đại ca nói tạm thời không về thì hay hơn, thế thì về Kim Long Xã sẽ tốt vậy. Nhưng đã ra đi rồi lại trở lại thì mất mặt quá đỉ Ta cứ ngẫm nghĩ nhiều ngày chưa hiểu ra, về Thiếu Lâm tự có ích lợi chi, hay là để đợi ta lớn lên chút nữa đại ca sẽ nói cho ta nghe, giảm đi sự phiền toái hôm nay".
Nghĩ đến lý do không đối mặt với sự việc, Bửu Bửu thấy vui vui, nói thầm : "Dù sao đại ca cũng nói cho ta nghe, hà tất bây giờ phải động não? Nhưng mà không nên lập tức về ngay, đi chơi một, hai tháng rồi lại về. Đại ca thương ta lưu lạc giang hồ, tự nhiên không trách ta".
Tần Bửu Bửu mừng rỡ suýt chút nhảy bổng lên trời. Hai tháng nay chỉ vì trong lòng còn một việc vướng mắc nên muốn đùa giởn cũng chẳng có tinh thần. Bây giờ đem cái phiền não vứt bỏ, sao không thừa cơ đại náo thiên hạ?
Nghĩ đến Ngộ Tâm đại sư và thư của Vệ Tử Y, sự bồng bột lại lắng xuống : "Không về tận nơi thăm đại hòa thượng thúc thúc cũng không được. Còn thư của đại ca nữa. Ậy! Lỡ mất một dịp vui. Ý! Bọn họ đâu có xuống núi, trời hỡi giúp ta nào!".

Tần Bửu Bửu bỗng sáng mắt lên, nhanh chân lao vào con hẽm nhỏ.
Lúc này có ba tiểu hòa thượng tuổi khoảng mười bảy, mười tám đi ngược lại về phía Bửu Bửu. Nhìn rõ mặt mày bọn họ, thì ra là Minh Trí, Minh Lý và Minh Nguyệt, bạn của Bửu Bửu vui đùa hồi nhỏ.
Bửu Bửu ngắm bọn họ nói thầm :
"Minh Trí, Minh Lý và Minh Nguyệt đều lớn lên thành thục rồi, chỉ có ta không thay đổi".
Minh Trí, Minh Lý có cốt cách khôi ngô của người phương bắc. Minh Nguyệt thì có hơi văn vẻ, nhưng cũng cao hơn Bửu Bửu nhiều. Nhìn lại mình thấy cái bộ dáng vừa ốm vừa nhỏ, Tần Bửu Bửu bất chợt cảm thấy hơi hổ thẹn.
Tần Bửu Bửu có dung mạo tuyệt tục, đủ sức để làm cho người ta quên đi cái khuyết điểm của hắn. Rất tiếc là hắn rất ít chú ý đến dung nhan của chính mình, trái lại còn trách móc Minh Trí, Minh Lý và Minh Nguyệt :
"Hứ! Lớn lên như vậy cũng chẳng thông báo cho ta biết. Đợi chút nữa rồi ta sẽ chọc phá sơ sơ bọn mi".
Ba vị hòa thượng không biết "nguy hiểm" đang chờ đón, trên đường đi cười nói vui vẻ, bước đi lẹ làng.
Minh Trí vô cùng phấn khởi nói :
- Lần này nếu Long Vân thúc thúc không mừng tuổi thọ, sư phụ cũng chẳng cho bọn ta xuống núi.
Minh Lý thì một mực chất phác :
- Long Vân thúc thúc danh tiếng lẫy lừng chốn giang hồ, được danh xưng là Nhiệm Hổ, chủ trì Long Môn tiêu cục, cũng là một trong những tiêu cục lớn nhất ở Bắc Kinh. Lần này đi bái thọ nhất định đông đúc ghê lắm!
Minh Nguyệt xưa nay thật thà nói :
- Minh Trí, Minh Lý hai vị sư huynh thật không sửa đổi tục tâm, ham thích

đông đúc.

Minh Trí nói :

- Minh Nguyệt chua chát lắm. Ngươi nên cùng Bửu Bửu hòa nhập là vừa.

Tần Bửu Bửu núp vào chỗ tối, thầm cười :

"Thế cũng nhắc đến ta rồi đấy. Để xem ngươi có nói xấu ta hay không?".

Nhưng nhớ lại thấy mình không đúng, tự hỏi :

"Hòa nhập là ý nghĩa gì?"

Minh Nguyệt đã hỏi thay cho hắn rồi :

- Hòa nhập là ý nghĩa gì?

Minh Lý buột miệng cười nói :

- Minh Nguyệt bình nhật quá cần cù, rất ít chú ý những lời nói của các vị thí chủ đến chùa. Hòa nhập là đem cái người chua chát của ngươi trộn chung cho đều với cái lí lắc của Bửu Bửu, xong hoàn trả lại cho bọn ngươi. Làm như thế cái chua chát của ngươi sẽ bị Bửu Bửu đánh nhạt đi. Bửu Bửu cũng không tác quái mãi được. đúng là mỗi người đều được chia phần".

Minh Nguyệt nói :

- Ta cảm thấy bản thân rất tốt, ngược lại bọn mi khôn ngoan như Bửu Bửu vậy.

Thấy Minh Trí, Minh Lý trợn mắt với hắn, Minh Nguyệt nói thêm một câu :

- Sư phụ đã nói như vậy!

Minh Trí biết hắn nói không sai, cãi rằng :

- Sống chung với Bửu Bửu mười mấy năm, cho dù có thánh hiền tái thế cũng bị hắn làm ảnh hưởng.

Minh Lý cũng biện hộ cho mình, nói :

- Sức mạnh và sức hấp dẫn của Bửu Bửu ngươi cũng nhận thức qua, ngươi thì không chút thay đổi ư?

Thấy Minh Nguyệt cứng họng, Minh Trí làm tới :

- Minh Lý nói đúng. Minh Nguyệt ngươi thay đổi nhiều hơn bọn ta.
Minh Lý nhớ lại chuyện lúc còn nhỏ, cười nói :
- Ngươi lúc sáu tuổi bị đưa vào Thiếu Lâm tự. Trẻ con nhỏ xíu mở miệng ra là A di đà phật. Lúc đó Bửu Bửu còn đai trên túi yếm cũng phải nhai nhải học theo ngươi A di đà phật, làm cho toàn chùa lớn nhỏ đều thấy phát cười. Từ đó ngươi không còn mở miệng thì Khổng tử, ngậm miệng thì Mạnh tử, đó là chứng minh tốt nhất.
Minh Trí bổ sung nói :
- Từ sáu tuổi ngươi đã bị ảnh hưởng của Bửu Bửu, nếu không thì bây giờ càng chua chát ghê gớm.
Minh Nguyệt lời lẽ không như bọn họ, không đối chọi nổi ngón đòn miệng, dứt khoát không nói nữa.
Sư huynh đệ cùng đồng môn, Minh Trí, Minh Lý không đi quá đà, nên chuyển sang câu chuyện khác, cười cười nói nói cho vui vẻ.
Đợi ba tiểu hòa thượng đi xa rồi, Tần Bửu Bửu mới chạy ra hẻm, khoái chí cười.
Sau đó khôn khéo theo sát bên mình của ba người Minh Trí đi vào kinh thành.
Đêm đến, sư huynh đệ Minh Trí vào Phổ Tế tự tỉnh Hà Nam ngủ nhờ. Tần Bửu Bửu sau vài giờ cũng mò vào.
Tần Bửu Bửu viện cớ không được khỏe, nhờ sa di đưa thức ăn đến tận phòng, tránh gặp mặt sư huynh đệ Minh Trí. Có tiền tiêu thì có thể sai người làm, chủ trì chùa này làm vừa lòng đủ điều.
Ở trong chùa, sau khi ăn cơm no, chuyện duy nhất phải làm là đi ngủ. Khi trời vào đêm, sư huynh đệ Minh Trí đều về phòng nằm nghĩ, vì sáng s1ơm phải thức dậy để lên đường tiếp.
Dùng tiền thuê phòng kế bên bọn họ, Tần Bửu Bửu trong lòng có chuyện

nên không ngủ được. Đang tìm người giỡn chơi với hắn, đùa vui đến mệt mới ngủ ngon.

Mục tiêu tốt nhất là ba vị hòa thượng kế bên vách.

Nghĩ ra mười bảy, mười tám trò chơi nhưng vì không hợp hoàn cảnh nên đều loại bỏ, nghĩ thầm :

"Ở đây là chùa Nam mô A di đà phật, cái mà họ không có được là gì? Đúng, đúng, đúng! Kiền thê mỹ thiếp, là nữ nhân! Trong chùa xuất hiện nữ nhân thì tình hình sẽ ra sao?

Không được! ta đường đường là nam tử giả nữ nhân thì xui xẻo, giả vờ giọng nói thì được".

Trẻ con tiếng nói trong trẻo, Tần Bửu Bửu giả giọng thì tuyệt :

- Tiểu đại sư, ngươi dẫn ta đến đây làm gì? Hãy mau thả ta về đi.

Có giọng nam, tiếng nói của kẻ đạo tặc khà khà nói :

- Tiểu nương hãy yên, đừng có vòi. Đêm nay ta nhất định không thả ngươi về đâu.

Tiếng người con gái sợ hãi nói :

- Sư phụ này thật quá vô lễ, không sợ ta đi thưa quan phủ ư?

Tiếng người nam tỏ ra tự đắc :

- Thưa ra quan phủ, danh tiết nương tử cũng không giữ được. Về sau thì làm soa sống với thiên hạ?

Có tiếng khóc của người con gái :

- Tiên ý muốn gì đây? Mau mau thả ta về nhà!

Tiếng người nam cười kha kha :

- Nương tử đến đây làm gì?

Người con gái nói to lên :

- Tiên sư gạt nói con ta ở trong chùa, bây giờ người đem con ta giấu ở đâu?

Minh Trí, Minh Lý và Minh Nguyệt đã thức giấc từ lâu. Cho rằng trong chùa

lại có loại hòa thượng bất pháp như vậy, đâu ngờ toàn là do Bửu Bửu một mình tác yêu tác quái, không biết có nên cứu người hay không?

Minh Lý tức giận nói :

- Cái loại ác tăng không giữ thanh qui, chúng ta không thể bỏ qua được.

Minh Trí nói :

- Nghe tiếng thì ở kế bên vách. Chúng ta mau đi, bảo toàn danh tiết cho người con gái ấy.

Minh Nguyệt tuổi nhỏ nhất, song thật thà nhất, nói :

- Sư huynh không nên lỗ mãng. Ở chùa này chứ không phải Thiếu Lâm tư...

Minh Trí cắt ngang không vui nói :

- Cứu người còn phải chọn địa điểm ư?

Minh Nguyệt vội khoát tay nói :

- Sư huynh ngộ nhận rồi, ý của tiểu đệ là bọn mình đứng ra mặt, đến tiền phòng nói với chủ trì, để họ tự giải quyết chuyện xấu trong chùa. Còn hơn chúng ta ra mặt tranh luận có phải quá phiền phức đi thôi.

Minh Lý ngang nhiên không giữ ý nói :

- Cần gì tranh luận với hắn. Đánh hắn một trận có phải đơn giản hơn không?

Minh Nguyệt cười nói :

- Tăng sư phụ đã căn dặn chúng ta không được gây sự, nếu không sư đệ cũng muốn ra tay thử ngón nghề của mình.

Nhớ đến sư phụ và luật giới của Thiếu Lâm, Minh Trí đành bó tay :

- Chỉ có cách đó thôi. Minh Lý sư đệ, ngươi đi đến tiền phòng xem sao?

Minh Nguyệt rất sợ Minh Lý không nhẫn nại giải thích rồi gây gổ với chủ trì, ngồi dậy nói :

Thôi thì để ta đi một bận xem sao. Hai vị sư huynh ở lại xem chừng gã bại hoại ấy không trốn thoát được. Tần Bửu Bửu chửi thầm trong bụng :

“Minh Nguyệt thật đáng ghét. Nghĩ ra kế sách vô tích sự như vậy, hại ta

không đùa được. Hứ! Vốn tính tha cho bọn ngươi một phen, bây giờ thì không trách ta được nữa rồi!".

Tần Bửu Bửu giả tiếng nữ nhân kêu một tiếng thảm thiết, tung người lên nhảy qua song cửa chạy mất.

- Không được rồi, Minh Lý mau cứu người!

Minh Trí, Minh Lý nhanh như chớp, lao người đến phòng Bửu Bửu nhưng không ngờ Bửu Bửu lại lén vào phòng của bọn họ, núp vào chỗ tối.

Minh Nguyệt dẫn chủ trì đến, khi nghe báo cáo mặt mày giận dữ :

- Minh Trí sư huynh, chuyện gì thế hử?

Minh Lý tức giận nói :

- Khi nãy ta nghe có tiếng kêu thảm thiết của người con gái, vội vã chạy qua tìm nhưng không thấy bóng dáng ai cả.

Minh Trí to giọng nói lớn :

- Ta không tin gã hòa thượng nọ dẫn người chạy thoát được trước khi bọn ta đến.

Kiếm mãi không thấy ai, chỉ có cách giải thích duy nhất là cái chùa này có thiết kế phòng bí mật.

Phổ Tế tự chủ trì đang tức giận có chỗ xì hơi :

- Bần tăng thấy bọn các ngươi là đồng môn đồng đạo nên cho tá túc nhưng lại bị một trận ô nhục này.

Minh Lý khinh thường nói :

- Đó chỉ trách đồ đệ của ngươi không nghiêm!

- Ắn nói bừa bãi.

Chủ trì giận nói :

- Trong chùa tăng lữ đã hoàn toàn đi nghỉ. Vừa rồi điểm danh không thiếu một người.

Minh Trí hoài nghi nhìn Minh Nguyệt. Minh Nguyệt gật đầu nói :

- Đúng vậy, hai mươi bảy người đều ngủ cả.

Minh Lý lúng túng nói :

- Bọn ta vừa mới nghe được có người trêu ghẹo con gái cũng là giả ư? Vậy thì cuối cùng sự việc ra sao?

Minh Nguyệt suy nghĩ giây lát, kêu lên :

- Không được rồi, trúng kế rồi. Mục tiêu của kẻ trộm là lễ vật của chúng ta.

Ba người kêu ồ lên "không xong rồi", bỏ mặc trụ trì, vội vã về phòng lấy hành lý ra kiểm trạ Nhưng nào còn thấy bóng dáng lễ vật? Ba người lăng xăng tìm, mới tin rằng mình bị đánh cắp rồi. Minh Lý thấy trụ trì chưa đi, đem sự Oán giận trút lên người trụ trì :

- Đều là mưu kế của ngươi sắp đặt, muốn mưu đồ lấy ngọc như ý của chúng ta.

Trù trì mới hiểu ra lễ vật là ngọc như ý, bị đổ thừa oan, làm sao không giận dữ :

- Đừng ỷ thế oai danh Thiếu Lâm rồi đổ lỗi oan cho người khác.

Minh Lý kêu lên :

- Đồ vật mất tại chùa của ngươi, ngươi là người đáng hiềm nghi nhất!

Trụ trì liên tiếp bị nhục mạ, trợn mắt nạt nói :

- Ai thấy được bọn ngươi có ngọc như ý? Không chừng bọn ngươi mượn danh của Thiếu Lâm tự mà vu oan giá họa cho ta.

Minh Nguyệt kéo tay áo của Minh Lý nói :

- Minh Lý im mồm. Dùng mồm không giải quyết được vấn đề đâu.

- Trụ trì, tiểu tăng huynh đệ không phải là kẻ lường gạt. Thật sự phụng mệnh lên kinh thành đến nhà Nhiệm Hổ sư bá Long Vân Thiên chúc thọ. Bây giờ lễ vật ngọc như ý đã bị cắp cũng là sự thật. Bọn ta đã trúng mưu kế của kẻ trộm, nên tìm đối sách mới được.

Thiếu Lâm tự là lãnh tụ của võ lâm, trụ trì không dám đắc tội với môn đồ

của họ, nói :

- Ngọc như ý bị trộm tại tệ tự, bần tăng không dám thoái thác trách nhiệm. Ta sẵn sàng nghe ý kiến của tiểu sư huynh.

- Không dám! Xin hỏi trụ trì đêm nay bên phòng kia có ai thuê mướn ở không?

Trụ trì không giấu diếm :

- Có một vị trai trẻ đến đây du ngoạn, nhưng không biết lại đi đâu mất rồi?

Minh Trí nghe có manh mối, liền hỏi :

- Trụ trì có nhận ra hình dáng của hắn không?

- Tới chết cũng không quên.

Trụ trì nguôi đi cơn giận, cười nói :

- Phan An tái thế cũng khó đẹp đẽ như hắn. Bần tăng mới đầu tưởng hắn là Kim Đồng xuống phàm vậy.

Minh Nguyệt chợt nhớ đến một người, vội hỏi :

- Trụ trì gặp đứa bé ấy có phải giữa trán có một nốt ruồi son lớn bằng hạt gạo, tóc dài phủ xuống eo, quấn tóc đai xanh lục hình tê giác, màu da trắng như tuyết óng ả, đôi mắt vừa lớn vừa tròn cho người ta có cảm nhận tinh khôn lí lắc, đôi mi dài gần tóc mai, mặc áo vải trắng như nguyệt, có phải không?

Trụ trì lấy làm lạ, gật đầu :

- Tiểu sư huynh hình dung không sai, nhưng còn thiếu một điểm. Trên cổ nhỏ đeo một sợi dây chuyền có chữ thọ xinh đẹp ít thấy. Cổ tay trái còn đeo một chiếc vòng xuyến vàng.

Minh Trí, Minh Lý, Minh Nguyệt đều ngạc nhiên cùng kêu trời nói :

- Bửu Bửu!

Minh Lý kêu lên như quỷ :

- Đúng là hắn rồi! Dây chuyền vàng là do Vệ đại hiệp thiết kế làm cho hắn

đeo.

Minh Nguyệt không còn thấy lo âu, tức cười nói :

- Tú tài có đạo không xuất môn, làm sao biết chuyện thiên hạ. Nhị vị sư huynh không tinh bằng hắn.

Minh Lý chớp mắt nói :

- Ngươi khoái chí lắm phải không? Bây giờ giao cho ngươi chịu trách nhiệm đòi ngọc như ý lại từ Bửu Bửu đó.

Minh Nguyệt vội nói :

- Bửu Bửu chỉ tác quái nhất thời vậy thôi. Đến chừng ấy sẽ đem trả lại.

Minh Trí không lạc quan lắm, nói :

- Bửu Bửu làm việc xưa nay không chiếu theo qui luật thông thường. Suy luận của ngươi chưa chắc đã đúng.

Minh Lý không chịu nổi nói :

- Bây giờ nói chuyện ấy có ích lợi gì? Việc quan trọng nhất là tìm cho được Bửu Bửu để đòi lại ngọc như ý. Nếu không về chùa bị phạt nặng là điều khó tránh. Bửu Bửu đến Chưởng môn Phương trượng hoặc Vệ đại hiệp mà trốn khỏi vòng tay của họ thì rồi chuyện, bọn ta đâu có cái may mắn đó.

Minh Nguyệt biện hộ cho Bửu Bửu :

- Bửu Bửu giao hữu thâm hậu với bọn ta, tuyệt nhiên không hãm hại chúng ta.

Minh Trí xưa nay rất tin vào sự phán đoán của Minh Nguyệt, nên hỏi :

- Minh Nguyệt sư đệ có kế sách gì đòi lại ngọc như ý không?

Minh Nguyệt cười khiêm tốn nói :

- Đòi lại ngọc như ý không khó, nhưng cần hai vị sư huynh hợp tác.

Minh Lý nghe nói có kế sách, cười nói :

- Nói mau cho nghe nào!

Minh Nguyệt trong lòng đã có dự tính, nói :

- Tính tình của Bửu Bửu tinh quái, đồng thời rất tùy thích. Nếu như muốn cưỡng chế đòi lại thì hắn nhất định không trả. Phương pháp tốt nhất là khi gặp hắn giả vờ như ngẫu nhiên tương phùng, làm bộ như không biết hắn trộm ngọc như ý. Chỉ lừa hắn đến kinh thành, ngày qua ngày, hắn tự nhiên khó che dấu rồi đem ngọc ra.

Minh Trí, Minh Lý kêu lên "diệu kế, diệu kế" rồi gật đầu hợp tác.

Nằm sấp trên mái ngói nghe trộm, Tần Bửu Bửu lắc đầu lia lịa, trong bụng không vui vẻ nói thầm :

"Minh Nguyệt dám tính kế với ta, làm như thông minh lắm vậy. Ta không bao giờ với các ngươi cạm mặt. Hứ! Ta sẽ tương kế tựu kế, đến chừng đó xem bọn ngươi thu xếp thế nào?"

Nghĩ xong, Tần Bửu Bửu nằm trên ngói yên nghĩ như thường, khỏe hơn ai hết.

Trong nhà tiếng ồn ào không ảnh hưởng gì đến giấc ngủ mộng vàng của hắn.

Minh Trí nhớ lại Bửu Bửu ưa có cử chỉ làm cho người ta kinh sợ, bất chợt do dự hỏi :

- Ngươi không phải Bửu Bửu, tại sao lại tự tin như vậy?

Minh Nguyệt không để ý, cười nói :

- Minh Trí sư huynh thử nhớ lại ngôn ngữ, hành động của Bửu Bửu lúc ở trên núi coi. Chúng ta nói mặt trời tròn, hắn lại nhận định mặt trời có hình mười hai góc.

Bằng lòng chơi cút bắt với hắn, hắn lại đổi chủ trương chơi trò danh nhân nghinh tân.

Lời nói kỳ lạ, hành động tinh quái làm cho người ta không biết đâu mà đoán. Có lúc cũng rất ngoan ngoãn, tâm tánh như vậy rõ ràng là phản ứng tâm lý của trẻ con ưa thích đối chọi với người lớn. Chúng ta chỉ có cách nhắm thẳng vào bệnh mà cho thuốc, làm cho hắn chịu không nổi, bắt buộc phải lấy

ra.

Minh Trí gật đầu tán thưởng, Minh Lý đặt vấn đề nói :

- Nếu như Bửu Bửu nghĩ ra trò chơi mới, cố ý không muốn gặp mặt chúng ta thì sao?

Minh Nguyệt không tin lắm, nói :

- Trẻ nhỏ ai chẳng có tâm hồn khoe khoang. Bửu Bửu lẽ nào cứ nén mãi không nói ra?

Minh Lý lắc đầu, không cho là vậy :

- Điều này ngươi đã tính sai rồi. Bửu Bửu không thích khoe khoang bản năng mình.

Chúng ta chỉ coi hắn như đứa trẻ tinh nghịch, ai ngờ hắn lại học đầy một bụng y học, ám khí và khinh công.

Minh Nguyệt cười nói :

- Bửu Bửu chủ mưu quỉ quái nhiều lắm, nhưng lại không có tâm hại người, chúng ta có thể yên tâm.

Minh Trí không lạc quan như Minh Nguyệt, không yên tâm nói :

- Hại người thì không có, nhưng mà bị hắn đùa cho một trận tơi bời thì xảy ra thường xuyên.

Minh Lý bỗng nhiên la lên :

- Ta đã nghĩ ra tại sao Bửu Bửu giở trò này? Bửu Bửu nhất định theo sát chúng ta, lời nói hành động của chúng ta khó tránh làm phật lòng hắn, cho nên cái vị tiểu tổ tông gia mới đùa với chúng ta một trận để nhớ đời.

Minh Nguyệt không hiểu nói :

- Hắn không phải ở chung với Vệ đại hiệp, tại sao lại xuất hiện ở đây?

- Không ai đoán ra.

Minh Trí thấy trụ trì chưa đi, liền đến trước mặt ông ta niệm Phật nói :

- A di đà phật, tiểu tăng sư huynh đệ đã biết được người đánh cắp ngọc như

ý, khi nãy đối với trụ trì có điều chi vô lễ, xin trụ trì tha thứ. Đồng thời đừng nói với ai chuyện làm của đứa bé ấy.

- A di đà phật!

Trụ trì chắp tay nói :

- Tiểu sư huynh có thể nói cho bần tăng biết được đứa bé kỳ dị ấy là ai không?

Minh Trí hơi do dự nói :

- Nói cũng chẳng sao, hắn không phải là người giang hồ, nhưng giới giang hồ đều kinh hoàng bất an trước sự đùa nghịch tác quái của vị tiểu đồ Thiếu Lâm Tần Bửu Bửu, cũng là nghĩa đệ của Vệ Tử Y đại hiệp.

Trụ trì là người trong võ lâm, đương nhiên biết rõ tiếng tăm của Kim Long Xã nên nói :

- Lạ nhỉ! Hắn cả gan dám đánh cắp đồ vật của Thiếu Lâm tự.

Minh Nguyệt liền biện hộ cho Bửu Bửu :

- Trụ trì chắc cũng đã nghe qua con người của hắn. Bình thường chỉ biết hắn dựa vào thế lực của Thiếu Lâm và Kim Long Xã. Nhưng một khi tánh khí của hắn trỗi dậy, tệ phái Chưởng môn cũng kềm chế không được hắn.

Minh Lý nói dứt khoát :

- Đúng vậy! hắn là cấp trên của bọn ta, không cho phép ngươi nói xấu hắn.

Từ khi Bửu Bửu được Tần Anh đưa đến Thiếu Thất sơn, Minh Trí bồng bế hắn chạy rong khắp nơi, xem hắn như bào đệ, thương yêu che chở, càng không để cho ai chế nhạo hắn nên không vui nói :

- Bửu Bửu từ nào tới giờ là hài đồng đáng yêu nhất, nhưng Bửu Bửu không phải như phường thế tục tầm thường.

Phổ Tế tự trụ trì bỗng phát cười :

- Tình cảm của ba vị tiểu sư huynh thật là đặc biệt. Khi nãy ba vị sư huynh đệ đối với hắn thúc thủ vô sách. Bây giờ bần tăng phê bình một câu, ba

người không hẹn mà cùng chung biện hộ cho hắn. Có bằng hữu như vậy thật là không uổng phí cuộc đời.

Trụ trì cùng bọn họ đàm đạo vài câu, xong cáo từ về phòng nghỉ ngơi.

Minh Trí, Minh Lý và Minh Nguyệt sư huynh đệ nằm trên giường, đem khuya rồi ai cũng không có tinh thần nói nhiều. Không bao lâu mạnh ai nấy ngủ không còn bàn bạc nữa.

* * * * *

- Minh Nguyệt, lần này ngươi tính sai rồi. Đi nửa ngày mà chẳng thấy bóng dáng Bửu Bửu đâu?

Minh Lý bắt đầu bực bội cằn nhằn.

Minh Nguyệt cười nói :

- Minh Lý sư huynh không nên nóng vội. Nếu như ngươi là Bửu Bửu, ngươi có muốn xuất hiện ngay trước mắt khổ chủ bị mất cắp chăng? Nếu như vậy không sợ bị người ta hoài nghi sao?

Minh Lý nghe nói có lý, cũng không muốn biện hộ, chắp tay nói :

- Bồ Tát phò hộ Bửu Bửu làm như lời ngươi nói, đừng có lánh mặt luôn.

Minh Trí thấy cái bộ dạng gấp gáp của Minh Lý, bất chợt tức cười. Định nói vài câu xa gần cho hắn vui...

Lúc ấy...

- Hu hu... hu hu...

Có tiếng khóc đầy vẻ oán thán từ xa vọng lại.

Minh Trí liền thay đổi câu chuyện, nói :

- Đang buổi thịnh vượng thái bình mà ai khóc lóc dường như muốn khóc để trút hết nỗi oan ức.

Minh Nguyệt cũng để ý đến tiếng khóc nói :

- Tiếng khóc quả làm cho người ta đau lòng, thật muốn khóc theo hắn quá.

- Nói bậy, hắn không phải là Bửu Bửu.

Minh Trí bỗng sáng mắt nói :

- Ý! Nghe tiếng khóc dường như của trẻ con.

Minh Lý cố lắng nghe tiếng khóc nói :

- Tiếng khóc thật chát tai!

Ba người hướng về phía có tiếng khóc mà đi tới. Âm thanh càng lớn càng trong trẻo làm cho ba người bọn họ chát tai, dường như người huynh đệ trong nhà bị phụ mẫu quở trách rồi khóc để biểu lộ sự không vừa lòng.

Một đứa bé ở bờ sông kêu khóc không nguôi, bờ sông có một số người bao vây lấy hắn.

- Đứa bé này bị lạc đường chứ gì?

- Hắn không biết nhà hắn ở đâu.

- Đúng vậy! Chúng ta hỏi hắn ở đâu, hắn nói không nhớ ra.

- Không nhớ rả Còn tên còn họ thì sao?

- Bọn ta cũng hỏi rồi, hắn cũng không biết họ gì, tên gì.

- Chắc... chắc hắn đã mất trí nhớ.

- Trông cách ăn mặc và sửa soạn của hắn, nhất định là cậu ấm của con nhà khá giả.

Sư huynh đệ Minh Trí nghe những người chung quanh bàn tán đều cảm thấy không phải là Bửu Bửu, nhưng tiếng khóc thì thật là giống, nên vẹt đám đông chen vào phía trước. Nhìn kỹ tận mắt, trong bụng không khỏi hoảng hốt.

Đứa bé úp mặt vào hai đầu gối khóc sướt mướt, xem không thấy rõ mặt mày, nhưng cuộn tóc dài đen óng ả, phủ tới eo là dấu hiệu đặc biệt của Tần Bửu Bửu.

Thêm vào thắt cái sừng tê giác thì không sao dối được thiên hạ.

Minh Trí đôi tay rung rung bợ cái mặt quả trứng của đứa bé lên nhìn cho rõ ràng, kêu lên :

- Bửu Bửu!

Đứa bé gương mặt đầy vẻ mơ màng và sợ hãi, nghẹn ngào nói :

- Ngươi gọi ta đó ư? Ngươi biết ta ư? Tại sao mọi người đều không quen biết ta?

Thấy Minh Trí không trả lời, thất vọng khóc tiếp :

- Thì ra ngươi cũng không quen biết ta... ta cái gì cũng đều không nhớ ra cả... ta ở đâu... phụ mẫu là ai... tại sao ta ở đây?

Minh Trí không sao nghe thêm được nữa, lục căn thanh tịnh của người xuất gia đều quẳng đi ngoài chín tầng mây rồi. Minh Lý và Minh Nguyệt cũng quì xuống. Ba người cảm động ôm chầm Bửu Bửu khóc thành tiếng nói :

- Bửu Bửu, ai hại ngươi đến nông nỗi này?

Đứa bé ngừng khóc, mừng rỡ nói :

- Bọn ngươi nhận ra ta ư? Bửu Bửu là tên của ta ư?

Minh Trí ôm chặt lấy Bửu Bửu, Minh Lý khóc khe khẽ không ngớt. Minh Nguyệt thì có phần hơi kềm chế, quẹt nước mắt nói :

- Ngươi sinh ra không bao lâu thì bọn ta đã biết rồi. Ngươi họ Tần, tên Bửu Bửu.

Từ nhỏ đã ở tại Thiếu Thất sơn, trung tuần năm ngoái xuống núi gặp thủ lãnh Kim Long Xã, cùng Kim Đồng Diêm La Vệ Tử Y kết tình huynh đệ. Cái dây chuyền trên cổ ngươi là lễ vật diện kiến của hắn. Ta là Minh Nguyệt, khi còn nhỏ ngươi thường họi là tiểu toan định. Người bồng ngươi là Minh Trí, còn vị này là Minh Lý. Lúc nhỏ bọn ta bồng ngươi đi khắp nơi, ngươi còn nhớ lại không?

Minh Trí kềm chế tình cảm của mình, buông Bửu Bửu ra, an ủi nói :

- Bửu Bửu đừng sợ nữa, bọn ta sẽ giúp ngươi hồi phục trí nhớ, ngươi có đói không?

Tần Bửu Bửu gật đầu rồi lại lắc đầu nói :

- Ta không quen biết bọn ngươi? Bọn ngươi có phải là kẻ xấu không?

Minh Lý giành với Minh Trí vồ lấy Bửu Bửu, thừa cơ bồng Bửu Bửu đứng lên, cười nói :

- Ngươi nhẹ giống như xưa kia.

Tần Bửu Bửu bị bồng lên, đôi chân đạp lia lịa, kêu to :

- Ngươi thật vô lễ, hãy mau để thiếu gia xuống không?

Minh Lý càng bồng chặc hơn, vẻ bi thương khi nãy tan biến mất :

- Còn tốt, mất trí nhớ, nhưng tánh tình thì không khác khi xưa chút nào.

Tần Bửu Bửu nói :

- Ta khi xưa như thế nào?

Minh Trí giả vờ nói :

- Bây giờ nói những thứ ấy vô dụng, tìm cách làm cho Bửu Bửu phục hồi trí nhớ là quan trọng.

Mất trí nhớ, nhưng tính tình lí lắc không khác khi xưa. Tần Bửu Bửu nói :

- Chúng ta gặp nhau giữa đường, tại sao các ngươi đối với ta tốt như vậy?

Minh Lý để hắn xuống, nói thật tình :

- Từ nhỏ cùng chung sống với nhau ở Thiếu Thất sơn, dĩ nhiên phải đối xử tốt với nhau.

Tần Bửu Bửu thối lui vài bước, nhanh nhẹn nói :

- Ta không nhớ gì hết, đâu biết được các ngươi có phải gạt ta không?

Minh Nguyệt suy nghĩ một chút nói :

- Ngươi xưa nay vốn rất nhạy cảm, gặp bọn ta ngươi có cảm thấy sợ hãi hoặc bất an không?

Tần Bửu Bửu lắc đầu hồn nhiên nói :

- Bọn ngươi cũng là người như ta.

- A di đà phật!

Minh Nguyệt niệm Phật nói :

- Những người dân ở đây cũng là người. Ngươi cảm thấy bọn họ và bọn mình không giống nhau sao?

- Có.

Tần Bửu Bửu hồn nhiên nói :

- Bọn họ trên đầu có tóc, bọn ngươi thì trọc lóc giống quả trứng gà.

- Kha kha kha...

Người dân chung quanh ôm bụng cười, Minh Trí sư huynh đệ thấy Bửu Bửu không bỏ tánh tinh nghịch, khẽ thở dài.

- A di đà phật!

Minh Lý chắp tay nói :

- Bửu Bửu tuy mất trí nhớ, nhưng bản tánh thuần chân, thật có trời phù hộ.

Minh Trí thấy càng kéo càng dài, nên kéo tay trái Bửu Bửu nói :

- Ngươi bụng đói rồi, đi ăn cơm đi!

Tần Bửu Bửu nói :

- Ta không đi theo các ngươi, ai mà biết được các ngươi có phải lừa dối bắt người đi?

Minh Trí ngồi xuống lắc người Bửu Bửu nói nghiêm nghị :

- Bửu Bửu, ngươi xưa nay lanh lợi thông minh, bộ không nhận ra bọn ta là người thân hay sao?

- Không biết! Đầu óc ta quay cuồng, không dám tin ai hết!

Minh Lý thở nhẹ một hơi nói :

- Xem ra Vệ đại hiệp cưng hắn quá biến hư, so với trước càng buông thả.

Minh Nguyệt nói :

- Sư huynh, chúng mình không nên bức bách hắn. Chuyện ngày trước đều quên cả, hắn dĩ nhiên đâu dám tin tưởng ai, thây kệ cứ tùy hắn. Chúng mình theo sau bảo vệ hắn được rồi.

Thấy bọn họ chân thành như vậy, ngươi đá cũng phải cảm động, huống hồ

người dân lương thiện thuần chân, chỉ có Bửu Bửu là cái đứa ưa bắt chẹt và gây sự biết moi móc trong lời nói, dậm chân nói :

- Hừ! Ta biết bọn ngươi không yên tâm. Bây giờ xung quanh có người đương nhiên bọn ngươi không dám bức bách ta, nói cho ngọt để cho ta đi theo sau giống như con trùng bám đít bảo vệ tạ Thực sự tính đợi khi không có ai thì thừa cơ bắt ta đem bán. Bọn ba người lớn đầu, ta còn nhỏ dĩ nhiên đánh không lại.

Minh Nguyệt không dè Bửu Bửu so với trước khi mất trí nhớ còn tráo trở hơn.

Tần Bửu Bửu thấy hắn không nói được nên lời, càng đắc ý :

- Ngươi không đoán sai đâu, trông ngươi bị ta nói trúng tim đen trợn mắt cứng họng mà.

Trước mặt Bửu Bửu, Minh Nguyệt luôn luôn cảm thấy khó nói, than rằng :

- Sức tưởng tượng của mg mãi mãi hơn người khác một bậc.

Minh Trí đã hết phương cách, nói :

- Thế thì ngươi tính sao đây?

Tần Bửu Bửu dụi dụi đôi mắt đỏ, cười nói :

- Ta bây giờ lại cảm thấy bọn ngươi không phải kẻ xấu.

Đùn đưa hết nửa ngày mới tin lời bọn họ. Minh Lý mệt mỏi nói :

- Bọn ta vốn là người tốt, chỉ có ngươi một mình suy nghĩ bậy bạ.

Dường như bị bao điều tủi thân, Bửu Bửu mắt đỏ chu miệng nói :

- Ta cái gì cũng chẳng nhớ! Bọn ngươi lại làm khổ tạ Bọn ngươi lại biến thành kẻ xấu rồi.

Dựa vào tường, ngồi phệt xuống đất, mặt úp vào giữa hai đầu gối, đôi vai co giật mãi.

Minh Trí bất chợt trách Minh Lý, nói :

- Bửu Bửu bây giờ tình cảm chưa ổn định, ngươi lại còn kích thích hắn.

Ba sư huynh đệ ngồi xuống, luôn dùng lời an ủi Bửu Bửu. Minh Lý xin lỗi, ba người ai cũng khô môi mòn lưỡi. Bửu Bửu đôi vai lại co rút càng dữ, nhất định không ngẩn mặt lên.

Minh Nguyệt cũng hối tiếc nói :

- Minh Lý sư huynh, thôi giờ vậy nhé. Giao cho ngươi phụ trách khuyên Bửu Bửu.

Tất cả những lời xin lỗi suy nghĩ được đều nói ra cả rồi. Minh Lý lắc đầu nói :

- Ta không có cách, ai mà biết hắn càng lớn càng khó chịu, quyết ý phá chúng ta như thế.

- Khơ khơ... kha kha...

Tần Bửu Bửu ngẩn mạnh đầu lên, cười ra nước mắt nói :

Ta thấy cái đầu quả trứng của bọn ngươi dưới ánh nắng chói chang như phát sáng... kha kha...

Quây quần nửa ngày, chúng dân thấy rằng hắn đang cười chứ không phải khóc.

Minh Trí sư huynh đệ nhìn trân trân, nhưng vì Bửu Bửu mất trí nhớ nên không dám thắc mắc với hắn, chỉ lấy mắt nhìn thôi.

Khó khăn lắm mới cười xong, Bửu Bửu lại nạt :

- Nhìn ta làm gì vậy? Ta nói sai ư?

- Thôi đi!

Minh Nguyệt biết cãi không lại hắn, dứt khoát chịu thua, nói :

- Đồng ngôn vô kỵ, bây giờ ngươi định đi đâu?

Suy nghĩ một lát, Bửu Bửu nói :

- Khi nãy ngươi nói phương pháp đó cũng khả thu, nhưng phải sửa lại một chút.

Minh Nguyệt nói :

- Bọn ta theo sau bảo vệ ngươi không được sao?

Bửu Bửu hơi khó chịu nói :

- Cũng không phải không tốt, có điều ta không biết đi đâu, cho nên sửa lại một chút. Bọn ngươi đi trước, ta theo sau, không chừng khiến ta nhớ lại những chuyện trước đây.

Minh Trí cười nói :

- Như thế tốt lắm. Bọn ta hãy lên kinh thành chúc thọ cho Long sư bá. Xong đến đại ca ngươi Vệ Tử Y thí chủ cũng cách đó không xạ Ngươi đi theo bọn ta, trên đường đi từ từ nhớ đến chuyện năm xưa. Nếu như không nhớ ra, bọn ta sẽ đưa ngươi về Kim Long Xã. Bằng không thì cõng về Thiếu Lâm.

Tần Bửu Bửu vui mừng nói :

- Thì ra ta còn có người thân. Bao lâu nay không có ai đến nhìn ta, ta tưởng bản thân là đứa mồ côi không ai thèm! Kinh thành gần đây lắm.

Minh Trí không muốn làm cho hắn buồn tủi là mồ côi, cười nói :

- Không xa cũng không gần, đi từ từ nửa tháng cũng đến.

Tần Bửu Bửu sinh nghi nói :

- Nhưng tại sao ta lại ở đây?

Minh Trí xoay qua câu chuyện khác nói :

- Khoan nghĩ đến chuyện ấy, ngươi hãy ăn cơm đi.

Kẻ mất trí nhớ dường như đặc biệt có nhiều vấn đề, Bửu Bửu nói :

- Phải đến đâu ăn cơm? Cần đi nửa tháng mới đến nhà, hãy nhẫn nại ư?

Ba người vừa tức cười lại vừa tức giận, dẫn Bửu Bửu đi trên đường. Minh Lý nói :

- Chỉ cần có tiền, không cần về nhà cũng có sơn trân hải vị để ăn.

- Nhớ ra rồi!

Bửu Bửu vui mừng lấy ra một nén bạc trong bao :

- Đây là tiền, có phải không?

- Đây gọi là nguyên bữu, tiệm thông thường không thối được.

Bửu Bửu bỗng đem nguyên bữu nhét vào tay ba người, vô cùng đắc ý nói :

- Đồ vật này nặng quá, để bọn ngươi vác mới đúng. Ta không thèm rồi.

- A di đà phật!

Minh Trí nói thật tình :

- Nguyên bữu đối với người xuất gia như bọn ta không xài. Bửu Bửu ngươi cất đi, đừng để bọn ta phải phạm giới.

Tần Bửu Bửu để tay ngược về phía sau lưng, không nhận nói :

- Nặng quá rồi, ta không đi nổi. Đưa cho bọn ngươi là phải, tại vì bọn ngươi vừa cao vừa lớn.

Minh Nguyệt lại vừa tức cười, vừa kỳ lạ nói :

- Vệ đại hiệp cưng chiều ngươi, hỏng mất. Trẻ con bên người mang theo mấy trăm lạng, không sợ kẻ trộm động lòng?

Tần Bửu Bửu càng nghe càng mơ hồ nói :

- Ta chẳng biết bọn ngươi đang nói gì?

Minh Trí cười nói :

- Những nguyên bữu này bọn ta tạm thời giữ giùm cho ngươi. Đến địa điểm rồi sẽ hoàn lại cho Vệ thí chủ.

Tần Bửu Bửu vô cùng đắc ý đem bao nguyên bữu thảy cho người khác nói :

- Các đồ nặng nề này đại ca nói không thèm. Các ngươi cứ giữ để mà mang đi.

- A di đà phật!

Minh Nguyệt thán phục nói :

- Tài, sắc, tửu, khí là kẻ thù của con người. Bao nhiêu người vì chính nó mà sa và suy sụp, không ngóc đầu nổi. Tiền tài là kẻ địch đáng sợ nhất. Bửu Bửu xem thường nó, đương nhiên đáng mừng, đáng chúc.

- Tìm tiệm cơm cho Bửu Bửu ăn cơm đi!

Người ta thường nói người trong cuộc tối, không ai để ý đến Bửu Bửu có thật là mất trí nhớ hay không? Trên đường đi không ngớt nói những chuyện sinh hoạt đã qua ở Hà Nam cao sơn Thiếu Lâm tự. Bửu Bửu gương mặt có vẻ mơ hồ, giống như đang nghe chuyện đời xưa vậy. Minh Trí, Minh Lý và Minh Nguyệt biết rõ chuyện này không nên gấp, chỉ có thể dùng lời nói an ủi hắn không nên sợ hãi.

Về sau này, ngược lại Tần Bửu Bửu lại an ủi bọn họ, nói :

- Đừng tối ngày cười chẳng giống cười, khóc chẳng ra khóc, chỉ cần sống được, thế nào cũng có ngày ta sẽ nhớ ra. Bọn ngươi nếu cứ như thế, ta có thể không theo bọn ngươi, để tránh khỏi bị lây nhiễm.

Bửu Bửu xoay người muốn bỏ đi, làm cho Minh Trí ba người sợ điếng lên. Ba người vội vã níu kéo lại. Minh Trí cười rất vui vẻ :

- Bửu Bửu lạc quan như vậy, bọn ta yên tâm cùng vui đùa với ngươi rồi.

Minh Lý cũng cười trông rất dễ thương :

- Vả lại mới có ba ngày, những ngày về sau còn dài. Bửu Bửu là kiết nhân ắt có thiên tướng phù trợ, dĩ nhiên không mất trí nhớ mãi mãi được. Chỉ cần ngươi cười, chúng ta cũng vui mừng theo.

Minh Nguyệt dùng hành động để biểu lộ :

- Muốn cười chúng mình cùng nhau cười. Một, hai, ba, ha ha ha!

Đoạn ngước lên trời cười khan ba tiếng.

Minh Nguyệt xưa nay rất ngay thật, hôm nay lại khác thường, giả cả vai hề. Tần Bửu Bửu cười cong cả lưng.

- Ý!

Tần Bửu Bửu đang cười bỗng trợn to đôi mắt.

Tiểu La Sát Cung Ngọc Mẫn trong một bộ đồ đỏ, đang cúi đầu có vẻ thiểu não, chán chường đi trên đường. Nhìn thấy Bửu Bửu cũng giật mình. Minh Lý chú ý đến hỏi :

- Bửu Bửu, ngươi quen với cô ta?

Vừa gật đầu, vừa lắc đầu, Bửu Bửu mơ màng nói :

- Dường như lúc trước ta gặp cô nương, đối với bộ đồ đỏ của nàng ta rất quen thuộc.

Tiểu La Sát Cung Ngọc Mẫn dường như gặp lại người thân vậy, bỗng phấn chấn hẳn lên :

- Tần Bửu Bửu, bọn ta lại gặp nhau rồi!

Tần Bửu Bửu ai oán cười nói :

- Cô nương, chúng ta quen nhau chăng?

Cung Ngọc Mẫn ảm đạm nói :

- Thì ra ngươi đã quên ta!

Lại uể oải đi về phía trước.

- Cô nương!

Tần Bửu Bửu kêu lại nói :

- Ta mất trí nhớ rồi! Thực ra ta không nhớ ngươi là ai?

Tiểu La Sát Cung Ngọc Mẫn thất hồn, thất sắc nói :

- Ngươi quên hết tất cả quá khứ? Quên luôn đã từng chọc phá ta?

Tần Bửu Bửu ngại ngùng rờ rờ lỗ mũi nói :

- Ta chỉ cảm thấy cô nương quen quen, cô nương có thể cho biết đã gặp ta ở đâu chăng?

Tiểu La Sát Cung Ngọc Mẫn cười buồn nói :

- Thôi đi, về sau chúng ta chưa chắc còn gặp mặt nhau nữa.

Như mất hồn, đi qua trước mặt Tần Bửu Bửu, ngoảnh đầu cười nói :

- Ngươi là nam nhân làm ta động lòng nhất. Nhất là đôi mắt tinh linh làm ta thấy là khó quên được.

Tần Bửu Bửu bốn người lấy mắt tiễn đưa nàng đi xa rồi mới tiếp tục lên đường.

Bỗng Bửu Bửu thối lùi rồi lao nhanh về hướng đi của Cung Ngọc Mẫn.

Minh Trí ba người chỉ còn cách ham đuổi theo. Trong khi chạy Minh Lý hỏi :

- Bửu Bửu? Ngươi đuổi theo cô nương ấy để làm gì?

- Không biết!

Minh Lý kinh ngạc, lại hỏi :

- Ngươi nhớ ra cô nương ấy là ai rồi phải không?

Bỗng mặt mày cũng thấy phấn khởi lên.

Tần Bửu Bửu đáp lại càng lạ :

- Không một chút ấn tượng nào cả!

Minh Lý hơi dừng lại, thấy Bửu Bửu không dừng, chỉ còn nước cứ đuổi theo, nói :

- Thế ngươi...

Minh Trí cất lời cười nói :

- Minh Lý, không phải hỏi nữa, Bửu Bửu thật không biết. Hắn chỉ có chút gì mơ hồ ấy thôi.

Tần Bửu Bửu như cởi bớt gánh nặng cười nói :

- Chỉ có Minh Trí hơi hiểu được ta.

Minh Trí khoái lắm, tính tự khoe thêm vài câu thì Minh Nguyệt nói khẽ :

- Cô nương áo đỏ đang ở trước mặt, có nên kêu cô ấy hay không?

Tần Bửu Bửu lắc đầu nói nhỏ :

- Bọn ta ẩn người, nhìn xem nàng làm gì rồi mới quyết định sau.

Minh Trí, Minh Lý và Minh Nguyệt cũng chẳng muốn gây sự, từ từ ẩn phục vào các tảng đá lớn.

Trước mặt là một dãy thảo nguyên, cây tạp gai góc đan chen mọc tùm lum. Vì xuân vừa đến, trong cây cỏ khô trổ ra những cành lá non mơm mỡn. Bên này Tần Bửu Bửu và bốn người quỳ mọp ở một tảng đá lớn duy nhất.

Tiểu La Sát Cung Ngọc Mẫn thì dựa lưng vào một cây bạch dương đơn độc, thân hình thon gầy tựa vào cành cây, làm cho người ta có cảm nghĩ nàng đang trong hoàn cảnh thê lương, không nơi nương tựa.

Khí trời vẫn còn lạnh, mang một luồng gió đi quạ Đã hơn một giờ rồi, Tiểu La Sát Cung Ngọc Mẫn thân người không nhúc nhích, tưởng chừng như đứng như vậy là điều rất thoải mái. Tần Bửu Bửu quỳ phục dưới tảng đá lớn thì cảm thấy không êm ái chút nào, ngươi xuống đất oán trách rằng :

- Nữ nhân thật không sao hiểu nổi. Trời lạnh như vầy tựa thân cây để làm gì?

Không ai đến tìm đứng như khúc gỗ vậy, không một chút biểu hiện gì? Không cựa quậy là ý nghĩa gì?

Minh Trí ba người ngồi quen rồi, không thấy cực khổ, cười nói :

- Ngươi có thể cảm nhận ra có thể xảy ra chuyện gì không?

Tần Bửu Bửu nói :

- Chúng ta không nên ngồi xuống hết, như vậy không thể quan sát được động tịnh.

Minh Nguyệt nói :

- Chân ta chưa mỏi, để ta xung phong.

Minh Lý lẩm bẩm nói :

- Minh Trí sư huynh cũng biết cảm giác của Bửu Bửu rất linh mẫn có phải không?

Minh Trí gật đầu :

- Cảm giác là chuyện hư ảo, không nên dựa vào đó? Phàm mọi việc phải thực tế, dùng tai lắng nghe, dùng mắt nhìn kỹ để tìm ra chứng cứ sự thực, mới tin được người ta.

Minh Lý không chịu thua, cãi nói :

- Cảm giác của Bửu Bửu xưa nay không có sai sót, có phải không?

Minh Trí không thể phủ nhận, chỉ nói :
- Đó chỉ vì hắn còn nhỏ, tâm hồn trong sạch, chưa bị Ô nhiễm. Đợi hắn lớn lên, tiếp xúc rộng rãi với con người, sự việc, vật chất thì không còn đơn thuần. Bắt đầu biết hoài nghi kẻ khác, biết đố kỵ, dùng bộ Óc phân tích hành vi cử chỉ của người khác có chân thực không, tới chừng đó thì không còn...
Càng nghe càng không thuận tai, Bửu Bửu cắt dứt :
- Ngươi nghĩ gì vậy? Trước mặt ta, đem cái cảm nghĩ của ta xem như đồ vật mà phê bình, nhận xét. Còn bàn đến tương lai của ta nữa! Bất luận bọn ngươi có nhả ý hay không, ta nghe xong thật không vui vẻ chút nào?
Minh Trí nghe vậy cười khẽ nói :
- Thôi mà Bửu Bửu. Ta lâu lắm, khó khăn lắm mới trổ khẩu tài. Ngươi hà tất phải lưu ý làm chi?
Minh Nguyệt không quay đầu lại, xen vào nói :
- Minh Trí sư huynh xưa nay có tánh lâu lâu không quên tìm cơ hội để phát biểu, diễn thuyết. Bửu Bửu ngươi tha cho hắn đi.
Bỗng Bửu Bửu dùng ngón tay đè nơi miệng nói :
- Im lặng, có động tịnh rồi.
Minh Trí, Minh Lý và Minh Nguyệt cùng đồng bộ đứng dậy. Minh Trí nói :
- Có người đi đến hướng cô nương áo đỏ rồi. Một nam một nữ giống như phụ tử.
Minh Lý ngắm nhìn kỹ càng bọn họ, thất vọng nói :
- Đáng tiếc, không biết cô nương áo đỏ ở đâu đến, nếu không cũng có thể biết được manh mối.
Minh Nguyệt bao giờ cũng là người phát ngôn sau cùng, nói :
- Bửu Bửu, ngươi xem bọn hắn...
-...
- Bửu Bửu, ngươi làm sao vậy?

Minh Nguyệt đã quen nói nhỏ, gần như sợ tiếng nói bị đối phương nghe được.

Minh Trí, Minh Lý hoảng hồn, nhìn Tần Bửu Bửu, cùng chạy đến bên người hắn, nói :

- Bửu Bửu, ngươi không khỏe ư?

Thấy Bửu Bửu ngồi bệt xuống đất, cong người, tay trái ôm đầu, tay phải bám vào cổ, mặt quả trứng tái đi, đôi mắt đầy vẻ đau khổ và sợ hã, tiếng rất nhỏ :

- Ta rất khó chịu... ta không thở được... đại ca mau đến cứu ta...

Minh Trí vừa vội vã, vừa kỳ lạ nói :

- Tay bám vào cổ dĩ nhiên là không thở được, mau buông ra!

Tần Bửu Bửu vốn không nghe người khác nói gì, chỉ cố nói :

- Không có không khí... không thở được... mau mở nắp rương ra...

Minh Trí không muốn nghe nữa, đôi tay vội vã gở tay phải của Bửu Bửu ra.

Minh Lý, Minh Nguyệt đang suy nghĩ lời nói của Bửu Bửu là biểu tượng gì?

Minh Trí không cách nào gở ra cái tay mặt vô ý thức của Tần Bửu Bửu, vội vã nói :

- Minh Lý, Minh Nguyệt, mau đến giúp ta!

Ba người hợp sực mới gở được tay phải của Bửu Bửu ra. Minh Trí thuận tay điểm Thùy huyệt của hắn.

Dùng cà sa lau mồ hôi trên trán, Minh Trí giận nói :

- Khi nãy sao hai ngươi đứng chết trân đó vậy? Không biết phải sớm cứu Bửu Bửu hả?

Minh Lý phân trần :

- Sư huynh, ngươi không thấy việc này xảy ra thật kỳ lạ? Lìa xa Thiếu Thất sơn, trong người Bửu Bửu đã xảy ra những chuyện trọng đại như thế nào? Nơi đây bốn bề hoang dã, tại sao bỗng lại không hô hấp được?

Minh Nguyệt dè dặt nói :

- Bửu Bửu nhắc đến "hãy mở nắp rương ra", đó là tiêu biểu cho cái gì?

Minh Trí trịnh trọng nói :

- Có phải có người đã từng đem Bửu Bửu nhốt vào trong rương, cố ý cho hắn chết ngạt?

Minh Lý nhìn Bửu Bửu đang nằm hôn mê nói :

- Bửu Bửu có Thiếu Lâm tự và Kim Long Xã bảo vệ, ai dám động đến hắn?

Minh Trí tâm tư nặng trĩu, nghiêm túc nói :

- Người này nhất định rất tự tin, trong tình huống làm cho mọi người không hoài nghi đã ám hại Bửu Bửu.

Minh Lý tức tối vô cùng :

- Là ai mà to gan như thế, dám động đến Thiếu Lâm chi bảo?

Minh Nguyệt bỗng nghĩ ra mấu chốt của vấn đề, nói :

- Sư huynh, Bửu Bửu vốn đã mất trí nhớ, những đau khổ đã qua cũng nên quên hết mới phải chứ?

Bấy giờ Minh Nguyệt nhắc nhở đến mọi người mới nhớ ra. Minh Trí nói :

- Đúng thế! Bửu Bửu vẫn nguyên vẹn, tại sao lại đột nhiên bị phản ứng dữ dội như thế?

Minh Lý phân tích nói :

- Bửu Bửu từ nhỏ được mọi người tận tâm chăm sóc lớn khôn. Theo sự quan sát trong ba ngày nay, tin rằng Vệ đại hiệp cũng giống như chúng ta vậy, một mực lo lắng, chiếu cố và nương chiều. Một người chưa từng trải, chịu khổ, khi lần đầu bị hại thì dấu ấn rất sâu đậm. Hôm nay Bửu Bửu quên chuyện đã qua, theo lý thì bao nỗi phiền muộn cũng phải theo đó mà mất đi, trừ phi người hãm hại hắn lại tái xuất hiện trước mặt hắn.

Minh Nguyệt nói nho nhỏ :

- Đúng vậy, Bửu Bửu lúc đầu đâu có chuyện gì, tại vì thấy một nam một nữ

kia mới bị như vậy.

Gật đầu đồng ý, Minh Trí đau xót nói :

- Trong hai người một nam một nữ kia, ai là kẻ đã ám hại Bửu Bửu?

Minh Lý hung hăng nói :

- Hai người xem ra như phụ tử, cứ bắt hết đi rồi tính sau.

Minh Trí khoát tay chân lại nói :

- Không được làm càng, bọn ta không có bằng chứng.

Minh Nguyệt cũng thận trọng nói :

- Minh Trí sư huynh nói có lý. Không chừng bọn họ giống như diện mạo của người đã ám hại Bửu Bửu.

Minh Lý nói :

- Hai vị có cao kiến gì? Như vậy là bỏ qua cho bọn họ ư?

Minh Nguyệt lần này giành lấy nói :

- Bửu Bửu không nhớ ra chuyện cũ. Chuyện này chỉ hỏi Vệ thí chủ thôi.

Minh Trí hầm hầm liếc một nam một nữ kia rồi nói :

- Minh Nguyệt ghi nhớ diện mạo của hai người đó để đối chứng với Vệ thí chủ.

- Không cần phiền đến sư huynh, sư đệ biết phải làm thế nào.

Minh Trí cười, hắn biết Minh Nguyệt rất kỹ lưỡng, không bỏ lỡ bất cứ một đầu mối nào, nói :

- Các ngươi nghĩ có nên thông báo cho Chưởng môn Phương trượng đến đây không?

Minh Lý không cần nghĩ ngợi nói :

- Bửu Bửu là sinh mạng của Phương trượng, số là bọn mình mong Bửu Bửu mấy ngày hồi phục được ký ức cho nên không muốn làm kinh động lão gia. Bây giờ xem ra phải phí thêm nhiều thời gian mới có thể làm cho Bửu Bửu nhớ lại chuyện xưa.

Thêm vào câu chuyện hôm nay, nếu không thông báo, lão gia sẽ giận đó.
Minh Nguyệt cũng tán thành, nói thêm :
- Cần thông báo cho Vệ thí chủ đến Long Môn tiêu cục để hỏi rõ mới biết Bửu Bửu cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Để hội ý tìm cách giải trừ nỗi ám ảnh trong lòng của Bửu Bửu!
Sư huynh đệ ba người vốn là thuộc hạ trung bình trong Thiếu Lâm, đủ để đại diện cho Thiếu Lâm. Sự việc khinh trọng phân rất rõ ràng, đợi một nam hai nhiêu đi rồi mới dám giải huyệt cho Bửu Bửu. Khi tỉnh dậy, Tần Bửu Bửu dường như đã quên chuyện khi nãy, vội đứng dậy nhìn qua phía bên kia :
- Người đâu rồi? Minh Trí, Minh Lý, Minh Nguyệt, tại sao họ đi đâu mất hết rồi?
Minh Lý nói tỉnh bơ :
- Đi rồi! Tại vì bọn họ có chân!
- Nói đùa!
Tần Bửu Bửu hỏi tiếp :
- Bọn ngươi không nghe họ nói những gì?
Minh Trí tưởng mình đã lập được công, nói :
- Chúng ta bận lo săn sóc ngươi, đâu có rãnh rỗi nghe chuyện của bọn họ?
Tần Bửu Bửu trong bụng dường như hiểu ra điều gì, trợn mắt nói :
- Bộ ngươi điểm Thùy huyệt của ta ư?
Minh Trí mới sực nhớ ra là Bửu Bửu ghét nhất là ai điểm Thùy huyệt của hắn liền biện giải :
- Ta thấy ngươi tình cảm thương ghét phân minh chẳng rõ, mới điểm Thùy huyệt của ngươi cho ngươi yên một giấc.
Tần Bửu Bửu mặt giận hầm hầm nói :
- Ngươi biết ta muốn biết cái cô áo đỏ nọ tính gì. Có thể ta nhờ đó mà nhớ lại câu chuyện lúc trước. Nhưng hoài công cho họ đi luôn, cho tới cái hướng

đi cũng chẳng biết.

Minh Trí lúc này cũng nổi nóng :

- Bữa nay ta phí sức mà không ai ưa thích. Bửu Bửu, ngươi có muốn nói chuyện đàng hoàng hay không?

Tần Bửu Bửu đáp càng khéo :

- Ta có bao giờ nói chuyện đàng hoàng đâu?

Minh Trí thôi thúc nói :

- Thôi, lên đường đi. Trên đường Bửu Bửu lắm chuyện nhất. Nếu không đi, mùng ba bọn ta còn ở giữa đường.

Tần Bửu Bửu do dự không chịu đi, nói :

- Mùng ba giờ ngọ đến, miễn kịp chúc thọ là được rồi. Đến sớm bọn ngươi bị chửi nhiều, bụng tốt không được đáp đền.

Minh Trí thầm nghĩ hắn cũng tốt bụng, thăm dò nói :

- Trong người thấy còn không khỏe chăng? Bọn ta nghỉ ngơi thêm chút nữa?

- Không, không, không!

Tần Bửu Bửu cười nói :

- Chúng ta cũng lên đường thôi. Chiếu lệ, ta đi sau cùng.

Minh Trí ba người cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng sợ Bửu Bửu bắt chẹt nữa, thế nào cũng đặt điều kiện mới chịu lên đường, vội vàng đi lên phía trước dẫn đường, không để cho Bửu Bửu có thời gian đổi ý...

* * * * *

- Bửu Bửu?

Cũng là Minh Nguyệt phát hiện Bửu Bửu mất tích.

Minh Trí, Minh Lý, Minh Nguyệt nhớ lại mấy ngày nay Bửu Bửu làm đủ trò tinh quái rắc rối. Thật vừa tức giận lại vừa tức cười. Hiện tại thấy sao lâu quá Bửu Bửu không lên tiếng, mới phát giác ra Bửu Bửu đã đi đâu mất.

- Nguy rồi, mau đến chỗ khi nãy tìm.

Minh Trí kêu ba người triển khai khinh công lao nhanh trên đường, nhưng lại là chuyện của hai giờ sau rồi. Tần Bửu Bửu đã đi hướng nào không sao biết được. Ba người đến chỗ cỏ hoang khi nãy chỉ còn cách dậm chân kêu trời.

Minh Lý tự mình giải sầu nói :

- Cũng may, không phải Bửu Bửu gặp chuyện ngoài ý muốn, mà là mất tích.

Minh Trí tức giận não nề nói :

- Chẳng thà hắn gặp chuyện ngoài ý muốn, bọn mình có thể cứu hắn. Bây giờ mất tích không biết sống chết ra sao?

- A di đà phật!

Minh Nguyệt chắp tay nói :

- Minh Trí sư huynh đừng nên nóng vội. Bửu Bửu nhất định đã đi về hướng tây rồi, chắc thăm dò chuyện cô nương áo đỏ để thỏa tính tò mò. Sư huynh nếu đồng ý, chúng ta lại đi theo!

- Dĩ nhiên đồng ý!

Minh Trí nói tiếp :

- Nhưng mà ngàysinh nhật của Long sư bá cũng gần đến rồi. chúng ta nên phái một người đi đến đó để giải thích mọi việc.

Minh Lý nói :

- Có việc thì sư đệ phải chịu khó. Minh Nguyệt đến kinh thành, ta và sư huynh cùng đuổi theo Bửu Bửu.

Minh Nguyệt nghẹn lời, thở dài nói :

- Thôi được, hai vị sư huynh lên đường cẩn thận.

Minh Trí cười nói :

- Làm phiền ngươi nhé, Minh Nguyệt. Khi nào trở về bản tự, nhớ thông báo để Phương trượng xử lý việc này.

Minh Nguyệt cung kính nói :

- Sư đệ hiểu rõ. Đến kinh thành ta sẽ thông báo cho Vệ thí chủ lại để hỏi thăm.

Minh Lý than thở nói :

- Mùng ba, nếu chúng ta không đến kịp thì xin bọn họ nán lại vài ngày.

Minh Trí kêu lên rằng :

- Chuyện không chần chờ được nữa, mình đi thôi!

Hai thân hình rắn chắc lao đi như bay về hướng tây, không bao lâu không còn trong tầm nhìn nữa. Minh Nguyệt lấy mắt tiễn đưa bọn họ đi xa rồi khẽ thở dài, tiếp tục đi về hướng Bắc.

Thần Đồng Diêm La

Hồi 9

Gương Mặt Võ Lâm

Giáp giới giữa Hồ Bắc và Hồ Nam không xa đi về phía Tây tỉnh Tây Lâm và Tây Sơn. Tần Bửu Bửu biết cũng đã chậm trễ quá nhiều thời gian, cơ hội có thể tìm được bọn ngươi kia rất ít, nhưng không chịu bỏ ý định, cứ không ngừng đuổi theo. Không có nguyên nhân gì lạ, tại vì hắn thích thú, hắn ưa để cho mình được thích thú.

Trời xế chiều, đuổi đến Tây Sơn cũng chưa thấy tông tích ba người Cung Ngọc Mẫn. Hắn chưa bao giờ nghĩ đến quay trở lại, cũng chưa nghĩ đến tìm quán trọ nghỉ ngơi. Nhớ lại những ngày lết bết lên trên đường, Minh Trí sư huynh đệ nếu thấy hắn đi rẽ đàn như vầy có lẽ tức giận đến nỗi ho ra máu. Rồi mặt trời cũng lặn xuống, đây là thời điểm của hằng nga lộ diện. Cho dù

có hứng thú đến đâu, Tần Bửu Bửu lúc này cũng cảm thấy mệt lã và muốn nghĩ xả hơi, thêm vào bụng đói kêu "ồ ồ", tâm tính con người không được tốt, bao tử dường như cũng cảm nhận được. Tần Bửu Bửu tuy đói nhưng không muốn vào tửu quán. Hắn mua một chút đồ ăn chuẩn bị đi đường ăn. Dùng miệng cắn một miếng bánh bột, lấy hơi dùng sức nhai, tuy không thưởng thức được có mùi vị gì hấp dẫn, nhưng dẫu sao cũng làm cho bao tử bớt khó chịu và cũng lộ ra một nụ cười nho nhỏ. Vừa đi vừa ăn, trong lòng cũng không rãnh rỗi.

"Ta có đuổi quá rồi chăng? Hay là phương hướng không đúng?"

Ánh trăng chắc không lạ với ta đâu? Đi về hướng tây thì chỉ có con đường này.

Ngoài ra sơn lâm, tiền lộ ta đã đều quan sát, không có dấu vết người đi. Kẹt vào chính giữa, không biết nên tấn hay thối? Thời buổi thái bình thịnh vượng lúc bấy giờ một cô nương mặc một bộ đồ đỏ là điều hiếm thấy, tung tích rất rõ ràng. Nhưng trên đường hỏi thăm thì lại không có ai thấy có cô nương nào mặc đồ đỏ, còn một nam hai nữ, cùng đi thì có người thấy.

Đi không được mấy bước, lại dừng lại nói thầm :

"Vạn nhất bọn chúng đêm đến vào quán trọ nghỉ ngơi hoặc ban ngày ngủ, ban đêm đi thì ta chắc không bao giờ tìm thấy được bọn họ? Cái trò hí kịch có nên đùa tiếp hay không?"

Tần Bửu Bửu càng lúc càng cảm thấy mệt mỏi. Nhớ lại hồi nhỏ thường trốn ngủ trên cây rất thú vị. Lúc này Bửu Bửu đến một nơi dã ngoại, nơi đây rừng cây rậm rạp.

Bửu Bửu tìm một cây to nhất leo lên. Đêm đã khuya đã vào khoảng canh ba. Tần Bửu Bửu ngủ rất ngon, không nhúc nhích, gương mặt quả trứng luôn tươi cười, đó cũng là thói quen, không liên quan gì đến mộng đẹp hay ác mộng.

Tần thiếu gia ghét nhất là ai phá giấc ngủ của hắn. Xui xẻo làm sao lại có người chọn ngay chỗ đám cây rừng này làm điểm tụ hợp. Tần Bửu Bửu thức dậy, không phải tự nguyện thức mà tại vì có người ồn ào làm hắn thức dậy.
Từ trên cao nhìn xuống, Tần Bửu Bửu đếm không hơn không kém, tất cả mười bốn tên. Bọn họ đều là những nhân vật giang hồ.
"Lạ thật, lạ thật!"
Tần Bửu Bửu nói thầm :
"Bao nhiêu người tụ tập ở đây làm gì? Hình như bọn họ có âm mưu gì?"
Một tên tuổi ngoài năm mươi trịnh trọng nói :
- Hạ lão tam, ngươi và Giang Khôn, Hoàng Lương Minh, Lưu Tiết Tháo đi bốn phía quan sát, không để cho ai vào khu rừng này. Nếu có ai cố tình cưỡng lại thì hạ thủ ngay.
Chỉ thấy một tên hán tử gầy, mặc áo cổ đoạn xanh, chân mang dép mỏng, thân vác đơn đao, cằm để râu ngắn, mặt mày hăng hái từ từ đi ra, cúi đầu nói :
- Xin vâng!
Hắn chắc là Hạ lão tam.
Giang Khôn, Hoàng Lương Minh và Lưu Tiết Tháo hình như không vừa ý lắm, nhưng không dám phản kháng chia nhau đi bốn phía.
Tần Bửu Bửu ngắm nghía người phát ra mệnh lệnh, thấy hắn thân hình hùng vĩ, tóc râu bạc nhiều, đen ít, thái dương huyệt nhô cao, bộ tướng vô cùng ngạo mạng.
Nghe mọi người gọi hắn là Khương bất lão, Tần Bửu Bửu bật cười to lên, bụm miệng cũng không kịp khiến lá cây xào xạc rung động khiến mọi người ngồi dưới gốc cây ngẩn đầu nhìn lên.
Một tên trung niên hán tử mặc áo cổ đen kêu to lên :
- Bằng hữu nào trên cây, xin mời xuống đây!

Tứ bề im lặng, Khương bất lão nói :

- Trên cây không chừng là chuột, sóc chớ không phải là người.

Hán tử áo đen nói :

- Để ta lên đó xem nào!

Thân người hắn phi thẳng lên, cẳng búng nhanh, chuyền người lên trên cây, nhìn xem tứ phía không thấy bóng người. Hắn lại tuột xuống, nhưng hình như không yên tâm, liền phi thân lên một cây to kề bên để quan sát, xác định không có người mới xuống.

Khương bất lão lạnh nhạt :

- Thế nào? Không có kẻ địch phải không? Hình như ngươi muốn biểu diễn tài nghệ khinh công của mình?

Hán tử áo đen không cung kính hắn như mọi người, nói :

- Khương Bạch Đầu, bọn ta địa vị tương đồng, không cần ngươi ra lệnh cho ta.

Khương bất lão dường như đối với hai chữ "bạch đầu" rất khó chịu, giận nói :

- Ngươi gọi ta là gì?

Hắc y hán tử cũng chẳng khách khí, lại khích bác hắn thêm một lần nữa :

- Khương bạch đầu! Làm sao? Ngươi còn trẻ lắm ư?

Khương bất lão giận hầm hầm nói :

- Thái Sơn phái của các ngươi mời ta phụ giúp mở tiệc, ngươi lại không chút nể nang, nhục mạ tạ Lão phu đi thôi!

Hắc y hán tử dường như là khắc tinh của họ Khương, khoát tay nói :

- Xin mời đấy! Sau này bằng hữu trong giang hồ dự tiệc sẽ truyền ra tin Khương bất lão Khương Bạch Đầu chỉ vì một câu nói đùa đầu môi chót lưỡi mà hủy bỏ lời hứa, đem danh dự quẳng xuống đất để cho thiên hạ chà đạp.

- Ngươi...

Khương bất lão giận dữ trợn to đôi mắt, dậm chân nói :
- Đồ hột gà thối, giỏi khua mồm khua mép. Lão phu muốn thử xem ngươi có bản lĩnh siêu phàm như thế nào?
Hắc y hán tử tức tối nói :
- Ta đây họ Vương, tên Kỵ Thiên. Nghe tên Diêm Vương cũng phải nhường ba bước, ngươi già răng yếu đọc không rõ, lão gia tha thứ ngươi một lần. Ta có biệt hiệu là Hắn Yến Tử, khi nãy ngươi cũng đã thấy qua khinh công của ta không phải cũng đã khen đó sao. Ngươi già trí nhớ kém thật tội nghiệp! Ngươi là lão gia của ai?
Âm thanh cứng cõi và lạnh như đá cục bắn vào người Khương bất lão. Lão trả đũa :
- Vương Kỵ Thiên, hiệu của ngươi nên sửa lại là Hắc Ô Nha, chỉ biết nói tầm bậy!
Bỗng có tiếng kêu thật to của gã có thân hình cao lớn, bó sát người bộ đồ trắng, dưới ánh trăng mờ mờ, đặc biệt rõ nét.
Hắn đứng trân trân, không động đậy. Nếu không nhờ gió đêm thổi bật ống tay áo thì thật tình có thể xem hắn như tượng đá. Gương mặt hắn trên thấy rất dễ sợ, mi dài, sắc mặt tái xanh không một chút máu, còn thêm sẵn giống như thây ma, làm cho người ta phát ớn da gà. Hắc Yến Tử Vương Kỵ Thiên đối với hắn hình như vô cùng úy kỵ, tiếng nói có vẻ sợ hãi :
- Âu Dương đại hiệp...
Âu Dương Tất lặng im quan sát mọi người. Khương bất lão cũng vô cùng cung kính đối với Âu Dương Tất, cung tay nói :
- Đa tạ Âu Dương đại hiệp chủ trì công minh.
Âu Dương Tất lầm lì nói :
- Ta không chịu nổi các ngươi tranh cãi lôi thôi.
Ngụ ý ngầm chỉ Khương bất lão tự tung tự tác.

- Khương bất lão bị ăn một đòn hột vịt thối, chư vị có tìm ra manh mối chưa?

Một hán tử phái Hằng Sơn tuổi ngoài bốn mươi mặt mày thâm đen nói :

- Tiếng đồn trong hồ Phàn Dương có bảo tàng, các phái võ lâm có lòng tham đều tranh nhau lục lạo, nhưng vì đáy hồ rất sâu, không ai lặn tới đáy hồ để khai thác bảo tàng được. giang hồ truyền thuyết nếu gặp được Tị thủy tê giác thì có thể làm cho nước hồ rẽ lối đi đến đó. Hiện nay người võ lâm đi tìm tị thủy tê giác khắp mọi nơi, nhưng thứ bảo vật này chỉ là có trong truyền thuyết. Còn việc bảo tàng có hay không vẫn là điều bí mật.

Một tên cự hán phái Thái Sơn tên là Hàn Đại Hùng kêu lên :

- Theo Vũ Hắc Lão, đừng nói những chuyện hoang đường khác, tìm được bảo tàng người người có dự phần, từ đó có thể hưởng phúc và có Âu Dương đại hiệp chủ trì bọn ta còn sợ gì chớ?

Phái Hằng Sơn Vũ Hắc Lão nói :

- Rất may hồ Phàn Dương không ở trong phạm vi thế lực của Kim Long Xã.

Thái Sơn phái Thiết Đại Hùng Hiệu Trương nói :

- Vệ Tử Y thì có ra gì, nếu có trong phạm vi thế lực hắn thì sao nào?

Vũ Hắc Lão lắc đầu nói :

- Vệ Tử Y với Diêm La vương không biết ai đáng sợ hơn, thêm vào dưới tay hắn rất nhiều cao thủ. Nếu như họ nhúng tay vào tranh đoạt bảo tàng thì trong giang hồ có môn phái nào đối địch nổi? Nhưng cũng may, xưa nay hắn chưa từng làm cho ai tuyệt đường.

Phó bang chủ của Thiến phiến bang Ngưu Vi Thành nói :

- Thiếu Lâm tự cũng không phải ở trong mắt Kim Long Xã sao?

Đường chủ Thiệu Hóa Đường Cát Thông cười nói :

- Người xuất gia không tranh giành với đời. An nhàn không muốn gây phiền nhiễu.

Vả lại Thiếu Lâm tự chi bảo là Tần Bửu Bửu lại là nghĩa đệ của Vệ Tử Y, chỉ cần đừng làm quá lố, Thiếu Lâm tự sẽ có thể giả vờ xem như không thấy.

Hằng Sơn phái Vũ Hắc Lão nói lẩm bẩm :

- Tần Bửu Bửu... tê giác xanh... đúng rồi!

Bỗng lão kêu lên :

- Có ai biết tị thủy tê giác là màu gì không?

Âu Dương Tất mắt rực sáng nói :

- Màu xanh lục!

Vũ Hắc Lão phấn khởi kêu lên nói :

- Người ta đồn rằng Tần Bửu Bửu trên đầu có thắt một cái sừng tê giác xanh, có thể truyền thuyết đã nói đúng, đây là tị thủy tê giác? Nếu quả đúng như vậy thì việc tìm bảo tàng đã có hy vọng.

Âu Dương Tất nói từng tiếng một không chút tình cảm :

- Đúng hay không, cứ lấy cái sừng tê giác trên đầu tóc hắn thì biết ngay.

Mọi người nghe lọt vào tai câu ấy không khỏi ớn nổi da gà. Muốn họ đương đầu, đối diện với Thiếu Lâm tự và Kim Long Xã đấy là việc trong chiêm bao cũng chẳng dám nghĩ đến, đừng nói dùng hành động thực tế để biểu hiện.

Khương bất lão cười khan nói :

- Âu Dương đại hiệp, Tần Bửu Bửu là bửu bối của Ngộ Tâm đại sư và Vệ Tử Y.

Âu Dương Tất hầm hầm nói :

- Sát nhân diệt khẩu (giết người bịt miệng).

Quần hùng sợ phát run lên, bọn họ đều xuất thân từ danh môn chánh phái, làm cái trò ám sát lén lút như vậy không ai có thể đảm đương nổi, nhưng cái ma lực của bảo tàng làm lòng hào hiệp cũng dịu xuống.

Âu Dương Tất thấy được tâm tư của bọn họ, cười lạnh lùng nói :

- Các ngươi nếu tự nguyện bỏ cuộc cũng được, bảo tàng do ta một mình độc

hưởng.

Thái Sơn phái Thiết Đại Hùng nói :

- Mẹ nó, đã vào cuộc rồi muốn rút chân cũng không cam tâm. Thôi thì làm thẳng tay, đem thằng quỷ nhỏ đó đốt thành tro bụi, tiêu tan hết, tin rằng các ngươi cũng không ai dám tiết lộ việc này.

Chánh nghĩa và tiền thì đang đấu tranh mãnh liệt trong tư tưởng quần hùng. Tâm địa có ác rồi cũng phải chừa chút hậu. Khương bất lão thở dài nói :

- Có thể mượn của Tần Bửu Bửu để dùng, không cần phải sát hại sanh mạng hắn.

Đường chủ Thiệu Hóa Đường Cát Thông nói :

- Cái cục tê giác nho nhỏ quăng xuống hồ, muốn tìm thấy thật khó như lên thiên đàng.

Âu Dương Tất nói :

- Đủ rồi, Tần Bửu Bửu ở đâu?

Phái Thái Sơn Thiết Đại Hùng giành nói :

- Dĩ nhiên ở Kim Long Xã tổng đàn, cứ phái một người đi dụ hắn ra ngoài.

Vũ Hắc Lão lắc đầu nói :

- Nghe nói hắn về Thiếu Lâm tự, có người đi Cao Sơn trên đường gặp hắn.

Hắc Yến Tử Vương Kỵ Thiên nói :

- Mấy ngày trước Bình An trấn trà lâu truyền tin có một đứa bé mất trí nhớ, được ba tên hòa thượng đến từ Thiếu Lâm tự dẫn đi, hình dáng ăn nói đều giống Tần Bửu Bửu.

Phó bang chủ Thiết Phiến bang Ngưu Vĩ Thành nói :

- Việc này ta biết rất rõ. Kinh thành Long Môn tiêu cục tổng tiêu đầu Long Vân Thiên tục gia là đệ tử của Thiếu Lâm. Mùng ba tháng sau là ngày chúc thọ hắn.

Thiếu Lâm phái Minh Trí, Minh Lý, Minh Nguyệt đến chúc thọ, ở trên

đường gặp kẻ mất trí nhớ là Tần Bửu Bửu, thế là đem hắn về kinh thành giao cho Vệ Tử Y, tìm cách làm cho hắn hồi phục trí nhớ.

Phái Hằng Sơn Vũ Hắc Lão nói :

- Có đệ tử Thiếu Lâm bảo vệ, muốn đoạt tê giác xanh là chuyện không dễ, hơn nữa Thiếu Lâm đối với các phái võ công hiểu rõ như ngón tay, ta ra tay khó tránh lộ tông tích, dẫn đến hậu quả khôn lường.

Âu Dương Tất giọng đanh gọn :

- Giết hết luôn!

Hằng Sơn phái Vũ Hắc Lão cẩn trọng nói :

- Bọn ta tốt nhất là bịt mặt cải trang, đề phòng nếu đánh lén bất thành chừa lối thoát.

Âu Dương Tất có vẻ không vui, "hừ" một tiếng nói :

- Ta Âu Dương Tất bao giờ cũng cái trang phục này.

Hằng Sơn phái Vũ Hắc Lão cười nói :

- Bọn ta không dám miễn cưỡng Âu Dương đại hiệp làm tổn hại uy danh của Âu Dương đại hiệp.

Âu Dương Tất gầm gừ nói :

- Lập tức đi tìm bọn Tần Bửu Bửu bốn người, đừng để cho bọn nó nhập chung với Vệ Tử Y.

Hằng Sơn phái Vũ Hắc Lão nói :

- Tệ môn tiểu sư đệ Lưu Tiết Tháo và Hoàng Sơn phái Ngọc DIện Lang Quân Hoàng Lương Minh đối với Tần Bửu Bửu rất có cảm tình. Chuyện chém giết giữa đường không nên cho bọn hắn tham gia.

Thái Sơn phái Thiết Đại Hùng nói :

- Hai đứa ranh con này bạn thù bất phân, bị Tần Bửu Bửu đùa cho một trận còn chưa nhớ ư, còn cảm tình gì với hắn chứ?

Hằng Sơn phái Vũ Hắc Lão không vui nói :

- Tệ sư đệ tuổi còn trẻ, vô cùng háo thắng, bị Tần Bửu Bửu đùa cho một trận mà không hận, dĩ nhiên Bửu Bửu có cái ma lực làm cho người ta không hận được hắn.

Lão huynh lần này xin lưu ý.

Thái Sơn phái Thiết Đại Hùng nói :

- Tần Bửu Bửu tên tiểu quỷ đó ta gặp được sẽ vặn cổ nó rồi tính sau.

Hằng Sơn phái Vũ Hắc Lão "hừ" một tiếng nói :

- Nhưng cũng mong rằng đến chừng đó ngươi xuống tay được, giúp bọn ta đỡ tốn công sức.

Thiết Đại Hùng khẽ hừ, nói :

- Không để cho bọn ngươi phỏng tay trên đâu.

Âu Dương Tất không chút tình cảm nói :

- Đúng, các ngươi, ta cảm thấy hơi bận rồi.

Khương bất lão vội nói to :

- Hạ lão tam, bốn người mi có thể về rồi.

Lời nói vừa dứt, bốn người nhanh như chớp từ bốn hướng lao đến, mỗi người báo cáo không có người ngoài xâm nhập vào, cũng vội vã hỏi kết quả cuộc thảo luận.

Khương bất lão trước mặt bọn họ vẫn chứng tỏ uy nghi :

- Chuyện không được chậm trễ, vừa đi vừa nói.

Người đi vắng cả, khu rừng lại trở nên yên tịnh ngay.

Hồi lâu... hồi lâu...

- Ậy!

Từ trên cây có một tiếng thở dài giống như tiếng trẻ con học làm người lớn.

Có thể ẩn mình qua mắt được mười mấy vị giang hồ kỳ cựu, dĩ nhiên là một vị cao nhân.

Vị cao nhân này cũng có thể nói là tiểu cao nhân, trừ Tần thiếu gia ra thì còn

mấy ai?

Kỳ thực Tần Bửu Bửu không chạy đi đâu, thậm chí không động đậy, chỉ ngồi tại chỗ cũ trên cây tùng to lớn ấy. Cái vị quỷ tinh này có cách làm cho người ta "nhìn mà không thấy".

Nói huỵt toẹt ra thì cũng chẳng có gì. Vạn Tà Thánh Y lúc còn sống Bửu Bửu thích chơi trò cút bắt với gia gia. Gần Thiếu Lâm tự thường có những chỗ lồi lõm hầm hố, toàn là kiệt tác của hắn. Dưới đất trốn chán rồi mới nghĩ ra cách leo lên trên không.

Những nóc nhà ở Thiếu Lâm tự phải tơi bời. Minh Trí, Minh Lý và Minh Nguyệt là đồng phạm vì lúc đó hắn chưa biết võ công. Thiền phòng của Ngộ Tâm phương trượng trời mưa dột, mấy miếng nệm lót ngồi trên ghế của giới luật đường và Kinh đường thường thường không cánh mà bay, thì ra bị hắn lấy đi để sửa mái nhà. Từ đó thiền phòng hễ khi trời mưa là bị dột nước, cho đến khi hắn đùa chán cũng không dấu nổi gia gia. Người quản tự cho người đi tu sửa, gần một tháng trời mới sửa xong.

Tần Bửu Bửu bắt đầu học trèo cây. Mấy ngày đầu gia gia thật không biết tìm hắn ở đâu, hắn khoái tỉ. Đáng tiếc Tần Anh khinh công có thể nói là tuyệt thế, mỗi lần mất hắn, Tần Anh leo lên cây lượn qua lượn lại không mấy chốc đã chụp được hắn dẫn về xiết chặc canh chừng như bửu bối. Năm ấy tiết đoan ngọ, Tần Bửu Bửu vô tình mặc bộ đồ vải màu lục sát thân, tóc cũng dùng cái nón màu lục mà đội, trốn trên cây. Gia gia hắn tìm không được, từ đó hắn học được cách dùng màu sắc để hộ thân khi trốn tránh. Tần Anh kinh phục nên chế cho hắn một miếng vải hai mặt, mặt màu lục và một mặt màu gạch choàng lên người để phòng khi hữu dụng.

Tần Bửu Bửu không chê phiền phức nên thường đem theo bên người. Lúc này hắn vươn vai, lười biếng dựa vào thân cây, không có ý ngủ nữa, thở dài :

- Quyền lợi, địa vị, vinh hoa phú quý là vật mà tự cổ chí kim làm cho người

ta không bao giờ từ chối được? Danh môn chánh phái thì sao? Giống như Tiêu Nhất Bá vì muốn đạt được mục tiêu đã lấy ta làm vật hi sinh.

Trong lòng cảm khái, Tần Bửu Bửu ca nhè nhẹ :

Chính nghĩa nan kham phú quí, Danh sĩ tham ải phong lưu, Lưng mang vạn bạc thượng phong lầu, Thiên kiều bá mị làm thê thiếp.

Mấy ai nghĩ đến đời kham khổ?

Nhất dân Mạnh Thường tại thế, Quên rồi ngày qua khổ ải.

Can trường đầy chính khí, Giang hồ tợ khúc anh hùng ca, Chê cười phĩ báng phường đạo tặc.

Ca và ca, rồi tự khen sáng tác thiên tài của chính mình.

Buồn bực, cảm xúc, giận hờn, đau khổ, tủi thân, Tần Bửu Bửu móc những nén bạc trong người tùy tay quăng lung tung.

Tần Bửu Bửu vốn tính lạc quan, mạng mất không xem trọng, tiền tài bảo vật lại cũng không để trong mắt. Thiếu Lâm trên dưới đều thương yêu hắn. Ngộ Tâm đại sư rất mực cưng chiều. Kim Long Xã trên dưới đồng khoan dung hành động tác quái của hắn. Vệ Tử Y cũng không trách sự phá phách lí lắc của hắn, một lòng thương yêu hắn, làm hắn cảm thấy mình có tất cả. Trân châu, bửu thạch, vòng vàng là vật quí hiếm trên đời, nhưng yêu cũng là ngàn vàng khó mua được. Nếu trong hai điều ấy cho hắn chọn một thì hắn chẳng cần suy nghĩ, đem vòng vàng, trân châu đá xuống biển.

Tần Bửu Bửu không vui vẻ tự nói lầm bầm :

- Tê giác xanh là di vật của mẫu thân tạ Nếu không cho bọn ngươi cũng chẳng ăn thua gì, cớ sao lại muốn đem ta đốt thành tro bụi, thật đáng ghét. Nhưng đáng tiếc là ghét người mệt lắm, ta không muốn ghét. Tuy tội chết của bọn ngươi có thể tha thứ, nhưng tội sống khó chạy thoát. Tưởng thiếu gia mất trí nhớ dễ ăn hiếp? Thật đáng buồn cười.

Trên thực tế, tất cả đều là một vở kịch do Tần Bửu Bửu tự biên tự tạo tự

diễn. Hắn thử xem cái bộ tịch mất trí nhớ có đáng thương hay không, không ngờ lại tự tai nghe thấy cái màn này.

Mỗi khi hắn không biết phải quyết định thế nào cho đúng và chính xác thì hắn sẽ tự hỏi tự đáp :

- Huầy! Ngươi thấy ta nên về cầu cứu hay là tự mình xử lý vấn đề này tốt?

Suy nghĩ hồi lâu trên khuôn mặt Bửu Bửu thoáng hiện nét tinh nghịch. Hắn nhẹ nhàng đáp xuống như một bông hồng rơi nhẹ xuống đất, tỏ vẻ vô cùng đắc ý cười hi hị Cởi cái đai ở thắt lưng xuống, lột lớp thứ nhất, trong đó cất năm tờ một ngàn lạng ngân phiếu. Thật ra Bửu Bửu không có thiện cảm đối với ngân phiếu. Lúc ra đi, Vệ Tử Y căn dặn nhiều lần, không mỏi mệt nói cho hắn biết năm tờ ngân phiếu này bất cứ tiệm tiền nào cũng đổi được, rất hữu dụng cho cuộc hành trình. Khí nói xong đến hết lời lẽ, mệt đến đổ mồ hôi trán, môi lưỡi khô đi mà thấy Tần Bửu Bửu không chịu gật đầu thu nhận. Lại sợ chê giữ gìn khó khăn nên kêu Tiểu Bàn Đầu mang dán vào đai thắt lưng. Hôm nay, những tờ ngân phiếu này cuối cùng cũng được mang ra dùng, thật không uổng phí công khó của Vệ Tử Ỵ Lần sau muốn Bửu Bửu đem theo ngân phiếu sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Tần Bửu Bửu nhìn những tờ ngân phiếu cười nói :

- Trúng kế của đại ca rồi, cuối cùng cũng được chuyện.

Sực nhớ lại việc gì đắc ý nói :

- Mặt thây ma Âu Dương Tất, còn tên già sợ sệt Khương bất lão, Hắc Ô Nhả Vương Kỵ Thiên, còn những cao thủ của các phái đội lốt nghĩa hiệp. Bọn ngươi vì tiền mà hại ta, ta sẽ dùng năm tờ ngân phiếu này phá vỡ mộng phát tài của bọn ngươi. Người người ôm đầu khóc, ái da ui da, đáng thương hại!

- Kha kha kha...

Trong tiếng cười, Tần Bửu Bửu thẳng bước mà đi, đúng vào lối đi của mười bốn tên anh hùng vừa đi khi nãy.

Ánh mặt trời diễm lệ.

Thủy sắc sơn quang như được rửa. Ánh mặt trời vô cùng hòa nhã, vô tình làm cho người ta sanh ra cảm giác hơi lười muốn ngủ. ngoài xa giữa lùm cây rậm rạp có ngôi nhà tranh, từng đoàn gà vịt đi dọc theo bờ ruộng dọc ngang tìm sâu bọ, côn trùng.

Mấy gã nông dân trên bờ ruộng lấy cuốc gối đầu nằm, chân tréo nguẩy, cái nón lá úp trên mặt, cùng nhau nói chuyện trên trời dưới đất. Thỉnh thoảng một trận cười to vô tích sự vang lên. Phút chốc vài con cầm thú lại đến gần, giống như người giang hồ vậy, biết nguy hiểm mà vẫn tiếp cận vào những nơi nguy hiểm. Dường như đây là thú vui trời phú cho họ trong cuộc sống. Ấy cái vòng cuộc sống của người giang hồ là quá chật hẹp.

Từ khi có giang hồ thì có không biết bao nhiêu người từ già đến trẻ tìm cuộc sống trong đó, dĩ nhiên đa số là vì cuộc sống bức bách, không thể không làm vậy. Nếu như bị cuộc sống bức bách mà vào chốn giang hồ thì cũng có những ai không vì cuộc sống bức bách vẫn dấn thân vào trong đó. Những người thuộc diện sau này tự cho là du hí giang hồ. Do du hí nên mới nảy sinh ra rất nhiều chuyện thú vị mà giữa giang hồ hòa lẫn trong cuộc sống đầy sắc máu.

Tần Bửu Bửu cũng thuộc loại một trong những phần tử du hí giang hồ, mặc dù hắn còn chưa ý thức được điều này.

Dưới núi trên một con đường đại lộ có một đứa trẻ tuổi còn thơ vô tư lự đang vừa đi vừa nhảy vừa hát, không còn nghi ngờ gì nữa, hắn là đứa "thiên tài thần đồng" đã làm cho nhiều người giang hồ phải dở khóc dở cười: Tần Bửu Bửu.

Trông gương mặt hơi thon dẹp mà tươi, không biết đến lượt ai sẽ bị hắn cho một đòn xui xẻo.

Lần này, hắn gặp một rắc rối quá to, một lũ giang hồ lão luyện đang tính

toán với hắn. Hắn từ trong rừng cây đi ra trông rất khẳng khái. Hắn chuẩn bị nghiêm trị bè lũ giả nhân giả nghĩa muốn hại hắn, đại náo một phen trên giang hồ. Nhưng những vấn đề không lấy làm vui vẻ lắm như vậy đối với đứa trẻ hồn nhiên trong trắng lại bướng bĩnh như hắn thì mau quên. Bây giờ hắn không thèm đi lấy trứng chọi đá, khiêu khích trắng trợn với bọn họ. Bởi vì hắn nhận thấy đánh nhau không phải là điều tốt, thậm chí không giải quyết được vấn đề gì, đồng thời còn gây nên bao nỗi phiền toái, cho nên hắn dự tính phải động não hơn là động thủ, biện pháp xử lý cũng phải vận dụng tâm trí, không thô kệch mới được. đây là bộ lý luận trên giang hồ du hí của hắn.

Hắn đang nhảy nhót hát cười, dường như không ảnh hưởng đến việc suy tư có nề nếp trong đầu óc hắn. Hắn đang nghĩ đến cái việc đùa chơi không lấy làm vui lắm và cuối cùng không ai phải gánh chịu.

Ra khỏi rừng, trên đường đi, Tần Bửu Bửu cứ cảm thấy như có người đang theo dõi hắn. Hắn cũng chẳng để ý đến, tại vì linh cảm hắn cho biết đối phương không phải là người xấu.

Nghĩ đến những tay cao thủ giang hồ mệnh danh là nghĩa hiệp sắp bị hắn bôi nhọ, Tần Bửu Bửu gương mặt đắc ý. Khi cao hứng, quen thói giơ cao một chân để nhảy, Tần Bửu Bửu nói thầm :

“Cho dù kế hoạch có hoàn mỹ nhưng không có người giúp cũng không xong việc, ta đang thiếu một người trợ thủ. Tìm dân thường không tốt lắm, chi bằng đem vinh dự này chia phần cho người huynh đệ phía sau.

Ngày thường không có cơ hội làm việc tốt, đối với cùng chia hưởng cái danh dự đùa cợt với cao thủ chánh phái, Tần Bửu Bửu cảm thấy rất tự hào. Đi đến một tiệm cơm buổi sáng, quay người ca rằng :

- Theo sau đuôi, hao hơi nhiều, mau mau đến, thiếu gia mời ngươi ăn điểm tâm sáng.

Qua một chập, không thấy ai hiện ra. Tần Bửu Bửu lại lớn tiếng ca tiếp :
- Nực cười cho ngươi học đà điểu. Giấu đầu nhưng lại để lòi đuôi. Hiện thân làm bằng hữu, lương sư cùng ích hữu.
Đối phương cũng chẳng phải là người tài sơ học thiểu, im lặng một hồi rồi đáp lại :
- Nghe huynh thông thái con thiếu tử, giờ có câu đố nhờ huynh đoán. Nếu nghe bừa mà xuất hiện, liệu có bị lừa không muốn gặp mặt. Đoán xem tiếng nói là ai vậy?
gặp nạn sao chẳng phản hồi? Giang hồ hào phóng dạ sắc son, ta là ai chữ hiệu là chi?
Tần Bửu Bửu suy nghĩ rất nhanh :
"Tiếng nói rất quen thuộc, lời ca muốn ta về cầu cứu, nhất định là ta quen hắn.
Hào phóng giang hồ... A! Có rồi!"
Tần Bửu Bửu không cần suy nghĩ lâu, liền đáp :
- Lão huynh khó dễ ta như thế, tội lắm đấy! Hiệp đạo, hiệp đạo. Tham quan ô lại nghe danh thất đảm, bất pháp phi thương như thấy Diêm vương. Bần dân bá tánh xem như bồ tát. Phương Tự Nhu, Phương đại hiệp xin mời ra cho!
- Kha kha...
Hiệp Đạo Phương Tự Nhu chỉ có nước đi ra thôi, không ngớt lời khen rằng :
- Bửu Bửu không hổ là đệ đệ của Phiêu Bá Tử, kính phục, kính phục!
- Hừ!
Tần Bửu Bửu biết rằng bây giờ đuổi hắn, hắn chẳng thèm đi. Trêu chọc làm khó một chút cũng không sai, nên làm như không để ý hắn lắm, quay người đi vào tiệm ăn. Kêu một phần ăn, ăn không thoải mái lắm.
Phương Tự Nhu biết tiểu tử ưa bắt chẹt người, cũng khôn ngoan không bắt

chuyện với hắn, cũng gọi một phần ăn, ăn trông có vẻ ngon lành. Thỉnh thoảng đưa mắt nhìn trộm cái bộ dường như lặng câm của Bửu Bửu.
Đáng tiếc thay, Bửu Bửu bình thường vốn nóng tánh, nhưng bây giờ nếu có ai muốn chém cái đầu hắn, hắn cũng kêu đối phương xin chờ một chút. Bởi vì bữa cơm là quan trọng, thiếu gia như hắn khi ăn cơm au đến khuấy nhiễu thì lỗ tai sẽ không nghe đâu. Đừng nói chi muốn chọc tức cái vẻ lặng câm của hắn.
Phương Tự Nhu đã ăn hết phần cơm sáng. Bửu Bửu ăn trước nhưng tối đa ăn được một phần tư, bởi vì hắn ăn một miếng thì kết hợp một câu cạ Tuy tiếng ca thánh thót êm tai, nhưng Phương Tự Nhu đã có phần nhịn không được nữa rồi. nhưng lại không muốn chịu thua, cứ chốc lát lại liếc nhìn Bửu Bửu.
Vừa ăn vừa hát chừng một giờ, Tần Bửu Bửu mới vỗ đôi tay, tỏ vẻ rất vui vẻ, đứng dậy muốn đi, tiền cũng không trả. Chủ tiệm muốn nắm lại, Bửu Bửu lấy tay chỉ vào Phương Tự Nhu cười nói :
- Buổi cơm ăn quá lâu thật ái ngại, người nhà trưởng bối ta sẽ trả tiền gấp đôi cho ngươi.
Không ngờ chủ tiệm lại cười nói :
Thiếu gia hiểu lầm rồi, lão đây muốn đến cảm ơn ngươi, tại vì tiếng ca của ngươi rất ngọt ngào chân thực, hấp dẫn không ít thực khách làm cho lão hôm nay dọn gánh sớm hơn. Tiền ăn của thiếu gia ta không dám lấy!
Tần Bửu Bửu sờ cái lỗ mũi nói :
- Thật ngại quá! Một buổi cơm ăn từ sáng tới gần dọn hàng, còn miễn phí nữa.
Chủ tiệm cười nói :
- Thiếu gia là công tử nhà có tiền, chút chuyện nhỏ mọn này xin đừng để ý đến.

Tròng mắt đảo một vòng, Tần Bửu Bửu thần thái khó chịu khẽ nói :
- Lão bá không biết chứ, gia qui tiểu sinh rất nghiêm, không cho phép nói mà không làm. Khi nãy tiểu sinh nói muốn trả gấp đôi thì tất phái làm thế. Lão bá cứ đến vị trưởng bối đó mà lấy bốn phần tiền.
Chủ tiệm đồng ý gật đầu nói nhỏ :
- Hắn là người nhà của công tử phái đến xem chừng công tử?
Tần Bửu Bửu cười khúc khích nói :
- Trưởng thượng gia trung sợ có người bắt cóc ta để cướp đoạt tiền nên phái hắn đến thầm bảo vệ ta.
Chủ tiệm rất mực đồng ý, gật đầu nói :
- Hữu lý, hữu lý. Bây giờ người xấu nhiều lắm, tiểu công tử nên cẩn thận.
Tần Bửu Bửu cảm ơn một tiếng rồi đẩy chủ tiệm đi, nói :
- Lão bá mau đến đòi tiền hắn, nếu hắn không trả thì bắt hắn lên quan.
Chủ tiệm lấy làm lạ nhìn hắn, nghĩ bụng tại sao người nhà mà muốn bắt đi gặp quan. Có thể vị đại gia đó thường làm khó dễ vị thiếu gia này, trong lòng tức giận bỗng nổi nóng, không khách sáo đưa tay về hướng Phương Tự Nhu nói :
- Thiếu gia nhà ngươi muốn ngươi trả bốn phần tiền.
Phương Tự Nhu cũng đã nghe rõ ràng câu chuyện của hai người. Thở dài một hơi, ngoan ngoãn trả đúng bốn phần điểm tâm sáng. Cười cười đi ra đến trước cửa mới buông ra một câu phục hận :
- Ngươi bị tiểu tử đó gạt rồi, còn tưởng mình làm chuyện tốt, buồn cười thật.
Hắn cũng biết chủ tiệm không tin lời của hắn, chỉ muốn nói cho đã giận vậy thôi.
Phương Tự Nhu bước ra khỏi cửa, ngước mắt lên nhìn thấy Bửu Bửu đang dựa vào thân cây to không xa lắm, thần thái có vẻ nhàn nhã, dường như đang đợi người đẹp đến hẹn. Nhưng lại lí lắc nhìn trân trân Phương Tự Nhu.

Nhìn nụ cười bỡn cợt của Bửu Bửu, Phương Tự Nhu tức giận nghiến răng, không ngớt hối hận, lẽ ra không nên bám theo sau tiểu tử này, càng ân hận đã xuất thân diện kiến với hắn. Vừa đi vừa thở dài, nói với Bửu Bửu rằng :

- Phiêu Dã Tử nhận ngươi làm đệ đệ, nhất định chịu rất nhiều vất vả.

Tần Bửu Bửu giả bộ giận nói :

- Ý của ngươi là ta không đáng được nhận, chỉ biết đem lại phiền phức cho đại ca?

- Không, không!

Phương Tự Nhu nhớ ra mình sợ nhất là Bửu Bửu giận, nên nói :

- Ngươi rất thích diễn trò tác quái, Phiêu Dã Tử lại không đành lòng phạt ngươi, bị ngươi đùa quậy vất vả đủ điều cũng chẳng dám giận. Cuối cùng chịu thiệt thòi nhất vẫn là hắn. Ta có hơi bất bình...

Trên gương mặt Bửu Bửu hiện ra nụ cười hiền hòa, khẽ nói :

- Ta rất có chừng mực, không để cho đại ca mất mặt với công chúng.

Hắn tươi cười dưới ánh nắng ban mai. Phương Tự Nhu vốn muốn trút cơn giận trong lòng, nhưng khi nhìn nụ cười hiền hòa của Bửu Bửu thì không sao thốt nên lời.

Chỉ biết ngẩn người ra đứng nhìn.

Chỉ có ba loại người khiến Tần Bửu Bửu cười rất hiền hòa. Đó là người già, trẻ con và những người đáng yêu khác. Dĩ nhiên yếu tố thứ nhất là phải thuận nhãn thuận tâm. Hắn ghét nhất là người già nham hiểm và trẻ nhỏ lão thành. Ngoài ra bần dân bá tánh đều được hắn ưa thích, làm hắn hiền hòa.

Phương Tự Nhu không thuộc ba loại người nói trên, cũng không phải bá tánh, lại phạm vào đại kỵ của Bửu Bửu, đôi mắt ngơ ngẩn nhìn trân tráo hắn. Theo quan điểm của hắn, chỉ có nữ nhi bị nhìn như vậy mới là bình thường, đường đường nam tử mà bị đối xử như vậy là vô cùng xấu hổ.

Tần Bửu Bửu tiến đến định lên lớp hắn nhưng nhớ lại Vệ Tử Y có cáo giới

rằng không được nhục mạ trưởng thượng nên mới chịu bỏ quạ Hăm hăm nhằm mục tiêu mà đi tới, không đếm xỉa gì đến Phương Tự Nhu nữa.
Phương Tự Nhu biết mình thất nhã, trên đường đi luôn muốn xin lỗi, nhưng thấy Bửu Bửu hất cằm làm dáng giận, những lời muốn nói không thể nào nói ra được.
Không hiểu tại sao, Phương Tự Nhu cứ cảm thấy mình đứng trước mặt Tần Bửu Bửu như không còn tự tại. Cái vui cái giận của Tần Bửu Bửu dường như đã cuốn hút được tình cảm của mọi người. Sự khoáng đạt hào hoa thường nhựt của Phương Tự Nhu không còn chỗ dụng nữa.
Bỗng Tần Bửu Bửu dừng chân lại, quan sát tiệm buôn hai bên đường. Phương Tự Nhu tưởng hắn phát hiện tung tích địch, lập tức vận công chờ đối phương. Nhưng lại thấy Bửu Bửu đi vào một tiệm bánh kẹo, vội vã đi theo. Thấy Bửu Bửu đi lăng xăng trước hàng bánh kẹo đủ loại mới biết mình đã bị hố một phen. Thì ra tật thèm ăn quà của tiểu tử này lại phát lên. Thật là tức khi thấy Bửu Bửu đã chọn một hộp mười hai loại bánh kẹo và một hộp tám màu bánh nhỏ, đồng thời cũng để giấy lại cho Phương Tự Nhu trả tiền.
Trả tiền xong, Phương Tự Nhu mới phát hiện Bửu Bửu không đi đường lớn, ngược lại đi đường nhỏ hẻo lánh. Tưởng rằng hắn sợ kẻ địch theo dõi, thầm khen và bám theo phía sau. Qua mấy con đường, Phương Tự Nhu mới cảm thấy mình không đúng.
Chen vào chỗ chật hẹp nhiều nhà gỗ nhỏ ngổn ngang, đủ thứ mùi hôi hám, rõ ràng là đến nơi cư ngụ bần dân. Bửu Bửu ăn mặc đẹp đẽ, tay xách hộp bánh kẹo lập tức quyến rũ bọn trẻ con ăn mặc rách rưới lần lượt bám theo sau. Phương Tự Nhu lúc này cảm thấy vô cùng vui lạ.
Vất vả lắm mới tìm được một chỗ đất hơi trống trải, Tần Bửu Bửu dừng chân lại.
Cũng chẳng cần dưới đất dơ hay không, ngồi phệt xuống đất, biểu lộ hắn

không đi nữa.
Đám trẻ con nhà nghèo hiếu kỳ ngắm nghía, nhưng không dám đến gần. Rõ ràng là hố cách biệt giữa sang hèn làm chúng nó chùng bước. Tần Bửu Bửu thấy vậy, thông cảm tâm tư của chúng nó, cười lí lắc với bọn nó, lăn lộn một tua dưới đất. Bộ đồ trắng tinh không còn khác mấy so với quần áo của con nhà nghèo.
Tần Bửu Bửu bắt đầu diễn tuồng, biểu lộ vẻ thê lương khổ sở nói :
- Thì ra các ngươi đều cũng biết tạ Bảy năm trước ta bị bán cho một gánh hát, khó khăn lắm mới có cơ hội về đến chốn chôn nhau cắt rún. Các ngươi lại không dám đến với ta.
Khu dân nghèo nhân khẩu thay đổi luôn, chuyện xảy ra bày năm về trước ai mà còn nhớ nổi. Mấy đứa nhỏ nghe hắn nói như thật, đều không tự chủ, lần lượt ngồi xuống, gương mặt lộ nụ cười đầy hồn nhiên.
Tần Bửu Bửu cười hí hửng mở hộp bánh kẹo ra. Trẻ con đồng thanh hoan hô một tiếng, cùng với Bửu Bửu chơi trò đố vui, lật trống bông, nhảy mèo, bịt mắt bắt cá...
Tần Bửu Bửu tỏ ra sành sõi. Hắn biểu diễn ma thuật khỏi nói khiến mấy đứa bé đều kính nể khen hay lại càng tin hắn là từ ở gánh hát đến nên mới linh hoạt như vậy. Cái túi của A Cẩu bỗng có một miếng bánh, một miếng mứt không cánh mà bay, Bửu Bửu hả miệng thì ra ở trong miệng hắn. Bọn trẻ cười ngã nghiêng ngã ngữa, phút chốc sau nào cuộc sống khổ sở vì không có áo dầy chống lạnh không còn nữa. Bọn chúng tận hưởng những giây phút vui vầy, vui vẻ co chân nhảy cà tưng, cất vang tiếng hát. Tần Bửu Bửu ra khỏi khu dân cư nghèo, không thay quần áo, đầu lắc lư theo tiếng ca, gần giống như kẻ điên vậy. Phương Tự Nhu trong lòng có sự cảm khái sâu đậm, không dám xem thường cái cậu bé nho nhỏ này nữa.
Tần Bửu Bửu đang thẳng bước đi, xoay người cười nói :

- Bây giờ ta đã nguôi giận rồi. Ngươi theo sau ta nhằm mục đích gì, có thể nói ra được rồi.

Phương Tự Nhu cười thú vị nói :

- Nếu như ta không nói, ngươi đoán ra được không?

Tần Bửu Bửu khó dễ nói :

- Ta mệt rồi, tìm chỗ nghỉ ngơi chút hãy nói.

Phương Tự Nhu kêu lên :

- Lúc nãy đùa như phát điên mà không mệt, bây giờ mới đi có mấy bước thì mệt!

Tần Bửu Bửu trợn mắt giận nói :

- Đùa giỡn cần phí nhiều tinh lực. Ta rất mệt mỏi ngươi có biết hay không? Ngươi không mệt thì tiếp tục đi đi, còn thiếu gia ngược lại không muốn đi.

Phương Tự Nhu dằn tức giận trong lòng nói :

- Được, vào quán trà nghỉ một chập sẽ đi. Trên đường không được phép làm khó dễ.

Tần Bửu Bửu lấy làm lạ nhìn Phương Tự Nhu hỏi :

- Ngươi đổi chủ thành khách, đi nhanh để làm gì?

Phương Tự Nhu kéo Bửu Bửu vào quán rồi nói :

- Uống trà xong ta sẽ cùng đưa ngươi về Thiếu Lâm tự.

Tần Bửu Bửu trề miệng :

- Ai nói với ngươi ta muốn về Thiếu Lâm tự?

Phương Tự Nhu hết hồn, kinh ngạc hỏi :

- Nếu ngươi không về Thiếu Lâm tự thì nên đi lên hướng bắc mới đúng.

Bửu Bửu cười nói :

- Ngươi bám theo sau ta với mục đích muốn bảo vệ ta?

- Đúng vậy!

Phương Tự Nhu nói :

- Hiện nay trên giang hồ có nhiều người tính toán trên người của ngươi. Ngươi không nên đi là tốt.

- Hừ!

Bửu Bửu nói :

Ngươi muốn ta trốn trong Thiếu Lâm tự hoặc Kim Long Xã suốt cả đời? Bộ ngươi cho rằng bọn họ dễ dàng bỏ đi bảo tàng gần tới trong tầm tay ư? Hà huống ta vốn không muốn quay về để cầu cứu.

Giật mình, Phương Tự Nhu thở dài :

- Ngươi một mình làm sao đương đầu nổi với bọn họ một lũ người?

Tần Bửu Bửu cười an ủi :

- Cứ yên tâm đi. Ta bảo đảm bọn họ không dám động đến một sợi lông chân của ta.

Phương Tự Nhu có hơi hiểu tánh Bửu Bửu, nên nói :

- Ta nghe Phiêu Dã Tử nói ngươi xưa nay không nhúng tay vào chuyện giang hồ, bây giờ sao lại khác thường vậy?

- Ta biết được chuyện bọn chúng muốn hại ta là do nghe lén, đi về nói ra cũng vô dụng, đâu có chứng cứ gì. Đại ca không chừng không tin mà còn mắng lại ta.

Phương Tự Nhu không cho là thế, nói :

- Muốn được chứng cứ sự thật, đối với Vệ Tử Y thì là chuyện dễ như trở bàn tay.

Tần Bửu Bửu không muốn lộ chuyện cố ý giả vờ mất trí nhớ, sợ về bị rầy nên cố ý nói :

- Chuyện nhỏ như vậy, cần chi phiền đến đại ca!

Lời nói ngụ ý bản lãnh của hắn phi phàm, không để mắt đến bọn chúng. Hắn biết Phương Tự Nhu theo dõi hắn một thời gian khá lâu, không biết có chuyện gì?

Phương Tự Nhu khẽ cười, cũng không nói toạt ra, nói :

- Ngươi có diệu kế gì để làm cho bọn họ không dám gây rắc rối cho ngươi?

Tần Bửu Bửu cười tinh quái nói :

- Ngươi nên làm trợ thủ cho ta, ta sẽ nói cho ngươi biết.

Nhìn Bửu Bửu cười có vẻ khả nghi, Phương Tự Nhu do dự hỏi :

- Ngươi không đùa cợt với ta đấy chứ?

Mắt chớp lia. Tần Bửu Bửu nói :

- Trong lúc này ai còn tâm tư đùa giỡn với ngươi chứ?

Phương Tự Nhu vẫn chưa yên tâm, nói :

- Không được! ngươi phải nói mưu kế trước, ta sẽ suy nghĩ xem giúp hay không giúp ngươi?

"Hứ!"

Tần Bửu Bửu chửi thầm :

"Thông bịnh của kẻ trộm, nghi thần nghi quỉ. Hợp tác với hắn thật là vô vị quá".

Đứng dậy để trên bàn một miếng bạc vụn, Tần Bửu Bửu ra cửa đi về hướng nam.

Phương Tự Nhu bị cử chỉ đột ngột của hắn sửng sốt, đuổi theo hỏi :

- Ngươi đi đâu vậy? Tuổi nhỏ mà ngạo mạn dữ vậy?

Tần Bửu Bửu đứng lại, nhìn thẳng Phương Tự Nhu nói từng tiếng một :

- Ngươi đi đường quan đạo của ngươi, ta qua độc mộc kiều của tạ Thiếu gia bây giờ tìm khách điếm ngủ, nếu như ngươi cứ bám theo sau ta nữa, ta sẽ xem ngươi là đồng đảng của bọn ngụy quân tử, sẽ làm thịt ngươi trước. Ậy!

Tặng Phương Tự Nhu một cái mặt quỉ. Phương Tự Nhu không vì thế tức tối, vừa liếc vừa cười, nói :

- Sáng sớm vào tiệm ngủ, lại so sánh ta với hạng người xấu, ngươi không thấy là thái quá hay sao?

- Không quá chút nào!

Tần Bửu Bửu giận hầm hầm nói :

- Ngươi hoài nghi hảo ý của ta, càng làm ta tức giận.

Phương Tự Nhu lấy làm lạ hỏi :

- Cho ta thêm phiền phức mà là hảo ý ư?

- Đúng thế! Ngươi tối ngày nhàn rỗi đó đây, đi bám theo người ta rình rình, mò mò. Ta có lòng tốt muốn chia phần danh dự với ngươi cùng hưởng. Đem kế sách phá quần hùng gia trá, để cho ngươi có cơ hội thể hiện tinh thần quang minh chính đại.

Ngươi lại khư khư hoài nghi hảo ý của tạ Ngươi nghĩ ta có giận hay không ư?

Phương Tự Nhu thỉnh thoảng ho khan, để đè nén cái nôn cười muốn phát ra.

Trợn mắt, Tần Bửu Bửu không vui nói :

- Ngươi ho khan mãi như vậy là nghĩa gì? Có cần ta dán bùa cho không?

Phương Tự Nhu hiểu rõ tánh tiểu tử lên cơn thì cái gì cũng làm được, vội nói :

- Ta không được khỏe lắm, nên bỗng ho khan thôi.

Biết rõ hắn nói là nói dối. Nhớ lại lời Vệ Tử Y chỉ dạy Tần Bửu Bửu không muốn dồn hắn vào chân tường, chỉ im lặng không nói. Phương Tự Nhu bám theo sau cười nói :

- Cũng lạ, ba vị hòa thượng Thiếu Lâm tự đã không tìm được ngươi!

Tần Bửu Bửu giận nói :

- Thì ra ngươi theo dõi ta đã lâu, ngươi cũng biết ta mất...

Phương Tự Nhu đoán được lời nói, bỡn cợt nói :

- Ngươi không muốn về cầu cứu, lý do thật sự là gì?

Thấy Bửu Bửu ngơ ngẩn người, hắn càng trêu chọc nói :

- Thật tội nghiệp cho Thiếu Lâm tự và Kim Long Xã. Bây giờ có thể vì

ngươi mà sốt ruột phát điên lên. Nhất là Phiêu Dã Tử và Ngộ Tâm đại sự Nếu biết ngươi đùa giỡn với họ, không biết sẽ nghĩ như thế nào?

Tần Bửu Bửu cũng không dễ bị hù, trề miệng nói :

- Đại hòa thượng thúc thúc và đại ca đã quen với tánh quậy phá của ta, chỉ cười rồi cứ mặc.

Phương Tự Nhu cười khúc khích nói :

- Thế ngươi tại sao chần chừ không về đi?

Tần Bửu Bửu lí lắc nói :

- Ta muốn tự tay trừng phạt bọn ngụy quân tử ấy, vay mượn lực lượng của Thiếu Lâm tự hoặc Kim Long Xã Vệ Tử Y ca ca thì sẽ nhanh chóng giải quyết hết việc, đâu còn đùa vui được nữa.

Phương Tự Nhu cũng rất mánh khóe nói :

- Ngươi xưa nay rất sợ khó khăn, bây giờ có người giải quyết rắc rối cho lại không muốn.

Tần Bửu Bửu tinh quái cười nói :

- Cái rắc rối trong vui đùa có khác, hà huống kỳ này có người tự nguyện lại giúp ta.

- Ai?

Phương Tự Nhu liền ngơ ra hỏi :

- Ngươi chỉ tả Ta đâu có hứa sẽ giúp ngươi?

Tần Bửu Bửu cười híp mắt nói :

- Nếu không giúp ta, tại sao lại bám mãi đến đây?

Phương Tự Nhu cũng không rõ tại sao mình lại làm như vậy, biện hộ nói :

- Ngươi và Phiêu Dã Tử đối với ra có ân nghĩa. Đại trượng phu ân oán phân minh, dĩ nhiên ta phải bảo vệ ngươi chu toàn.

- Kẻ cướp có lý của hắn!

Tần Bửu Bửu cười nói :

- Ngươi có thể tùy tiện đi. Ta không cần ngươi bảo hộ đâu.

Phương Tự Nhu lắc đầu nói :

- Nhưng ta đây xưa nay làm việc quán tuyệt thủy chung, đâu có nửa chừng bỏ đi!

Nhất định phải đem ngươi trả về Thiếu Lâm tự hoặc Kim Long Xã mới đền đáp được ân của bạn xưa.

Tần Bửu Bửu giọng đanh gọn :

- Mục tiêu của ta là Phàn dương hồ, đành để cho ngươi thất vọng, xin cáo lỗi!

Hết hồn, Phương Tự Nhu nói :

- Ngươi biết rõ trên núi có cọp mà vẫn cứ muốn lên núi?

Tần Bửu Bửu gật đầu :

- Ngươi bây giờ tính như thế nào? Có chịu cùng ta đi Giang Tây Phàn Dương hồ không?

Phương Tự Nhu cười nói :

- Thì ra ngươi vẫn còn muốn ta làm hộ vệ của ngươi, một người không sao làm nên chuyện.

Tần Bửu Bửu cười hì hì nói :

- Muốn hay không tùy ngươi chọn. Ngươi giúp ta, ta có thể bớt gánh nặng, nếu không giúp ta cũng chẳng sao. Người trên núi bao giờ cũng có diệu kế để làm cho lũ tặc tử ấy không dám đụng đến ta.

Phương Tự Nhu rất lấy làm lạ, muốn đánh đổi với hắn một chuyện, cười nói :

- Ngươi tin tưởng bản thân như vậy làm cho người ta cảm thấy ngươi thừa bản lãnh, nhưng có thể ta không thích ứng nổi cách làm của ngươi, cho nên... Hầy! Ta quyết định không giúp!

- Tạm biệt!

Tần Bửu Bửu dứt khoát, nói đi là đi, không chút làm khó dễ ai.

Phương Tự Nhu buột miệng hỏi một câu :

- Ngươi bây giờ muốn làm gì?

Tần Bửu Bửu không quay đầu nói :

- Tìm khách điếm ngủ.

Xong đi đến một khách điếm gần nhất.

Phương Tự Nhu dừng tại chỗ, lẩm bẩm nói :

- Tiểu tử này điên rồi, ban ngày mà ngủ?

Liền nhớ ra lại nói thầm :

"Ta nhớ ra rồi, Bửu Bửu thân thể không khỏe lắm, một ngày phải ngủ mười giờ đồng hồ mới có tinh thần. Đêm qua bị quấy rầy hết nửa đêm, nhiều nhất mới ngủ chừng bốn giờ, giấc ngủ này ít nhất phải tới chiều mới thức dậy. Ta phải ngấm ngầm bảo vệ hắn mới được, để hắn khỏi phải bị lọt vào quỉ kế của người tạ Lại thêm xem kiệt tác kỳ này của hắn ra sao?"

Nghĩ xong cách thức hành sự, Phương Tự Nhu cũng vào trong Trương Phúc khách điếm thuê một cái phòng kề cận Tần Bửu Bửu. Thăm dò biết chắc Bửu Bửu ngủ trên giường, cũng nhắm mắt dưỡng thần chờ đợi động tịnh.

Tần Bửu Bửu nhắm mắt ngủ nhưng trong lòng lại không vui vẻ chút nào, mơ màng nhớ mênh man...

Thời gian không lưu dấu vết trôi qua...

Giữa trưa, Phương Tự Nhu gọi cơm vào phòng ăn một bữa no nệ Hắn xác định Bửu Bửu còn chưa thức.

Qua thêm hai giơ đồng hồ, trong phòng Bửu Bửu cũng không có tiếng động.

Lại thêm hai giờ đồng hồ nữa, Phương Tự Nhu cuối cùng không chịu nổi, kêu tên tiểu nhị Ở tiệm gõ cửa phòng của Bửu Bửu, hỏi hắn có muốn ăn cơm không. Nhưng bị đáp lại là một loạt lời lẽ giận dữ :

"Đừng ồn ào, thiếu gia ngày mai mới dậy".

Đang ngủ ngon giấc bị tiếng kêu thức giấc, thông thường đều là phản ứng như vậy.

- Trời đất!

Phương Tự Nhu nghe tiểu nhị nói, lẩm bẩm :

- Hắn thật còn ngủ. Phiêu Dã Tử quên dặn ta là hắn có bản năng ngủ dai, cũng không biết hắn đầy tự tin hay thần kinh đần độn, lúc này mà còn ngủ được?

Tần Bửu Bửu phòng bên đã mở mắt tự khi nào.

Thực tế là Bửu Bửu đợi Phương Tự Nhu chịu hết nổi, cho người đến hỏi thăm, rồi hắn sẽ la lớn biểu lộ giận dữ vì bị phá giấc ngủ, để lợi dụng tiến hành tác quái.

Chầm chậm, khe khẽ xuống giường dùng mền chất thành hình người đang ngủ.

Tần Bửu Bửu dùng gót chân nước nhẹ cẩn thận đi đến bên cửa sổ. Từ từ mở cửa sổ ra, thân hình nhẹ nhàng phóng nhanh ra. Ra đến ngoài lại từ từ đóng cửa sổ lại, đi như bay ra phía nhà sau.

Cũng mặc bộ đồ trắng dính đầy bùn đất, Tần Bửu Bửu trong tay cầm cái túi đến chỗ hồi sáng ở khu dân cư nghèo. Trong đám trẻ con hồi sáng có đứa gặp hắn, lập tức truyền tin khắp khu dân nghèo và chẳng mấy chốc, đoàn trẻ con lại bao vây hắn.

Vẫn như cũ trên một mãnh đất không lớn lắm, Tần Bửu Bửu ra dấu kêu chúng nó im lặng, rồi nói nhỏ :

- Huynh trưởng của ta muốn ta nhờ các ngươi tuyên truyền giùm, mỗi đứa được tặng cho mười lạng bạc.

- Mười lạng?

Bọn trẻ con lập tức kinh ngạc reo lên. Đám trẻ con cho đến một đồng xu cũng ít được rờ tới, đừng nói chi đến bạc. Huống chi tới mười lạng bạc, làm

sao bảo chúng nó không phấn khởi chứ?

- Mười lạng ư? Có thể mua rất nhiều đậu ngọt.

- Chao ôi! Có thể mua gạo trắng và thịt heo, bánh quả!

- Phụ thân ta có tiền trị bệnh rồi.

- Mẫu thân ta sẽ dẫn ta về nhà ông ngoại.

-...

Tần Bửu Bửu cảm thấy bọn chúng dễ thương vô cùng. Qua một lát, khi bọn trẻ đều im lặng hết, Tần Bửu Bửu mới cười nói :

- Phương pháp tuyên truyền rất đặc biệt, ta dạy các ngươi ca một bài ca, các ngươi sẽ ra đường vừa đi vừa hát, nếu dạy lại cho người khác ca càng tốt. Tóm lại, truyền được càng rộng rãi càng tốt, như thế chúng ta mới có chuyện làm.

Một đứa mười lăm, mười sáu tuổi cao lớn, có thể là đầu đàn của bọn trẻ đứng dậy nói :

- Gánh hát của ngươi hát ở đâu?

Tần Bửu Bửu cười nói :

- Đoàn trưởng nói cần truyền bá rộng rãi rồi mới quyết định, có thể nhất cử náo động toàn thành.

Đứa đầu đàn bọn trẻ gãi gãi tai nói :

- Ngươi có thật cho chúng ta tiền không?

- Dĩ nhiên!

Tần Bửu Bửu quơ quơ cái túi nói :

- Đợi các ngươi học ca xong, ta lập tức chia cho các ngươi.

Tên cầm đầu bọn trẻ hơi thông minh hỏi :

- Bọn ta phải ca bao lâu mới tính đủ số thù lao? Phụ thân ta nói không nên không làm mà hưởng.

Tần Bửu Bửu than rằng :

- Ngươi có bảo đảm làm cho hai mươi người nhớ được ý nghĩa của bài hát, không kể già trẻ, chỉ cần người ở đây là được. Như thế có làm được không?
- Được!
Bọn trẻ cũng hô lên "trọng thưởng thì có người làm" đúng vậy.
Tần Bửu Bửu cười và bắt đầu ca bài do mình tự biên :
- Trên trời nhiều sao trăng chẳng tỏ. Dưới đất nhiều gạch lộ chẳng bằng. Trên biển nhiều cá nước chẳng trong. Nhiều kẻ tham tiền chia chẳng đều. Âu Dương Tất, Khương Bạc Đầu, thập tứ anh hùng phát tài. Tị thủy tê giác phá Phàn Dương, thương cho Bửu Bửu đành toi mạng. Hằng Sơn, Thái Sơn Triệu Hoá Đường, các bang các phái đấu liên miên. Nay đem bạo tàn gây tác sự (tự sát), quần hùng ý muốn tận dự ư (tự vận ư)?
Tần Bửu Bửu biết bọn trẻ nhà nghèo phần lớn đều không có đến trường nên không biết chữ. Cho nên lấy bảy chữ làm thành một câu, dễ ca dễ nhớ.
Đứa cầm đầu bọn trẻ hỏi :
- Ngươi hát như trong gánh hát không có gì quan hệ?
Tần Bửu Bửu tỏ vẻ làm lạ hỏi :
- Có chứ! Bài ha này trong vở kịch của đoàn trưởng ta soạn mà, gọi là "Bửu Bửu mười ba tuổi đùa với quần hữu", dễ nhớ không?
Một tên khoảng mười một, mười hai tuổi làm tài khôn :
- Trong vở kịch đó ngươi đóng vai tiểu anh hùng Bửu Bửu, có đúng không? Chắc là oai phong lắm hử?
Tần Bửu Bửu gật đầu lia, cười nói :
- Ngươi thật thông minh, thưởng mười lạng, cầm lấy!
Đứa bé không dám tin, nói nhỏ :
- Ta được hai mười lạng ư?
Tần Bửu Bửu gật đầu khẳng định, mất hết hai giờ đồng hồ dạy cho bọn nhóc học thuộc, cuối cùng đem bạc nén trong túi trả thù lao chia cho chúng nó.

Mệt muốn hụt hơi bước ra khỏi khu nhà nghèo. Tần Bửu Bửu bây giờ mới thể nghiệm muốn làm sư phụ không phải dễ dàng. Nhất là gặp phải những đứa học trò thiên tư kém cỏi, thật như bị giày vò chết được.

Về khách điếm mới nửa đường, Tần Bửu Bửu linh tính có phản ứng :

"Bửu Bửu coi chừng, có người chú ý ngươi, cẩn thận!"

Là Phương Tự Nhu ư?

Không phải, có thể một trong số mười bốn người dưới đám cây.

Thây kệ hắn, bọn hắn không dám đơn độc đối đầu với ta đâu, chỉ muốn biết dấu vết của ta.

Kỳ lạ, bọn họ không phải đã đi về hướng bắc đuổi theo Minh Trí chúng nó rồi sao?

Thế chúng nó cũng có chút ít động não, biết để một người ở lại lấy tin tức.

Ngươi thử nói, hiện nay số người đoán tị thủy tê giác ở trên tóc ngươi không chỉ là bọn chúng thôi.

Dĩ nhiên, cao thủ của các bang các phái nhiều như cá lội qua sông, có gì là lạ đâu.

Thế thì lôi thôi dữ đạ Hoàn cảnh của ngươi ngày càng nguy hiểm, trong bài ca chỉ nêu có mười bốn người. Còn các bang phái khác có thể lợi dụng danh phái của họ mà trừ khử ngươi, không lo hậu quả về sau gì cả. Không ngờ ngươi lại rơi vào cạm bẫy do tự ngươi thiết kế.

Cái gì? Nói kẻ thù không chỉ mười bốn ngươi là ta chứ không phải là ngươi.

Thế... ngươi có thể biến thêm một bài ca xuyên tạc để hù những tên có dã tâm còn lại?

Thôi được, ngươi suy nghĩ xem, người có mộng phát tài tuy nhiều, nhưng có mấy ai dám đương đầu với Thiếu Lâm tự và Kim Long Xã? Nếu muốn đánh lén, cái bài ca khi nãy có nêu "các bang các phái đấu liên miên". Nếu ta có mệnh hệ gì, người trong võ lâm đều bị hồ nghi, ai dám chắc chạy khỏi sự

truy sát của đại hòa thượng thúc thúc và đại cả Ngoài ra những ai không nghĩ đến điều này thì ít và quá ít. Ta quyết định đem bọn hắn giao cho Phương Tự Nhu đại hiệp.

Khơ khơ... hay quá, hay quá! Phương Tự Nhu thích xôm tụ, nhưng không ngờ ta lại thầm sắp xếp xong cho hắn tất cả. Còn quẳng cho hắn một đóng tên quỉ quái, đáng ghét và phiền phức.

- Hứ! Ai bảo hắn chỉ biết nói suông. Miệng nói ra tiếng nào tiếng nấy cứ là bảo hộ ta, nhưng lại là thúc thủ bàng quan. Ta ghét những ai mà gạt ta, đem kẻ thù đẩy cho hắn, để cho hắn không đến nổi trở thành kẻ lừa dối, bị ta ghét bỏ. Nói cho cùng hắn còn phải mang ơn ta.

Cái lý lệch lạc của ngươi bao giờ cũng nhiều. Cái vị nhân huynh ở phía sau ngươi, ngươi chuẩn bị xử trí thế nào?

Ta hơi mệt, định đẩy sang cho Phương Tự Nhu.

Vô dụng, hắn theo dõi ngươi đến khách điếm. Nếu bị Phương Tự Nhu phát giác, hỏi ra thì sẽ biết ngươi đã lẩn trốn ra ngoài sao? Theo ta tốt nhất tự ngươi ra tay cho rồi.

Ý! Ngươi nói như vậy bộ ta không có tự do rồi sao?

Nhưng chỉ một lần, nhẫn nại chút, ngoan đi Bửu Bửu, nhanh nhanh ra tay rồi trở về.

Thần Đồng Diêm La

Hồi 10

Du Hí Giang Tây

Tần Bửu Bửu uể oải đi vào một ngỏ hẻm, đến cuối con hẻm núp vàp chỗ góc nọ. Hán tử theo dõi hắn đến cuối hẻm tìm hoài không thấy, đang định trở ra bỗng bị một bàn tay vỗ trên bả vai.

Hán tử cao gầy liền xoay người lại, thấy Bửu Bửu cười híp mắt nhìn hắn nói :

- Các hạ tên họ là chỉ Theo dõi ta có chuyện gì vậy?

hán tử cao gầy cười nhạt nói :

- Cái hẻm này bộ là ông cố ngươi mở ra hử? Ngươi đến được, thiên hạ đến chẳng được ư?

- Đúng, đúng, đúng!

Tần Bửu Bửu đồng tình :

- Các hạ nhất định có người thân bằng hữu ở tại đây, tiểu tử không dám quấy rầy, xin đi trước.

Hán tử cao gầy chận lối đi của Bửu Bửu, gian xảo nói :

- Ở đây không ai quấy rầy, tại hạ có việc cần thương lượng.

Tần Bửu Bửu cười thầm, miệng nói :

- Các hạ quá khách khí, có chuyện gì cứ nói!

Hán tử cao gầy làm ra vẻ người lớn nói :

- Hiện nay giới giang hồ rất nhiều cao thủ đang có ý định đoạt lấy cái tê giác

xanh trên tóc ngươi, đồng thời không để lại dấu vết gì. Thôi thì ngươi cứ trao nó cho ta để bảo toàn sanh mạng.

Tần Bửu Bửu thật không hiểu nổi, hỏi :

- Một vật trang sức nhỏ ở trên đầu tóc có cái ma lực gì, lại hao tốn công sức của rất nhiều cao thủ?

Hán tử cao gầy không nhẫn nại được nữa, nạt rằng :

- Việc ấy ngươi không cần biết, mau đưa ra, đó là cách thông minh nhất.

Lắc lắc đầu, Bửu Bửu nói :

- Tê giác xanh là di vật của mẫu thân ta để lại. Phụ thân ta nói nó có thể trị tà, không cho được.

Hán tử cao gầy mừng phát điên lên, nói :

- Trị tà? Đúng vậy! đúng là nó! Trẻ con nghe không rõ ràng, đem tiếng trị thương đổi thành trị tà.

Thấy bảo tàng sắp vào tay, hán tử cao gầy lộ rõ bộ mặt tham lam, hung hãn, nói :

- Tiểu tử thối, không có lôi thôi, mau lấy ra ngay, coi chừng đại gia lấy mạng ngươi đấy!

- Ha ha ha...

Tần Bửu Bửu không nín được, cười to lên.

Hán tử cao gầy nạt :

- Cười gì? Muốn toi mạng phải không?

Tần Bửu Bửu còn chưa dứt cười, nói :

- Ngươi tưởng ta sẵn sàng hai tay dâng cho ngươi ư? Gan của ngươi cũng không nhỏ đấy!

Hán tử cao gầy cười gằn :

- Chỗ dựa của ngươi vững vàng đáng sợ, ta không thể không giết ngươi.

- Muốn giết ta bịt đầu mối ư?

Tần Bửu Bửu nói tỉnh :

- Các hạ vừa mới nói giao nạp tê giác xanh ra thì có thể bảo toàn sinh mạng?

Gã hán tử thấy bị hố, bèn nói :

- Đừng lôi thôi! Ngoan ngoãn dâng lên, đại gia cho ngươi vui vẻ. Nếu không...

Tần Bửu Bửu nói tiếp :

- Đem lăng trì, phân thây cho chó ăn hoặc là thiêu cho gọn!

Giật mình một cái, hán tử cao gầy cười quái gở :

- Hèn chi bọn họ nói ngươi thông minh lanh lợi, hôm nay diện kiến mới thấy không sai.

- Không dám! Cảm ơn quá khen!

Tần Bửu Bửu nói :

- Các hạ đã rõ, ta không phải là người dễ xơi thì đừng có một mình chọi với ta.

Cao hán tử hằm hằm cười nói :

- Trong tình huống này bộ Óc có thông minh cũng không thay thế được võ lực, ngươi hãy vâng lời đi!

Tần Bửu Bửu thấy khuyên mãi chẳng được, lại nói chừng :

- Hứ! Dùng tất lưỡi là vô phương thực hiện mộng phát tài. Các hạ muốn quay đầu đi hay là muốn ta ra tay Mau quyết định đi, kẻo không tiện cho đôi bên.

Cao hán tử giận dữ liền hét to lên :

- Ranh con không biết trời cao đất rộng, xem chiêu đây!

Chữ “chiêu” vẫn còn trên môi, hán tử đã giương ra đôi vòng tay, định vồ lấy Bửu Bửu, cho rằng giống như diều hâu vồ một con gà con bé bỏng, giơ tay là tỏm được.

- Đúng là đệ tam lưu!

Tần Bửu Bửu cười bình phẩm, thân xoay vòng đến sát bên cao hán tử. Bỗng một cái bốp tai như trời đánh để lại năm ngón tay đỏ bầm trên má kẻ cuồng phu.

Cao hán tử kêu thất thanh một tiếng, cắn răng chửi to :

- Tần Bửu Bửu, hôm nay bọn ta chưa phải là hết đâu nhé!

Cười nhạt một tiếng, Tần Bửu Bửu không để ý nói :

- Thiếu gia không muốn thấy cảnh máu đổ nên hạ thủ lưu tình. Các hạ biết hay dở rồi đó!

Cao hán tử đôi mắt mở to, gầm lên như sấm :

- Đồ tiểu tử thối! Không biết sống chết gì hết. Đại gia không tha cho ngươi đâu.

"Rắc" một tiếng. Cao hán tử không dám ỷ lớn, cởi cái roi trên thắt lưng xuống, liền vỗ roi xuống đất. Hình ảnh của roi quanh lượn theo người mà hướng thẳng về Bửu Bửu.

Tần Bửu Bửu hết hồn, kêu lên :

- Cuồng tiên Tường Vũ Sầu?

Cao hán tử Cuồng tiên Tường Vũ Sầu tự đắc cười ngạo mạn. Trường tiên càng thêm điên cuồng nhằm vào Tần Bửu Bửu tấn công. Ánh sáng tua tủa, Bửu Bửu cũng chẳng chịu thua kém, dùng đoản đao chủy thủ. Hai người quần thảo nhau trên không trung như bầu trời sắp sụp đổ. Khi cả hai cùng rơi xuống đất mặt đối mặt, vẫn tiếp tục đấu chiêu quần thảo nhau không ngừng. Nạt một tiếng thật to, Tần Bửu Bửu dùng chiêu Đốn trang thức, tay tả nhanh không thể tưởng tượng phát đi một chưởng.

- Á!

Một tiếng kêu phát ra từ cửa miệng của đối phương. Bửu Bửu khôn ngoan điểm ngay á huyệt của đối phương.

Cất kim bảo đào vào, Tần Bửu Bửu cười hì hì nói :

- Ta biết ngươi không bao giờ cam tâm, tính mở to miệng để chửi, nhưng ta nghĩ chắc bằng hữu của ngươi cũng đã cảnh cáo cho ngươi trước. Nếu như phát hiện tung tích của ta lập tức thông báo cho họ biết, không được tham công mà lộ hành tung.

Hôm nay ngươi quá vội vã, thì giờ ngươi phải dùng bộ Óc để giải thích lý do tại sao bị điểm huyệt. Nếu như chẳng may bằng hữu ngươi biết được ngươi tấn công ta thì cảnh ngộ của ngươi sẽ thê thảm đó. Trước đó, ta khuyên ngươi, ngươi chẳng nghe, đó có thể nói tại ngươi tự tạo nghiệt.

Cuồng tiên Tường Vũ Sầu gương mặt đầy vẻ giận dữ, nghe Bửu Bửu nói liền biến sắc mặt. Mắt nhìn vào người Bửu Bửu, gương mặt tái xanh càng tái xanh.

Tần Bửu Bửu vừa xoay người, hết hồn muốn cứng họng nói :

- Đại... đại ca... ngươi làm sao cũng đến đây vậy?

Hào khoáng và hiên ngang, Vệ Tử Y cười nói :

- Không đến được sao? Ngộ Tâm đại sư sắp muốn phát điên lên rồi, ta chỉ còn cách bắt ngươi về thôi.

- Hứ!

Tần Bửu Bửu không vui nói :

- Đại ca đừng lo cho ta!

Vệ Tử Y cũng không mấy tự nhiên :

- Nếu không lo, ta đâu có phải đuổi nhanh như vậy?

Tần Bửu Bửu tỏ ra vui vẻ chạy đến bên Vệ Tử Y, bất ngờ dùng ngón trỏ và ngón giữa điểm vào Á huyệt và Nhuyễn ma huyệt của Vệ Tử Ỵ Vệ Tử Y chỉ kịp trợn mắt nhìn, không còn cách nào đối phó.

Tần Bửu Bửu cười híp mắt nói :

- Đại ca thật khá lắm, ta mới vừa chia tay với Minh Trí chúng nó hôm qua, bữa nay đại ca lại tìm tới đây rồi.

Thấy Vệ Tử Y gật đầu lia lịa, Bửu Bửu cười lạnh lùng nói :
- Cứ cho đại ca sớm biết được tin này, cũng đâu có trùng hợp tìm gặp ta ngay trong cái hẻm khỉ khô này! Thôi được, xem như người ghê gớm, thấy được hào quang của Kim ti đao, nhưng người cần phải đi sớm hơn mấy ngày mới tới đây được. Ta tin rằng bọn Minh Trí nhất định phải hôm qua mới mời đại hòa thượng thúc thúc xuống núi. Ngươi lại mở miệng nói đến đại hòa thượng thúc thúc, hay là các ngươi nằm mơ mà tương ngộ? Nếu như gặp nhau ở dọc đường, đại hòa thượng nhất định sẽ cùng đến với ngươi.
Thở một hơi dài, Tần Bửu Bửu chán ngán nói :
- Tình cảm của con người mới có trong thời gian ngắn hai tháng mà đã thay đổi.
Lời nói của đại ca không có chút quan tâm, lo lắng ư? Nghe qua đại ca có cảm giác như vui mừng trước tai họa của ta?
Có vẻ hiếu kỳ, ngắm nhìn Vệ Tử Y xong lại nói :
- Ta vô tình điểm huyệt đạo của đại ca tại sao đại ca không tức giận. Tại sao lại tỏ ra rất lo sợ? Còn nữa, thân hình của đại ca cũng khác đi rất nhiều. Ta nhớ đôi chân của đại ca dài hơn thân người gấp rưỡi lần, so với ta cao hơn hai cái đầu. Bây giờ tại sao thay đổi hết vậy? tại ta cao lên hay đại ca lùn xuống? Thôi được, các thứ ấy coi như miễn cưỡng, còn đôi mắt làm sao muốn thay đổi là thay đổi. Đôi mắt đại ca nhỏ hơn chút, ánh mắt không trong sáng, long lanh uy nghi, đồng thời huynh đệ đã lâu không gặp nếu có hóa trang cũng hóa trang cho hiền hòa một chút. Nhưng đây thì đôi mắt đại ca nói cho ta biết ngươi đối với ta có ý đồ bất lương.
Lời nói càng lúc càng nặng nề hơn, Tần Bửu Bửu lại nói :
- Nói nhiều như vậy ngươi có biết ý của ta chưa? Thật tình mà nói, cho dù là hạng cửu lưu vô lại, thấy ngươi cũng không tin là thủ lãnh của Kim Long Xã. Tính chất đặc biệt của Kim Đồng Diêm La như ta là kẻ thiên tài này

cũng không sao so sánh nổi, đừng nói đến lớp chuột như bọn ngươi.
- Hiểu chưa?
Thái độ của Tần Bửu Bửu giống như người lớn dạy trẻ con :
- Ngươi không quen đại ca ta, bất cứ chánh diện hay phía sau lưng đều bắt chước không giống, kỳ sau có làm nhớ mời ta chỉ dạy chọ Bây giờ ngươi có thể cho ta xem bộ mặt thật của ngươi không?
Vệ Tử Y giả vô cùng lo sợ, muốn chuồn thì không có sức. Tần Bửu Bửu lột mặt nạ trên mặt hắn xuống, cười nói :
- Ta hiểu rồi. ngươi cũng giống như Tường đại hiệp tự ý giả dạng đại ca ta, sợ để h1ăn biết mách cho đồng bọn của ngươi, cũng sợ ta biết rồi Vệ Tử Y thật sẽ đến tìm ngươi tính sổ có phải không? Ậy, thôi vậy nhé! Không xem thì không xem, còn bạn của ngươi có muốn xem không, đó là do cái miệng của ngươi có khuyên được hắn hay không?
Cỡi sừng tê giác xanh trên tóc xuống, cầm xem giây lát, tỏ vẻ không hiểu nói :
- Cái sừng tê giác không ra ôn này có tác dụng gì mà hại ta suýt toi mạng?
Bỗng nhiên, Tần Bửu Bửu quăng cái tê giác xanh cho Vệ Tử Y giả nói :
- Ngươi có công giả dạng đại ca ta, cho ta vui được một chút, tê giác xanh tặng cho ngươi đó. Hy vọng ngươi ráng giữ được nó, đừng nên trở thành cái đích cho mũi tên nhắm.
Cất bước đi tới phía trước, không được mấy bước, Tần Bửu Bửu quay đầu cười kỳ quái :
- Từ nay về sau, cái bộ mặt thực của ngươi đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta.
Tần Bửu Bửu nói xong đi thật nhanh.
Trời sắp tối rồi, Tần Bửu Bửu không dám chần chừ, nhanh chân bước hướng về khách điếm.

* * * * *

- Vào đi!

Ngủ một đêm ngon lành, trong lòng thấy thoải mái. Tần Bửu Bửu nghe có người gõ cửa liền lanh lẹ mời vào, không giống như hôm qua quạu cọ muốn cự, muốn cự nự.

Vào phòng, tiểu nhị tay bợ một bộ đồ nói lễ phép :

- Thiếu gia, ở phòng bên đại gia nhờ tiểu nhân đem quần áo đến cho thiếu gia thay.

Uống miếng trà lạnh đêm qua, Tần Bửu Bửu kỳ lạ nói :

- Cái vị đại gia ấy hắn quen ta ư?

Tiểu nhị gật đầu nói :

- Đúng vậy!

Tần Bửu Bửu lấy tay chỉ trên giường cười nói :

- Ngươi đem để trên giường được rồi, cầm vậy thấy cực khổ quá.

Tiểu nhị làm theo lời, Tần Bửu Bửu lấy hai mươi lạng bạc đưa cho hắn, nói :

- Đưa cho vị đại gia ấy. Ta không nhớ ra ta có người bạn nào mà tốt bụng như vậy.

ngươi nói với hắn ta không làm thì không hưởng, không quen vô cớ để cho hắn tốn tiền. Ngươi cảm phiền nhé.

Lại cho thêm năm nén bạc lẻ. Tiểu nhị vui mừng đi ra.

Thay quần áo, chải chuốt xong, trông đẹp đẽ như tiên đồng. Đến phòng khách, Phương Tự Nhu nhìn Bửu Bửu giật mình nói :

- Bửu Bửu, cái sừng tê giác trên tóc đâu rồi?

Trong phòng khách dĩ nhiên có rất nhiều người giang hồ đang ăn uống, nghe hỏi vậy đều cùng nhìn về hướng Bửu Bửu, trong lòng nói thầm :

“Thì ra là Tần Bửu Bửu, quả tiếng đồn không sai. Thế gian nam nữ trang lứa như hắn khó ai so sánh bằng”.

Nhưng mà bọn họ quan tâm thực sự là cái tê giác ở đâu, chỉ nghe Bửu Bửu nói tự nhiên :

- Chứ không phải ngươi nói tê giác xanh làm cho ta toi mạng sao? Cho nên hôm qua ta vô phòng khách điếm đã quăng nó ra ngoài cửa sổ. Hôm nay đi tìm không thấy, có lẽ bị chó tha đi mất rồi.

Phương Tự Nhu không biết phải nói với hắn thế nào, chỉ thở dài nói :

- Tê giác xanh là di vật của mẫu thân ngươi, đem quăng bỏ không phải là thất kình đó ư?

Tần Bửu Bửu nghiêm nghị nói :

- Thất phu vô tội, hoàn bích kỳ tội. Gia gia từng cáo giới ta, nếu như nó có thể làm hại đến sinh mạng của ta thì nên quăng bỏ nó đi, để cho những ai thèm nó chảy nước dãi sẽ như chó cắn chó.

Phương Tự Nhu nản chí nói :

- Phụ thân ngươi thật là ngươi kỳ cục, nhưng đối với ngươi thì thương yêu hết mình.

Gương mặt của Bửu Bửu tràn đầy kiêu hảnh. Phụ thân bị coi là "kỳ cục" hắn không cho đó là ngang bướng, mà còn cảm thấy rất vinh hạnh. Nhìn ra giang hồ có mấy ai được danh hiệu này.

Im lặng ăn xong bữa sáng, Phương Tự Nhu uống ngụm trà nói :

- Hôm nay không có việc gì nên về đi, đại ca ngươi rất lo lắng.

Tần Bửu Bửu le lưỡi nói nhỏ :

- Không đâu!

Phương Tự Nhu cười nói :

- Ngươi lưu lạc giang hồ hơn hai tháng, hôm nay quay về đại ca ngươi chắc vui mừng khôn siết. Không trách ngươi giả mất trí nhớ để tác kịch đùa với ba vị tiểu tăng đâu.

Tần Bửu Bửu lắc đầu lia lịa nói :

Đại ca nói nhất định nhốt ta trong nhà gạch nửa tháng, xây mặt vào tường để nhớ sửa sai.

Thấy thú vị quá, Phương Tự Nhu đề nghị nói :

- Tại sao không về Thiếu Lâm tự, sau đó một thời gian sẽ về Kim Long Xã?

Tần Bửu Bửu lắc đầu càng quyết liệt nói :

- Càng thê thảm hơn. Đại hòa thượng thúc thúc sẽ nhốt ta trong nhà một tháng tụng kinh sám hối.

- Ha ha ha...

Phương Tự Nhu bỗng cười to chỉ vào Bửu Bửu nói :

- Đáng đời, ngày thường ham phá phách người ta, bây giờ nếm mùi khổ sở không nơi nương tựa.

Tần Bửu Bửu chống chế nói :

- Lão ngoan đồng!

Đại hiệp đạo oai danh lẫy lừng nơi đại sảnh cười nói chế nhạo như trẻ con, chọc cho mọi người chú ý. Nay được Bửu Bửu nhắc nhở Phương Tự Nhu cảm thấy hơi quá đáng, ho khan một tiếng, Phương Tự Nhu nói :

- Ngươi không chỗ nương tựa thì chỉ có cách đến nhà ta ở.

Trề cái miệng, Bửu Bửu khinh thường nói :

- Lão tặc có cái gì mà chơi chứ? Ngươi có thể đáp ứng những nhu cầu của ta không?

Phương Tự Nhu le lưỡi, có vẻ không vui :

- Tùy ngươi vậy, bây giờ ngươi không còn sợ nguy hiểm nữa, có thể đi khắp nơi.

Tần Bửu Bửu đứng dậy cung tay nói :

- Cảm ơn hộ vệ bấy lâu, xin tạm biệt!

Để nén bạc trên bàn trả tiền.

Phương Tự Nhu lấy mắt nhìn Bửu Bửu đi ra, trong lòng cảm thấy kỳ lạ :

- Bửu Bửu không biết làm cái trò gì, nói đi là đi, lại không đi ngõ Cao Sơn, cũng không về phía bắc Kim Long Xã, hắn muốn đi đâu? Để hắn một mình đi phiêu bạc giang hồ vậy được sao? Không được, thôi thì ta hãy thay mặt Vệ Tử Y đến dẫn hắn về, cái đứa chuyên gây rắc rối này chỉ có Phiêu Dã Tử mới trị được hắn. Nói không chừng Phiêu Dã Tử hiện đang trên đường đến đây.

Phương Tự Nhu đứng dậy đuổi theo, trong bụng thầm oán trách :

"Xem như ta nợ hắn, đem hắn bàn giao cho Phiêu Dã Tử an toàn là kể như trả xong nợ".

Nghĩ xong, hướng về phía Bửu Bửu vừa đi khuất đuổi theo.

Nhưng...

- Hầy! Tội nghiệp, tội nghiệp!

Tần Bửu Bửu núp ở trên nóc nhà khách điếm cười hì hì nói :

- Phương đại hiệp, ngươi bám theo sau ta không tiện lắm, tốt hơn là ngươi đi trước.

Còn việc ngươi đi đâu thì không can hệ gì đến ta.

* * * * *

Tần Bửu Bửu lên ngựa chạy trên đường không nghỉ, tránh con đường đại lộ đi Hà Nam, vòng qua khúc quanh Đồng Quan đến Thiểm Tây, tới Hán Thủy, bỏ ngựa lên thuyền đến Hồ Bắc lão hà khẩu. Vì đi quá gấp nên thể xác và tâm thần đều uể oải.

Chưa đến một ngày, đã đi đến Hán Khẩu. Ở đây quan cảnh náo nhiệt phồn hoa, xua đi bớt nỗi cô tịch và cái khô khan lúc lên đường. Trên một quán khách điếm, cho cái bao tử nhiều ngày bị thiệt thòi dùng một bữa ăn ngon, tắm rửa xong ngã lưng xuống nghỉ.

Ở thị trấn lớn, bất luận ngày hay đêm cũng náo nhiệt, tấp nập. Khách điếm, trà đình rất nhiều, gánh hàng rong trên lề đường cũng nhiều. Có người đi bán

dọc theo đường, có người bày bán ở mé sông, hình thành một bức tranh Du Lạc viên.

Tần Bửu Bửu tự bản thân cảm thấy lạ. Mỗi khi thấy tình cảnh bá tánh tự túc an lạc, hắn vui mừng, trong lòng như rạng sáng. Cho nên lúc nào tinh thần bực bội, hắn liền chạy ra ngoài dạo chơi.

- Bình!

- Ấy da!

- Xin lỗi, xin lỗi!

Đi đường không dòm phía trước, đôi mắt nhìn trời nhìn đất. Tần Bửu Bửu bị một người mười sáu, mười bảy tuổi mạnh mẽ, mặt mày thâm đen đụng nhằm muốn bể đầu, chân đứng không vững, tạm ngồi xuống đất.

- Xin lỗi, xin lỗi, ta quá vô ý!

Thiếu niên đen xì đỡ Bửu Bửu lên, miệng không ngớt xin lỗi.

Tần Bửu Bửu chỉ biết nói :

- Thôi không sao, sức mạnh không bằng ai, đành thua người.

Thiếu niên đen xì dường như thấy chưa hết lỗi, cười lộ hàm rằng, cung tay lễ phép cáo lỗi với Tần Bửu Bửu. Bửu Bửu cũng đáp lễ, song liền chia tay Gặp nhau ngẫu nhiên, Tần Bửu Bửu chỉ cảm nhận gã đó quen quen, nhưng cũng không để ý lắm, trong lòng tính toán hành động từng bước kế hoạch, đến trời tối mới về khách điếm.

Đêm khuya người vắng, dễ nhớ người thân...

Tần Bửu Bửu mấy ngày nay vội vã đi đường không ngừng, lẽ ra nên ngủ bù mấy ngày. Nhưng bữa nay hắn lại vô cùng nhớ Ngộ Tâm đại sư và Vệ Tử Y, cũng nhớ luôn Minh Trí, Minh Lý, Minh Nguyệt và chúng tăng Thiếu Lâm tự. Nhớ đến quần hùng Kim Long Xã và Phương Tự Nhu vì báo ân mà theo bảo hộ mình.

- Tung, tung, tung!

Từ xa vọng lại tiếng trống điểm sang đã canh hai rồi.
Bỗng tiếng người nhốn nháo lên :
- Bắt trộm... bắt kẻ cướp... bắt trộm... bắt kẻ cướp...
Tần Bửu Bửu mơ màng đang sắp vào giấc điệp, ngồi dậy nói lầm bầm :
- Ta không nghe thấy, ta không nghe thấy, ta không nghe thấy.
Tần Bửu Bửu liền dậy mặc áo quần đàng hoàng, mở cửa sổ ra, thấy ngoài cửa ánh đèn rực sáng, di động, thanh thế dồn dập, liền hiểu ra người bị trộm là một tay đại phú hộ. Gia đinh vâng lệnh rượt bắt trộm, một tên tổng quản chỉ độ trung niên chỉ huy mười tên gia bộc tìm kẻ trộm khắp nơi.
Có được đám đông để xem, Bửu Bửu cũng vì thế mà không ngủ được, nói thầm :
"Kẻ trộm được ung dung ra khỏi thôn, bản lãnh cũng chẳng tầm thường. Cái cách truy lùng này, trừ phi hắn bị trọng thương, nếu không thì không có tác dụng gì cả.
Ngược lại, cái gã trộm này cũng kém cõi, đến nhà dân ăn cắp đồ mà để bị phát giác nhất định là tên không sành sỏi. Nếu không thì học nghề chưa thạo mới nửa mùa thì ra làm ẩu. Cái công phu như vậy so với Phương Tự Nhu vào hoàng cung như vào chỗ không người, thật là kém cõi vô cùng, chỉ đáng gọi là mậu tặc".
Vị tổng quản nghe người tùy tùng vế báo, cúi đầu suy nghĩ, rõ ràng kết quả truy lùng quả y như dự đoán của Bửu Bửu. Kẻ trộm không phải là kẻ mà họ có thể ứng phó nổi. Bỗng nghe tổng quản lớn tiếng nói :
- Kẻ trộm có thể trốn ở trong nhà dân hoặc khách điếm Trấn Hưng. Lý Thất bọn ngươi mỗi người dẫn thêm bốn người chia nhau đi lùng xét nhà dân. Lưu Tử Dẫn bọn ngươi và ta vào khách điếm tra hỏi.
Mười mấy người thản nhiên cúi người vâng lời.
Tần Bửu Bửu thấy vậy cứ lắc đầu nói thầm :

“Bọn gia bộc nhà phú hộ này ngày thường tác oai tác quái, cho đến ban đêm cũng làm phiền nhiễu bá tánh. Chủ nhân của họ chắc là có giao hảo với quan gia mới dám to gan lớn mật đi lùng xét nhà dân”.

Tròng mắt xoay tròn, Tần Bửu Bửu nảy ra một ý định, bèn đóng cửa sổ lại, lên giường ngủ.

“Bình bình. Bình bình” tiếng đập cửa. Ấy da, ấy da! Tiếng than phiền không ngớt vang lên. Ai đó tánh nóng thì sẽ va chạm, không dám chống cự thì chửi sau lưng cho hả giận. Người giang hồ thì không chấp nhận cho ai sỉ nhục, nếu họ có vài chiêu có lẽ những tên gia bộc ấy sẽ kêu trời như bọng.

Gương mặt của chưởng quỷ tiệm rất khó coi, dám giận nhưng không dám nói.

Cứ dẫn đường cho họ đến phòng của Tần Bửu Bửu ở, gõ cửa thật lâu không thấy trả lời. Quản gia bực bội muốn phá cửa, chưởng quỷ vội ngăn chận nói :

- Thân gia gia, trẻ con mê ngủ không dậy, để ta gọi thêm vài tiếng.

- Thằng bé!

Thân tổng quản do dự hỏi :

- Bao nhiêu tuổi? Thân hình cao lớn hay lùn xịt?

Khi đó chưởng quỷ mới nở nụ cười nói :

- Trên dưới mười tuổi có bao lớn, còn nhỏ mà! Ý mà Thân gia gia muốn...

Thân tổng quản khoát tay nói :

- Là thằng bé thì không cần xét, đi tới chỗ khác.

Mọi người đi chưa được hai bước thì cửa phòng mở cái két. Bửu Bửu tằng hắng nói :

- Nô tài to gan, đứng hết lại cho ta xem nào!

Tần Bửu Bửu tính giả vờ ngủ, đợi bọn họ lại đặng quậy chơi cho vui, không dè bị tiếng nói của chưởng quỷ nên Thân tổng quản bỏ đi không vào. Bửu Bửu chỉ còn cách dứt khoát phải khiêu khích.

Thân tổng quản giật mình, bình thường ai mà dám nạt hắn như vậy. xoay người thấy đúng là đứa trẻ quí phái, ngơ ngẩn giây lát, xong lễ phép nói :

- Tiểu công tử, ngươi gọi ta đó ư?

Mấy ngày nay Bửu Bửu đã quen thấy người lạ khi nhìn hắn thì ngơ ngẩn :

- Bọn ngươi dựa vào thế lực của ai, nửa đêm đến phiền nhiễu giấc ngủ thiên hạ.

Thiếu gia đang cùng Chu tiểu thư ngâm thơ vọng nguyệt, bọn ngươi làm như gà kêu chó sủa làm cho cô ta sợ chạy mất, bây giờ phải bồi thường ta như thế nào đây?

Thân tổng quản nghe vội nói :

- Chu tiểu thư là ai? Đến phòng ngươi khi nào? Vóc dáng cao lớn hay ốm yếu?

Tần Bửu Bửu buộc miệng cười nói :

- Chu tiểu thư là cành vàng lá ngọc, nữ tử của Chu công công, học thức uyên thâm. Lúc nãy đã gặp ta trong mộng. Cầm, kỳ, thi, họa không thứ nào không tinh thông, người đẹp như vậy dáng vẻ dĩ nhiên dịu dàng, xinh đẹp.

Thân tổng quản bỗng không vui nói :

- Thì ra tiểu công tử đùa cợt với ta?

Tần Bửu Bửu lại nổi nóng nói :

- Thiếu gia chưa tỏ ra giận dữ ngươi lại muốn giành làm trước. Thiếu gia rất muốn biết bọn ngươi là ở cái hang nào bò ra vậy, hiếp người lành sợ kẻ ác!

Thân tổng quản lúc này không thể nhịn được, cũng không thể trước mặt thuộc hạ mà chịu lép mãi, nạt nói :

- Đại huynh của ta giàu nhất phương nam. Ngươi là con nít miệng còn hôi sữa đừng cậy vào cái miệng lẽo mép.

Tần Bửu Bửu lắc đầu nói trong giận dữ :

- Bộ mặt ỷ thế của ngươi đã phơi bày. Xin hỏi Thân gia gia, quý phủ đã xảy

ra chuyện gì?

Thân tổng quản cảm thấy cái vị tiểu công tử này rất khó ứng phó, nói chuyện tức chết người thôi, khi không lại trở giọng hỏi tử tế, bèn nói :

- Bị tặc tử lấy mất một chiếc ngọc long bôi.

- Ngọc long bôi?

Tần Bửu Bửu giật mình nói :

- Ngọc long bôi trên ấy điêu khắc hình rồng tinh xảo, chắc là người thợ giỏi làm lấy?

- Đúng vậy.

Thân tổng quản lời nói có vẻ vô cùng kiêu ngạo :

- Trong thiên hạ tất cả chỉ có tám cái Ngọc long bôi. Đại huynh ta được bốn cái, ngươi còn nhỏ mà kiến thức lại rộng đấy chứ?

Tần Bửu Bửu vốn cố ý gây chuyện, lại nói :

- Có chi mà quí hiếm? Chẳng qua gặp gió giàu nhanh, rồi lấy làm tự mãn đấy thôi!

Thân tổng quản giận dữ thành cười nói :

- Ngươi nhỏ mà nói chuyện tức chết người được. ta không có thời giờ trao đổi với ngươi đâu!

Tần Bửu Bửu không màn nói :

- Cho tới trẻ con mà không tranh luận nổi, không sợ thuộc hạ về sau không phục tùng ngươi sao?

Thân tổng quản cười gượng :

- Ngươi dường như rắp tâm kiếm chuyện?

- Đúng vậy!

Tần Bửu Bửu nói gọn gàng, không chối từ nói :

- Bọn ngươi làm ta mất giấc ngủ, nhưng ta xưa nay hễ mở mắt là muốn gây chuyện. Lấy bọn ngươi mở hàng để mọi người cùng chúc mừng.

Thân tổng quản không để ý cười to lên :
- Ngươi biết võ? Trẻ con, ngươi là cậu ấm của nhà ai bị cưng chiều nên hư mất rồi, bây giờ chạy trốn ở đây?
Tần Bửu Bửu lớn lối hỏi :
- Chuyện của thiếu gia ngươi không đủ tư cách hỏi. Không biết võ công vẫn có thể dạy được ngươi. Ta hỏi người chủ gia ngươi vốn có bốn chiếc Ngọc long bôi, tại sao chỉ bị kẻ trộm lấy đi có một cái?
Thân tổng quản bị một đứa nhỏ kêu lên gọi xuống, thật là không biết bưng cái mặt để đâu, giận dữ nói :
- Thân gia gia không cần nói cho ngươi biết, còn ngươi có tài nghệ gì thì cứ trổ tài đi, nếu không thì dẹp qua một bên.
Tần Bửu Bửu gương mặt có vẻ lạ lạ, dường như cảm thấy đối phương thật vô lý, nói :
- Ngươi trước cung kính, sau ngạo mạn, lo giữ thể diện, phong độ khiếm nhã. Thái độ trước sau bất nhất, đúng là tiêu chuẩn nô tài, nghiên cứu học thuyết Kiến phong chuyển dữ (theo chiều gió) rất sâu sắc kính phục, kính phục! Chủ gia ngươi quá đa nghi, lại là hộ bộ giữ của, sợ một ngày nào đó đạo tặc mò đến lấy mất hết cho nên đem bốn cái Ngọc long bôi chia ra cất, có phải không? Còn cái kẻ cắp cũng ngu quá, tại sao lại chỉ tìm được có một cái thì đã bị người ta phát hiện rồi.
Bửu Bửu lúc thì cố ý đùa cợt bắt chẹt, khi thì học cái giọng người lớn lên lớp trẻ con, sau cùng đối với tên trộm vừa tiếc rẻ vừa khi dễ, nhất thời làm cho tên tổng quản không biết đâu mà mò.
Thấy mọi người vì sự phe phán của mình mà lặng thinh đến ngẩn người, Tần Bửu Bửu lại nói đùa :
- Xem ra ta đoán không sai, gia chủ của ngươi đối với các ngươi rất là tệ bạc, bọn ngươi trong lòng cũng rất bất mãn, chỉ vì thấy có thể lấy oai trước

dân lành cho nên ráng nhẫn nhịn. Nếu như có một ngày nào đó vì muốn làm vừa lòng chủ, cho dù có bị thiệt thòi, có đi vơ vét, thì trên chủ gia dưới là các ngươi cũng oai phong đấy chứ!

Thân tổng quản mặt tái xanh, giận dữ nói :

- Hừ! Tiểu tử to gan thật, phụ thân ngươi có là nhất phẩm đại quan ngươi cũng không nên bướng bỉnh như vậy.

Tần Bửu Bửu cười khúc khích.

Thân tổng quản giận gào to lên :

- Ranh con, được voi đòi tiên, được một đòi mười. Người đâu! Bắt lấy hắn cho ta!

Mấy tên nô bộc thấy đứa nhỏ được nước làm tới, khi có lệnh của tổng quản liền nhào tới :

- Khoan đã!

Tần Bửu Bửu muốn ra tay, bỗng nghe một tiếng hét như sấm vang lên. Mấy người nô bộc cũng đều sựng lại, làm cho trò đùa của Bửu Bửu mất hứng.

Hất cái mặt lên định cho người nhúng mũi vào chuyện thiên hạ một bài học, nhưng nhìn kỹ lại thì ra là gã thiếu niên đen xì hôm qua đụng phải nhau ở giữa đường nên bất chợt giật mình.

Thiếu niên đen xì tưởng đứa trẻ bị hàm oan, nên nạt kêu bọn họ ngừng tay, còn đứa trẻ thì nhìn hắn trân trân, tỏ vẻ không vui, mà dường như còn trách hắn nhúng mũi vào việc người khác. Nhìn rõ mặt mũi đứa trẻ hắn cũng giật mình.

Thân tổng quản thấy người, vừa đến cũng lại là kẻ nhỏ tuổi, giận dữ nói :

- Cái thằng quỷ đen này lại xía mỏ vào, kêu ầm ỉ lên, bộ hết chỗ chơi rồi hả?

Thiếu niên đen xì nói nghiêm chỉnh :

- Ta không muốn thấy các ngươi đông như vậy mà ăn hiếp đứa bé, có mắc cở không?

Thân tổng quản nghe giọng nói của hắn, cố nén giận nói :
- Toàn là do cái thằng trẻ còn hôi sữa thối kia gây ra cả, lại còn nói hỗn láo, tức chết được đi thôi!
Thiếu niên đen xì không hiểu sự tình nên chen chân vào, lấy làm lạ nhìn Bửu Bửu.
- Đúng vậy!
người đông càng có dịp quậy, Tần Bửu Bửu cố ý khoái chí nói :
- Những tên nô tài này nửa đêm la lối tầm bậy, làm người đẹp trong mộng của ta biến mất, dĩ nhiên bọn họ phải ở lại đây đùa với ta để đền đáp. Còn ngươi huynh đệ đen xì kia, ngươi làm ta cụt hứng, thì tính bồi thường chi đây?
Thiếu niên đen xì không biết tính sao, cứ lấy mắt nhìn trân trân Bửu Bửu.
Tần Bửu Bửu cảm thấy gã thiếu niên này vô vị quá, xoay tròn đôi mắt nói :
- Thân gia gia, khi nãy nghe ngươi nói vóc dáng của kẻ cắp Ngọc long bôi rất cao lớn. Ngươi xem vóc dáng của vị quỷ đen này có giống kẻ cắp ấy không?
Thân tổng quản nghĩ kẻ lấy trộm dám vào nhà đại phú toàn thân còn nguyên vẹn đào thoát được không thể nào là đứa thiếu niên mười bảy tuổi cho nên đối với thiếu niên đen xì chỉ có giận chứ chưa có nghi ngờ, nay được Bửu Bửu nhắc nhở, bèn ngắm nhìn kỹ lưỡng thiếu niên đen xì, cảm thấy rất giống nhưng không dám cả quyết.
Thiếu niên đen xì không ngờ việc làm đầy hảo ý của mình lại bị phải mang vạ vào thân, gương mặt như đồng đen giận phát đỏ lên, tức giận nhìn Bửu Bửu lại thấy hắn thật dễ thương nhưng lại quá tệ.
Nhìn gương mặt thiếu niên đen xì một hồi, Tần Bửu Bửu cười khúc khích :
- Ngươi tức giận đó phải không? Đáng tiếc ngươi thực là đen, xem không rõ mặt có phải giận là đỏ lên hay không?

Không để cho thiếu niên có cơ hội phát ngôn, Tần Bửu Bửu hướng về tổng quan nói :

- Thân tổng quản là người biết phải quấy, dĩ nhiên không bao giờ căn cứ vào vóc dáng tương tự để lại đổ lỗi cho người ta, cũng có thể xin vị đại ca đen xì cho bọn ngươi vào phòng khám xét, mọi việc sẽ rõ ràng thôi.

Thân tổng quản lúc này mới thấy đứa trẻ này rất hiểu ý người, dĩ nhiên là làm theo lời hắn, nên nói với thiếu niên rằng :

- Tệ phủ đêm nay bị trộm mất một chiếc Ngọc long bôi, khổ nỗi tìm không ra tung tích kẻ trộm, cho nên hoài nghi hắn trốn vào nhà dân hoặc khách điếm. Ngươi có thể theo bọn ta vào phòng lục xét không?

Thiếu niên đen xì đứng trong tư thế trông rất hiên ngang, nói rằng :

- Bọn ngươi là quan gia ư? Tại sao dám ngang nhiên khuấy nhiễu bá tánh?

Thân tổng quản gượng cười nói :

- Đại huynh ta ở phương nam nha phủ không khác gì quan gia, bộ ngươi sợ ta xét ra tang vật?

Tần Bửu Bửu châm thêm dầu nói :

- Đúng, ta nói cho hắc huynh nghe, nhượng bộ chút giải hòa khí bình yên, nếu không làm sao kết thúc câu chuyện.

Thiếu niên đen xì dậm chân nói :

- Được, nếu lục không có gì ta sẽ cho các ngươi từng người bò như chó.

Tần Bửu Bửu làm như tốt bụng, phụ họa nói :

- Đúng, ta làm nhân chứng, tuyệt không thiên vị bất cứ bên nào.

Thiếu niên đen xì lấy mắt giận dữ nhìn hắn, Bửu Bửu không thèm để ý.

Thân tổng quản dẫn người vào phòng thiếu niên đen xì, Tần Bửu Bửu dĩ nhiên cũng đi theo vào, có điều vóc dáng thiếu niên rất giống kẻ trộm nên Thân tổng quản căn dặn thuộc hạ phải lục xét cho cẩn thận.

Thiếu niên đen xì đứng như khúc gỗ trước cửa vào. Tần Bửu Bửu ngồi trên

ghế luôn mồm ca vài bài ca, để cho bọn họ thảnh thơi một chút. Khẩn trương quá làm được việc gì đâu, thỉnh thoảng lại liếc nhìn sắc mặt của thiếu niên đen xì.

Bửu Bửu không thích những ai đối với hắn như khúc gỗ, nói thầm :

"Quạ đen này trông cũng oai, xem thiếu gia đây dạy ngươi như thế nào nha!"

Thân tổng quản ra khẩu lệnh nói :

- Xét cho kỹ, dưới giường, trên trần nhà, bất cứ ngỏ ngách nào cũng không bỏ sót.

Thiếu niên đen xì ngẩn người nói :

- Thân tổng quản, ngươi làm như khẳng định đồ vật nhất quyết ở trong phòng ta, không chừng tên trộm đang cười ngươi khờ khạo, đã lôi đồ đi ra ngoài thành từ khuya.

Tội cho ngươi còn ở đây làm việc không công vô tích sự. Thân tổng quản nghĩ cũng đúng, Tần Bửu Bửu thì nghĩ khác nói :

- Thân gia gia đừng bị lừa, tôn phủ tài nhiều, thế to, bên ngoài đã có người khác khám xét, nếu phát hiện nhân vật khả nghi nhất định sẽ đến báo cáo. Hơn nữa, Thân gia gia đã khổ cực nửa đêm rồi chỉ thấy có vóc dáng thiếu niên này giống kẻ trộm hơn hết? Thân gia gia nên nhớ thả cọp thì dễ, bắt cọp thì khó. Đêm nay phải xét rõ ràng mới được, tốn chút thời gian còn hơn là chuyện qua rồi hối hận.

Suy nghĩ một hồi, Thân tổng quản lại quyết định xét cho kỹ mới an tâm.

Thiếu niên đen đến bên cạnh Bửu Bửu vẻ ngạc nhiên nói :

- Ngươi và ta có thù chăng? Hay là vì ban ngày ta sơ ý đụng phải ngươi...

Tần Bửu Bửu cắt lời nói :

- Ta không phải là kẻ hẹp hòi như vậy, vả lại chuyện ban ngày hôm nay đôi bên chúng ta đều có lỗi. Một đứa đi đường không để ý, một đứa đi hùng hổ,

không ai tránh được. chỉ vì bị quấy rầy không sao ngủ được, thôi thì tất cả cùng làm trò chơi.

Ta xúi với Thân tổng quản phá chuyện của ngươi, ngươi cũng có thể trả đòn lại ta một miếng. Ai bảo ngươi im lặng để chịu thiệt? Nếu như ngươi thiếu tài nghệ biểu diễn thì hãy xem ta biểu diễn đây!

Hắn nói rất nhỏ, Thân tổng quản đứng xa nên không nghe được. thiếu niên đen nghe vậy trợn mắt nghiến răng nhìn trân trân Bửu Bửu giống như nhìn quái vật. Tần Bửu Bửu không chịu thua, đôi mắt càng mở to nhìn lại, thiếu niên đen nói :

- Ta có nghe sư phụ ta nói, có một đứa trẻ không ai biết có phải là người võ lâm hay không, nhưng mà làm việc luôn gây bất ngờ, khó mà lường trước được. Nếu đây không phải là phương bắc thì ta nhận ngươi là hắn vậy!

Tần Bửu Bửu trợn mắt nói :

- Ta là ta, sao mà như hắn được!

thiếu niên đen cười cười vô cùng thú vị nói :

- Đáng tiếc là ta chưa thấy hắn lần nào.

Tần Bửu Bửu mang máng nhớ ra, nhìn thiếu niên đen với vẻ thần bí nói :

- Thân tổng quản, kẻ trộm Ngọc long bôi chính là vị thiếu niên đen này!

Tất cả đều không hiểu gì, nhìn hắn. Thân tổng quản nói :

- Trong phòng xét không thấy Ngọc long bôi, ngươi có gì chứng minh hắn là người đánh cắp?

Tần Bửu Bửu cười hì hì nói :

- Vừa rồi hắn nói nhỏ bên tai ta, cười ngươi khờ dại, khoe hắn cất giấu tang vật rất hay Ta thấy Thân gia gia cực nhọc suốt đêm mà chẳng thu hoạch gì trong lòng không cam cho nên mới nói thực tình với ngươi.

Thiếu niên đen đứng dậy giận dữ nói :

- Trẻ con miệng mồm đen đỏ, ngậm máu phun người, thật quá độc ác. Ta có

nói chuyện ấy bao giờ, ngươi chỉ ham đùa, không nghĩ đến sinh mạng người, xem ta dạy cho ngươi một bài học?

Tần Bửu Bửu thấy hắn muốn ra tay, nạt rằng :

- To gan! Ta có bằng chứng, ngươi la ó om xòm gì vậy?

Thiếu niên đen nổi giận quát :

- Tốt nhất đem bằng chứng ra, nếu không ta đem ngươi quẳng xuống sông Trường giang để tẩy não.

Tần Bửu Bửu nói :

- Ngươi quá nóng nẩy, nhất định là thất bại so với phụ thân ngươi, kém đến hơn mười vạn tám trăm lần.

Thiếu niên đen thấy Bửu Bửu đầy tự tin có phần lo lắng, nhưng làm ra bình tĩnh :

- Miệng nói không hại chết người, ngươi chỉ biết nói bậy, bằng chứng đâu?

Tần Bửu Bửu cười thần bí, hỏi Thân tổng quản :

- Thân gia gia, cái Ngọc long bôi bao lớn?

Thân tổng quản bị hắn làm mơ hồ, chỉ nói :

- Cỡ một tấc, nhỏ mười phân, xinh xắn dễ thương. Những tay đại phú gia đấu tranh giành thu làm của.

Gục gặc đầu, Tần Bửu Bửu không nhìn đâu hết, đôi mắt tinh quái ngắm nhìn toàn thân thiếu niên đen từ trên xuống dưới, từ trái qua phải. Thiếu niên đen bị hắn nhìn đến sượng sùng, bất chợt phát nạt to lên :

- Thật là đứa bé vô giáo dục, nhìn người như thế kia ư?

Tần Bửu Bửu không để ý, cuối cùng đưa ánh mắt như dán dính vào trên tóc thiếu niên đen, cười nói :

- Tóc của ngươi rất kỳ lạ, trong ấy dường như có cất giấu cái gì đó.

Lời nói làm cho người trong cuộc thức tỉnh. Thân tổng quản và mọi người đều nhìn búi tóc của thiếu niên đen, ho một tiếng :

- Lên, đừng để hắn chạy!

Tôn phủ gia nô bao vây lấy thiếu niên. Thiếu niên bên trái tung ra một quyền, bên phải một cước, người nhà Tôn phủ người ngã bên đông, kẻ ngã bên tây. Thân tổng quản chịu không nổi đến mười chiêu. Thiếu niên thừa cơ nhảy ra, thuận tay kéo Bửu Bửu cùng đi. Bửu Bửu vẫy vùng la lớn lên :

- Cứu ta với... ai đến cứu ta... hắn muốn giết ta... ta...

tiếng nói càng lúc càng xa, cho đến khi không còn nghe được nữa.

Trong đêm tối, thiếu niên đen tay trái nắm chặt Tần Bửu Bửu. Trên đường đi Bửu Bửu kêu la inh ỏi, làm cho người của Tôn phủ phái ra can thiệp. Thiếu niên dùng tay phải chống đối quyết liệt mới thoát được ra ngoài.

Không còn gì để đùa nữa, Tần Bửu Bửu cười thỏa thích nói :

- Thôi được, trò chơi kết thúc rồi. Ngươi có thể buông tay ta ra.

Thiếu niên vừa tức giận nắm chặt lấy Bửu Bửu. Bửu Bửu kêu đau một tiếng nói :

- Ta không chạy đâu, buông ta ra, nắm chặt quá ta bị đau!

Hừ một tiếng, thiếu niên đen nói :

- Ngươi cũng biết đau nữa ư? La inh ỏi để dẫn đến bọn ta đánh nhau. Người bị đánh không biết đau ư?

Tần Bửu Bửu nói nghiêm chỉnh :

- Bọn nô tài nhà Tôn phủ này thường vô cớ xòe tay xin tiền của bá tánh, tác oai tác quái. Ngươi có võ công, dạy cho bọn họ một bài học để bá tánh hả giận cũng nên đó.

Thiếu niên đen nói :

- Trong khách điếm, người giang hồ không chỉ mình ta, tại sao cứ tìm đến ta?

Tần Bửu Bửu làm giọng dạy đời của người lớn nói :

- Người học võ ngẫu nhiên chủ trì chánh nghĩa bộ không đáng hay sao?

Người thối thác đủ thứ, cằn nhằn đủ điều, sư phụ ngươi dạy ngươi như thế nào? Chỉ dạy ngươi làm thế nào để ăn trộm đồ ư?

Thiếu niên đen tay nắm càng siết mạnh, Tần Bửu Bửu kêu to :

- Ngươi đường đường nam tử mà hẹp lượng còn thua con kiến. Chỉ biết cậy sức mà hiếp kẻ yếu.

Hơi nới tay, thiếu niên đen cười nhạt :

- Bề ngoài ngươi đáng yêu thật nhưng tâm địa thì xấu vô cùng. Toàn bắt chước cái thứ hại người.

"Chà" một tiếng. Tần Bửu Bửu cười nói :

- Những nô tài đó không hại được ngươi chết đâu. Ta cũng biết ngươi càng không bao giờ giết họ.

Thiếu niên đen nói :

- Bây giờ ngươi có nói gì ta cũng không nghe. Ta sẽ dạy cho ngươi một bài học.

Tần Bửu Bửu hăm hở, vô cùng hiếu kỳ nói :

- Ngươi dạy ta như thế nào. Ngươi dám không? Ngươi cẩn thận, sư phụ lột da ngươi ra đấy!

- Thử thử xem là biết!

Thiếu niên đen bỗng ngưng kéo Bửu Bửu lại nói :

- Ngươi mấy lần nhắc đến sư phụ ta, hay là ngươi đã quen biết ông ta?

Gục gặc đầu, Tần Bửu Bửu thở dài nói :

- Ngươi buông tay ra để ta nghỉ ngơi giây lát sẽ nói.

Thiếu niên đen dốc tâm trả thù :

- Không được, bọn ta phải lên đường, nói mau!

Tần Bửu Bửu trợn mắt giận nói :

- Ngươi đi một bước, ta phải đi hai bước mới theo kịp. Ngươi rắp tâm để ta mệt chết?

Thiếu niên oai vệ nói :

- Đó là dạy ngươi học đó. Nếu không nói ta càng chạy nhanh hơn!

Cá tánh nổi lên, Tần Bửu Bửu ương ngạnh nói :

- Thiếu gia không muốn chạy, ngươi muốn chạy thì cứ tự nhiên. Xin thứ lỗi ta không đi theo được.

Thiếu niên đen tính cũng không vừa, tay trái dùng sức kéo Bửu Bửu đi. Bửu Bửu đôi chân không động để hắn kéo. Gót giầy mài dưới đất, cười khúc khích nhìn trán của thiếu niên đổ mồ hôi, cảm thấy trò chơi này mới lạ thật nên trêu đùa nói :

- Ê, nếu như đôi giầy ta bị hư, phiền mua một đôi khác đền ta.

Bỗng sực hiểu ra, thiếu niên đen kinh ngạc nói :

- Ngươi có võ công?

Tần Bửu Bửu nói lấp lửng :

- Có học qua chút ít công phu thiên cân trụy, nhưng đáng tiếc không địch nổi sức mạnh của ngươi.

Thiếu niên đen nói :

- Không chịu nổi ngươi đâu. Hồi nãy ngươi cố ý để ta kéo ngươi ra?

- Dĩ nhiên!

Tần Bửu Bửu nói :

- Bây giờ có thể buông ta ra chưa?

Thiếu niên đen hầm hầm nói :

- Không buông!

Tần Bửu Bửu cũng hầm hầm :

- Nếu không buông tay, sau này gặp sư phụ ngươi, ta nói hắn sẽ đánh đòn ngươi trước rồi tính sau.

Thiếu niên đen tức cười nói :

- Sư phụ làm sao nghe chuyện cỏn con như vậy?

Bửu Bửu thật bất ngờ nói :

- Nói về vai vế, ta là sư thúc của ngươi. Ngươi vô lễ với sư thúc không đáng đánh đòn ư?

- Ha ha...

thiếu niên đen cười ôm bụng, nới tay Tần Bửu Bửu thừa cơ rút tay về. Một chặp sau, thiếu niên đen nói :

- Ngươi nói đi, sư phụ ta là ai?

Trề môi, Tần Bửu Bửu thong thả nói :

- Trừ Phương Tự Nhu là vị đại đạo ra, có ai dám dạy ngươi cái thứ mậu tặc vô tích sự chứ?

- Ngươi...

Thiếu niên đen kinh hồn, không đếm xỉa đến sự múa may của Bửu Bửu nói :

- Vậy ngươi vốn là ai? Tại sao lại biết sư phụ của ta là Phương Tự Nhu đại hiệp?

Tần Bửu Bửu không đáp, hỏi ngược lại :

- Ngươi hãy nói trước, những ngày trước đây ngươi chạy vạy cho ai?

Thiếu niên đen đầu óc rối loạn, chỉ nói xuôi theo :

- Thì là vị trẻ nhỏ thần bí nào ta đã nói đó, tên là Tần Bửu Bửu. Đại ca của hắn là Kim Long Xã Vệ Tử Y đại hiệp, là bằng hữu của sư phụ tạ Nửa tháng trước, hắn đến tìm sư phụ giúp hắn đem một cây ngọc như ý đến kinh thành Long môn tiêu cục đúng vào ngày mùng ba, đến nơi làm lễ chúc thọ trao cho Long Vân, nói là sư phụ lượm được. Nhưng mà hai tháng nay sư phụ đi làm việc ở bên ngoài, Tần Bửu Bửu mới trao cho lão bà, lão bà kêu ta đi giúp.

Tần Bửu Bửu thăm dò hỏi :

- Ngươi biết vị trẻ nhỏ ấy tại sao không đích thân đi trao không?

Cười cười, thiếu niên đen nói :

- Nói cũng lạ, Tần Bửu Bửu rõ ràng cũng đến kinh thành nhưng sao thích

gây thêm phiền toái, lại căn dặn đừng nói hắn trao chọ Ta chỉ biết y hẹn đến kinh thành, bỗng nhiên nhớ đến Tần Bửu Bửu rất thích chơi trò tác quái, thầm nghĩ không biết hắn có đừa giỡn gì ta không? Nên ta trà trộn trong đám đông đi chúc thọ, lại chợt thấy Vệ Tử Y và Thiếu Lâm chưởng môn song song ra phía sau nhà. Ta tò mò cũng đi ra nghe trộm mới biết ngọc như ý là lễ vật của Thiếu Lâm, có một vị tên Minh Nguyệt hòa thượng kể lại ngọc như ý bị mất như thế nào và nói Tần Bửu Bửu bị mất trí nhớ. Vệ Tử Y và Ngộ Tâm đại sư gương mặt biến sắc, vô cùng lo âu.

Tần Bửu Bửu thấy xót xa, "hầy" một tiếng khóc lên. Thiếu niên đen không biết ất giáp gì, hỏi :

- Ngươi khóc gì? Ta có ức hiếp ngươi đâu?

Một hồi lâu, lau nước mắt, tinh thần hơi dễ chịu. Tần Bửu Bửu hỏi :

- Ngươi ghê gớm thật, nghe lén mà không bị phát hiện.

Mặt ửng đó, thiếu niên đen nói :

- Ngộ Tâm đại sư và Vệ Tử Y mới ghê gớm, ta vừa tiếp cận cánh cửa, thì bị họ phát hiện ngay Ta chỉ còn cách nói theo lời Bửu Bửu dặn, bọn họ dường như trong bụng có nhiều chuyện nên không hỏi thêm.

Hừ một cái, Tần Bửu Bửu nói :

- Thiếu chút bị ngươi lừa rồi, thế nhưng tại sao ngươi lại ở đây?

Thiếu niên đen không đồng ý nói :

- Toàn là ngươi đặt vấn đề, ngươi còn chưa nói tên họ cho ta biết!

Tần Bửu Bửu giảo hoạt nói :

- Ngươi nhận thấy Tần Bửu Bửu rất tệ phải không?

Thiếu niên đen ngẫm nghĩ nói :

- Hắn có chút lí lắc, nhưng dù sao cũng tốt hơn ngươi nhiều.

Tần Bửu Bửu khoái chí cười :

- Ta lại tốt hơn ta nhiều ư?

Giật mình, thiếu niên đen không dám cả quyết :

- Ngươi...

Bắt đầu ngắm nghía Tần Bửu Bửu.

Tần Bửu Bửu nói thay cho hắn :

- Ta là Tần Bửu Bửu, Tần Bửu Bửu là ta.

Thiếu niên đen có cảm giác như bị lửa đốt, giận nói :

- Ngươi chính là người đó, tại sao lại làm thinh?

Tần Bửu Bửu cảm thấy rất kỳ lạ hỏi :

- Ta không quen biết ngươi, đồng thời cảnh ngộ hiểm nguy của ta vẫn còn đó, không cẩn thận sao được?

Thiếu niên đen nói :

- Cái việc tê giác xanh của ngươi bọn họ cũng biết rồi.

Tần Bửu Bửu đưa tay phải ra nói :

- Đưa đây!

Thiếu niên đen sửng sốt :

- Đưa cái gì? Cái sừng tê giác của ngươi không có ở trên người ta.

Tần Bửu Bửu trợn mắt nói :

- Đừng giả vờ dại khờ? Ngọc long bôi đem ra cho ta xem chút nào.

Thiếu niên đen giờ đây mới biết hắn thật sự là quỉ linh tinh, nhìn nhận nói :

- Ngọc long bôi ở chỗ ta thì đúng, nhưng tại sao lại phải cho ngươi mượn xem chứ?

Tần Bửu Bửu lắc đầu qua lại nói :

- Thứ nhất, sư phụ của ngươi và Vệ Tử Y là đồng lứa bè bạn, ta là huynh đệ với hắn, dĩ nhiên là đồng trang với sư phụ ngươi. Ta là sư thúc của ngươi, đồng thời Thiếu Lâm đời thứ mười bốn Minh Nguyệt nếu phân vai thì cũng phải gọi ta là sư thúc. Chỉ có điều ta không phải là người của Thiếu Lâm môn, cho nên khỏi phải ngại.

Tất cả đồng vai lứa gọi nhau như huynh đệ, bằng hữu. Nếu như ngươi không đem ngọc long bôi ra thì ta sẽ lấy quyền sư thúc ra lệnh. Ngươi không thể không đem ra.

Sư phụ ngươi cũng phải chiều theo ý tạ Thôi thì vui vẻ lấy ra cho ta chơi đi. Chúng ta đều là bằng hữu cũ mà. Thứ hai, ngươi học nghề chưa thạo, đã gây ra án. Nếu đêm nay rủi bị bắt và bị người ta tra hỏi biết là môn hạ của Phương Tự Nhu, không phải làm mai một danh dự của sư phụ ngươi xưa nay chưa từng thất thủ. Kỳ sau gặp sư phụ há chẳng bị hắn đuổi ngươi ra khỏi môn đường? Thứ ba,...

- Đủ rồi, đủ rồi!

Thiếu niên đen vội xin tha :

- Ngươi ngàn lần không nên cho sư phụ ta biết. Ta chỉ muốn thử xem ta học được tới đâu thôi.

Tần Bửu Bửu lại đưa tay phải ra nói :

- Đem lại, ta đếm tới bạ Một, hai...

- Đừng đếm nhanh như vậy!

thiếu niên đen cỡi búi tóc xuống, lấy ra cái Ngọc bội, nói :

- Đây, lấy đi. Cái long bôi này đã làm náo động cả một đêm.

Chén Ngọc long bôi được làm rất nhỏ và khéo. Ngọc trong ngần, tinh sảo, trên chạm khắc hình rồng xinh đẹp.

Tần Bửu Bửu nhận qua, giỡn đùa nói :

- Một cái chén bể? Nhà giàu ở trần gian lại tranh giành làm của, thật là cái chén dễ thương!

Thiếu niên đen không yên tâm nói :

- Ngươi không được nói với sư phụ chuyện đêm qua nhé! Cái chén này tặng cho ngươi.

Tần Bửu Bửu vô cùng thích thú nói :

- Xem ra sư phụ ngươi dạy ngươi cũng rất nghiêm, yên tâm đi, ta chỉ lừa ngươi thôi.

Ai mà đi vào chỗ ổ trộm đi nói chuyện nhỏ nhặt? Ta không bao giờ muốn mách chuyện tư của ai cả, nhưng mà ngọc bôi thật tặng cho ta ư?

Thiếu niên đen có cảm giác mình bị đần độn, nhưng lại thấy yên tâm, thở phào nói :

- Cái chén này uống rượu thì nhỏ, ta cũng chưa xuất đạo, thôi thì tặng cho ngươi.

Tần Bửu Bửu xoi bói nói :

- Ngươi cũng hơi dở, chỉ lấy một cái làm được gì?

Thiếu niên đen không muốn biện hộ làm gì nói :

- Sư phụ nói đúng. Trước mặt ngươi nói chuyện phải cẩn thận, để tránh bị móc ra nhược điểm.

Tần Bửu Bửu không cho là vậy, nói :

- Bản thân kém cỏi lại đem sư phụ ra đỡ.

Thiếu niên đen không thể không nói :

- Ta vốn không biết Tôn phủ có mấy cái Ngọc long bôi.

Bửu Bửu cười nói :

- Cho tới câu chuyện thầm kín của họ cũng chẳng biết, còn không sợ người ta cười, còn dám nói ra nữa.

Thiếu niên đen không ngờ nói chuyện cũng quá mệt, khó chịu nói :

- Ta là người qua đường, bỗng ngứa tay làm chơi, đâu có thời giờ tìm hiểu.

Tần Bửu Bửu bỡn cợt nói :

- Không rình mà cắp được, điểm này so với sư phụ ngươi thì hay hơn.

Đồ đệ đâu được ngang nhanh nói hay hơn sư phụ, thiếu niên đen vội nói :

- Ta chỉ may mắn gặp phải. nếu như sư phụ, bốn cái ngọc long bôi sẽ không bỏ sót cái nào.

Tần Bửu Bửu cười hỏi :

- Thôi vậy, vừa rồi ngươi nắm tay ta đau, bây giờ ta cũng làm ngươi đổ mồ hôi hột, coi như không ai thiếu ai. Ngươi võ ta văn, moi người có một cái hay, bất phân cao thấp.

Thiếu niên đen bị quấy phá mệt muốn nghỉ ngơi nói :

- Ngươi là mèo, đêm không ngủ cũng được. Ta thì mệt rồi.

Tần Bửu Bửu cười nói :

- Tuổi còn trẻ mà vô dụng đến thế, vậy mà cũng chọn cái nghề này.

Thiếu niên đen ngáp một cái nói :

- Ngươi đi chơi đi, ta không thể hầu ngươi nữa.

Kỳ lạ là lối đi của thiếu niên đen cũng cùng một đường với Tần Bửu Bửu.

Tần Bửu Bửu đi theo sau kinh ngạc nói :

- Ngươi chắc về sào tặc, tại sao lại đi lối này.

Thiếu niên đen lười biếng nói :

- Ta về quê thăm mẫu thân.

Tần Bửu Bửu ngớ ra nói :

- Ngươi nhà ở Giang Tây?

Gật gật đầu, thiếu niên đen bỗng xoay người nói :

- Ngươi theo ta làm gì? Ngươi nên về đi để bọn họ trông đợi.

Lắc lắc đầu, Tần Bửu Bửu nói :

- Tạm thời chưa về được, ta cũng muốn đi Giang Tây.

Thiếu niên đen hai tay chống nạnh, hầm hừ nói :

- Ngươi muốn đi đâu tùy ngươi, có điều đừng bám theo sau ta.

Tần Bửu Bửu tỏ vẻ không có cách gì nói :

- Ta không theo ngươi không được, ta cũng bất đắc dĩ thôi.

- Tại sao?

Thiếu niên đen nhớ đến hắn bắt bẻ nhiều chuyện ngán ngẩm nói :

- Không biết ngươi có lý do như thế nào, ta ghét ngươi bám theo ta, tạm biệt!

Nói xong hắn triển khai khinh công lao nhanh về phía trước. Hơn một giờ sau, thiếu niên đen tưởng đã bỏ xa Tần Bửu Bửu, mới đi thong thả lại, xoay đầu nhìn về đoạn đường đã đi qua, bỗng giật mình, thì ra Tần Bửu Bửu chỉ cách hắn chừng sáu bảy bước, cười lí lắc, làm cho hắn vừa sợ vừa giận. Thật không ngờ được môn khinh công của đạo hiệp Phương Tự Nhu lại không bỏ được Tần Bửu Bửu, đồng thời cách khoảng gần đến thế, hắn lại không cảm giác có người theo sát sau hắn. Cái môn khinh công của tiểu tử này cũng đáng sợ đấy.

Thiếu niên ta lại triển khai khinh công Phi điểu hành không, dùng đủ mười thành công lực để coi Tần Bửu Bửu có theo kịp không.

Có một tiếng cười lên và nghe tiếng nói thánh thót của đứa trẻ bên cạnh tai :

- Hắc huynh, cố sức lên. Công phu như vậy làm sao trở thành thiên hạ đệ nhất hiệp đạo được?

Thiếu niên đen nghe như tiếng sấm qua tai, mặc dù âm thanh hòa điệu như thế, hắn lại nghe như tiếng kêu của quỷ quái. Càng chạy nhanh hơn, công lực vận dụng hết mức, qua một giờ hắn cảm thấy mồ hôi đã ướt đẫm, hơi thở nặng như trâu. Xoay đầu nhìn lại phía sau, Tần Bửu Bửu vẫn không xa không gần, chỉ cách sáu bảy bước.

Có điều làm cho hắn an ủi là Tần Bửu Bửu trên trán đầy mồ hôi, sắc mặt không tươi lắm. Nghĩ bụng chắc không lâu sẽ loại bỏ được hắn, ỷ mình to con sức lớn, có ý muốn thi đua sức bền với Bửu Bửu. Hắn nghĩ rằng đứa trẻ mười hai, mười ba tuổi vừa ốm vừa nhỏ, không có bao nhiêu sức lực, không bao lâu tự nhiên chịu không nổi sẽ bỏ cuộc.

Tần Bửu Bửu ở phía sau hắn thật sự cũng thấy hơi mệt, móc thuốc ra uống, nghĩ thầm :

“Cái tên thiếu niên đen này chắc không biết khinh công là sở trường của ta, hắn thi đua dẽo dai với ta, đua thi thì đua, thấm mệt lại ngủ được ngon giấc.”
Bèn lập tức ra sức khinh công với thiếu niên đen, cứ giữ khoảng cách bảy bước.
Lại qua một giờ nữa, trời sáng rồi, nhiều người đã dậy sớm ra cửa làm việc.
Tần Bửu Bửu ôn hòa nói :
- Hắc huynh ở phía trước, trời sáng rồi, ở trên đường triển khai khinh công làm chấn động làng xóm, thôi thì chúng ta hãy tạm nghỉ ngơi, ban đêm tiếp tục chạy đua.
Thiếu niên đen cũng đã vừa thấm mệt, vừa đói. Vì lớn tuổi nên không chịu thua, cho nên mới cố sức gượng gạo, lúc này nghe Bửu Bửu mở miệng, vội vã gật đầu, cùng đi vào một khách điếm, ăn một bữa cho no nê, cũng chẳng đếm xỉa gì đến Bửu Bửu, xong rồi gọi phòng vào nghĩ.
Tần Bửu Bửu ở một bàn khác ăn chậm rãi. Mặc dù theo sau thiếu niên đen nhưng không ai nói với ai, cứ như là kẻ xa lạ. Nhưng mướn phòng lại sát bên, làm cho tiểu nhị vô cùng kỳ lạ.
Ngủ một giấc ngon lành thức dậy, thiếu niên đen cảm thấy sức lực vô cùng dồi dào. Đến đại sảnh khách điếm thấy đã xế chiều, kinh ngạc khi thấy mình đã ngủ nguyên ngày. Thì ra đêm qua thể lực hao phí quá nhiều, ăn chút đỉnh điểm tâm, mới hỏi thăm tiểu nhị :
- Cái thằng nhỏ trọ gần phòng ta hắn dậy chưa?
Tiểu nhị cười nói :
- Tiểu thiếu gia hơn một giờ trước thức dậy, ăn chút ít, đã đi ra ngoài dạo chơi rồi.
Tiểu nhị đi rồi, thiếu niên đen ngẫm nghĩ :
“Không ngờ tài nghệ khinh công của hắn thâm hậu đến thế, đêm nay nhất định không để thuạ Kỳ thật, nếu như hắn không quá tinh nghịch tác quái thì

cùng làm bạn và đi cùng với hắn cũng vui. Nhưng mà cần phải đề phòng hắn có thể chọc phá bất cứ lúc nào, thật mệt ghê, vậy mà sao Vệ Tử Y lại chịu nổi?"

Hắn không hiểu Tần Bửu Bửu trước mặt Vệ Tử Y và Ngộ Tâm đại sư thì ngoan ngoãn vô cùng. Chỉ có khi vô tình không để ý, mới phạm một sai lầm nho nhỏ, bị rầy vài câu. Vả lại, nếu ai biết chiều hắn, giỡn với hắn, thì tối đa hắn đùa nhẹ với người đó chút thôi, không có gì to tát lắm. Nhưng thiếu niên đen lại không nghĩ đến cái lý đó, hôm qua ở khách điếm biểu hiện rất là tồi, làm Bửu Bửu nổi cơn cứ khẳng định hắn là tên trộm. Trên đường đi chế giễu không ngừng, làm cho thiếu niên đen bỏ chạy, suýt chút nữa mệt bò lăn ra.

Không bao lâu...

Tần Bửu Bửu tay trái cầm ba, bốn gói đồ, tay phải xách một con gà mập, phấn khởi đi vào, đem đồ trao cho tiểu nhị, căn dặn mấy câu rồi nhét cho hắn mấy miếng bạc vụn. Tiểu nhị cười hì hì rồi đi.

Trong thời gian ngưng chiến, thiếu niên đen rất niềm nở mời Tần Bửu Bửu ngồi nói :

- Ngủ có ngon không? Mua nhiều đồ như vậy làm gì?

Tần Bửu Bửu thay đổi thái độ, nghiêm chỉnh nói :

- Nhờ hồng phúc của ngươi, ta ngủ rất ngon, cho nên thầm nghĩ đêm qua ta và hắc huynh quá mệt mỏi, đêm nay lại tiếp tục thi đua, cho nên mua một con gà và thuốc bổ cho tiểu nhị chưng ăn để có sức.

Thiếu niên đen hiểu sai ý, nói với vẻ lo âu :

- Ngươi thân hình quá ốm yếu, đúng là phải tẩm bổ!

Mỉm cười, Tần Bửu Bửu nói :

- Cảm ơn sự quan tâm, ta rất cảm động, nhưng gà là để tẩm bổ cho ngươi đấy.

Rất đỗi kinh ngạc, thiếu niên đen nói :

- Ta không nghe nhầm chứ, gà là để cho ta tẩm bổ?

Tần Bửu Bửu tỏ vẻ đó là lẽ đương nhiên nói :

- Sư phụ ngươi có nói qua với ta là người đối đãi với ngươi như từ mẫu. Ta nhận thấy ngươi phải tẩm bổ thì phải ngoan ngoãn mà ăn, ta phận trưởng thượng, ta nghĩ ta biết phải tẩm bổ cho ai.

Thiếu niên đen cứng họng, nhìn trân trân Bửu Bửu :

- Ngươi đem ta là vật thử nghiệm?

Tần Bửu Bửu nói :

- Đồ bổ ăn vô hại. Ắn được thì ăn nhiều, ngươi già răng yếu, muốn ăn thì nhai không nổi.

Thiếu niên đen bỗng cười nói :

- Khi ngươi ăn đồ bổ thường tỏ ra thế nào?

Giả bộ mặt khổ sở, Tần Bửu Bửu nói :

- Đại ca cứ bắt buộc ta ăn những thứ rể cỏ, vỏ cây, chỉ có cách tỏ ra khổ sở cho đại ca hối hận.

Thiếu niên đen rất thông cảm nói :

- Thương vẫn là thương, Vệ đại hiệp thế nào cũng không bắt buộc ngươi ăn, có đúng không?

Tần Bửu Bửu hừ nhẹ một tiếng thay cho trả lời.

Nói chuyện tào lao một hồi lâu, tiểu nhị đem gà chưng ra. Tần Bửu Bửu làm dấu tay xin mời. Thiếu niên đỏ mặt tươi cười bưng chén lên múc ăn, lắc đầu.

Tần Bửu Bửu cười hỏi :

- Có ngon không? Ta toàn mua đồ ngon cả.

Thiếu niên đen cười nhăn đôi mắt, ăn càng mạnh nói :

- Cảm ơn, thật là ngon, ngon hơn mẫu thân ta chưng nữa.

Chập sau...

- Ha ha ha...

Tần Bửu Bửu không nén được cười nên chỉ vào thiếu niên đen :
- Trong thuốc ta có thêm bột huynh liên, xem ngươi ăn thật là ngon miệng, chứng tỏ hắc huynh ăn đắng rất hay, bái phục, bái phục!
Thiếu niên đen hiểu ra lại bị hắn đùa nữa :
- Đúng là tiểu quỷ.
- Ậy, hắc huynh, vẫn còn giận sao?
Ánh nắng gần khuất núi, chim bay về tổ, bầu trời phủ một màu âm u, chỉ có ánh trăng và sao chớp tỏa yếu ớt.
Thiếu niên đen và Tần Bửu Bửu bắt đầu ngày thứ hai đọ sức đương tài. Nhưng thiếu niên đen đôi mắt có vẻ giận, trên đường Tần Bửu Bửu chọc ghẹo như thế nào cũng chẳng hở môi.
Cuộc thi đêm nay không giống như đêm qua, thiếu niên đen không chạy thí mạng, chỉ dùng chừng sáu phần công lực mà đi, cốt ý đua đến trời sáng để cho Bửu Bửu chịu không thấu.
Bám theo phía sau, Tần Bửu Bửu lại nói :
- Gà đại bổ là hắc huynh tự nguyện ăn, sao lại trách tả Hơn nữa, ta chỉ muốn chứng minh gương mặt nhăn nheo của người ăn đồ bổ để về tranh luận với đại ca.
Nào ngờ hắn huynh không muốn làm cho ta như ý, lại mặt mày hớn hở ăn một cách ngon lành.
Thiếu niên đen dường như không nghe. Tần Bửu Bửu trong bụng nói :
“Thật ghét, nếu không nể tình sư phụ ngươi, ta cho ngươi ăn Ma dương châm rồi.”
Thiếu niên đen lúc này lại thầm nghĩ :
“Không ngờ hắn nhỏ như vậy mà công lực lại thâm hậu như thế. Đi trên đường vừa ca vừa nhảy, cũng như không nghe thấy tiếng hắn thở gì cả, làm cho người ta không thể không phục. Có nghe sư phụ nói đến tánh tình lí lắc

của hắn tưởng là chuyện quậy phá thông thường của lũ trẻ, nào ngờ hắn liên tiếp đùa ta mấy trận, lại dùng kế làm cho ta tự nguyện vào tròng, đâu giống đứa trẻ mới mười tuổi đâu? Đêm nay đã chạy bốn năm giờ, không còn sức như hôm qua, không biết nửa giờ sau hắn còn nghĩ ra cách gì để đùa ta nữa không?

Trong lúc hắn tự than thở xấu số thì Tần Bửu Bửu nói xa nói gần :

- Hầy a hầy, phì nhe phì, hắc quỷ là phi tặc, sức có hạn, chịu đựng nhiều, trường thành thẳng đến thân như bay Không tức chết thì điên đầu, đáng thương cho kẻ câm.

Ấy da da, chuyện chí thế, quạ đen biến thành gà. Ta cho hắc huynh thấy, thôi thì nên rộng lòng nghe theo lịnh như vầy. Có nước cũng có khe núi, không nước cũng có khe núi, đi bao khe nước suối, cho chim kia thành gà, được thế mèo cũng dữ như cọp, loan phụng thay lông chẳng giống gà.

Thiếu niên đen càng nghe càng không thuận tai, cuối cùng cũng đáp trả lại :

- Có cây cũng có kỳ, không cây cũng là kỳ, vai kỳ bên cây, thêm thiên trở thành hiệp, cá lội nước cạn bị cua đùa, cọp lạc bình dương bị cua dòm, cọp lạc bình dương chịu chó ăn hiếp.

"Chà"

Tần Bửu Bửu cười nói :

- Thì ra hắc huynh cuống họng còn khỏe, đáng mừng, đáng mừng!

Âm thanh lảnh lót êm tai, nhưng ý lời vô cùng chua chát, khinh bạc, lại nói :

- Ta nghĩ hắc huynh là đồ đệ của Phương đại hiệp, nhất định không làm quen với một đứa trẻ. Trên đường không muốn mở miệng im lặng, có thể là do gà mỡ nhiều nên rút cổ tắt tiếng, ta cũng đại nhân đại lượng không chấp nhất. Hắc huynh giận làm gì chúng ta hòa thuận nhau thôi.

Thiếu niên đen từ khi chạm mặt với Bửu Bửu đã hai ngày nay, do không biết tánh của Bửu Bửu, thêm vào tuổi trẻ háo thắng không chịu được, bị Bửu

Bửu đùa cợt một lần rồi một lần nữa, giận đến nỗi muốn ói ra máu. Bây giờ nghe Bửu Bửu khinh bạc còn lại cố tình xoa dịu, giận nói :

- Ta chẳng sợ sư phụ rầy la, cũng chẳng muốn quan hệ gì với ngươi cả.

Tần Bửu Bửu cười nói :

- Ngươi sợ ta?

Thiếu niên đen tức giận nói :

- Thấy cái mặt quỉ của ngươi ta thấy ghét. Vì cái tánh đùa cợt phá phách của ngươi.

- Rất tiếc, rất tiếc!

Tần Bửu Bửu lắc đầu than :

- Thiếu gia thích quậy phá những người không biết phân biệt được trứng quạ hay trứng rùa.

- Thực bị ngươi làm tức chết thôi!

Thiếu niên đen nói :

- Bọn ta tốt nhất đừng bao giờ gặp nhau. Cho tới khi chết xuống gặp diêm vương, ta thà ở mười chín tầng địa ngục chứ không muốn ở tầng mười tám mà gặp ngươi.

Bửu Bửu lí lắc nói :

- Ta đâu có hại ngươi, hà tất phải rủa ta xuống địa ngục. Nam nhân mà lòng dạ hẹp hòi quá!

- Ngươi cũng biết sợ ư?

Thiếu niên đen nói :

- Không muốn xuống địa ngục thì ít làm việc thất đức, còn mở miệng thì nên lựa lời mà ăn nói.

Không nghe Bửu Bửu trả lời, thiếu niên đen lại nói tiếp :

- Nói thực nghe, ngươi cũng dễ thương, thấy ngươi ai cũng đều thích. Nhưng đáng tiếc ngươi không học theo cái tốt mà ý định xấu thì quá nhiều. Không

thì ta cũng muốn kết làm bằng hữu với ngươi.

- Vậy ư?

Một tiếng nói lạnh lùng tiếp theo câu nói của thiếu niên đen.

Thiếu niên đen bỗng giật mình, xoay người thấy Bửu Bửu hất cái mặt, kinh ngạc hỏi :

- Ngươi sao vậy?

Học cái bộ nghiêm của người lớn, học cái giọng nói của người lớn, Bửu Bửu hét :

- Ngươi thích cái bộ tịch của ta như vậy, thích ta nói chuyện lạnh lùng?

Xem kỹ cái mặt như thây ma của Tần Bửu Bửu, thiếu niên đen bỗng cười nói :

- Ngươi không cần làm quá lố, tự nhiên chút thôi, cười một cái.

Lộ ra vẻ cười còn khó coi hơn khóc, Tần Bửu Bửu nói :

- Ngươi đòi hỏi quá đáng. Ta quyết định từ nay về sau cứ làm cái mặt này để sống chung với ngươi.

Bỗng giật mình, thiếu niên đen kêu lên :

- Ta không muốn kết bạn với thây ma, tại sao ngươi không thể buông ta ra?

Cười lên một tiếng nghe rõn tóc gáy, Tần Bửu Bửu nói :

- Thứ nhất, mấy bữa trước sư phụ ngươi bám theo ta mấy ngày, cho nên có đi mà không có lại thì không toại lòng nhau. Nên ta chỉ biết bám theo ngươi, sau này gặp sư phụ ngươi đừng quên nhắc cho hắn nghe. Hai là, mục tiêu của ngươi giống như của ta, bám theo ngươi không cần mặc công đi hỏi đường. Tuy mặt mày, cử chỉ ngươi làm cho ta không thích, nhưng ta cũng ráng nhẫn nhịn. Ba là nhà của ngươi lại ở Giang Tây, việc này rất tiện lợi, ngươi có thể giúp ta một tay, cũng có thể mượn việc này làm nổi danh thiên hạ.

Nói tiếng lạnh lùng không cảm tình làm cho người ta dựng tóc gáy, toàn

thân như mất hồn. Nói vừa đóng vừa mở làm người ta phát nóng, đồng thời không biết đâu mà mò, xem ra chẳng phải điều tốt lành.

Gãi gãi lỗ tai, thiếu niên đen cảm thấy xem thường đứa bé này là một sai lầm to, liền nói :

- Ngươi nói thật hay là giỡn, tại sao âm thanh cũng giống thây ma?

- Hây hây.

Cười lạnh lùng Tần Bửu Bửu nói :

- Âu Dương Tất là như thế, thiếu gia bắt chước có giống không?

- Khơ khơ...

Thiếu niên đen thấy gương mặt của Bửu Bửu buồn cười :

Âu Dương Tất cái gã quái vật ấy không xinh đẹp như ngươi, hơn nữa ngươi cũng liều quá. Muốn giả dạng hắn là không được đâu. Nhái lời nói còn có thể được.

Tần Bửu Bửu không thèm nhái nữa, nói :

- So với người đồng tuổi, ta trưởng thành rất bình thường. Chỉ có ngươi con quạ đen này mười mấy tuổi đã lớn như bò con. Ngươi ăn thức ăn lợn hay sao mà lớn dữ vậy?

Giận đôi mắt đỏ ngầu, thiếu niên đen không nể tình :

- Ngươi nước da trắng nhách, gương mặt đẹp đẽ, thân hình ốm yếu như là một cô nương, sao không mặc quần áo nữ, làm đệ nhất thiên hạ mỹ nhân để khỏi xấu hổ là nam nhi!

Mắt bỗng mờ đi, ai trông cũng biết Bửu Bửu thật sự giận dữ. Mặt phẫn nộ, bặm môi, mắt lạnh lùng, nhìn trân trân thiếu niên đen. Thiếu niên đen tim đập thình thịch, một phần vì sợ quá lời ân hận, còn một phần bị Bửu Bửu làm thấy sợ. Hắn phát hiện ra cái đứa bé thần bí này trong tình hình lí lắc, có một sự cao quí nghiêm túc, không phải là cái uy nghiêm phát xuất từ võ công thâm hậu, mà là uy thế tự nhiên hình thành bởi một thứ cao quí khí

chất khác. Cái khí khái ấy làm cho thiếu niên đen ngẫn người, tim rối lên và đôi mắt giật liên hồi.

Một giây lâu, mới nghe Bửu Bửu nói từng tiếng một :

- Lấy khí giới của ngươi ra!

Như bị dọa, thiếu niên đen nói :

- Làm chi vậy?

Tần Bửu Bửu nói lại một lần nữa :

- Lấy khí giới của ngươi ra!

Hơi nhếch mép, Bửu Bửu nói tiếp :

- Ngươi chẳng những làm ta hổ thẹn, mà còn làm nhục phụ mẫu sinh ta ra, cần phải trả giá cho công bằng.

Thiếu niên đen lẩm bẩm thầm kêu khổ :

"Sư phụ đã nói hắn ít bộc lộ, giống như Vệ đại hiệp vậy, không ai biết được võ công hắn thâm hậu. Bình thường lí lắc quậy phá, khi làm việc đầu óc tinh vi, thứ tự, mau lẹ, hiệu quả rất cao, không ai bì kịp. Chỉ vì tánh ưa ỷ lại, việc gì cũng không thích tự tay làm. Lần này khác thường, nói lời khiêu chiến, có thể thấy nóng giận thật sự. Ắn thua khoan nói đến, việc này nếu bị sư phụ và mẫu thân biết thì ta bị quở trách gớm lắm."

Suy nghĩ này thoáng qua, mở miệng nói :

- Ta bằng lòng đền tội cho ngươi nhưng không thể động võ với ngươi.

Tần Bửu Bửu nói :

- Ngươi cậy tài ngạo mạn, muốn đem thiếu gia ra đùa giỡn trong vòng tay ư?

Thiếu niên đen vội nói :

- Không! Không! Ngươi đối với lão bà và sư phụ có ơn, ta thân thọ ân sư, tự nhiên không thể làm càn.

Hắn không bao giờ nghĩ đến cái đứa nhỏ này lại cho hắn cái áp lực quá nặng nề.

Cười gượng, Tần Bửu Bửu nói :
- Ngươi biết không? Diện mạo và hình hài ta có tội gì? Song thân ta có tội gì?
Ngươi không ra tay trước, ta xin chịu lỗi.
Không để cho thiếu niên đen có cơ hội tránh né. Tần Bửu Bửu thâm tâm phẫn nộ toàn bộ bộc lộ ra những chiêu thức công ghê gớm buộc thiếu niên đen phải chống đỡ. Phút chốc hình ảnh của Bửu Bửu uyển chuyển bay Thiếu niên đen thế chưởng cũng hùng hậu, Bửu Bửu chưởng pháp nhẹ nhàng tinh xảo, không ai kém ai.
Tần Bửu Bửu ngoài khinh công, ám khí, chưởng pháp, kiếm pháp đều là học trộm của người ta và tham khảo võ học trong thư phòng của Vệ Tử Ỵ Thêm vào sự dung hợp của Vệ Tử Y, biến thành một võ công độc môn thích hợp với hắn. Tuy địch không nổi với U ma đại cửu thức của Vệ Tử Y, Túy ngọc chưởng, La Hán chưởng của Thiếu Lâm, nhưng thân hình hắn gầy nhỏ, luyện khinh công rất tốt. Lại có danh sư chỉ điểm, cao thủ số một giang hồ cũng chưa chắc đã qua nổi hắn.
Còn thiếu niên đen thì không thế, hắn xuất môn từ danh sư, trong tâm lý nhường trước ba phần. Nhưng Bửu Bửu tức giận tấn công dồn dập, không cho hắn có cơ hội giải thích. Cứ bận lo đỡ các chiêu của địch, không bao lâu đã lộ ra sơ hở.
- Tần Bửu Bửu, ngươi nghe ta nói...
Thiếu niên đen cố tìm chỗ để phát ngôn nhưng Bửu Bửu lại cắt ngang nói :
- Không có gì đáng nói. Lấy hết tài nghệ của ngươi ra, đứng như nữ nhân cứ lo sợ mãi.
Cố tật nổi lên, Bửu Bửu không muốn nghe người ta giải bày, hà huống thiếu niên đen lại phạm vào đại kỵ của hắn. Đem hắn ví như nữ nhi, đây quả là sỉ nhục to lớn, theo hắn cho là vậy đó.

- Coi chừng, ta cho một chiêu Quạ đen cong lưng.

Tần Bửu Bửu la thật to, đôi tay phụ hồn tùy phách tung ra mấy chưởng. Bỗng nhiên biến chiêu, chưởng đẩy lên, chưởng đánh xuống cuốn thành một làn gió mạnh, lại đột ngột mọp xuống, lại bay lên dùng chân đạp vàp hông thiếu niên đen. Thiếu niên đen hoảng hốt, lập tức tránh sang bên tả, tuy là giải được nguy cơ thoát khỏi chưởng lực nhưng bên hông lại bị Bửu Bửu đá nhằm đau đến lưng, hai tay ôm lấy thắt lưng.

Một tuyệt chiêu Quạ đen cong lưng.

Thiếu niên đen đau cắn răng nói :

- Ngươi quá nhẫn tâm, chỉ vì một lời...

- Lời nói tức giận phải không?

Tần Bửu Bửu tiếp lời nói :

- Ngươi không thận trọng, để lời nói hớ làm nhục tạ Ta cũng vì không thận trọng mà đá trúng ngươi.

Thiếu niên đen kêu lên :

- Đó gọi là không thận trọng ư? Nếu như ngươi thận trọng thì chắc lưng bị đá gãy luôn?

Tần Bửu Bửu chưa đã giận, kích rằng :

- Đá gãy lưng thì đâu có ca hát được. Thiếu gia tối đa chỉ đá ngươi đến cửa khẩu Trường Giang thôi.

Thiếu niên đen nói :

- Ngươi điên quá! Khi nãy vì sư phụ cho nên...

- Nhường ta có phải không?

Tần Bửu Bửu lại ngắt lời nói :

- Nếu như ngươi chưa nhận thua thì lấy binh khí ra, chúng ta lại đấu một trận nữa, dám không?

- Không dám là con rùa!

Thiếu niên đen thét lên một tiếng, từ trong lòng móc ra binh khí. Thì ra một cây tam tiết côn. Tay quơ nhè nhẹ, lập tức thành một cây trường côn. Bửu Bửu lấy cây Kim ti đao ra, miệng nói :

- Ngươi đã phí công với cây tam tiết côn này bao năm rồi?

Thiếu niên đen nói :

- Sáu năm rồi.

Cười tinh quái, Bửu Bửu nói :

- Trông ngươi thủ pháp thuần thục, biểu lộ đầy tự tin. Ta phải thận trọng mới được!

- Mong rằng như thế! Xin đắc tội.

Thiếu niên đen trường côn múa kêu vù vù, hướng về Tần Bửu Bửu đánh tới. Không ngờ Bửu Bửu phản ứng rất nhanh, thật không có gì sánh bằng. Nhanh nhẹn lộn người phi thân tránh được một đòn trước mặt, nghiêng mình xuống đã đứng cách thiếu niên đen xa một trượng. Nhẹ nhàng tươi cười với thiếu niên đen.

Trường côn múa tới, thiếu niên đen tay chỉ Bửu Bửu hỏi to :

- Muốn đánh trống bỏ dùi ư? Nếu thế ta cũng chẳng ép.

Không để ý, Tần Bửu Bửu nói :

- Thật không biết thẹn, thiếu gia xin hỏi ngươi một điều.

Thiếu niên đen với thế trên cao nhìn xuống nói :

- Hỏi đi.

Tần Bửu Bửu hầm hầm nói :

- Coi chừng, họa là do miệng mà ra, hắc ô nha!

Hứ một tiếng, thiếu niên đen nói :

- Đó là vấn đề ngươi muốn nói đó ư, Tần Bửu Bửu?

Sắc mặt bớt căng thẳng, Bửu Bửu lắc đầu nói :

- Ta muốn hỏi ngươi, cái cây côn của ngươi dài quá, không công bằng đối

với ta.

Có thể thu ngắn chút không?

Chưng hửng, thiếu niên đen nực cười :

- Cũng chỉ có ngươi mới đề ra yêu cầu với kẻ thù như thế!

Tần Bửu Bửu nói thẳng :

- Ta nói không phải sao? Chúng ta chưa phải là kẻ thù, ta đề ra cũng chẳng phải là yêu cầu. Bất luận ngươi có bằng lòng hay không đều phải làm. Ngươi cao ta thấp, vốn đã không công bằng, cây côn tự nhiên không thể dài bằng ta.

Thiếu niên đen thấy hắn nói không đúng, giận nói :

- Có giỏi thì ngươi tự thu ngắn đi!

- Đó là do ngươi đó nhe!

Được đối phương tự nguyện cho phép, Tần Bửu Bửu bay bổng người xông vào bên tả thiếu niên đen. Một loạt côn như bão táp quơ đến. Kim ty đao linh hoạt tìm ngay thân côn tiến tới.

- Tần Bửu Bửu quái ác, cho ngươi biết cái lợi hại của tam tiết côn!

Ngay lúc Bửu Bửu sắp sửa chặt đứt cây côn, trường côn lập tức biến thành tam tiết côn hạ thấp xuống, tránh né lưỡi đao. Sau đó đánh ngược vào cánh tay Bửu Bửu. Bửu Bửu hoảng hốt vội né qua một bên. Tam tiết côn còn trong tay thiếu niên đen tấn công hoặc đỡ đòn đều rất nhịp nhàng, giống như độc xà uyển chuyển mỗi lúc đều có thể gây thương tích cho đối phương.

Năm chiêu đã qua, bỗng Bửu Bửu như cuồng điểu dùng tay tả định nắm lấy tam thiết côn. Thiếu niên đen xoay chuyển tam tiết côn hạ xuống rất khéo léo, khép chặt vào cánh tay của Bửu Bửu. Bất chợt hắn hớn hở nói :

- Thế nào? Tam tiết côn của ta làm bằng tinh thép, ngươi gở ra được không nào?

Tam tiết côn của thiếu niên đen thiết kế rất tinh xảo, giữa ba đốt của côn,

dây xích nhỏ kết liền với nhau. Có thể trương dài thu ngắn, quơ múa tự ý. Khi biến thành trường côn, dây xích nhỏ thu vào trong côn, vận dụng tùy tiện, đánh vào sọ người cũng rất tiện lợi. Chỉ cần một cái, không cần hai cái là binh khí đắc ý của thiếu niên đen.

Không chút vẫy vùng, bị dây xích nhỏ và thép côn quyện chặt. Cánh tay của Bửu Bửu gầy nhỏ, may nhờ có tay áo bọc ngoài nên không thấy dấu lắm.

Bửu Bửu đắn đo một hồi rồi nói :

- Cái thứ đồng sắt vụn mà cũng khoe khoang, thật mặt dày mày dạn.

Trong tiếng cười ha hả, thiếu niên đen nói :

- Nếu như ta không thâu hồi nó, cứ kéo ngươi đi như vậy ngươi có làm sao không?

Trề miệng, Tần Bửu Bửu không để ý đến :

- Có lẽ ngươi cho rằng mình đã thắng?

Xem như trút được nỗi giận, thiếu niên đen cũng không khó dễ :

- Thôi được, bây giờ đã đánh nhau xong, coi như đã hả giận rồi, có thể giảng hòa chưa?

Tần Bửu Bửu lắc đầu nhè nhẹ, nói chậm rãi :

- Trừ phi cắt đứt tam tiết côn của ngươi, nếu không đừng hòng nói đến giảng hòa.

- Ngươi...

thiếu niên đen tức nói :

- Ngươi thật vô lý! Đừng nên làm hỏng đồ vật ta yêu quí.

Tần Bửu Bửu cười vẻ không vui, lại làm như đầy oan ức nói :

- Đối với người có lỗi với người, ngươi chịu nói lý với họ không? Huống chi cái vật tầm thường không công dụng này ở đâu cũng thấy, làm như bảo vật vậy!

Thiếu niên đen không sao hiểu nổi tánh tình của Bửu Bửu, nói :

- Thu về thì được, còn chặt đứt thì không được.

- Vậy thì tự ta làm lấy!

Bỗng nhiên Tần Bửu Bửu giơ chủy thủ lên muốn cắt xuống cánh tay Thiếu niên đen tưởng hắn muốn chặt cánh tay, hoảng hốt nới tay Tam tiết côn rời khỏi cánh tay của Bửu Bửu một cách kỳ diệu. Tay tả Bửu Bửu lẹ làng nắm lấy đuôi côn, còn cười khúc khích :

- Cảm ơn ngươi giúp ta!

Kim ty đao đã chặt tam thiết côn thành ba khúc ngọt sớt. Nhìn khúc côn cụt ngủn trong tay, thiếu niên đen dường như không tin vào mắt mình, hỏi :

- Ngươi thật sự đã chặt đứt nó rồi ư?

Đã hả giận, Bửu Bửu giơ chủy thủ lên cười nói :

- Sự thực sờ sờ ra trước mắt, còn nghi ngờ gì nữa?

Ngẩn ngơ người, thiếu niên đen nói :

- Nó gãy rồi ta biết ăn nói với sư phụ sao đây?

Tần Bửu Bửu tức cười nói :

- Đến tiệm binh khí mua một cái, có khó gì chứ?

Thiếu niên đen dường như trong mộng :

- Sư phụ nói binh khí này là của phụ thân ta để lại, là chứng cứ của phụ tử nhận ra nhau.

Bửu Bửu đổ mồ hôi trán nói :

- Thì ra ngươi cũng có phụ thân. Phụ thân ngươi đâu?

Thiếu niên đen buồn bã lắc đầu :

- Không biết. Ta chưa từng gặp, nhưng mẫu thân ta nói phụ thân nhất định sẽ về.

Tần Bửu Bửu không cho là như vậy, nói :

- Phụ thân ngươi vô trách nhiệm như vậy, còn nhìn nhau làm gì?

Thiếu niên đen dường như bị xúc phạm, gầm lên :

- Không được làm nhục phụ thân tạ Đó là do nguyên nhân bất đắc dĩ.
Tần Bửu Bửu nói :
- Đâu có ai mà làm trượng phu lại mười năm không về nhà. Hắn có gởi thơ về nhà không? Hắn có biết hắn có đứa con là ngươi chăng? Ngươi có giận hắn không?
Dường như đụng đến chỗ đau, thiếu niên đen vùng vẫy nói :
- Phụ thân ta không phải là người vô tình, nhất định có khổ tâm bên trong. Mẫu thân ta nói với ta như thế. Mẫu thân không nói dối ta đâu.
Thấy hắn đau khổ, Bửu Bửu không nhẫn tâm, lấy hai khúc côn gãy giao cho hắn, cười nói :
- Đợi tới sáng chúng mình tìm tiệm luyện kim nối lại nó. Phụ thân ngươi về có mà dùng.
Thiếu niên đen nhận lấy nói :
- Cảm ơn. Có thể ngươi nói đúng, ta nên bắt đầu suy nghĩ lại.
Tần Bửu Bửu nghiêm túc :
- Làm con không có quyền giận phụ mẫu mình. Bất luận phụ mẫu có làm sai như thế nào!
Nghĩ một lát, bỗng khen :
- Ngươi còn có mẫu thân lo cho ngươi khốn lớn, ta thì có thấy hình vẽ của mẫu thân. So sánh ngươi còn hạnh phúc hơn ta, đúng không?
Trước sau thời gian không tàn một cây nhang, thiếu niên đen đối với Tần Bửu Bửu đã thay đổi hẳn cách nhìn. Vốn dĩ không mấy ghét, nay lại ưa thích hắn. Thấy hắn còn nhỏ lại mất hết phụ mẫu, nghĩ đến đa số trẻ con tuổi như hắn được phụ mẫu thương yêu bồng bế trong lòng, hắn lại lưu lạc đầu đường xó chợ, thương hại cho hắn, cũng cảm thấy mình thật sự hạnh phúc, có mẫu thân hiện, có sư phụ nghiêm dạy dỗ như thân phụ. Còn mẫu thân của sư phụ giống như ngoại tổ, thương yêu hắn. Hắn không thấy có gì tủi thân.

Bỗng trong lòng suy nghĩ, vui mừng nói :

- Ngươi về nhà ta, ta chia tình thương của mẫu thân ta cho ngươi một nửa.

Tần Bửu Bửu thiếu chút cười ra tiếng, xong nhớ đến đó là lòng tốt của hắn, mỉm cười nói :

- Ngươi không cần vì ta mà đem lòng thương hại. Đừng quên rằng ta còn đại hòa thượng thúc thúc và đại cạ Còn rất nhiều người khác cũng thương yêu ta, đâu có giành tình thương của mẫu thân ngươi được. Qúa tham lam sẽ bị trời hại đấy!

Thiếu niên đen cũng nhận thấy mình quá buồn cười. Mẫu thân bao giờ chia được cho ai? Nhìn Bửu Bửu thấy gương mặt tươi sáng lí lắc của Bửu Bửu, vất bỏ ràng buộc, cười to cởi mở. Hai đứa hết giận hết hờn, không tỉ võ nữa. vừa đi chậm rãi vừa nói chuyện, cho đến trời sáng vào tiệm nghỉ ngơi.

Thần Đồng Diêm La

Hồi 11

Thần Đồng Diệu Kế

Nắng đẹp trời êm, núi xanh mỉm cười.

Tần Bửu Bửu và thiếu niên đen qua sông Trường Giang, vào lãnh giới Giang Tây.

Trên đường đi hai người trò chuyện rất vui vẻ. Tần Bửu Bửu rất vui mừng được biết một chuyện là nhà của thiếu niên đen ở Ngô Thành ưng trấn, gần hồ Phàn Dương.

Đối với kế hoạch tiến hành rất là tiện lợi, càng làm cho hắn vui mừng là

thiếu niên đen đã nhận lời giúp đỡ hắn trong kế hoạch đùa quậy quần hùng. Chỉ có điều dường như thiếu niên đen bị hắn đồng hóa. Theo hắn nhận định tương lai của thiếu niên đen sau này sẽ hơn sư phụ của hắn là Phương Tự Nhụ Ngày hôm đó gần trưa thì đến Ngô Thành ngoại trấn. Tần Bửu Bửu bỗng nói :

- Nói cũng buồn cười, cho tới bây giờ ta vẫn chưa biết tên họ của hắc huynh.

Thiếu niên đen nói :

- Gọi Hắc huynh nghe cũng hay gớm, sửa nữa coi chừng lại không quen.

Hỉnh hỉnh cái lỗ mũi, Tần Bửu Bửu nói :

- Khi gặp lịnh đường mà tên họ người ta cũng không biết, chỉ biết gọi là Hắc huynh, lịnh đường thương con lo lắng, lấy mắt nhìn ta trân trân thì ngại lắm, chắc ta phải vội ra cửa mất thôi.

Nhe răng cười, thiếu niên đen nói :

- Phụ thân ta họ Âm, tên do mẫu thân ta đặt, tên một chữ Vũ, tên tục là Nam Phi.

Tần Bửu Bửu nói nhỏ :

- Âm Vũ? Khó bay? Điểu phi bặt khơi lại, tên đó quá hèn vậy?

Thiếu niên đen cười nói :

- Ngươi có lúc tinh khôn đáng sợ, có lúc lại hồ đồ đáng cười.

Thấy Bửu Bửu ngơ ngác Âm Vũ cười nói :

- Âm là âm dương, Vũ là vũ công. Tại vì phụ thân ta có học võ và theo mẫu thân ra biết được phụ thân ta hiện ở phương Bắc, lấy tên tục là Nam Phi, là hy vọng phụ thân ta sớm trở về.

Xem như đã hiểu rồi, Tần Bửu Bửu gật đầu nói :

- Tên của ngươi cùng với tên phụ thân ngươi có liên quan, còn tên của ta thì phụ thân ta bắt mười vị thầy bói toán nhốt bảy ngày bảy đêm để tính ra. Phụ thân ta nói rất hên, không xung khắc tử thần.

Thiếu niên đen cảm thấy buồn cười nhưng thấy gương mặt của Bửu Bửu vừa nghiêm chỉnh vừa hạnh phúc, không nghi ngờ nữa, trái lại rất kính nể và hâm mộ lòng thương yêu con của phụ thân hắn.

Vào thị trấn, thiếu niên Âm Vũ như về với đại dương, vui mừng, chạy nhảy. Tần Bửu Bửu cũng không chịu kém, cũng chạy nhanh hơn. Hai người quẹo qua mấy con đường, đến trước một đại xá lớn, Âm Vũ xô cửa kêu to :

- Mẫu thân, mẫu thân, Vũ nhi về đây. Mẫu thân...

Lập tức có tiếng hán tử gia bộc chạy ra, thấy Âm Vũ, mừng rỡ nói :

- Thiếu gia về rồi, mau bẩm báo phu nhân.

Tần Bửu Bửu ngắm nghía gian đại xá này, nói thầm :

"Giả sơn lưu thủy, địa phố thạch chuền, lương đình hồng kiều. Cái nhà của tiểu tử này là phú hộ, lại cho đứa con nối dõi học cắp vặt, thật là lạ?"

Âm Vũ thân mật gọi Bửu Bửu vào phòng khách. Gia bộc mang đến khăn lông, trà nước và trái cây.

Ngồi trong nhà có ghế nệm, Tần Bửu Bửu thấy êm ái cười nói :

- Ngươi giấu ta lắm đấy. Cậu ấm nhà giàu sao lại học cắp vặt?

Cười ngài ngại, Âm Vũ nói :

Tánh ta thích võ lâm, năm sáu tuổi sư phụ ta cũng vừa đến Giang Tây, bỗng nhiên thấy ta cốt cách rất khá nên thương lượng với mẫu thân ta, thu nhận ta làm đệ tử.

Mẫu thân ta không thích người giang hồ, căn bản là không chịu. Nhưng ta phải nài nỉ mấy ngày, mẫu thân ta mới miễn cưỡng nhận lời, nhưng một mực khuyên ta không nên cậy võ hiếp người.

Lúc bấy giờ có tiếng chân gấp gáp truyền vào, rõ ràng người vào có tâm trạng rất kích động.

Âm Vũ cũng quýnh lên, liền vội chạy ra. Một chập sau, đón vào một trung niên phụ nhân xinh đẹp.

Bửu Bửu thấy trung niên phụ nhân mặt mày hiền từ, rất có thiện cảm, vội đứng dậy chào, miệng mời bá mẫu ngồi, mời bá mẫu dùng trà, miệng ngọt ngào làm cho trung niên phụ nhân yêu mến vô cùng. Lấy Ngọc Long bôi do Âm Vũ đút lót, Tần Bửu Bửu tặng cho Âm phu nhân, nói :

- Bá mẫu, chiếc Ngọc Long bôi này là của người bạn khốn nạn tặng cho tạ Ta nghĩ cái chén đẹp như vầy, chỉ có người cao quí, đẹp đẻ như bá mẫu mới đủ tư cách thu dùng.

Âm phu nhân vui vẻ nhận lấy Ngọc Long bôi. Những lời khen của Bửu Bửu làm cho phu nhân mừng rỡ, nói :

- Cảm ơn Bửu Bửu. Ngươi so với đứa con vô dụng của ta tốt hơn nhiều.

Âm Vũ đang chửi mắng thầm Tần Bửu Bửu, nghe tiếng quở trách của mẫu thân, oan ức vô cùng nói :

- Mẫu thân, sao mẫu thân lại bênh người ngoài, nhất là tên tiểu tử đó?

Âm phu nhân không vui nói :

- Vũ nhi, sao lại chửi mắng người tạ Mẫu thân nói hắn ngoan không phải sao?

Âm Vũ xưa nay rất hiếu thuận, vội nói :

- Mẫu thân trách hài nhi là đúng, hài nhi không nên nhục mạ Bửu Bửu.

Tần Bửu Bửu làm ra vẻ người tử tế nói :

- Bá mẫu đã trách mắng lầm Âm huynh. Ta và Âm huynh kết bạn là do đánh nhau mà ra, không bao giờ so đo những việc như vậy.

Âm phu nhân vừa tội vừa thương liền nói :

- Âm nhi quá thô lỗ, có đánh con bị thương không?

Ra vẻ tội nghiệp, đưa cánh tay phải bị Âm Vũ nắm chạy ra, Bửu Bửu nói :

- Âm huynh còn nể tình, nên chỉ nắm đau tay ta thôi.

Âm phu nhân thấy sự thật như vậy cũng chẳng hỏi nguyên nhân, quở trách con rằng :

- Vũ nhi, ngươi không đem lời nói ta để trong lỗ tai ư? Tại sao nặng tay với đứa trẻ như vậy. Ngươi thật làm ta thất vọng. Mẫu thân phải mời Phương sư phụ đến để răn dạy cho nghiêm hơn mới được.

Âm Vũ thật bị Oan quá đỗi, vội biện hộ :

- Mẫu thân, chuyện này không thể trách hài nhi, tại hắn...

Tần Bửu Bửu ngắt lời, nói hồn nhiên :

- Bá mẫu, Âm huynh không sai. Tại ta quá lí lắc nên Âm huynh mới tức giận.

Âm phu nhân càng không vui nói :

- Thế là ngươi sai rồi, Vũ nhị Bửu Bửu nhỏ thế kia, lí lắc chút đỉnh cũng chẳng ăn thua gì. Ngươi phải nhường hắn vậy tại sao động đến là dùng võ. Học võ mục đích là vậy ư?

Âm Vũ thấy mẫu thân giận, chỉ nói :

- Âm nhi không đúng, xin mẫu thân trừng phạt.

Tần Bửu Bửu thấy đã chiếm thượng phong, cười nói :

- Bá mẫu, Âm huynh nhận cùng đi với ta dạo chơi khắp nơi. Bá mẫu hãy tha cho hắn, được không?

- Được, được!

Âm phu nhân thấy đứa trẻ này thật hiểu được ý người, cười nói :

- Bửu Bửu nếu như không có chuyện gì, cứ ở lại chơi vài ngày để Âm nhi cùng đi chơi xem như trả lễ. Vũ nhi! Nghe rõ chưa? Bửu Bửu, ngươi nhà ở đâu?

Âm Vũ trong bụng chửi thầm tan nát mười chín đời tổ tông Bửu Bửu. Nghe mẫu thân dặn, chỉ có nước nhận lời, tiện mồm đem chuyện Bửu Bửu mất hết cha mẹ nói ra. Âm phu nhân nghe vô cùng thương xót, suýt rơi nước mắt, gượng cười nói :

- Vũ nhi tiếp đãi tử tế cho Bửu Bửu, mẫu thân đi lo cơm trưa cho bọn bây.

Hai người cung tay chào Âm phu nhân. Âm Vũ bắt đầu hỏi tội :
- Thật là quá lắm, Bửu Bửu! Ngươi hại ta trước mặt mẫu thân, để mẫu thân trách mắng tạ Lương tâm ngươi đâu?
Tần Bửu Bửu nói :
Năm nay làm người tốt không bao giờ được đền đáp. Ngươi nghe cho rõ, ta nói ngươi là bạn khốn nạn là có nguyên nhân. Ngươi chưa xuất sư mà đã gây án, không phải khốn nạn sao? Nếu như mẫu thân ngươi biết được thì ngươi làm thế nào? Ta thấy ngươi được đào tạo chưa đúng mức cho nên dẫn ngươi xuống. Không có lo về sau, ngươi lại trách tả Hơn nữa ta làm cho mẫu thân ngươi vui cũng là làm tốt cho ngươi. Bọn ta cứ thuận lý thuận tình mà đi chơi, sớm làm xong công việc, bộ sai hay sao?
Âm Vũ ngơ ngác một hồi lâu mới tỉnh lại, nói :
- Lý ra ngươi cũng đừng đem sai lầm chồng chất lên thân ta, làm mẫu thân ta hiểu lầm.
Thoải mái dựa vào ghế, Tần Bửu Bửu nói :
- Từ đầu tới đuôi ta có nói xấu ngươi câu nào đâu.
Âm Vũ le lưỡi, Bửu Bửu thật không có nói xấu câu nào, nhưng nói bóng nói gió, làm cho hắn không kịp phản bác.
Thấy hắn ngẩn người, Bửu Bửu cười nói :
Thôi được, đứa con tốt thì là đứa con tốt. Sở dĩ bá mẫu quở trách ngươi, cho thấy thường ngày cũng không ngoan lắm! Chúng mình nói chuyện nghiêm chỉnh đi!
Âm Vũ tức cười nói :
- Ngươi tính ngày nào thì ra tay?
Tần Bửu Bửu trầm ngâm nói :
- Đợi chút nữa bọn mình đi đến gần đó khám xét, nếu thời gian cho phép, đêm mai canh đầu ra tay, khỏi phải đêm dài lắm mộng. Ta nghĩ cũng không

cần tăng viện, chúng ta hai người xuống trước là được rồi.

Âm Vũ hỏi :

- Ngươi sợ có phần tử tham lam trộm nhìn?

- Không!

Tần Bửu Bửu phân tích nói :

- Quyết định ra tay ban đêm là không muốn làm náo động bá tánh. Ra đường dò thám để biết người giang hồ đến nhiều hay ít. Dán cáo thị triệu tập bọn họ để họ đi lấy bảo tàng đó, khỏi phiền đê bọn họ nhằm vào ta mà tính toán.

Âm Vũ gãi gãi lỗ tai nói :

- Bảo tàng trong tay ngươi, bọn họ không cướp sao?

Tần Bửu Bửu lấy ra một cục ngọc bối. Âm Vũ giật mình nói :

- Thiếu Lâm Đạt Ma ngọc à?

Đem ngọc bối cất vào, Tần Bửu Bửu cười nói :

Nơi đây có hạ viện Thiếu Lâm, trước mặt quần chúng, đem bảo tàng giao cho Thiếu Lâm tự phân phát tiếp tế dân nghèo sạch bách h, đồng thời theo ta đoán căn bản là không có bảo tàng.

Âm Vũ hiếu kỳ nói :

- Ngươi nói đấy chỉ là trò đùa quái ác?

Trầm tư một hồi, Tần Bửu Bửu mới nói :

- Cũng cầu mong như vậy. Ta chỉ sợ đó là âm mưu.

Âm Vũ liền hiểu ra :

- Ý ngươi nói là có ai đó mưu toàn gì, truyền bá tin bảo tàng để gây sự chú ý của quần hùng, bên trong âm thầm tiến hành ý đồ bất chánh?

Tần Bửu Bửu nói :

- Đấy cũng chẳng phải là chuyện mới mẻ, thôi, khoan lo việc ấy.

Việc dự đoán trước không chắc ăn, Âm Vũ chuyển câu chuyện :

- Phàn Dương hồ lớn như vậy, nếu như có bảo tàng thì làm sao tìm kiếm?

Ngơ ngẩn giây lát, Tần Bửu Bửu nói :

- Đúng vậy, tại sao ta lại không nghĩ đến điều này?

Âm Vũ bất chợt tức cười, điều quan trọng như vậy mà không nghĩ đến. Lúc này, gia nhân đến kêu về ăn cơm. Âm Vũ kêu hắn, Bửu Bửu bất động, rồi nói :

- Ắn cơm xong ta cùng ngươi đến Phàn Dương hồ xem xem rồi mới quyết định tìm kiếm như thế nào?

Bửu Bửu không có tinh thần đi vào nhà ăn, nhưng khi nhìn thấy trên bàn toàn đồ ăn Giang Nam mùi vị thơm phức, Tần Bửu Bửu bỗng phấn chấn tinh thần, tuy ăn rất ít, nhưng tươi cười cứ khen ngon mãi, làm cho chủ nhân cảm thấy hắn thật là một vị khách đáng yêu.

* * * * *

Bên bờ hồ gió lạnh hiu hiu, Tần Bửu Bửu lạnh run nói :

- Đây là Phàn Dương hồ nổi tiếng ư? Nước dường như không nhiều lắm!

Âm Vũ giải thích nói :

- Mặt hồ rộng hay hẹp tùy thời tiết mà thay đổi. Mùa hè nước sông Trường Giang dâng cao, đổ ngược về hồ nên mặt hồ rộng. Mùa đông là thời kỳ nước cạn, nước hồ bổ sung cho Trường Giang. Bây giờ mới qua mùa đông, mặt hồ còn hẹp, tìm kiếm còn hơi dễ. Thử đoán xem, bảo tàng ở đâu?

Tần Bửu Bửu vén mấy sợi tóc bị gió thổi trên má nói; - Không biết!

Âm Vũ im lặng rồi nói :

- Thì không biết mới cần ngươi đoán vậy!

Tần Bửu Bửu nhìn hắn cười nói :

- Không cần đoán.

Âm Vũ mừng rỡ kêu :

- Ngươi đã biết bảo tàng ở đâu rồi ư?

Tần Bửu Bửu từ từ lắc đầu, cười có vẻ thần bí.

Âm Vũ không biết đầu đuôi lấy làm lạ nói :

- Thế là thế nào? Ngươi đã nhận ra hiện tượng lạ ư?

Gật gật đầu, Bửu Bửu nói :

- Bọn mình vừa đi vừa nói, ở đây người giang hồ càng lúc càng tụ lại đông.

Âm Vũ nhìn người tụ tập bên hồ, liền cùng Bửu Bửu rời nơi đấy. Qua một chặp, đã thấy Bửu Bửu vừa đi vừa cúi đầu trầm tự Mấy lần thiếu chút đụng vào cây hoặc vướng vào đá, không chịu nói nữa.

- Bửu Bửu, đừng cúi đầu mà đi, làm ta lo sợ cho ngươi.

Ngẩn đầu cười, nhìn thấy bên đường có một cụm thanh trúc, sau bụi trúc mơ hồ lộ ra một góc đá xanh. Tần Bửu Bửu vỗ vào đầu một cái, chỉ vào góc đá vui mừng nói với Âm Vũ.

- Nơi ấy có đá xanh, ngươi có thấy không?

Âm Vũ thấy rất rõ ràng nói :

- Dĩ nhiên là thấy, bọn mình đến đó nghỉ ngơi chút đi.

Tần Bửu Bửu tiếng nói càng run run :

- Ngươi đối với ta rất tốt, sư phụ ngươi thật xấu, cứ muốn ta đi mãi.

Cũng không đợi Âm Vũ trả lời, hắn vô cùng phấn chấn, chạy đến lùm thanh trúc, vạch ra nhìn, bất chợt nghe nhẹ nhõm trong lòng. Thì ra nơi đó có một vị cô nương mặc áo đỏ ngồi xoay lưng về phía hắn.

Cô nương áo đỏ nghe thấy tiếng chân nhưng không quay đầu lại. Âm Vũ chạy đến gần cười nói :

- Bửu Bửu, sao đứng đó, mệt rồi hả?

Tần Bửu Bửu cũng lười ngắm nhìn xem y là ai, nói :

- Không cách nào khác, có người chiếm trước, hại ta đi không công.

Âm Vũ đang định nói thì hồng y nữ nhân bỗng xoay người, quay đầu, giọng nói không giấu nổi vui mừng :

- Tần Bửu Bửu, không ngờ lại gặp ngươi ở đây.

Tần Bửu Bửu nghe tiếng, ngắm nhìn nàng ta một hồi, rồi cười nói :
- Thì ra là Tiểu La Sát Cung Ngọc Mẫn cô nương.
Còn ai khác hơn là Cung Ngọc Mẫn, tuy hơi xanh gầy một chút, nhưng không kém phần thanh lệ, ngạc nhiên hỏi :
- Ngươi đã phục hồi trí nhớ rồi ư?
Tần Bửu Bửu nói qua loa :
- Lần trước gặp ngươi thấy rất quen, cho nên cứ bám theo sau ngươi, cho đến khi gặp phụ thân ngươi Tổng Tư Đồ mới nhớ lại chút ít. Nhưng ta lại hôn mê, đến khi tỉnh dậy thì bọn ngươi không biết đi đâu rồi. cho nên ta một mình đi bậy bạ đến nơi đây!
Tay chỉ Âm Vũ, hắn giới thiệu :
- Đây là Âm Vũ, bạn mới kết thân của ta, là đồ đệ của Phương Tự Nhu hiệp đạo.
Cung Ngọc Mẫn hình như không nghe hắn nói gì, chỉ lấy đôi mắt nhìn trân trân gương mặt tuấn tú của hắn. Tần Bửu Bửu hơi giận, nhưng thấy Cung Ngọc Mẫn vẻ mặt buồn buồn nên không đành, giành ngồi trên đá cười nói :
- Cái ghế này xem như ta chiềm rồi vậy!
Cung Ngọc Mẫn mềm mỏng nói :
- Cái ghế này vốn din là của ngươi.
Tần Bửu Bửu bị sự mềm mỏng của nàng làm giật mình, ngẩn mặt nói :
- Nữ nhân đều ưa thay đổi như thế sao? Hôm trước đòi giết ta, bây giờ thì mềm mỏng như vậy?
Cung Ngọc Mẫn đỏ mặt. Âm Vũ cười nói :
- Bửu Bửu giỏi thật, tuổi tác như vậy mà được giai nhân đoái hoài, không biết ta có nên tránh mặt không?
Tần Bửu Bửu còn nhỏ quá, chưa biết chuyện quan hệ nam nữ, kinh ngạc nói :

- Ngươi đi đâu? Ta vừa mới ngồi xuống, ngươi lại muốn ta đi nữa ư?
Âm Vũ thấy hắn thật không hiểu, ngồi quì xuống nói :
- Kia là nữ, ngươi là nam. Nam nữ nói chuyện to nhỏ với nhau, người ngoài không nên nghe trộm.
Nghiêng đầu suy nghĩ, Tần Bửu Bửu kêu lên :
- Ta chỉ muốn nói chuyện to nhỏ với đại ca, hà huống ngươi cũng chẳng phải là người ngoài.
Âm Vũ điên cái đầu. Khi tình yêu chưa đến, bất cứ người ngoài nào có tán vào cũng vô dụng.
Cung Ngọc Mẫn thấy Bửu Bửu không biết tình ái, bao nhiêu mộng đẹp của bao ngày qua cũng theo đó mà tan biến, đôi mắt ngấn lệ xoay người định đi.
Tần Bửu Bửu đang cùng Âm Vũ tranh luận việc này, hất mặt thấy, vội kêu :
- Cung Ngọc Mẫn, sao không nói lời chào biệt rồi mới đi. Ta có việc muốn nhờ ngươi chỉ giáo.
Đối với người mình ưa thích, nhìn lâu một chút cũng tốt thôi, Cung Ngọc Mẫn cười gượng nói :
- Chuyện gì? Ta biết chuyện rất ít, có thể vô phương trả lời.
Tần Bửu Bửu thấy đôi mắt Cung Ngọc Mẫn vẫn còn ngấn lệ, nói :
- Việc này do ta quyết định, không miễn cưỡng đâu. Chỉ vì ta không biết ngươi tại sao rơi nước mắt, đại ca không nói nữ nhân không được khóc, không thì ta có thể chỉ bảo cho ngươi rồi.
Cung Ngọc Mẫn thấy tình lang trong tâm hồn không hiểu tâm trạng người con gái, đau xót từ đáy lòng kêu "ui" một tiếng rồi khóc nức nở. Tần Bửu Bửu tay chân như tê dại, hắn không biết thật sự. Từ nhỏ nhập bọn với các hòa thượng, xuống núi lại chung sống với Vệ Tử Y và các hào kiệt. Những nữ nhân hắn quen đều là bậc đáng hàng mẫu thân. Tử Thu Như tuy là cô nương trẻ nhất, cũng lớn hơn hắn bảy, tám tuổi và chỉ mới mấy ngày là ra đi,

cho nên ứng phó với các cô nương trẻ là việc làm mới mẻ.
Cung Ngọc Mẫn càng khóc càng thương tâm. Tần Bửu Bửu lấy mắt nhìn trân tráo, ngẩn ngơ, trong lòng xót xa nghĩ thầm :
"Ở Thiếu Thất sơn vr nhân tình thế thái ta đều không biết. Xuống núi đại ca từ từ dạy ta chút đỉnh nhưng mà đại ca khư khư bỏ sót dạy việc này".
Âm Vũ tuy hiểu biết, nhưng cũng chẳng khuyên được, không khỏi trách Bửu Bửu :
- Cũng tại ngươi không đúng, nói chuyện không nhằm đối tượng. Đối với nữ nhân không biết mềm dẻo.
Tần Bửu Bửu bị Cung Ngọc Mẫn đã đau đầu, tức giận nói :
- Ta nào có biết tại sao y thị khóc bừa như vậy, thôi thì trả ghế ngồi lại cho y thị nhé?
Cung Ngọc Mẫn nghe hắn nói chuyện giống như kẻ khờ dại, càng tức nên khóc càng to lên.
Tần Bửu Bửu nghe khóc to giật mình, vội nhảy xuống núp sau lưng Âm Vũ nói :
Nữ nhi thật là khó động đến. Bọn ta càng an ủi thì y thị lại càng khóc tọ Không nên đấu đá với nữ nhân, ta thấy bọn mình bỏ đi là thượng sách, đừng nên làm quen với y thị.
Âm Vũ tức đến thất khiếu bốc khói, chửi :
- Ngươi làm giống gì như con chim dại, cách an ủi của ngươi ta còn phải bị tức mà khóc.
Tần Bửu Bửu giận kêu lên :
- Vậy chứ ngươi muốn ta làm sao? Việc này không ai chỉ bảo ta, ai mà biết y thị ham khóc như vậy?
Âm Vũ biết hắn không biết thật, bình tâm nói :
- Ngươi nói với cô nương ấy vài lời tốt lành hoặc xin lỗi thì nàng sẽ không

khóc nữa. Nên nhớ giọng nói phải êm dịu một chút.

Tần Bửu Bửu phản đối nói nhỏ :

- Tại sao ngươi không nói đi, đem cái chuyện thấy ghét như vậy quăng cho tả Ta...

Âm Vũ vội lấy tay bịt cái miệng của Bửu Bửu, thấy Cung Ngọc Mẫn không chú ý mới nói nhỏ :

- Cô nương ấy bị ngươi làm cho khóc, tự nhiên là ngươi phải đi. Ta khuyên, nàng cũng không chịu nghe đâu.

Mắt chớp chớp, Tần Bửu Bửu nói :

- Ta mà làm cho cô nương ấy khóc? Kỳ lạ ghê chưa, ngươi vô dụng lại đổ cho ta.

Hừ!

Thấy Âm Vũ lắm mặt quỷ, Bửu Bửu trong lòng không thoải mái chút nào, ngồi lại chỗ ghế đá, lấy hơi nói :

- Cung cô nương đừng khóc nữa có được không? Đại ca ta nói ham khóc không phải là đứa trẻ ngoan!

Âm Vũ nghe nói tức chết được, lấy tay ra dấu. Tần Bửu Bửu thấy vậy thầm nghĩ :

"Như vậy không được sao? Thôi thì đổi cách khác vậy".

Cố gắng nhớ lại cách thức lúc trước Vệ Tử Y áp dụng qua với hắn, mừng rỡ nói :

- Khi trong lòng ta bực bội, đại ca ta cùng giỡn với tạ Thế thì ta cùng với ngươi làm trò vui chơi được không?

Cung Ngọc Mẫn khổ sở kêu lên :

- Đại ca! Đại ca! Trong tim ngươi chỉ có đại ca, không còn dung nạp ai khác được ư?

- Nói bậy!

Tần Bửu Bửu được nuông chiều quen rồi, tánh nết lại nổi lên, kêu to :
Còn có đại hòa thượng thúc thúc, Minh Trí bọn họ và huynh đệ trong xã ta đều ưa thích. Chỉ có điều cái phương pháp của họ đối với ta đem ra ứng phó với ngươi đều không thích hợp, cho nên mới đem tuyệt chiêu của đại ca ra mà an ủi ngươi, nào ngờ ngươi lại không biết phân biệt hay dỡ. Ngươi khóc không biết mệt, thiếu gia nói đến khô cổ vậy.
Cung Ngọc Mẫn càng nghe càng tức, lại cất một tiếng khóc to lên, đứng dậy muốn bỏ đi. Bửu Bửu nạt nói :
- Đứng lại... ngồi xuống!
Cung Ngọc Mẫn bị cái uy nghi khí khái của hắn trấn áp, đành làm theo lời hắn.
Tần Bửu Bửu bề ngoài xem đứng đắn, trong bụng lại thầm cười muốn bể bụng :
"Thì ra nữ nhân sợ cái ngón này, thiếu gia chả cần ai dạy cũng biết chiêu này, ghê gớn chưa!"
Quán thông được điểm này, Tần Bửu Bửu bây giờ là cao thủ, thay đổi bộ mặt nói :
- Ta bỗng nhiên nghĩ ra một trò chơi vừa khích động, vừa vui. Ngươi xem, giày của ta bị mòn gần hết rồi, ngươi nếu còn khóc nữa ta sẽ bắt ngươi đến tiệm mua đôi giày mới.
Y như thật, lấy đôi giày giơ cao. Cung Ngọc Mẫn thấy đôi giày còn mới, mang đến mòn cũng còn lâu, biết rằng hắn bịa chuyện, nhưng thấy gương mặt tươi cười và lí lắc của hắn, lại sợ hắn cố ý làm hư đôi giày thật, nên không khóc nữa.
Tần Bửu Bửu khoái chí nháy mắt với Âm Vũ :
"Ngươi vô dụng, cần học hỏi thêm. Xem ta ra tay thì vạn sự như ý."
Tần Bửu Bửu tính nghịch phá nhưng cũng biết nghĩ đến việc phải làm, rất

thân thiết nói :

- Hết bực bội chưa? Cung cô nương, bây giờ ta có thể hỏi mấy vấn đề.

Cung Ngọc Mẫn trút hết phiền não rồi, hiếu kỳ nói :

- Ngươi muốn hỏi ta vấn đề gì?

Hơi suy nghĩ, Tần Bửu Bửu quyết định hỏi tới :

- Hôm đó ta hôn mê tỉnh dậy, bạn hòa thượng của ta nói có một nam một nữ đến tìm ngươi. Nam là Tổng Tư Đồ, thân sinh của ngươi, nữ là ai? Ngươi có thể cho ta biết chăng?

Gương mặt phớt ửng hồng, Ngọc Mẫn ngập ngừng nói :

- Thì ra ngươi đã biết thân thế ta rồi, ngươi có khi dễ ta không?

Tần Bửu Bửu nói :

- Lớp người trước làm sai lầm không cần ngươi phải gánh chịu. Bất luận Tổng Tư Đồ có thật lòng hay không, nhưng ta tin rằng mẫu thân ngươi vẫn một lòng thương yêu ngươi, ai có nói gì ngươi không cần phải để ý đến.

Cung Ngọc Mẫn bỗng như được cởi mở gút mắc trong lòng, cười nói :

- Ta hiểu rồi, cũng biết mình phải làm gì, cảm ơn ngươi nhiều.

- Không dám!

Tần Bửu Bửu cười nói :

- Bây giờ xin ngươi cho ta biết nữ nhân ấy là ai vậy?

Trong lòng không còn vướng bận, Cung Ngọc Mẫn nói một hơi :

- Là bạn của phụ thân ta, trong võ lâm lấy mỹ danh là Ngọc lý đao Tô Hồng Mai.

Tần Bửu Bửu bực bội :

- Không lấy biệt hiệu vừa hòa dịu vừa êm tai, lại là la sát. Ngọc Lý Đao, thật chát tai.

Cung Ngọc Mẫn ngại nói :

- Người giang hồ không lấy cái tên nghe không kêu thì khó mà nổi tiếng

được.

- Ta không cần cái đó.

Tần Bửu Bửu không muốn đi sâu, nói :

- Sau này bọn ngươi đi đến đâu? Ta tìm không gặp.

Cung Ngọc Mẫn cười :

- Thân phụ sợ người nhận ra, bắt ta thay đồ. Ba người ban ngày nghỉ ngơi, ban đêm đi đường.

- Quả thật không ngoài sở liệu của t.

Gật gật đầu, Tần Bửu Bửu đôi mắt ánh lên, lại nói :

- Ngươi đến đây làm gì? Còn phụ thân ngươi và Tô Hồng Mai đâu?

Cung Ngọc Mẫn buồn bã nói :

- Ta cũng không biết phụ thân ta làm gì? Mấy ngày nay cứ thần bí, ta hỏi người chỉ cười có vẻ thần bí, nhưng không chịu nói. Mấy ngày trước bọn ta đến đây, phụ thân và Tô Hồng Mai mãi lo chuyện riêng, bỏ mặc ta, cho nên ta đi dạo cho đỡ buồn.

Tần Bửu Bửu trầm ngâm nói :

- Ngươi có biết nơi đây xảy ra chuyện gì to lớn không?

Cung Ngọc Mẫn suy nghĩ một hồi phấn khởi nói :

- Có phải ngươi muốn nói cái chuyện có bảo tàng ở Phàn Dương hồ chăng?

- Đúng, đúng, đúng!

Tần Bửu Bửu vô tình nắm đuôi tóc nàng, nói :

- Có phải phụ thân ngươi nói với ngươi không? Nói hồi nào vậy?

Cung Ngọc Mẫn cúi đầu cười e lệ nói nhỏ :

- Ta đến đây mới nghe người ta nói. Ta nghĩ mục đích của phụ thân ta cũng là chuyện đó.

Lâu lắm không có cơ hội phát biểu, Âm Vũ nói :

- Bửu Bửu, tại sao ngươi hỏi những chuyện không liên quan với bọn ta chi

vậy?

Trợn mắt với hắn một cái, Tần Bửu Bửu chặt một cây trúc khô, vẻ lung tung dưới đất. Cái đầu lắc lia lịa, miệng nhép nhép không biết nói gì. Âm Vũ và Cung Ngọc Mẫn càng nhìn càng không hiểu nổi, hai người nhìn nhau, ai cũng chẳng dám mở miệng hỏi trước.

Một chặp sau.

Tần Bửu Bửu ngáp dài, lười lười đứng dậy :

- Ta muốn nghỉ ngơi rồi, tạm biệt!

Âm Vũ và Cung Ngọc Mẫn đâu để hắn chạy thoát, kìm kẹp hai bên, bắt hắn ngồi lại trên ghế đá, bốn mắt đăm đăm nhìn vào hắn. Bửu Bửu làm bộ nhắm mắt nghỉ.

Âm Vũ nói :

- Đừng đùa nữa, Bửu Bửu. Đừng làm bộ giả mặt ma mặt quỉ, vô ích thôi.

Im lặng giây lát, Tần Bửu Bửu từ từ mở mắt. Ánh mắt tinh quái làm bọn họ giật mình, nói :

- Xin hỏi Cung cô nương có định từ nay về sau theo Tổng Tư Đồ không?

Cung Ngọc Mẫn không hiểu ý của hắn, chỉ nói :

- Không, bây giờ ta định về nhà họ Cung. Hơn nữa ta là họ Cung chứ không phải họ Tư Đồ.

Như trút được gánh nặng, Tần Bửu Bửu nói :

- Vậy thì ngươi nên đi ngay đi.

- Ngươi... ngươi nói là...

Tần Bửu Bửu biết nàng tưởng hắn muốn xua đuổi nàng, nên ngắt lời, nói :

- Ta nói là tại nơi đây không bao lâu sẽ xảy ra một trận đại cuồng phong, sợ ngươi bị liên lụy. Hà huống ngươi đối với kho báu rất không thích thú, cho nên ngươi hãy mau lìa xa nơi có chuyện lôi thôi này.

Cung Ngọc Mẫn thật lấy làm cảm động nói :

- Ngay lúc gặp ban đầu, ngươi không phải như vậy. Bây giờ ngươi dường như trưởng thành hơn.

Tần Bửu Bửu chửi thầm trong bụng nhưng lại cười nói :

- Mau đi nhanh, vương vấn đủ hay chưa?

Cung Ngọc Mẫn gật đầu, lưu luyến đứng dậy. Tần Bửu Bửu nói :

- Bọn ngươi nghỉ chân ở khách điếm nào? Ở phương nào?

Cung Ngọc Mẫn không hỏi nguyên do, nói :

- Gần nơi đây, khách điếm Tái Lai phía sau hoa viên, dãy trái, phòng trên.

Tần Bửu Bửu cảm ơn một tiếng, lại nói :

- Ta nghĩ ngươi nên trực tiếp về Cung phủ, không cần phải về khách điếm nữa.

Cung Ngọc Mẫn cười gật đầu, rời xa cái chỗ sắp xảy ra chuyện lôi thôi, đi lo cho tương lai mình.

Âm Vũ dường như bị đánh mất vật gì, chưng hửng. Tần Bửu Bửu đùa nói :

- Giai nhân đã đi rồi. Âm Vũ huynh cô đơn thương cảm, tội nghiệp, tội nghiệp!

Âm Vũ chợt tỉnh, nói :

- Đừng chế nhạo ta, Bửu Bửu.

Tần Bửu Bửu cười khúc khích nói :

- Đừng mắc cở nữa, vài năm nữa đến nhà cầu thân không được sao?

Do dự một lúc, Âm Vũ cuối cùng lấy hết can đảm nói :

- Ta có muốn cũng vô ích. Người nàng thích là ngươi.

Tần Bửu Bửu giận mắng :

- Thích không có nghĩa là yêu. Ngươi đừng vô dụng như vậy, yêu mà không dám biểu lộ.

Âm Vũ chuyển sang vấn đề khác, nói :

- Đừng lo nói ta hoài, chuyện kho báu bây giờ ngươi tính làm sao?

Tần Bửu Bửu lại trách hắn khi nãy thúc thủ bàn quan, cố ý nói :

- Xem không ra ngươi con người lớn như vậy là lại yếu quá, để ta nói với bá mẫu giùm cho.

Âm Vũ vội ngăn cản, cầu xin nói :

- Bửu Bửu nè! Ngươi tha ta một lần đi. Ta xin lỗi ngươi được không?

- Ngươi nói thế có nghĩa sau này đều nghe ta?

Âm Vũ sợ nhất là mẫu thân buộc hắn phải kết hôn để bỏ cái ý nghĩ đi giang hồ.

Nếu Bửu Bửu báo cáo việc này thì trúng ý của Âm phu nhân. Chỉ có cách vội gật đầu để tỏ ý bằng lòng.

Tần Bửu Bửu không làm khó nữa, nói :

- Thôi về đi. Ngủ cho ngon để làm việc.

Âm Vũ như vất gánh nặng, cũng chẳng hỏi, chỉ nói :

- Được, về đi. Trễ quá mẫu thân ở nhà đâm lo.

Tần Bửu Bửu cười nhạt, cuộc đời không có mẫu thân như hắn thật là một đáng tiếc to lớn.

* * * * *

Khách điếm Tái Lai cũng giống như bao nhiêu khách điếm ở các nơi khác, chia làm thượng phòng, đơn phòng và tổng phòng.

Phần đông viễn khách đều ở thượng phòng. Đại đa số người giang hồ và phú hộ, cự thương. Đêm nay phòng dãy bên trái và bên phải đều bị hai loại người này chiếm hết.

Đêm ấy vừa qua canh hai, Tần Bửu Bửu và Âm Vũ hai tiểu tử chưa từng xuất thân giang hồ, song song tiềm phục hậu viện khách điếm Tái Lai, dò la địa hình.

Tần Bửu Bửu băng mình qua phòng thứ tư, dãy trái. Chân vừa đụng đến nóc nhà liền nhìn về phía sau, thấy Âm Vũ bất động, đang muốn vẫy tay báo

hiệu bỗng nghe trong phòng có tiếng nói :

- Kẻ nào trên mái nhà nếu không có việc gì hãy về đi. Tại hạ muốn nghỉ ngơi rồi.

Tần Bửu Bửu nghe nói giật mình, không cần suy nghĩ nhiều, lộn người thêm vài vòng, đến ngay dãy phòng bên trái, cẩn thận gỡ vài miếng ngói. Tiếng nói trong nhà truyền đến tai hắn rất rõ ràng.

Tiếng nói của người nam Bửu Bửu biết là Ngọc Diện Phán Quan Tổng Tư Đồ, nghe hắn nói :

- Hồng Mai, ngươi tại sao không tin tả Ngươi muốn ta nói thế nào mới tin?

Người nữ là Ngọc Lý Đao Tô Hồng Mai, tiếng nói lảnh lót nhưng chứa đầy vẻ kiêu ngạo :

- Muốn ta tin cũng dễ thôi, đưa tị thủy tê giác cho ta bảo quản.

Tổng Tư Đồ có vẻ không chịu :

- Nói không biết bao nhiêu lần. Ta không có tị thủy tê giác.

Ngọc Lý Đao Tô Hồng Mai to tiếng nói :

- Không có tị thủy tê giác thì ngươi đến đây làm gì? Tổng Tư Đồ ngươi xem ta như đứa trẻ ba tuổi?

Tổng Tư Đồ giải thích :

- Tị thủy tê giác nghe nói Tần Bửu Bửu đã đem vất nó mất rồi. bây giờ lọt vào tay Âu Dương Tất, tên quái vật đó và gã đồng đảng ấy cũng không biết trốn ở đâu?

Ngươi sao lại đòi ở ta?

Một tiếng vang rất nhỏ mà dòn. Một tiếng kêu sợ hãi ngắn nhưng rất gây chú ý.

Tần Bửu Bửu trong bụng lo sợ, hắn đoán dường như là tiếng gãy xương.

Tiếng nói của người nam không thuộc trong hai người trong phòng, hầm hừ :

- Tổng Tư Đồ, ngươi đã cho con gái về trước, đã hủy đi giữa lời hứa hẹn của chúng tạ Bây giờ lại khăng khăng không chịu thố lộ tị thủy tê giác và địa điểm kho tàng. Ta Nộ Sát Bia Bi Cửu U quá dễ coi thường ư?

Tần Bửu Bửu phục trên nóc nhà sợ đến nổi suýt chút kêu lên, hắn đại khái hiểu ra tất cả.

Tổng Tư Đồ than thở nói :

- Mẫn nhi không phải là ta bảo. Ta cũng không đồng ý ngươi vì hận riêng mà làm nhục nó.

Cười hi hi quái gở như chó sói kêu, Nộ Sát Bia Bi Cửu U nói :

- Năm ấy ngươi và Chung tiện nhân lén lút tư tình, do ngươi tham lam, buộc Chung tiện nhân phải gã cho Cung lão đầu, để cho ta bị chê bai. Sau cùng còn trúng gian kế của Cung lão tặc, làm cho ta bao năm sống trong đen tối. Ta muốn trả thù, phương pháp hay nhất là hủy đi hạt giống còn để lại của hai ngươi, để cho bọn ngươi đau khổ, ân hận, ta hận bọn ngươi. Ta còn muốn cho Chung tiện nhân ở dưới địa ngục cũng không yên, khơ khơ... ta muốn báo thù!

Tiếng nói của Ngọc Lý Đao Tô Hồng Mai cũng nghe rất ghê gớm :

- Cửu U ca, đừng có quá kích động như vậy. Ở đây có không ít người võ lâm.

Hừ một tiếng, Nộ Sát Bia Bi Cửu U nói :

- Tổng Tư Đồ, hãy khôn hồn một chút, đừng có trước mặt lão Bi này mà giả vờ.

Nếu như ngươi đối với tiểu tiện nhân còn chút tình cảm thì đã không bằng lòng hứa đem tặng ả cho ta thọ hưởng. Bây giờ tiểu tiện nhân đào tẩu rồi, ngươi không làm được lão trượng thì sự hợp tác của bọn ta đến đây chấm dứt. Bây giờ ngươi nên cho ta biết tị thủy tê giác và kho báu cuối cùng ở đâu? Xin khuyên ngươi đừng để cho ta nổi giận, lão Bi này xưa nay không

có lòng từ bi.

Tổng Tư Đồ oán giận nói :

- Bi Cửu U, ngươi là đồ vô liêm sỉ. Lão đây đã bị ngươi kềm chế trong tay còn gì mà nói nữa?

Im lặng hồi lâu mới nghe Ngọc Lý Đao Tô Hồng Mai nói :

- Tổng ca, ngươi nói ra đi. Tất cả đều có lợi, hà tất phải khăng khăng như vậy.

Hừ một tiếng, Tổng Tư Đồ nói :

- Tô Hồng Mai, xem như ta đui mới yêu một nữ tử thối như ngươi. Ngươi đừng có mắt qua mày lại hùn theo lão Bi mà tính toán với tạ Ta nói thật với ngươi, sự thật là chẳng có kho báu chi cả.

Bi Cửu U cười nhạt nói :

- Lão quỷ Tư Đồ, ta xem ngươi toàn nói bậy nói bạ nữa rồi. Không cho ngươi nếm mùi đau khổ, ngươi chẳng biết thủ đoạn của lão Bi này như thế nào.

"Keng" một tiếng, lại hầm hừ nói :

- Ngươi hiệu xưng là Ngọc Diện Phán Quan, ngày thường rất trọng thể diện. Nếu như lão Bi này khắc mấy chữ trên mặt ngươi, xem ngươi từ nay dám gặp mặt ai. Cho tới chết xuống địa ngục, Chung tiện nhân thấy ngươi biến thành quỷ quái như vậy e rằng cũng chẳng dám yêu ngươi.

Im lặng một hồi mới nghe Tư Đồ than nói :

- Tị thủy tê giác ở trong gót giày tạ Kho báu ở Phàn Dương hồ là do ta truyền ra, mục đích là mượn tay người khác lấy tị thủy tê giác để bình yên mà qua biển Đông Doanh.

Bi Cửu U nghe tới đây kinh ngạc :

- Truyền thuyết từ ba mươi năm trước là thực vậy?

Tổng Tư Đồ nói tự tin :

- Điều này ta dám khẳng định, lần trước gặp tai nạn dẫn đến thất bại, cho nên ta mới nghĩ đến tị thủy tê giác.

Bi Cửu U dường như đang lẩm bẩm :

- Nếu như được những bậc ẩn thế cao nhân truyền dạy thì ta khỏi phải lén lút ẩn mình sống qua ngày. Cả cái chốn võ lâm đều suy tôn tạ Cung lão tặc cũng không ăn thua gì, khơ khơ...

Ngọc Lý Đao Tô Hồng Mai như hoảng hốt nói :

- Cửu U ca, ngươi muốn tính toán cái gì vậy?

- Im đi!

Bi Cửu U nói :

- Tổng Tư Đồ nói thật lòng, truyền thuyết kho báu là thật hay giả?

Tổng Tư Đồ do dự nói :

- Cuối cùng ngươi muốn toan tính gì đây?

Bi Cửu U cười hì hì nói :

- Hôm nay sinh mạng của ngươi ta nắm trong tay Chúng mình lại tính bài toán trao đổi. Lấy được kho báu chia đều, tị thủy tê giác do ta bảo quản, ngươi dẫn ta đến Đông Doanh, thế nào?

Cười lạnh lùng, Tổng Tư Đồ nói :

- Thì ra là vậy, không dè ngươi cũng không sống nổi ở cái đất Trung nguyên này rồi.

Bi Cửu U giận nạt :

- Việc đó không quan hệ đến ngươi. Điều kiện đối với ngươi chỉ có lợi không hại, có hứa hay không?

Hừ một tiếng, Tổng Tư Đồ nói :

- Không hứa được không? Tô Hồng Mai thì sao?

Ngọc Lý Đao Tô Hồng Mai giành nói :

- Bi Cửu ca, ta theo ngươi, không được phản bội ta!

Bi Cửu U cười khơ khơ như kẻ trộm, nói :

- Ngươi là ni cô bướng bỉnh, ai mà bỏ cho đành?

Trở giọng, Bi Cửu U nói :

- Tổng Tư Đồ, không có tiền thì không qua được biển. Kho báu cuối cùng ở nơi nào?

Hi hi tự đắc cười, Tổng Tư Đồ nói :

- Những đứa ngu ngốc đều tưởng kho báu ở dưới đáy hồ Phàn Dương, cũng không động não suy nghĩ là có hay không? Kỳ thực, kho báu thực sự là ở sâu trong nhà gạch hẻm Ngân Thọ tại thị trấn này, là nơi tụ tài của Bốc Bì Vương Giang Hắc Tâm đã qua đời rồi.

Không kềm chế được cười to chát tai, Bi Cửu U nói :

- Năm xưa Bốc Bì Vương Giang Hắc Tâm chuyên môn cho vay nặng lãi để làm giàu. Tuy có nhiều tiền nhưng không dám xài một xu, rất bị người võ lâm ghét bỏ.

Khi chạy thoát thân cũng không đem theo được hai nén bạc.

Tần Bửu Bửu trên ngồi không nghe tiếp nữa, nhè nhẹ sắp mấy miếng ngói lại, phi thân nhào lộn xuống đất. Âm Vũ từ đầu đến cuối giờ ngơ ngẩn ở đó cười. Hai đứa chạy đến dãy phòng bên phải.

Như kẻ trộm nhìn vào cửa sổ vậy, bất chợt một giọng nói lười lười phát ra :

- Các hạ trong một đêm hai lần đến đây, vậy xin hỏi có việc gì?

Tần Bửu Bửu sửa soạn lại cuống họng, đổi giọng nói :

- Các hạ rất tài tình, thì ra nghe được hai lần đều là ta, có thể mở cửa để nói chuyện?

Một lát sau, đèn trong nhà sáng lên, cửa cót két mở ra. Tần Bửu Bửu không sợ chủ nhà ngạc nhiên, đi thoải mái vào trong, xong đóng cửa lại, nhào đến ôm lấy chủ nhà.

Chủ nhà cũng bất kể ôm choàng lấy hắn nói lẩm bẩm :

- Bửu Bửu, tại sao là ngươi? Ngươi hại đại ca lo cho ngươi quá chừng.
Thì ra chủ nhà là Kim Đồng Diêm La Vệ Tử Y, đến chúc thọ Long Vân Thiên hôm đó được biết Bửu Bửu thất tung nên cùng Ngộ Tâm đại sư bàn luận mấy tiếng đồng hồ, dự đoán Bửu Bửu sẽ không màn nguy hiểm đến Phàn Dương hồ, cho nên Ngộ Tâm đại sư đem Minh Trí ba người và Vệ Tử Y thì thống lãnh Âm Ly Hồn, Tịch Như Tú, Mã Thái và Chiến Bình, chia hai đường đến Phàn Dương hồ. Trên đường được Phân xã truyền tin của Phương Tự Nhu, biết được Bửu Bửu không mất trí nhớ. Trong lúc yên tâm thì càng âu lo, sợ Bửu Bửu quá ngoan cường, không sợ chịu thua, thà để ngọc nát hơn giữ ngói an toàn, cái mửng đó có thể làm nguy đến tánh mạng của hắn.

Cũng may, nghe bài ca mà Bửu Bửu biên lại được trẻ con hát đầy cả đường, Vệ Tử Y cũng thán phục cái chiêu khéo léo của Bửu Bửu. Tần Bửu Bửu không ngờ Vệ Tử Y đến tìm sớm như vậy, hắn gục đầu vào lòng Vệ Tử Y trông thật đáng thương và có vẻ hối hận nói :

- Xin lỗi đại ca, Bửu Bửu sợ người vì giận mà đuổi ta đi cho nên định đợi một thời gian cho người bớt giận mới về, đại ca còn giận ta không?

Vệ Tử Y xoa xoa tóc hắn, vừa tội vừa thương tâm nói thầm :

"Cái thằng nhỏ này càng lớn càng tinh, khó dạy dỗ được. không cho nói biết mặt không được!"

Thế rồi đẩy Bửu Bửu ra, nghiêm nét mặt nói :

- Trước hết ngươi gạt đại ca rồi lại đùa cợt tác quái làm bọn ta lo lắng. Ngươi còn mặt mũi nhìn ta ư?

Không ngờ Vệ Tử Y lại tính sổ với hắn, Bửu Bửu lúng túng nói :

- Ta lừa dối ngươi hồi nào.

Thấy hắn ngơ ngẩn, Vệ Tử Y cười thầm, miệng lại giận nói :

- Hừ! Miệng thì nói về Thiếu Lâm tự, cho đến nay vẫn chưa bước đến gần

cao sơn được trăm dặm.

Tần Bửu Bửu biện bạch :

- Đại ca dùng lời hù dọa nên ta thấy sợ, cho nên ta không dám về. Đúng lúc đó gặp Minh Trí bọn họ mới đi chơi tới nay.

Vệ Tử Y biết Bửu Bửu rất sợ hiểu hết mọi việc sẽ làm cho mình lo lắng thêm, nói :

- Không về Thiếu Lâm cũng chẳng sao, để cho Minh Trí bọn họ cùng về, nhưng ngươi...

Tần Bửu Bửu ngắt lời, nói :

- Minh Trí bọn họ ăn hiếp ta, đại ca lại cái gì cũng trách tạ Ta bị ép...

- Bướng bĩnh!

Vệ Tử Y giận nói :

- Ngươi càng ngày càng xấu, không biết chuyện gì hết.

Bị chạm tự ái, tủi thân, Tần Bửu Bửu đôi mắt ứa lệ chỉ Vệ Tử Y nói :

- Ngươi là giả, ngươi không phải là đại cạ Ngươi xấu như người giả mạo lần trước không khác nhau mấy.

Nghe nói giật mình, Vệ Tử Y không nghĩ đến việc dạy dỗ, vội hỏi :

- Có người giả mạo đại ca hại ngươi à? Là người bang nào mà dám làm như vậy hả?

Tần Bửu Bửu nắm được cơ hội, lấy lại thế nói :

- Là Âu Dương Tất, đám cướp ấy. Ta tưởng hắn là đại ca, lúc vui mừng không để ý xem, suýt chút nữa toi mạng. Không ngờ bây giờ lại vẫn còn một người đại ca đối với ta hung hãn. Hừ, tạm biệt!

Hắn đi rất nhanh, Vệ Tử Y cũng rất nhanh nhẹn, dang hai tay bổng hắn lên, thương hại nói :

- Gã tặc tử đó làm tổn thương ngươi chưa?

Tần Bửu Bửu trợn mắt nói :

- Bây giờ ta lại mong gặp kẻ hại ta, đại ca lại ngăn cản giữ ta lại.

Vệ Tử Y thấy dạy dỗ thất bại, cười nói :

- Muốn hại ngươi cũng không dễ dàng đâu. Ai mà không biết ngươi là quỷ linh tinh.

Ai mà chịu thua thì Bửu Bửu rất vui mừng, kéo tay Vệ Tử Y nói sơ lược lại những việc đã gặp trên đường đi hai tháng nay và nghe được câu chuyện của căn phòng ở dãy đối diện.

Vệ Tử Y lộ vẻ tươi cười nghe hắn nói. Âm Vũ gương mặt lộ vẻ kinh hãi.

Thở hắt một cái, cúi đầu uống trà do Vệ Tử Y đưa đến, Tần Bửu Bửu nói :

- Đại ca, bọn ta đem kho báu ra cứu tế dân nghèo được không?

Vệ Tử Y cười nói :

- Không ngờ Tổng Tư Đồ cấu kết với Bi Cửu U lập kế ám hại ngươi. Chuyện này không giải quyết dứt khoát ngươi cũng khó mà sống yên ổn được. Cũng nên cho bọn tham tiền một đòn trí mạng.

Tần Bửu Bửu có hơi sợ hãi nói :

- Đại ca... ngươi muốn xuống tay sát sanh?

Gật gật đầu, Vệ Tử Y nói :

- Những kẻ ở trong giang hồ vốn là tâm địa độc ác, nhất là khi đối địch với nhau, càng nên dứt khoát quyết đoán, đâu có thể nói đến chuyện nhân đức từ bi! Ngươi không giết hắn, hắn giết ngươi ngay, đó là điều ai cũng biết được. Ngươi còn nhỏ chưa biết hiểm ác của giang hồ, thật tình đại ca không muốn ngươi dấn thân vào giang hồ.

Tần Bửu Bửu không chịu nói :

- Ta cũng không thích giang hồ, nhưng đại ca lại quá coi thường tạ Ta không phải là nguyên vẹn hay sao?

Vệ Tử Y không muốn tranh luận thêm, kéo tay Bửu Bửu ngồi dậy nói :

- Bảo mọi người thức giấc để đi dọn tiền bạc, chúng mình đi bắt cướp.

Tần Bửu Bửu nói nho nhỏ :
- Đại ca muốn bắt Tổng Tư Đồ và Bi Cửu U lại để đánh đòn ư?
Vệ Tử Y cười khúc khích :
- Nói bậy! Bắt bọn hắn để trước mặt võ lâm họ nhìn nhận tất cả mưu mô đều do bàn tay họ gây ra mới thật sự giải nguy được cho ngươi, hiểu chưa, tiểu quỷ?
- Không hiểu!
Tần Bửu Bửu chu cái mỏ, Vệ Tử Y rất lâu không thấy hắn làm vậy, lấy làm thích thú.
Ra khỏi cửa phòng, Vệ Tử Y dùng tay gõ mỗi phòng ba cái, dùng tay ngoắc ngoắc Âm Vũ đi gần bên. Không bao lâu Âm Ly Hồn, Tịch Như Tú, Mã Thái và Chiến Bình đều lần lượt lẳng lặng ra khỏi cửa.
Tịch Như Tú thấy mặt của Bửu Bửu phản ứng kịch liệt nhất, suýt chút nữa là kêu to lên, rất may Vệ Tử Y nhanh mắt kêu hắn im lặng, nói nhỏ vài câu rồi nói với Âm Vũ.
- Tiểu huynh đệ, phiền ngươi dẫn bọn chúng đến hẽm Ngân Thọ được không?
Âm Vũ thấy Vệ Tử Y thì rất vui lòng, vội vã nhận lời.
Âm Ly Hồn từ khi gặp Âm Vũ trong lòng có cái cảm giác kỳ diệu, nói không được, dường như rất thân cận với hắn, và dường như người quen từ lâu mới gặp, nhất thời suy nghĩ lung tung.
Tịch Như Tú xoa xoa lọn tóc dài của Bửu Bửu, kiến nghị :
- Thủ lãnh, chúng mình cùng đi bắt cướp sau đó đi hốt tiền bạc được không?
- Không!
Vệ Tử Y nói :
- Các ngươi đem kho báu giao cho Thiếu Lâm tự tiếp nhận, khi về còn một chuyện rất quan trọng phải làm.

Mọi người thấy vẻ nghiêm túc của Vệ Tử Y, biết rằng sự việc không thể thay đổi, chỉ còn cách đi làm một việc xưa nay chưa từng làm qua - dọn tiền bạc!

Đợi bọn họ đi rồi, Vệ Tử Y kéo tay Bửu Bửu, đi chầm chậm đến dãy phòng bên trái, bỗng nói :

- Ngươi lại gầy rồi, có ăn uống đàng hoàng không?

Nắm nắm cái tay Bửu Bửu, Vệ Tử Y tiếp :

- Giống như da bọc xương, ngươi chắc nhớ mùi vị đồ bổ lắm?

Tần Bửu Bửu lập tức phản kháng :

- Đại ca cũng hơi gầy đi chút, đâu có thể ép buộc người ta ăn?

Xoay qua việc khác, hắn nói :

- Đại ca, ngươi thấy bọn họ có thể đi lấy tiền bạc rồi chạy trốn trong đêm?

Vệ Tử Y tặng cho hắn một cái cười, nói to :

- Yên tâm đi, bọn họ không chạy thoát được đâu.

- Ai? Ai ở ngoài nói bậy bạ vậy?

Một tiếng nói sắc bén muốn xé tan bầu không khí im lặng ban đêm. Vệ Tử Y và Tần Bửu Bửu không để cho bọn họ có dịp phản ứng, lập tức tung cửa xông vào.

Nhìn trong phòng, đồ đạc sắp xếp không khác gì phòng của Vệ Tử Y mấy. Tổng Tư Đồ cánh tay phải được băng vải treo trước ngực, hai đôi vớ đều cởi ra, trông thấy bọn họ hé miệng mà như bị nhét trứng gà.

Ngoài ra còn một vị đại nhân tuổi chừng năm mươi, râu quai nón, mắt giận dữ nhìn trân tráo, mắt to vuông vuông, râu đầy mặt, trông như rừng rậm, mũi gãy, miệng vuông, mặt dài vô cùng xấu xí.

Tần Bửu Bửu nhìn thấy trong bụng cười thầm :

“Hắn là Bi Cửu Ủ Hèn chi trách sao Chung Mẫn Mẫn không yêu hắn.

Trương lãnh chủ tuy cũng có râu cằm, nhưng xem rất anh hùng khí khái.

Còn hắn thì cho người ta cảm giác là một tên thổ phỉ".

Mở mắt to nhìn về hgd Bi Cửu U, Ngọc Lý Đao Tô Hồng Mai trong lòng vô cùng tức giận. Thì ra đôi mắt đẹp của Tô Hồng Mai vừa rồi đã lăn tròn trên hình ảnh tuấn tú hào khoáng của Vệ Tử Y, không chút ngượng ngập. Tần Bửu Bửu chửi trong bụng :

"Gã nữ yêu tinh này thấy người nào yêu ngươi đó, đáng đòn!"

Buông tay Vệ Tử Y ra khi nào cũng chẳng hay, Tần Bửu Bửu động tác như điện xẹt.

Không biết hắn ra tay như thế nào, đôi tay biến thành nhiều lằn ánh sáng chiếu trên gương mặt Tô Hồng Mai.

Trong lúc Tô Hồng Mai kinh hãi té xỉu, Bi Cửu U nạt to một tiếng, án ngữ trước mặt Tô Hồng Mai. Bửu Bửu liền kêu nói :

- Đại ca! Con nhím này nhường cho ngươi.

- Tiểu tử thối vô lễ!

Nộ Sát Bia Bi Cửu U đôi tay hợp lại tạo thành một luồng cuồng phong úp về hướng Bửu Bửu. Trong tiếng gió kêu gào cuốn thổi của chưởng phong, Vệ Tử Y lướt bổng người lên, đón đỡ thế chưởng của Bi Cửu Ụ Tô Hồng Mai thấy tiên cơ bất diệu, định phóng qua cửa sổ đào tẩu. Tần Bửu Bửu bất chập hậu cố, xoay người vòng đôi tay thộp giữa ngực trong tư thế y thị đang phóng người bay thoát.

Tô Hồng Mai chửi nói :

- Ngươi là đồ tiểu tử dám cản đường ta đi?

- Sỉ nhục thiếu gia ư?

Thân hình Bửu Bửu xoay chuyển từ từ, triển khai U linh quỷ ảnh, biến ra thành bốn hình người, không sao phân biệt được ai thật ai giả. Nghe tiếng bốp bốp chát chát vào má của Tô Hồng Mai mười bảy mười tám cái khiến gương mặt vốn lúc trước thon tròn giờ sưng lên giống như cái bánh bao,

không còn sức hấp dẫn chi cả. Tô Hồng Mai giận điên cuồng, hai tay móng vuốt dài nhằm cấu lấy Bửu Bửu. Bửu Bửu cười khúc khích nói :
- Thật là chỉ giáp công rất gớm ghiếc.
Thì ra móng tay của Tô Hồng Mai có tẩm nước thuốc dài và cứng, sức công kích giống như móng thép.
Tần Bửu Bửu không ngờ có người biết dùng móng tay làm vũ khí, năm chiêu đã qua, một sơ xuất chạm vào móng vuốt của Tô Hồng Mai.
"Chà" một tiếng, vai áo trái của Bửu Bửu bị xé rách, hiện ra hai lằn máu đỏ.
- A...
Đau nhu bị châm lửa, Bửu Bửu không chịu được kêu lên một tiếng.
Cạnh bên thì Vệ Tử Y và Bi Cửu U giống như người lớn và trẻ con đang tỉ thí. Bi Cửu U nhiều năm sống trong kinh hoàng, u uất, công phu không tiến triển bao nhiêu.
Công lực của Vệ Tử Y trái lại rất sung mãn, chưa hết mười chiêu đã chế phục được Bi Cửu U, thuận tay điểm huyệt đạo của Tổng Tư Đồ.
Giữa lúc ấy, truyền lại tiếng kêu đau và thở dồn dập của Bửu Bửu, Vệ Tử Y trong lòng như kim đâm, liền phi thân tới nhắm vào mười đầu ngón tay của Tô Hồng Mai đập mạnh xuống, sức tợ ngàn cân, sức mạnh dội lên, âm thanh làm chấn động cả gian phòng.
Ngọc Lý Đao Tô Hồng Mai sợ đến ngẩn người, chỉ xuôi tay chờ đền tội.
Có điều lạ là Vệ Tử Y tung ra thế công đáng sợ ấy, toàn thân y thị không tổn thương chi cả, chỉ thấy dưới đất nằm đúng mười móng tay vừa dài vừa cong.
Xem lại mới thấy mười ngón tay của y thị đã trơ trụi, rất bằng phẳng.
Trút hết nỗi căm giận trong lòng, Vệ Tử Y vội quan sát thương thế của Tần Bửu Bửu. Vai trái lộ ra một miếng da trắng nhách, hai lằn vết máu đỏ dài hai tấc, xem rất dễ sợ.
Vệ Tử Y vội thoa thuốc cho hắn, điểm huyệt đạo của Tô Hồng Mai, bồng

Bửu Bửu lên chạy một hơi vào phòng đối diện, cẩn thận rửa sạch vết thương. Nhưng bất cứ chăm sóc như thế nào, Bửu Bửu vẫn còn đau, gương mặt trắng nhạt đi, nhưng Bửu Bửu thì không rên xiết, tỏ ra rất can đảm.
Thấy hắn cắn răng chịu đau, Vệ Tử Y cũng cắn chặt răng, dường như còn đau hơn hắn, chàng thoa thuốc nhẹ nhẹ cho hắn, lấy vải băng bó cho hắn đàng hoàng xong thì tiếng trống gác canh đã điểm canh tư.
Mặt quả trứng trắng xanh đã phớt lên một nụ cười nhỏ, Tần Bửu Bửu nói :
- Cái móng vuốt cọp thật lợi hại, cấu một cái thấy thịt da rớm máu.
Vệ Tử Y cười miễn cưỡng, nhưng rất nghiêm túc nói :
- Bửu Bửu, hãy hứa với ta, vết thương tuyệt đối không để người ngoài nhìn thấy.
Chút nữa bọn chúng trở về muốn xem xét vết thương sâu hay không, phải hứa với đại ca, tuyệt không để lộ ra.
Tần Bửu Bửu cũng không muốn bị xem như quái vật, ai cũng muốn nhìn nên gật đầu :
- Được, lần sau muốn thoa thuốc thì tìm đại ca.
Vệ Tử Y đỏ mặt nói :
- Nhờ Tiểu Bàn Đầu là tiện nhất.
Tần Bửu Bửu nhớ đến bạn, vội hỏi :
- Ta đi rồi Tiểu Bàn Đầu có khóc không? Tiểu quỷ đó ưa khóc lắm.
"Chà" một tiếng, Vệ Tử Y cười nói :
- Ngươi kêu hắn là gì? Ngươi nhỏ hơn hắn nhiều, còn việc hắn khóc hay không nào ta có biết?
Tần Bửu Bửu nghe cũng không thể trách Tiểu Bàn Đầu, chỉ vì Tần Bửu Bửu biết Vệ Tử Y thực sự rất bận, đâu có thì giờ lo cho đứa gia nhân khóc hay không khóc.
Lúc ấy trong khuôn viên truyền lại tiếng trò chuyện, Vệ Tử Y biết nhóm

người dọn tiền bạc trở về, lấy cái áo dài ra đắp lên người Bửu Bửu. Đó là cái áo khoát dài đúng với danh nghĩa của nó, tay dài vạt dài. Vệ Tử Y tuy ốm, nhưng quần áo của chàng mặc cho Bửu Bửu đều quá rộng, miễn cưỡng dây thắt lưng xiết lại, tay áo thì săn lên, vạt thì phủ xuống chân. Vệ Tử Y chỉ có cách xé bỏ một khúc coi như tạm mặc được.

Tần Bửu Bửu cúi đầu nhìn thân mặc cái áo khoát không giống ai, nhìn trước nhìn sau đều không vừa ý, giận kêu lên :

- Đây là quần áo gì vậy, kêu ta mặc như vậy coi làm sao được?

Vệ Tử Y mỉm cười an ủi :

- Nhẫn nại một chút, trời sáng đại ca cho người đi mua mấy bộ đồ cho ngươi.

Tần Bửu Bửu trợn mắt giận nói :

- Bọn chúng nhất định sẽ cười ta.

Có tiếng gõ cửa, Tịch Như Tú ở ngoài nói :

- Thủ lãnh, các ngươi ở trong phòng à?

Tần Bửu Bửu vội nhìn Vệ Tử Y khoát tay ra dấu. Vệ Tử Y cười, chỉ nằm trên giường. Bửu Bửu vui vẻ lên giường dùng mền phủ kín áo khoát. Vệ Tử Y mới cất tiếng nói :

- Vào đi!

Tịch Như Tú xô cửa vào, Âm Ly Hồn tay dẫn Tổng Tư Đồ, Mã Thái áp tải Bi Cửu U, Chiến Bình xô Tô Hồng Mai vào. Âm Vũ theo sau, thấy trong phòng chỉ có một người. Tịch Như Tú nói :

- Bửu Bửu đâu, thủ lãnh? Hắn không có trong phòng ư?

- Ta biết!

Vệ Tử Y chỉ trên giường cười nói :

- Quậy cả đêm, mới vừa bị thương. Ta muốn hắn ngủ!

Âm Ly Hồn chỉ Tô Hồng Mai nói :

- Có phải cô nương này làm Bửu Bửu bị thương không?

Tịch Như Tú giành nói :

- Ta cũng nghĩ như vậy. cái bánh bao trên mặt của cô nương chắc là do Bửu Bửu tặng vậy. Bửu Bửu mà làm như vậy mười phần hết chín là tại thấy cô nương đối với thủ lãnh có tình ý, dẫn đến hắn ganh ghét mới nóng, nhưng dường như đánh quá nặng...

- Tịch thủ lãnh, ngươi dám nói oan cho ta?

Tần Bửu Bửu nghiêng mình giận nhìn Tịch Như Tú nói :

- Ta không quen nhìn Hồng Mai tráo trở bất thường, sớm Tần tối Sở, nên mới dạy cho một bài học. Ngươi nói ta ganh ghét nổi nóng ư?

Tịch Như Tú vội đổi giọng nói thân thiết :

- Ngươi tỉnh rồi ư, Bửu Bửu? Vết thương có đau không?

Kêu ui da một tiếng, Tần Bửu Bửu kêu đau nói :

- Thực thì không đau như vậy. bị ngươi nói bậy nên bây giờ mới đau ghê gớm.

Tịch Như Tú nói lẩm bẩm :

- Thì ra chửi ngươi cũng làm ngươi đau, ta giỏi thật!

"Cha" một tiếng, Âm Ly Hồn cười chửi :

- Da mặt dầy không bức tường nào sánh nổi.

Tần Bửu Bửu phấn khởi cười nói :

- Ta cũng nghĩ như vậy.

Vệ Tử Y nạt nói :

- Bửu Bửu không nên nói hùa theo như vậy.

Le lưỡi, Bửu Bửu trở mình, không để ý đè vết thương vào giường, kêu đau một tiếng. Vệ Tử Y vội qua xem, thấy vết thương không ra máu mới yên tâm vui vẻ nói :

- Đừng cãi nữa, ngoan ngoãn ngủ đi.

Tịch Như Tú ở bên cạnh giường nhìn nói :

- Vết thường Bửu Bửu không có gì đáng ngại chứ?

Vệ Tử Y xoay người cười nói :

- Qua vài hôm là hết.

Tằng hắng một cái lại nói :

- Tịch Như Tú, ba người bạn này sẽ giao cho ngươi hết, biết làm thế nào rồi chứ?

Vỗ ngực một cái, Tịch Như Tú tự tin nói :

- Yên tâm đi thủ lãnh! Thuộc hạ bảo đảm sau này không ai dám động đến Bửu Bửu.

Gật đầu tán thưởng, Vệ Tử Y cười nói :

- Ta rất tin tưởng, ngươi đúng là có khả năng này.

Âm Ly Hồn nhìn Bửu Bửu một cái nói :

- Bẩm báo thủ lãnh, vừa rồi thuộc hạ gặp Ngộ Tâm đại sư ở Lạc Bình tự, bây giờ chắc cũng sắp tới đây rồi.

Tần Bửu Bửu bỗng ngồi dậy, cầu cứu nói :

- Đại ca, ngươi phải nói giùm ta, không thì đại hòa thượng thúc thúc sẽ bắt ta về tụng kinh hối lỗi.

"Chà" Tịch Như Tú chỉ Bửu Bửu cười nói :

- Ngươi... đó là quần áo gì vậy, vai áo xệ đến khuỷu tay, khơ khơ...

Vệ Tử Y người lớn vai rộng, Tần Bửu Bửu so với đồng lứa vai cũng nhỏ hơn, người nhỏ mặc áo người lớn, vai áo cũng trở thành một phần của tay áo. Nhưng Tịch Như Tú lại nói hơi quá lời.

Trợn to đôi mắt to tròn, Bửu Bửu nói :

- Áo khoát của chủ bọn ngươi mà cũng chẳng nhận rả Ngươi cười ta hay là cười chủ bọn ngươi?

Mọi người thấy hắn mặc áo không thích hợp, lại làm mặt bướng càng lộ ra

vẻ tuấn tú của mặt quả trứng đều bật cười.

Tịch Như Tú nói :

- Áo dài của thủ lãnh là cắt theo thể hình của người, cũng chỉ có thủ lãnh mặc mới vừa. Ngươi nhỏ như vậy mà mặc thì... khơ khơ...

Tần Bửu Bửu tức giận nhìn Vệ Tử Ỵ Vệ Tử Y vỗ vai, ý nói đừng để ý đến và nhận lời nói chuyện với Ngộ Tâm đại sư để an ủi Bửu Bửu.

Bỗng Mã Thái móc chiếc tê giác xanh từ trong người của Bi Cửu U ra nói :

- Thủ lãnh, tê giác xanh của Bửu Bửu quả nhiên ở trong người hắn.

Vệ Tử Y nhìn qua, ngắm nghía rồi cười nói :

- Đáng tiếc không phải là thật, Bửu Bửu?

Bửu Bửu nói nhỏ nhỏ :

- Đại ca có đôi mắt thật ghê gớm!

Nói xong thuận tay mò vào búi tóc phía sau, bỗng lại lôi ra một cục tê giác xanh nữa. Thì ra tê giác xanh vẫn trên đầu tóc, có điều hắn đã di chuyển về phía sau búi tóc, phủ lớp tóc đen dầy lên, ai cũng không sao nhìn thấy.

- Thật tuyệt diệu!

Âm Vũ bỗng mừng rỡ nói :

- Ta đang hoài nghi nếu không có tê giác xanh làm sai đến Phàn Dương hồ tìm kho báu.

Tần Bửu Bửu không vui nói :

- Cái tê giác này đúng là hiếm thấy, nhưng không phải là tê giác tị thủy gì cả. Tại vì có một số người vì một món trang sức mà giành giật cấu xé nhau, thật buồn cười!

Tổng Tư Đồ vừa thất vọng vừa không vui nói :

- Cái cục trên tóc ngươi cũng cũng không phải là tị thủy tê giác ư?

Tần Bửu Bửu không muốn nói chuyện với hắn. Vệ Tử Y nói thay :

- Không phải, theo sách xưa ghi chép thì tị thủy tê giác là màu lục mờ. Đồng

thời phải là một trăm năm trở lên mới thực sự có công năng tị thủy. Các ngươi cũng thấy đó, tê giác trên tóc Bửu Bửu là sáng ngời và màu lục tươi.
Tổng Tư Đồ như thở phào nhẹ nhõm nói :
- Thế tại sao có cái tê giác giả?
Vệ Tử Y tức cười nói :
- Lúc ta nhàn rỗi từng mô phỏng điêu khắc giống như tê giác của Bửu Bửu, không ngờ bị hắn lấy mất để gạt gẫm bọn ngươi. Có lẽ đây cũng là ý trời, quyết định cho sự thất bại của bọn ngươi.
Tịch Như Tú gầm gừ nói :
- Ngươi ba lần bảy lượt ám hại Bửu Bửu, lần này không dễ dàng tha cho ngươi.
Bi Cửu U nói giọng khàn khàn :
- Bọn ngươi toàn là thứ vô liêm sỉ. Bắt lão gia này là ý nghĩa gì?
Tô Hồng Mai cũng tỏ vẻ oan ức nói :
- Các vị anh hùng, ta là người bị kéo theo, không quan hệ gì với chúng nó cả.
- Im mồm!
Vệ Tử Y hầm hầm nói :
- Toàn lá cáo chung một hang, không thể tha thứ. Như Tú, ngày mai phải đem mọi việc làm cho xong.
Tịch Như Tú cúi người nói :
- Thủ lãnh yên tâm. Tạm thời nhất định làm xong.
Vệ Tử Y gật đầu, và ra một loạt mệnh lệnh :
- Mã Thái, Chiến Bình điểm á huyệt cho bọn hắn, giải đến biệt phòng khóa lại.
Âm Vũ giúp đem bọn họ xuống phòng giam.
Vệ Tử Y lại nói :

- Trời sắp sáng rồi, tất cả về phòng nghỉ ngơi. Ngộ Tâm đại sư nếu không đến, trời sáng ta đem Bửu Bửu đến Lạc Bình Tự. Ậy! Cái tiểu tổ tông này thật làm phiền ta!

Trề môi, Tần Bửu Bửu nói :

- Người ta không phải cố ý, đại ca hà tất phải chau mày. Cũng lớn không hơn ta một con người đâu!

Vệ Tử Y mắt có vẻ đùa cợt :

- Thật vậy sao?

Bỗng to tiếng nói :

- Đại sư đến rồi, bọn ta ra chào mừng!

Từ xa vọng lại tiếng niệm Phật hiệu :

- A di đà phật! Vệ thí chủ công lực phi phàm, lão nạp kính phục!

Vệ Tử Y và quần hùng đi ra cửa phòng. Không bao lâu Ngộ Tâm đại sư dẫn Minh Trí, Minh Lý và Minh Nguyệt đến. Hai bên chào hỏi nhau xong Vệ Tử Y nói trước chuyện Bửu Bửu bị thương để cho Ngộ Tâm đại sư thương tâm mà không quở trách.

Bất ngờ Ngộ Tâm đại sư lại cười nói :

- Vệ thí chủ thương yêu Bửu Bửu như vậy, lão nạp thật yên tâm giao hắn cho ngươi đó.

Nói xong lớn tiếng cười to lên. Một loạt ngươi nối đuôi nhau vào phòng nhưng đều ngạc nhiên...

Thì ra Bửu Bửu nghiêng mình quì trên giường, trước mặt để cái ly trà úp lại, tay hữu cầm cây que trúc. Thấy bọn họ đến, nhăn mặt nói khổ sở :

- Đại hòa thượng thúc thúc đừng giận, Bửu Bửu tự phạt mình trước.

Dùng tay gõ ly trà úp, Tần Bửu Bửu niệm to :

- Nam mô khổ la than.. than na ta la... dê, dê, nam mô a lại dê, tai lai thị bà Tu Ba la khan dế... cha ca bac bơn la dê...

Ban đầu còn đọc to tiếng, về sau tiếng từ từ nhỏ xuống, sau cùng như thể tiếng muỗi kêu, không còn ai nghe được nữa. Bửu Bửu mồ hôi nhỏ giọt chỉ vì tâm tư có thừa nhưng lực bất túc, cái văn tự kinh này rất bẽ miệng, có sách còn đọc chưa trúng huống hồ đã bỏ quá lâu. Không có cách nào chỉ lấy que tự gõ và miệng nhép nhép như cá hớp bọt.

Không ai cười hắn, vì mọi người đều biết hắn thật lòng muốn đọc một loạt kinh, thấy hắn đổ mồ hôi hột, đều thấy trong lòng bất nhẫn. Ngộ Tâm đại sư thấy tội nghiệp, nhẹ nhàng lấy cây trúc từ tay hắn xuống, hiền từ nói :

- Đừng nên miễn cưỡng nữa, hòa thượng thúc thúc biết ngươi không thích tụng kinh.

Tần Bửu Bửu cúi đầu, lập tức xoay người đối diện Ngộ Tâm đại sư, bỗng đôi cánh tay dang ra, hai bàn tay ôm choàng, ngẩn lên trời, đưa mắt đáng thương nhìn Ngộ Tâm đại sư một cái rồi gục xuống.

Đại sư ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi làm gì vậy?

Tần Bửu Bửu nói nhỏ :

- Đại hòa thượng thúc thúc lấy que trúc để đánh ta ư? Bửu Bửu biết sai không dám kháng cự.

Ngộ Tâm đại sư bỏ que trúc xuống, đỡ Bửu Bửu đứng dậy nói :

- Ngươi từ nhỏ đã ưa suy nghĩ viễn vông, ai mà nỡ đánh ngươi chứ?

Đôi mắt Bửu Bửu chớp sáng lên, vui mừng nói :

- Đại hòa thượng thúc thúc không trách ta rồi.

Ngắm nghía Bửu Bửu, Ngộ Tâm đại sư nói :

- Thấy ngươi gầy như vầy, đại thúc có giận hơn đi nữa cũng nguôi liền.

Minh Lý xưa nay rất hoạt bát, cười nói :

- Phương trượng, Bửu Bửu tội trọng thì có thể miễn, nhưng tội thông thường thì khó thoát.

Tần Bửu Bửu vội giận nói :

- Đại hòa thượng thúc thúc đã tha thứ cho ta rồi, Minh Lý đừng đến khiêu khích ly gián.

Minh Trí nói hộ cho Minh Lý :

- Phương trượng, cái tội thông thường rất có lợi cho Bửu Bửu, xin phương trượng chấp nhận, cũng xin Vệ đại hiệp trợ giúp.

Vệ Tử Y nhìn Bửu Bửu mỉm cười gật đầu. Tịch Như Tú lấy làm lạ hỏi :

- Cái tội thông thường cốt lõi là gì, thủ lãnh dường như đã hiểu? Tiểu hòa thượng, ngươi nói đi!

Tần Bửu Bửu không cho hắn nói ra, ôm lấy Ngộ Tâm đại sư nhõng nhẽo nói :

- Đại hòa thượng thúc thúc, chúng nó đều ăn hiếp tạ Người hứa không phạt ta, đừng thèm hứa với chúng nó.

Ngộ Tâm đại sư an ủi nói :

- Được, được! Nhưng để nghe Minh Lý chúng nó nói gì, được hay không?

- Không được!

Tần Bửu Bửu đổi giọng nói :

- Thôi được, vả lại chúng nó có nói cũng vô ích, đại hòa thượng thúc thúc hứa với ta trước?

Minh Trí, Minh Lý và Minh Nguyệt nói nho nhỏ với nhau hồi lâu, rồi Minh Trí thay mặt nói :

- Thứ nhất không chấp thuận Bửu Bửu ăn ba chén cơm, thứ hai không chấp thuận Bửu Bửu ăn đồ bổ. Điều thứ ba, Bửu Bửu nên đi đầu đường xó chợ. Điều bốn từ nay không hoan nghênh Bửu Bửu về Thiếu Lâm tự.

Mọi người nghe nói hơi là lạ, điều ba và điều bốn hơi giống điều phạt. Điều một, điều hai trúng ngay ý muốn của hắn.

Minh Trí thoái lui, Minh Lý bước lên nói tiếp :

- Khi nãy phương trượng hứa cho Bửu Bửu không làm theo điều phạt do bọn ta đưa ra, thì có nghĩa là thực hành ngược lại. Nếu như vậy thì điều bốn trở thành hoan nghênh Bửu Bửu thường về Thiếu Lâm tự, điều hai nên thường ăn đồ bổ, điều một Bửu Bửu mỗi bữa ăn phải ăn ba chén cơm.

Minh Nguyệt tiếp theo nói :

- Phương trượng đã hứa bằng miệng, Vệ đại hiệp đã bằng lòng giúp đỡ. Bửu Bửu đừng hòng tốn công, nên nghiêm chỉnh nhận lấy đi!

- Ha ha ha...

Ngoài trừ Bửu Bửu nhăn nhó cái mặt, mọi người đều ngẫng cổ lên cười.

- Không kể, không kể! Các ngươi không được liên kết nhau ăn hiếp ta, lớn hiếp nhỏ, lêu lêu mắc cở!

Tần Bửu Bửu to tiếng kháng nghị, rất tiếc là không có ai chịu nghe hắn, nhốn nháo phụ họa theo ý kiến của Minh Trí, Minh Lý và Minh Nguyệt. Muốn cho Bửu Bửu bị chế tài một phen cho nên nết.

* * * * *

Hai ngày sau mới tiễn đưa Ngộ Tâm đại sư và sư huynh đệ Minh Trí.

Vệ Tử Y đôi mắt như điện nhìn chăm chú vào đại chấp pháp nói :

- Ly Hồn, đại trượng phu có những việc nên làm và có những việc không nên làm.

Ngươi nên có một quyết định.

Âm Ly Hồn bị nhìn đến toàn thân bất tự tại, lúng túng nói :

- Thủ lãnh, lúc nhận lời đến đây với ngươi, ta đã hạ quyết tâm.

- Tốt lắm!

Hai người nhìn nhau như huynh đệ, hiểu ý nhau mà chẳng nói ra.

* * * * *

Vất hết ưu phiền ngồi thuyền qua sông là chuyện vô cùng thú vị, nhất là những người cùng đi trên thuyền đều là người mình thân yêu. Cùng nhau nói

chuyện gia trang xã ngoại, không bị gò bó thật là một chuyện vui của đời người.

Trên bàn để bình cửu giang trà là loại trà nổi tiếng ở Giang Tây, còn mấy dĩa thức ăn mà Bửu Bửu nhìn thấy thì môi cười mát tươi. Những hoa quả đặt sản của địa phương cũng bày ra không ít.

Tịch Như Tú cắn lấy một hạt dưa, hỏi :

- Ta hỏi Bửu Bửu, nguyên nhân nào làm cho ngươi khỏi phải bị quăng xuống Phàn Dương hồ.

Đang uống cửu giang bông trà ngon ngọt, Tần Bửu Bửu thấy dễ chịu, nghe vậy bỗng tằng hắng nói :

- Ta không có chỗ nào đắc tội với Tịch lãnh chủ, đừng rũa ta bị quăng xuống Phàn Dương hồ, không được nghe.

Vệ Tử Y nằm trên ghế dựa nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe tiếng mở mắt nhìn :

- Như Tú, nói đàng hoàng, đừng làm Bửu Bửu sợ.

Tần Bửu Bửu vội xoay đầu cười nói :

- Đại ca đây rồi, ta thấy ngươi không mấy có tinh thần, uống chút trà ngọt đi nào?

- Không đâu!

Vệ Tử Y mỉm cười nói :

- Các ngươi tiếp tục nói đi, ta lắng tai nghe đây.

Trề miệng, Tần Bửu Bửu giả giận nói :

- Tịch lãnh chủ xấu nhất, khi không rủa ta bị quăng xuống Phàn Dương hồ. Thật ghét!

Cười khúc khích, Tịch Như Tú háy mắt nói :

- Hây hây! Gừng già thì cay Mặc ngươi tính như quỉ nhưng không phải bị ta dọa hết hồn sao? Nói nghiêm chỉnh, ngươi làm sao biết dưới đáy Phàn Dương hồ có kho báu? Có nhảy xuống đó tắm chưa?

Tần Bửu Bửu tính không thèm trả lời, nhưng sau cùng cũng ngứa miệng nói :

- Kim Long Xã là đệ nhất bang thiên hạ. Trong xã mật thám dày đặc, hỏi có bao giờ chưa có nghe ai nói dưới đáy Phàn Dương hồ có kho báu. Khi không nói lên cái tin này không phải đáng nghi ngờ sao? Hà huống kho báu tất có chủ, người giang hồ chưa ai biết kho báu là di vật của ai, đó là khả nghi thứ hai. Hơn nữa tin truyền ra lập tức có người khẳng định tị thủy tê giác là ở trên người ta, cho tới đại ca còn phải tìm từ trong cuốn sách cổ mục nát mới biết tị thủy tê giác là vật quí thế nào. Mấy tay giang hồ không ra gì liền nhanh chân đi tìm kiếm ta, điều này nói rõ có người cố ý tungt inh thất thiệt để ám hại tạ Đó là khả nghi thứ ba.

Gật đầu lia lịa, Tịch Như Tú tán thưởng nói :

- Đúng vậy, đúng vậy! Lại thêm bọn ta khéo tay gọt dũa, ngươi quả nhiên từ từ tạc ra màu sắc, thật không phụ lòng mong ước.

Ngoẽo đầu, Tần Bửu Bửu liếc mắt, xem thường nói :

- Da mặt dầy thật! Xem ra kim chủy của ta cũng vô phương rạch thấu được.

Vệ Tử Y cười nói :

- Một già một trẻ đừng nên đấu khẩu mãi. Nói chuyện đàng hoàng đi.

Tịch Như Tú ngày thường là một lão già lí lắc, cũng chẳng để ý nói :

- Thôi đi, Bửu Bửu! Ngươi bỏ mặc kho báu như thế ư?

Tần Bửu Bửu nhai nghiến bánh, không nghe không nói, biểu thị ý phản đối.

Tịch Như Tú không cách nào chỉ biết cười nói :

- Bửu Bửu khá, Bửu Bửu ngoan. Thế ngươi cứ bỏ mặc kho báu ư?

Uống một hớp trà cửu giang, Tần Bửu Bửu nói :

- Ta vốn đã không có hứng thú với kho báu, chỉ không cam tâm để cho bọn tặc tử dốc tâm hại ta để chiếm được. Cho nên ta quyết tâm dò la tận tường, đem tê giác giả quăng ra làm mồi dẫn dụ.

Tịch Như Tú nói :

- Ngươi cho rằng người nhận được tê giác giả có thể đến Phàn Dương hồ để thử cho rõ hơn thiệt?

Tần Bửu Bửu nghiêng đầu trầm tư, một lát sau nói :

- Trước khi chưa biết người chủ mưu là Tổng Tư Đồ, ta đã nghĩ chuyện kho báu ở Phàn Dương hồ cơ bản chỉ là một cái màn chẹ Nhưng hắn muốn tê giác xanh để làm gì chứ? Cho khi thấy được Phàn Dương hồ rồi ta mới nhớ tới chuyện đại ca có nói đến tị thủy tê giác. Người chủ mưu có thể rất cần đến nó, cho rằng cái tê giác xanh trên đầu tóc ta là tị thủy tê giác, nhưng hắn không đủ can đảm trực tiếp gặp ta, sợ trở thành kẻ thù của các ngươi và Thiếu Lâm tự. Cho nên dùng phương pháp gián tiếp để lấy được tê giác xanh. Làm như vậy hắn có thể rảnh tay tiến hành kế hoạch của hắn.

Tịch Như Tú nghe phát mê, không để Bửu Bửu nghĩ xả hơi, hỏi tiếp :

- Sau đó thì sao? Tại sao ngươi lại hoài nghi cho Tổng Tư Đồ?

Trợn mắt nhìn Tịch Như Tú, Tần Bửu Bửu đưa tách trà đến miệng lại bỏ xuống, nói :

- Nghĩ thấy điểm nghi ngờ, chỉ còn đọng lại một vấn đề. Nghĩa là ai là người hữu dụng nhất đối với tị thủy tê giác?

Tịch Như Tú tự nói lầm bầm :

"Việc này đối với Tổng Tư Đồ lại có quan hệ sao?"

Bỗng sực nhớ điều gì, hắn kêu lên :

- Ta hiểu rồi, Bửu Bửu...

Tần Bửu Bửu kỳ này có đề phòng, không bị giật mình, cười nói :

- Biết được thì tốt. Ta cũng có dịp nghỉ xả hơi, uống trà.

Tịch Như Tú không vui nói :

- Sự tích của Tổng Tư Đồ đã rõ, cho nên liên tưởng hắn cần tị thủy tê giác để vượt biển đến Đông Doanh cũng chẳng có gì lạ. Chỉ có điều... không đúng!

A, Bửu Bửu...

Người mập thường giọng nói lớn, đương không lại kêu to có thể làm cho người ta hết hồn. Vệ Tử Y tuy đã quen cũng trợn mắt nhìn hắn. Tần Bửu Bửu thì hai tay đè lên ngực, trách :

- Cái thuyền chỉ có bây lớn, ngươi nhỏ tiếng một chút, ai cũng nghe được mà.

Vệ Tử Y liền ngồi lên, ân cần hỏi :

- Không chuyện gì ư Bửu Bửu, có đau nữa không?

- Không có!

Bửu Bửu cười nói :

- Làm cho đại ca lo lắng, thật có lỗi. Chỉ giật mình thôi, không có tệ hơn nữa đâu.

Vệ Tử Y đăm chiêu nhìn hắn, thấy hắn đã bình thản, yên tâm nói :

- Vậy thì tốt. Khó chịu thì phải nói ngay, biết chưa?

Được người lo lắng tức nhiên vui lòng, Tần Bửu Bửu cười tươi gật đầu vâng lời.

Tịch Như Tú mặt đầy vẻ ngại ngùng nói :

- Xin lỗi, Bửu Bửu. Không làm gì sợ lắm chứ, ta lỡ quên...

- Thôi được! không ai muốn nghe lời thương tâm.

Bửu Bửu ngắt lời :

- Đừng xem ta mềm yếu như đậu hủ. Khi nãy ngươi nhận thấy không đúng cái gì?

Tịch Như Tú gãi gãi tai nói :

- Căn cứ vào suy đoán không tin tưởng nổi tại sao ngươi dám nhận định kẻ chủ mưu là Tổng Tư Đồ?

Cười thần bí, Tần Bửu Bửu nói :

- Tại vì ta gặp con gái của Tổng Tư Đồ Cung Ngọc Mẫn.

- Ha ha ha...

Tịch Như Tú bỗng cười to nói :

- Cung Ngọc Mẫn cô tiểu thư ấy đã phải lòng ngươi, cho nên đem mọi việc nói cho ngươi nghe hết phải không?

Tần Bửu Bửu trợn mắt, giận nói :

- Bản thân phong lưu thì tưởng ai cũng như ngươi vậy. thành thật mà nói, Cung Ngọc Mẫn cơ bản không có biết chuyện kho báu.

Le lưỡi, Tịch Như Tú nói :

- Thế thì ngươi tự nghĩ ra đó ư?

- Nói bậy!

Tần Bửu Bửu bắt đầu nói :

- Gặp được Cung Ngọc Mẫn, ta đã nhận định tám, chín phần là do Tổng Tư Đồ tác yêu tác quái. Cũng may ả muốn về nhà họ Cung, như thế ta không lo đến sự khó chịu của ả, trực tiếp tìm Tổng Tư Đồ tính sổ. Có điều không ngờ đến Bi Cửu U, kẻ thất tung nhiều năm lại tham dự vào trong ấy.

Vệ Tử Y bỗng thấy thú vị nói :

- Cũng không ngờ bọn ta tìm đến sớm như vậy, và cũng cư ngụ đúng ngay chỗ đối diện của Tổng Tư Đồ?

Trề môi, Tần Bửu Bửu không phục nói :

- Liên tiếp hai lần đều bị các người nhanh đến làm ta giật mình. Lần sau ta phải lên kế hoạch chặt chẽ hơn mới được.

Tịch Như Tú nhảy lưng tưng lên, chống nạnh nói :

- Ngươi không còn lần sau nữa đâu. Thêm vài lần nữa rủi có thất tung, sanh mạng của thủ lãnh chắc chết vì tay ngươi.

Vệ Tử Y xì một tiếng :

- Như Tú, đừng nói bậy bạ!

Tịch Như Tú thấy hơi quá lời với thủ lãnh, nên nói :

- Thủ lãnh, ta nói thực tình cho hắn biết. Hắn không biết chuyện cứ làm bậy mãi, không biết người lớn đang quan tâm lo lắng. Mấy ngày nay thủ lãnh gầy đi nhiều, có phải ta nói bậy đâu?

Tần Bửu Bửu đứng dậy đến cạnh ghế dài Vệ Tử Y đang nằm, kéo tay tả Vệ Tử Y lên nói :

- Xin lỗi đại cạ Ta xem mạch cho đại ca, xem cần thuốc bổ gì.

Thấy hắn chân thành như vậy, Vệ Tử Y không đành phủi tay, mặc cho Bửu Bửu bắt mạch hồi lâu. Bửu Bửu lại dùng tay đè thử trên trán xem có nóng không, rồi xem mắt, xem họng. Một chặp sau, Bửu Bửu nói :

- Nguy rồi. đại ca không có một tí bệnh nào hết, ta vô phương bốc thuốc.

Vệ Tử Y không khỏi cười chua chát, nói :

- Ngươi dường như muốn ta sanh bệnh lắm vậy?

Tần Bửu Bửu nói :

- Chỉ vì đại ca quá khỏe mạnh, dường như không bao giờ ngã bệnh, hại ta cứ ỷ lại ngươi mãi, người ta cười ta không lớn nổi. Nếu như đại ca sanh một chút xíu bệnh thì có thể đổi lại ta lo lắng cho ngươi.

Vệ Tử Y nắm chặt tay hắn, vỗ vỗ cánh tay cười nói :

- Lớn lên sẽ dẫn đến nhiều điều phiền não, đừng có ham lớn như thế, cứ lo tận hưởng cái vui sướng của tuổi thợ Đến khi lớn hồi tưởng lại, đến chừng ấy mới thấy thú vị vô cùng. Ha ha ha...

Tiếng cười giòn giã bỗng truyền đến làm Bửu Bửu ngẩn người nói :

- Đại ca cười rất khó hiểu, không biết có ý định gì nữa đây?

Vệ Tử Y không trả lời, ngược lại răn dạy nói :

- Đại ca muốn ngươi học giọng nói của người giang hồ phải văn vẻ một chút.

- Ơ!

Tần Bửu Bửu tương kế tựu kế, nghiêm chỉnh nói :

- Đúng vậy! huynh trưởng dạy bảo rất phải, tiểu đệ xin vâng lời răn dạy.

- Chà!

Tịch Như Tú cười nói :

- Thủ lãnh khỏi cần bức bách Bửu Bửu, lớn lên hắn tự nhiên hiểu ra, hắn rất thông minh.

Tần Bửu Bửu chắp tay vái, nghiêm trang nói :

- Tịch lãnh chủ có lời khen thưởng, tiểu sinh cảm kích vô cùng. Sau khi chết xin diêm vương nhớ ghi ngươi một công.

Tịch Như Tú chửi :

- Ngươi tiểu quỷ này không lo phận mình, rủa ta chết sớm!

- Tha tội, tha tội!

Tần Bửu Bửu giả lo sợ nói :

- Tiểu sinh nói không được rõ, làm phiền lòng lãnh chủ, tiểu sinh đáng chết. Kỳ thực tiểu sinh có tấm lòng hiếu thảo, tại vì thì thấy lãnh chủ trước đây một không dễ dạy, hai không lễ Phật, giết chóc quá nhiều, sợ Diêm vương đại nộ phán xuống địa ngục, thế mới khổ chứ. Cho nên...

- Đủ rồi, đủ rồi!

Tịch Như Tú vội kêu lên :

- Ngươi tha cho ta được không? Lời nói đó nên nói cho lão Âm quỉ ấy nghe!

Nhớ đến bạn, Tịch Như Tú vội hỏi :

- Thủ lãnh, Âm lão quỉ tại sao không về với cao tăng. Ngươi trao cho hắn nhiệm vụ gì mới, tại sao ta không biết? Và tại sao theo tiểu quỷ Âm Vũ về nhà họ Âm?

Vệ Tử Y cười cười nói :

- Tại vì Ly Hồn cũng họ Âm, cho nên ta cho phép hắn nghĩ phép ba tháng.

Tần Bửu Bửu ngồi rất khoan thai, hất mặt nói :

- Ý của trưởng huynh có phải là Âm chấp pháp và Hắc huynh là người thân

với nhau?

- Ha ha ha...

Vệ Tử Y nhảy mạnh xuống, bồng lấy Bửu Bửu cười nói :

- Đúng như vậy. Ngươi đã biết cả, còn gì nữa không?

- Phải rồi.

Tần Bửu Bửu cười nghiêm chỉnh nói :

- Hắc huynh và Âm chấp pháp thật giống nhau, chắc là phụ tử. Tiểu đệ nói vậy có đúng không?

Vệ Tử Y ngạc nhiên hỏi :

- Đừng nói tào lao, tại sao ngươi biết bọn chúng là phụ tử?

Tần Bửu Bửu nắm chặt tay, nhìn qua nhìn lại nói :

- Huynh trưởng quên rồi ư? Có lần nói với tiểu đệ chuyện Âm chấp pháp vì mắc cở nên bỏ thê tử đó sao? Hắc huynh diện mạo giống như vậy mà từ nhỏ đã mồ côi.

Như vậy tính tính tang tang liên kết lại, chân tướng chẳng rõ ràng ư?

Vệ Tử Y cười nói :

- Trong lời nói có câu tính tính tang tang ư? Ngươi từ vở kịch nào nghe được vậy?

Thì ra Bửu Bửu còn tính trẻ con, mỗi khi Vệ Tử Y bất đắc dĩ phải đi dự tiệc thì Bửu Bửu cũng được đi theo và được xem hát. Mời thủ lãnh Kim Long Xã dự tiệc, chủ nhân thường cũng mời luôn một gánh hát để giúp vui. Bửu Bửu ở Thiếu Thất sơn mười mấy năm, đối với loại giải trí này rất mới mẻ với hắn, nên cũng học được vài câu.

Tịch Như Tú không biết đầu đuôi, liền nói :

- Ngươi nói Âm lão quỉ đã có con lớn như vậy ư?

Cái ganh tị ấy vẫn không giấu được ai.

- Ganh tị, ganh tị!

Tần Bửu Bửu nói giọng mũi :

- Ta ghét ganh tị, ai mà mắc tật ấy khó chịu lắm!

Vệ Tử Y chỉ vào cái mũi nhỏ của hắn cười nói :

- Đủ rồi, chẳng mệt sao?

Rồi nhìn Tịch Như Tú cười nói :

- Âm Ly Hồn khi xưa kết hôn ba ngày thì rời xa ái thệ Lần này hắn nhất định về nhà.

Tịch Như Tú kêu thảm thiết :

- Vào sống ra chết với hắn mười mấy năm trời, hắn giấu kín tạ Vậy thì còn gì là bằng hữu?

Tần Bửu Bửu đang nói hăng say, nghiêm chỉnh nói :

- Ngươi nói sai rồi. Tại vì Âm chấp pháp không có diện mạo như Phan An.

Tịch Như Tú xưa nay tự khoe mình có duyên với nữ nhân, tự an ủi :

- Nói cũng phải. Nữ nhân thấy hắn sợ muốn xỉu, đừng trách hắn không dám về.

Tần Bửu Bửu nói :

- Ngươi cũng nói sai nữa. Đó tại Âm chấp pháp làm điều ám muội, không phải là Âm phu nhân ghét bỏ.

Vệ Tử Y mỉm cười nói :

- Âm chấp pháp vài ngày nữa dẫn thê tử về xã, còn phiền phức nhiều nữa.

Thần Đồng Diêm La

Hồi 12

Nội Gian Ở Kim Long Xã

Lúc này trên Hắc Vân Lâu thư phòng của Vệ Tử Y có hai tên tiểu quỷ đang tranh cãi dữ dội.

Một tên căm giận ngút trời, một tên ân cần khuyên lơn, chỉ vì có người lại mất tích.

Khoan đã, lần này mất tích không phải là Tần Bửu Bửu mà là Kim Đồng Diêm La Vệ Tử Y.

Tần Bửu Bửu hung hăng giậm chân xuống đất nói :

- Tức chết người. Đại ca đã hai tháng không về, bọn chúng lại chẳng thèm quan tâm.

Tiểu Bàn Đầu chưa bao giờ thấy Bửu Bửu giận dữ như vậy, nói :

- Đại lãnh chủ không cho người tìm ư?

- Không có!

Tần Bửu Bửu giận dữ la lên :

- Ta muốn bọn chúng cho người đi tìm, bọn chúng lại khuyên ta đừng lọ Đại ca nhất định gặp phải chuyện bất bình ra tay cứu hộ nên mới kéo dài hành trình, không bao lâu sẽ về đến.

Tiểu Bàn Đầu hết hồn le lưỡi run rẫy nói :

- Bửu thiếu gia hà tất phải giận dữ như vậy. Lãnh chủ nói vậy cũng không sai đâu.

Tần Bửu Bửu mệt mỏi ngồi trên ghế, uể oải nói :

- Thôi được. Nói với ngươi cũng vô ích, khi nãy suýt chút nữa ra tay với bọn chúng.

Ậy!

Hồi lâu tự nói lầm bầm :

- Ta cũng biết bọn chúng nó cũng có lý, có điều ra tay cứu hộ phải cần đến hai tháng ư? Đại ca chắc cuối cùng gặp chuyện gì không bình thường nên quên về?

Đoạn quay sang Tiểu Bàn Đầu, nói :

- Ngươi đi đi. Ta muốn lưu lại đây suy nghĩ đôi chút.

Tiểu Bàn Đầu thấy Bửu Bửu không có tâm trí vui đùa, tánh tình đang nóng nảy nên bỏ đi nơi khác.

Ngồi một mình suy nghĩ mông lung, Tần Bửu Bửu không nhịn được òa lên khóc.

Tiểu Bàn Đầu nghe tiếng liền chạy lại, hỏi Bửu Bửu tại sao khóc. Câu hỏi càng chạm vào vết thương tâm của Bửu Bửu, hắn càng khóc dữ tợn. Tiểu Bàn Đầu bị hắn khóc đến lục thần vô chủ, chỉ còn nước đi mời ba vị lãnh chủ. Ba người ôn tồn truy hỏi, Bửu Bửu mới thút thít nói :

- Đại ca... bi... nữ nhân... nữ nhân giành đi mất...

ba người đổ mồ hôi đầy đầu. Tịch Như Tú gãi gãi tai nói :

- Bửu Bửu đừng khóc, ngươi nghe ai nói vậy?

Tần Bửu Bửu khóc nước mắt tèm lem trên mặt. Tiểu Bàn Đầu lấy khăn lau nước mắt cho hắn. Tần Bửu Bửu chỉ vào cái đầu hắn. Ba người lãnh chủ thấy vậy càng lo sợ, thì ra hắn lại suy nghĩ viễn vông.

Đại lãnh chủ ho khan một tiếng, mỉm cười nói :

- Không có chuyện ấy đâu, Bửu Bửu. Thủ lãnh đối với việc nữ nhi tư tình xưa nay rất lãnh đạm. Đồng thời ngươi nhớ tính ngày tháng xem, Âm chấp

pháp cũng sắp về rồi. Không chừng giữa đường thủ lãnh gặp bọn hắn cho nên về trễ.

Nhị lãnh chủ Trương Tử Đan mỉm cười nói :

- Phải rồi Bửu Bửu. Chúng ta theo thủ lãnh nhiều năm, nữ nhân đẹp rất nhiều, thủ lãnh đều không màng.

Tần Bửu Bửu thấy tâm trạng nhẹ nhàng, đứng dậy cười nói :

- Ắn cơm đi, hôm nay đại ca không về, ngày mai ta sẽ đi tìm đại ca.

Ba người hoảng hốt muốn nhảy lên. Triển Hy nói :

- Không được. Nếu ngươi sau khi đi, thủ lãnh về, bọn ta phải ăn nói thế nào với thủ lãnh?

Trương Tử Đan rờ hàm râu nói :

- Phải đấy! Bọn ta hứa sẽ coi chừng ngươi cẩn thận, làm sao có thể để ngươi đi ra mạo hiểm.

Tịch Như Tú vừa muốn mở miệng, Tần Bửu Bửu đã ngắt lời nói :

- Ta không cần biết. Đại ca là của ta, không ai được phép giành lấy mất.

Nói xong, chạy ra cửa.

Tịch Như Tú kêu với theo :

- Hết rồi, hết rồi. Thủ lãnh đã lên thuyền kẻ cướp, kiếp này chắc không thể nào cưới vợ được.

Triển Hy nói :

- Lòng độc chiếm của Bửu Bửu rất mạnh, nhưng mà đợi hắn lớn lên tự nhiên hắn cũng có cái phạm vi cuộc sống riêng của hắn.

Trương Tử Đan cười nói :

- Phải đấy! Nhớ lúc ta nhỏ cũng như vậy. Lớn lên rồi thì đâu còn vậy nữa.

Trương Tử Đan sau khi kết hôn thì hào phóng, khoáng đạt hơn xưa nhiều, cười nói tiếp :

- Thôi đi, cẩn thận coi chừng Bửu Bửu, khỏi để hắn trốn ra ngoài.

Lời nói làm ba người tỉnh mộng, ba người vội vã chạy đi tìm Bửu Bửu.

* * * * *

Đêm, vẫn là cái đêm đầy màn sương mờ mờ.

Tần Bửu Bửu đêm nay cũng mất ngủ. Hắn ở trong phòng cố dùng miếng gỗ điêu khắc để giết thời gian. Tác phẩm xem như gần hoàn thành, mơ hồ có thể ra được hình người, là hình người của Vệ Tử Y.

Có điều lạ là hắn khắc không phải là gương mặt cười mà là gương mặt lúc giận dữ.

Chỉ nghe Bửu Bửu tự nói lầm bầm :

- Đại ca, ngươi xem rồi không được giận. Chỉ vì ngươi giận sẽ thành song thai, khi đó ta sẽ không nhận ra ai là người thật. Ngươi không tức chết mới lạ.

- Ta thì thật sự bị tức chết rồi đây!

Một âm thanh nhẹ nhàng nhưng đầy êm ấm và ý vui làm cho Bửu Bửu lập tức xoay người. Đang muốn kêu to lên, người ấy lại nhanh nhẹn bụm miệng hắn lại. Hai người nhìn nhau cười. Bửu Bửu gỡ tay người đó nói nhỏ :

- Đại ca có phải đi du hí, về ngại không muốn cho chúng ta biết?

Đúng là Vệ Tử Y lặng lẻ về, nghe nói giật mình, hỏi :

- Ngươi nói gì cơ?

Tuy hai người nói tiếng nhỏ qua lại, cũng không sao giấu nổi giọng bất mãn của Bửu Bửu :

- Đừng làm bộ tốt. Bọn họ đều nói ngươi đối với nữ nhân ứng phó rất tài tình mà lại giấu ta.

Vệ Tử Y nhăn mặt cười nói :

- Bọn họ là ai?

Hừ nhẹ một tiếng, Tần Bửu Bửu nói :

- Là ba vị lãnh chủ đó. Thế nào, nhìn nhận chưa?

Vệ Tử Y nói :

- Bọn họ cũng quá xem thường tạ Đâu chỉ là tài tình mà còn là hơn thế nữa kia!

Tần Bửu Bửu hất cằm lên, nói từng tiếng :

- Thật vậy ư?

Vệ Tử Y cười khẽ một tiếng, nói :

- Không thật!

Tần Bửu Bửu tằng hắng một câu :

- Ca ca hư!

Vệ Tử Y nghiêm chỉnh nói :

- Có đệ đệ hư dĩ nhiên phải có ca ca hự Đó gọi là xà dưới không ngay, xà trên vẹo.

Hai người nhìn nhau cười, tuy không to tiếng nhưng cùng xuất phát một lượt, có thể xem như cười tận đáy lòng. Mỗi người đều cảm nhận một hơi ấm thương yêu rõ ràng.

Tần Bửu Bửu hít một hơi nói :

- Ta rất lo âu đại ca bị nữ yêu tinh giành đi mất.

Vệ Tử Y sờ lên mái tóc dài của hắn, cười nói :

- Lại nói bậy nữa! Tất cả đều đợi ngươi lớn lên sẽ hiểu rõ. Đại ca không có ý định kết hôn.

Tần Bửu Bửu phấn khởi nói :

- Thế thì tốt quá. Bọn ta có thể sống chung với nhau vĩnh viễn.

Vệ Tử Y cười, xoay qua chuyện khác nói :

- Bửu Bửu, đại ca về để dẫn ngươi đi đó.

Tần Bửu Bửu không hiểu, hỏi :

- Dẫn ta đi Bọn ta không ở nơi đây nữa ư?

Cười lạnh lùng, Vệ Tử Y nói :

- Rời khỏi nơi đây trước, đại ca từ từ nói cho ngươi biết lý do.
- Ta muốn biết!
Vệ Tử Y không nói thêm cũng không để Bửu Bửu tranh cãi, nhè nhẹ kéo Bửu Bửu lặng lẻ đi ra khỏi phòng. Đến trước cửa kế bên phòng ngủ của Bửu Bửu, khom lưng nói nhỏ bên tai Bửu Bửu :
- Ngươi vào trong lấy cái áo che gió và thay quần áo mau lên!
Chuyện đến như vầy, Tần Bửu Bửu chỉ có cách làm theo. Một chặp sau liền lấy ra một cái áo khoát che gió và một cái túi xách nhỏ.
Vệ Tử Y choàng áo cho hắn, Bửu Bửu hỏi :
- Đi đâu vậy? Lãnh chủ bọn họ sợ ta chạy trốn, xem ra căng thẳng quá!
Vệ Tử Y kéo tay hắn, cười nói :
- Đừng lo, bọn ta đi đường khác.
Nói xong, vào phòng riêng khoá cửa cẩn thận, xuyên qua phòng ngoài vào nội phòng, nằm song song trên giường với Bửu Bửu. Vệ Tử Y ấn mạnh cạnh giường, bỗng hai người bị sức bật của giường bắn tung lên không trung. Thật là kỳ diệu, trần nhà trên đầu giường bỗng vẹt ra một lối lớn bằng diện tích của chiếc giường. Vệ Tử Y và Bửu Bửu mượn sức bắn này nhảy qua một nơi ít người biết đến.
Trần nhà và trên giường đều hồi phục lại nguyên vẹn. Vệ Tử Y và Tần Bửu Bửu đang ở trong một nơi đen tối, không thấy được ngón tay Trên tầng cao, Bửu Bửu cảm thấy kỳ diệu, phấn khởi nói :
- Tại sao đại ca không nói với ta có một chỗ như vầy, người khác có biết không?
Vệ Tử Y lấy ra một cây hỏa tập tử. Từ luồng ánh sáng lớn bằng hạt đậu, vừa để thấy rõ toàn bộ thiết bị trên tầng lầu thấp này. Trên bàn có một cây đèn cầy to, thắp đèn to lên, Vệ Tử Y cười nói :
- Cái lầu này bề ngoài không có gì kỳ lạ, nhưng bên trong thì chứa đựng

nhiều thứ.

Nơi đây trừ ta và ngươi ra, trong xã huynh đệ không ai biết.

- Thần bí như thế ư?

Vệ Tử Y thu hồi nụ cười, nghiêm túc nói :

- Chuyện quan hệ đến tồn vong của Kim Long Xã, sao không cẩn thận được!

Tần Bửu Bửu trợn mắt nói :

- Đại ca càng nói ta càng không hiểu.

Vệ Tử Y kéo tay hắn ngồi xuống, thở dài nói :

- Trong xã có người phản nghịch, có thể không phải hắn chủ mưu mà là gian tế.

Tần Bửu Bửu kinh hãi đến nổi hai tròng mắt muốn rớt ra, hứ một tiếng nói :

- Đại ca phát hiện lúc nào vậy? Với việc về trễ của đại ca có liên quan không?

Vệ Tử Y tỏ ra rất mệt mỏi, chàng đối với huynh đệ phản nghịch trong xã vô cùng khó chịu. Lâu thật lâu không nói, nắm chặc bàn tay, dường như muốn cố hết sức khống chế sự bực tức sắp bộc phát. Bửu Bửu chưa từng thấy Vệ Tử Y căm phẫn như vậy, cũng có thể nói là thất vọng. Hai bàn tay nho nhỏ không biết nắm chặc lấy đôi tay Vệ Tử Y lúc nào, nhỏ nhẹ nói :

- Đệ tử Khổng thánh nhân còn có kẻ trí người lỗ, dưới trướng đại ca huynh đệ hàng vạn, lại là bang hội lớn nhất giang hồ, tốt xấu không đồng là chuyện khó tránh khỏi. Điều quan trọng là người thống thị làm thế nào khống chế những kẻ phản nghịch ấy. Đại ca là nhân vật truyền kỳ trên giang hồ, võ lâm kỳ tài, chuyện nhỏ như vầy há cần giận dữ, việc nên làm là bộ Óc và cánh tay.

Vệ Tử Y nắm chặc tay nhỏ Bửu Bửu, mỉm cười nói :

- Đại ca biết nên làm thế nào, chỉ có điều tinh thần không vui, đừng bận tâm.

Nói xong đứng dậy đi bách bộ trên lầu, nhìn thẳng Bửu Bửu nói :

- Nhưng mà, đây không phải là chuyện nhỏ, thế mạnh của đối phương rất lớn!

Tần Bửu Bửu chu cái miệng nói :

- Đại ca không bắt đầu nói từ đầu, ta không rõ lắm.

Có Bửu Bửu bên cạnh, Vệ Tử Y cảm thấy tinh thần phấn chấn cười nói :

- Để ta suy nghĩ, có nên nói cho ngươi hay không?

Trợn mắt to, Tần Bửu Bửu nói :

- Hai tháng không gặp, đại ca học được sự gây khó dễ cho người ta, cái nơi đất quỷ quái này Bửu Bửu không thèm ở.

Nói xong muốn chạy đi, rất tiếc hắn quên hỏi Vệ Tử Y mở khóa ở đâu? Cứ loay hoay ở chỗ đó, ván lót dưới chân xém bị hắn đạp thủng, có điều chưa lủng lỗ. Bửu Bửu lúc bấy giờ mới nhận thấy chỗ càng dở của mình là học tập nhiều mà bất tinh, vì hắn không chịu nghiên cứu sâu, hại hắn giận nhảy tưng tưng. Nhìn Vệ Tử Y cười nghiêng ngửa càng thêm giận, cởi kim chủy, vũ khí sắc bén ra quỳ xuống muốn cắt ván dưới chân. Vệ Tử Y vội giật lấy nói :

- Nửa tháng không gặp, cái tánh bướng bĩnh quậy bừa của ngươi không thay đổi chút nào.

Tần Bửu Bửu sực nhớ, cũng không giận nữa, nói :

- Nửa tháng, như thế đại ca tháng rưỡi trước có về?

Vệ Tử Y thừa nhận không giấu, nói :

- Có cái gì không đúng chăng?

Tần Bửu Bửu trong bụng tức lắm, nhiều ngày ăn ngủ không yên, tinh thần vô cùng yếu ớt, cứ cố gượng sức, nghe lời nói vô tâm của Vệ Tử Y làm hắn quá đau buồn, một quần đen trước mặt, thần hồn tản mác, ngã lăn ra.

- Bửu Bửu...

Vệ Tử Y vội đỡ thân hình bị ngã của Bửu Bửu dậy, bồng hắn lên giường,

điểm Thần đường huyệt cho hắn, vội rót nước trà đổ vào miệng Bửu Bửu. Vỗ vỗ gò má, kêu một tiếng mới thấy Bửu Bửu từ từ tỉnh lại. Thấy Vệ Tử Y, đôi mắt trợn một cái, mở miệng chửi :

- Khốn nạn ca ca!

Vệ Tử Y chau này, cũng không giận, an ủi nói :

- Đừng trách đại ca cố ý không gặp ngươi. Ta chỉ sợ tặc tử tính toán động đến ngươi mà thôi.

Tần Bửu Bửu giận dữ dội, nói :

- Ta chẳng sợ, thiếu gia chứ không phải nữ nhân, chỉ biết trốn trong phòng thêu bông.

Vệ Tử Y cười, nói trong bụng :

"Nếu ngươi biết thêu bông, thì ta không đau đầu vì ngươi!"

Nhưng những lời nói như vậy chàng không nói ra được, nhất là Bửu Bửu ghét những ai nói hắn giống nữ nhân.

Dưới ánh đèn lắc lư, anh chị em trư Bát giới còn dễ coi, hà huống là Bửu Bửu, kết tinh của tuấn nam mỹ nữ, tuy là còn chút vẻ giận, xem ra lại càng thêm đẹp.

Vệ Tử Y đăm chiêu nhìn gương mặt quả trứng xin đẹp và mang vẻ lí lắc dễ thương, nói trong bụng :

"Bửu Bửu thật xinh đẹp kỳ lạ, đáng tiếc là tiểu tử ngu ngốc này... Ậy!"

Tần Bửu Bửu cũng nhìn trân trân gương mặt khả ái của Vệ Tử Y, trong bụng vô cùng phấn chấn. Hắn bỗng phát hiện hắn rất thích thú Vệ Tử Y nhìn hắn như vậy, đôi mắt to cứ lăn tròn trên gương mặt anh tuấn của Vệ Tử Y.

Tần Bửu Bửu cười hì hì, nhảy xuống giường, tiện tay kéo Vệ Tử Y cười nói :

- Đại ca nói trước cho ta biết, cái lầu này chốt mở ở đâu?

Vệ Tử Y gật đầu, định bồng Bửu Bửu trở về giường, Bửu Bửu tự nhiên

kháng cự kêu :

- Ta không ngủ, ta không ngủ. Ngươi không nói cho ta biết thì ta không ngủ!

Mặc cho đôi chân hắn đá đạp lung tung, cũng không kháng cự nổi đoi cánh tay lực lưỡng của Vệ Tử Y, giận kêu to lên :

- Đợi ngươi không chú ý, ta sẽ moi ván thành lỗ thành lỗ. Ngươi có nghe không, đại ca?

Vệ Tử Y vẫn muốn để tiểu tử quậy ngủ yên nên thở dài nói :

- Chỉ nghe thôi ư? Màng nhĩ sắp bị ngươi la đến bể rồi đấy.

Tần Bửu Bửu nghiêng đầu qua hướng khác, lẩm bẩm nói :

- Đáng đời!

Phủi dấu chân nơi áo khoát, Vệ Tử Y cười nói :

- Không muốn biết khóa mở ở đâu ư?

Tần Bửu Bửu hừ một tiếng, không muốn trả lời.

Vệ Tử Y đưa tay xoa đầu của Bửu Bửu qua, chỉ vào mụn ruồi son trên trán cười nói :

- Cơ quan là trong đầu của ngươi, cẩn thận đừng chạm nhầm cơ quan.

Tần Bửu Bửu hoảng hồn ôm lấy Vệ Tử Y.

Giường dựa sát vào chân tường. Tần Bửu Bửu gõ liên tục vào bên giường, bỗng phát giác cái giường thật là rắn chắc, một trăm lẻ một người đại hán có đè cũng không sợ sập, tại vì nó làm bởi một loại cây trắc bá đặc ruột, không có lằn nối nào.

Bửu Bửu cúi đầu nhìn bàn tay vừa trắng vừa nhỏ, trong bụng thầm nghĩ rằng muốn xê dịch cái giường này là không thể được, bất chợt thở một hơi dài.

Vệ Tử Y mỉm cười nói :

- Tìm không ra đừng thở dài nữa.

Tần Bửu Bửu mệt mỏi ngồi trên giường nói :

- Tìm ra cũng vô dụng, ta vốn không đủ sức để làm.

Vệ Tử Y liếc mắt, cười nói :

- Nói xem, cơ quan khéo ở chỗ nào?

- Đem giường dời ra sẽ thấy địa đạo liền.

Vệ Tử Y thú vị nói :

- Ở đây là trên lầu, làm sao làm địa đạo?

Tần Bửu Bửu thần bí cười nói :

- Có thể không gọi là địa đạo, mà nên gọi là cảnh đạo.

- Cảnh đạo?

Vệ Tử Y trong ánh mắt tỏ ý khen ngợi.

Tần Bửu Bửu thấy vậy càng tin tưởng nói :

- Thì giống như cổ người chỗ chật chỗ hẹp, đứng dưới lầu xem không có cái gì lạ cả, nhưng theo cái lầu thấp này mà nói thì phân nửa bề rộng của cái giường này đến dưới lầu sẽ tạo thành một bộ phận của tường phải không?

Đôi mắt nhìn cái giường dựa sát tường, chỉ nói :

- Nói cách khác, cái lầu này lại là tường đôi, là ở mặt này, có phải không?

Vệ Tử Y thừa nhận :

- Hoàn toàn bị ngươi đoán trúng cả. Nhưng mà, dời giường quá phí sức, trí giả không dùng biện pháp ấy.

Tần Bửu Bửu gật đầu mạnh tỏ vẻ tán đồng nói :

- Đại ca quả là trí giả, mau nói ra cách mở đi.

Đối với lời nói của Bửu Bửu, Vệ Tử Y giả như không nghe, chỉ cười nói :

- Chưa đến lúc, ngươi gấp làm gì? Ngươi cứ yên trí ngủ một giấc đi.

Tần Bửu Bửu chửi thầm :

"Cáo già! Bị tiểu hồ lại ăn hiếp quýnh lên rồi, cắn ngược lại? Thật vô lương tâm".

Nhưng miệng không dám nói ra, nói :

- Đại ca, con đường cảnh đạo này thông ra ngoài ư?

Vệ Tử Y gật đầu.

Chỉ miếng ván hồi nãy bắn lên, Tần Bửu Bửu nói :

- Bọn mình khi nãy lên chỗ đó, bây giờ từ đó đi xuống có được không?

Gật gật đầu, Vệ Tử Y nói :

- Nếu không xuống được thì cái bí mật này sẽ sớm bị người ta phát hiện.

- Cơ quan thì sao?

Cười hì hì, Vệ Tử Y nói :

- Cơ quan cũng ở nơi miếng ván ấy, có điều tự ngươi không biết cách sử dụng thôi.

Tần Bửu Bửu co chân, bất mãn nói :

- Đại ca cười quá xấu, nào là thời gian chưa tốt, không nên gấp phải không?

Vệ Tử Y cười ha hả nói :

- Thực tế là không phải vậy, chỉ vì cửa miệng cơ quan là ván lót chân, đạp trúng cơ quan thì ngươi sẽ rơi xuống, nhưng bây giờ chưa xuống dưới được.

Tần Bửu Bửu lại nảy ra ý nghĩ khác, nói :

- Đại ca hồi đó tại sao xây ra cái lầu thấp và cảnh đạo này?

Vệ Tử Y nói đùa :

- Trốn!

- Trốn?

Tần Bửu Bửu cảm thấy không thể tưởng tượng được, nói :

- Kẻ thù đến, cứ trốn lên cảnh đạo là đại kiết?

Biết rồi là thất lễ, Bửu Bửu cũng ráng nói ra, trong bụng thì không bao giờ tin như vậy.

Vệ Tử Y chỉ cười, bổ sung nói :

- Nơi đây rất thuận tiện cho việc trốn ra ngoài đi chơi.

Tần Bửu Bửu nghe nói giật mình, không bao giờ ngờ rằng trước mặt một vị đại ca Kim Long Xã như thần thánh, đối với việc trốn ra ngoài chơi lại thích

thú như vậy, thật giống hệt mình đồng thời còn tỏ ra còn cao hơn một bậc nên nhìn đăm đăm Vệ Tử Y như quái vật không hơn không kém.

Vệ Tử Y ho một tiếng, giải thích nói :

- Trước khi Kim Long Xã thành lập, ta đã bắt đầu nhận thấy bản thân không được tự dọ Sau này bên người quây quần vô cùng tận phiền não. Cái thú vui của người thường kiếp này khó đường hoàng hưởng thụ được, và ta cũng thể nghiệm được cái cô tịch đáng sợ của người ở cương vị cao. Cho nên lúc xây tạo Hắc Vân Lâu, ta đích thân tự tạo tầng lầu thấp và mật đạo này, mỗi đêm lúc cô tịch sẽ lén theo mật đạo này đi ra ngoài, đi cùng khắp. Ở nơi đó, ta không phải là Vệ Tử Y, cũng không phải có ưu thế cao cao tại thượng và cô tịch, chỉ là một gã lang thang, giống như những người không tìm thấy ánh sáng mặt trời vậy. Ta có thể tùy ý làm những việc ta muốn làm, ta không cần những ánh mắt của những người xung quanh chờ lệnh tạ Tuy là thời gian rất ngắn nhưng vẫn đủ để ta tiêu trừ mệt mỏi, ngươi nói đại ca có đúng không.

Tần Bửu Bửu nghe đến mê ly, trong lòng cảm thấy thán phục gật gật đầu :

- Đại ca làm như vậy cũng chỉ vì để cho đầu óc thanh thản, làm việc ra lệnh mới không sai sót, dĩ nhiên là đúng vậy. Có điều tại sao đại ca không cho ta cùng tham gia, quá keo kiệt.

Nói xong bỗng chu mỏ. Vệ Tử Y tức cười nói :

- Đó tại vì sau khi ngươi đến đây thì đại ca không còn lẽn trốn ra ngoài nữa.

Tần Bửu Bửu hiếu kỳ hỏi :

- Tại vì sao?

Bỗng sực nhớ, làm ra vẻ tài khôn cười nói :

- Ta mỗi đêm quấn quít bên đại ca kể chuyện, tự nhiên không có cơ hội để lẽn trốn.

Vệ Tử Y như tạt hắn gàu nước lạnh nói :

- Chợ về đêm đầu canh mới bắt đầu, lúc đó ngươi đã ngủ mơ đến mười tám

giấc rồi.

Tần Bửu Bửu nói :

- Ta cũng sai rồi, đây là lần thứ mấy trong đêm nay?

Tần Bửu Bửu không có ý muốn hỏi nữa, Vệ Tử Y lại nói nghiêm chỉnh :

- Lần thứ ba hoặc thứ tư rồi! nếu như không tính chửi bậy đại ca thì là lần thứ ba.

Mắt chớp giật, Tần Bửu Bửu nói :

- Đại ca thử nói xem làm sao bỗng biến thành ngoan được?

Cái câu "bỗng biến thành ngoan" được ấy mới là văn chương lớn đó.

Thì ra Vệ Tử Y mỗi khi bị Bửu Bửu quậy phá đều nổi giận hoặc không có cách gì thì sẽ nói :

- Trời đất phò hộ cho ngươi có một ngày bỗng nhiên biến thành ngoan thì Vệ mỗ nguyện bỏ ra trăm vạn gia tài!

Không dè đến bây giờ Bửu Bửu lại lấy ra đối thoại.

Vệ Tử Y nín hơi, không biểu lộ gì nói :

- Ta nghĩ ngươi cũng không tính nổi trong một tháng cuối cùng đã gây ra bao nhiêu sự kiện, không, phải nói mười mấy sự kiện. Nhưng cũng do cái quậy phá lí lắc của ngươi làm cho đại ca tinh thần phấn chấn nhiều, không còn cảm thấy buồn tẻ nữa. Cái sự cô tịch đã quẳng xuống Trường Giang tự bao giờ. Còn một lý do khác là ngươi quậy phá hao hơi, sau khi giàn xếp êm xuôi thì ta đã thấm mệt. Hơn nữa, đến chiều tối, khi bộ Óc của ngươi phát đạt khác thường, nảy sinh ý đồ quỉ quái vô tận, cho đến khi dỗ ngươi ngủ được, ta cũng uể oải mắt, không còn muốn mở, về tới phòng nằm xuống là ngủ ngay cho đến sáng còn chưa muốn dậy, ngươi nói đại ca còn tinh thần đi đâu nữa không?

Tần Bửu Bửu lúc đầu nghe khoái chí, càng nghe về sau thấy bộ không ham lắm, các loại minh biện ám hộ này hắn nghe thì hiểu biết, muốn phản bác lại

nhưng không chọn được lời. Tuy Vệ Tử Y cố ý thêm mắm, dặm muối, có khi nói hơi quá lố, nhưng cũng không xê xích bao nhiêu. Đối với câu hỏi thì chỉ còn nước làm bộ không nghe.

Vệ Tử Y thấy vậy trong bụng cười thầm :

"Cuối cùng muốn ức chế tay quậy phá này để khỏi phải phiền thầy lụy bạn ta phải nên cố ý tránh gặp mặt hắn".

Không ngờ Tần Bửu Bửu hừ hừ một hồi, mở miệng câu đầu tiên là :

- Đại ca bây giờ có thể nói cho tiểu đệ rồi tại sao lánh mặt ta vậy?

Thở một hơi dài, Vệ Tử Y mới nói :

- Người chết đi rồi còn xuất hiện được trước mặt người sống không?

Tần Bửu Bửu không cần suy nghĩ nói :

- Dĩ nhiên không thể, nhưng đó nói lên lý do gì?

Vệ Tử Y thở dài nói :

- Triển Hy bọn họ mấy vị thủ lãnh cao cấp không chừng hai tháng trước đã biết chuyện ta bị người hạ độc sát, thi cốt không còn. Chỉ có điều không dám tuyên bố ra, ngươi dĩ nhiên cũng không biết.

Tần Bửu Bửu trợn to đôi mắt, cái bộ tịch muốn cười lại không nở cười làm cho người ta phát tức cười, bàn tay đặt dính vào trán, lẩm bẩm tự nói :

- Đại ca không có nóng, hay là ta nóng?

Vệ Tử Y kéo bàn tay hắn xuống, thấy hắn đứng chết trân, muốn cười mà ráng kềm chế, nói nghiêm chỉnh :

- Ngươi nghe rõ chưa, đại ca đã chết rồi, bị loại rắn cực độc cắn chết.

Tần Bửu Bửu tỏ ra ngơ ngẩn nói :

- Bị rắn mổ chết ư?

Vệ Tử Y khẳng định gật gật đầu.

Dường như bỗng tỉnh ngộ, Tần Bửu Bửu nói :

- Nói dối, ngươi trong người có giải độc đơn, độc nào hại ngươi được?

Vệ Tử Y cười chua chát, Tần Bửu Bửu đôi tay ôm lấy Vệ Tử Y, một chặp sau lại kêu lên :

- Mình ngươi cứng đơ, ta biết người chết lạnh ngắt, ngươi đừng dối ta.

Bỗng cười to, Vệ Tử Y sờ mớ tóc dài của Bửu Bửu nói :

- Đúng là ngươi thông minh. Triển Hy bọn họ đã bị ta giấu hơn tháng.

Tần Bửu Bửu không hiểu rõ hỏi :

- Đại ca làm như vậy có tác dụng gì?

Vệ Tử Y chỉ vào lỗ mũi nhỏ của Bửu Bửu nói :

- Nếu như ngươi không mệt, đại ca sẽ nói từ đầu cho ngươi nghe.

Tần Bửu Bửu liền phụ họa :

- Không mệt, không mệt. Ta không buồn ngủ chút nào hết.

Vệ Tử Y nhìn thấy Bửu Bửu phấn khởi, nói trong bụng :

"Cái thằng nhỏ này tưởng ta kể chuyện thần thoại, đúng là không bao giờ trưởng thành được".

Nhưng cũng không nỡ để cho Bửu Bửu thất vọng mà ngủ, chàng ho một tiếng nói :

- Hai tháng trước đây, phân đà Bắc kinh báo một cái tin rằng gần đây giang hồ xuất hiện một tổ chức thần bí gọi là Đồ long bang, tung tin muốn tiêu diệt Kim Long Xã, thay thế địa vị Kim Long Xã trong võ lâm. Mục tiêu đầu tiên của bọn chúng là Phân xã Bắc Kinh. Sau thì lần lượt công phá, cuối cùng tấn công Tổng đàn.

Tần Bửu Bửu bỗng xen vào nói :

- Bọn họ thật quang minh chính đại?

- Sao?

Cười cười, Tần Bửu Bửu nói :

- Bọn họ quang minh chính đại nhằm khiêu chiến với Kim Long Xã, không giống như bọn giết chó, chuyên lén lút làm những điều xấu hổ mà ta không

đề phòng được.
Có điều là dã tâm quá lớn, nhưng đó cũng chẳng có gì không đúng, bọn họ nên cho là người tốt chăng?
- Ngươi quá ngây thơ.
Vệ Tử Y lắc đầu nói tiếp :
- Đó chính là chỗ âm mưu độc ác của Đồ Long bang. Phân xã Bắc Kinh là Phân xã lớn nhất ở sáu tỉnh phía Bắc của Kim Long Xã. Bọn chúng trắng trợn tấn công Phân xã Bắc Kinh, mục đích là muốn điệu hổ ly sơn. Quả nhiên sau khi ta nhận được tin, lập tức xuống núi. Nói cũng tức cười, xuống núi chưa đầy sáu giờ thì ta biết trong xã có nội gian.
Tần Bửu Bửu nghe kể chuyện rất tâm đắc, lập tức nói tiếp theo :
- Đồ Long bang bắt đầu đối phó ngươi?
- Đúng vậy!
Vệ Tử Y sờ sờ đầu Bửu Bửu biểu lộ sự tán đồng nói :
- Xuống khỏi Tử Ngọ Linh ta gặp một người mặt như thây ma, tự xưng là Phó bang chủ của Đồ Long bang, muốn lấy cái đầu trên cổ của ta để lập công đầu. Bửu Bửu ngươi đoán xem cái vị mặt thây ma ấy là ông thánh nào vậy?
Tần Bửu Bửu rất thích nghe Vệ Tử Y vừa kể chuyện, vừa hỏi đố, suy nghĩ chốc lát nói :
- Âu Dương Tất, người này ta đã gặp qua, vô cùng ngông cuồng, ngạo mạng. Bộ y dám đơn thương độc mã tìm đại ca để hỏi nợ à? Nhất định làm không xong đâu.
Đôi mắt to rất tự tin của Bửu Bửu nhìn trân Vệ Tử Y, muốn buộc Vệ Tử Y gật đầu khen.
Bất ngờ Vệ Tử Y lại lắc đầu, vô cùng phấn khởi nói :
- Kỳ này ngươi đoán sai rồi. Đại ca là do hắn dùng xà độc hại chết.

- Tại sao như vậy được?

Tần Bửu Bửu kêu to, qua một lát, bỗng kêu một tiếng dài "ơ" nói :

- Ta biết rồi, đại ca tính lợi dụng tánh ngông cuồng ngạo mạng của hắn, để cho hắn xác định rằng ngươi đã bị hắn giết chết, hầu ngầm điều tra nội gian là ai, có đúng không?

Vệ Tử Y không thể không khen :

- Bửu tiên nhi thông minh, ngươi đã đoán đúng.

Mỗi lần nghe Vệ Tử Y tán thưởng, Tần Bửu Bửu lầm bầm :

- Đại ca xưa nay chưa từng khen ta cho trọn vẹn, làm như ta toàn chỉ biết đoán bậy.

Vệ Tử Y cười khúc khích :

- Về sau đừng quá lí lắc thì ai cũng khen ngươi cả.

Trề trề cái miệng, Tần Bửu Bửu nói :

- Ta không thiếu gì người khen ta nhưng ta thích nhất là đại cạ Có điều đại ca quá hà khắc đối với tạ Ngươi không khen ta, làm cho ta không tin tưởng bản thân ta.

Nói xong bất chợt chu cái môi, bộ vẻ rất dễ thương.

Vệ Tử Y nhìn ngẩn người, ôn hòa nói :

- Bửu Bửu, ngươi là đứa trẻ thông minh, bất luận học gì cũng đều nhanh đều tốt, có thể nói là một thiên tài. Chính vì vậy đại ca cứ lo cho sự tự thị cũng cao nên không dám khen lắm, chứ không phải không hiểu biết ngươi, biết không?

Gật gật đầu, Tần Bửu Bửu cười rất ngây thơ nói :

- Đại ca khen ta là thiên tài không đúng lắm, chí ít là tụng kinh thì ta không học được.

Vệ Tử Y nhớ đến hôm trước ở khách điếm Tái Lai, Bửu Bửu tụng một đoạn kinh không mạch lạc, bỗng phát cười, gật đầu nói :

- Nói cũng đúng, kiếp này ngươi không làm hòa thượng được, thế giới tây phương cực lạc không có duyên với tiểu quỷ lí lắc như ngươi. Phật Như Lai cũng gặp vận may, khách lo ngươi bỏ bồ cào chuột lắc dưới bữu tọa.

Tần Bửu Bửu nghe cười khơ khớ.

Thì ra mỗi tháng Kim Long Xã có đại hội thường lệ, một lần đà chủ Phân xã các nơi đều đến tham dự, báo cáo tình hình sự việc trong tháng của Phân xã và thỉnh thị Vệ Tử Y quyết định những kế hoạch trọng đại. Tần Bửu Bửu sau khi biết việc này, trước đêm hôm ấy dưới hai dãy ghế ngồi bên trái mỗi ghế bỏ một con chuột bằng cây, dãy bên phải bỏ bốn năm con bò cào sắp chết ngộp.

Hội nghị hôm ấy, chư vị đà chủ Phân xã bên trái mỗi người đều tỏ ra kỳ cục, dường như nệm bị cấn. Còn các đà chủ Phân xã ngồi bên phải vừa ngồi xuống, bò cào dưới ghế bị chết bẹp, phát ra âm thanh lép bép, lép bép, làm cho họ ngại vô cùng. Chính giữa cuối nhà khách, ghế tròn phủ một tấm da cọp màu vàng của Vệ Tử Y ngồi cũng thấy có điều lạ, lật cái ghế ra mới thấy có chuột gỗ khiến mọi người cùng cười.

Vệ Tử Y mắt nhìn cảnh ấy biết ngay là ai quậy phá, kéo miếng vải phủ trên bàn ra thấy Bửu Bửu ở dưới, tay bụm miệng cười đến toàn thân rung rung. Vệ Tử Y thộp hắn đem ra giữa các vị Phân xã đà chủ xét xử. Nhưng không ai dám động đến hắn, không phải vì hắn là đệ đệ cục cưng của chủ gia mà vì lời nói của Bửu Bửu :

- Tại sao phải giận chứ? Ta thấy bọn ngươi vào hội trường giống như vào Diêm La điện nên mới nghĩ ra cách này để các ngươi thoải mái một chút. Nếu như các ngươi không thích thì kỳ sau ta không lo cho các ngươi nữa, hà tất bắt chước đại chấp pháp căng cái bộ mặt như Diêm vương, khó coi quá!

Các vị đều là người giang hồ lịch lãm, ai cũng biết cái vị tiểu tổ tông này muốn nói gì, là nếu như phạt hắn, lần sau đến hội nghị hắn sẽ tìm cách làm

cho họ vào hội trường như vào du lạc trường, đủ thứ chuyện. Nhớ lại chuyện sượng sùng khi nãy, ai cũng không dám động đến hắn.

Lúc ấy Vệ Tử Y lắc đầu nhăn mặt nói :

- Từ cái tác quái hôm đó, sau này đến hội nghị họ đều rụt rè thận trọng, không phải do không khí hội trường nghiêm túc mà là sợ ngươi làm cho bọn họ mất mặt giữa hội trường.

Tần Bửu Bửu không chịu được nói :

- Còn không phải ư? Sau lần đó ta về xem lại chuột con đều mất cả. Một người huynh đệ nói với ta, bọn họ đều đem chuột con về làm kỷ niệm, đó gọi là sợ ta ư?

- Có việc ấy nữa à?

Gật gật đầu khẳng định, Tần Bửu Bửu chuyển sang vấn đề khác, nói :

- Ta tiếp tục kể chuyện đi, tại sao gặp Âu Dương Tất đại ca nhất thiết cho rằng trong xã có nội gian?

Cười lạ thường, Vệ Tử Y nói :

- Tại vì lần này ta đi tiểu lộ, biết được việc này chỉ có sáu người.

Tần Bửu Bửu tánh hiếu kỳ nổi dậy, vội hỏi :

- Sáu người nào?

Vệ Tử Y nói :

- Ta, lão Triển, Tử Đan, Như Tú, Chiến Bình và Trần Đông Thăng.

Tần Bửu Bửu biết Trần Đông Thăng giống như mặt trời mới mọc ở phương đông vậy. Nổi lên ở Kim Long Xã rất nhanh, mới ba năm, từ ngày mới nhập xả bỗng thăng tiến đến chủ đà của Bắc Kinh Phân xã, con người lão luyện không thể nói, võ công cũng thuộc hạng thượng thừa.

Trầm tư một hồi, Tần Bửu Bửu nói :

- Bữa đó Mã Thái sanh bệnh, dĩ nhiên không biết. Nhưng mà tại sao đại ca lại nói với Trần Đông Thăng hả?

Vệ Tử Y nhăn mặt cười :

- Bửu Bửu hỏi câu này ta không biết phải trả lời làm sao. Lúc ấy cũng không biết tại sao ta lại bỗng nhiên kêu Chiến Bình thông báo Trần Đông Thăng là ta muốn đi tiểu lộ, kết quả lại xảy ra chuyện.

Ơ một tiếng, Tần Bửu Bửu nói :

- Đó gọi là trực giác. Bây giờ đại ca hoài nghi Trần Đông Thăng là nội gian?

Vệ Tử Y liền nói :

- Không phải hoài nghi, mà là xác định. Trần Đông Thăng rất có thể là Phó bang chủ của Đồ Long bang.

Tần Bửu Bửu nắm lấy đôi tay Vệ Tử Y nói :

- Đại ca nói nhanh cho ta biết chuyện như thế nào?

- Đừng nóng vội.

Vệ Tử Y thương mến vỗ vỗ cái tay hắn nói :

- Hôm đó ta từ tiểu lộ xuống khỏi Tử Ngọ Linh thì bị Âu Dương Tất đón chận...

Vệ Tử Y từ từ kể.

* * * * *

Sau khi cáo biết Âm Ly Hồn về xã không mấy ngày, nhận được tin, ta không kịp suy nghĩ, quyết định tự thân đi một phen. Không ngờ vừa xuống Tử Ngọ Linh thì gặp Âu Dương Tất cầm kim đao đứng giữa tiểu lộ. Trừ phi bay qua khỏi đầu hắn, không thì không thể nào qua được. Chưa biết đối phương đến với dụng ý gì, ta không dám mạo hiểm làm càn, nói :

- Tiểu lộ chật hẹp, bằng hữu có thể đứng qua một bên?

Âu Dương Tất cười khà khà rợn người nói :

- Vệ Tử Y không hổ là Vệ Tử Ỵ Quả nhiên mắt thần như đuốc, nhưng người tài lại còn có người tài hơn, trời cao còn có thiên hà cao hơn. Ngài chưa phải là thiên hạ đệ nhất hào kiệt.

Vệ Tử Y tức cười nói :

- Ngài chận đường đi, chỉ nói với ta điều này ư? Nếu như ta đã nghe rõ rồi, các hạ nhường đường chăng?

Âu Dương Tất hoành ngang kim đao, dường như lộ thần, hùng hùng hổ hổ nói :

- Ta Âu Dương Tất tung hoành giang hồ mười mấy năm, hễ đánh là thắng. Trong võ lâm ai không kính nể ta, chỉ có Tần Bửu Bửu thằng đáng chặt ngàn đao đó dám hỗn láo với ta, không biết liệu sức.

- Đủ rồi!

Vệ Tử Y không chịu được, khoát tay cắt đứt lời nói của hắn, nói :

- Ngài, nếu say nói thì nhìn vào kinh mà nói, ta không có rãnh mà nghe nói chuyện hoang đường.

- Cha!

Âu Dương Tất giận gào lên một tiếng :

- Có lẽ Tần Bửu Bửu to gan ngông cuồng làm bậy là giống cái thứ không biết thơm thúi cud đại ca hắn. Đó gọi là gần mực thì đen, quả tiếc cho cái tiểu tử tư chất ấy.

Vệ Tử Y gương mặt hầm hừ, nói :

- Âu Dương Tất! Ngươi đang nói chuyện với ai vậy? không biết thơm thối chính là ngươi đấy.

Hừ một tiếng, Âu Dương Tất nói :

- Vệ Tử Y, ngươi đừng lấy Kim Long Xã hù dọa tạ Đồ Long bang trên dưới nguyện thề không trừ khử Kim Long Xã là không thể được. Ngươi hãy mau nạp mạng đi.

Vệ Tử Y cười lạnh lùng nói :

- Thảo nào ngài từ Đồ Long bang đến, không biết ở ngôi vị nào vậy?

Âu Dương Tất ngẩng đầu nói :

- Ta đã được Đồ Long bang mời làm chức Phó bang chủ!
- Thất kính, thất kính! Thì ra đường đường là một Phó bang chủ.
Vệ Tử Y cười nói tiếp :
- Âu Dương Phó bang chủ chuyến đi này ý định giết ta lập công đầu?
Âu Dương Tất không chút ngại ngùng, rất tự tin nói :
- Vệ Tử Y chẳng hổ là cái thế kỳ tài, đáng tiếc hôm nay là ngày đại kỵ của ngươi.
Nói vừa dứt lời, Âu Dương Tất với thân hình cực nhanh nhẹn, song đao trong tay múa như lư tinh hãm nguyệt, trong nháy mắt chỉ thấy như thiên vạn kim đao nhằm về Vệ Tử Y tấn công.
Cao thủ đấu gặp nhau phải biết tiên cợ Từ khi Âu Dương Tất xuất hiện, Vệ Tử Y đã âm thầm chuẩn bị, lúc này nạt lên một tiếng :
- Được lắm, đây là trận chiến đầu tiên giữa hai bang.
Nhanh không thể tả, ngân kiếm rút ra một chiêu Quần quỷ thần phục, sức nặng như ngàn cân, bức Âu Dương Tất hai cây đao trong tay run rẩy.
- U ma đại cửu thức!
Âu Dương Tất kinh hãi kêu tọ Hắn không ngờ Vệ Tử Y vừa ra tay đã sử dụng ngón độc bí truyền ngay Song đao vận dụng toàn lực chống đỡ, bất ngờ một tiếng “bốp”
rồi “leng keng” vài tiếng, song đao của Âu Dương Tất đã bị ngân kiếm của Vệ Tử Y cắt thành tám đoạn.
Âu Dương Tất cả người tưởng như lọt vào hố băng, toàn thân run lên. Hắn không đỡ nổi một chiêu của đối phương, kêu lên một tiếng “hầy”, nói :
- Ghê gớm thật! U ma đại cửu thức ngân kiếm lợi hại vô cùng!
Vệ Tử Y tay cầm kiếm, cũng hãnh diện vì nói, nói :
- Nó quả thật là bằng hữu của người học kiếm, mãi mãi không phản bội chủ nhân.

Âu Dương Tất nói :

- Thiết tưởng ngài cũng biết trong xã có nội gian?

Vệ Tử Y mỉm cười nói :

- Đúng vậy, họ nói cho ngươi biết Vệ mỗ đi con đường này.

Ho khan một tiếng, Âu Dương Tất nói :

- Vệ Tử Y, hãy nói thật khi nãy ngươi dùng mấy thành công lực?

Vệ Tử Y nhìn hắn thấy quái lạ nói :

- Không nhiều không ít, năm thành công lực.

Âu Dương Tất giật mình, bản thân đã dùng đến mười hai thành công lực mà không địch nổi phân nửa công lực của một hậu sinh, không tin nói :

- Ngươi bao nhiêu tuổi? Từ lúc lọt lòng mẫu thân đã bắt đầu luyện võ cũng không thể có công lực thâm hậu như vậy được!

Vệ Tử Y cười nói :

- Tại vì ta chịu đựng được những cái mà người khác không dám chịu đựng. Ngài bây giờ tính thế nào?

Âu Dương Tất ngẩng lên trời cười quái gở, kỳ thật đó là tiếng quỷ kêu lang thét, nói :

- Vệ Tử Y, ngươi sống đối với bọn ta là một uy hiếp to lớn, khi nãy ngươi không chém tận giết tuyệt, chỉ nên trách ngươi bản thân quá ngụ Bây giờ ta càng quyết tâm không trừ khử ngươi không được, ta không chấp nhận có một địch thủ như ngươi tồn tại.

Âu Dương Tất trong tay song đao chỉ còn cán đao và một phần sắt cụt. Hắn như điên cuồng dùng thân đao cụt ngủn ấy nhằm vào mặt Vệ Tử Y tấn công. Vệ Tử Y chỉ còn cách chống đỡ mãnh liệt. Trong khi lưỡi đao và kiếm va chạm thì Âu Dương Tất kêu to :

- Vệ Tử Y, ngươi đã bị lừa rồi...

- Khà!

Một tiếng kêu, cán kim đao trong tay trái của Âu Dương Tất bỗng nứt ra, một đường vàng ánh chói lọi nhỏ như kim quang xẹt ra nhằm hướng Vệ Tử Y phóng tới.

Hai người cách nhau không quá một thước, Vệ Tử Y nhất thời không tránh kịp, bị kim xà cắn nhằm vai trái, thân hình bỗng dội ra xạ Vệ Tử Y trong lúc căm phẫn, tay trái vội nắm lấy kim xà ném xuống khe núi, người bỗng nhiên cũng như điên loạn, nhảy theo xuống khe núi, dường như muốn giải trừ cái đau do rắn cắn, rớt xuống khe núi sâu thẳm. Âu Dương Tất đứng bên vách núi nhìn xuống khe núi sâu thẳm cười hăm hở :

- Cho dù ngươi là Vệ Tử Y nhất đại hào kiệt, cũng không chịu nổi độc xà của Kim xà chùy tâm thực cốt này. Kim xà ôi kim xà! Ngươi dẫu sao cũng vì chủ nhân trừ đi một tai hại, tuy chết mà vinh, hà huống có long đầu Kim Long Xã Kim Đồng Diêm La Vệ Tử Y bội tán cùng ngươi thật là vinh hạnh lắm rồi.

Bỗng lại thở dài nói :

- Chỉ tiếc cho một thanh ngân kiếm khoáng thế khó tìm cũng bội tán xuống vực sâu.

Cười to ba tiếng, Âu Dương Tất rời khỏi Tử Ngọ Linh.

Hồi lâu...

Một người đang ngồi bên bờ ải trong đám cỏ tạp trầm tư, chính là người đã lao xuống vực thẳm, Vệ Tử Y.

Âu Dương Tất nếu như thấy cảnh này, không kêu to là thấy quỷ mới lạ đây. Kỳ thực Vệ Tử Y đã biết trước trong cán đao của Âu Dương Tất có kim xà. Trong lúc nguy biến đã uống giải độc đơn trước rồi. Chỉ có ngông cuồng ngạo mạng như Âu Dương Tất mới cho rằng không ai biết được cái bí mật này, nên mới bị Vệ Tử Y chơi một đòn nhớ tới già.

Lúc rơi xuống ải, Vệ Tử Y lập tức vận dụng công lực lấy ngân kiếm đâm

vào vách núi để chi trì khỏi rớt xuống, đợi Âu Dương Tất đi xa mới từ từ leo lên nghỉ ngơi.

Lúc này trong tâm trí chàng suy nghĩ rất nhiều.

"Hắc tử thấy ta rơi xuống dưới ải sâu, nhất định sẽ chạy về Tổng đàn. Bọn họ thấy ngựa hồi, nhân bất hồi, chắc đoán ta đã gặp chuyện không may, hy vọng đừng cho Bửu Bửu hay Không thì hắn khóc đến chết thôi, thế thì oan uổng lắm!

Không bao lâu, giang hồ sẽ truyền đi tin Vệ Tử Y bị Âu Dương Tất bức nhảy xuống ải sâu, thật oan uổng, nhưng mà như vậy ngược lại có lợi cho ta trong việc âm thầm điều tra nội gian."

Tính xong kế hoạch, Vệ Tử Y lập tức bám người vào một cái hang động bị đám trúc che phủ. Cái hang động này còn có chỗ trồi lên là thông lên Hắc Vân Lâu bằng cái lầu thấp bí mật này. Đấy cũng là lý do tại sao Vệ Tử Y không thiết lập vọng gác nơi tiểu lộ này. Thủ lãnh lén trốn đi ra chơi mà bị bộ hạ trông thấy coi có được không chứ?

Trong hang tối lần mò về đến lầu thấp, Vệ Tử Y đốt đèn cầy to, cởi bỏ dây cột, để tóc rũ xuống bờ hai bờ vai, đổi áo khoát màu tím, áo trong màu tím, từ cái tủ mười tám tầng ngăn kéo ở hộc số bốn, lấy ra một bộ đồ xám tro thay vào, sửa lại sắc diện, đôi mí xuôi xuống, hóa trang giống như một tú tài dỏm gặp vận xui, không tìm thấy chút gì là phong độ của thủ lãnh. Không chừng thân thiết như Bửu Bửu cũng không nhận ra được. Vị Kim Đồng Diêm La này rọi kiến xem thử cũng không khỏi tự hào, nói thầm :

"Dị dạng thuật của Bửu Bửu cũng học từ nơi tạ Tây phương Nhất Bá Kiến Huyết Ma Quân cũng không phát giác ra nổi, hà huống bọn Đồ Long bang mới trồi lên.

Muốn sửa đổi dung mạo đơn giản như vậy, một đôi mi chổi chà và mắt thần tản mạng, ai nhận ra ta là Vệ Tử Ỷ Cái mặt nạ da người phiền toái ấy có thể

giảm bớt đi".

Lại cẩn thận đổi đôi giầy cũ rồi bỗng nhiên đi qua đi lại trên lầu, dường như có việc trọng đại. Không bao lâu, lại đứng sựng lại, nói nhỏ nhưng cương quyết :

- Không được đi, cái thân hóa trang nếu gặp Bửu Bửu phát giác hành tung nhất định uổng công, thất công.

Thì ra Vệ Tử Y đang nghiên cứu có nên trộm nhìn Bửu Bửu chút không? Suy nghĩ mãi, thấy không đi là tốt nhất, rồi quyết định từ địa đạo trốn xuống Tử Ngọ Linh.

Vệ Tử Y trong lòng đã có dự kiến, cho nên chọn đường đi kinh thành.

Đêm ấy canh đầu, Vệ Tử Y lại đến chợ về đêm mà đã lâu lắm không có đến.

Nói đến chợ về đêm.

Đó là nơi địa bàn quỷ quái, toàn là những tên khốn nạn ngày đêm điên đảo, côn đồ đặc hiệu.

Nói đến côn đồ đặc hiệu là sao?

Đó thì phải đợi bàn thảo kỹ lại.

Tại vì trong đó Kim Long Xã hỗn tạp, có lưu manh vô lại, có những gã trượng phu thất chí, bị bà xã không cho vào nhà, có hạng buôn bán thất bại đến đây mượn rượu tiêu sầu, có phú hộ phát tài đem tiền đến tiêu pha, cũng có rất nhiều đứa con hư hỏng đến đây quậy. Vệ Tử Y cũng là một trong số người này. Chàng tự nói vậy. dĩ nhiên chỗ nào có con người thì không thể thiếu nữ nhân. Thế thì giữa ong, bướm chen lẫn với nhau thì chớ nên lấy làm lạ.

Nơi đây, càng có nhiều nhân vật võ lâm, cái tin cán đao của Âu Dương Tất có giấu kim xà Vệ Tử Y cũng vô tình nghe được từ nơi này. Còn những chuyện lẽ ra vô cùng bí mật như vậy, bọn họ làm sao biết được thì Vệ Tử Y không sao hiểu nổi.

Đến đây để tiêu ma tuổi xuân thì không có mấy người đàng hoàng, cho nên gọi là côn đồ đặc hiệu. Bọn họ cũng thừa nhận họ cũng chẳng phải là cái thá gì.

Cái chợ về đêm này, ngoại trừ những người đủ các hình thái dư nhiều thời gian ra, cũng có những tụ điểm cung ứng cho người ta tiêu tiền. Có mâm bàn tụ tập của lạc phách hán, phường đổ bác, kỹ viện má phấn môi son.

Có đại tửu lâu, có đổ trường đàng hoàng cho người nướng ngàn lạng vàng. Có những ả đào tròn trịa, thon gầy xinh đẹp cung ứng cho các cậu ấm tha hồ tiêu pha tiền bạc.

Ở nơi đây.

Những người còn đầu óc tính toán một chút thì sẽ than thở ông trời sao quá bất công. Cách biệt quá xa giữa giàu nghèo thấy rõ, những kẻ cắp không bao giờ nhằm đến những tay cùng đinh khố hán.

Ở nơi đây.

Vệ Tử Y thuộc loại người mà những tay anh chị đánh cắp không chiếu cố.

Đêm nay, Vệ Tử Y loạng choạng đi trên đường quen thuộc, gương mặt trông như kẻ thất vọng đi đến chợ về đêm, đến quầy của Thẩm lão gia. Thẩm lão gia vẫy chào :

- Ô Ca Nhi, lâu quá không thấy bóng dáng, bị lão gia khóa cửa không cho ra hả?

Thanh niên chán chường chẳng giống ai, ăn một tô mì nóng đi nào?

Ô Ca Nhi là hóa danh của Vệ Tử Ỵ Thẩm lão gia mua bán ở đây không bao giờ tính toán chi li, rất có lòng nhân ái. Nấu mì thì chất lượng nhiều và rẽ, nhưng mà Vệ Tử Y không muốn đến bàn, chỉ vì Thẩm lão gia kỹ thuật nấu mì so với Vệ Tử Y kém hơn, mì làm cọng quá khô.

Vệ Tử Y cười nhăn mặt, làm dấu tay biểu lộ không đói bụng.

Thẩm lão gia dường như rất thích hắn, mời chào thêm lần nữa, nói :

- Không đòi uống chút canh nóng cũng được, ta nói cho Ô Ca Nhi nghe. Tuổi trẻ quan trọng là phải biết giải trí. Lão già ngươi thấy đó, ông già cứ không buông ngươi ra.

Vệ Tử Y chỉ còn cách cười chua chát.

Tiếp tục loạng choạng bước đi vào một cái hẻm nhỏ ẩn thân.

Đó là cái hẻm nhỏ chỉ đi lọt có một người, cuối hẻm treo một cái lồng đèn nhỏ vàng mờ, trên lồng đèn viết một chữ "Đổ" to tọ Đủ rồi, một chữ như vậy đủ cho người ta hiểu tất cả trong đó cách làm ăn ra sao.

Vệ Tử Y bản thân đối với trò chơi đổ bát không có hứng thú, nhưng Ô Ca Nhi bại gia tử ấy lại không thể từ chối được sự quyến rũ của nó, cho nên hắn vẫn đi vào cái đổ trường rách nát này.

Người ưa thích đổ bát miễn có chỗ chứa, bất chấp đàng hoàng hay rách nát cũng cóc cần để trong mắt, vì mắt họ vốn đều để xem bài.

Cho nên cái đổ trường này vẫn đông nghẹt khách. Cái mùi mồ hôi xen lẫn tiếng la ó huyên náo. Đúng là một bức tranh trụy lạc.

Không ai để ý Vệ Tử Y vào. Người ở đây không ai biết quan tâm đến ai. Vệ Tử Y cũng chẳng để ý đến bọn họ, đi quan sát khắp nơi, cuối cùng quyết định chơi xúc xắc.

Chủ sòng là một hóa tử trung niên khoảng bốn mươi tuổi, kêu :

- Trong sòng không phân biệt nhỏ lớn, chỉ ăn đúng bạc nguyên chất! Anh hùng hào hoa càng thua càng tươi cười, du côn bụi đời ăn rồi thì chạy.

Bốn hột xúc xắc nằm trong tay buông xòa xuống.

Mọi người lần lượt đặt vào. Vệ Tử Y lấy một nén bạc kẹp xuống bàn. Chủ sòng ngước mặt nhìn thấy hắn cười khơ khơ, nói ôn hòa :

- Ô Ca Nhi, cái bảo khố của ông già ngươi lại bị thằng tặc tử này chiếu cố đến rồi?

Vệ Tử Y ở đây có tiếng là tiếc lời như tiếc vàng, nghe nói chỉ biết cười.

Chủ sòng cũng chẳng cần hắn trả lời, chỉ than một câu :
- Tội nghiệp cho Ô lão, sanh ra thằng bửu bối tử này.
Trong sòng xúc xắc dĩ nhiên có ăn có thua, đánh một hồi, mọi người đều hăng hái, mỗi tụ càng lớn thêm. Vệ Tử Y trước sau vẫn một nén mười lạng, lại ăn được mấy trăm lạng. Chủ sòng không vừa ý nói :
- Ô Ca Nhi, ngươi đêm nay mát tay thế cơ, mẹ nó, cứ đặt mười lạng hoài!
Vệ Tử Y cười cười, vẫn cứ đẩy ra mười lạng. Chủ sòng giận nói :
- Mẹ nó, các vị, bây giờ sửa lại ít nhất cũng phải đặt hai mươi lạng ngân tử. Có tiền thì đặt, không tiền thì về. Đặt, đặt, đặt! Càng nhiều càng tốt, lão đây không sợ!
Có người không bằng lòng, nhưng đại đa số không nói gì, cho nên rốt cuộc phải tuân theo ý của chủ sòng. Có người đặt đến mấy trăm lạng.
Vệ Tử Y cũng thêm mười lạng, cho đủ số tối thiểu.
Chủ sòng cũng không bắt chẹt được hắn, chỉ có rủa nói :
- Thật mẹ nó Ô Ca Nhi, muốn để tiền lo lót lão ông ư?
Thời gian như bay, trời đã canh ba, chủ sòng kết sổ không đánh nữa, sửa sang quần áo, lắc lư lắc léo đi ra khỏi đổ trường. Vệ Tử Y làm như không để ý, bám theo sau.
Hai người một trước, một sau rời chợ về đêm. Vì chủ sòng không để ý có người bám theo sau, chân càng bước càng nhanh. Người tinh mắt biết ngay gã chủ sòng này là một tay cao thủ. Thì ra ở chỗ về đêm, hắn che giấu rất giỏi, lúc này hắn triển khai khinh công thật đáng gờm.
Vệ Tử Y thầm hừ một tiếng, nói trong bụng :
"Quả nhiên chỉ là lão cáo già, tốt nhất cẩn thận, đừng để lộ cái đuôi cáo ra".
Nhưng vẫn im lặng bám theo phía sau chủ sòng.
Không bao lâu chủ sòng bỏ đường nhỏ, đi vào đại đạo đến kinh thành. Đến một tiệm cơm lớn Long Phụng hiên thì dừng chân, nhìn trái nhìn phải không

có người, bỗng lột cái mặt nạ da người ra, lao nhanh vào trong. Lập tức nghe có tiếng la :

- Ai đó?

Đủ rõ Long Phụng hiên không phải là một quán cơm bình thường.

- Là ta!

- Thì ra là đà chủ, tiểu nhân thất kính...

- Được rồi, canh gác cẩn thận. Gần đây hơi có động định.

- Thưa vâng ạ!

Một chặp sau, lại có tiếng thì thầm to nhỏ :

- Cái vị đà chủ này thật kỳ quái, mỗi đêm đều đi, canh ba mới về.

- Nghe nói ra ngoại ô luyện võ!

- Hèn chi thăng cấp rất nhanh, thì ra ngày đêm luyện tập siêng năng, thật là đáng kính phục.

- Đừng nói nữa, đi quan sát tứ phía, đừng để kẻ trộm lẻn vào.

Đứng dưới vách tường, Vệ Tử Y trong bụng cười thầm :

"Đường đường là đà chủ của một Phân xã lớn nhất của Kim Long Xã lại ngang nhiên đến đổ trường luyện võ công, xem ra ta nên thanh lý môn hộ rồi. đợi chuyện này kết thúc, cần nên chỉnh đốn lại bộ hạ, bằng không thì phản đồ sẽ hết đứa này đến đứa khác mà xuất hiện. Hôm nay nếu không đến đổ trường thì bị ngươi giấu kín rồi".

Cười lạnh nhạt một tiếng, chàng liền rời khỏi Long Phụng hiên.

Sau mấy ngày, Vệ Tử Y mỗi đêm đều đến chợ về đêm giám sát vị chủ sòng, tức là Bắc Kinh đà chủ Phân xã Trần Đông Thăng nhưng đều không bắt được chứng cứ gì.

Chàng cũng đã theo dõi hắn vào Long Phụng hiên, quan sát đến trời sáng vẫn không có kết quả, chỉ còn nước bỏ cuộc trở về.

Vệ Tử Y không vì vậy mà thay đổi sự hoài nghi của mình, bởi vì chàng từng

vào phòng sổ sách của Long Phụng hiên xem sổ sách, phát hiện phân đà Bắc Kinh doanh nghiệp các nơi thu nhập thực sự so với báo cáo lên Tổng đàn chên lệch mấy chục vạn lạng. Đó chỉ là phần của một tháng. Vệ Tử Y và các vị lãnh chủ sở dĩ không có đi tra xét có thể nói là thủ đoạn của Trần Đông Thăng quá cao, rất có thiên tài kinh doanh buôn bán. Từ khi hắn tiếp nhận Bắc Kinh phân đà thì kinh doanh ngày càng phát đạt, thu nhập cao hơn lúc trước. Vệ Tử Y và các vị lãnh chủ chỉ biết hắn làm ăn tốt, nhận thấy mình đã dùng người đúng chỗ, đâu có biết hắn có nhiều mà báo ít, trong khoảng giữa này có nhiều người đồng âm mưu với hắn. Vệ Tử Y đem sổ ghi tiền, tên họ người thanh toán nợ nhất nhất ghi chép lại, để sau này còn phân xử.

Còn Trần Đông Thăng đem tiền tham ô đi đâu, nghĩ cũng quá rõ.

* * * * *

Tần Bửu Bửu nghe tới đây, xen vào nói :

- Đại ca tại sao không lấy hết sổ sách đem về cho gọn, để bọn họ lủng củng nội bộ.

Vệ Tử Y nói :

- Nếu như lúc ấy ta đem sổ sách đi thì kết quả chỉ có một tên. Còn những người cấu kết với Trần Đông Thăng đều bị cắt đứt, diệt đầu mối, trái lại, còn gợi cho hắn lòng cảnh giác.

Tần Bửu Bửu nhảy xuống giường rót nước trà cho Vệ Tử Y, lí lắc nói :

- Nghe Tịch lãnh chủ nói mỹ nhân dâng trà, uống vào giống như Quỳnh Tương Ngọc Dịch vậy. lần thứ nhất Bửu Bửu dâng trà, đại ca uống thử xem, so với trà của người đẹp có ngon hơn không?

Vệ Tử Y nhận trà, cười khúc khích nói :

- Người khi khát nước, cho dù nước sình cũng cảm thấy ngọt như đường.

Nói xong ngẩng đầu bưng tách nước uống không còn sót một giọt.

Tần Bửu Bửu vô cùng bất mãn nói :

- So với người đẹp, làm đồ đệ tự nhiên kém hơn một bậc. Trà của đệ đệ hẳn là không sánh nổi trà của mỹ nhân. Đó cũng chẳng trách đại ca tiếc lời khen tặng, ai mà nói câu "tự cổ anh hùng nan quá mỹ nhân quan" thật là thiên tài vậy.

Cố ý làm ra vẻ bi thương, lắc đầu thở dài.

Vệ Tử Y cười khà khà, bỗng Bửu Bửu vào lòng :

- Trà của mỹ nhân làm sao so sánh được với trà của Bửu bối đệ đệ của ta, đừng có ganh!

Tần Bửu Bửu không chịu kêu :

- Ta đâu có ganh, vả lại ta thừa biết ra đại ca thế nào cũng có ngày kết hôn. Đến khi đó ta về Thiếu Lâm tự làm hòa thượng, không trở ngại chuyện trăm năm đại sự của đại ca.

Vệ Tử Y nghe nói lắc đầu, nhìn thẳng Bửu Bửu nói nghiêm chỉnh :

- Đừng ngốc thế! Cái kiếp này ngươi không thể làm hòa thượng được đâu. hà huống đại ca không bỏ ngươi để đi lấy vợ. Ậy, mọi việc đợi ngươi trưởng thành rồi sẽ nói.

Nói xong lại nhìn Bửu Bửu một cái, lại thở dài.

Tần Bửu Bửu vui mừng ôm choàng lấy cổ của Vệ Tử Y, nói kề bên lỗ tai :

- Ta thích đại ca nhìn chăm chú ta, không chút giận gì cả. Đại ca nói có kỳ cục không? Nhưng ta ghét nữ nhân nào nhìn qua nhìn lại trên thân người của đại ca, thật không đứng đắn, đại ca đừng thèm ngó tới họ, được hay không?

Mấy câu nói này thánh thót non nớt, nhẹ nhàng làm sao, Vệ Tử Y nghe tâm rối như tơ vò, tim đập nhiên, hít một hơi thật sâu để lấy lại bình thản trong lòng, nhẹ nhàng đẩy Bửu Bửu ra, ôn hòa nói :

- Tiểu tử không nên hẹp hòi quá, ta tiếp tục kể chuyện đời xưa nhé!

Le lưỡi, Bửu Bửu nói :

- Chỉ cứ vào Trần Đông Thăng tham ô tiền của xã, đại ca xác định hắn là nội

gian ư?

Lắc lắc đầu, Vệ Tử Y lại nói tiếp :

Lại qua vài ngày, đang là đêm mùng một đầu canh, đổ trường nhỏ ở cửa hẻm bỗng nhiên tụ tập nhiều người giang hồ. Vệ Tử Y đôi mắt u mờ cố ý ngắm nhìn trên thân người bọn họ. Một vị đại hán thấy vậy tỏ ý không bằng lòng.

Vệ Tử Y biết hắn là lão ông Khương Bạch Đầu, chỉ nghe hắn nạt nói :

- Ngươi gã cùng đinh có điều chi chỉ giáo? Hay là đôi mắt ngứa ngáy, có cần đại lão gia gãi cho ngươi không, thậm chí luôn tiện cho ngươi yên nghỉ vĩnh viễn, móc con mắt của ngươi ra?

Vệ Tử Y bề ngoài chỉ còn cách làm ra vẻ e dè, khúm núm nói :

- Ta... ta xem chư vị đại gia đều là người tốt, cho nên...

- Thôi được, thôi được!

Khương Bất Lão không chịu nổi khoát tay nói :

- Nghe ngươi nói chuyện muốn phát bệnh, con mắt không cho phép nhìn lung tung, biết chưa?

Vệ Tử Y vội vã nói :

- Vâng ạ! Vâng ạ! Lời nói tốt của đại gia...

Khương Bất Lão cắt lời nói :

- Cái gì đại gia, lời nói tốt?

Đưa tay thộp ngực của Vệ Tử Y chửi.

Vệ Tử Y ra vẻ giẫy giụa không thoát, hoảng sợ răng đánh bò cạp nói :

- Đại đại đại gia, tiểu tiểu sinh nói đại đại đại gia rất tốt, đầu bạc bạc trắng là lão lão ông ông ông rất khỏe, còn giống rồng bay bay cọp sống ai ai cũng cũng kính kính phục!

Lời nói này càng chạm đến chỗ đau của Khương Bất Lão. Khương Bất Lão nghiến răng giận nói :

- Cùng đinh này đáng chết, dám nhục mạ đại gia. Lão đây năm nay bốn

mươi bảy tuổi, ngươi ngang nhiên cười ta là lão ông ông, đáng chết!
Nắm tay phải rắn chắc vô cùng, nhằm thẳng giữa mặt Vệ Tử Y thoi tới. Đột nhiên có một cánh tay đỡ ra, Khương Bất Lão tức giận nhìn kẻ ấy, nhìn rõ thấy Trần Đông Thăng, không giận nhưng không bằng lòng nói :
- Ngươi tại sao ngăn cản ta dạy cho hắn, hay là cùng đinh đây cũng là phe ta?
Trần Đông Thăng gỡ cái tay còn nắm ngực Vệ Tử Y ra, nói với Vệ Tử Y rằng :
- Ô Ca Nhi, người giang hồ tối kỵ gây sự, về sau nhà ngươi cần phải cẩn thận một chút.
Vệ Tử Y trong bụng còn sợ gật gật đầu nói :
- Trần tiên sinh cũng là người giang hồ? Giang hồ là cái gì vậy?
Trần Đông Thăng nhìn Vệ Tử Y rất lâu, muốn thử xem thực hư thế nào, hồi lâu mới nói :
- Việc đó ngươi không cần biết, tiếp tục trò chơi xúx xắc của ngươi đi!
Vệ Tử Y ra vẻ không hiểu gì cả, lật khật đi đến chỗ chơi xúc xắc.
Còn nghe Khương Bất Lão rất bất mãn nói với Trần Đông Thăng :
- Hầy! Trần lão đại, ngươi ăn chay hồi nào vậy mà nói chuyện từ bi với gã cùng đinh này?
Trần Đông Thăng hầm hầm cười nói :
- Trần mỗ là lang điểu ăn người không nhả xương, chỉ sợ bọn ta làm càn ở đây, nếu như lọt vào tai mắt của người hữu tâm, đối với kế hoạch tiến hành không thuận tiện lắm. Khương huynh hà tất phải thi thố với một người cùng đinh như vậy.
Khương Bất Lão chỉ còn cách ra vẻ đại nhân đại lượng, buông tha cho Vệ Tử Y, nói :
- Sao ngươi biết hắn gọi là Ô Ca Nhi, quen ư?

Trần Đông Thăng sơ lược nói :

- Một gã bại gia tử đầu xưng làm bạn với ta hồi trước có gặp mặt hắn, vậy thôi!

Ở đây bại gia tử không thiếu gì, Khương Bất Lão không thèm để ý đến, kêu nói :

- Tất cả đều đến đủ chưa?

Hừ một tiếng, Trần Đông Thăng không vui nói :

- Chỉ thiếu Âu Dương Tất cái gã chậm trễ ấy.

Không lâu, Âu Dương Tất cũng giá lâm. Tuy đã thay đổi y phục nhưng không qua mắt được kẻ lưu tâm Vệ Tử Ỵ Đôi mắt liếc sơ, thấy bọn họ cùng chạy vào viện của đổ trường, không chịu nổi thở dài một cái nói trong bụng : "Thảo nào, những người này đều là những nhân vật chánh phái bị Bửu Bửu làm phật lòng. Trần Đông Thăng rất biết lợi dụng tâm lý phục thù của những kẻ này. Kết hợp bọn họ lại để đối phó với Kim Long Xã, không hổ là một kẻ kiêu hùng. Nhưng mà muốn dựa vào lực lượng của những người này để tiêu diệt Kim Long Xã không khác nào dùng trứng chọi đá? Không, không thể nào! Không chừng những người này chỉ là chân rết để hắn lợi dụng, thực lực thực sự còn ẩn phục bên trong? Trần Đông Thăng ôi Trần Đông Thăng! Ngươi quả thật quá độc ác. Đáng tiếc bất luận ngươi có thiên tính vạn tính, cũng không tính ra Kim Long Xã đã nặn ra cái bộ mặt bí mật này cho ta.

Vệ Tử Y lại đánh thêm mấy ván, phủi phủi túi tiền, tỏ vẻ thua sạch rồi mới uể oải đi ra đổ trường. Nhìn quanh không thấy ai, chàng mới phi thân lên nóc nhà, chân nhanh nhẹn đi đến phía sau viện. Từ lâu Vệ Tử Y đã biết cái gian đổ trường này không phải là cái đổ trường thông thường, bên trong có xây nhà bí mật, chàng cũng đã từng xâm nhập vào. Rất rõ ràng là một hội trường, một cái đổ trường nhỏ cần chi đến hội trường chứ? Điều tra một thời gian không có kết quả cho nên bỏ đi cái giá trị của nó. Hôm nay Vệ Tử Y

mới biết thời gian tụ tập của những người này là canh đầu đêm tối mùng một mỗi tháng.

Nội đường của đổ trường có một gian nhà bếp. Có nhà bếp tất nhiên có để chén đũa, tủ chén. Xê dịch cái tủ chén, dòm thấy dĩ nhiên là bức tường. Nhưng mà cái miếng tường nhỏ này là để che mắt, dùng sức xô mạnh thì là một lối đi nhỏ. Hội trường được đặt ở trong đó.

Vệ Tử Y dĩ nhiên không dại gì mà lén vào đó để trộm nghe rồi. Sát vách đổ trường có cây Dung thọ to, xung quanh cây Dung thọ mọc nhiều cỏ rạp. Vệ Tử Y lao người xuống đất, dựa vào giữa tường và cây cỏ có chỗ trống nằm xuống. Lắng nghe bốn bề không có tiếng người, vẹt cỏ rạp bên bờ tường bỗng chạm phải một cục đá đen bằng chén. Chàng nhè nhẹ đẩy cục đá đen ra, thấy có ánh đèn trong mật thất chiếu ra nên ghé mắt nhìn vào thì thấy rõ bên trong có Trần Đông Thăng, Âu Dương Tất, Khương Bất Lão, Vũ Lão Hắc, Thông Cát của Thiệu Hoá đường, ngoà ra còn ẩn bên góc chết cũng có mấy tên, tuy dòm không tới nhưng tiếng nói thì truyền ra rất rõ.

Có tiếng người nói gầm gừ, khẳng định là Âu Dương Tất. Hắn giận dữ nói :

- Họ Trần này, ngươi không tin chuyện Vệ Tử Y đã bị Kim xà của ta cắn trúng vai hắn, thọ độc nhào xuống ải sâu?

Hứ một tiếng, Trần Đông Thăng nói :

- Ngươi quá xem thường Vệ Tử Ỵ Con người hắn chịu đựng đứng vững trên giang hồ, có thể nói không tìm ra ai có thể đối địch với hắn. Dĩ nhiên ta tin tất cả những gì ngươi đã nói, nhưng chuyện liên quan đến sinh tử vinh nhục của bọn ta từ nay đến mai sau, ta không thể không cẩn thận. Hiện nay kế hoạch là phải xác định Vệ Tử Y có phải chết thật hay là không, chỉ có cách duy nhất là bắt sống Tần Bửu Bửu, đệ đệ cục cưng của hắn. Nếu hắn biết nghĩa đệ gặp nguy nan, nhất định phải hiện thân tương cứu. Lúc ấy bọn ta lại bũa lưới giết sạch, vĩnh tuyệt hậu hoạn.

Âu Dương Tất kìm chế tức giận nói :

- Nếu như Vệ Tử Y chết thật, Tần Bửu Bửu phải giao cho ta phân xử.

- Không được!

Trần Đông Thăng nói :

- Tần Bửu Bửu hiện trên giang hồ là đứa bé sáng giá nhất. Có được hắn Kim Long Xã không dám thẳng tay đối phó với bọn ta, mà cũng có thể lấy hắn buộc Thiếu Lâm tự trở thành thiên hạ đệ nhất bang của bọn ta, đề cử ta là đương đại võ lâm minh chủ. Khơ khơ...

Nghĩ đến sự huy hoàng xán lạng của ngày sau, Trần Đông Thăng bất chợt đắc ý cười to.

Âu Dương Tất dường như có cảm giác bị chê kém, chất vấn rằng :

- Ngươi lợi dụng bọn ta làm phụ giúp cho sự thành công của ngươi?

Trần Đông Thăng bỗng thâu hồi nụ cười trên mặt, nghiêm túc nói :

- Là Phó bang chủ không đáng hay sao? Lúc đầu bọn mình hợp tác đã nói rõ, mục đích của ngươi là Vệ Tử Y và Tần Bửu Bửu. Không thể nói ai lợi dụng ai được, chỉ cần đừng giết thằng tiểu quỷ đó, các ngươi roi vọt hành hạ hắn như thế nào ta cũng không can thiệp đến.

Âu Dương Tất cười khúc khích, trong lời nói chứa đầy tàn nhẫn và man rợ :

- Hắn làm ta mất thể diện, ta muốn rạch mặt hắn thiên đao vạn đao.

Khương Bất Lão cũng nói :

- Cái tròng mắt của tiểu tử ấy thật đẹp, đem ra làm mẫu thì hết ý!

Tần Bửu Bửu nghe đến đây không kềm được nổi giận đến phát run lên, nói :

- Ta không để cho bọn họ như ý nguyện. Nếu bị họ bắt được, ta sẽ cắn lưỡi tự vẫn để cho bọn họ vỡ mộng!

Giọng nói hắn rất cương quyết. Vệ Tử Y sợ cái tánh ngoan cường thà chết không khuất phục của hắn làm hại đến tánh mạng của hắn nên ôm hắn vào trong lòng, nói ôn hòa :

- Vì bọn chuột kia mà tự vẫn có đúng hay sai? Hà huống cứ vào bản lĩnh và cái tinh quái của ngươi, nhưng kẻ muốn hại ngươi cần phải suy đi nghĩ lại. Hơn nữa đại ca cũng chẳng để bọn họ muốn làm gì thì làm.

Tần Bửu Bửu nằm trong lòng Vệ Tử Y rất thoải mái, hồi lâu dứt khoát đứng dậy nói :

- Bọn họ lên kế hoạch bắt ta như thế nào?

Vệ Tử Y thấy Bửu Bửu mặt mày vui tươi dễ chịu nên đẩy hắn ra nói :

- Ngày mai lại là hội nghị thường lệ mỗi tháng của bọn chúng. Trần Đông Thăng sẽ mời ngươi đi kinh thành chơi, xong có phái thuộc hạ đưa ngươi về, lại cho mấy người đồng đảng bịt mặt bắt cóc ngươi, chắc là vậy?

Trật lất rồi, Tần Bửu Bửu nói :

- Mưu của hắn cao một thước, chước của đại ca cao một trượng, đã bắt cóc ta đi trước rồi.

Vệ Tử Y cười ha hả to lên nói :

- Ngươi có thể bịa đặt như đại ca được không?

- Không dám, không dám!

Tần Bửu Bửu cung tay nói :

- Bị Ô Ca Nhi bắt còn hơn bị cái mặt thây ma bắt. Tiểu sinh cảm kích vô cùng.

- Nói nhảm!

Vệ Tử Y cười xong, lại nói nghiêm chỉnh :

- Ta đã nói riêng với lão Triển và vài người, nếu Trần Đông Thăng đề ra cái yêu cầu này thì trả lời với hắn rằng ngươi đã lén trốn ra ngoài để tìm đại ca, để cho bọn tặc tử ấy chuyển lực lượng làm việc không công. Đợi đến khi bọn họ mệt mỏi, Trần Đông Thăng sẽ xuất hiện. Khi ấy sẽ có một trận đọ sức, cho nên ngươi tốt nhất là ở nơi đây, bọn ta mới yên tâm.

Tần Bửu Bửu xô mạnh Vệ Tử Y ra, đôi mắt to mở to, nói :

- Đại ca tại sao muốn ta như cô nương trốn tránh ở trong nhà, không dám gặp ai.

Huynh trưởng gặp khó, làm đệ đệ đâu thể nào thúc thủ bàn quan. Ngươi cơ bản xem ta không ra gì, nếu như thế ta chỉ đem lại phiền toái thêm cho Kim Long Xã. Muốn giấu ta thì để ta về Thiếu Lâm tự.

Vệ Tử Y biết trước cái chiêu này không xong, nhưng cũng là một chiêu an toàn nhất. Cũng biết Bửu Bửu không vui, có điều không ngờ hắn phản ứng quá kịch liệt, nhất thời không biết phải nói sao. Tần Bửu Bửu thấy vậy càng tức giận, tưởng rằng Vệ Tử Y thật sự chế hắn làm lụy mọi người, nước mắt như xâu chuỗi đứt dây rơi xuống. Hắn vốn tính khóc to nhưng sực nghĩ ra kềm hãm tiếng khóc.

Vệ Tử Y giúp hắn lau nước mắt, nói dịu ngọt :

- Thôi được, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn, không lẽn trốn, đại ca nhận lời không cất giấu ngươi.

Tần Bửu Bửu muốn cười tươi ra, đưa tay xin thề nói :

- Bửu nhi quyết không trốn đại ca, lén trốn là chuột đất.

Lời nói có hơi phản ánh Vệ Tử Y giống như chuột đất từ ở trên tường, chạy xuống đất, chui qua chui lại, nhằm nói khích để trả đũa chút thôi.

Vệ Tử Y đối mặt với tiểu ngoan đồng này chỉ có cách cười để dò, nói :

- Trời sáng rồi, đại ca dẫn ngươi về phòng ngủ.

Tần Bửu Bửu lấy túi xách, chu mỏ nói :

- Đại ca kể chuyện chưa hết, quá nhanh vậy, nói dối!

Vệ Tử Y sợ trời sáng có người theo dõi hành tung, không đếm xỉa đến sự Oán trách của Bửu Bửu, kéo hắn đến chỗ chân ván khi nãy, đạp một cái, bên góc phải đạp bốn cái, lấy sức nhắm ngay giữa đạp mạnh. Hai người lọt xuống lầu dưới, lăn trên giường một vòng. Vệ Tử Y vội vã bồng Tần Bửu Bửu quăng qua giường bên, không nói chi cả.

Thần Đồng Diêm La

Hồi 13

Đồ Long Bang

Sáng hôm sau.

Đại lãnh chủ Triển Hy, Nhị lãnh chủ Trương Tử Đan, Tam lãnh chủ Tịch Như Tú cẩn thận hậu vệ Mã Thái và Chiến Bình y hẹn mà đến phòng Bửu Bửu, nhìn thấy một đứa trẻ nhỏ mà cái đầu to đang nằm trên giường. Tiểu Bàn Đầu không cho ai vào trong phòng khuấy nhiễu, năm người chỉ bỏ mặc ra về.

Tịch Như Tú lắc đầu thở dài nói :

- Ta có cảm giác không mấy tốt lắm là tiểu quỷ này nhất định làm trò tác quái.

Nhị lãnh chủ Trương Tử Đan thì không ý kiến nói :

- Thế thì mặc hắn, ai bảo thủ lãnh không lo!

Mã Thái lại dường như biết trước như vậy, cười nói :

- Cái vị tiểu tông khi những nhẽo rồi thì thủ lãnh sẽ giơ hai tay lên đầu hàng. Nếu như bắt buộc nhốt hắn được đó mới là điều lạ!

Chiến Bình kiến nghị :

- Không thì cứ sáu giờ đồng hồ là điểm thùy huyệt hắn một lần, ngày mai mới cho hắn thức dậy.

Tam lãnh chủ Tịch Như Tú trước tiên phản đối, nói :

Ngươi đừng đưa ra ý kiến hại người đó. Ngày mai hắn thức dậy ai chịu nổi

với hắn? Ta không làm, tiểu quỷ này chỉ có thủ lãnh ức chế hắn, bọn ta đều chịu bó tay.

Đại lãnh chủ Triển Hy sau cùng mở miệng :

- Chuyện đã bày ra trước mắt, bọn ta cũng vô dụng, đề phòng chút là xong. Trên thực tế, cũng chỉ có thế thôi, không thể nào dám nhổ lông trên đầu của tiểu hồ ly.

Bọn họ an ủi lẫn nhau :

- Quân tử không đấu với tiểu nhân!

Ngày hôm đó hội nghị kết thúc, Trần Đông Thăng quả nhiên đề ra ý kiến mời Tần Bửu Bửu lên kinh thành chơi. Triển Hy đang muốn cự tuyệt, Tần Bửu Bửu không biết từ đâu chạy ra, vui mừng kêu to lên :

- Đi đi, dĩ nhiên phải đi, ta buồn muốn chết rồi.

Triển Hy hoảng hồn, lầm bầm nói :

- Bửu Bửu, ngươi sao không nghe lời vậy hử?

Bửu Bửu lí lắc cười hì hì nói :

- Các ngươi chỉ nói với ta không nên chạy trốn, đâu có nói là ta không được nhận lời mời, và ta cũng được danh chánh ngôn thuận đi ra tìm đại ca. Hì, chỉ trách các ngươi lúc đầu không nói rõ, ta sắp sửa đi đây.

Tần Bửu Bửu chắp tay sau đít, nói xong đưa tay ra. Thì ra hắn đã sửa soạn xong túi xách, khoái chí nói :

- Ta mãi không tìm được cơ hội chạy trốn, lần này phải cảm ơn Trần đà chủ vậy.

Triển Hy nạt to nói :

- Thủ lãnh hành tung không biết đâu, ngươi lại đi như vậy thì ai lo cho ngươi?

Tần Bửu Bửu chạy nhanh đến ẩn phía sau lưng của Trần Đông Thăng, chỉ ló ra cái đầu, le lưỡi nói :

- Trần đà chủ tự nhiên sẽ lo cho ta. Hơn nữa, ta cũng không phải nhỏ, ngươi không cần bận tâm.

Trần Đông Thăng trong bụng có tính toán, tự nhiên phải giúp Bửu Bửu, cười nói :

- Đại lãnh chủ đừng lo, tạm thời bảo đảm Bửu Bửu thiếu gia trở về nguyên vẹn.

Triển Hy thở dài, lẩm bẩm nói trong lòng :

"Nếu như trước kia, ta sẽ tin ngươi ngay, còn bây giờ..."

Trần Đông Thăng nhạy cảm vô cùng, giật mình nói :

- Sao? Đại lãnh chủ cho rằng thuộc hạ tài mọn, không đủ để bảo vệ Bửu thiếu gia chu toàn ư?

Gương mặt có vẻ không vui.

Triển Hy có nỗi khổ trong lòng mà nói không ra, liền giải thích :

- Ngươi hiểu lầm rồi. Hiện nay Đồ Long bang đang kế hoạch dùng toàn lực tấn công Phân xã Bắc Kinh. Bửu Bửu lí lắc quậy phá, đi làm cho ngươi thêm phiền phức, phân tán lực lượng của ngươi.

Tần Bửu Bửu mãi trốn ở phía sau lưng Trần Đông Thăng, lúc này mới ló đầu ra nói :

- Ai nói xấu ta đó? Đại ca đột nhiên mất tích, ta làm đệ đệ đương nhiên phải nhận lấy cái trách nhiệm này, giúp các ngươi đối phó lại Đồ Long bang. Đừng quên ta đây là trí đa tinh, có ta ở Phân xã Bắc Kinh, ai dám chủ trương đánh Kim Long Xã.

Triển Hy nghe được phần nào lời nói ẩn ý của Bửu Bửu, nhưng vẫn không yên tâm nói :

- Ngươi lo lắng an toàn của thủ lãnh thì tốt nhất là ở lại đây, tránh khỏi lúc thủ lãnh về, hai bên lở dịp, Bửu Bửu..

Bửu Bửu không đếm xỉa nói :

- Ngồi dưới gốc cây đợi thỏ là người ngu vậy. Ta đã quyết định tự đi tìm đại ca.

Đại lãnh chủ không cần phải khuyên ta. Có những người kinh nghiệm quá phong phú sẽ trở nên ngu đần, ta chịu bó tay để trở thành một kẻ ngu đần ư? Trần đà chủ, bọn ta đi thôi!

Trần Đông Thăng gật đầu, cung tay chào Triển Hy nói :

- Đại lãnh chủ yên tâm, Bửu thiếu gia quyết không có chuyện gì đâu.

Chuyện đến nông nỗi này, Triển Hy chỉ biết nói :

- Cũng mong chuyện được như thế!

Tần Bửu Bửu được dễ dàng, cười hi hi nói :

- Đừng nhăn mặt nhíu mấy, Đại lãnh chủ. Coi bộ hình dáng này để lãnh phu nhân thấy được thì biết đấy!

Rồi nghiêm chỉnh nói :

- Ngươi nên tin tưởng ở ta, người Thiếu Thất sơn xuống đây không thể là bao rác.

Nhìn hình ảnh sau lưng của Bửu Bửu nho nhỏ đi xa, Triển Hy đột nhiên cảm thấy Bửu Bửu hiện nay so với trước kia có khác rất nhiều. Gần giống như một tên ngoan đồng bỗng biến thành trí giả, làm cho người ta phấn chấn tinh thần. Nhất là cái khoảnh khắc Bửu Bửu xoay người rời đi, chan chứa đầy ánh sáng trí tuệ. Đang lúc rời đi lại hồi phục cái thần sắc hồn nhiên lí lắc, làm cho người ta không sao hiểu nổi, dường như trong tâm có kế hoạch trọng đại đang chờ tiến hành.

Triển Hy không rõ dụng ý của Bửu Bửu, chỉ lo cho hắn chuyến đi vào hang hùm này không biết gặp gì, cũng không biết phải ăn nói với Vệ Tử Y ra sao. Thở một hơi dài, Triển Hy quyết định thương lượng cùng huynh đệ rồi vạch định kế hoạch.

* * * * *

Long Phụng hiên là một quán cơm lớn vào hàng nhất nhì ở kinh thành. Phú hào danh lưu thường đến đây dùng cơm để cho thiên hạ nể mặt. Tại vì Long Phụng hiên một món cải xanh xào cũng phải mất năm lạng bạc. Tiểu thương gia không ăn nổi đừng nói chi đến bần dân bá tánh. Dĩ nhiên vương tôn quí nhân đến đây không chỉ ăn món cải xanh xào, để mất mặt với thiên hạ, cho nên chi phí một bữa ăn cơm đủ để cho nhà bình dân bá tánh ăn cơm được trên hai tháng. Cho dù vậy, khách vẫn đông đúc. Đến giờ ăn, ít khi còn chỗ trống, thậm chí còn phải đặt chỗ trước.

Long Phụng hiên kinh doanh có thể nói là thành công. Người kinh doanh biết được tâm lý các phú hào thường thích phô trương tiền tài, có thể nói rất thông minh.

Vị thông minh này đã qua đời, người tiếp nhận thay thế hắn đúng là thế hệ sau cao tay hơn thế hệ trước, đó là đà chủ phân đà Bắc Kinh Trần Đông Thăng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó là một địa điểm thương nghiệp tốt nhất ở kinh thành. Sự bố trí sắp xếp của nó lại cũng là số một ở kinh thành, đồng thời cứ hai năm là canh tân bố trí lại một lần, không để cho người ta có cảm giác nhàm chán, cũng chẳng trách các thân hào danh lưu tranh nhau mở yến tiệc nơi đó. Chẳng những có các món ăn ngon để thưởng thức, âm nhạc tuyệt vời, còn phổ ky phục dịch thì chu toàn thân thiết.

Ô Ca Nhi - Vệ Tử Y - cái vị lạc phách hàn, bại gia tử trưa nay cũng đến đây dùng cơm. Bộ đồ xám cũ với cái mặt như thất tình, dĩ nhiên làm cho đám phổ ky kinh ngạc. Nhưng cũng chẳng nói gì, cũng tiếp đón thân mật như thường lệ. Chỉ cần nghĩ trong hồ bao có tiền cho đủ, cho dù là ăn xin, bọn họ vẫn hoan nghinh, nhưng không được thiếu chịu. Ô Ca Nhi kêu toàn những món ăn mắc nhất, gọi những món ăn cho tới các vương tôn ăn mặc lụa là cũng không dễ gì dám kêu tới. Tại vì nơi đây là Long Phụng hiên.

Một mình hắn kêu tới bốn món đồ ăn đắc tiền, bảy món đồ ăn thường, còn kèm một bình rượu nữ nhi hồng năm mươi năm trước. Đáng tiếc là, cái miệng của hắn trừ ăn đồ và uống rượu ra thì không dễ gì mở miệng. Hắn ăn rất văn vẻ và nhanh.

Không bao lâu một mâm rượu thức ăn như vậy mà mười phần hắn ăn hết bảy tám.

Phổ ky lại một lần trợn mắt, không ngờ cái tên ốm gầy này mà ăn dữ như vậy, không biết đồ ăn đi đâu hết.

Ô Ca Nhi đứng dậy vung vai, lủi thân muốn bước đi. Phổ ky vội nói :

- Vị thiếu gia, người chưa trả tiền.

Ô Ca Nhi nói gọn bâng :

- Tiền! Ta xài hết rồi.

Phổ ky mặt biến sắc, lạnh lùng nói :

- Không tiền mà ngươi ngang nhiên dám lên kinh thành, đến Long Phụng hiên, tiệm nổi danh và gọi toàn những thức ăn đắc tiền? Ngươi cố tình đến đây ăn quỵt?

Ô Ca Nhi không chút ngượng nghịu, mỉm cười nói :

- Ta không phải cố tâm ăn quỵt, mà tại vì tiền đêm qua thua sạch rồi, không chỗ ăn cơm, nghe nói nơi đây là của người giang hồ thiết lập. Người giang hồ rất trọng nghĩa khí, nên không so đo chút đỉnh tiền bạc, có phải không?

Phổ ky thấy Ô Ca Nhi cái mặt tỉnh queo, nổi giận lên :

- Nghĩa khí? Ngươi và chủ ta không có tình cảm giao hảo gì cả, căn cứ vào đâu để nói nghĩa khí? Nếu như ai cũng như ngươi, bọn ta há chẳng uống nước lã ư?

Ô Ca Nhi lấy tay áo quệt mồ hôi trên trán, nói :

- Uống nước lã còn tốt hơn là đói bụng, vấn đề cơ bản là một chút nước lã cũng không có.

Chưởng quỷ chạy đến, cũng tức giận nói :

- Cái vị tiểu ca này trong người không có một đồng xu. Chúng ta cho người dẫn hắn lên phủ thu tiền cũng được.

Ô Ca Nhi hai tay vẹt ra, không có cách chi nói :

- Gia gia của lão tử sẽ đuổi ta ra, cẩn thận, hắn dùng chổi quét luôn ngươi ra đấy.

Chưởng quỷ nổi nóng, mặt hầm hầm nói :

- Huynh đài, người giang hồ không ăn quỵt, ngươi cố ý tìm rắc rối vậy?

Phổ ky rất cung kính thỉnh thị chưởng quỷ :

- Trần chưởng quỷ, cần mời đầu lĩnh ra không?

Chưởng quỷ họ Trần tên là Vận, là họ hàng với Trần Đông Thăng, lắc đầu nói :

- Hôm qua có vị khách nhỏ đến, đầu lĩnh lo ứng phó với yêu sách của hắn, bận đến nhức đầu nhức óc. Hà huống chút chuyện nhỏ này mà lao sư động chúng, bọn ngươi tìm cách mà giải quyết là được rồi.

Lúc ấy bỗng bên trong quầy thu ngân ló cái đầu rất dễ thương ra nói :

- Ta sẽ mét đầu lĩnh của ngươi, nói các ngươi tự ý lừa trên giấu dưới.

Quầy thu ngân rất cao, Tần Bửu Bửu đứng ở bên trong, chỉ có cái đầu là không bị che khuất, đôi mắt lí lắc tinh quái lóe sáng, thú vị khi nhìn thân hình Ô Ca Nhi.

Chưởng quỷ và phổ ky nghe tiếng quay đầu lại, vội gọi :

- Tiểu thiếu gia..

Tần Bửu Bửu rất ghét ai kêu hắn nhỏ, ngắt lời nói :

- Thiếu gia là thiếu gia, tại sao lại thêm tiếng "tiểu" nữa? Hay là cấp trên ngươi còn đại thiếu gia?

Chưởng quỷ Trần Đắc Vận vội cười nói :

- Vâng, thiếu gia! Nhưng thiếu gia làm sao ở trong quầy đó vậy?

Tần Bửu Bửu đưa tay nhỏ vỗ lên bàn một cái, xem rất uy thế, giận nói :
- Làm chưởng quỷ mà không ngồi quầy bàn, lại đi ra đó nói chuyện cà kê với khách. Thiếu gia ta sợ đầu lãnh các ngươi bắt tội ngươi nên ta giúp ngươi ngồi giữ quầy không được sao?
Phải, vâng! Trần chưởng quỷ liền chạy đến quầy bàn, cười nói :
- Đa tạ sự quan ái của thiếu gia, chỉ sợ vị khách ấy..
Tần Bửu Bửu quơ tay cắt đứt lời nói của hắn, đi ra cười nói :
- Vả lại thiếu gia cũng đang rảnh đấy, thôi thì để ta giúp ngươi đối phó với hắn.
Chưởng quỷ và phổ ky chỉ biết cười chua chát, nhưng cũng vì vậy mà yên tâm.
Bất chấp xử lý như thế nào, Trần Đông Thăng cũng không đổ lỗi lên đầu bọn họ được.
Một bộ đồ vải trắng ngà vận trên thân hình thanh lịch quí phái như vương tôn.
Ánh mắt của thực khách không rời trên thân hình Bửu Bửu, chỉ có Ô Ca Nhi đôi mắt cứ nhìn xuống mặt đất, cố ý không nhìn hắn. Tần Bửu Bửu lí lắc ngắm nghía nhìn hắn đứng, vừa đúng lúc hai người mắt nhìn mắt.
Ô Ca Nhi giật mình, vội lùi sau một bước nói :
- Vị tiểu ca này có điều chi chỉ giáo?
Tần Bửu Bửu tằng hắng cho thông cổ, cố làm ra vẻ khí khái, chắp tay sau lưng nói :
- Ngón tay (chỉ) của ta không biết dạy (giáo) người, cho nên không có chỉ giáo, nhưng không có ít khẩu huấn.
Ô Ca Nhi bất giác mỉm cười, cung tay nói :
- Có khẩu huấn chi, xin cứ nói. Tiểu sinh rửa lỗ tai để lắng nghe.
- Nho tử có dạy rằng...

Tần Bửu Bửu gật đầu làm bộ làm bộ làm tịch, nghiêm chỉnh nói :
- Trông ngươi dường như là người có học mấy bổn thi thơ, đạo lý làm người ắt hiểu được. Ẩn quỵt ăn chạy là hành vi của kẻ cường đạo, ngoài sự trang bị bộ mặt thật dầy như bức tường, còn phải có bản lĩnh và dũng khí để đối đầu với đại bang hội giang hồ, ngươi có không?
Tần Bửu Bửu càng nói càng khoái chí, coi bộ tịch khẩu huấn lời ngay thẳng ý sâu xa, khổ khẩu từ tâm, nhìn thấy Ô Ca Nhi có vẻ khóc không ra khóc, cười chẳng dám cười. Hắn vui mừng đáo để, lại nói :
- Xem cái thân hình này của ngươi thấy người lạ thì mắc cỡ như cô dâu nhỏ. Chắc là mới làm việc này lần đầu tiên, thấy ngươi sắp bị tai nạn ta có chút không nhẫn tâm.
Nói xong thở dài một cái, Tần Bửu Bửu làm như vô phương nói :
- Thư sanh yếu đuối mà còn làm tàng. Ta không biết giúp đỡ bảo hộ ngươi như thế nào?
Ô Ca Nhi - Vệ Tử Y - vừa tức cười, vừa tức giận, chửi thầm trong bụng :
"Cái tiểu quỷ này biết rõ ta là ai, còn làm bộ vênh vang lên lớp ta, cả gan dám sánh ta với cô dâu nhỏ, thư sinh yếu đuối. Về nhà nhất định phải đánh đòn hắn mới được".
Tần Bửu Bửu nhìn vào trong mắt, biết có chuyện không lành, nói nhỏ trong bụng :
"Xem ra hơi quá đáng. Đại ca nhất định đang chửi thầm ta, không chỉ vậy, còn đánh đòn ta thật đó. Thôi hãy cứu lấy hắn một phen để lấy công chuộc tội. Nhưng mà nói thật mà nghe, lần nào đại ca cũng giáo huấn ta, thì lần này đổi ngược vai trò, thật khoái quá, khoái quá!"
Hai người đều mang ý nghĩ riêng của mình. Ô Ca Nhi tỏ ra không gấp gáp nói :
- Tiểu sinh không phải cố ý ăn quỵt ăn chạy, sự việc nghiêm trọng đến thế

ư?

Tròng mắt đảo một vòng, Tần Bửu Bửu đã có ý định, làm khó nói :

- Ắn uống một lần cũng không có chi là đại sự. Vấn đề là không thể phá qui cũ.

Nếu không có người làm tiền lệ, sau này tất cả học đòi làm như vậy thì đáng ngại cho Long Phụng hiên.

Ô Ca Nhi mặt tái đi, lo lắng nói :

- Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Đêm qua không thua hết tiền thì tốt quá.

Tần Bửu Bửu diễn xuất cũng chẳng kém, hai huynh đệ cùng đi lửng thửng một vòng, dường như đều muốn nghĩ ra cách giải quyết. Chưởng quỷ muốn lại khuyên giải nhưng không dám rời quầy tiền, gọi tiểu nhị đến dặn thế này thế nọ. Lúc đó hai huynh đệ dị khẩu đồng thanh nói :

- Có rồi, ta có cách rồi.

Kêu to một tiếng xong lại lấy làm lạ cùng nhìn nhau.

Tần Bửu Bửu trề môi, rất hào phóng nói :

- Xem ngươi ngơ ngẩn đần độn như thế này mà nghĩ ra được cách gì, ngươi nói trước xem!

Ô Ca Nhi cười một cái rồi thôi, xong trịnh trọng nói :

- Tiểu ca thông minh cái thế, vậy cách giải quyết nhất định là tốt, ngươi cứ nói trước, không sao?

Lời nói biện minh mập mờ, chỉ có Bửu Bửu nghe hiểu được, rất ngây thơ, nói :

- Ta là đứa bé xấu, tính toán ý định không đúng. Ta càng không phải là người tốt, cái kế bây giờ chỉ có thay đổi thân phận của ngươi mới có thể khỏi gặp khó khăn.

Đưa tay ngoắc chưởng quỉ, mỉm cười nói :

- Ta tuổi nhỏ, có lẽ thích hợp làm tiểu thiếu gia phải không?

Trần chưởng quỷ không hiểu rõ dụng ý của tiểu tổ tông, nói hăng hái :

- Nếu như thiếu gia thích làm tiểu thiếu gia cũng được, nếu như không thích cũng chẳng sao.

Tần Bửu Bửu gật đầu, dường như sắp quyết định một chuyện lớn :

- Thế được, vì muốn cứu vị nhân huynh này, ta sẽ nhẫn nhịn làm tiểu thiếu gia.

Chưởng quỷ Trần Đắc Vận có chút mơ hồ nói :

- Tiểu thiếu gia, có gì quan hệ đến tiểu ca này vậy?

Cười hi hí, Tần Bửu Bửu liếc xéo nói :

- Tiểu thiếu gia dùng rượu thịt ắt không trả tiền, còn đại thiếu gia dùng thì phải mất tiền ư?

Trần chưởng quỷ càng không hiểu, hỏi :

- Thiếu gia dùng bữa ăn không mất tiền, nhưng mà đại thiếu gia này là từ đâu đến?

Tần Bửu Bửu chỉ Ô Ca Nhi, cười khanh khách nói :

- Các ngươi gọi hắn là đại thiếu gia, hắn sẽ không cần trả tiền. Cũng bớt phiền phức cho các ngươi, ngươi nói cái biện pháp ấy tốt hay không?

- À!

Trần chưởng quỷ không nhịn được, kêu lên một tiếng nói :

- Vậy.. vậy sợ...

- Biện pháp hay, biện pháp hay! Ai dám nói biện pháp ấy chẳng hay, ta sẽ vặn cổ hắn. Bửu thiếu gia thật là thiên tài vậy!

Tiếng nói rất oai nghiêm cắt đứt lời nói của chưởng quỉ, đó chính là của Trần Đông Thăng.

Chưởng quỷ và phổ ky vội vã cúi người chào. Tần Bửu Bửu thản nhiên nói :

- Ngươi về sớm quá vậy? Đã kiếm được chưa?

Trần Đông Thăng lắc đầu, an ủi nói :

- Chưa có, ngày mai sáng sớm ta đi một chuyến nữa.

Hừ một cái, Bửu Bửu lạnh lùng nói :

- Tùy ngươi, vả lại ta chỉ đợi nửa tháng, tốt nhất mau tìm cho ra.

Trần Đông Thăng vội hứa, mắt nhìn Ô Ca Nhi là lạ nói :

- Vị này là ai? Bửu thiếu gia tại sao nhận hắn là đại thiếu gia?

Ở đây Trần Đông Thăng dĩ nhiên không thể nhận là mình biết Ô Ca Nhi.

Tần Bửu Bửu nói :

- Hắn mặc áo xám không hên, cho nên họ Bạch, cuộc sống luôn ở ngoài đường, ta thấy các ngươi gọi hắn là Bạch Đường đại thiếu gia là tốt rồi.

Trần Đông Thăng thiếu chút cười to ra, ráng nén xuống, cung tay chào Ô Ca Nhi :

- Thì ra là Bạch Đường đại thiếu gia giá lâm! Thất kính, thất kính!

Ô Ca Nhi trong bụng chửi thầm Bửu Bửu quậy ẩu, nhưng bề ngoài thì vội khoát đôi tay nói :

- Ta gọi là Ô Ca Nhi, không phải là Bạch Đường, cũng chẳng phải là đại thiếu gia của các ngươi.

Trần Đông Thăng trợn mắt, không vui nói :

- Cho dù ngươi vốn không phải, Bửu thiếu gia nói ngươi phải thì ngươi sẽ phải vậy.

Ô Ca Nhi trù trừ giây lát, cuối cùng lấy hết can đảm nói :

- Ta họ Ô, không thể sửa được. Hơn nữa ta cũng không muốn làm đại thiếu gia của các ngươi.

Tần Bửu Bửu xoa dịu sự bất mãn của Trần Đông Thăng, cười nói :

- Ý của ngươi là ngươi còn có cách tốt hơn để giải quyết vấn đề?

Ô Ca Nhi tránh cái nhìn giận dữ của Trần Đông Thăng, nói cẩn thận :

- Ta có thể làm việc cho các ngươi, cho đến khi đủ trả tiền nợ.

- Không được!

Trần Đông Thăng kêu lên :

- Ô Ca Nhi ta đã nghe qua. Hắn là một tên thất học, vô nghề, lang thang, làm được việc gì.

Tần Bửu Bửu đã có phần không nhẫn nại, "hừ" một tiếng nói :

- Ta nói thì hắn không chịu, hắn nói thì ngươi không chịu. Thế phải tính làm sao?

Trần Đông Thăng thấy Bửu Bửu ủng hộ hắn, cũng nói :

- Nếu như Bửu thiếu gia ra mặt, thôi thì mọi việc để Bửu thiếu gia quyết định được rồi.

Tần Bửu Bửu "ừ" một tiếng, tỏ vẻ vui lòng, chỉ vào quầy thu ngân nói :

- Ta thấy chưởng quỷ rất lười biếng, thôi thì mời hắn làm thu chi để cho chưởng quỷ có dịp mà lười biếng. Đó gọi là thành nhân chi mỹ, có phải không?

Chưởng quỉ trong bụng chửi rủa Bửu Bửu đáng chết. Trần Đông Thăng nhăn mặt cười nói :

- Bửu thiếu gia, mọi việc y như sắp xếp của ngươi.

Thế là Ô Ca Nhi trở thành thu chi của Long Phụng hiên. Tuy là có hơi chậm chạp nhưng đấy là người đặc mệnh của Bửu thiếu gia, ai dám nói một câu gì không phải với hắn?

* * * * *

Ông trời đối với Trần Đông Thăng cũng chẳng tệ, cho hắn một phu nhân đẹp, một cô thiếp xinh. Phu nhân thì diệu dàng nhàn thục, ái thiếp thì thanh tao diễm lệ. Trần Đông Thăng có phần thương người sau hơn. Tần Bửu Bửu thì thích người trước, lại cố ý gần gũi với người sau, tức là Vương Thuần Thuần, ái thiếp của Trần Đông Thăng.

Vương Thuần Thuần co thon ngực nở, mi nhãn câu hồn. Tần Bửu Bửu vừa

đến thì đặt cho một cái biệt hiệu Đại Tao Bà. Huynh đệ trong Long Phụng hiên ở Phân xã Bắc Kinh đều đồng ý.

Đại Tao Bà Vương Thuần Thuần vừa thấy Tần Bửu Bửu lập tức có cảm giác hơi thẹn, nhưng muốn thông qua đứa nam nhi tiểu tử này để lấy lòng phu quân, nên chiếu cố vô cùng chu đáo.

Tần Bửu Bửu làm vẻ lớn lối tiếp nhận sự phục vụ của thị, không bao giờ có thành kiến nam nữ, thường ra vào phòng nghỉ của thị đòi này đòi nọ, không đòi được tới tay thì không thôi. Vương Thuần Thuần có khi nhịn không được hỏi :

- Bửu thiếu gia, ngươi tại sao không đến đại phòng mà đòi?

Trề môi, Tần Bửu Bửu không vui nói :

- Chỗ ta ở gần ngươi hơn, dĩ nhiên tìm ngươi đòi. Đi vòng với tìm chim dại phải ngu không?

Tần Bửu Bửu thấy đại phòng quá vắng vẻ, không hứng thú mới gọi là "chim dại".

Vương Thuần Thuần rất thích thú khi đánh bại được tình địch, cười nói :

- Bửu thiếu gia muốn hạt trân châu lớn bằng ngón tay cái, ta ở đây không có. Đại phòng chắc có.

Tần Bửu Bửu hứ một cái, nói :

- Ngươi tiếc không cho ta hay là thật không có? Trước khi đến ta có hỏi Trần đà chủ, hắn nói trân châu lớn bằng ngón tay cái ngươi có hai hạt, đại phòng chỉ có một hạt. So sánh một chút ta dĩ nhiên tìm ngươi đòi. Trần đà chủ cũng hứa rồi. Nè! Đây là thư viết tay của hắn.

Tần Bửu Bửu lấy ra một bức thư tay, nói lớn :

- Lý ra ta không cần đến nó, nhưng Trần đà chủ nói ngươi rất hẹp hòi, nhất định không thừa nhận có trân châu, sợ ta phí công mỏi mòn buộc ngươi đem ra nên mới cho ngươi cái mệnh lệnh này.

Vương Thuần Thuần vội vã nhận lấy thư, trong đó rõ ràng viết kêu y thị phải lấy một hạt trân châu cho Bửu Bửu. Thị chỉ còn cách lấy ra hai hạt trân châu bóng tròn mà lòng vô cùng yêu quí. Thấy Bửu Bửu lấy một hạt lớn nhất, trong lòng đau như thắt, hỏi :

- Ngươi là nam nhân, lấy trân châu làm gì?

Châu bảo trong mắt của nữ nhân thật tình còn quí hơn cả sanh mạng của họ nữa.

Đại Tao Bà Vương Thuần Thuần dĩ nhiên không cam bỏ đi như vậy, nên tìm mọi cách lấy về.

Tần Bửu Bửu quay đầu cười thần bí, nói nhỏ :

- Làm thuốc. Năm ấy Tần Thủy Hoàng cầu thuốc trường sinh bất lão ấy.

Bất chấp sự kinh ngạc của Vương Thuần Thuần, Bửu Bửu rời khỏi phòng lẩm bẩm than vãn nói :

- Thật là ghê gớm. Lấy một hạt trân châu của thị tợ như hại thị chết hết một nửa vậy. Hẹp hòi quá!

Vừa nói Tần Bửu Bửu vừa nhảy nhót tung tăng hướng về luyện đơn phòng, cái phòng lớn nhất do Trần Đông Thăng chọn cho hắn.

Kỳ thật việc này không nên trách Vương Thuần Thuần hẹp hòi, chỉ nên nói Tần Bửu Bửu được nuông chiều quá đà nên hư mất. Từ nhỏ muốn gì được nấy, những vật quí báu chỉ cần mở miệng đòi thì có người đem đến cho hắn. Hà huống mấy hạt trân châu cũng không phải là hiếm hoi cho lắm. Đối với những người cự tuyệt yêu cầu của hắn, phản ứng đầu tiên của hắn là nói người ta nhỏ mọn, hẹp hòi, nên đánh đòn.

Ở luyện đơn phòng, mùi thuốc nồng nặc, đông một bó cỏ, tây một lọn thuốc. Người nhận thức được thì biết những thứ này đều là dược thảo trân quí có hạng. Còn có các thứ dụng cụ nấu thuốc lớn nhỏ đủ cỡ.

Tiểu Bàn Đầu cũng đến, tại vì Tần Bửu Bửu cần trợ thủ. Tiểu Bàn Đầu có

kinh nghiệm cho nên Trần Đông Thăng phái người đón hắn đến.
Thiếu niên mười sáu, mười bảy và đứa trẻ mười hai, mười ba tuổi có rất nhiều khác biệt. Tần Bửu Bửu vừa vào luyện đơn phòng thì lên tiếng :
- Tiểu Bàn Đầu, ngươi có quên đem mức hạnh và mật táo hay không?
Tiểu Bàn Đầu thấy tiểu chủ nhân rất vui mừng. Đâu dè hắn vừa mở miệng là đòi ăn vặt, bèn nói :
- Kinh thành là nơi chợ búa tập trung, Bửu thiếu gia muốn chi mà không có. Trần đà chủ phái người đến đón thời gian gấp rút cho nên không có thời giờ chuẩn bị thức ăn vặt mới cho ngươi.
Tần Bửu Bửu ngồi trên ghế lớn uể oải nhìn Tiểu Bàn Đầu lười biếng nói :
- Trần Đông Thăng phải người mua không mặn quá thì ngọt quá. Kinh thành đông đúc thì có đông đúc, nhưng ta không biết tiệm nào là tiệm ăn vặt ngon nhất. Mấy ngày này lười biếng đến nổi không muốn nói chuyện.
Tiểu Bàn Đầu biết rõ tiểu chủ nhân cố ý muốn hắn chạy bậy, nên tự nguyện nhập cuộc nói :
- Sư phụ của Long Phụng hiên không có làm các thức ăn vặt cho thiếu gia ư?
Tần Bửu Bửu cười thầm, lại lười nói :
- Làm chứ. Mỗi ngày đều thiết kế ra mười mấy món ăn vặt vừa miệng, nhưng mà bọn họ đều là những tay nấu ăn giỏi, còn điểm tâm vặt thì không đúng khả năng, kỹ xảo so với Triệu thúc còn kém. Ta càng ăn càng không thích, nên không thèm ăn nữa.
Tiểu Bàn Đầu biết vị tiểu chủ nhân này có thể một ngày không ăn cơm, nhưng ăn vặt thì không thể thiếu một ngày nào. Trong Kim Long Xã các phu nhân ăn vặt rất giỏi, phần nữa do hắn bức bách mà nên. Về sau càng làm càng hứng thú, thêm vào Bửu Bửu luôn luôn phê phán kiến nghị, thêm vào một số hương vị, mỗi vị phu nhân nghiên cứu làm ra thức ăn vặt của mình. Nếu có những tay sư phụ thưởng thức thì cũng phải chắc lưỡi khen ngon,

còn cái miệng của Bửu Bửu thì càng ăn càng kén, bị bọn họ nuông chiều quá trớn, những tay làm thức ăn vặt thông thường không thể thỏa mãn hắn, Trần Đông Thăng cũng chịu bó tay. Lúc bấy giờ Tiểu Bàn Đầu cảm thấy tội nghiệp chủ nhân nên thương hại nói :

- Bửu thiếu gia, ta thấy nên để ta trở về lấy mớ mật táo vừa làm xong đem đến đây.

Thầm đắc ý, nhưng lại làm như rất oai phong, Tần Bửu Bửu nói :

- Thôi đi, người nơi giang hồ đâu được như ngày ngày ăn tết, có khi ăn cực đổi khẩu vị cũng ngon. Ngươi biết ta bảo Trần Đông Thăng kêu ngươi lên đây làm gì không?

Tiểu Bàn Đầu bị Bửu Bửu làm cho không biết đầu đuôi, ngớ ngẩn nói :

- Chứ không phải nói Bửu thiếu gia muốn luyện đơn, cần ta đến làm trợ thủ?

Tần Bửu Bửu cười nói nhỏ :

- Luyện đơn cần chỗ bí ẩn an toàn, cái phòng này được chăng?

Tiểu Bàn Đầu nhìn xung quanh bốn phía, thấy cái gian nhà tuy là kiên cố, nhưng nếu đem phòng luyện đơn của Kim Long Xã so sánh thì đích thực kém xa. Lúc nào cũng có thể bị kẻ thù xâm nhập. Tiểu Bàn Đầu cũng rất nhạy bén, nhìn dược thảo trên đất, thấy kỳ lạ hỏi :

- Bửu thiếu gia muốn dùng dược thảo này để làm gì vậy?

Tần Bửu Bửu đứng dậy đi đến chỗ dược thảo, ngoắc Tiểu Bàn Đầu đến gần, giải thích nho nhỏ :

- Ngươi đừng coi thường những dược thảo này. Nhờ đại ca cho người đi tìm mới co được những thứ dược thảo hiếm thấy. Người biết được cũng rất ít, có thứ mọc ở thâm cốc hoặc bên đầm lầy, ta muốn tìm một cây cũng rất khó. Cho nên ta đem cái công việc nặng nhọc mà không đòi hỏi được giao cho Trần Đông Thăng, một là có thể kéo dài thời gian, hai là có thể giảm phiền phức cho đại ca khỏi mất công cho người đi tìm thuốc. Có điều không ngờ

họ tìm được nhiều như thế, âu chắc trời đã giúp ta vậy.

Tiểu Bàn Đầu gật đầu, nói nhỏ rằng :

- Nói như vậy, Bửu thiếu gia không phải luyện đơn cho hắn?

Cười khúc khích, Tần Bửu Bửu đối với kẻ yêu mến rất vô tình, nói :

- Thuốc dĩ nhiên phải luyện, nếu không sẽ lòi đuôi chuột. Có điều những thứ thuốc hắn cần chỉ có trong thần thoại, chỉ có khờ khạo mới tin vào những thuốc ấy.

- Ồ!

Tiểu Bàn Đầu thích thú nói :

- Trần Đông Thăng nhờ thiếu gia luyện thuốc gì?

Tần Bửu Bửu thích đố vui nên nói :

- Suốt cuộc đời của Tần Thủy Hoàng điều mà hắn ân hận nhất là không tìm được một loại thuốc, không những chỉ là hắn mà ngay những người có chút thành công trên đường đời là cũng có nguyện vọng ấy. Trần Đông Thăng cũng chẳng ngoại lệ.

Hắn muốn mãi mãi xưng bá nên cần đến nó, ngươi đoán xem đó là thuốc gì?

Chuyện cổ xưa Tần Thủy Hoàng Tiểu Bàn Đầu có nghe Tần Bửu Bửu kể qua, lập tức nói :

- Trường sinh bất lão đơn? Bửu thiếu gia lúc trước có nói qua vị bạo chúa ấy vào cái đoạn sự tích cầu thuốc của hắn ta có dấu ấn sâu đậm nhất.

Tần Bửu Bửu mỉm cười tán thưởng mấy câu, lại lắc đầu thở dài nói :

- Cái thứ thuốc cơ bản không thể có mà ngang nhiên bảo ta luyện chế cho hắn, ngươi thấy hắn có phải là điên không chứ?

Tiểu Bàn Đầu gật đầu đồng tình. Tần Bửu Bửu chuyển giận thành vui, cười nói :

- Hắn điên kệ hắn, bọn mình làm chuyện bọn mình. Những dược thảo này không đem đi đâu được, nhân tiện đây ta luyện chế thành dược hoàn. Sau

này muốn dùng nó tiện lợi hơn. Tiểu Bàn Đầu dĩ nhiên không ý kiến, chỉ thấy lạ nói :

- Thế thiếu gia phải ăn nói thế nào với Trần đà chủ?

Tần Bửu Bửu bỗng viết vào lòng bàn tay của Tiểu Bàn Đầu tám chữ :

"Có người nghe trộm, cẩn thận hợp tác".

Lấy hạt trân châu đòi được ra nói :

- Tiểu Bàn Đầu, ngươi xem cái hạt trân châu này đẹp chứ? Tròn trịa tự nhiên, cô thiếp của Trần Đông Thăng tinh mắt thật!

Tiểu Bàn Đầu kinh nghiệm rất phong phú, liền cất tiếng nói :

- Thiếu gia nói đẹp là đẹp, có điều trân châu đối với thiếu gia không có tác dụng.

Tần Bửu Bửu trong mắt thì ngợi khen, miệng thì lại chửi :

- Đồ dại dột, trân châu không những làm đồ trang sức, cũng có thể làm dược phẩm được, biết chưa?

Tiểu Bàn Đầu bị chửi, nhẫn nhịn nói :

- Việc ấy ta không biết, thiếu gia dùng nó để luyện trường sinh bất lão đơn ư?

Tần Bửu Bửu bỗng thở dài nói :

- Đúng thế! Trân châu mài thành bột có thể uống dưỡng dung nhan, giữ sắc trẻ trung. Nếu như phối hợp với dược liệu quí khác, thuốc trường sinh bất lão cũng có hy vọng! Đáng tiếc, ôi đáng tiếc!

Tiểu Bàn Đầu lấy làm lạ hỏi tiếp :

- Đáng tiếc điều chi, Bửu thiếu gia? Hay là thuốc thang khó tìm?

Tần Bửu Bửu vừa lắc đầu vừa thở dài, hồi lâu mới nói :

Đơn thuốc thì có, thuốc thang cũng chẳng khó, vấn đề là trân châu ít quá. Trân châu tốt càng khó hiếm. Trần đà chủ đại phu nhân và tiểu phu nhân hiện mỗi người chỉ có một hạt, chất lượng tạm thời có thể dùng được. Có

điều ta ngại đoạt lấy của người ta khi họ chỉ có mỗi một hạt.
Lời nói rất khôn khéo, vừa muốn trân châu của người ta, vừa chê trân châu của họ chỉ miễn cưỡng dùng được. Tiểu Bàn Đầu nén cười nói :
- Vì muốn trường sinh bất lão, ta tin rằng hai vị phu nhân sẵn sàng đem ra cho.
Mắt chớp giật, Tần Bửu Bửu không mấy chắc ăn nói :
- Đó lại kéo theo vấn đề thứ hai, ta tối đa chỉ nắm được bốn phần.
Nếu có thuốc thang trường sinh bất lão thật, cho dù chỉ có một phần chắc ăn cũng có nhiều người tình nguyện bỏ của làm thử. Tiểu Bàn Đầu nói :
- Bửu thiếu gia tại sao không kêu Trần đà chủ đến tiệm trân châu mua vài hạt?
- Hừ!
Tần Bửu Bửu gạt ngang nói :
- Bổn thiếu gia đã nhìn trúng ba hạt này, các hạt khác màu sắc không phối hợp.
Tiểu Bàn Đầu nhún vai, vô cùng tiếc rẻ nói :
- Nếu làm không xong, bọn mình về đi thôi. Lãnh chủ bọn họ rất nhớ ngươi.
Tần Bửu Bửu đứng dậy, liếm môi cười nói :
- Ở đây không có gì làm, về cũng được, có thể ăn vặt cho đã thèm.
Tiểu Bàn Đầu cười ra tiếng, nói :
- Bửu thiếu gia mục đích muốn ta đến đây chỉ mong ta đem thức ăn vặt đến thôi ư?
- Ậy! Rất tiếc ngươi đã quên rồi.
Hai người cùng nhìn nhau cười to, đi ra ngoài cửa. Thấy bốn bề không có ai, Tiểu Bàn Đầu nói :
- Bửu thiếu gia, kẻ nghe trộm rõ ràng có võ công, ngươi đoán xem hắn là ai?
Tần Bửu Bửu từ cửa phòng đi xung quanh một lượt, ngước đầu lên nói :

- Có mùi phấn thơm, người đến là nữ nhân. Ta vốn tưởng là Trần Đông Thăng.

Tiểu Bàn Đầu hỉnh cái lỗ mũi ngửi xung quanh, kêu lên :

- Thật có mùi phấn son. Bửu thiếu gia thấy đây có phải là một trong hai vị phu nhân của Trần Đông Thăng không?

Tần Bửu Bửu không trả lời, ngẩn người một hồi lâu, lẩm nhẩm nói :

- Thật là bọn họ? Ta đã xem thường tưởng bọn họ là nữ nhân liễu yếu.

Tiểu Bàn Đầu thấy chủ nhân ngẩn ra, xô nhẹ Bửu Bửu một cái, kêu :

- Thiếu gia, Bửu thiếu gia! Bửu thiếu gia ngươi làm sao vậy, có phát hiện gì không?

Tần Bửu Bửu giật mình thức tỉnh, mỉm cười nói :

- Ta không bắt cái đuôi chuột của bọn họ không được. Khi nãy mùi phấn son từ bên phải bay đến, đó là phòng ái thiếp của Trần Đông Thăng. Hì hì, đúng là Đại Tao Bà, gớm thật!

Tiểu Bàn Đầu "ơ" một tiếng, Tần Bửu Bửu lại nói :

- Sự việc có phát triển mới, ta muốn ở trên luyện đơn phòng thêm một thời gian để điều tra chân tướng. Ngươi lấy hạt trân châu này trả lại cho Vương Thuần Thuần, như vậy.. như vầy.. thế đấy.. thế đấy..

Nói xong lại kề vào tai Tiểu Bàn Đầu nói nho nhỏ mấy câu, xong cười nói :

- Làm xong ra đường đi chơi khắp nơi, chiều trước khi ăn cơm, về đây nói rõ tình hình.

Tiểu Bàn Đầu vâng lời, nhận lấy trân châu. Trước khi đi Bửu Bửu còn nói lại một câu :

- Còn đừng quên chọn thứ mức hạnh, mức ngon khác vừa miệng bổn thiếu gia, rồi chưa?

Tần Bửu Bửu làm như muốn đánh đòn làm Tiểu Bàn Đầu cười đùa một tiếng rồi chuồn mất.

Tần Bửu Bửu không cưỡng được, bụm miệng cười. Chuyện thay đổi bất ngờ, hắn cảm thấy rất căng thẳng. Quyết định tìm cái vị Ô Ca Nhi vừa mới nhận làm thu chi nói chuyện.

Ô Ca Nhi - Vệ Tử Y - dĩ nhiên đảm nhận trưởng quầy thu chi của Long Phụng hiên, luôn bị sự chèn ép từ chưởng quỉ, luôn luôn dùng tiếng nặng tiếng nhẹ. Còn thường dùng tiếng đại thiếu gia để chế nhạo hắn. Ô Ca Nhi chỉ biết cười bỏ mặc, do đó được sự kính trọng của các phổ ky.

- Bạch Đường, Bạch Đường...

Tần Bửu Bửu mỗi khi đến tìm Ô Ca Nhi vẫn cứ người chưa đến thì đã nghe tiếng ỉnh ỏi, dùng tên tự đặt để gọi hắn.

Trần chưởng quỉ và các phổ ky thấy Bửu Bửu như thấy tổ tiên, vội vã cười và chào hỏi.

Ô Ca Nhi dường như muốn chứng minh mình không cần thiết sự đối đầu đặc biệt của Tần Bửu Bửu nên đối với Bửu Bửu cứ như không mấy cần thiết, nghe tiếng cố tình không trả lời.

Tần Bửu Bửu hiểu rõ Ô Ca Nhi sợ kẻ thù hoài nghi hai người có quan hệ gì với nhau, nhưng cái gương mặt và thái độ đáng ghét của Ô Ca Nhi làm hắn không vui.

Thấy lần này cũng vậy, bèn giận dữ trợn mắt nhìn Ô Ca Nhi, nói từng chữ một :

- Ngươi không thích khi thấy ta có phải không? Hừ! Đã thế thì ta cứ mãi mãi muốn cho ngươi phải đối mặt với ta. Chuyện chi thu ngươi có thể trao cho người khác.

Từ nay bắt đầu thiếu gia đi tới đâu, ngươi phải đi theo tới đó, Trần chưởng quỉ, ngươi có nghe rõ chưa?

- Phải, phải!

Trần Đắc Vận bị nạt vội giật mình, nói :

- Tiểu thiếu gia có chi căn dặn, thuộc hạ nhất định sẽ làm ngay.

Tần Bửu Bửu không vừa ý, hắn nói :

- Còn đợi ta nói ư? Cho thu chi Bạch Đường từ chức, hắn mới theo ta được.

- Vâng, vâng!

Trần chưởng quỉ không biết làm sao đẩy cho được Ô Ca Nhi đi, nay được dịp vội mừng nói :

- Ô Ca Nhi, từ nay ngươi làm tùy tùng của thiếu gia, nghe rõ chưa?

Ô Ca Nhi chán nản, sau chống buộc phải nói :

- Chỉ cần đủ tiền trả nợ, làm việc gì cũng vậy thôi!

Tần Bửu Bửu mỉm cười, ngoắc tay nói :

- Thôi được, thế thì đi thôi!

Ô Ca Nhi lười biếng đi ra quầy tiền, hỏi một câu :

- Đi đâu?

Tần Bửu Bửu cười hi hi, giảo hoạt nói :

- Thiếu gia muốn luyện chế thuốc, ngươi tiếp coi lửa cho ta, đi thôi!

Thế là Ô Ca Nhi lại biến thành người phụ luyện thuốc cho Tần Bửu Bửu.

* * * * *

- Thật là vô dụng, cho tới thiên niên qui giáp mà cũng không tìm ra.

- Phụng Mi, cái thứ dược liệu ấy ít được nghe qua, ta đi đâu tìm bây giờ?

- Hừ! Đó là việc của ngươi, phải nhanh tìm thiên niên qui giáp để cho Tần Bửu Bửu luyện trường sinh bất lão đơn. Như vậy mới có thể hạ thủ hắn được.

- Mấy gã đó đã bắt đầu bất mãn, bọn hắn không chịu để sự việc kéo dài, trong bụng chỉ muốn hạ thủ tiểu quỷ.

- Bọn họ dám? Chưa luyện chế xong trường sinh bất lão đơn, ai cũng không được động đến một cái lông con của tên tiểu quỷ. Bằng không đừng trách Văn Phụng Mi này trở mặt không nhìn người. Những tên quỉ nhát gan không

làm được chuyện lớn, dùng được thì dùng, không dùng được thì diệt, rõ chưa?

- Bọn ta hiện nay là lúc đang cần người, đem lực lượng đi tiêu diệt bọn họ không khỏi lãng phí. Giữ lại bọn họ để đối đầu với bè lũ cao thủ Kim Long Xã.

- Ngươi nói có lý, nghe nói Vệ Tử Y rơi xuống ải đã chết!

- Bọn ta không nên xem thường sức chịu đựng của Vệ Tử Y, có khi việc tin được mà tin được. Cuối cùng bọn ta sẽ thua mất.

- Bọn ta kế hoạch đã bao năm, chỉ có cơ hội này, bọn ta nhất định không thất bại.

- Yên tâm đi! Có Tần Bửu Bửu trong tay như có con bài, có Thiếu Lâm tự và lực lượng Kim Long Xã, giang hồ người nào chống cự nổi?

- Ha ha hạ.. Nói đúng quá! Nhưng cẩn thận đừng để thương tiểu quỷ đó sanh nghi. Hắn có tiếng là quỷ linh tinh.

- Phải! Thuộc hạ còn một việc bẩm báo Bang chủ.

- Việc gì?

- Gần đây trong hiên có gã lang thang gọi là Ô Ca Nhi, lúc trước đã từng xuất hiện ở chợ về đêm. Tần Bửu Bửu đòi ta thu dụng hắn.

- Lai lịch của Ô Ca Nhi như thế nào?

- Không thâu không được. Cái tên tiểu quỷ đó chuyên gây rắc rối với ta, muốn này muốn nọ, ta không đáp ứng được thì ít nhất phải vắng nhà ba ngày để tránh họa, không dám gặp mặt hắn. Thêm người ăn cơm thôi, làm sao dám nói không nhận?

Còn lai lịch của Ô Ca Nhi, ta đã ở chợ dò nghe qua rồi, hắn là tên bất học bất thuật, chỉ biết ăn chơi nhậu nhẹt cờ bạc là tên bại gia chi tử. Bị thân sinh đuổi khỏi nhà lại cờ bạc thua hết tiền, dám cả gan đến trong tiệm ăn quỵt ăn giật, bị tiểu quỷ thấy được mới ra tay cứu hắn một phen rồi còn đòi ta thâu

dụng.

- Bạch Đường đại thiếu gia là cái tên tiểu quỷ sửa lại cho Ô Ca Nhi?

- Bang chủ làm sao mà biết?

- Chuyện lớn nhỏ của Đồ Long bang không có chuyện gì lọt qua mắt ta được.

- Thì ra Bang chủ còn chưa tín nhiệm ta?

- Ta chỉ tin vào sức mạnh của ta. Vệ Tử Y ôi Vệ Tử Y! Năm ấy ngươi đã làm ta thọ nhục, ta muốn ngươi và những người chung quanh ngươi phải trả giá gấp bội. Ha ha hạ..

- Vệ Tử Y cũng có thể đã hồn về chín suối.

- Không! Hắn không thể chết, hắn có chết cũng phải chết trong tay của ta.

- Nếu như vậy sao lúc đầu lại phái Âu Dương Tất đi giết chết Vệ Tử Y?

- Hừ! Đó là một nước cờ tối mật... có người đến, đi ra xem nào!

Tiếng chân càng lúc càng gần, nghe có tiếng như của trẻ con :

- Trần đà chủ, Trần đà chủ! Đại sư không thành rồi..

Văn Phụng Mi, Bang chủ Đồ Long bang nói nhỏ :

- Ta không thể để cho tiểu quỷ biết ta có mặt ở đây. Đông Thăng, phải ứng phó cẩn thận với hắn. Ta đi đây!

Đợi Văn Phụng Mi sau khi từ một con đường khác đi mất, Trần Đông Thăng mới mở cửa đón tiếp, cười hỏi :

- Bửu thiếu gia sớm dữ, có việc gì cần đến tại hạ không?

Tần Bửu Bửu chạy mệt nên vừa thở vừa nói :

- Luyện... luyện đơn phòng các... dược liệu đều mất cả rồi.

Trần Đông Thăng hoảng hốt, nắm lấy cánh tay tả của Bửu Bửu, quýnh đến nổi nói không nên lời :

- Sao thế được? Ngươi đem nó cất ở đâu hết rồi, mau lấy ra đi!

Tần Bửu Bửu phủi tay Trần Đông Thăng, không vui nói :

- Ta cần những dược liệu ấy làm gì? Hà huống luyện đơn phòng ngày đêm có người của ngươi canh giữ, ta cất ở đâu bây giờ? Có lòng tốt đến nói cho ngươi nghe, lại bị ngươi phản đối, ngươi to gan thật. Hừ! Muốn ăn hiếp ta, đáng ghét!

Quắt cái đuôi tóc, Tần Bửu Bửu không vui ngoe nguẩy bỏ đi.

Trần Đông Thăng trong bụng biết nên đến xin lỗi, nhưng chí ít tình hình trước mắt không cho hắn làm vậy. Hiện nay có chuyện quan trọng hơn đang vây quanh hắn, cho nên hắn không kêu Bửu Bửu lại nhận lỗi. Khi thấy Bửu Bửu đi xa rồi, mới vội sai người gọi những tên canh gác luyện đơn phòng đêm qua đến. Lúc chưa ai đến, trong bụng hắn cứ kêu khổ.

Luyện đơn phòng từ lâu được Trần Đông Thăng xem như cơ mật trọng địa, có Bửu Bửu trong đó, người canh gác từ xa giám thị. Ban đêm Bửu Bửu không làm việc, có người chuyên môn trú trong đó bảo vệ dược liệu. Đó cũng là một sự bí mật. Nào ngờ không giấu nổi Bửu Bửu, là người sẵn có dụng ý. Trần Đông Thăng đã cảm nhận Bửu Bửu là mối đe dọa nguy hiểm đang hướng vào hắn.

Đêm qua phụ trách canh giữ luyện đơn phòng là ba huynh đệ họ Hứa. Bọn họ lúc đó không biết ất giáp gì chạy đến.

Trần Đông Thăng chưa nói lời nào, đã thưởng cho ba người ba cái tát tai, nổi giận xung thiên phát nạt :

- Nói đi! Đêm qua luyện đơn phòng có gì khác thường cho ta rõ tỉ mỉ đầu đuôi.

Ba người khúm núm nhìn lẫn nhau, sau cùng Hứa lão đại mở miệng nói :

- Đêm qua Tần Bửu Bửu như thường lệ ăn cơm xong thì không đến...

Trần Đông Thăng cắt ngang nói :

- Những gì ta biết thì đừng nói, cái tên tiểu quỷ lười biếng ấy ta rất rõ. Trọng điểm thì sao?

Hứa lão đại nghe Trần Đông Thăng kêu Bửu Bửu là tiểu quỷ thì rất ngạc nhiên, giật mình nói :

- Bọn thuộc hạ và Giang lão đại bọn họ trước khi giao ban, chiếu lệ quan sát một lần, phát giác trong nhà có thêm một người lạc phách hán tử. Hắn nói hắn là Ô Ca Nhi. Bửu thiếu gia bảo hắn xem lò lửa, không được để lửa tắt. Thuộc hạ nói chuyện này bọn thuộc hạ biết làm, bảo hắn đi cho nhưng hắn nói đó là lệnh của Bửu Bửu, hắn không dám cãi lời. Bọn thuộc hạ chỉ có cách là để cho hắn ở đó. Đêm khuya, lúc canh ba, thuộc hạ mang máng nghe có tiếng kêu thảm thiết của Ô Ca Nhi, vội đánh thức huynh đệ thức dậy đi quan sát. Phát hiện Ô Ca Nhi hiện tình thể nằm sóng sượt dưới đất, thì ra hắn bị người ta điểm tử huyệt. Bọn ta sợ Bửu thiếu gia biết sẽ đòi bọn ta đền người, cho nên ngay đêm đó đem thi thể của Ô Ca Nhi ra ngoại ô vứt bỏ, đem tất cả dược đến phòng khác, để cho Bửu thiếu gia ngộ nhận dược liệu đã bị Ô Ca Nhi cướp đi. Trần đà chủ, làm như thế không đúng chăng?

- Đồ ngu, đồ ngu!

Trần Đông Thăng giậm chân nói to :

- Ai cho phép các ngươi tự ý làm như vậy? Long Vương phủ phái bọn ngươi đến đây là để nghe hiệu lệnh của ta, bọn ngươi bộ không rõ ư?

Hứa lão nhị nói :

- Tuy Long Vương phủ phái bọn ta đến đây trợ giúp ngươi hoàn thành nghiệp lớnm ngươi cũng nên xem bọn ta là con người. Vừa đánh vừa chửi xem bọn ta như trâu chó.

Ngươi không phải là rất sợ Tần Bửu Bửu ư? Bọn ta làm thế cũng để cho ngươi bớt phiền phức, hà huống dược liệu cũng chẳng mất mát.

Hừ một cái, Trần Đông Thăng vô cùng ngạo mạng nói :

- Đại đa số dược liệu do Long Vương cung cấp, ta thừa nhận. Ta cũng tin bọn ngươi chẳng làm mất mát dược liệu. Nhưng mà bọn ngươi chưa bao giờ

nghĩ đến cho dù Tần Bửu Bửu tin Ô Ca Nhi lấy cắp dược liệu đi bán, luyện chế đơn thuốc chỉ còn thiếu thiên niên qui giáp. Hôm nay tất cả thuốc thang đều không thấy đâu cả, những thứ thuốc thang đó lại trong thời gian ngắn xuất hiện trước mặt hắn, hắn chẳng hoài nghi ư? Cho dù nói cho hắn biết dược liệu được bọn ta từ tiệm thuốc mua về, hắn có tin được cái gã không nơi nương tựa ấy dám trong thời gian ngắn mấy ngày đã sang tay được mớ thuốc thang ấy? Hơn nữa hắn biết rành ta đã phái người đến canh chừng, một gã lang thang không có võ công lại qua mắt được các ngươi, ung dung đem đi bao nhiêu thuốc thang được ư?

Thở dài một hơi, Trần Đông Thăng giọng oán trách :

- Các ngươi quá coi thường hắn, Tần Bửu Bửu tuy không có kinh nghiệm giang hồ, nhưng tâm tư tế nhị của hắn còn đáng sợ hơn là nữ nhân. Muốn gạt hắn? Khó ơi là khó!

Hứa lão tam thô thiển nói :

- Tại sao không sớm ra tay bắt cóc Tần Bửu Bửu đem về, giảm bớt đêm dài lắm mộng?

Trần Đông Thăng im lặng cười nhạt thật lâu, mới nói :

- Trường sanh bất lão đơn của Long Vương và Bang chủ của bọn ta ngươi có chịu trách nhiệm luyện chế được không?

Hứa lão tam le lưỡi, như tự biện hộ nói :

- Đem hắn nhốt trong phòng bí mật, cho người canh giữ buộc hắn phải luyện chế đơn hoàn có được không?

Trần Đông Thăng nghe cứ lắc đầu, không chút nể nang nói :

- Ngươi tưởng rằng Bửu Bửu là một thứ hàng hóa và màu sắc ư? Biết mình bị bắt không còn hy vọng sống sót hắn có chịu ngoan ngoãn luyện đơn không?

Hứa lão đại ra dấu bảo huynh đệ đừng giận nói :

- Theo tình thế hiện tại Trần đà chủ có phương pháp gì hay không?

Trần Đông Thăng không cần suy nghĩ, nói cương quyết từng tiếng :

- Nói cho hắn biết chuyện thật!

Ba huynh đệ họ Hứa giật mình. Hứa lão đại nói :

- Hắn đòi bọn ta đền Ô Ca Nhi thì sao?

Trần Đông Thăng cười giảo hoạt nói :

- Ô Ca Nhi không chết, tìm một tên Ô Ca Nhi khác không được sao?

Hứa lão nhị lau mặt, không hiểu hỏi :

- Vấn đề là thiên hạ tìm đâu ra người giống Ô Ca Nhi?

Trần Đông Thăng trong bụng có tính toán trước, nói :

- Chợ về đêm có rất nhiều Ô Ca Nhi, chỉ cần thêm bớt chấm phết cẩn thận, xong mới cho hắn biết tất cả chuyện xảy ra. Sẽ được một Ô Ca Nhi sống. Dược liệu thì bọn ngươi hãy dọn trả về, ta sẽ giải thích đâu vào đấy cho bọn ngươi.

Ba huynh đệ họ Hứa cũng nghĩ chỉ có cách như thế là tốt nhất. Hứa lão tam nói :

- Nhưng ai là người giết chết Ô Ca Nhi, không phải là do ngươi phái đi chăng?

- Không phải!

Trần Đông Thăng quả quyết lắc đầu, do dự nói :

- Hay là còn một bang nào xen vào việc này, là ai? Giết chết Ô Ca Nhi để làm gì?

Hứa lão tam gãi gãi tai, bực bội nói :

- Sự việc càng đến càng phức tạp, kẻ nào mà dám đương đầu với bọn ta? Ta thấy việc này nên bẩm báo với Long Vương biết mới được.

Trần Đông Thăng gật đầu. Mọi người thương nghị xong bọn họ chia tay. Dường như chợt nhớ đến một việc quan trọng, Trần Đông Thăng vội vã về

phòng.

Vén màn trên giường ngủ, mở huyệt đạo cho ái thiếp, thấy nàng ta mơ màng tỉnh dậy, thở nhẹ một cái nói thầm :

"Nguy quá! Nếu trễ chút nữa thì thụy huyệt đã bị điểm quá sáu giờ đồng hồ. Đáng giận tên tiểu quỷ Tần Bửu Bửu hại ta chút nữa làm hại sanh mạng ái thiếp của ta".

Đại Tao Bà Vương Thuần Thuần tỉnh lại, thấy trời sáng giận nói :

- Đông Thăng, sáng quá rồi tại sao ngươi không gọi ta dậy sớm?

Trần Đông Thăng nhìn ái thiếp, tội nghiệp nói :

- Thấy ngươi ngủ say như vậy, ta không nỡ gọi ngươi dậy.

Vương Thuần Thuần nhìn phu quân một cái rồi nói :

- Ngươi không gọi ta dậy để chải chuốt phục dịch cho ngươi, làm sao ta vừa lòng được?

Trần Đông Thăng "ơ" một tiếng, nói khẽ bên tai ái thiếp mấy câu. Vương Thuần Thuần đỏ mặt, xô hắn ra nói :

- Kỳ cục quá hà, mắc cỡ thấy mồ!

Trần Đông Thăng cười ha hả, đứng dậy nói :

- Ngươi thong thả trang điểm, ta có chuyện phải đi ngay, không ở nán lại với ngươi được.

Vương Thuần Thuần vội kêu phu quân lại, mi nhướng nhẹ nói :

- Mấy ngày nay ngươi bận việc chi dữ vậy? Tổng đàn có tin tức gì không lành không?

Trần Đông Thăng sờ soạn gương mặt quả trứng của ái thiếp, nói khẽ :

- Việc này ngươi đừng lo, chỉ cần trang điểm cho đẹp để đợi ta trở về là được rồi.

Vương Thuần Thuần gật đầu, Trần Đông Thăng hôn nhẹ thị một cái mới ra đi.

Lúc này phía sau giường, Tần Bửu Bửu đang trốn trong đó, có vẻ đang trầm tư.

“Trần Đông Thăng tại sao phải điểm thùy huyệt của Vương Thuần Thuần? Bọn họ chẳng phải là phu thê hay sao?

Dĩ nhiên là phu thê, Bửu Bửu ngốc thế, không thấy cái bộ ân ái vừa rồi sao?

Ngươi ghê gớm, có cặp mắt tinh xảo, ta thì không thấy.

Thôi được, ngươi có tai mà không nghe, mắt mà không thấy, ta xin chịu thua!

Đừng nói việc đó, Vương Thuần Thuần rõ ràng không biết võ công, cho nên không biết mình bị điểm thùy huyệt. Nếu cứ như thế sự hoài nghi của ta là sai rồi. Đến luyện đơn phòng nghe trộm ta và Tiểu Bàn Đầu nói chuyện không phải là thì mà là một nữ nhân khác, là ai?

Có phải là đại phu nhân của Trần Đông Thăng không?

Không có thể, vả lại mùi phấn thơm lúc ấy rõ ràng là từ bên này đưa đến. Tiểu Bàn Đầu từng thử qua Vương Thuần Thuần theo sự yêu quý trân châu của thị, không thể thấy trân châu rớt xuống đất mà không giành cứu lấy. Đồng thời một vị phu nhân của đà chủ biết võ công là chuyện thường tình, thực sự thì không cần thiết phải dấu hắn. Tóm lại, ta khẳng định Vương Thuần Thuần với Đồ Long bang không có liên quan, thậm chí còn không biết phu quân có nghịch tâm.

Thế thì, trước hết đem cái việc nữ nhân thần bí này dẹp qua một bên. Tần Bửu Bửu, những lời nói của những người ngoài kia vừa nói ngươi có thể nghe thấy không?

Phải hiểu cho rõ, không biết đại ca đã đùa trò gì nữa đây?

Ta cũng không bao giờ hiểu nổi. Chết một lần không đã nư hay sao, lại muốn chết lần thứ hai?

Hừ, muốn chết thì chết, thật dễ quá!

Đừng lo chuyện không đâu, ngươi đoán xem người điểm tử huyệt đại ca ngươi là ai?
Thế chỉ có ông Diêm vương mới biết. Người canh gác đều không thấy bóng của địch thủ, ta làm sao biết được?
Hây! Bửu Bửu, tại sao ngươi rủa đại ca mình chết vậy?
Hắn chẳng nói với ngươi cái gì, nói chết là chết, nếu không có kinh nghiệm kỳ trước, bây giờ người chầu Diêm vương phải là ta.
Thôi thì vầy nhé, huynh đệ bọn ngươi thích lấy cái chết để hù người ta.
Diêm vương hỏi ngươi làm sao chết, ngươi biết trả lời thế nào?
Khóc chết đó!
Tại sao lại khóc?
Thì là cái người đại ca không biết bản thân tại sao chết.
Đợi ta tra sanh tử bộ... y. Cơ bản không có Vệ Tử Y, tên người này!
Ôi, thôi thì ta về vậy!
Về! Đến Diêm vương điện đâu có về được?
Đại ca không chết thì ta không khóc, dĩ nhiên ta không chết!
Ngươi không phải nói là khóc chết hay sao?
Ta khóc hồi nào? Thấy cái đầu.. (thiếu 6 trang) ...
Đứa bé thầm khen người này có can đảm, có chánh khí, cảm thấy hơi quen quen lại dường như rất lạ. Thấy tiếng nói người này rất khó nghe, hơn nữa thấy gã này thích lo chuyện thiên hạ, trề cái miệng nói :
- Hắn đối với tiểu gia quá vô lễ, đó không phải là làm thiệt hại ta đó ư?
- Hắn vô lễ với ngươi thế nào?
Hừ một tiếng, đứa bé cảm thấy gã này có vẻ oai nghiêm, buộc hắn không thể không nói :
- Tiểu gia lên khách điếm ăn cơm, hắn chê tiểu gia thân hình ăn mặt rách rưới, khó coi, làm cho tiểu nhị đuổi ta ra khỏi cửa, tiểu gia thấy hổ thẹn, làm

cho hắn cũng ăn không được yên luôn.

Gã hán tử hơn ba mươi, tiếng nói ồ ề bỗng cười nói :

- Ngươi có tiền lên tửu lầu, tại sao không mua bộ đồ đẹp, mặc xem sang trọng hơn?

Đứa bé liếc hắn một cái, nói :

- Người lớn dĩ nhiên bênh người lớn, ngươi bây giờ muốn gì?

Hán tử tiếng ồ ề cười nói :

- Người ta kiếm tiền rất cực nhọc, đem túi tiền trả cho người ta đi!

Đứa bé trông mắt xoay linh hoạt cười hì hì nói :

- Được rồi, muốn ta trả túi tiền dễ ợt, nói sớm thì đâu có chuyện.

Nói xong đứa bé lấy tay mở túi tiền ra, vừa muốn trút tiền xuống, hán tử tiếng ồ ề nói thêm một câu :

- Cả bạc nén trong túi tiền cũng trả luôn.

Đứa bé giật mình, ngừng động tác trút tiền, nhìn hán tử bằng cặp mặt nghi ngờ nói :

- Bọn mình lúc trước có gặp mặt không?

- Không có.

- Ngươi làm sao biết tiểu gia muốn làm gì?

- Chỉ vì ta lúc nhỏ cũng làm qua chuyện giống như vậy, chỉ trả cái túi đựng tiền chứ không trả tiền.

- Lúc đó có ai ăn không lo chuyện thiên hạ lên tiếng làm ngươi bể mánh không?

- Thật không may, ta cũng đụng phải.

- Cho nên ngươi muốn kéo phe phái, muốn ta và ngươi đồng bệnh tương lân?

- Đứa bé thông minh đấy, toàn bộ ngươi nói trúng cả.

- Ngươi lúc trước cũng là tên lang thang?

- Không, trước kia ta là đứa trẻ lang thang, bây giờ thì lớn hơn nhiều, nên sửa lại gọi là lang thang hán. Ậy, bây giờ người đời không sao hiểu nổi, kẻ lang thang càng ngày càng nhiều.
- Con người ngươi mới không sao hiểu nổi, lo chuyện bâng quơ đụng vào việc của tiểu gia. Tiểu gia bây giờ cả túi tiền và bạc đều không trả, ngươi còn làm dữ chăng?
- À! Xem ra không đánh đòn ngươi không được!
Đứa bé giật mình, quan sát tỉ mỉ tiếng nói gồ ghề của hán tử, đôi mắt, thân hình.
Bỗng hán tử gương mặt hơi cười khẽ gật đầu. Đứa trẻ thét lên một tiếng, túi tiền rơi xuống đất. Thối lui vài bước, bỗng xoay người tháo chạy, miệng hô to :
- Quỷ... quỷ... quỷ xuất hiện rồi.. tất cả chạy mau.
Chạy như bay, trong nháy mắt không thấy bóng dáng hắn đâu nữa.
Hán tử có tiếng nói gồ ghề lắc đầu, nhặt túi tiền dưới đất lên, trao trả hán tử béo phì. Trung niên ấy nhận lấy, nói tiếng run run :
- Ngươi.. ngươi.. ngươi thật là quỷ?
Hán tử có tiếng gồ ghề tức cười nói :
- Đừng nghe thằng bé ấy nói bậy. Quỷ dám xuất hiện ở nơi ánh đèn sáng rực ư?
Trung niên béo phì vuốt vuốt ngực, xong tiếp tục chửi :
- Tiểu tặc trời đánh, thế nào qua thành môn cũng bị ngựa đụng chết.
Hán tử tiếng gồ ghề nói hộ cho hắn :
- Lão huynh như vậy thật không rộng lượng. Chuyện này cũng do ngươi mà ra.
- Phải, phải!
Trung niên béo phì có tiền thì vạn sự dễ dãi, nắm chặt túi tiền cười nói :

- Đa tạ tiểu ca lấy lại túi tiền cho ta, xin mời lên tửu lâu uống ly rượu gọi là!
Hán tử tiếng gồ ghề từ tốn không nhận lời nhưng cuối cùng không chịu nổi sự mời mọc năm lần bảy lượt, nói :
- Lão huynh có hậy ý, tại hạ cung kính không bằng tùng mệnh.
Trung niên hán tử mừng rỡ, tha thiết kéo tay hán tử cùng lên trên lầu.
Đứa bé lang thang khi nãy không có đi đâu xa, vẫn núp vào bóng tối để trộm nhìn.
Tuy là đối phương nói nghe không được rõ ràng, nhưng cũng đoán ra được tám chín.
Thấy bọn họ lên tửu lầu, hắn cười thầm, nói trong bụng :
"Hồi nãy đừa chưa thỏa thích, giờ xem tiểu gia làm phước, cùng nhau đùa vui!"
Thì ra đứa trẻ ấy là kẻ đa tài đa nghệ, thích bỡn cợt tác quái Tần Bửu Bửu.
Khi ấy tính toán kỹ xong, hướng về phía xa thổi một tiếng huýt sáo. Không bao lâu chạy lại một vị thiếu niên diện mạo cũng khá. Tần Bửu Bửu nói :
- Tiểu Bàn Đầu, đồ có đem đủ chưa?
Người vừa chạy đến là Tiểu Bàn Đầu, ôm theo một bao đồ, quẹt mồ hôi trên trán nói :
- Yên tâm đi Bửu thiếu gia. Tiểu Bàn Đầu ta cũng không phải là nhân vật tầm thường, không bỏ lở công việc đâu.
- Ngươi cực nhọc quá!
Tần Bửu Bửu tán thưởng gật gật đầu, thần bí nói :
- Mọi đồ vật chuẩn bị đầy đủ còn chờ gì, bọn mình mau tìm một nơi để cải trang đi.
- Bọn mình?
Tiểu Bàn Đầu đôi mắt sáng lên, mừng rỡ nói :
- Bửu thiếu gia cũng cho ta tham gia một phần ư?

Tần Bửu Bửu trợn mắt nhìn Tiểu Bàn Đầu một cái, nói :

- Ta nỡ nào nhẫn tâm để ngươi ở lại coi chừng đồ sao?

* * * * *

Tiểu Bàn Đầu rất tự tin khi được cùng đi với Bửu Bửu một vòng bên ngoài chợ về đêm. Ôi! Thân hình hơi cao là Tiểu Bàn Đầu, chít khăn trên đầu, thân mặc văn sĩ trang phục, tay cầm quạt lông vũ, mặt mày hơi sửa khác chút. Đúng là một chàng công tử bảnh bao. Ngược lại, đi bên cạnh chàng ta là một tiểu hán tử, không những khác một trời một vực, da vàng sáp, trên môi có để bộ râu chữa bát phong lưu, người lùn xấu xí thường tìm cách che giấu, còn cái anh chàng này lại cố ý khoe khoang, mặc một cái áo bào văn sĩ thêu chữ thọ vàng, trên đầu chít khăn màu vàng chói lọi, aty cũng cầm quạt lông vũ vàng, mặt vàng lại thêm hóa trang giống như vàng thiệt.

Xa xa nhìn, giống như một pho hình tượng bằng vàng. Nhân vật dung tục điển hình này chính là đương kim võ lâm sáng giá ít ai so sánh được - Tần Bửu Bửu. Hắn hy sinh chân tướng như vậy có thể nói là cũng nhọc công lắm vậy.

Vì muốn hiển hiện ra cái ngông cuồng đại trí của nhân vật mà mình hóa trang, Tần Bửu Bửu phải cố ý đi ngoe nguẩy lớn lối, như vậy cũng rất giống thất gia bát gia ở hội chùa đi tuần, làm cho ai ai cũng phải nhìn. Tiểu Bàn Đầu nhìn thấy cũng muốn cười nói :

- Bửu thiếu gia không cần đi quá cực nhọc như vậy cũng đã được người ta chú mục rồi.

Tần Bửu Bửu đi như vậy quả thật rất cực nhọc, nhưng hắn bất chấp, trách nói :

- Ngươi gọi ta là gì? Ta là Kim Đa Bửu, ngươi là Bạch Đầu Tất, ta gọi ngươi là Bạch huynh, ngươi phải gọi ta là Kim huynh, hiểu chưa? Gọi thử xem nào, gọi cho quen.

- Không cần!

Tiểu Bàn Đầu sợ bị người ta để ý, nói nhỏ :

- Bạch Đầu Tất là chữ gì vậy? Bạch huynh nghe không rõ ràng, coi chừng thành Bạch Gấu?

Tần Bửu Bửu nhăn răng cười, râu chữ bát cũng nhích theo, trông rất khôi hài, nói :

- Ai bảo ngươi toàn thân trắng, gọi Bạch Đầu Tất là thích hợp. Còn ta toàn thân màu vàng, cho nên gọi là Kim Đa Bửu, biểu thị nhà ta đầy dẫy hoàng kim. Còn gọi là Bạch huynh trên thế gian cũng nhiều, nhưng không nghe thấy ai biến thành Bạch Gấu, cãi cũng vô ích.

Tiểu Bàn Đầu quạt mạnh gió, hăm hở nói :

- Nếu như ta toàn thân đều đen, Kim huynh có định gọi ta là Hắc quạ chăng?

Tần Bửu Bửu phe phẩy cây quạt vàng, xem rất phong lưu, cười nói :

- Thôi đi, toàn bộ ngươi đoán trúng đó. Ậy! Nếu như ngươi không thích gọi là Bạch Đầu Tất, thì tự tìm cho mình cái tên khác vậy.

Tiểu Bàn Đầu như vất xuống hòn đá nặng, thở cái khì, thầm than :

"Bửu thiếu gia chỉ lo đùa quậy, không nghĩ đến cái tên Bạch Đầu Tất mà công bố ra, lập tức dẫn đến thiên hạ đoán mò, không thể lớn nổi".

- Ngươi đừng chửi thầm ta.

Bất ngờ Tần Bửu Bửu nói :

- Nói đùa với ngươi cho vui thôi, tên của ngươi gọi là Bạch A Thánh, thế nào?

- À!

Tiểu Bàn Đầu khẽ kêu lên một tiếng, nói :

- Thôi được, so bối Bạch Đầu Tất vẫn nghe hay hơn, hơn nữa hồi xưa Mạnh Tử cũng gọi là A Thánh.

- Đúng vậy.

Lúc bấy giờ hai người một cao, một thấp, một đẹp một xấu, mỗi người một vẻ oai phong đến chỗ Tần Bửu Bửu vừa gây sự, tửu lầu Phú Quí cát.
Phú Quí cát cũng không phải đại tửu lầu cao sang huy hoàng cho lắm, có điều bàn đều là bốn góc vuông, ghế giống như băng ngồi, ly không có mẻ, bình rượu không bị thủng. Nhưng mà đối với chợ về đêm thì Phú Quí cát là thuộc loại tửu lầu đứng số một.
Dĩ nhiên thu giá cũng là số một, khách nhàn chưa kiểm tra tiền thì đừng nên bước vào.
Tần Bửu Bửu và Tiểu Bàn Đầu vừa lên tửu lầu lập tức được thực khách nhìn chăm chú, ai nấy cũng cười thầm. Buồn cười nhất là Tần Bửu Bửu mặc bộ đồ tuyền tục ánh vàng.
Đôi mắt lộ của Tần Bửu Bửu đang liếc qua liếc lại trên gương mặt mỗi người, cuối cùng cũng tìm được cái vị trung niên béo phì và kẻ có âm thanh gồ ghề, ưa lo chuyện thiên hạ ấy. Hai người đang nắm chặt lấy ly không uống, tò mò nhìn soi mói.
Trung niên béo phì càng cười đến toàn thân bắp thịt béo phì run lên.
Tần Bửu Bửu nháy mắt ra dấu với Tiểu Bàn Đầu. Tiểu Bàn Đầu gật đầu hiểu ý, kéo nhau tiếp cận trung niên béo phì.
Chễnh chệ lớn lối ngạo mạng cầm quạt lông vũ vàng phe phẩy, Tần Bửu Bửu chả thèm nhìn đến trung niên béo phì một cái. Tiểu Bàn Đầu hỏi :
- Xin thưa nhị vị nhân huynh, tiểu sinh là Bạch A Thánh, còn vị này là bạn học Kim Đa Bửu, không biết bọn ta có điều chi không hợp với phong tục địa phương, dẫn đến nhân huynh cười như vậy?
- Ha ha ha!
Trung niên béo phì đứng dậy đáp lễ nói :
- Tiểu huynh ăn mặc lộng lẫy, tự nhiên hợp thời, có điều bạn của huynh thì ăn mặc dường như khác tục lạ đời. Đó chỉ là cảm quan của riêng ta, miễn

trách miễn trách! Ta là Trần Đắc Lộc, vị này là ân nhân của ta Quan Phi Phẩm, mời ngồi, mời ngồi!

Quan Phi Phẩm tiếng nói gồ ghề khiêm tốn đứng dậy mời tất cả ngồi xuống.

Tần Bửu Bửu lại một lần ngắm nhìn Quan Phi Phẩm, mới sực nhớ hắn có phần giống Ô Ca Nhi, hèn chi cứ thấy quen quen, cười thầm trong bụng.

Quan Phi Phẩm đối với hai vị khách vừa mới đến không chút ngó ngàng đến, nói với Trần Đắc Lộc rằng :

- Trần huynh có hảo ý, tại hạ ghi nhớ trong lòng, nhưng thật sự không có khả năng, thân huynh đừng trách.

Trần Đắc Lộc cũng lười, không màn đến hậu sinh tiểu bối, chỉ lo nói với Quan Phi Phẩm rằng :

- Quan huynh đừng nói như vậy, chuyện này không có sự trợ lực của huynh không được.

- Chuyện gì?

Tần Bửu Bửu - Kim Đa Bửu - hùng hổ cắt đứt lời nói, thái độ như ra lệnh cho thuộc hạ, không trả lời là không được vậy.

Quan phi phẩm và Trần Đắc Lộc nhăn mày, cảm thấy cái vị Kim Đa Bửu này bề ngoài đã làm cho người ta không ưa, nói chuyện lại như lão phú gia chọc cho người ghét.

Tần Bửu Bửu thấy bọn họ chau mày không trả lời, đứng dậy đập bàn nói :

- Bạch huynh, nếu như người ta không thích bọn mình, ở đây làm gì?

Tiểu Bàn Đầu - Bạch A Thánh cũng đứng dậy, thắc mắc nói :

- Kim huynh, bọn ta rất may mắn mới gặp hai người bạn này, tại sao ngươi không vui, như vậy làm sao tìm được bạn tốt? Người ta thường nói kết bạn quí ôn hòa, ngươi tại sao không hiểu vậy?

Tần Bửu Bửu nhìn Tiểu Bàn Đầu giận dữ nói :

- Bạch A Thánh, ngươi muốn theo bọn hắn hay theo ta?

Tiểu Bàn Đầu - Bạch A Thánh xuống nước nói :
- Bọn mình cùng chung đường đến đây, dĩ nhiên không thể để ngươi về một mình được. Cái gì theo hay không theo, tánh ngươi không thay đổi chút nào.
- Đừng nói nhiều nữa.
Tần Bửu Bửu vừa đi vừa nói :
- Nếu không đi thì mùi hôi thối của hai người ấy sẽ nhiễm đến thân hình thiếu gia.
Tiểu Bàn Đầu - Bạch A Thánh cười mỉa mai với bọn họ xong đuổi theo Tần Bửu Bửu.
Ra khỏi cửa, hai đứa tiểu quỷ núp vào chỗ tối bên cửa. Tiểu Bàn Đầu nói :
- Bửu thiếu gia, ra tay được chưa?
Tần Bửu Bửu lấy một cái túi tiền ra khoát khoát, xong cất vào cười nói :
- Đợi chút nữa coi hát được rồi!
Tiểu Bàn Đầu vừa phục vừa mừng nói :
- Bửu thiếu gia thật ghê gớm, cùng với đại hiệp đạo Phương Tự Nhu sống mấy ngày thì đã học được cái bản lĩnh của môn này.
Tần Bửu Bửu trợn mắt hầm hầm với hắn :
- Cái thứ công việc hạ lưu này, cho dù học đến trộm cắp như thần đi nữa, sau khi nhắm mắt cũng không mặt mũi thấy liệt tổ liệt tông. Nếu như không muốn cho bọn họ một bài học, ta cũng chẳng làm thế.
Tiểu Bàn Đầu không dám nói nữa.
Bổng nhiên Tần Bửu Bửu gọi hắn, hai người chui nhìn vào cái khe vách, thì ra Trần Đắc Lộc và Quan Phi Phẩm tranh nhau trả tiền, sau cùng Trần Đắc Lộc lại được thắng thế, vừa tính móc tiền ra trả nhưng tìm không thấy túi tiền, trên bàn dưới ghế kiếm cùng hết cũng chẳng thấy, cuối cùng chỉ còn biết chửi rủa Kim Đa Bửu và Bạch A Thánh gài bẫy lấy túi tiền của hắn.
Quan Phi Phẩm tinh mắt, lấy tay chỉ túi tiền cười nói :

- Trần huynh, đây là túi tiền của ngươi đánh rơi phải không?
Trần Đắc Lộc bị mất tiền đang hối tiếc, vội lượm lại nói :
- Đêm nay bị mất tiền lần thứ hai lại tìm được, đều do có Quan huynh bên cạnh.
Có thể nói Quan huynh thật là vị phúc tinh. Có ngươi giúp đỡ kế hoạch nhất định hoàn thành mỹ mãn!
Quan Phi Phẩm lại khiêm tốn vô cùng, hai người nói nói cười cười kéo dài cho đến khi đi.
Núp trong bóng tối, Tiểu Bàn Đầu xô Tần Bửu Bửu nói :
- Bửu thiếu gia, bọn mình mau đuổi theo!
- Không cần đâu!
Tần Bửu Bửu khoát tay ngăn chận Tiểu Bàn Đầu lại, nói :
- Mục đích của bọn ta đêm nay đến chợ về đêm chỉ muốn biết Trần Đông Thăng tìm ai giả danh Ô Ca Nhi. Nay đã biết rồi, bọn ta đi làm việc khác.
Tiểu Bàn Đầu đối với việc giang hồ trong xã không muốn hỏi tới, chỉ thích theo chủ nhân đi đó đây chọc ghẹo thiên hạ, đối với nhiệm vụ mới thì thích thú lắm.
- Bửu thiếu gia lại muốn khuấy phá ai?
Tần Bửu Bửu dậm chân, vô cùng hối tiếc nói :
- Lẽ ra kế hoạch đem túi tiền nhét vào người Quan Phi Phẩm, để khi hắn móc tiền trả thì xung đột với Trần Đắc Lộc. Như thế hắn không còn cách để mạo danh làm Ô Ca Nhi và ngày mai ta sẽ tìm Trần Đông Thăng đòi người cho hắn khó chịu. Nhưng mà, thứ nhất ta không biết chắc Quan Phi Phẩm có bị bắt tại trận hay không? Thứ hai là gã Quan Phi Phẩm đó ta không dám đắc tội với hắn, để khỏi sau này bị đánh đòn. Trò chơi đang vui bỗng dưng bỏ cuộc, ngươi thấy có đáng tiếc không?
Tiểu Bàn Đầu trong bụng cũng rất tiếc mãi, gật đầu an ủi tiểu chủ nhân, nói :

- Đừng hối tiếc, Bửu thiếu gia! Ngươi không phải còn chuẩn bị một trò chơi khác hay sao?

Con người ta chuyện không như ý thì mười hết tám, chín. Bửu Bửu cũng không tránh khỏi, bỗng nghiêm chỉnh nhìn thẳng Tiểu Bàn Đầu nghiêm túc nói :

- Đây là một trò đùa, đùa với sinh mạng, ngươi có dám đùa hay không?

Tiểu Bàn Đầu hoảng hốt, thấy Bửu Bửu tỏ vẻ nghiêm trang, tiếng nói hơi run :

- Bửu.. Bửu thiếu gia, không phải Tiểu Bàn Đầu sợ chết, mà nếu như thiếu gia có điều chi sơ xuất, thì ta ăn nói làm sao với mọi người đây?

Tần Bửu Bửu không bằng lòng nói :

- Nếu như ngươi sợ trách nhiệm thì mau về ngủ đi, làm như không hay biết gì hết.

Tay phẩy cây quạt lông vũ vàng, Tần Bửu Bửu chễnh chệ đi ra chợ. Tiểu Bàn Đầu chỉ còn nước cũng lấc cấc theo sau, rất lâu mới nói :

- Thiếu gia không nói, Tiểu Bàn Đầu không biết phải làm gì?

Tần Bửu Bửu nhìn Tiểu Bàn Đầu một cái, nghiêm nghị nói :

- Không được tùy tiện nhận lời, trò chơi này không cẩn thận thì toi mạng, ngươi không cần lo quan hệ chủ tớ, suy nghĩ cho kỹ đi.

Tiểu Bàn Đầu nghe Bửu Bửu hiểu lầm lời nói của hắn, nói nhỏ :

- Ta chết không có gì đáng tiếc, đáng lo ngại là sự an nguy của thiếu gia.

- Nói bậy!

Tần Bửu Bửu ngắt lời nạt :

- Ai không là quý tử của tâm can phụ mẫu. Ngươi nếu như coi rẻ sinh mạng của mình, coi chừng ta đạp ngươi rơi xuống Hoàng hà để tẩy rửa!

Tiểu Bàn Đầu cảm động đến đỏ mắt, vội nói tiếp một câu để che lấp :

- Hoàng hà nước đục, e rằng càng tẩy càng dơ.

Tần Bửu Bửu cười ra tiếng :

- Điều đó cũng chẳng sao, đến khi ấy ta đặt cho ngươi một cái tên kêu là Hồ Đồ.

Tiểu Bàn Đầu, ngươi xem cái tên này được không?

- Không được, không được!

Tiểu Bàn Đầu vội khoát hai tay kêu lớn :

- Ta rất bằng lòng với cái tên đã có. Bọn ta hãy nói về cái trò chơi mới đi.

- Ta cảm thấy Trần Đông Thăng không phải tầm thường như biểu hiện bên ngoài.

Cái phòng lớn của Vương Thuần Thuần ái thiếp hắn tất có vấn đề. Đại ca có nói Trần Đông Thăng rất có thể là Phó bang chủ thật sự của Đồ Long bang. Còn tên thần bí Bang chủ thì làm thế nào đệ gặp mặt hắn? Nếu như ta đoán không nhầm thì bọn họ nhất định lợi dụng ban đêm gặp mặt nhau ở tại phòng của Vương Thuần Thuần.

Tiểu Bàn Đầu phản ứng rất nhanh, nói :

- Bửu thiếu gia có định trở về nghe trộm bọn họ trò chuyện ư?

- Dĩ nhiên!

Tần Bửu Bửu rất hăng hái nói :

- Chỉ cần ta điều tra ra gã thần bí Bang chủ là ai, sau này đại ca và bọn họ sẽ không dám xem thường ta, tưởng ta chỉ biết diễn trò tác quái.

Tiểu Bàn Đầu nhìn Bửu Bửu gương mặt quả trứng đầy vẻ hồn nhiên lí lắc, lo lắng nói :

- Trần đà chủ tài nghệ không phải tầm thường, người đảm nhận Bang chủ lại càng cao hơn một bậc. Muốn tiếp cận nghe trộm bọn chúng nói chuyện mà không bị phát giác e rằng rất khó và rất nguy hiểm.

- Cái đó là tự nhiên thôi!

Tần Bửu Bửu suy nghĩ hồi lâu nói :

- Tiểu Bàn Đầu, chúng mình đừng cải trang, để y nguyên như vậy đi. Ngươi đem đồ thường ngày mặc của chúng mình đến luyện đan phòng đợi ta, để ta đi nghe trộm.

Một là ngươi đừng làm tiếng chân nặng nhẹ, hai là vạn nhất bị phát hiện, một người chuồn nhanh hơn. Ta sẽ đến luyện đan phòng tụ hợp cùng ngươi. Vì đêm nay luyện đan phòng không người canh gác, chúng ta dễ dàng lợi dụng hơn.

Tiểu Bàn Đầu biết mình võ công kém, đi chỉ dễ làm hỏng việc, gật đầu nói :

- Được, thiếu gia phải cẩn thận, ta ở luyện đan phòng đợi tin ngươi nhé!

- Không sao đâu, ngươi cũng nên cẩn thận, đừng để bị phát giác hành tung.

- Tiểu Bàn Đầu đến trốn mà trốn cũng không xong thì nên treo cổ vậy!

- Cẩn thận, đừng để sơ sót, chúng ta đi thôi!

Thế là hai tiểu quỷ một cao một thấp lướt nhanh về phía kinh thàng. Không bao lâu, Long Phụng hiên hiện ra đằng trước. Nhẹ bước, Tần Bửu Bửu nói :

- Muốn cho được cẩn thận, ta là Kim Đa Bửu Kim huynh, ngươi là Bạch A Thánh Bạch huynh, đừng quên nhé!

- Vâng, Kim huynh!

- Khá lắm, Bạch huynh!

Hai người nhìn nhau cười, băng nhanh vào trong hậu viện, ra dấu tay. Tiểu Bàn Đầu đi về hướng luyện đan phòng, Tần Bửu Bửu thì nhắm phòng của Vương Thuần Thuần đột nhập vào.

Tần Bửu Bửu chẳng mấy chốc tìm nấp vào chỗ tối nhìn vào trong nhà, nói trong bụng :

“Thấy tình hình ở trong thì có người nhưng lại ngủ mất rồi, làm sao đây?”

“Đúng rồi!”

Mân bộ râu chữ bát trên môi, trong bụng khoái chí lại nói :

“Trần Đông Thăng chắc chắn đi hóa trang cho Quan Phi Phẩm, ta thừa cơ

vào trong xem xem có thầm lắp đặt cơ quan gì không?"

Tần Bửu Bửu nhìn tả hữu xung quanh một hồi, đứng dậy chạy vào cửa phòng ngủ của Vương Thuần Thuần, xô nhẹ cửa, rõ ràng không có khóa, xẹt người vào, vén màn lên, nhìn thấy Vương Thuần Thuần ngủ say sưa, nhăn mày nói trong bụng :

"Lại bị điểm Thùy huyệt rồi, Trần Đông Thăng không biết thương tiếc nữ nhân, vạn nhất sáu giờ đồng hồ về không kịp giải huyệt có phải là hại toàn thân máu huyết của thị chảy ngược?"

Trong bụng quyết định trước khi đi sẽ giải huyệt giúp thị. Tần Bửu Bửu buông màn xuống, bắt đầu dò dẫm trong nhà, không bỏ lỡ một thứ đồ vật gì có thể khả nghi. Cái đầu của Bửu Bửu chợt nghĩ đến bàn trang sức. Cẩn thận đem bàn trang sức dời qua một bên, chân dẫm dưới đất mấy cái, nghe tiếng kêu bọng hơi, rõ ràng ở dưới có thêm động khác, khổ nỗi không biết làm sao mở ra được.

Đột nhiên...

Có tiếng chân rất nhẹ truyền đến, Tần Bửu Bửu vội vã đem bàn trang sức dời lại chỗ cũ, chuồn nhanh đến trốn dưới giường, miệng chửi thầm :

"Lão tiểu tử Trần Đông Thăng về trễ chút, thiếu gia nhất định tìm ra cái địa đạo thông ra đâu, ghét thật!"

Lại thở dài nói :

"Ngày hôm nay sớm tôi hai lần đã bị buộc phải trốn dưới giường của nữ nhân, ông trời trên cao có biết nhất định chửi rủa ta cái thằng bé này vô dụng, làm mất mặt ông nhà hết!"

Trong lúc hắn tự oán tự trách, tiếng chân càng lúc càng gần. Tần Bửu Bửu lúc này im lặng như tờ, nghe biết người đến không phải là Trần Đông Thăng. Vì tiếng chân rõ ràng là đến ba người lận, đồng thời rình rình mò mò dường như sợ người ta biết được. Tần Bửu Bửu bụng cười thầm :

“Cùng đi phải không? Bắt chước thủ đoạn của thiếu gia, đáng đòn, hãy xem sự lợi hại của thiếu gia”.

Đưa ra một tay, nhẹ nhẹ giải thùy huyệt cho Vương Thuần Thuần, xong vội vã lại ẩn người.

- Cót két.

Một tiếng kêu nhẹ, cửa mở, ba người lao nhanh vào phòng, đó là ba huynh đệ Hứa nhị, Hứa lão tam nói trước.

- Lão đại, xem trước coi tâm bà nương tử ngủ say chưa?

Hứa lão đại theo lời vén màn nhìn một cái rồi buông xuống nói :

- Ngủ như heo chết, nhưng một mỹ nhân sống động thơm tho, xem thấy ứa gan.

Hứa lão nhị xì một cái không cho là vậy :

- Đừng quên công việc Long Vương giao cho bọn mình làm. Lão đại, gã Trần Đông Thăng muốn hợp tác với Long Vương phủ của bọn mình mà thiếu thành thật, tối nay vẫn khư khư nói dối mình là Bang chủ.

Hứa lão nhị gật gật đầu, tức nghiến răng nói :

- Hắn tưởng Long Vương phủ của chúng mình là không biết gì? Long Vương có mật thư đến nói có người mật báo trong phòng ái thê của Trần Đông Thăng có mật đạo.

Long Vương muốn chúng mình điều tra cho rõ.

- Ai mật báo, ai tố cáo Trần Đông Thăng?

Hứa lão nhị nói :

- Có phải là người trong bang nào đó đã điểm tử huyệt Ô Ca Nhi chăng?

Hứa lão đại khoát tay, không chịu nói, nói nhỏ :

- Đừng nói cái chuyện bâng quơ, mau tìm cho ra mật đạo. Đêm nay thừa dịp Trần Đông Thăng bận đi tìm Ô Ca Nhi cho Tần tiểu quỷ, cho nên chúng mình mới có cơ hội tốt như thế này, nếu qua đêm nay, muốn lẽn vào đây khó

hơn lên trời, còn ở đó lôi thôi gì hả?
Lão nhị, lão tam dạ dạ vâng vâng, ba người làm lại động tác giống như Bửu Bửu khi nãy, cho thấy họ đối với cơ quan học cũng rất có sách lược, không bao lâu cũng động não đến bàn trang điểm.
Rủi thay..
Lúc ấy lại có tiếng chân truyền đến, ba huynh đệ họ Hứa đang tìm chỗ ẩn núp.
Nãy giờ Vương Thuần Thuần giả vờ ngủ, giờ kêu to cứu mạng. Hứa lão nhị đang muốn đấm cho thị một cái chết mất. Hứa lão đại đã đem lại ba miếng vải khăn, nạt rằng :
- Đừng lo đến mụ ấy, mau bịt mặt xông ra đi!
Người đến nghe tiếng kêu liền tung cửa sổ vào cũng vừa đúng lúc ngăn chận được ba huynh đệ họ Hứa bịt mặt định tung cửa sổ thoát thân, cười lạnh một tiếng nói :
- Các ngươi đêm khuya đến phòng ngủ của tiện nội, có tâm địa xấu gì hả?
Trần Đông Thăng hóa trang cho Quan Phi Phẩm thành Ô Ca Nhi trở về, gặp phải ba người bịt mặt ở trong phòng ái thiếp, trong bụng nổi sung thiên, chưa nói hết lời, đã tung ra hai mươi bảy chiêu thức như vũ bão. Ba huynh đệ họ Hứa không dám đương đầu, hồi kích vài chiêu. Hứa lão đại hô nhỏ :
- Chạy!
Ba người chung sức đẩy một chưởng khiến lão Trần Đông Thăng sựng lại, rồi lập tức nhảy ra song cửa mà chạy.
Trần Đông Thăng đứng chết trân tại chỗ, trên mặt hiện ra một nụ cười dữ tợn, nói nhỏ :
- Ba huynh đệ họ Hứa tưởng đâu qua mặt Trần mỗ được, thật quá ngây thơ vậy.
- Đông Thăng...

Vương Thuần Thuần kêu lên trong sự hoảng hốt. Trần Đông Thăng đến ôm thị vào lòng an ủi nói :

- Đừng sợ, Thuần Thuần! Chúng nó đến làm gì? Có hà hiếp ngươi không?

- Không có!

Vương Thuần Thuần co rồi trong lòng của trượng phu, nói nhỏ :

- Bọn họ trong phòng vừa đập vừa gõ, dường như là muốn tìm cái gì? Ta không dám lên tiếng, cho đến khi nghe có tiếng chân ngươi về ta mới dám kêu cầu cứu, ta vẫn trong trắng.

Trần Đông Thăng đối với ái thiếp vô cùng thương hại, nói nhỏ nhẹ :

- Ba thằng nhỏ ranh con ấy ta không tha cho ngươi đâu. Nhưng bây giờ ta chưa xuống tay với bọn họ được, Thuần Thuần, ngươi hãy thông cảm.

- Ừ! Mọi việc do chàng quyết định!

Vương Thuần Thuần đối với lang quân trăm việc đều tuân thuận. Trần Đông Thăng không giải thích dài giòng, đối với ái thiếp càng thương yêu tội nghiệp nói :

- Đêm nay ngươi bị kinh hãi, ngày mai ta dặn thuộc hạ chưng cánh gà với sâm để ngươi được an tâm. Kêu Lý Lý Ngân Tẩu đem cho ngươi một cái vòng vàng, có thích không?

- Thích lắm! Đông Thăng... ngươi thật tuyệt!

Vương Thuần Thuần tiếng nhỏng nhảnh dịu dàng làm Trần Đông Thăng mê mệt, cười kha kha.

Tần Bửu Bửu dưới giường không dám nhúc nhích, trong bụng vui mừng : "Thì ra nữ nhân cũng dễ bị gạt, sau này có gặp thứ nữ nhân khóc lóc trước mặt ta, thì mua một cái xuyến bằng vàng cho, nếu như không hiệu quả thì trở về đánh đòn Trần Đông Thăng".

Trần Đông Thăng phu thê hai người thì thầm tâm sự. Tần Bửu Bửu chỉ còn cách mắt nhìn mũi, mũi nhìn mắt nghĩ đến việc riêng của mình, nhưng cũng

không khỏi thầm than vận không may, không biết chừng nào mình mới có cơ hội rời nơi đây. Sự việc càng có nhiều ẩn khúc, cái ẩn số sắp được vén màn lên, khổ nỗi bây giờ phải trốn dưới gầm giường, than thở thật xui xẻo vô cùng.

* * * * *

Long vương phủ chẳng phải là vương phủ của vương gia đương triều, mà là một bang hội bí mật. Thám tử của Kim Long Xã khi xưa có dò biết được tin này, thậm chí còn biết Long Vương phủ bí mật đặt ở đâu. Kim Long Xã đã từng hy sinh sinh mạng của hai mươi vị huynh đệ, cuối cùng do một vị huynh đệ sắp trút hơi thở cuối cùng nói ra bên trong của bí mật ấy.. phía dưới thổ địa công miếu.

Có điều người huynh đệ ấy không kịp nói ra cái thổ địa công miếu nào, đừng nói đâu khác, riêng ở kinh thành này số thổ địa công miếu lớn có, nhỏ có, khoảng hai trăm gian.

Kim Long Xã không thể vì việc không liên quan đến bản bang và không có sự xung đột ghê gớm nào mà phải hy sinh thêm sinh mạng của huynh đệ, cho nên Long Vương phủ đó vẫn thần bí mạc trắc như thuở nào.

Phương Đức tự là cái miếu lớn nhất kinh thành, là thổ địa công miếu nhan đèn hưng thịnh nhất.

Đây là cái miếu do hoàng đế đích thân xây dựng, ban đêm như thuở nào không ai muốn ở lại, chỉ có quản miếu Vương Lão Phúc và cháu của y là Vương Đại Đầu ở lại trong miếu cùng với chư vị thần thánh qua đêm vắng lạnh, lúc bấy giờ...

Có tiếng xào xạt áp sát Phước Đức tự, Vương Lão Phúc vụt vụt mắt nói :

- Đêm tối như vậy còn ai đến thắp hương? Đầu Đà, ngươi ra xem nào?

Vương Đầu Đà cái đầu cũng không lớn lắm, mắt lại rất tinh, đi ra nhìn quanh trở về nói :

- Người của mình, thưa thúc thúc, Sa Tương số bảy về bẩm báo.
- Số bảy?
Vương Lão Phúc đếm đầu ngón tay giải thích :
- Hôm nay mới mùng bốn, số bảy về làm gì? Đầu Đà, ra hỏi rõ ràng, đừng để gian tế trà trộn vào.
- Vâng!
Vương Đầu Đà vâng lời, gương mặt phúc hậu mỉm cười, ra trước cửa, hô rằng :
- Cười để đón Sa Tương, xin hỏi là ai vậy?
Sa Tương số bảy chạy đến gần, xem kỹ té ra là Quan Phi Phẩm, hắn hầm hừ nói :
- Diêm vương lòng dạ, Quan Âm mặt mày! Chú cháu nhà họ Vương dung nhan sắc sảo.
Vương Đầu Đà cười khanh khách thân thiết nắm lấy cánh tay phải của Quan Phi Phẩm, kỳ thật là bắt lấy mạch huyệt của hắn, tiếp theo là lên tiếng răn đe nói :
- Số bảy, có nhớ sư muội cũng không nên nghĩ cách này, vạn nhất Long Vương tức giận, ngươi và Kinh Thủ số mười bảy có khi bị đập tan uyên ương, hai ngã chia lìa đó!
Sa Tương số bảy Quan Phi Phẩm bị bấm vào cánh tay phải cũng không vùng vẫy, là lạ hỏi :
- Đầu Đà sư huynh, sư muội bị đổi số mười bảy khi nào vậy? Lẽ ra là số mười một mà?
Vương Đầu Đà tự vỗ sau ót, tự trách rằng :
- Xem Đầu Đà ta trí nhớ kém quá! Số mười một và số mười bảy đều là người đẹp, cho nên không cẩn thận cứ gọi nhầm hai người ấy.
Sa Tương số bảy Quan Phi Phẩm chau mày, không vui nói :

- Đầu Đà huynh, ngươi đang thăm dò ta ư? Kinh Thủ số mười bảy Lưu lão đệ là nam nhi râu mày, làm sao cho là người đẹp?

Vương Đầu Đà cười ha hả... buông cánh tay phải của Quan Phi Phẩm ra, cung tay nói :

- Thất lễ, thất lễ! Tại vì ngươi lại về quá đột ngột, cho nên không thể không làm như vậy!

Sa Tương số mười bảy Quan Phi Phẩm cung tay đáp lễ :

- Ta sở dĩ về sớm ba ngày thực có việc trọng đại hồi báo, phiền nhờ Đầu Đà huynh bẩm báo Long Vương. Sa Tương số bảy đã đột nhập Đồ Long bang.

- Có thật là ngươi không, số bảy?

Vương Đầu Đà vui vẻ hỏi :

- Ngươi ở đây đợi chút, ta vào trong thỉnh thị Long Vương.

Trong khi đợi Đầu Đà vào trong, Quan Phi Phẩm trong đêm mát lạnh như vậy lại đưa tay áo lau mồ hôi trán.

Không bao lâu, Vương Đầu Đà lại trở ra nói với Quan Phi Phẩm :

- Long Vương có lệnh, Sa Tương số bảy vào chùa nghe lệnh.

- Vâng!

Sa Tương số bảy Quan Phi Phẩm nhận lệnh, cất bước vào chùa. Vương Lão Phúc đã có mặt bên trong nghinh đón, dần dần đi đến sau lưng một pho thần tượng Phước Đức, chánh thần của Phước Đức tự, nắm ông tiên thần vặn qua bên mặt hai vòng, lập tức xuất hiện địa đạo. Lão không nói năng gì, dẫn đầu đi trước. Địa đạo rộng có ba thước, hai bên vách có đèn chiếu sáng, đi xuống phía dưới, chia ra tám lối đi.

Vương Lão Phúc đứng nghiêm ở giữa đạo khẩu, xoay người về hướng Quan Phi Phẩm nói :

- Long Vương ở tại Thất Điện chủ, ngươi tự đến diện kiến đi!

Sa Tương số bảy rùng mình một cái nói :

- Ta rất sợ gặp Thất Điện chủ. Long Vương tại sao không ở tại Đại Điện chủ?

Vương Lão Phúc nhìn soi bói, nói mập mờ :

- Đại Điện chủ không có sự mê hoặc bằng Thất Điện chủ. Long Vương dĩ nhiên không muốn đến.

Sa Tương số bảy Quan Phi Phẩm không để ý, ngắm nhìn lối đi số bảy một cái, nghiêm nghị nói :

- Đại Điện chủ đoan trang hiền hậu, cái ấy Thất Điện chủ làm sao so sánh bằng.

Vương Lão Phúc nghe cứ gật đầu, nhưng lại không có cách gì khác hơn.

- Việc này bọn ta không cần phải can thiệp vào. Trong bụng dù nghĩ như vậy, miệng cũng không nên nói ra. Ngươi còn trẻ, ăn nói quá ngay thẳng làm Long Vương không vui, mới bị phái đi ra ngoài trinh sát địch tình, mỗi tháng chỉ được về một lần hội diện với tình nhân, có thấy khổ chưa? Thôi được, mau đi vô đi, không khéo lại làm Long Vương phật ý.

- Vâng, Phúc thúc.

Quan Phi Phẩm đi vào miệng hang số bảy. Không được mấy bước thì bị một người to cao đến tám thước chận lại, tiếng nói như chuông :

- Ngươi có phải là Sa Tương số bảy? Làm sao minh chứng?

Sa Tương số bảy Quan Phi Phẩm lấy ra một thẻ ngân bài, trên có khắc một con cá mập, nói một hơi :

- Số bảy sa ngư, cầu kiến Long Vương, xin Đồng Cự Nhân nhường đường.

Đại hán hiệu xưng Đồng Cự Nhân xem ngân bài chẳng sai, xoay người đi trước.

Quan Phi Phẩm đi theo không bao lâu lại xuất hiện ba đường chi đạo. Đồng Cự Nhân xoay người nói lạnh lùng :

- Tự ngươi hãy đi lấy, ta không đưa nữa.

Nói xong y phe phẩy đi mất.

Quan Phi Phẩm không do dự, vừa muốn đi thẳng vào chi đạo chính giữa, bỗng ở chi đạo bên trái xuất hiện một nữ nhân chừng hai mươi tuổi, vui vẻ nói :

- Quan sư huynh, Long Vương xá tội cho ngươi, cho ngươi về ư? Ta xin với Thất Điện chủ mấy lần, nhờ người nói hộ quả nhiên có kết quả?

Quan Phi Phẩm thấy nữ nhân ấy bèn giật mình, tiếp tục lắc đầu nói :

- Không, chuyện của Long Vương quyết định, cho dù có ai khuyên cũng vô dụng.

Hôm nay ta về bẩm báo một chuyện, xong lập tức đi ngay.

Nữ nhân trên mặt đang đầy vẻ vui mừng lập tức tan biến, dậm chân trách nói :

- Ngươi có thể xin Long Vương cho ngươi chút ít thời giờ để cùng chung vui với ta?

- Không được!

Quan Phi Phẩm không cần suy nghĩ cự tuyệt nói :

- Nếu ta không về kịp trước canh tư, sẽ dẫn đến việc kẻ thù hoài nghi.

- Nhiệm vụ, nhiệm vụ!

Nữ nhân trẻ dậm chân nói :

- Ngươi lời ngay nói thẳng đụng đến Long Vương, cho dù có vì Long Vương mà chết, Long Vương cũng chẳng tha thứ tội của ngươi. Hừ, ngươi là đồ ngu, ta không thèm lo cho ngươi nữa.

- Sư muội, sư muội!

Mặc cho Quan Phi Phẩm kêu réo, nữ nhân trẻ đã biến mất vào thông đạo bên trái.

Quan Phi Phẩm lại thở dài một cái, bước thẳng vào chi đạo chính giữa, vốn là thông đạo rất chật hẹp. Quẹo mấy lần, lập tức xuất hiện một ngôi nhà lớn

kim bích huy hoàng, có điều lạ là tuy dưới đất sâu, không khí vẫn không thấy ngột ngạt, càng không thấy có gì là khó chịu.

Nói đến Thất Điện chủ là chỉ người vợ thứ bảy của Long Vương. Cùng với Đại Tao Bà Vương Thuần Thuần sắc sảo như khác đàn cùng điệu, vô cùng xinh đẹp yêu kiều, thấy Quan Phi Phẩm chưa nói thì cười duyên. Long Vương ngồi trên ghế nệm cẩm thêu hình rồng bay, mặt dài vô cùng uy mãnh. Cái lỗ mũi hếch lên trời càng làm tăng thêm vẻ bá khí của hắn. Hừ một cái mới nói :

- Ngươi làm thế nào đột nhập Đồ Long bang?

Sa Tương số bảy Quan Phi Phẩm cúi người chào rồi mới nói :

- Đêm qua Trần Đông Thăng phái người thân cận là Trần Đắc Lộc đến chợ về đêm, tìm một người tướng mạo giống như Ô Ca Nhi, tên có tiếng là lang thang bất gia tử. Trần Đắc Lộc chọn được ta, muốn ta cãi trang thành Ô Ca Nhi để đánh đổi với Tần Bửu Bửu là nghĩa đệ của Vệ Tử Y.

- Ngươi nhận lời rồi ư?

- Vâng, thuộc hạ nhận thấy đó là cơ hội hiếm có, có thể mượn hóa thân Ô Ca Nhi tiếp cận Trần Đông Thăng, thậm chí...

- Đồ ăn hại!

Long Vương trợn mắt to như chuông đồng, ngắt lời nói :

- Ngươi dám làm ngược lệnh của ta, tự ý quyết định lấy. Trong mắt ngươi không có ta ư? Ngươi đến chợ về đêm làm gì? Chuyện chết sống của Vệ Tử Y điều tra ra chưa?

- ...

- Thôi được!

Thất Điện chủ duyên dáng, nháy Quan Phi Phẩm một cái rồi nói với Long Vương rằng :

- Số bảy làm như vậy cũng là lo cho Long Vương phủ. Cái gã Trần Đông

Thăng con người gian xảo, bọn ta không cho người nằm trong sào huyệt hắn, tránhsau này mọi việc đều bị hắn chiếm đoạt! Long Vương ôi, người nghĩ xem, thôi thà ủy nhiệm phái số bảy điều tra Bang chủ thật sự của Đồ Long bang là ai? Thiết tưởng ba huynh đệ họ Hứa là đồ ăn hại. Bọn ta đào tạo hắn học thuật cơ quan học, lại không tìm được cơ quan, suýt chút chạm trán với Trần Đông Thăng, có tức không?

- Ngươi chỉ biết nói chuyện giùm cho tiểu tử thối ấy!

Long Vương gia hừ một tiếng rồi nói tiếp :

- Số bảy, ngươi nghe đây, bổn vương cho một cơ hội để lấy công chuộc tội. Ngươi nhất định phải điều tra cho ra thân phận của Đồ Long bang Bang chủ thần bí ấy.

Còn Tần Bửu Bửu thân phận giá trị phi phàm, thuận tiện tóm cổ về đây. Chỉ cần ngươi làm xong hai việc này, ta sẽ điều ngươi về, đồng thời cho ngươi tác hợp với Kinh Thủ số mười một Tôn a đầu.

Sa Tương số bảy Quan Phi Phẩm vui mừng quá sức tưởng tượng, vội nói :

- Vâng, đa tạ Long Vương, thuộc hạ thề chết để hoàn thành nhiệm vụ.

Long Vương ngẩn đầu lên cười to khơ khơ, nói :

- Được được, ngươi đi đi!

- Vâng, thuộc hạ xin cáo lui!

Quan Phi Phẩm lùi vài bước đi ra.

- Khoan đã!

Thất Điện chủ kêu ngọt ngào duyên dáng nói :

- Một tháng không có về, ngươi không định đi thăm người yêu của ngươi ư?

- Đa tạ lòng tốt của Thất Điện chủ.

Quan Phi Phẩm cúi người nói tiếp :

- Thuộc hạ phải về trước canh tư mới không bị người ta hoài nghi?

Long Vương bực bội phủi tay phát nạt :

- Nếu như vậy còn không đi nhanh đi, cần bổn vương đưa đi hay không?
- Không dám, thuộc hạ cáo lui!
Quan Phi Phẩm vội xoay người ra đi.
Đi khỏi Phước Đức tự đã là canh ba, Quan Phi Phẩm tăng thêm tốc độ của bước chân.
Bổng nhiên...
Một tên vừa lùn vừa xấu, toàn thân vàng ánh chiếu chiu chận đường hắn lại hỏi :
- Ta nên gọi ngươi là Ô Ca Nhi hay là Quan Phi Phẩm, hoặc là...
- Kim Đa Bửu Kim huynh!
Quan Phi Phẩm vội cắt đứt lời nói :
- Bọn ta thật có duyên, lại tương ngộ nữa rồi! Còn quý hữu Bạch A Thánh Bạch huynh đâu rồi?
- Hắn đâu mất rồi, bạn của ta Bạch Đường cũng không thấy rồi, ngươi nói có lạ không?
Quan Phi Phẩm lúc bấy giờ mới ngắm nghía tỉ mỉ Kim Đa Bửu, nhìn thấy cặp mắt thòi lòi to, bộ râu chữ bát trông khôi hài, đột nhiên ôm chặt lấy người cười to lên.
Tiếng cười gồ ghề giống như hai miệng sành sứ va chạm lẫn nhau, vô cùng chát tai. Kim Đa Bửu tiếng nói thỏ rè nghe không giống ai nói :
- Tiếng khó nghe như vậy hèn chi làm cho ngươi to tiếng như vậy, mắc cở chết được.
Quan Phi Phẩm thấy thân hình của đối phương nhỏ lùn như vậy cười nói :
- Kim huynh thật là một chú lùn vừa hiếm thấy vừa dễ thương, lại hào hoa.
- Ngươi dám cười ta là chú lùn ư? Coi chừng bị đánh đấy!
Kim Đa Bửu nói đánh là đánh, biết bàn tay của mình không đánh nổi đối phương nên lấy cây quạt lông vũ xa xả xong dùng quạt ấy làm đoản đao

kiếm ngắn đâm thẳng vào bụng Quan Phi Phẩm.
- Cũng vừa đúng lúc để thử thử xem võ công của ngươi thế nào?
Quan Phi Phẩm cười khẽ một tiếng, đôi tay quơ gió hướng về trước. Kim Đa Bửu người nhỏ, tâm tính dùng quạt lông vũ và tay trái đối phó với thế tay của Quan Phi Phẩm, thỉnh thoảng dùng chân quéo một cái. Quan Phi Phẩm dường như cố nhường hắn, chỉ tránh né không dùng chân.
Hai người vừa đánh vừa di chuyển vào chỗ tối. Trong lúc đánh nhau Quan Phi Phẩm nói nhỏ :
- Tiểu Bửu bối, ngươi hoá trang cái bộ dạng như vậy để làm chi?
- Ngươi bây giờ mới nhận ra, còn ngươi sửa hình dạng lại cũng có thua gì ta đâu?
- Đừng đánh trống lãng nữa, ngươi bám theo ta làm gì?
- Lêu lêu mắc cở, ai bám theo ngươi. Mà phải nói là ngươi đệ cho ta bám theo.
- Không có nhiều thời gian, đừng nói tầm phào, mau nói.
- Dữ quá! Đêm nay ta định đột nhập vào phòng ngủ của Vương Thuần Thuần để điều tra mật đạo. Rủi thay gặp ngươi từ phòng Ô Ca Nhi đi ra, ta biết ngay ngươi là Quan Phi Phẩm. Muốn biết ngươi đi đâu cho nên ta mới bám theo từ xa, không bị ngươi phát hiện chứ?
Khinh công của ngươi rất khá, ngươi lại nhỏ, muốn phát giác cũng khó. Nhưng mà từ nay về sau không cho phép ngươi vào phòng của Vương Thuần Thuần, nguy hiểm lắm. Ngươi có biết rất nhiều người muốn cái mạng của ngươi không? Long Vương cũng muốn bắt ngươi về để làm việc cho hắn!
- Được thôi, không chừng Long Vương sẽ thưởng cho ta một mỹ nhân.
- Hây, lại bị ngươi đoán trúng, Long Vương nói như vậy đó.
- Ạ.. đáng ghét, xem chiêu ta đây!

Kim Đa Bửu - Tần Bửu Bửu nghe những lời nói làm hắn không thích, không biết đối phương là người quan hệ ra sao với hắn, đôi tay nắm chặc, đôi chân ra bộ đá loạn xạ, người ngoài trông thấy rất rối loạn nhưng trong mắt của Quan Phi Phẩm thì cảm thấy kỳ dị lạ thường, nói nhỏ :

- Ngươi học ở đâu cái miếng chưởng pháp cước pháp như vậy?

- Trong mắt của ngươi chỉ có mỹ nhân, đâu có quan tâm đến võ công của ta?

- Xí, mỹ nhân là của Quan Phi Phẩm, hơn nữa ta chưa quên lời ta nói với ngươi.

Ngươi không muốn nói thì thôi, bọn mình về mau.

- Thôi, để ta nói cho ngươi nghe. Ta học lóm từ Trần Đông Thăng đó.

- Như vậy nguy hiểm lắm, lần sau không nên như vậy. Ngươi muốn học võ ta dạy ngươi.

- Thế thì ngươi kể chuyện Quan Phi Phẩm cho ta nghe đi!

- Gần canh tư rồi, mau về đi. Để ban ngày có thời gian sẽ nói tiếp.

- Được, lần sau ngươi không được cười ta là chú lùn, thất lễ lắm!

- Chúng ta phải tìm cách gây gỗ nhau, như vậy mới không bị người ta để ý đến!

- Ậy! So sánh với nam nhân khác, thực tình ta có nhỏ hơn, không lùn đâu. Nên nhớ xem ngươi mười mấy tuổi?

- Nói cũng phải!

Kim Đa Bửu cười, cố ý lớn tiếng nói :

- Họ Quan này, đồng đảng của ngươi Trần Đắc Lộc đang co đầu rút cổ tìm ổ đó!

Nói cho ngươi biết, mau thả bạn của ta là Bạch A Thánh ra, không thì bọn ta Kim gia và Bạch gia không phải chỉ đùa chừng ấy, sẽ liên kết đối phó với bọn tiểu nhân thối của các ngươi!

“Thật là đứa trẻ lanh lợi!”

Quan Phi Phẩm thầm khen một câu, cũng cố nói lớn tiếng hơi lớn :
- Ta và Trần Đắc Lộc chỉ gặp nhau bất ngờ, đâu biết hắn và các ngươi có gút mắc gì?
- Tiểu gia không muốn nghe ngươi ngụy biện, trả người lại cho ta.
- Người của ngươi thật ngang ngược.
- Võ công mạnh thì có lý, họ Quan này, xem ta đánh đây!
Lúc này hai người không nói không rằng, hai thân người xoay chuyển như bay, cơ bản không còn phân biệt được ai là ai, chỉ có ở góc độ cao mới xem rõ đầu đuôi.
Tiếng chưởng công kêu réo, người lùn dùng chưởng pháp, cước pháp càng thấy rối loạn, người cao thì trên mặt lộ ra nụ cười tán thưởng, đôi bàn tay hóa quyền, chiêu thức đơn giản, có na ná hình ảnh của thái cực quyền. Có điều kỳ lạ là thế công của Kim Đa Bửu càng lúc càng yếu, rõ ra là địch không nổi mấy thức quyền pháp đơn giản của Quan Phi Phẩm.
Từ đơn giản biến thành phức tạp là môn công phu võ học chí thâm. Kim Đa Bửu tỏ ra chưa luyện đến ngần ấy công phu, chỉ có khinh công chắp vá thôi.
Bổng nhiên, hình ảnh hai người phân tán ra, Kim Đa Bửu thốt lên nói :
- Họ Quan nè, đêm nay ta đánh không lại ngươi, không có nghĩa là ta bỏ qua cho bọn ngươi. Chỉ biết nếu Bạch A Thánh một ngày không về, bọn ta Kim gia và Bạch gia thề chết quần thảo với bọn ngươi mãi.
Quan Phi Phẩm vẫy vẫy tay, không cách nào nói :
- Chuyện không có liên quan đến ta, tìm ta thêm vài lần cũng vô ích! Ngươi nên tin ở ta.
- Ngươi đừng nằm mơ chứ!
Kim Đa Bửu vuốt hai lằn râu chữ bát, giận đến run lên nói :
- Bất cứ ai chung đụng với Trần Đắc Lộc đều bị tình nghi, ta không bỏ qua cho một tên nào cả. Là hảo hán thì đừng co đầu rút cổ, phải ngoan ngoãn

khuyên Trần Đắc Lộc giao trả Bạch A Thánh ra, không thì bọn ta kiếp này không bao giờ hết oán hận, tạm biệt!
Kim Đa Bửu ngang tàng đã đi xa, Quan Phi Phẩm lẩm bẩm một mình :
- Không bao giờ hết oán hận mới tốt, ta cũng không muốn ta và ngươi hết oán hận.
Thở dài nhè nhẹ, rồi thân hình hắn cũng vụt biến mất trong bóng đêm.

Thần Đồng Diêm La

Hồi 14

Câu Chuyện Bí Mật

Tiểu Hồ Tu phổ ky của Long Phụng hiên hôm nay như thường lệ đúng giờ mở cửa chánh ra, đôi mắt lem nhem nhấp nháy nhìn ra phía ngoài.
cái miệng rộng lại mang bộ râu không bao giờ cạo sạch được, lúc ấy cũng trông giống con cóc mở miệng to ngáp, có thể nhét một quả trứng đà điểu.
Cứ theo thói quen từ khi khai trương đến nay, Long Phụng hiên buổi sáng chỉ bán trà.
Hôm nay là ngày gì nhỉ?
Bên ngoài chen lấn đặc người, không phải vương tôn quí tử ăn mặc lụa là mà là những thương gia bá tánh cần dậy sớm để đi làm công. Ban đầu hai, ba người một cụm đang bàn tán xôn xao không dứt, nghe có tiếng mở cửa, mọi người hướng sang mục tiêu, ngắm nghía vào trong quầy thu ngân của tiệm cơm. Trần chưởng quỷ dĩ nhiên chưa tới nhưng bọn họ vẫn không muốn nhìn sang hướng khác.

Tiểu Hồ Tu làm việc ở đây mấy năm nay, lần đầu tiên thấy hiện tượng này, nói thầm trong bụng :

"Phải chăng những người này đêm qua nhặt được vàng, đến đây muốn hưởng thụ chút ít?"

Cho dù hắn nghĩ như thế nào, vẫn không có một người nào vào cửa. Người người đều giương cổ dài ra nhìn vào trong, dường như đang đợi một vị danh nhân hoặc mỹ nữ nào xuất hiện.

Khách không vào cửa hàng, Tiểu Hồ Tu cũng lười chào mời, vẫn cứ làm công việc thường ngày như mấy năm nay nhưng trong lòng lại cứ thắc mắc :

"Thấy tình trạng này, rõ ràng bọn họ nhằm mục tiêu vào quầy tiền, muốn cướp giật ư? Thôi đi, ai không biết đây là nơi kinh doanh của Kim Long Xã mà dám đến phá phách? Những người này có khả năng muốn ăn cắp vặt? Hay là chưởng quỷ đêm qua giết người?"

Tiểu Hồ Tu càng nghĩ càng thấy cái việc này chắc có khả năng, trong lòng hơi lo sợ, chờ cho các đồng nghiệp đến đủ, lập tức đem ý nghĩ của mình nói cho bọn họ biết, bắt vài người làm gương.

Trong lúc mọi người đang phí sức đoán mò, thì chưởng quỷ Trần Đắc Vận vừa đến, từ từ tiến vào quầy tiền và ngồi xuống. Người ở ngoài lập tức bàn tán xôn xao, có nghe :

- Không giống mà!

- Giống na ná...

Những tiếng như vậy.

Trần chưởng quỉ rít một hơi thuốc, ngoắt Tiểu Hồ Tu, dùng cán ống điếu chỉ ra ngoài nói :

- Ngươi đi hỏi xem những người ấy có chuyện gì? Hôm nay la ó om sòm, thật lạ!

Tiểu Hồ Tu lãnh lương của người ta, không dám từ chối, đứng giữa đại môn,

nói lớn tiếng :

- Các vị đồng hương thân mến, xin im lặng, im lặng...

Cái miệng to thường thường có giọng lớn, mọi người quả nhiên im lặng.

Con mắt ti hí không mở to được, Tiểu Hồ Tu lấy hết sức gân cổ nói to :

- Các vị hương thân sáng sớm tụ tập trước cửa tiệm, có thể cho một người ra nói rõ lý do một chút. Có phải những người đi mua đồ cho Long Phụng hiên không trả tiền cho các người?

Mọi người lần lượt khoát tay nói không phải. Tiểu Hồ Tu nói như thế chỉ là khách sáo, đấy cũng là khoa trình Long Phụng hiên huấn luyện huynh đệ làm thương mại - hái ra tiền bằng cách ôn hòa.

Lão Ngô chủ tiệm tạp hóa cách chợ không xa, có hơi quen với Tiểu Hồ Tu liền đứng ra nói :

- Tiểu Hồ Tu, xin hỏi chưởng quỉ của các ngươi có phải là Trần Đắc Lộc không?

- Không phải!

Việc này Tiểu Hồ Tu trả lời rất nhanh, hắn cãi chính, nói :

- Chưởng quỉ mới chúng ta xưa nay vận mệnh rất tốt, cho nên gọi là Trần Đắc Vận.

Trần chưởng quỉ nghe lão Ngô chủ tiệm nói chuyện, vội vã đi ra trước cửa, hỏi :

- Khi nãy ngươi nói Trần Đắc Lộc thì sao nào?

- Xin hỏi hắn là...

- Hắn là bào đệ của ta.

- Ơ! Thì ra là vậy...

- Sự việc là như vầy, Trần chưởng quỉ! Hiện nay ngoài chợ trên bảng cáo thị và trên tường có dán rất nhiều tấm họa đồ, trên có vẻ một người mập mạp trung niên, rất giống ngươi. Lại còn có hình một vị thiếu niên thư sinh anh

tuấn, phía trên có viết :

"Trần Đắc Lộc, nếu không giao Bạch A Thánh ra, cẩn thận thiếu gia lấy cái mạng chó của ngươi. Kim Đa Bửu kính báo!"

Trần chưởng quỉ ngẩn người giây lát, mới vội vã hỏi :

- Bọn ngươi có ai thấy người dán cáo thị không?

- Ta!

Chủ tiệm Ngô lão cười khà khà nói :

- Cái người dán cáo thị là một chú lùn, toàn thân mặt đồ vàng ánh, có râu chữ bát.

Trần chưởng quỉ không biết kẻ ấy là ai, liền chạy vào nhà tìm biểu đệ Trần Đông Thăng thương lượng. Hắn quên mang chứng nhân là chủ tiệm họ Ngô cùng đi.

Trước mặt mọi người bọn họ còn có phân biệt thượng, hạ, sau mọi người thì không cần những thứ đó. Trần Đông Thăng nói :

- Các ngươi là anh họ hơi xa của ta, ta tự nhiên phải chiếu cố các ngươi. Nói với Đắc Lộc mấy ngày này đừng ra mặt, ta sẽ có cách giải quyết, bắt cái gã Kim Đa Bửu này cho ta.

Chưởng quỉ Trần Đắc Vận yên tâm thở cái phào, bỗng lại than nói :

- Đắc Lộc tại sao phải đối đầu với Kim Đa Bửu, bắt Bạch A Thánh làm gì chứ?

- Không, Đắc Lộc không có lý do làm như vậy.

Trần Đông Thăng khoan thai đi lại trong phòng khách, cầm lên tấm cáo thị gở xuống ngoài chợ, lại từ ngăn kéo lấy ra một tờ đơn thuốc kỳ quái, so sánh một hồi rồi nói một mình :

- Bút tích không giống, cách vẽ cũng có khác, nếu không ta lại cho đây là kiệt tác của tiểu quỷ. Năm trước tiểu quỷ dán cáo thị bậy bạ làm chấn động toàn thành và các giới giang hồ, không ngờ hôm nay lại xuất hiện một vị

Kim Đa Bửu cũng sử dụng ngón chiêu này, hắn cuối cùng là thần thánh nơi nào?

Trần Đắc Vận chỉ quan tâm đến an nguy của huynh đệ, tò mò nhìn cáo thị nói :

- Đông Thăng, Đắc Lộc không có bắt Bạch A Thánh đi, vậy Kim Đa Bửu có mục đích gì? Đắc Lộc có qua lại với bọn họ hồi nào? Có nên phái người đòi Đắc Lộc đến hỏi thử xem?

- Chuyện này có thể là sự hiểu lầm!

Trần Đông Thăng chau mày nói tiếp :

- Cũng có thể là một bang địch khác gây rối, cố ý mượn cớ chuyện này gây phiền phức cho bọn tạ Nếu như vậy, nguy hiểm không chỉ Đắc Lộc mà bọn ta và huynh đệ của Đồ Long bang đều là mục tiêu của bọn chúng. Mấy ngày nay nên đề phòng cẩn thận.

Trần chưởng quỉ đối với vị em họ rất tâm phục, nói :

- Đắc Lộc không sao là ta yên tâm.

Trần Đông Thăng rất vui vẻ nhìn Đắc Vận, nói :

- Ngươi dường như rất sợ tiểu quỷ đó?

Trần Đắc Vận nhớ đến Bửu Bửu, mặt dường như khổ qua, phun nước miếng đặng nói :

- Lời nói rõ ràng làm hại chết người từ cửa miệng hắn mà thốt ra, ngươi không hiểu, tưởng hắn nói chuyện giùm cho ta vậy.

Trần Đông Thăng vỗ về vai Trần Đắc Vận, cười nói :

- Đừng thèm để trong bụng, ta là chủ của ngươi, lời nói của hắn ta không cho là thật.

- Thế thì tốt! Ta đi đây!

Chưởng quỉ Trần Đắc Vận rời Tây Đình, chạy vội vã đến tiền đình, trong bụng thầm vái, hy vọng tiểu tổ tông bình thường không thích ngủ, hôm nay

lười biếng thêm một chút.

Đến khi vào tiền đình, nhìn vào quầy tiền, hắn thật tình muốn khóc được. Thông thường thì sổ sách và bàn tính trên quầy tiền để rất ngăn nắp, lúc này thì trên đó lại để bốn, năm dĩa thức ăn và nửa nồi cháo. Do quầy tiền quá cao, vì muốn thích hợp chiều cao của trẻ con, có một ghế băng cao bằng mây để vào trong thay thế cho ghế ngồi của chưởng quỉ. Tần Bửu Bửu tiểu thiếu gia tay trái bưng chén cháo nóng còn bốc hơi, thấy bộ tịch hình như đã ăn nãy giờ rồi.

- Xin chào!

Tần Bửu Bửu thấy Trần chưởng quỉ rất thân thiện vấn an nên nói lí lắc :

- Ngủ ngon chứ? Không sao đâu, nếu có khó khăn ta giúp cho, đi ngủ chút nữa đi.

Trần chưởng quỉ nhìn bọn phổ ky bặm trợn, Tần Bửu Bửu thấy vậy nói :

- Ngươi có phải trách bọn họ không nói với ta là ngươi đã dậy sớm rồi? Kỳ thực chúng nó đã nói rồi, cũng nói những chuyện vừa xảy ra. Ta tin chúng nó không nói láo, có điều ta không biết chừng nào ngươi mới về, cho nên ngồi bàn hộ ngươi. Nếu ngươi có giận thì tìm ta, đừng chửi chúng nó.

- Không dám, ta thật không dám!

Trần chưởng quỉ miệng thì tỏ ra cung kính, trong bụng thì vô cùng tức giận chửi rủa :

"Ngươi là đồ tiểu quỷ trời đánh chễnh chệ ngồi trên ghế quí của ta, đáng để cho ta chửi, tại sao trời không hại ngươi chết toi cho rồi!"

Tần Bửu Bửu để chén xuống, nhảy xuống ghế, hừ một tiếng nói :

- Trả ghế quí cho ngươi đó, đừng có chửi thầm ta ở trong bụng.

Trần chưởng quỉ giật mình, muốn biện giải thì Tần Bửu Bửu đã chạy đến trước cửa.

Tiểu Hồ Tu vội đuổi theo, kêu nói :

- Tiểu thiếu gia, còn nửa chén ăn chưa hết đó.

Tần Bửu Bửu xoay đầu nhìn, cười nhăn mặt nói to :

- Trần chưởng quỉ không thích ta ngồi ghế quí của hắn, để ta đi ra ngoài ăn cũng được thôi!

Nói xong đi một nước, để lại phía sau bao nhiêu lời thì thầm chửi rủa Trần chưởng quỉ.

Trần chưởng quỉ là cấp trên của chúng, không cần phải chửi thầm, kéo hơi từ cuống họng ra mà nói :

- Bọn ngươi đần độn không biết giữ hắn lại? Tiểu thiếu gia ở ngoài có bị trầy một miếng da, Tổng đàn sẽ cho người đến lột da các ngươi. Tiểu Hồ Tu, còn không mau mau đuổi theo. Trần Đại Thành, mau căn dặn các tiệm buôn huynh đệ âm thầm bảo vệ tiểu thiếu gia, dứt khoát không để cho hắn có chuyện gì ngoài ý muốn, hắn là bửu bối của thủ lãnh. Ô Ca Nhi và Tiểu Bàn Đầu hai con thỏ con chết ở đâu rồi, khi cần đến là không thấy đâu?

Một loạt mệnh lệnh lung tung đủ điều, làm cho huynh đệ phổ ky Long Phụng hiên chạy đôn chạy đáo, chỉ vì một đứa trẻ nhỏ khiến các vị khách ngồi bên trong lấy làm thú vị.

Tần Bửu Bửu đâu có ngờ rằng mình chạy đi cho mát mẻ lại đem đến cho bao nhiêu người phải phiền phức như vậy. Buổi sáng không khí trong lành, Tần Bửu Bửu hít một hơi mạnh. Hắn cảm thấy hôm nay tinh thần rất tốt, nên đi ra dạo chơi, trước tiên đến chỗ dán cáo thị xem bích chương làm náo động cả phố thị. Thấy người qua đường không ngớt dừng lại chỉ chỏ, trong lòng rất đắc ý.

“Mặc cho Trần Đông Thăng tinh như quỷ cũng phải uống nước rửa chân của tạ Ai mà ngờ được ta lại là người thuận tay trái. Gia gia có nói phải học thêm một bí kỹ, có thể trong lúc nguy hiểm cùng cực cứu được sinh mạng cho mình, cho nên từ nhỏ tay trái tay mặt mỗi tay đều học một kỹ năng. Thiên hạ

biết chuyện này chỉ có đại hòa thượng thúc thúc, đại ca và tạ Ai có biết đại ca cũng có cái biệt tật giống như ta, biết được việc này chỉ có hai người, ta và đại cạ Bọn ta rất có duyên...

- Tiểu thiếu gia... tiểu thiếu gia...

đang suy diễn mơ màng như một giấc mộng đẹp, bỗng sực tỉnh làm cho người ta nổi nóng. Thấy Tiểu Hồ Tu, Tần Bửu Bửu giận nhìn trợn trừng hắn.

Tiểu Hồ Tu thấy tiểu tổ tông không vui, nói nhỏ nhẹ :

- Tiểu thiếu gia, Trần chưởng quỉ căn dặn tiểu nhân đến đây bảo vệ người.

Tần Bửu Bửu thấy Tiểu Hồ Tu cũng dễ chịu, nên vui trở lại, nói :

- Phân xã cần ngươi, ta biết lo cho ta, ngươi về đi.

Tiểu Hồ Tu không có gan làm ngược lại mệnh lệnh của thượng cấp, vội nói :

- Trong xã người đủ dùng, tiểu thiếu gia muốn đi chơi đâu, tiểu nhân đi theo cùng người.

- Ngoại ô, Mật Lâm hải phường, ngươi có thích không?

- Biết, đó là nơi có tiệm mứt táo nổi tiếng. Tiểu thiếu gia muốn ăn tiểu nhân đi mua cho.

- Thế mất công lắm, chúng mình cùng đi!

Tần Bửu Bửu kéo cái tay thô kệt của Tiểu Hồ Tu biểu thị quyết tâm, lại giống như người lớn dẫn trẻ con đi dạo phố vậy. Tiểu Hồ Tu chỉ còn cách miễn cưỡng dẫn đường.

Đi đi và đi mãi rồi từ Mật Lâm hải phường về thành. Tần Bửu Bửu trên đường tươi cười nhảy nhót, tay trái bồng một gói mứt táo, tay mặt thì không ngớt từ gói mứt táo đưa lên miệng, trông vui vẻ như chim sẻ.

Tiểu Hồ Tu hai tay ôm bảy hộp mứt táo đi theo sau có hơi thấm mệt, nói :

- Tiểu thiếu gia, mua nhiều mứt táo như vầy ăn không sợ bể cái bụng ư?

Tần Bửu Bửu xoay đầu cười, day bàn tay đếm :

- Một hộp cho đà chủ đại phu nhân, một hộp cho tiểu phu nhân, một hộp cho

Trần chưởng quỉ hẹp hòi, ba hộp cho huynh đệ chia ăn, một hộp cho Ô Ca Nhi và Tiểu Bàn Đầu ăn thử, vừa đúng bảy hộp to, xem như cảm ơn lòng tốt của các ngươi.

Tiểu Hồ Tu hết sức ngạc nhiên, Bửu Bửu nhỏ như vậy mà lo mọi mặt chu toàn, hỏi :

- Tiểu thiếu gia thế là không có hộp nào ư?

Tần Bửu Bửu bỗng cười to, lí lắc nói :

- Ô Ca Nhi không biết ăn vặt, nói đến hắn nghe cho tốt chứ kỳ thật cho hắn và Tiểu Bàn Đầu cái hộp ấy thì đến phút chót hơn nửa hộp cũng lọt vào trong bụng ta, yên tâm đi.

Tiểu Hồ Tu cười nói trong bụng :

"Còn nhỏ thì nghĩ vớ vẩn, tưởng ai cũng không rời khỏi việc ăn vặt như hắn".

Tuy nghĩ vậy, nhưng vẫn rất cảm ơn Bửu Bửu quan tâm đến huynh đệ.

Về đến Long Phụng hiên, Trần chưởng quỉ đang lo lắng căng thẳng, bỗng yên tâm nhẹ nhỏm. Bửu Bửu lại nói :

- Đem đồ giao cho người khác chia, bọn mình lại đi dạo chơi nữa.

Trong khi ấy, mặc cho Trần chưởng quỉ muốn khóc, có miệng mà nói không được, đối với gương mặt méo xẹo của phổ ky cố ý không nhìn thấy, kêu chào một tiếng rồi chuồn nhanh đi. Tiểu Hồ Tu vội nhét đồ cho người khác, căn dặn mấy câu, vội vã đuổi theo.

Tần Bửu Bửu đứng chỗ bảng cáo thị, đợi Tiểu Hồ Tu đuổi theo, cười nói :

- Lại đùa với Trần chưởng quỉ một vố nữa, thật vui.

Nói xong cười khanh khách. Tiểu Hồ Tu nói trong bụng :

"Tội nghiệp cho Trần chưởng quỉ và các huynh đệ đó. Táo ăn trong miệng vừa ngọt vừa đắng".

Cúi đầu xuống, thấy Bửu Bửu nhìn trân trân, hắn giật mình, vừa muốn hỏi rõ

thì Bửu Bửu nói :

- Ngươi chửi thầm ta đó ư?

Hừ, hừ, hừ hồi lâu Tần Bửu Bửu mới nói :

- Đừng chối, mỗi lần có ai chửi lén ta, mí mắt của ta nhảy bốn cái.

Tiểu Hồ Tu cảm thấy kỳ lạ, biết là đứa trẻ này nhiều mánh khóe, hỏi :

- Tại sao không nháy ba cái hoặc năm cái, mà lại nháy bốn cái?

- Ngươi không nghe rằng phàm sự bất quá tam? Tam xong thì đến tứ, mà tứ với tử cùng vần, có nghĩa không lành. Nháy bốn cái là chứng tỏ có người bất mãn với ta, nhất định chửi thầm tạ Nháy năm cái thì quá nghiêm trọng rồi, há chẳng phải có người muốn hại ta?

- Nháy bốn (tứ) cái ám chỉ có người chửi lén. Nháy năm cái chứng tỏ có người hại ngươi, có thật vậy không?

Tiểu Hồ Tu cảm thấy huyền diệu.

- Dĩ nhiên, cái bản lãnh này là do phụ thân ta truyền lại.

Vạn Tà Thánh Y Tần Anh khi còn tại thế được người giang hồ công nhận là đại quái vật. Những việc hi hữu kỳ quái xảy ra cho bản thân hắn đều là việc đương nhiên. Con của hắn tiểu quái đồng Tần Bửu Bửu tuy không kinh thiên động địa như gia gia, nhưng người ta thường nói về di truyền: "Tốt thì không truyền, xấu thì không dứt". Mi mắt giật mà biết được tâm tư của người ta là chuyện lạ, do bản thân Tần Anh truyền cho, trở thành lý do rất được người ta kính phục.

Tiểu Hồ Tu ngơ ngẩn gật đầu. Tần Bửu Bửu thấy vậy cười thầm, kỳ thực, toàn do hắn bịa đặt. Sinh ra không bao lâu thì được bồng đến nơi trang nghiêm Thiếu Lâm, giao cho đại hòa thượng thúc thúc nuôi dưỡng. Trong vòng tay mọi người đùm bọc thương yêu, dĩ nhiên không có cách nhìn chán đời kỳ cục so với Tần Anh lúc còn nhỏ rất thê thảm. Những điều này không xảy ra trên bản thân hắn. Sau khi cùng Vệ Tử Y kết nghĩa huynh đệ, yêu

thương và quản dạy nghiêm khắc song song cùng một lúc, tất cả những thói hư tật xấu cơ bản đều bị Vệ Tử Y loại trừ. Chỉ có tánh trời cho lí lắc thích quậy phá thì khó sửa đổi được. Nửa ngày chung sống với nhau, Tần Bửu Bửu và Tiểu Hồ Tu đã rất quen thuộc, đi rong chơi khắp nơi, vui cười trò chuyện, gặp món ăn mới lạ chưa từng ăn Tần Bửu Bửu đều mua thưởng thức. Ham ăn thì ham ăn, nhưng không ăn cho đàng hoàng một bữa cơm trưa. Không có sự quản chế của Vệ Tử Y, dĩ nhiên không quên cảnh cáo Tiểu Hồ Tu khi về không nên nói cho ai biết, giống như hồi còn ở dưới chân Thiếu Thất sơn, cảnh cáo hộ nông dân cho ăn mặn không nên nói cho Ngộ Tâm đại sư biết vậy. dĩ nhiên Tần Bửu Bửu cũng không quên mời Tiểu Hồ Tu cùng ăn no nê, dùng rượu ngon thức ăn hảo hạng nhét vào miệng hắn. Tiểu Hồ Tu vui sướng đến giả dại.

Mỗi khi thấy người khác ăn cơm ngon lành, Bửu Bửu có cảm tưởng như vầy :

- Thật có ăn ngon như thế chăng? Hay là tay đầu bếp thủ thuật đặc biệt giỏi?

Tiểu Hồ Tu uống một hớp rượu để nuốt đồ ăn trong miệng xuống, xong cười nói :

- Thật tuyệt, tiểu thiếu gia không ăn chút đi?

Tần Bửu Bửu đối với những món ăn khẩu vị nặng không thích thú, nói :

- Ta không thích ăn những món này, dường như từ lâu không đói bụng vậy.

- Thiếu gia chắc ăn vặt nhiều quá, dẫn đến không biết thèm ăn nữa.

- Ta biết, nhưng mà không ăn rất khó chịu.

Tiểu Hồ Tu nhớ lại vừa rồi Tần Bửu Bửu thấy đồ ăn vặt mới lạ thì mắt sáng rỡ, không thể không thừa nhận tiểu thiếu gia này không rời bỏ được tật ăn vặt.

- Tiểu Hồ Tu!

Bửu Bửu dùng ánh mắt nghiên cứu nhìn hắn, cười khúc khích nói :

- Ta phát giác một chuyện rất là thú vị, nhìn sự biểu hiện trên mặt ngươi ta biết được ngươi muốn gì. Thật là gã thật thà, ngày thường có lẽ bị thua thiệt không ít chứ?

Tiểu Hồ Tu cảm thấy hơi lạ, sờ sau ót, ngại ngùng nói :

- Nói cũng đúng. Vào xã đã bốn năm, thấy người ta thăng tiến mãi, bản thân mình lại nằm ì tại chỗ, nghĩ cũng thật là vô dụng.

- Ta lại không nghĩ như thế!

Tần Bửu Bửu ngưng một chút, ngắm nghía hắn, nói :

- Mấy năm nay, Kim Long Xã thanh bình, huynh đệ lương thực nhiều rồi, tinh thần không giống như trước. Gần đây có thể trong xã có xảy ra biến cố, ngươi nên thừa cơ tỏ rõ thái độ.

- Trong xã có biến cố gì?

Tiểu Hồ Tu hoảng hốt.

- Nếu như tất cả đều nghĩ như ngươi, có chỗ dựa không lo, không biết cái đạo lý "Sanh vu ưu hoạn, tử vu an lạc" (sống không lo âu, chết chẳng an nhàn), nếu chẳng may có kẻ thù chủ tâm đánh Kim Long Xã ta sẽ thực không sao tưởng tượng nổi cái quan niệm của các ngươi làm thế nào đứng ra đối địch?

Tần Bửu Bửu tuổi nhỏ, cũng cho hắn có thể là phân nửa người giang hồ, những thứ nào là công địch trên công tâm, sĩ khí đệ nhất đẳng... Thông minh nhưng lại thích đùa giỡn như hắn sẽ không biết đến điều này, toàn là những lời mà lúc Vệ Tử Y nói chuyện đời xưa nói cho hắn biết, bây giờ lấy ra giáo dục Tiểu Hồ Tụ Thế mới biết hắn thông minh không thua người lớn, cứ làm cho người ta phục tự đáy lòng.

- Tiểu thiếu gia có phải nghe ngóng được điều gì bất lợi đối với Kim Long Xã hay không?

- Đà chủ của các ngươi không có nói cho các ngươi biết chuyện Đồ Long

bang sao?

- Thiếu gia nhằm chỉ Đồ Long bang đã có một thời gây loạn? Việc ấy không cần phải lo, cái bang hội sấm sét to, hạt mưa nhỏ, không làm nên thời vụ gì cả.

Tần Bửu Bửu rút lại nụ cười, nghiêm túc nhìn Tiểu Hồ Tu, nói từ tiếng một :

- Có phải huynh đệ trong Phân xã Bắc Kinh đều nghĩ như ngươi cả chăng?

- Không không!

Tiểu Hồ Tu bị nhìn đến tâm can, vội nói bừa :

- Đó chỉ là cách nghĩ của riêng tạ Trần đà chủ cứ căn dặn bọn ta nên cảnh giác, còn nói thủ lãnh hiện nay sống chết chưa biết ra sao nên huynh đệ đều căng thẳng, cảnh bị nghiêm hơn trước. Có điều Đồ Long bang tung tin muốn chiếm lấy Phân xã Bắc Kinh nhưng vẫn chưa thấy động tĩnh, cho nên ta mới phẫn chí, nghĩ như vậy.

- Kẻ địch đang thử thanh sức nhẫn nại của các ngươi, không nên mới có mấy ngày thì đã im lặng.

- Vâng, vâng!

Tần Bửu Bửu thầm than thở một tiếng, không nói chuyện với hắn nữa, cúi đầu suy nghĩ :

"Tiểu Hồ Tu cá tánh ôn tồn, không kích động hắn, suốt đời hắn chẳng làm nên anh hùng. Ta nên giúp hắn, để hắn khỏi phải bị người ta mãi xem thường."

Linh cơ phát động, nhớ tới chuyện tối hôm trước, bất giác vỗ hai bàn tay nhỏ kêu lên :

- Cứ làm như thế!

Lắc lư cái đầu như vừa nghĩ ra tình tiết của vấn đề hắn kêu to làm Tiểu Hồ Tu thể thảm, đang uống rượu không đâu đâu lại bị Tần Bửu Bửu làm cho sặc mãi ho.

- Sao vậy, Tiểu Hồ Tu?
- Không sao, chỉ uống rượu bị sặc thôi!
- Uống vội vã làm gì? Yên tâm, ta không giành rượu của ngươi uống đâu.
- Vâng, lần sau nhất định cẩn thận. Thiếu gia vừa nói cái gì mà "... cứ làm như thế"?
- Cũng không có gì, đợi ngươi ăn no rồi cùng đi với ta đến Phước Đức tự dạo chơi.
- Ta ăn no rồi, tiểu thiếu gia, có thể lên đường rồi!
- Ắn nhanh ghê, số một, số một!
Tần Bửu Bửu đối với những người ăn uống như lang như hổ rất kinh ngạc, cảm thấy răng của họ rất tốt nhưng cũng lo cho tì vị của bọn họ, cực nhọc giống như lừa xay gạo. Trả tiền xong, ra khỏi cửa hàng, Tần Bửu Bửu đi chầm chậm, trong lòng đắn đo :
"Bây giờ đang là giờ ăn cơm, người trong chùa nhất định không nhiều. Thôi thì đi từ từ đợi người đông mới ra tay được."
Tiểu Hồ Tu đi theo sau có thể nói là kinh tâm động phách vì Tần Bửu Bửu vừa đi vừa nghĩ sự việc vốn không nhìn đường, người đi đường tuần tự nhường đường. Tiểu Hồ Tu ở phía sau cúi đầu đáp lễ, thấy chướng ngại vật liền kịp thời nhắc nhở Bửu Bửu cẩn thận, trong lòng cứ kêu chết cha!
Tần Bửu Bửu phía sau cái đầu đâu có mắt, không biết Tiểu Hồ Tu chửi thầm, tự nói trong lòng :
"Ô Ca Nhi đêm trước hứa với ta hôm qua tìm thời gian nói chuyện Quan Phi Phẩm cho ta nghe. Kết quả tối ngày ở trong luyện đan phòng với ta, lại cứ trầm tư không nói. Ta nhìn thấy phát tức giận. Hừ, ta sẽ tự đi tìm hiểu, để cho ngươi trông đợi".
Nhớ đến người khác vì mình mất tích mà quýnh phát nhảy dựng lên, Tần Bửu Bửu không khỏi bụm miệng cười. Nào ngờ ngẩn đầu lên thì thấy Ô Ca

Nhi đứng trước mặt, cung kính nói :

- Bửu thiếu gia, luyện đan có chút vấn đề, xin ngươi lập tức về xem thử.

- Ngươi tại sao biết ta ở đây?

- Bửu thiếu gia đi lần thứ hai ra cửa, ta cứ bám theo sau.

Tần Bửu Bửu kêu khổ trong bụng, chuyện ăn vặt lung tung làm sao không lọt vào mắt của Ô Ca Nhi.

- Bửu thiếu gia, phòng luyện đan không thể thiếu ngươi. Mau mau đi về thôi!

- Không về!

Tần Bửu Bửu biết về nhất định không có chuyện lành, khó dễ nói :

- Ngươi bám theo sau ta mà sao mãi không kêu ta, trong bụng ngươi còn có ta không?

- Ta thấy thiếu gia vui đùa rất vui vẻ nên không dám khuấy nhiễu. Đến khi thấy thiếu gia hướng về Phước Đức tự mà đi mới lên tiếng chận lại.

- Ta đi Phước Đức tự cầu xin bình an cho ngươi không được ư?

Ô Ca Nhi trong mắt tỏ vẻ trách móc phẫn nộ nhưng trong miệng lại nói :

- Phước Đức tự vài hôm nữa hãy đi. Thiếu gia nên lo luyện xong đan hoàn mới được.

Tần Bửu Bửu biết trong ánh mắt Ô Ca Nhi đã tức giận lắm rồi, chỉ biết nói :

- Về thì về!

Chạy đến Ô Ca Nhi, hắn nói nhỏ một câu :

- Ngươi có tài làm người ta cụt hứng!

Nói xong đi một nước. Ô Ca Nhi và Tiểu Hồ Tu bám chặt theo sau, sợ hắn chuồn mất.

Về đến luyện đan phòng, Ô Ca Nhi khóa chặt cửa lại, lắng nghe không có người xâm nhập liền nắm lấy Bửu Bửu, bất chợt đánh mạnh vào mông Bửu Bửu ba cái, lửa giận trong mắt mới bớt đi một nửa.

Tần Bửu Bửu "ậy" một tiếng rồi khóc òa lên, vừa khóc vừa nói :

- Người lớn ăn hiếp con nít, không biết mắc cỡ. Đại ca xấu với Bửu Bửu nhất.

Thì ra Ô Ca Nhi giờ đây là do Vệ Tử Y cải trang nên. Còn tại sao lại cải trang thành Sa Ngư số bảy Quan Phi Phẩm của Long Vương phủ thì chuyện ấy hồi sau phân giải.

Tần Bửu Bửu từ nhỏ vốn sanh ốm tong teo, đáng thương hại, lại thêm liếng khí tinh linh tập trung nơi hắn. Tần Anh thương hắn có bệnh trong người, đối với mọi yêu cầu của hắn đều đáp ứng, không nói nặng một lời, đừng nói chi đến đánh một roi. Thiếu Lâm quần tăng tử tế với hắn vì sợ hắn quậy phá, huống chi lại có chưởng môn phương trượng che chở, người người đối với hắn như đối với tổ tông. Bây giờ lại bị ba miếng đòn nặng như vậy, có thể nói là phá lệ lần đầu tiên.

Từ khi kết nghĩa với Vệ Tử Y, gần một năm nay Tần Bửu Bửu nghe Vệ Tử Y nói đánh đòn hắn sáu bảy lần, nhưng cuối cùng cũng không nỡ xuống tay, trách mắng vài câu qua loa. Không ngờ lần này lại đánh thiệt. Tần Bửu Bửu khóc xém chút khàn tiếng mất.

Vệ Tử Y lần này hạ quyết tâm, không vì tiếng khóc của Bửu Bửu mà xiêu lòng.

Ngược lại còn nạt to :

- Không được khóc! Phải suy nghĩ cho ra tại sao đại ca đánh ngươi?

Tần Bửu Bửu bị nạt hết hồn, xong lại cất tiếng khóc to lên nói :

- Ngươi là đại ca, giáo dục đệ đệ ai dám nói là không phải, có cái gì mà suy nghĩ?

Vệ Tử Y không nói một lời. Tần Bửu Bửu khóc mệt rồi, thấy Vệ Tử Y không an ủi hắn, cái cảm nghĩ bị lãnh đạm làm hắn đau lòng, để nước mắt đầy mặt nằm úp xuống dưới đất ngủ.

Rất lâu, bỗng nghe một tiếng thở dài, Vệ Tử Y cẩn thận bồng Bửu Bửu vào lòng, vuốt lên má lên mặt, nói nhỏ :

- Ông trời tại sao để ta gặp ngươi, ngươi là đồ yêu tinh! Tại sao ta bất lực, không thoát ra, cứ lao vào thương yêu hắn. Từ nhỏ không ai yêu thương ta, giờ lại phải đi yêu thương một người. Trời cao lại cho ta cái vận mạng như thế, từ nào giờ chưa nghĩ đến thương người được hạnh phúc như vầy, luôn luôn muốn hắn hưởng được sự hạnh phúc từng ly từng tí. Thế mà ngươi khăng khăng quậy phá, đi vào hang cọp. Phương Đức tự bề ngoài là căn miếu thổ địa, dưới đất lại khác nào long đàm hổ huyệt. Tâm tư của ngươi ta hiểu được. giận ngươi không tiếc sinh mạng của mình, đánh đòn ba roi, thật khổ vô cùng.

Tần Bửu Bửu đang nằm trong lòng Vệ Tử Y ngủ yên, góc miệng bỗng nhếch lên một cái, mở mắt ra mỉm cười nói :

- Đại ca yêu ta, ta rất vui lòng. Ta cũng rất yêu đại ca, ngươi có biết không?

Vệ Tử Y dường như biết trước Bửu Bửu không ngủ, không chút ngạc nhiên, cười nói :

- Ngươi cứ gây cho ta bao phiền phức, ta thật không dám tin ngươi yêu ta.

Tần Bửu Bửu bất mãn hứ một tiếng, vãnh cái miệng có thể treo được cái đèn dầu, trách móc :

- Làm gì trách tạ Nữ nhân gặp đại ca như kiến gặp đường, đuổi cũng không chịu đi. Ta chỉ biết kiếm chuyện để trói buộc đại ca, để không cho bọn họ giành đại ca đi mất.

Vệ Tử Y nghe lời nói ngây thơ, bất chợt cười to, đôi cánh tay ôm chặt lấy Bửu Bửu, cười nói :

- Nhỏ như vầy mà cũng biết chuyện này, thật là hậu sanh đáng sợ!

- Đại ca chỉ biết chê cười ta, đối với nữ nhân thì văn vẻ từ tốn, thiên vị, thiên vị!

- Tuổi thơ không nên nói bậy!

Vệ Tử Y cúi đầu nhìn thẳng Bửu Bửu, dạy hắn rằng :

- Đối với người ngoài thì phải khách sáo, huống hồ là giữa nam và nữ. Nếu như đại ca dùng cùng một thái độ đó đối xử với ngươi, ngươi có thích không?

- Không thích, dường như quá xa lạ.

- Ngươi hiểu là tốt. Về sau còn như vậy nữa thì đánh đòn đấy!

- Ngươi đánh ta nữa, sau này ta không thèm đếm xỉa đến ngươi. Ngươi đánh đau quá hà!

- Sợ đau thì sau này phải ngoan hơn, lí lắc tác quái khác phải coi chừng. Dứt khoát không cho phép đem sanh mạng của mình ra đùa giỡn.

- Được! thế thì ngươi cũng đừng căng cái mặt ra mà dạy ta.

- Bộ ngươi muốn ta cười hì hì mà nói đạo lý với ngươi được ư? Ngươi có nghe cho không?

Tần Bửu Bửu rất biết nhõng nhẽo, lập tức cúi đầu ân hận. Vệ Tử Y thở dài nói :

- Thật hết biết cho ngươi. Bửu Bửu, đại ca đánh ngươi có đau không?

Tần Bửu Bửu biết trận chiến này thắng lợi thuộc về mình, chu mỏ nói :

- Sức mạnh của đại ca tự mình biết. Người lớn ăn hiếp trẻ con, mắc cỡ, mắc cỡ.

Vệ Tử Y trước mặt Bửu Bửu uy nghiêm của mình không tỏ ra phân nào, nói ôn tồn :

- Ngươi ngồi xuống, đại ca nói với ngươi chuyện Quan Phi Phẩm như thế nào?

- Phân nửa tốt, phân nửa không tốt.

Tần Bửu Bửu dựa vào người Vệ Tử Y nói :

- Bị ngươi đánh đau đít không ngồi dưới đất được, ngươi cứ nói tự nhiên đi.

- Mười ba tuổi không nhỏ rồi, cứ muốn đại ca bồng ngươi, người ta cười chết.
- Ở đây lại không có ai, cho dù có ai đi nữa, bọn ta cũng chả thèm để ý đến. Ta biết đại ca sợ mất uy nghiêm.
- Đó không phải việc lớn, nguyên nhân chủ yếu nhất là...
- Là gì?
Tần Bửu Bửu mở mắt, hỏi ngây thơ.
Vệ Tử Y nhìn thấy thái độ ngây thơ dễ thương của hắn lại nuốt lời nói vào trong bụng, cười nói :
- Không có gì! Tuổi thơ không nên có quá nhiều phiền não, ngươi thích thế nào thì thế ấy vậy.
Tần Bửu Bửu nhìn Vệ Tử Y muốn nói lại ngưng, gương mặt hiện vẻ cười chua chát, trong bụng độ chừng nói :
"Tình trạng này đã có mấy lần rồi, hay là đại ca đã bị con hồ ly tinh mê hoặc rồi?"
Thấy Vệ Tử Y khác thường, Tần Bửu Bửu càng nghĩ càng cho rằng có thể. Trong bụng bức rức, hắn cũng không biết mình tại sao không cho phép nữ nhân chiếm lấy Vệ Tử Ỵ Bất chấp như thế nào, trong bụng hắn ngấm ngầm quyết định phải vạch trần con hồ ly tinh ấy là ai?
- Bửu Bửu, ngươi đang nghĩ gì?
Vệ Tử Y thấy lạ Bửu Bửu tại sao lại nghiến răng, cười nói :
- Cậu bé thật hay ganh tỵ, xem ra ta phải tìm cho ngươi một nữ bằng hữu.
- Ta đường đường nam tử mà ganh tỵ!
Tần Bửu Bửu trề môi, không vui nói tiếp :
- Người mà nên ganh tỵ là phu nhân tương lai của thủ lãnh. Đại ca tuổi trẻ đẹp trai, văn võ song toàn, đồng thời xưng bá giang hồ, nữ nhân nào mà không động lòng?

Đó cũng là việc an ủi duy nhất, không giống như Tịch lãnh chủ, không gặp người đẹp nào cả.

Vệ Tử Y xì một tiếng, hơi giận nói :

- Ông trời có biết ngươi nay được mấy tuổi, có khi ngây thơ giống như đứa bé năm sáu tuổi, có khi già dặn. Thực ra mỗi người có cá tính riêng, như tính háo sắc, phân nửa là do Tịch tẩu tẩu buộc hắn như vậy, không nên toàn trách hắn. Tử Đan thấy nữ nhân thì mắc cỡ, đó là tánh trời cho, cũng may sau khi kết hôn đã thay đổi nhiều.

Đại ca từ nhỏ vật lộn với hoàn cảnh, tập thành tánh đối với việc nữ nhân lòng lạnh như nước. Những mỹ nhân kiều diễm yểu điệu chỉ làm ta thêm chán ghét.

- A di đà phật, cũng may ta không phải là nữ nhân.

- Bửu Bửu có tánh hồn nhiên phóng khoáng, dám yêu dám hận, không giống như bao nhiêu cô gái rõ ràng thích một người, cứ làm ra vẻ mắc cỡ nói không thích, nhưng mắt thì lại liếc nháy, làm cho người ta không sao hiểu nổi, cuối cùng yêu hay là không yêu. Có khi làm cho bao nhiêu chàng trai dứt khoát đi tìm đối tượng khác, hoặc xuất gia đi làm hòa thượng. Khi đó lại làm cho các cô nương nước mắt chan chứa, nguyền rủa đàn ông đều là phụ bạc, thật không sao hiểu nổi? Chỉ có Bửu Bửu tốt, bất chấp là nam hay là nữ, đại ca đều thích.

Tần Bửu Bửu với nhận xét của đại ca rất cảm phục, câu sau cùng cảm thấy không đúng, nói :

- Đại ca nói là nam là nữ đều thích là ý nghĩ gì?

Vệ Tử Y cúi đầu nhìn Bửu Bửu, ôn hòa nhỏ nhẹ nói thăm dò :

- Nếu như ta nói Bửu Bửu là nữ nhân, ngươi có tin không?

- Đại ca đừng nói đùa với Bửu Bửu như vậy, Bửu Bửu giận đó.

Vệ Tử Y thở dài, chỉ có cách an ủi nói :

- Thôi xin lỗi, đại ca chỉ thử ngươi thôi. Không ngờ ngươi nhát gan đến thế!
- Đại ca bữa nay xấu lắm, liên tiếp ăn hiếp đệ đệ hai lần.
Tần Bửu Bửu nói hai tiếng đệ đệ thật nặng là để an ủi mình.
Vệ Tử Y bỗng cười, cái cười chan chứa tình cảm yêu thương đối với Bửu Bửu, vui vẻ nói :
- Bây giờ đại ca nói chuyện Quan Phi Phẩm cho ngươi nghe, để ngươi khỏi phải đi nghe trộm...
Sa Tương ở Long Vương phủ chỉ kém hơn Long Vương và tám vị cao thủ điện chủ.
Quan Phi Phẩm lại là người thất thế.
Quan Phi Phẩm hai mươi lăm tuổi, gia nhập Long Vương phủ, không lâu lại gặp đồng môn sư muội Tôn Ngọc Phẩm. Hắn nói lúc đó đã có Vương Lão Phúc và Vương Đầu Đà hai người ở trong chùa mới nhập môn. Hắn dùng bản lãnh tuyệt cao của mình được đặt ở cương vị Sa Tương thứ bảy, còn Tôn Ngọc Phẩm trở thành Kình thủ số mười một.
Con người hắn hào hoa được người mến, nhất là tiếng nói của hắn rất êm tai và có sức thu hút. Nữ đệ tử của Long Vương phủ đều mê mệt hắn, cho tới các điện chủ cũng ưa thích hắn. Thêm vào tánh hắn ngay thẳng, thấy chuyện trái tai gai mắt thường khuyên gián nên cũng làm nhiều người ghét. Đối với Long Vương cũng không ngoại lệ, bị Long Vương hạ độc làm hủy hoại cuống họng. Từ đó âm thanh bị khàn, đồng thời bị đuổi khỏi Long Vương phủ.
- Chợ về đêm trong con mắt người thông thường thì là nơi căn nguyên của tội ác.
Đối với kẻ thất thế xem giống như là thiên đường. Quan Phi Phẩm cũng mê cái địa bàn này, lâu ngày dài tháng, bị Ô Ca Nhi nhắm vào.
Tần Bửu Bửu nghe kể chuyện, lập tức quên đi sự mất vui khi nãy xen miệng

nói :

- Chợ về đêm long xà lẫn lộn, đông người như thế tại sao nhắm vào Quan Phi Phẩm?

Vệ Tử Y rất thích cái tánh mau quên đi phiền não của hắn, mỉm cười nói :

- Cơ nguyên khéo hợp! Vào một đêm tối mùng bảy tháng giêng, ta và Quan Phi Phẩm cùng đổ xúc xắc, lúc canh hai, hắn bỗng hỏi ta hôm nay mùng mấy. Ta liền trả lời, hắn vội vã đứng dậy, kêu một tiếng "chết cha rồi!", không giấu giếm lập tức triển khai khinh công. Ta tò mò nhìn hướng đi của hắn, từ từ bám theo, cuối cùng ta phát hiện sự bí mật ẩn dấu bên trong của Phước Đức tự. Từ đó đối với mọi hành tung của Quan Phi Phẩm ta đều lưu ý đến.

- Chuyện này lãnh chủ bọn họ có biết không?

- Biết, đồng thời đặc truyền mấy vị mật thám theo dõi Phước Đức tự.

- Nếu như thế mãi, khuya đại ca trộm chuồn đi chơi, chẳng phải cũng bị bọn hắn biết.

- Đồ phá đám, ngươi không biết nặn ra cái lý do khác ư?

- Lừa dối huynh đệ cho người ta biết không tốt lắm!

- Ta và hắn chơi thân mười mấy năm, tất cả đã hiểu rõ lòng dạ nhau, ta không phải là thánh nhân, đa số họ có cách thức riêng để thố lộ tình cảm của họ, ta dĩ nhiên cũng có, cứ một mắt mở một mắt nhắm, đã có điều không trở ngại đến công việc trong xã, phần đông huynh đệ đều mật ước không can thiệp vào đời sống riêng tư của kẻ khác.

Tần Bửu Bửu thú vị nói :

- Lãnh chủ bọn họ đối với chuyện trong phòng đại ca có thông đạo khác, có biết không?

- Không biết!

Vệ Tử Y khẳng định như vậy.

- Cũng chẳng có nghi ngờ qua?
- Nghi ngờ ta trong phòng có mật đạo? Không có!
- Không phải vậy, bọn họ có hay không tò mò việc đại ca làm thế nào thố lộ tâm tư?
- Tò mò thì tò mò, thế thì làm sao?
- Bọn họ không dám hỏi?
- Không nghiêm trọng như vậy, vấn đề là ai cũng không muốn hỏi. Muốn tận mắt thấy mật chiêu của ta, như thế không phải có ý nghĩa hơn không?
- Nói cũng phải.
Tần Bửu Bửu suy nghĩ một hồi, gãi đầu lia lịa nói :
- Các ngươi là những người quyền cao tước trọng, bề ngoài xem như đứng đắn. Hô mệnh lệnh giống như ăn cải trắng, thuộc hạ huynh đệ đối với các ngươi kinh sợ như thần, kỳ thực người người đều trẻ con chưa sạch mũi.
Vệ Tử Y kinh ngạc nhìn Tần Bửu Bửu một cái, cười khúc khích nói :
- Thì ra ngươi cũng con mắt mở con mắt nhắm, lời nói đó cho đến bây giờ mới nói ra.
- Đúng vậy, ta cảm thấy các ngươi như vậy mới bình thường, vì muốn kẻ dưới tâm phục, phải là ra vẻ uy nghiêm khí khái, chuyện thầm lén cũng vậy, cuộc sống thật là mệt mỏi thật.
- Nói rất hay!
Vệ Tử Y không thể không phục tư tưởng siêu tục của Bửu Bửu, nói :
- Là con cái của tiền bối Tần Anh Vạn Tà Thánh Y quả thật không phải phàm phu tục tử nào cũng có thể sánh được.
- Đó là dĩ nhiên.
Tần Bửu Bửu lấy làm tự hào vì có được người phụ thân như thế và thường chê Ngộ Tâm hòa thượng là Ngộ đạo bất triệt.
- Trẻ con không nên phê bình trưởng bối, Ngộ Tâm đại sư từ nhỏ đã kết

duyên với Phật môn, trưởng thành trong hoàn cảnh nghiêm trang, không nên so sánh với tiền bối Tần Anh lấy bốn bể làm nhà được.

- Ta cũng trưởng thành từ Thiếu Lâm tự, tại sao không thể nào nghiêm cái mặt không cười được.

- Phụ thân ngươi khi ngươi mười một tuổi mới qua đời, trước đó ngươi đã thừa hưởng di truyền từ phụ thân được dẫn phát cho đến cái tánh cách công tử định hình.

Sau đó Ngộ Tâm đại sư mới muốn dùng Phật học truyền đạo cho ngươi, đáng tiếc là trời sanh ngươi tánh ham đùa nghịch nên không thành chánh quả!

- Ta ghét nhất là tụng kinh!

Tần Bửu Bửu trả lời một câu lại nghĩ không đúng, nói :

- Minh Trí, Minh Lý và Minh Nguyệt cũng không giống hòa thượng, thuở nhỏ quậy phá, chúng nó đều trợ lực. Đại ca nói như vậy là có vấn đề.

Vệ Tử Y không ngờ Tần Bửu Bửu nhiều vấn đề như thế, thầm hít một hơi, nói :

- Ngươi tại sao càng kéo càng xạ Nói chuyện vui vẻ chuyện xưa lại đem chuyện hòa thượng gán ghép vào?

- Đại ca trả lời câu hỏi khi nãy của ta đi, rồi tiếp tục kể chuyện sau!

- Thật muốn ta kể chuyện?

Tần Bửu Bửu khẳng định gật gật đầu. Vệ Tử Y cười nhạt một tiếng thích thú nói :

- Ta có một giải đáp, cái nào đúng sau này tìm sự chứng minh ở chúng nó. Thứ nhất, Phật môn không thiếu chi lớp người cỡi mở. Minh Trí sư huynh đệ tuy chưa đến mức độ đó, nhưng không cách xa bao nhiêu. Bình thường thì làm việc phóng túng, gặp chuyện thì tự nhiên bộc lộ vẻ trang nghiêm của người xuất gia. Thứ hai, gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, câu nói xưa như

trái đất này, Bửu Bửu không lạ gì. Minh Trí ba người họ không có định lực như Ngộ Tâm đại sư hoặc cao tăng lão bối khác, đùa giỡn với ngươi mười mấy năm, ít nhiều cũng bị ngươi ảnh hưởng, cho nên cái trang nghiêm của người xuất gia từ từ tiêu ma, chỉ còn cái cốt lõi của đứa trẻ thiên tánh lí lắc, có phải không? Giải thích của đại ca ngươi vừa ý không? Bửu Bửu nhận thấy giải đáp nào là đúng?

- Đều không đúng cả!

- Tại sao đều không đúng? Không đúng chỗ nào?

- Thứ nhất, đúng được phân nửa! Thứ hai trật hết phân nửa!

- Có lý do, đại ca rửa tai hầu nghe đây!

- Trong câu thứ nhất, Minh Trí sư huynh đệ không câu nệ tiểu tiết là đúng vậy.

Trong câu hai, đại ca nói bọn hắc không có định lực như đại hòa thượng thúc thúc là không đúng vậy. Minh Trí, Minh Lý và Minh Nguyệt xem rất cũng rất có mùi vị của người xuất gia, nhưng trong cốt cách lại có dáng vẻ hào hoa phong nhã của người giang hồ, đồng thời định lực rất mạnh. Bình thường rủ bọn họ đi tác quái đều bằng lòng, chỉ có một lần mưu toan cùng chúng nó đi hỏa thiêu Thiếu Lâm tàng kinh các, bóp cổ bọn chúng cũng không nhận lời.

- Trời đất!

Vệ Tử Y kêu lên một tiếng, bỗng sực tỉnh nói :

- Có phải Thiếu Lâm Tàng kinh các có lỗi với ngươi à?

- Gia gia không thích ta luyện võ, võ học bí cấp của Tàng kinh các ta không thích.

- Thế thì chỉ vì thích đùa, muốn tận mắt nhìn cái tráng quan của hỏa thiêu các lầu?

- Ta là người xấu bụng ư? Chỉ vì bản thân mà thiêu hủy Thiếu Lâm trọng

địa.
- Rất tiếc, đại ca lỡ lời, hay là ngươi làm như vậy là vì lo cho Thiếu Lâm tự?
Vệ Tử Y miệng thì nói như vậy nhưng lòng thì không bao giờ nghĩ như vậy.
Bửu Bửu lại nói :
- Đúng vậy, Thiếu Lâm tự đối với Tàng kinh các xem như sinh mạng của chính mình. đệ tử Thiếu Lâm đều một lòng một dạ, muốn học hết những võ công ấy. Nếu như thế, chẳng những hoang phí công khóa. Hơn nữa, người xuất gia đốc sức để học thứ thần công giết người, miệng lại khư khư đọc A di đà phật, Ngã Phật từ bi, thật không giống ai. Sau này có viên tịch đến miền tây phương cực lạc, Phật tổ cũng đã cho hắn một đá xuống địa ngục, giao cho Diêm la vương chỉ dạy.
Vệ Tử Y cười nhăn mặt nói :
- Còn có lý do gì hay hơn nữa không?
- Đại ca đừng nhăn mày, nghe tiểu đệ nói tiếp. Người đời cũng có tính ỷ lại, giống như ta thích ỷ lại đại ca vậy. Đệ tử Thiếu Lâm ỷ lại vào Tàng kinh các càng ghê gớm, một lòng muốn học cho được võ công trong Tàng kinh các, không biết luyện một môn võ học cho riêng mình. Mỗi năm trong chùa thí võ, ta chạy đi nhìn trộm, sư huynh đệ đấu đá đều không mấy chuyên chú, chỉ vì sở học đều giống nhau.
Nhất chiêu nhất thức trong bụng đều thuộc cả, xem đến buồn chán lắc đầu nên trong bụng mới nghĩ đến việc đốt bỏ Tàng kinh các cho rồi. về sau chúng nó mỗi người sáng tác võ công, đấu võ với nhau xem mới hay được.
- Nói bậy, nói bậy!
Vệ Tử Y đối với cách nghĩ ngây thơ của Bửu Bửu chỉ có cách thiết tha, dẫn dạy :
- Thứ nhất, mỗi năm Thiếu Lâm tự thí võ, đều là những đệ tử nhập môn mới vài năm, học toàn là những môn võ cơ bản thô sơ để làm cơ sở cho sau này.

Học thì phải một thứ, đến khi họ vững vàng thì cứ theo cá tánh mà luyện võ học cao thâm thích hợp với mỗi người. Thứ hai, muốn luyện ra một võ thuật độc môn tuyệt kỹ, trước tiên cần phải cụ bị một công lực cao thâm và kinh nghiệm đối địch phong phú.

Cho dù tất cả hội đủ, cũng chưa chắc có thể sáng tạo ra được một chiêu bán thức.

Thứ ba, lúc đối địch điều quan trọng là công lực phải thâm hậu, những chiêu thức ngoạn mục bay bướm gặp phải địch thủ cao siêu hơn thì mất đi tác dụng, những công phu bề ngoài xem như đơn giản dễ ăn, kỳ thực chỉ có người đối địch mới hiểu rõ, bên trong ngầm chứa uy lực đáng sợ, cái đạo lý ấy Ngộ Tâm đại sư và lịnh tôn nhất định đã có phân tích cho ngươi biết quạ Ngươi cố ý quên đi có phải không?

- Kỳ lạ thật, đại ca nói sao mà gần giống như phụ thân ta?

- Sau nữa thì sao?

- Sau đó Minh Trí chúng nó sợ ta tự đi đốt các lầu, mới đem chuyện này mật báo với phụ thân ta, hại ta bị nhốt trong nhà tranh một tháng không cho ra ngoài.

- Ngươi không đem ý nghĩ của mình phân giải cho lịnh tôn nghe?

- Có chớ! Theo lẽ phải nhốt ba tháng, phụ thân nghe xong sửa lại còn một tháng.

Vệ Tử Y bật cười to, nhìn Bửu Bửu cái mặt tủi hổ lại càng thất cười nói :

- Đứa trẻ có cái nhìn ấu trĩ, lệnh tôn dĩ nhiên không đành phạt quá nặng.

- Gia gia thương ta nhất, lần ấy phạt rất nặng. Ta thấy khó chịu bao nhiêu ngày.

- Lịnh tôn tuổi già có con tự nhiên thương yêu ngươi lắm, nhưng lại sợ ngươi vì thế mà biến xấu làm cho người ta ghét, có phải không?

Tần Bửu Bửu gật đầu, tỏ ra rất thông cảm khổ tâm của phụ thân. Vệ Tử Y

ôm Bửu Bửu, vuốt việc tóc mỉm cười nói :
- Thế mới là đứa con ngoan! Thôi ta lại nói chuyện Quan Phi Phẩm đi! Mấy năm trời Kim Long Xã từng hy sinh hai mươi mấy tên mật thám cao thủ để điều tra mật đạo của Long Vương phủ, chỉ được một chút giềng mối, đó là Long Vương phủ ẩn phục dưới đất của một gian thổ địa công miếu. Thổ địa công miếu ở thế gian này nhiều lắm, nên sau cùng đành bỏ cuộc. Hai năm trước, đem mục tiêu chuyển sang Phước Đức tự, mới ban đầu không dám tin Long Vương phủ có thể ẩn tại thổ địa công miếu lớn nhất của kinh thành, đối với việc này chỉ là đoán mò, đối với thân phận của Quan Phi Phẩm càng thêm kỳ lạ.
Quan Phi Phẩm không rõ xuất thân từ môn phái nào, thân hình khôi ngô, khinh công rất giỏi. Tuy chưa thấy hắn triển khai võ công nhưng ta khẳng định hắn có luyện qua Thiết bố sam, Kim chung trảo... những môn võ công chuyên về ngạnh công.
Tần Bửu Bửu càng nghe càng khó hiểu, xen miệng vào hỏi :
- Đại ca đã mạo dạng là hắn, tại sao cho đến thân phận, võ công môn phái của hắn đều không biết, như thế không sợ người ta phát giác ư?
Vệ Tử Y bị Bửu Bửu nằm trên người lâu, thấy mỏi quá, thương lượng rằng :
- Bửu Bửu là nam nhi dũng cảm, nên tự ngồi lấy có phải không?
Tần Bửu Bửu ngáp một cái, đổi hướng nằm, ngước mắt thấy tội nói :
- Như vậy được không? Ta mệt quá, thôi ta nên ngoan ngoãn ngồi xuống đất vậy.
- Thì như vậy đi, mệt thì cứ nhắm mắt nghỉ ngơi.
- Đại ca rất tốt, khi nãy ta hỏi ngươi chưa trả lời!
Vệ Tử Y cười trông trẻ trung nói :
- Người nhà không đấu với người nhà, chỉ cần trên việc khinh công bắt chước cho giống là được.

- Đơn giản như vậy ư?

Tần Bửu Bửu không cho là như vậy, hắn nói tiếp :

- Đại ca nói cực nhọc, thôi thì đổi lại để ta hỏi ngươi trả lời, có phần khỏe hơn, được không?

- Ngươi hỏi đi, quỷ sứ?

- Tại sao đại ca biết địa điểm Long Vương phủ?

Từ khi ta theo dõi Quan Phi Phẩm, biết được mỗi tháng mùng bảy hắn đều phải đến Phước Đức tự tìm chú cháu Vương Lão Phúc, thêm vào đó chúng nó tiếp cận cửa, xung quanh chùa ẩn phục không ít gia nhân, chưa phải lúc cần thiết phải hiện thân, cho nên mãi không cách nào biết mục đích hắn vào miếu. Có lần mùng năm, khác hơn thường lệ, hắn vội vã về Phước Đức tự. Vương Đầu Đà đã từng dùng phương pháp thăm dò đối với ta y như lúc trước đối với Quan Phi Phẩm. Từ cửa miệng bọn hắn nói ra Long Vương làm cho ta khẳng định Long Vương phủ ở dưới đất của thổ địa công miếu Phước Đức tự.

- Quan Phi Phẩm thật ở đâu? Đại ca đã giết hắn rồi ư?

- Không, hiện giờ hắn ở Tổng đàn.

- Bị nhốt ở thạch thất à? Hay là xem hắn như khách quí?

- Phân nửa câu trước không sai lắm, nửa câu sau cũng không đúng lắm.

- Thôi đi!

Tần Bửu Bửu trợn mắt giận nói :

- Đại ca là người lớn, không thể cậy có học rồi chơi chữ, cố ý làm huyên náo.

- Hầy! Dưới đất này có bao nhiêu cái sung sướng đều bị ngươi chiếm lấy cả!

Vệ Tử Y không biết sao nên nói :

- Kể ra cái miệng nhỏ của ngươi ghê gớm thật, tóm lại một câu nói: Quan Phi Phẩm điên rồi!

- Điên rồi? tại sao?

- Nguyên nhân ta không rõ, trong hai tháng giả chết, mất tích, ngoại trừ việc điều tra Trần Đông Thăng ra thì ta luôn tìm cơ hội tiếp cận Quan Phi Phẩm, chỉ vì ta mãi cho rằng Trần Đông Thăng có tàn trữ vũ khí bí mật, là trợ thủ của Long Vương phủ!

Mùng chín tháng rồi, Quan Phi Phẩm và ta cùng đánh bạc có vẻ khấm khá nên càng rũ nhau đi uống rượu. Đi ra khỏi tửu lầu, bỗng hắn phát điên rượu, cứ kêu "sanh bất như tử, sư phụ ta có lời với ngươi". Ta điểm thùy huyệt cho hắn, cõng về Tổng đàn bỏ vào thạch thất, âm thầm căn dặn lão Triển bọn chúng chiếu cố hắn. Không ngờ hắn vì thế mà phát điên. Ta và hắn ở trong thạch thất bảy ngày, thừa lúc bệnh tình phát tác, ta tiếp tục tìm hiểu khẩu lệnh và mật đạo để vào Long Vương phủ, kể cả tánh tình các điện chủ và việc Long Vương bất mãn, oán ghét hắn như thế nào, đối với sư muội cảm tình ra sao đều nói ra hết. Có điều không hiểu được hắn xuất thân từ môn phái nào? Ta đang hoài nghi hắn có thể cố ý giả điên để trả thù Long Vương.

Tần Bửu Bửu lấy làm thương cảm gật đầu biểu lộ tán đồng cách nghĩ của Vệ Tử Y, nhưng vẫn bậm chặc miệng, không nói chuyện.

Người ta thường nói: "Trí tuệ mạc nhược", Vệ Tử Y biết Bửu Bửu đang đi vào ngõ cụt nói :

- Bửu Bửu, ngươi đang trách ta về Tổng đàn bảy ngày mà không đến gặp ngươi ư?

Tần Bửu Bửu mặt quả trứng gà, lắc lắc đầu, nói nhỏ :

- Ta biết đại ca vì nghĩ đến đại cuộc, sợ ta bám lấy ngươi không buông nên chỉ có lãnh chủ bọn họ biết. Chỉ có ta thằng ngu ngốc này mới vì sự an nguy của ngươi mà lo âu, bọn họ cũng quá hà tiện, cho đến nói lén cho ta biết một tí cũng không chịu.

Lời nói này do Tần Bửu Bửu gầy yếu nói ra càng thấy có sức thuyết phục.

Vệ Tử Y lòng thương cảm, không nói năng gì, chỉ để Bửu Bửu nằm yên trong lòng một cách thoải mái.

Cái ngón này quả nhiên hữu hiệu, sự an ủi không lời rất xoa dịu được trẻ con liếng khỉ. Đột nhiên Tần Bửu Bửu vỗ trán cười trộm nói :

- Đại ca bỏ qua đoạn trước đêm vào Phước Đức tự, muốn ăn gian con nít.

Vệ Tử Y cười khẽ một tiếng, từ từ và tường tận nói từ đầu tới đuôi một bận.

Giữa chừng Tần Bửu Bửu xen miệng vào bắt chước kiểu dáng của thất điện chủ làm Vệ Tử Y cười to lên :

- Chuyện hồi sáng sớm là do ngươi làm?

Nghe Vệ Tử Y bỗng hỏi, Tần Bửu Bửu trong bộ dáng vô tư, làm như mơ hồ hỏi :

- Chuyện gì? Đại ca không được chụp mũ bậy bạ cho tiểu đệ, ta gần đây rất ngoan đó!

- Còn giả bộ?

Vệ Tử Y hừ nhẹ một tiếng, vênh cái mặt nói :

- Tự mình hãy nói ra đi! Hay là để đại ca đi làm rõ? Ngươi là đồ quậy quỷ!

- Đại ca dữ quá, đã biết đêm trước ta đã xuất hiện là Kim Đa Bửu chớ bộ.

- Ngươi dán cáo thị bậy bạ là ý muốn gì?

Tần Bửu Bửu bậm miệng cười thầm, thấy Vệ Tử Y nhìn mãi không tha, nên nói :

- Ta muốn làm cho Trần Đông Thăng tưởng rằng có một bang phái khác âm thầm tiềm phục, tăng thêm gánh nặng tâm lý.

- Có phải vậy không?

Vệ Tử Y cau mày hỏi tiếp :

- Nếu có nhóm bang khác, thế là ngươi và Tiểu Bàn Đầu hai đứa tiểu quỷ bang?

- Danh từ khó nghe quá!

Tần Bửu Bửu không vui nói :

- Người ta muốn giúp ngươi đàng hoàng, ngươi lại chế nhạo người tạ Ngày mai ta đi chất vấn Trần Đông Thăng, nói Ô Ca Nhi có thể có người mạo dạng, xem hai người ăn nói với ta như thế nào?

"Đại ca không cười đâu".

Vệ Tử Y rất sợ Bửu Bửu quậy phá, thở dài nói :

- Sự việc sắp xảy ra, nói cho ngươi cũng vô ích, tự cẩn thận đừng để lộ kẻ hở thì được rồi.

- Điểm này xin đại ca yên tâm!

Tần Bửu Bửu cười hí đôi mắt, tiếp :

- Ngoại trừ tụng kinh, những cái có thể học ta học rất nhanh. Viết chữ cũng tạm được, bút tích kỳ này là bắt chước từ Trần chưởng quỉ, đồng thời dùng tay trái.

- Muốn để cho nội bộ chia rẽ à?

Vệ Tử Y tạt gáo nước lạnh cho hắn nói :

- Nhưng rất tiếc Trần Đông Thăng không chú ý đến bút tích của tấm cáo thị có hơi giống bút tích của Trần chưởng quỉ hay không?

Tần Bửu Bửu trợn mắt nhìn Vệ Tử Y một cái, trách hắn không nói chuyện tốt lành, trề cái miệng nói :

- Nếu như nhìn là biết liền bút tích của Trần chưởng quỉ, ngươi lại để cho người ta khả nghi à? Trần Đông Thăng lúc không có người sẽ xem lại vài lần, nhất định sẽ phát hiện nghi vấn. Hắn là người đa nghi, khi đã nghi ngờ thì không dễ gì tan biến, nhất định sẽ tìm Trần chưởng quỉ, người anh em đối chất. Như vậy thì mất đi hai người tâm phúc mà hắn đã tín nhiệm, thậm chí còn liên tưởng đến Trần chưởng quỉ huynh đệ với Kim Đa Bửu bang nhóm ấy cấu kết giành cương vị của hắn, khiến hắn ngày đêm suy nghĩ, trong cử chỉ không khỏi tỏ ra thái độ không tín nhiệm đối với người thuộc

hạ. Nhân tâm tự nhiên lần lượt bỏ hắn mà đi, như thế là làm yếu đi lực lượng của hắn, cũng là mục đích chiến lược thứ nhất, cô lập Trần Đông Thăng là chiến lược thứ hai, thế nào?

Vệ Tử Y không cho rằng mấy miếng họa đồ mà phát sinh hiệu quả lớn như vậy, hà huống chiến tranh đã gần kề như mi với mắt, ly gián nhân tâm không phải trong mấy ngày có thể làm được. Nếu như nói có kết quả, chỉ có thể làm cho bộ hạ trong lòng không vui thôi. Nghĩ thế nhưng cũng cười hồn nhiên, chàng nói :

- Cũng mong rằng lời nói vàng ngọc của ngươi được như ý. Sau khi sự thành thì ngươi là đấng công thần vậy.

Tần Bửu Bửu rất vui mừng, cuối cùng được vì Vệ Tử Y mà làm chút việc, hai cái má lúm đồng tiền cười rất sâu.

Thần Đồng Diêm La

Hồi 15

Vạch Định Kế Hoạch

Tử Ngọ Linh Kim Long Xã tổng đàn cảnh giới nghiêm ngặt, bất chấp kẻ thù đến với số người nhiều hay ít, nơi đây chưa bao giờ xem thường thực lực kẻ địch, cho nên có thể hùng bá giang hồ bao năm nay mà không suy thoái.

Long Ngân Đình đến nay đã bị phong tỏa nửa ngày rồi. Bên trong chỉ có Đại lãnh chủ Triển Hy, Nhị lãnh chủ Trương Tử Đan và Tam lãnh chủ Tịch Như Tú.

Còn đại chấp pháp Âm Ly Hồn thì cũng dẫn phu nhân về, ngồi trên đầu bàn

tham dự đàm luận, dĩ nhiên cũng có một điểm không vui vẻ.
Âm Ly Hồn mặt hầm hầm, khó khăn lắm mới nở một nụ cười nói :
- Lâu quá không thấy thủ lãnh, tại sao đến nay vẫn chưa về, bọn mình đã chờ nửa ngày rồi. Bọn họ thương thảo nãy giờ là tại sao Vệ Tử Y không chiếu theo đúng thời gian đã định mà trở về?
Nhị lãnh chủ Trương Tử Đan ngáp dài một cái nói :
- Hay là Phân xã Bắc Kinh xảy ra chuyện gì? Cũng phải bắn tin về cho hay chứ?
- Không thể xảy ra chuyện nhanh như vậy.
Đại lãnh chủ Triển Hy không tán thành nói :
- Hơn nữa, Trần Đông Thăng nắm toàn quyền, cho dù có xảy ra chuyện gì cũng chưa chắc truyền được về.
Nhị lãnh chủ Trương Tử Đan đem sự việc đúc kết suy nghĩ một hồi gật đầu nói :
- Nói cũng phải, thủ lãnh với cương vị hiện nay thì không thể mệnh lệnh cho Trần Đông Thăng vậy!
Âm Ly Hồn gương mặt đen, hơi có linh khí, hăng hái nói :
- Không ngờ thủ lãnh của bọn ta lại thay hình rất tuyệt. Trần Đông Thăng gã tiểu tử thối ấy nhất định sẽ chết.
- Ngươi có thể vui được đấy!
Tịch Như Tú đã lâu không nói gì, bỗng nói mỉa mai :
- Mấy hôm trước cho tới vừa rồi cứ trách thủ lãnh hữu sự sao không thông báo cho ngươi, cũng không suy nghĩ thủ lãnh nghĩ đến sự an toàn đoàn viên của phu thê phụ tử của ngươi, bây giờ lại bợ thủ lãnh lên nữa rồi.
Âm Ly Hồn nghe cũng không giận, liền phản bác nói :
- Hầy, ta biết rồi! ngươi đang ganh ta vì ta có đứa con mười sáu, mười bảy tuổi, có phải không?

Tịch Như Tú không ý tứ nói :
- Thế gian này người có con thiếu gì, không có con mới hiếm hoi, cho nên phải nói, người đáng ganh chính là ngươi. Tại vì ta so với ngươi tiêu diêu tự tại, không cần phải bận quản giáo con cái mà nhức đầu.
Âm Ly Hồn biết rõ Tịch Như Tú thất vọng vì lâu nay không có con, không muốn kích hắn, chỉ nói :
- Đương không có đứa con đúng là nhức đầu. Nhất là con cái đã trưởng thành, thật không biết phải sống chung với hắn như thế nào. Đối nhân xử thế ngươi xưa nay giỏi hơn ta, ta thấy để Âm Vũ xin làm con nuôi của ngươi để cho ngươi giúp ta dạy dỗ, ta mới vững tâm.
Đại lãnh chủ Triển Hy hiểu rõ khổ tâm của Âm Ly Hồn, phụ họa chế diễu :
- Cái gã Âm Ly Hồn này rất gian giảo, việc nào làm không được thì đẩy cho người ta.
Âm Ly Hồn ngẩn lên trời ngáp một cái, liếc Tịch Như Tú nói :
- Cái công việc mệt nhọc như thế này không kéo lão Tịch giúp một tay thì đâu phải là huynh đệ?
Tịch Như Tú trong lòng cảm kích, miệng lại lẩm nhẩm cười nói :
- Ngươi tính cũng đúng, Âm lão quỷ, tại sao không hỏi ta có chịu hay không?
Âm Ly Hồn cười thầm trong bụng, bề ngoài kinh ngạc nói :
- Tại sao? Ngươi không nhận? Tịch lão quỷ, ngươi dám không nghĩ đến tình nghĩa huynh đệ?
- Nhận lỗi, nhận lỗi!
Tịch Như Tú muốn có một đứa con phát điên mất, cười hì hì nói :
Từ nay về sau Âm Vũ đứa trẻ đó là con nuôi của tạ Nếu nó dám không nghe lời ta, ta sẽ bắt chước người xưa roi vọt cho nó thành đứa con có hiếu.
- Ngươi đừng quá mạnh miệng, đừng quá cứng như vậy?

Âm Ly Hồn lại nói :
- Thôi thì quyết định như vầy, khỏi cần văn từ lễ tiết, chỉ bẩm báo với thủ lãnh một tiếng là được rồi.
Hai bên không có ý kiến gì khác, Triển Hy và Trương Tử Đan vội chúc mừng bọn họ.
Cổng lớn ngoài bỗng cò két một tiếng, tiếng mở cửa. Mã Thái và Chiến Bình dẫn vào một trung niên nam nhân. Tịch Như Tú được con trong lòng vui vẻ, tánh trẻ con bỗng nổi dậy, ngắm nghía trung niên ấy nói :
- Mã Thái, Chiến Bình các ngươi đem gã bán thuốc cao da gấu trung niên này đến đây làm gì?
Chiến Bình im lặng, Mã Thái thì nghiêm chỉnh nói :
- Bẩm báo Tam lãnh chủ, vị tiểu sinh này vỗ ngực xưng tên bảo đảm trị dứt bịnh của người mắc bệnh điên trong thạch thất, cho nên bọn này bạo gan dẫn hắn vào.
Tịch Như Tú ngắm nghía trung niên kỹ từ trên xuống dưới, nói giọng phê bình rằng :
- Nhìn thế nào cũng chẳng xem ra có chút dáng vẻ danh y! Ngươi có thật biết trị bệnh điên không?
Kỳ bí trung niên ấy bỗng lột cái mặt nạ da người xuống, trợn mắt nói :
- Như Tú, tới giờ phút này còn la lối om xòm gì đó? Ngươi không biết thật hay giả vờ không biết?
Mọi người đều nhận ra đó là thủ lãnh của họ, tất cả đều đi thẳng đến trước mặt Vệ Tử Y chào hỏi. Vệ Tử Y đáp lễ nói :
- Bửu Bửu còn chưa về được, hắn đã luyện xong đan hoàn, chiều tối mốt Trần Đông Thăng sẽ phái người hộ tống hắn trở về. Tại khu rừng Sam Tư lâm Âu Dương Tất cùng đồng bọn hóa trang thành lũ cướp bịt mặt khăn vàng cướp Bửu Bửu đi.

Triển Hy dẫn mười bảy người huynh đệ cải trang giống như bọn chúng, cũng tại khu rừng ấy cướp Bửu Bửu trước, đồng thời cần làm cho người hộ tống lúc mô tả hình tượng của các ngươi cũng giống như hình tượng của Âu Dương Tất và đồng bọn, để cho nội bộ chúng phải phản loạn.

Tiếp đó lại đọc ra tên họ mười bảy người.

- Triển Hy các người đều phải biết rõ đặc trưng cao cấp của mỗi người trong bọn chúng, để tiện chọn người thích hợp.

Vệ Tử Y ngồi ở ghế đầu da cọp, móc trong túi ra một lọ ngọc bích nhìn nói :

- Cái lọ đơn dược này là do Bửu Bửu nhiều ngày luyện thành, có tất cả mười sáu viên. Bửu Bửu nói uống một viên chỉ có thể tăng được năm năm công lực, muốn ta chia cho các ngươi dùng.

Tất cả đều vui mừng, mọi người rất lo âu cho sự an nguy của Bửu Bửu. Tịch Như Tú ngạc nhiên nói :

- Tần Bửu Bửu luyện trường sanh bất lão đơn cho Trần Đông Thăng, thế thì ăn nói làm sao?

- Đừng lo!

Vệ Tử Y trao Ngọc bình cho Triển Hy cười nói :

- Bửu Bửu nói mỗi lần uống hai hoàn, sau đó theo bản môn vận công tâm pháp lư chuyển toàn thân, có thể tăng mạnh công lực hai mươi năm. Còn lại bốn viên tặng cho sư đồ Phương huynh, Âm Vũ, để tỏ tấm lòng đa tạ bọn họ chiếu cố bao lâu nay.

Các ngươi mau uống vào vận công, ta làm hộ pháp cho các ngươi.

Quần hùng đều rất cảm động, đại chấp pháp Âm Ly Hồn nói :

- Thủ lãnh không nói với bọn ta Bửu Bửu làm thế nào ứng phó với Trần Đông Thăng thì bọn ta chẳng yên tâm.

Mọi người đều từ từ phụ họa, Vệ Tử Y mỉm cười nói :

- Bửu Bửu luyện xong lọ đơn hoàn rồi, dùng số thuốc dư thừa trộn chung

với một hột chi bột trân châu, luyện thành bốn viên hườn trắng trao cho Trần Đông Thăng, nói với Trần Đông Thăng thứ này là tinh hoa dược liệu được đại luyện chín lần. Nếu như không kết quả thì không còn cách nào khác.

Tam lãnh chủ Ngân Cổ Tịch Như Tú mặt mày vui vẻ có vẻ thần bí nói :

- Tên chó chết Trần Đông Thăng ấy có tin không?

Vệ Tử Y nhớ lại Bửu Bửu bị khói hun mặt mày đen xì, cười khúc khích nói :

- Không tin cũng không được. Bửu Bửu đóng kịch rất tài tình. Dù cho là Hồ ly tinh đa nghi nhất cũng phải tin lời hắn.

- Ha ha ha...

Mọi người nghe nói ngẩn đầu cười tọ Tịch Như Tú càng ôm bụng cười to nói :

- Có lý, có lý. Bửu Bửu làm như thế có thể chia bớt gánh nặng cho chúng ta.

Đợi mọi người cười xong, Vệ Tử Y đứng dậy nói nghiêm chỉnh :

- Phải nhanh uống đơn hườn và vận công, ta còn có chuyện thương lượng với các ngươi.

- Vâng!

Đại lãnh chủ Triển Hy chia đơn hườn nói :

- Thủ lãnh thời gian có hạn, chúng ta hãy thảo luận trước, đơn dược bọn ta tự biết dùng đến.

- Không được!

Vệ Tử Y ngắt lời lắc đầu, nghiêm chỉnh nói :

- Nếu muốn thuốc hiệu quả tăng bội phần, lúc vận công tuyệt nhiên không để bị ngoại cảnh can nhiễm, nếu không người nhẹ thì bị tê cứng toàn thân, người nặng thì thất khiếu xuất huyết mà chết. Tốt nhất để ta làm hộ pháp cho các ngươi.

Nhị lãnh chủ Vô Tình Thủ Trương Tử Đan bỗng hỏi :

- Đơn dược cho bọn ta dùng, còn thủ lãnh thì sao?

Kim Đồng Diêm La Vệ Tử Y cười trẻ trung nói :

- Bửu Bửu đã cho ta uống Thiếu Lâm đại hoàn đơn. Thôi được rồi! Các ngươi mau uống đi!

Quần hùng không nói nữa, tập trung tinh thần vận công, điều hòa dược lực.

Vệ Tử Y lại mang mặt nạ da người vào, đứng ở nơi thuận tiện nhất, tập trung tinh thần lắng nghe, chỉ cần một tên địch lọt vào Long Ngân Đình, lập tức sẽ bị phản kích nhanh nhất.

Thời gian từ từ trôi qua, có thể thấy công lực thâm hậu của mỗi người.

Không tới ba giờ đồng hồ, Triển Hy đã hành công mỹ mãn, không bao Trương Tử Đan và Tịch Như Tú, Âm Ly Hồn chừng một giờ đồng hồ sau lần lượt đứng dậy, và thêm một khoảnh khắc Mã Thái và Chiến Bình cũng song song thành công tốt đẹp.

Vệ Tử Y thấy bọn họ ánh mắt sáng ngời, tinh anh khác thường, không khỏi vì bọn họ mừng rỡ, nở nụ cười hiểu ý, bỗng lại chau mày, lấy ra một lọ ngọc bích xanh, nói nhỏ với bọn họ :

- Tiểu tử ấy lại chế ra chín viên bổ dược, buộc ta phải nội trong ba ngày uống hết.

Cái trò chơi này từ nhỏ ta đã không thích, các ngươi uống giùm ta nào, nhưng đừng cho hắn biết.

Quần hùng không hẹn mà đồng lắc đầu tỏ vẻ không vui lòng. Âm Ly Hồn nói :

- Bửu Bửu có tất lòng ưu ái đối với huynh trưởng, thủ lãnh nỡ nào từ chối!

Vệ Tử Y đeo mặt nạ nên không cách nào thấy rõ biểu lộ, lời nói lại vô cùng nài ép :

- Ưu ái với ta chỉ có ba phần, còn bảy phần là tính trả thù ta bình thường ép hắn uống thuốc bổ. Tiểu tử ấy có ý không tốt, các ngươi hãy giúp ta?

Quần hùng người này nhìn người kia, ngươi kia nhìn người nọ, hồi lâu lại

lắc đầu.

Vệ Tử Y bực bội nói :

- Thôi được, để ta uống được rồi. Ta đem nó bỏ hết vào miệng, nuốt một hơi.

- Thủ lãnh đừng giận.

Tịch Như Tú nắm bàn tay, ngại ngùng nói :

- Quả thật tiểu quỷ ấy quá tinh quái, bọn ta chưa dám chắc có thể dấu nổi hắn.

- Ngươi là lão giang hồ lại sợ một đứa tiểu ngoan đồng.

Vệ Tử Y miễn cưỡng cất ngọc bình nói tiếp :

- Quan Phi Phẩm nhốt trong thạch thất bịnh tình có tái phát không?

Quần hùng cũng không cười nữa, Đại lãnh chủ Triển Hy nói giọng trầm :

- Quan Phi Phẩm có thể giả điên đúng như dự đoán của thủ lãnh, mấy ngày nay rất yên tĩnh.

Vệ Tử Y ừ một tiếng, sờ cái mặt nạ giả, nói qua loa :

- Ta mệnh danh trung lang về đây, dĩ nhiên sẽ đến thạch thất xem hắn. Chúng ta đi thôi.

Trong thạch thất...

Có một cây đèn nhỏ rọi sáng, có thể trông thấy tóc tai rối loạn của Quan Phi Phẩm thật. Đôi mắt vô thần ngồi trên một cái giường duy nhất được bày biện ở đó.

Vệ Tử Y và một loạt người đi vào, hắn dường như không thấy. Vệ Tử Y căn dặn Mã Thái, Chiến Bình canh cửa ở ngoài.

Quan Phi Phẩm không có phản ứng gì. Vệ Tử Y lại lột mặt nạ xuống. Quan Phi Phẩm nhìn chăm chú gương mặt thật của Vệ Tử Y hồi lâu bỗng nhiên đôi mắt sáng lên, đôi môi bặm chặc, đột nhiên mở miệng nói :

- Ngươi cuối cùng rồi cũng về, ta đợi ngươi rất lâu.

Vệ Tử Y dường như cũng đoán biết, hòa nhã nói :
- Nhốt ngươi ở thạch thất thật là có lỗi, mong rằng không đem lại cho ngươi điều chi bất tiện.
- Không có chi.
Quan Phi Phẩm tiếng gồ ghề với thiện ý nói :
- Ta thích yên tịnh, ở đây thích hợp với tạ Ngươi muốn nghe kể chuyện xưa chăng?
Vệ Tử Y hiểu rõ hắn muốn nói tất cả, nói :
- Xin mời!
Quan Phi Phẩm cảm kích cười cười, trong mắt dường như nhìn lại cái quá khứ mênh mông, từ từ nói :
- Hai mươi năm trước ta còn là một đứa bé, lúc bấy giờ sung sướng biết bao. Tuy rằng ta và tôn sư muội đều là mồ côi, nhưng bọn ta có sư phụ và bốn người sư nương sống chung với nhau ở cung điện dưới đất. Bọn ta chưa bao giờ than phiền không có bạn vui đùa. Sư phụ và sư nương biết rất nhiều trò chơi, sư phụ dạy bọn ta học võ công, còn biết làm rất nhiều đồ chơi trẻ con mới lạ, bọn ta chơi mãi cũng không hết.
Bốn người sư nương nấu ăn thật ngon, may quần áo cũng rất xinh đẹp.
Ta cũng không biết tại sao bọn ta lại sinh sống ở dưới lòng đất miếu. Có một lần ta hỏi sư phụ, sư phụ nói đợi ta và sư muội luyện xong võ nghệ, sau này sẽ giúp ích cho những người đáng thương hại. Dưới lòng đất thì rất im lặng, là nơi luyện võ rất lý tưởng, mong ta đừng làm sư phụ thất vọng.
Ta nghe rất kỳ lạ, lại hỏi sư phụ có trong người bản lãnh tài ba như vậy tại sao lại ẩn mình. sư phụ sắc mặt rất đỗi bi thương, nói trên thế gian này có loại người không thấy ánh sáng mặt trời. Sư phụ là một trong loại người như vậy.
Thấy sư phụ thương tâm như thế, ta không dám hỏi thêm. Xong qua nửa

năm sau, sư muội khóc lóc đòi xem quan cảnh bên ngoài. Ta nhớ sư phụ nói không thể thấy ánh mặt trời, vừa muốn ngăn chặn thì sư phụ chợt cười khanh khách nhận lời. Đêm đó bọn ta cuối cùng đã rời lòng đất dưới miếu đi ra ngoài đường, thấy vắng lạnh như tờ. Sư muội lại khóc, nàng không quên hồi rất nhỏ đã thấy cảnh đường xá chợ búa đông đúc. Thế là sư phụ dẫn bọn ta đi đến quán trọ, để cho bọn ta và sư muội nô đùa vui vẻ ba ngày liền.
Ta tưởng cái bệnh thấy ánh mặt trời của sư phụ có thể chữa hết, rất vui mừng. Sau chuyến đi đó, sư muội cứ thường thường đòi đi ra chơi. Sư phụ không nỡ cự tuyệt đành phải cứ nhận lời, nhưng ta mường tượng có thể thấy được trong khóe mắt sư phụ hàm chứa đau khổ. Làm sư huynh ta không thể khuyên sư muội đừng làm sư phụ khó xử, tại vì ta cũng thích đi chơi, muốn xem xem những con người khác là như thế nào.
Quan Phi Phẩm nói rất chậm, tiếng gồ ghề dường như từ ngoài trời truyền vào :
Thời gian qua nhanh, sự đau khổ trong mắt của sư phụ cũng từ từ tan biến. Đi ra ngoài sư phụ và bọn ta chơi đùa vui vẻ, điều không yên lòng của ta cũng theo đó mà tiêu mất.
Có một ngày vào đêm, cung điện của bọn ta bị người phát hiện. Một tên ác hán mũi to vểnh lên trời dẫn hai ba chục tên tay cầm vũ khí hùng hổ tiến vào, bắt sư phụ nhường cung điện lại cho hắn khai sơn lập phái. Sư phụ dường như quen với hắn, vừa thấy tên ác hán toàn thân phát run lên nhưng không chịu nhường cung điện dưới đất. Song phương bèn triển khai chém giết.
Những người mới đến võ công rất cao cường. Ta và sư muội cùng bốn vị sư nương công phu không bằng. Sư phụ một mình đối phó với nhiều người, đánh lâu không chịu nổi, mắt nhìn bốn vị sư nương vì hộ vệ ta và sư muội mà lần lượt tử vong. Ta giận trách mình tại sao ham chơi, không chuyên tâm

rèn luyện võ công.
Sư phụ thân hình chịu đựng một đao rồi lại một đao. Ta phát liều muốn thí mạng với chúng. Lúc bấy giờ sư phụ lại kéo ta và sư muội chạy ra mật điện dưới đất, tiếng cười vang đắc chí của kẻ địch làm bọn ta vô cùng đau xót, quyết tâm sau này phải báo thù, báo thù, báo thù...
Vì muốn trị lành vết thương của sư phụ, bọn ta trốn trong một phòng rất bẩn thỉu của khách điếm. Vết thương của sư phụ bị nhiễm độc, sư phụ nói với ta, người không còn sống lâu, muốn ta phải chăm sóc cho sư muội. Ta không tin. Sư phụ lại muốn ta im lặng nghe người nói, trên giang hồ mấy năm gần đây có xuất hiện một vị cái thế kỳ hoa gọi là Vệ Tử Y, sau này nhất định xưng bá giang hồ, kêu ta rèn luyện võ công cho giỏi, rồi tìm cơ hội xâm nhập vào nơi cung điện dưới đất, trợ giúp Vệ Tử Y tiêu diệt bang hội gian ác này. Sư phụ cũng nói, bọn người này mới thành lập chưa tới mười năm, sắp sửa xuất sơn gây tai họa cho võ lâm, chỉ có Vệ Tử Y là chận được võ công của người ấy, một người rất thần bí, ta xưa nay chưa từng thấy qua.
Ta không chịu thấu, nói với sư phụ là thù nhà của mình, muốn tự mình báo. Sư phụ lắc đầu nói bọn họ sau này sẽ thâu tóm cả giới võ lâm, việc này không phải là oán hận riêng, các người nên nghĩ đến đại cuộc, thật tâm hợp tác với Vệ Tử Ỵ Ánh mắt của sư phụ đầy vẻ cầu vọng khiến ta chỉ còn biết nhận lời.
Bảy ngày sau sư phụ rời bỏ ta và sư muội mà về trời. Bọn ta trốn trong một nông trang, ra sức tập luyện võ nghệ. Bảy năm sau ta trà trộn vào Long Vương phủ, nơi những tên ác bang ấy bí mật sáng lập, được tuyển làm Sa Tương số bảy. Nửa năm sau ta dẫn sư muội vào, ba năm nay ta thay đổi rất nhiều, duy nhất không thay đổi là quyết tâm phục thù, thực hiện ý nguyện của sư phụ lúc lâm chung.
Quan Phi Phẩm ánh mắt nhìn Vệ Tử Y bất động nói :

- Vệ Tử Y, ngươi bằng lòng hợp tác với ta chăng?

Cười cười một cách quái lạ, Vệ Tử Y cũng thản nhiên nói :

- Bọn mình không phải đã hợp tác rồi đó ư?

- Xin cảm ơn!

Quan Phi Phẩm nói xong lời nói này, lại khép kín miệng. Vệ Tử Y nói sơ lược việc đội lốt hắn đi vào hội kiến Long Vương phủ, mọi sự việc và những cử chỉ quái lạ của sư muội hắn xong trầm tư nói :

- Lúc lịnh sư muội nói chuyện cùng ta, có mấy người núp phía sau giám sát, Long Vương đối với các ngươi có sinh nghi không?

Quan Phi Phẩm tiếng gồ ghề nói :

- Long Vương không tin ai cả, kẻ nọ người kia cùng giám sát lẫn nhau nên sư muội mới nói những lời như vậy.

Gật gật đầu, Vệ Tử Y vui vẻ cười nói :

- Hiện nay ngươi có tính toán như thế nào? Chừng nào mới ra khỏi thạch thất này?

Lúc ấy...

Có tiếng chân dồn dập truyền đến, có thể nghe ra tâm trạng rất vội vã rối loạn, có người kêu khóc nói :

- Đại lãnh chủ, Nhị lãnh chủ, Tam lãnh chủ, bọn ngươi ở đâu rồi?

- Đúng là Tiểu Bàn Đầu?

Vệ Tử Y lại mang mặt nạ da người, nói nhỏ :

- Có thể Bửu Bửu ở đó có biến động, các ngươi đi ra hỏi xem sao?

Ba vị lãnh chủ và đại chấp pháp cũng đi ra, gặp Tiểu Bàn Đầu. Tịch Như Tú nạt nói :

- Ngươi cái tiểu quỷ này tại sao không ở bên cạnh Bửu Bửu, về trước làm gì chứ?

- Bửu thiếu gia... Bửu thiếu gia...

Tiểu Bàn Đầu quýnh lên nói cà lăm :

- Bửu thiếu gia... Bửu thiếu gia... bỗng không thấy rồi. Ư...

Tiểu Bàn Đầu nói xong, khóc to lên. Tất cả giật mình, vừa muốn vào thạch thất bẩm báo.

- Quýnh lên làm gì vậy?

Vệ Tử Y dùng cương vị trung lang xuất hiện nói :

- Bửu Bửu đứa trẻ đó để bọn mình cướp về, rồi ngoan ngoãn chịu ẩn người trong xã không xuất hiện đó mới là lạ. Cứ để hắn vui đùa đi, phái vài người âm thầm theo bảo vệ là được. Bửu Bửu có thể không khỏe, nhưng không can dự vào chuyện giang hồ thì mới làm ta yên tâm.

Tiểu Bàn Đầu ngưng tiếng khóc, là lạ ngẩn nhìn Vệ Tử Y nói :

- Ngươi là ai vậy? Tại sao trông giống như thủ lãnh?

Vệ Tử Y lột mặt nạ ra, mỉm cười chua chát nói :

- Cái mặt nạ lôi thôi này không cần thiết nữa, định đợi cướp Bửu Bửu về thì phục hồi thân phận lại.

Đại lãnh chủ Cửu Diệm diêm quân Triển Hy cũng cười nói :

- Xem ra ta cũng chẳng cần giả dạng Âu Dương Tất, làm mặt thây ma một lần xui xẻo cả kiếp.

Tam lãnh chủ Ngân Cổ Tịch Như Tú cười quái dị :

- Âu Dương Tất cái gã đó nhất định tức đến dậm chân, trở mặt lại với tiểu tử Trần Đông Thăng.

Nói đến chỗ đắc ý bỗng cười to lên, bỗng ngưng ngang tiếng cười nói :

- Nguy rồi, Âu Dương Tất cái gã đó bình thường như hổ đói nhìn lom lom Tần Bửu Bửu. Nay Bửu Bửu chuồn ra khỏi Long Phụng hiên, nếu không bắt lại được thì khó sống với hắn.

Đại chấp pháp Âm Ly Hồn không lo lắng chút nào, đầy tin tưởng nói :

- Bửu Bửu là quý tử của tiền bối Tần Anh Vạn Tà Thánh Y, không so sánh

với những đứa trẻ khác được. Hắn biết mình là con cừu non mà kẻ địch muốn săn mà dám đơn độc đi ra du ngoạn, chứng tỏ hắn rất tự tin, có thể làm cho kẻ cướp không bắt được hắn.

Nhị lãnh chủ Vô Tình Thủ Trương Tử Đan cũng bổ sung nói :

- Ly Hồn nói đúng, Bửu Bửu mưu trí hơn người, tuy về mặt võ công thì sánh không nổi với nhiều người khác nhưng so sánh về khả năng cân não và linh cơ ứng biến, Âu Dương Tất cần bái phục hầu thọ giáo thêm năm mươi năm.

Đại lãnh chủ Triển Hy cười nói :

- Bửu Bửu xưa nay đã làm thì dứt khoát, nhưng đối với việc gì lâu cũng dễ nhàm chán. Ở Long Phụng hiên lâu quá chắc bực bội rồi, còn giúp bọn ta điều tra chuyện Long Vương phủ nữa, thì lần này đi ra dạo chơi để tiếp thu chuyện giang hồ hiểm ác hắn ít biết càng tốt.

- Ai lại mong hắn nhập vào giang hồ?

Tịch Như Tú trợn mắt nói tiếp :

- Cái tên tiểu quỷ ấy ít xuất hiện trên giang hồ thì bọn mình ít phiền phức, bớt đi ngày nào cũng có người đến thưa bị hắn quậy phá. Nghe giọng nói của các ngươi dường như chỉ có các ngươi là hiểu hắn. Ta chỉ trách hắn tại sao chuồn mà không lên tiếng.

- Ngươi tưởng hắn là thằng ngốc ư?

Âm Ly Hồn ngó xéo Tịch Như Tú nói tiếp :

- Lúc đó thủ lãnh và hắn cùng chung một chỗ, nếu nói ra thì có chuồn được ư?

Vệ Tử Y lấy làm thích thú nghe từng người một phát biểu xong, khúc khích cười nói :

- Trong tình hình thấy các ngươi thương yêu Bửu Bửu còn hơn ta, toàn là nói hộ cho hắn.

Tịch Như Tú cười một tiếng nói :

- Thủ lãnh sao mau quên thế, mở miệng trước nói hộ cho Bửu Bửu chính là thủ lãnh đó.

Vệ Tử Y giật mình, xong cười to lên, không thể không nhìn nhận mình thương Bửu Bửu thái quá, có lẽ nên nghiêm khắc một chút. Vệ Tử Y cứ lắc đầu, không thể không bội phục ma lực của Bửu Bửu.

* * * * *

Mặt trời rụng xuống, trăng vàng bay lên, màn đêm đã xuất hiện.

Tần Bửu Bửu lập tức phi thân lên tiểu lộ sau núi Tử Ngọ Linh. Nhớ lời Vệ Tử Y đã từng nói đại khái, hắn lò mò giữa đám cỏ rạp, bị gai cỏ đâm ngứa đau hắn vẫn tự tại mặc kệ, chỉ muốn tìm cho được miệng hang. Cuối cùng hắn cũng tìm được miệng bị trúc mây che phủ. Bửu Bửu không thể không nể phục Vệ Tử Y thiết kế khéo léo, ai mà không có hứng thú đi vạch trong đám trúc mây dày đặc như vậy? Miệng hang ở đây, thật là kín vô cùng. Vào trong miệng hang, Tần Bửu Bửu cẩn thận đem trúc mây dựng lên y như cũ rồi lấy ra một cây đuốc mới muạ Từ ánh sáng của ngọn đuốc, có thể thấy rõ con đường chật hẹp này chỉ rộng vừa đủ cho một người đi thông qua ngay phía dưới Kim Long Xã vào sát bức tường Hắc Vân Lầu. Con đường địa đạo này không chật lắm nhưng Tần Bửu Bửu đi thấy không thú vị, có lẽ hắn hồi nào đến giờ không có tâm hồn cô tịch như Vệ Tử Y.

Đi trong địa đạo không mấy chốc đã đến cuối đường, xuất hiện một cái thang dây rất dài. Bửu Bửu ngẩn đầu nhìn lên, rất mừng cho mình cũng khá. Bên trên là địa bàn của Hắc Vân Lâu, bên này có thang dây là tường hai lớp, chính giữa có đường thông đến cảnh đạo cửa bí mật lên lầu. Bửu Bửu tắt đuốc, bắt đầu leo lên trên, nói thầm :

"Con đường cảnh đạo này ta và đại ca bò chắc vừa lắm, nếu đổi lại là Tịch lãnh chủ mà bò thì chắc kẹt chết cứng luôn. Đại ca không cho họ biết cũng có lý do, khỏi phải để bọn họ nhìn thấy mà than thở. Muốn thử cũng không

thử được".

Tay chân thì lo bò, đầu óc thì suy nghĩ lung tung, chỉ phút chốc đã chạm đến đỉnh.

Tần Bửu Bửu lại đốt đuốc sáng lên, mượn ánh đèn tìm cơ quan. Hôm đó Vệ Tử Y làm khó, không chịu nói khiến Tần Bửu Bửu tức giận càng không thèm hỏi, giờ đây phải ngẩn đầu tìm tại nơi chật chội như vầy tuy không khó, có điều cái cổ mỏi quá mà chưa tìm ra chút manh mối nào. Hơn nữa, cũng tiếc cho mình học võ nghệ quá tạp, quá nhiều mà không tinh.

Nhìn thấy bó đuốc sắp cháy hết rồi, Tần Bửu Bửu không khỏi quýnh lên, tại vì hắn chỉ mua có một cây đuốc. Trước khi cháy hết mà tìm không thấy được cơ quan thì phải mò trong đêm trở ra thành muạ Hắn lắc đầu, vặn qua vặn lại cho bớt mỏi, cái lưng bất chợt uể oải ngã về phía sau, đập mạnh vào tường chạm nhầm cơ quan.

Cái giường bên trên di dời qua một bên, hiện ra một cái miệng hang bằng nửa cái giường. Bửu Bửu vừa mừng vừa tức nói thầm :

"Cái cơ quan này ai thiết kế vậy, cố ý làm cho người ta mỏi mệt gần chết mới chạm nhầm vào cơ quan".

Tần Bửu Bửu chưa bằng lòng, đốt đuốc nghiêng mình xem lại cái nơi cơ quan vừa mới chạm nhằm thì mới vỡ lẽ ra, thì ra cái thang dây thiết kế gần đầu giường.

Giường tuy đặc ruột, nhưng đầu giường lại rỗng khoảng một thước vuông. Tuy bên ngoài xem không có gì lạ, kỳ thực nếu ấn mạnh chỗ rỗng ấy xuống thì kkởi động bánh xe trục, không cần phí sức sẽ thấy lỗ miệng. Càng không cần xem đến mỏi cổ như Bửu Bửu.

Học nghệ không tinh, không thể trách ai hết, Tần Bửu Bửu lại không chịu thua, lúc trước chỉ từ trong sách hoặc truyền thuyết biết được thiên hạ có kỹ mộc như quỷ thủ thần công. Thiết kế sáng tạo cơ quan thường thường ẩn nơi

vô hình trung, không ngờ ngày hôm nay lại được đền bù như ý, lại được tận mắt nhìn thấy tài học cao thâm của cơ quan. Hắn bỗng khoái chí mừng cho mình thật sự là may mắn.

Cái tiểu tử này thật đáng nguyền rủa, sao mà lạc quan thế, còn lại tò mò xem ai là người thiết kế cơ quan này?

Vệ Tử Y tinh thông kiếm thuật, còn những kỹ thuật khác Tần Bửu Bửu đoán rằng đại ca chẳng có thời gian để học.

Bò lên giường, Tần Bửu Bửu đã biết cơ quan ở đâu, ra ngoài đầu giường dùng mông ấn mạnh một cái, lập tức cửa ngầm trở lại vị trí cũ, lại tinh nghịch từ ngoài giường đạp mạnh một cái, miệng hang lại hiện ra. Cứ như vậy đùa mấy lần cho thỏa thích.

Còn cơ quan ở ván lát, lần trước cách đạp của Vệ Tử Y Bửu Bửu đã lưu ý trong bụng, bây giờ đạp mạnh một cái, lập tức thân người đang đứng bỗng dưng hết hồn rơi xuống. Trên giường có trải nệm, có rơi xuống cũng không sao, vì trên giường không có ai ngủ cả.

Đốt cây đèn trong nhà lên, Tần Bửu Bửu có thể thấy mái hiên tiểu đình cũng trống không, cạnh giường có rãnh nhỏ thông đến phòng tắm rửa của Vệ Tử Y cũng không nghe thấy tiếng nước truyền ra, Bửu Bửu nói thầm :

“Đại ca giờ này bận đến tâm lực ngổn ngang, ta không nên đến khuấy nhiễu”.

Ngồi trên giường thơ thẩn, Tần Bửu Bửu thân cũng không nói ra tại làm sao, nhưng lại có một cảm giác kỳ diệu và quái dị. Gian phòng của Vệ Tử Y và phòng ngủ của Bửu Bửu khác nhau rất nhiều. Đôi mắt đảo qua đảo lại, không phát giác ra được điều gì lạ. Mùng màn của phòng Bửu Bửu đều màu trắng như tuyết, phòng của Vệ Tử Y thì thứ nào cũng màu tím. Còn kỷ trà và các thiết bị khác thì không luận màu sắc đều kết hợp tương xứng cao sang, thanh nhã. Có sẵn giường cho ngủ, Tần Bửu Bửu tự nhiên không chịu về

phòng ngủ trên giường của mình, nằm trên giường của Vệ Tử Y, hắn bỗng cảm thấy kỳ kỳ. Trong bụng biết rõ không phải giường có vấn đề, quyết định đêm nay không nghĩ đến chuyện này nữa.

Thân người xích sát vào giường, nói thầm :

"Cái giường này vừa lớn, vừa êm, ta chỉ ngủ một nửa nhỏ. Đại ca về có thể ngủ bên lớn hơn một nửa".

Ngủ quen giường của mình, bây giờ đổi giường khó ngủ, tuy cũng vừa rộng vừa êm.

Có nhiều người cứ lăn lộn suốt đêm không sao ngủ được. Bửu Bửu lại cảm thấy rất mới mẻ, khác với mọi khi, chỉ phút chốc đã ngủ say rồi.

Đêm càng khuya...

Vệ Tử Y cuối cùng đã về phòng, ở ngoài cửa khoát tay bảo Mã Thái, Chiến Bình về phòng ngủ, không cần hầu hạ. Vào phòng gài cửa lại, không đến giường ngủ ngay, ở ngoài tiểu đình ngồi rất lâu rất lâu mới mỉm cười, có thể là đã nghĩ ra cách giải quyết khó khăn.

Vệ Tử Y vén màn lên, không chú ý đến Bửu Bửu đang ngủ phía trong trên giường.

Thật ai dám tưởng tượng có người dám ngủ trên giường của Vệ Tử Y?

Vệ Tử Y trong lúc muốn cởi áo khoát ra bỗng nhiên ngửi thấy một thứ mùi thơm, không nhạt không nồng, làm cho người ngửi cảm thấy rất dễ chịu, rất say mệ Cái mùi thơm này rất quen thuộc với Vệ Tử Y, nhất là lúc ban đêm. Chỉ có Bửu Bửu thể chất tốt mới có mùi thơm này, Vệ Tử Y ánh mắt hướng về giường ngủ mới phát hiện Tần Bửu Bửu như đứa trẻ con nằm co rồi trong góc giường.

Thì ra thân người không có đắp mền, cửa sổ cũng mở phân nửa, hình như trong giấc mộng vẫn cảm thấy lành lạnh.

Vệ Tử Y lập tức đóng cửa sổ, ngồi bên cạnh giường nhìn Bửu Bửu giây lát,

đoán thầm :
“Cái đứa bé này tìm được mật động thật thông minh, về đây định tìm ta trò chuyện nhưng mệt quá nên ngủ trước. Cũng không về phòng riêng ngủ mà nằm sát một bên, biết lo cho người ta như vậy là tốt, nhưng ta làm sao có thể ngủ cạnh ngươi?”
Lấy cái mền đắp cho Bửu Bửu khi đấy, đôi tay cẩn thận bồng Bửu Bửu vào lòng, rồi bước ra khỏi cửa phòng. Trông thấy Bửu Bửu ngủ dễ thương mỉm cười, trong lòng bỗng xúc động, muốn cúi đầu hôn vào má Bửu Bửu, trong lòng đầy tình thương huynh đệ, tương thân tương ái.
Đi vào phòng ngủ của Bửu Bửu, căn phòng tuy vắng Bửu Bửu một tháng nay nhưng đồ vật y như cũ, không chút bụi bặm cho thấy có người ngày ngày quét dọn.
Vệ Tử Y bước vào đem Bửu Bửu để trên giường, đắp mền cho hắn xong, đang muốn bước ra bỗng nghe Bửu Bửu mớ :
- Đại ca, ta rất nhớ ngươi... Bửu Bửu không ngoan, ngươi đừng giận ta... bọn ta ngoéo tay là ngươi không bị giành đi. Đại ca sẽ cùng với Bửu Bửu sống chung mãi mãi, phải không?
Tiếng mộng mớ đứt đoạn lầm bầm. Vệ Tử Y nghe vào tai gợi lên biết bao nhiêu cảm nghĩ, nhớ đến năm mới mùng một tết, bị nhốt trong rương khóa lại thiếu chút khó giữ an toàn tánh mạng, đến khi Vệ Tử Y cứu sống hắn lại, hai tay nhỏ nhỏ nắm chặt lấy áo khoát Vệ Tử Y không chịu buông. Lúc ấy Vệ Tử Y đã hiểu ra bản thân mình là trụ tựa lớn nhất của Tần Bửu Bửu. Chàng thích nhìn Bửu Bửu gương mặt hồn nhiên vui tươi nương tựa vào chàng. Thậm chí sợ một ngày nào đó không còn cái nụ cười ấy xuất hiện, chắc có lẽ chàng không biết phải sống khổ sở ra sao. Kỳ thực Vệ Tử Y cũng ỷ lại vào Bửu Bửu, tánh thiên phú vui tươi của Bửu Bửu đã truyền nhiễm cho Vệ Tử Y, nụ cười tươi của Bửu Bửu có thể làm cho chàng quên đi

những năm tháng bất hạnh của tuổi thơ, thời gian khổ cực của thiếu niên và sự cô tịch khi thành danh.

Những thứ ấy chỉ có Vệ Tử Y tự hiểu rõ. Chàng cũng biết nói ra thì không ai tin, dĩ nhiên lúc tuổi trẻ một lòng đấu tranh và tự tin để khắc phục tất cả đau khổ, nhưng mà chàng vẫn cảm kích Bửu Bửu đã đem lại cho cái vui tươi cũng là cái vốn quí báu nhất, vì vậy không khỏi tự nhiên yêu thương Bửu Bửu nhưng cũng không để hắn có thói hư.

Giữa người và người vốn phải ỷ lại vào nhau, có điều rất ít người có can đảm nhìn nhận.

Vệ Tử Y có cái can đảm ấy. Buồn cười thay có người lại chỉ tưởng Vệ Tử Y nói đùa.

Nhìn Bửu Bửu một cách lưu luyến, Vệ Tử Y bước nhẹ ra cửa phòng.

* * * * *

- Á...

Tiểu Bàn Đầu sợ la lên một tiếng, chỉ vì hắn thấy một sự kiện không thể tưởng tượng.

Trời sáng rồi, hắn xách thùng nước và vải lau vào phòng tiểu chủ nhân quét dọn, những gì nên quét đã quét cả rồi, nên lau chùi cũng đã lau chùi láng bóng rồi, đang muốn làm công việc sau cùng, sửa sang lại giường ngủ của Tần Bửu Bửu. Hắn hoảng hốt phát hiện tiểu chủ nhân đã mất tích bỗng xuất hiện trên giường, không biết từ đâu mà hiện hình lên, nên bất chợt hoảng hốt la lên một tiếng.

Tần Bửu Bửu lại không chút giật mình thức giấc, chủ có như nửa ngủ nửa thức nói lầm bầm :

- Con quạ kêu nghe phát ghét, khó nghe quá. Tiểu Bàn Đầu lấy cung lại bắn cho nó rơi xuống.

Nói xong ôm chặt mền, trở mình lại ngủ tiếp.

Tiểu Bàn Đầu nghe tiếng nói trong mộng thật khóc cười chẳng được, tiến đến nhìn rõ thật sự là Bửu Bửu, nói thầm :

"Bửu thiếu gia về khi nào? Tổng đàn canh giữ rất căng, bất cứ ai ra vào cũng không thể qua mắt cổng gác được, mà lại không nghe ai nói Bửu thiếu gia về".

Tiểu Bàn Đầu suy nghĩ mãi vẫn không có câu trả lời thích đáng, cười chua chát nhìn Bửu Bửu một hồi lâu rồi xách thùng nước xuống lầu, xong đến nhà điểm tâm ăn sáng. Lúc trở lại thì thấy Bửu Bửu đã thức dậy rồi. Ngồi trên giường Tần Bửu Bửu cười một cái nói :

- Ta hôm nay ngủ rất ngon, nhưng tại sao ta lại ngủ ở đây?

Tiểu Bàn Đầu càng không hiểu hơn, nhún nhún vai nói :

- Bửu thiếu gia về hồi nào ta cũng không biết, hỏi những người khác cũng không biết, sáng sớm ta vào đây thấy Bửu thiếu gia ở trên giường rồi.

- Không phải vậy!

Tần Bửu Bửu nghiêng đầu suy nghĩ nói lẩm bẩm :

- Ta nhớ là ngủ ở trên cây, không biết ai thét kêu một tiếng khiến ta hoảng hồn rơi xuống, tại sao lại đúng lúc như thế? Cái giường này lại đón nhận ta cho nên chẳng có đau đớn gì.

Tiểu Bàn Đầu nói :

- Ta bảo đảm cái giường cũng không có di động đi đâu cả.

- Không bao giờ?

Tần Bửu Bửu trầm tư, nói nhỏ nhưng rất rõ :

- Nằm mơ là thế cơ, chắc là tình cảnh trong mộng chỉ là lừa người ta ư?

Tiểu Bàn Đầu thật muốn cười to lên, nhưng kềm chế nhìn tiểu chủ nhân dễ thương nói :

- Thôi đi, Bửu thiếu gia, đừng có nghĩ vẫn vợ Thiếu gia về thì ta yên tâm rồi, xem hôm qua đi ngủ thiếu gia cũng không thay áo khoát, bộ đồ trên người

đã nhăn hết rồi, còn không dậy thay đi.

Tần Bửu Bửu không muốn xuống giường. Tiểu Bàn Đầu nhìn hắn cười, mở cánh cửa trái của tủ quần áo ra, một loạt quần áo mới tinh hiện ra trước mắt Bửu Bửu. Đa số là màu trắng như tuyết, trong đó có bốn bộ là ngoại lệ, xanh nhạt, tím nhạt, đỏ nhạt, tất cả đều màu nhạt, vô cùng xinh đẹp. Bảnh bao hơn hết là một bộ đồ đen thuần có bông, xem ra không có vẻ già, trái lại vô cùng dễ thương, dĩ nhiên là danh sư thiết kế, phẩm chất phải là lụa đoạn.

Tiểu Bàn Đầu cười hí đôi mắt giải thích cho Bửu Bửu :

- Bửu thiếu gia có mừng không? Mười hai bộ đồ trắng, ngoài ra còn bốn bộ khác.

Đừng coi thường những bộ quần áo này. Năm ngoái ta thấy thủ lãnh triệu Hồng quản sư vào nói chuyện, hỏi ra mới biết thủ lãnh lịnh cho hắn đến Vạn Hoa phường chỉ định đại sư phụ đích thân cắt may những bộ đồ này, vải phải thứ hảo hạng nhất, đồng thời phải từ nơi khác đến. Tốt nhất là Ba Tư, màu sắc cũng là thủ lãnh chọn lựa.

Đại sư phụ Vạn Hoa phường phải mất hết sáu tháng mới làm xong, hôm qua đích thân đem đến. Thủ lãnh xem xong rất là vừa ý, ngoại trừ trả tiền công ra còn thưởng đại sư phụ một trăm lạng.

Tần Bửu Bửu nghe Vệ Tử Y đã tận tụy lo may sắm quần áo cho, hắn rất vui mừng, chỉ có thắc mắc :

"Tại làm sao mua sắm cho ta quần áo nhiều như vậy? Cũng chưa phải là tết mà?"

Tiểu Bàn Đầu cười hì hì, thấy hôm nay Bửu Bửu sao mơ hồ thế, nói :

- Phương Bắc tuy lạnh, khí hậu từ từ nóng lên, thiếu gia không thể mùa hè vẫn mặc áo cẩm đoạn, áo khoát dầy mãi. Quần áo này chuẩn bị cho mùa xuân và hè.

Thủ lãnh lệnh ta sắp xếp cho ngăn nắp và nếu không đủ sẽ sắm thêm.

- Đủ rồi, đủ rồi, tủ đựng không hết rồi?

Tần Bửu Bửu cảm động nói :

- Đại ca kêu người đến may quần áo vừa đẹp vừa mắc, chỉ mặc mấy lần thật phí ghê.

Kỳ thực trong bụng hắn còn cách nghĩ khác, không tiện nói cho Tiểu Bàn Đầu nghe, độ chừng nói :

- Đại ca mời người đến may áo mới, có phải là ngụ ý là ta đã thoát thai hoàn cốt?

Sợ ta chết yểu làm sợi dây chuyền mặt khắc chữ Thọ vô dụng. Bửu Bửu thật có phước, đại ca tiêu tiền cũng chẳng ít.

Rồi bỗng nói :

- Tiểu Bàn Đầu, mười sáu bộ đồ nơi trong bâu cổ có thêu chữ Thọ phải không?

Tiểu Bàn Đầu giật mình, sau đó phấn khởi nói :

- Đúng vậy, mỗi bộ dùng kim tuyến thêu chữ thọ nhỏ rất xinh đẹp. Thiếu gia mau đến chọn một bộ đồ mới.

Nhăn nhăn cái lỗ mũi, Tần Bửu Bửu nhìn chăm chú cái bộ đỏ nhạt, chu cái mỏ trách móc nói :

- Đại ca tại sao chọn màu đỏ mà ta ghét nhất? Chỉ có con quỉ mới mặc đồ đỏ.

Tiểu Bàn Đầu lấy bộ đồ đỏ nhạt ra cho Bửu Bửu xem kỹ nói :

- Bửu thiếu gia không cảm thấy màu đỏ không có chút nào khó coi cả, vô cùng hòa nhã? Tơ đoạn mà nhuộm được màu này rất khó, hà huống thiếu gia lại còn trẻ, mặc vào cũng dễ thương quí phái.

- Thiếu gia không muốn màu đỏ!

Tần Bửu Bửu dứt khoát nói :

- Mọi người đều nói ta quá đẹp, thiếu khí khái nam nhi, lại mặc đồ đỏ, không phải đến bọn họ chế nhạo ta ư?

Tiểu Bàn Đầu như muốn nghẹn ở cổ họng, rất khó khăn mới nói :

- Kỳ thực thiếu gia... vốn là... là...

Tần Bửu Bửu không để hắn nói hết, nạt to nói :

- Ngươi nói gì? Không cho phép ngươi nói bậy!

Tiểu Bàn Đầu nói đến mấy lượt tiếng vâng, bị nạt lại nói :

- Bộ Bửu thiếu gia đã chịu nhận mình...

thấy Bửu Bửu đã giận lại không chống chế, Tiểu Bàn Đầu cảm thấy có lỗi và hối tiếc, nói khác đi :

- Thủ lãnh vì thiếu gia nhọc tâm may quần áo, thiếu gia không chịu mặc sợ thủ lãnh sẽ thất vọng.

Tần Bửu Bửu rất nhanh quên đi những chuyện không vui, cười khúc khích nói :

- Không sao, để tối lén mặc vào cho đại ca xem, đại ca nhất định không cười ta.

- Thủ lãnh nhất định không cười.

Tiểu Bàn Đầu lại nói :

- Thiếu gia lười của ta, mau dậy đi, mặt trời đã rọi đến mông rồi.

Tần Bửu Bửu cũng định xem quần áo mới nên xuống giường, chạy đến tủ áo, đem từng bộ quần áo ra xem khen nói :

- Thật đẹp, tuy cũng là màu trắng cả nhưng xem rõ thấy trong ấy có khác. Chất vải hiếm thấy, công may cũng rất cầu kỳ. Đại ca nhất định tốn tiền không ít.

Chọn một bộ đồ tím nhạt xưa nay chưa từng mặc, Tần Bửu Bửu mặc vào xoay người một vòng. Tiểu Bàn Đầu tấm tắt khen đẹp :

- Bửu thiếu gia mặc đồ màu gì xem cũng đẹp, thật đắc thiên độc hậu!

Đứa trẻ nhỏ khi mặc đồ đẹp cũng muốn khoe khoang, Tần Bửu Bửu hở môi cười nói :

- Mặc vào cho đại ca xem, sau đó rũ đại ca đi ăn sáng.

Nói xong liền đi.

- Bửu thiếu gia...

Tiểu Bàn Đầu bỗng gọi Bửu Bửu dừng lại nói :

- Thủ lãnh ở Long Ngân Đình, chủ trì hội nghị. Ta hỏi Mã Thái biết thủ lãnh đã ăn cơm rồi.

Tần Bửu Bửu nhớ mong mới trở về, lại không thấy bóng dáng Vệ Tử Y, nước mắt suýt chút rơi xuống. Chán chường ngồi thơ thẩn ở thư phòng của Vệ Tử Ỵ Tiểu Bàn Đầu đem điểm tâm sáng đến, hắn cũng chẳng cần nhìn một cái, nói rằng ăn không vô, lệnh Tiểu Bàn Đầu đừng quấy nhiễu hắn.

Tiểu Bàn Đầu chỉ có cách dạ dạ vâng vâng.

Tần Bửu Bửu cảm thấy mình thật vô tích sự. Vệ Tử Y cũng không phải là bay đi đâu mất, mấy giờ đồng hồ nữa là có thể gặp mặt, bây giờ phải tìm một trò chơi gì, nhưng lại không có tinh thần, chán chơi đùa, chỉ muốn ngồi lẩn thẩn. Rất lạ mình ngủ cả đêm không thức giấc, khi nãy không phải là tinh thần rất tốt ư?

Là tại hắn có bệnh? Hay là khí hậu của trời hôm nay có bệnh? Bửu Bửu nghĩ vậy.

Tíc tắc, tíc tắc! Tần Bửu Bửu đã ngồi thẫn thờ bốn giờ đồng hồ, tâm tư bấn loạn.

Tiểu Bàn Đầu đã từng đến bốn lần hỏi thăm hắn có đói hay không đều bị Tần Bửu Bửu bực bội mà cự tuyệt.

Giờ thì lại có tiếng gõ cửa nhè nhẹ, Tần Bửu Bửu nóng rồi, nói to :

- Kêu ngươi đừng đến làm phiền, ta phải nói bao nhiêu lần? Coi chừng ta gõ cái đầu ngươi bây giờ!

Có tiếng mở cửa ra, Tần Bửu Bửu nổi sùng không đếm xỉa đến người vào, liếc sơ thấy trên bàn để thức ăn, bực bội nói :

- Ta nói không ăn là không ăn. Tiểu Bàn Đầu dễ ghét thật, ngươi có thể đem những thứ chọc tức ta bưng đi chỗ khác, còn ngươi cũng phải đi cho ta nhờ.
Nghiêng mình một chút nhìn người mới đến, Tần Bửu Bửu thấy vạt áo màu tím, trong bụng cũng cho rằng chắc cũng là Tiểu Bàn Đầu đến làm phiền.
Kim Long Xã trên dưới người người toàn thân đều mặc áo tím, bất ngờ người ấy lại vô cùng hối tiếc nói :
- Tánh giận dữ như thế ư, thật không xứng với bộ đồ xinh đẹp như thế này!
Tần Bửu Bửu giật mình, từ từ xoay đầu qua xem người đến là ai, đột nhiên đứng dậy cúi đầu nói :
- Đại ca cả buổi sáng cực khổ, thương thảo đại sự có kết quả chăng?
Người đến chính là Vệ Tử Y, trầm mặt không nói. Tần Bửu Bửu nhớ lại những lời chửi mắng khi nãy, càng cúi đầu thấp nói :
- Bửu Bửu lại sai rồi, đại ca tại sao không nói chuyện, giận ta phải không?
Vệ Tử Y hừ một tiếng, lời nói không vui :
- Hiện nay ta chỉ nói tám chữ.
Tần Bửu Bửu giật mình ngẩn cái đầu nặng như ngàn cân nói :
- Tám chữ là ý nghĩa gì?
Vệ Tử Y mặt có vẻ tươi cười và khiển trách, nói từng chữ :
- Xin mời lập tức ngồi xuống dùng cơm!
Tần Bửu Bửu cười ra tiếng, ngoan ngoãn cùng Vệ Tử Y song song ngồi xuống nói :
- Đại ca bận việc lớn, tại sao biết ta chưa ăn cơm?
Vệ Tử Y đăm đăm nhìn bộ đồ mới màu tím nhạt của Bửu Bửu nói :
- Vừa lên lầu thì gặp Tiểu Bàn Đầu bưng mâm cơm, hỏi thì biết ngay thôi.
Tần Bửu Bửu tinh thần rất tốt, nhai nhuyễn bánh sốp giòn, cười ngon lành nói :
- Ta định đến cảm ơn đại ca về việc cắt may quần áo mới, không ngờ đại ca

bận nên cứ phải chờ ở đây.

- Không cần cảm ơn, ăn cho hết những thức ăn này là được.

Vệ Tử Y cười tiếp :

- Nhưng mà đại ca không thể không khen ngươi, bộ đồ này ngươi mặc vào thật vừa vặn vô cùng.

- Tiểu Bàn Đầu cũng nói thế!

Tần Bửu Bửu bản thân cũng rất vừa ý bộ đồ này, cười nói :

- Ta lần đầu tiên mặc đồ màu tím, đứng kế bên đại ca người ngoài nhìn vào đã biết huynh đệ ngay.

- Nhưng mà...

Tần Bửu Bửu nhăn nhăn lỗ mũi nói :

- Còn cái bộ đồ đỏ nhạt ta ngại mặc nó. Người ngoài cười ta giống nữ nhân, mắc cỡ chết.

Vệ Tử Y tỏ ra kỳ lạ cười, Bửu Bửu bỗng nhiên mặt ửng đỏ, nói nhỏ với Vệ Tử Y :

- Nhưng đồ mà đại ca sắm ta không thể không mặc, bộ đỏ để ban đêm mặc vào cho đại ca xem, được không?

- Được!

Vệ Tử Y thông cảm cười, phút chốc lại cười khúc khích nói :

- Mau ăn điểm tâm sáng của ngươi đi. Chút nữa cơm trưa sẽ dọn đến tại Long Ngân Đình.

Điểm tâm sáng từng đĩa từng đĩa thức ăn, Bửu Bửu nhìn mãi cứ nhăn mày. Bưng chén trà sâm lên nói :

- Đại ca ngày nào cũng cực nhọc, uống trà sâm nhiều có ích cho cơ thể. Đó là tiểu thần y Tần Bửu Bửu nói với ta, mau uống đi!

Vệ Tử Y bật cười lên, tiếp nhận trà sâm, nói cảm ơn một tiếng, ngẩn đầu uống không còn một giọt. Bửu Bửu trong bụng mừng vô cùng, bất ngờ Vệ

Tử Y lấy bình tích rót đầy một chén trà, so với chén khi nãy còn đầy hơn, nhìn Bửu Bửu cười khúc khích nói :

- Hiền đệ lăn lộn chốn giang hồ ban năm, thân hình ốm đi nhiều, uống hết chén trà sâm này rất có ích. Đây cũng là một vị thần y Tần Bửu Bửu vừa mới nói với ta, mau uống đi!

- Không được, không được, đại ca chơi khôn.

Tần Bửu Bửu ngăn cản không được, kêu lên :

- Rõ ràng chỉ có một chén trà sâm, tại sao lại thêm một bình trà sâm lớn?

Vệ Tử Y cười khà khà, chỉ vào cái kệ dưới cạnh bàn trà cười nói :

- Khi nãy ta vào, ngươi cơ bản không nhìn ta một cái, sợ ngươi sợ không dám uống cho nên đổ bình trà sâm nơi khác. Hầy, thế mới gọi lý cao một thước, chước cao một trượng, nếu không mau mau uống, ta sẽ càng rót càng nhiều vậy!

Tần Bửu Bửu kêu thầm đã thất sách, nhăn mặt bưng chén trà sâm uống, cười híp đôi mắt, cho đến Vệ Tử Y phải lắc đầu cười, không biết đứa trẻ này bao giờ mới lớn lên được.

Tần Bửu Bửu ăn uống rất kém, nhưng nói đến cái tài ăn mứt táo và ăn vặt, những trang đồng lứa không ai sánh bằng, dường như không bao giờ biết ngán, từ từ nhai nghiến một miếng mứt vào bụng. Vệ Tử Y thấy hơn tháng nay hắn bị khổ sở (kỳ thật toàn là kẻ khác bị xui xẻo), cho nên muốn hắn ăn nhiều thêm chút, nên lấy một cuốn sách kinh mà đọc.

Cái bụng nho nhỏ mà dồn đầy bảy, tám thứ thức ăn, Tần Bửu Bửu cười nói :

- Đại ca đừng làm thế, không thích ta ăn quà như vậy sao không nói?

Vệ Tử Y để cuốn sách xuống, mỉm cười :

- Đã ba tháng nay, huynh đệ bọn ta không ăn cơm chung, những ngày nay đại ca càng bận, không có thời gian bên cạnh ngươi, cho nên...

- Cho nên báo hại ta phải một lần bù lỗ?

Tần Bửu Bửu ngắt ngang không vui nói :
- Ta tuy tuổi còn nhỏ, xử sự không có kinh nghiệm như đại ca, nhưng đại ca cũng đừng nên xem ta như một đứa bé mới ra đời. Trên vai đại ca gánh nặng bao nhiêu trọng trách, ta rất minh bạch. Không quậy phá thì tự đùa chơi cũng chẳng làm bó tay bó chân đại ca, hầu phương hại đến việc lớn. Đại ca cảm thấy có lỗi với ta mà đền bù như thế, ta thật không vui vì cảm thấy dường như ta chỉ làm phiền toái đại ca thôi!
Vệ Tử Y đè nén sự vui mừng, muốn bồng Bửu Bửu lên, hoà nhã nói :
- Mới vắng ba ngày, Bửu Bửu biết chuyện rất nhiều. Nhưng đại ca chưa bao giờ xem ngươi như kẻ làm phiền toái, thật vậy!
Tần Bửu Bửu tánh ngây thơ thẳng thắn, nhảy vào lòng Vệ Tử Y nhõng nhẽo, rờ mặt dây chuyền có khắc hình chữ thọ, hơi ngại ngại cười nói :
- Đại ca vì ta phí biết bao tiền bạc sắm dây chuyền quần áo. Bửu Bửu nghèo xơ xác, chỉ có cách luyện đại bổ đan báo đáp.
Vệ Tử Y vừa mừng vừa lo, mới nhớ đến đại bổ đan mấy bữa trước vẫn chưa uống, vội vã cười nói :
- Tiền bạc không quan trọng, thân thể Bửu Bửu khỏe mạnh mới là điều quan trọng, đừng nên nhọc nhằn bào chế những đan hườn ấy.
- Đại ca không muốn uống đại bổ đơn ư?
Tần Bửu Bửu đã linh tính kêu nói :
- A, xem ra thật ngốc nghếch, trước năm mới cất rượu hầu nhi tửu có thể dùng được rồi.
- Hầu nhi tửu?
Vệ Tử Y nhìn góc tủ sách tựa tường, nhăn mặt cười :
- Ngươi nói để trong cái hộp xanh là Hầu nhi tửu của ngươi cất đó ư?
- Phải đó!
Tần Bửu Bửu đứng dậy chạy đến gần tủ sách xem, hỏi :

- Tại sao không thấy rồi, đại ca uống hết rồi ư? Hay là đã đem để nơi khác rồi?

Vệ Tử Y vỗ trán, cười chua chát nói :

- Đó mà là rượu gì chứ? Ta uống vào một hớp vội phun ra, đã quăng bỏ mất rồi.

Tần Bửu Bửu mắt phừng đỏ lên, môi trề một cái, nước mắt tuôn trào ra, cố gắng không khóc thành tiếng, bất chấp thái độ của Vệ Tử Y có vẻ hối lỗi, bỏ đi vào phòng riêng rồi mới khóc to lên. Vệ Tử Y đi đóng cửa ở ngoài nghe tiếng khóc thật xót xa càng thấy ân hận. Trong một phút mà cảm thấy đã như một thế kỷ, bỗng tiếng khóc vội ngưng, Vệ Tử Y hoảng hồn tưởng Bửu Bửu có chuyện gì, định xô mạnh cho gảy chốt cửa, bỗng có tiếng mở cửa ra, Bửu Bửu đứng trước cửa hỏi to :

- Bửu Bửu cất rượu thật quá dở như vậy sao? Ta thật đã chính mắt nhìn thấy hầu nhi cất rượu như thế nào!

Vệ Tử Y khom xuống lau nước mắt cho Bửu Bửu mỉm cười nói :

- Lần sau ngươi cất rượu đại ca sẽ uống hết. Nhưng ngươi nên ghi chú, ký hiệu vào.

Tần Bửu Bửu bỗng cười, bâu cổ Vệ Tử Y kề sát tai nói nhỏ :

- Rượu uống nhăn mặt là không ngon, ta nhất định sẽ cất ra loại rượu uống ngon nhất.

Vệ Tử Y miệng tươi cười, trong lòng thì cứ thầm trách khổ, nói độ chừng : "Thằng bé này cất rượu dở quá, tưởng nhìn qua là bắt chước ừam được. Không hiểu rằng cất rượu là một học thuật chuyên môn, vái trời cho hắn đừng cao hứng cất rượu hủ từng hủ, ta chắc không uống nổi".

Thế mới biết, cho dù có thông minh đến đâu cũng không phải thứ nào cũng học được tinh cả.

Buổi cơm trưa ở Long Ngân Đình Vệ Tử Y dẫn Bửu Bửu xuất hiện trước

mọi người, ai ai cũng trố mắt nhìn trân trân. Tại vì Vệ Tử Y cứ mãi suy nghĩ, nên quên nói, hơn nữa bọn họ lại thấy Bửu Bửu mặc bộ đồ trắng như tuyết.

- Ha ha ha!

Tịch Như Tú đến ôm lấy Bửu Bửu nựng nịu cái gò má hắn :

- Ngươi cái tên tiểu quỷ này thiệt ngày một đẹp đẽ ra. Mặc bộ đồ mới đẹp đẽ vô cùng, không biết về hồi nào mà tại sao ai cũng chẳng biết?

Vừa nói vừa nựng gò má hắn.

Tần Bửu Bửu gạt cái tay của Tịch Như Tú ra, xoa xoa cái gò mà oán trách nói :

- Ngươi nựng cái cằm của ngươi đã mười bốn cái còn chưa đủ ư? Mặt của ta chớ đâu có phải nữ thánh?

Tịch Như Tú cười kha kha to lên xin lỗi, lại véo trên má Bửu Bửu một cái nữa, nói :

- Gò má của ngươi vừa trắng vừa mềm, nữ thánh làm sao so bì được? Hà tất phải tính kỹ như vậy.

- Mười lắm cái!

Tần Bửu Bửu đôi tròng mắt xoay tròn, cười khúc khích nói :

- Ngươi cứ véo đi, đợi chút nữa ta sẽ véo con nuôi của ngươi.

- Ha ha...

Quần hùng ngẩn đầu cười to, nhất là cử chỉ của Tịch Như Tú muốn véo mà không dám véo làm họ lại thấy buồn cười, tại vì Âm Vũ là con cưng của hắn. Hai ngày nay phụ tử thân thiết đến nổi Âm Ly Hồn phải phát ghen.

Tịch Như Tú để Bửu Bửu xuống, xoa xoa tay cười nói :

- Hà tất phải vậy! tiểu quỷ, hà huống Âm Vũ đã về nhà sư phụ hắn rồi.

Tần Bửu Bửu thở dài, nói :

- Thế thì cho ngươi thiếu chịu đó, đợi khi hắn về tính sổ gộp luôn thể.

- Ha ha ha...

Quần hùng lại một trận cười vang, những mệt nhọc phiền toái mấy ngày qua giảm hẳn.

Lúc vào buổi cơm mọi người nói cười hăng hái. Tần Bửu Bửu mấy lần muốn hỏi giữa ta và địch tình hình tiến triển ra sao nhưng đều bị ánh mắt của Vệ Tử Y chặn lại, trong lòng uất ức không cùng.

Cơm trưa xong, Long Ngân Đình lập tức phong tỏa. Các đầu lãnh thu ngay nụ cười, nhất loạt nghiêm túc lặng lẻ. Tần Bửu Bửu tuy không bị mời đi khỏi nhưng hắn biết không bao giờ có cơ hội xen miệng vào.

Vệ Tử Y ngồi ở ghế đẩu có cái da cọp, nói :

- Lão Triển, Đồ Long bang và Long Vương phủ có hồi âm chưa?

Đại lãnh chủ Cửu Diện Diêm Quân Triển Hy nói :

- Bẩm báo thủ lãnh, Trần Đông Thăng phản nghịch lại xã, vừa rồi mới đưa đến khiêu chiến thư, giờ sửu trăng tròn đêm ngày rằm tại Sam Tử lâm quyết chiến.

- Gan đến thế!

Vệ Tử Y cười gằn, bình thản nói :

- Long Vương phủ tưởng cũng phải giúp hắn xung trận?

- Không!

Đại lãnh chủ Triển Hy cắt ngang lắc đầu nói :

- Trong thư khiêu chiến của Trần Đông Thăng chỉ nói rõ bang nhóm Đồ Long bang.

Vệ Tử Y nhìn thấy Triển Hy trình lên thư khiêu chiến, không nói. Tịch Như Tú phẫn nộ kêu lên :

- Thủ lãnh, bọn lòng tong cá chốt Long Vương phủ với ý đồ rõ ràng là đánh cho chúng ta thất điên bát đảo.

Vệ Tử Y cười nhạt, thành khẩn nói :

- Bất luận Long Vương phủ với ý đồ gì, Trần Đông Thăng trong khi không

có ai trợ lực mà dám khiêu chiến với ta, thật là đáng bội phục.
Tịch Như Tú nắm chặt bàn tay giận dữ nói :
- Trần Đông Thăng kẻ chó má ấy không biết ơn đề bạt của bọn ta, lại muốn được voi đòi tiên, mưu đồ cướp lấy Kim Long Xã. Mẹ nó, gã ấy thật đáng ghét. Lần này thủ lãnh tiềm thân bên cạnh hắn nắm bắt tội trạng rành rành, chừng đó ta Tịch Như Tú sẽ lột da rồng hắn mới được.
- Không được khinh địch, Như Tú.
Vệ Tử Y trầm ngâm nói tiếp :
- Trần Đông Thăng không phải là phường làm bừa cố chấp. Tuy không có sự tương trợ của Long Vương phủ, nhưng ít nhất phải nắm chắc năm phần hắn mới dám ra tay Bọn ta nếu như khinh địch là mắc mưu của hắn.
- Thủ lãnh nói đúng!
Nhị lãnh chủ Vô Tình Thủ Trương Tử Đan đứng dậy nói :
- Thiệu Hóa đường Đường chủ Cát Thông cấu kết với hắn nhất định sẽ dẫn toàn lực đối phó ta.
- Ta tán đồng lời nói của Tử Đan!
Đại chấp pháp Quỷ Thủ Âm Ly Hồn đứng dậy nói :
- Bọn hắn rất rõ cho dù sau việc này nghỉ tay, nếu như bọn ta bỏ qua cho hắn, Trần Đông Thăng cũng chẳng tha cho hắn.
Tịch Như Tú tỏ ra đã tán đồng ý kiến của Âm Ly Hồn, miệng lảm nhảm nói :
- Mẹ nó, làm như chỉ có ngươi biết? Tại sao không thêm câu cái bè lũ ấy đều một tâm tư với nhau.
- Ngươi xem cũng chẳng phải ngu đần!
Âm Ly Hồn ưa đấu võ mồm với Tịch Như Tú nói :
- Ngươi Tịch Như Tú cũng có hồi thố lộ được, khỏi phải ta hao hơi tổn tiếng mà chỉ đạo.

- Ngươi...

Tịch Như Tú cũng là bậc hùng biện có cở, không dễ ăn hiếp.

Bỗng có người cười thành tiếng, cắt đứt lời phản kích của Tịch Như Tú. Đó là Tần Bửu Bửu đang nhàn rỗi không biết làm gì, đang lấy miếng nệm lót ghế làm cầu đá, nghe hai người cãi nhau như trẻ con nên không nén được cười ra tiếng.

Tịch Như Tú lấy tay nhận lấy miếng nệm làm cầu đá, làm vẻ lên lớp nói :

- Ngươi có đá cầu thì đá, tại sao bỗng nhiên cười.

Tần Bửu Bửu không đếm xỉa gì đến hắn, lại lấy cái nệm khác đá.

Vệ Tử Y nạt nói :

- Bửu Bửu, ngồi đàng hoàng. Nếu không thì hãy về phòng chơi đi.

Để nệm ghế lại, Tần Bửu Bửu ngồi nghiêm chỉnh, tỏ ra vô cùng tủi phận.

Tịch Như Tú cảm thấy hối tiếc không yên, lấy ra cây kim dài chừng một thước ba tấc, rộng chừng một tấc, cười nói :

- Đây là món đồ chơi Âm Vũ cho ta, bên trong có máy móc huyền bí, ngươi hãy lấy đi chơi đi!

Cái hộp rất tinh xảo, dễ thương, xem ra có vẻ thần bí. Tần Bửu Bửu chìa tay chưa thẳng, lại co lại nói :

- Đại ca muốn ta ngồi ngoan ngoãn, nếu không thì đuổi ta ra. Tịch Như Tú có lòng tốt, ta xin nhận lấy vậy.

Vệ Tử Y khi cương quyết thì cứng tợ sắt đá, không giao động nói :

- Như Tú, huynh đệ Ở Phân xã Bắc Kinh ai là người sở dụng của Trần Đông Thăng?

Tịch Như Tú biết bây giờ không phải là lúc xử sự theo cảm tình, lấy hộp cất đi rồi nói :

- Bẩm báo thủ lãnh, đúng như lúc thủ lãnh tiềm phục điều tra vậy. Trần Đông Thăng nhận Phân xã Bắc Kinh chưa được nửa năm, muốn mua chuộc

huynh đệ phản lại bang hội là điều không dễ, trừ Trần Đông Thăng và Trần chưởng quỉ cùng đám thuộc hạ thân tín bốn mươi ba người, ngoài ra không có ai dám.

Vệ Tử Y cười khẽ nói :

- Những người này ta đều biết. Nhưng chủ Phân xã hoặc đầu lĩnh thuộc hạ có ai cấu kết không?

- Không có!

- Rất tốt.

Vệ Tử Y vừa ý cười nói :

- Tất cả huynh đệ không hổ là cùng vào sinh ra tử, đổ mồ hôi rớt nước mắt đều có nhau.

- Phải thế chứ, thủ lãnh!

Tịch Như Tú nhớ lại những thành tích kiêu hùng lúc trước nói :

- Nhớ lại thuở nào bọn ta cùng chung đánh thiên hạ, khí thế hung hãn, thật đánh đâu là tan tác đó. Thiên hạ nghe hơi là khiếp đảm.

Quần hùng nghe nói tuần tự bàn luận các trận đánh nhỏ lớn, khi ấy người nào cũng phấn khởi. Tần Bửu Bửu rất ít nghe Vệ Tử Y nói đến những việc này nên nghe rất hứng thú.

Đợi bọn họ nói xong, Tần Bửu Bửu mới hỏi Vệ Tử Y :

- Những kỳ tích anh hùng ấy, tại sao đại ca không nói cho ta nghe?

Tịch Như Tú không đợi Vệ Tử Y nói, cười khúc khích nói :

- Những việc chết chóc giết người mà kể cho tuổi trẻ nghe như nghe chuyện đời xưa có được ư?

- Ta lại không phải hỏi ngươi?

Tần Bửu Bửu lảm nhảm nói.

Vệ Tử Y mỉm cười nói :

- Những sự giết chốc tàn khốc đầy xương máu của giới giang hồ kể cho

ngươi nghe có thể làm mất đi bản chất của tuổi trẻ. Đại ca tự nhiên không nên nói.

Nhị lãnh chủ Trương Tử Đan sờ sờ đầu Bửu Bửu, như kẻ từng trải nói :

- Khi nãy bọn ta kể chỉ là chuyện chơi, không thấm thía vào đâu. Những trận chiến đẫm máu khốc liệt không đích thân thể nghiệm, cho dù nói miệng cũng vô ích.

Triển Hy chợt nói :

- Thủ lãnh, Trần Đông Thăng với bốn mươi ba tên phản đồ cùng những phái tà phái chính muốn sống mái với bọn ta ư?

Vệ Tử Y cười thần bí nói :

- Đến nay thì ta đã biết Bang chủ của Đồ Long bang là vị nữ nhi Văn Phụng Mi.

- Văn Phụng Mi?

Triển Hy bỗng kêu hoảng lên, đây thật là điều chưa từng thấy, làm cho mọi người sửng sốt.

- Trời ơi! Thì ra lão yêu bà.

Triển Hy tỏ ra có hơi hoảng loạn nói :

- Thủ lãnh, giả như Văn Phụng Mi là Bang chủ của Đồ Long bang, sự việc có phần đơn giản.

- Cái gì?

Vệ Tử Y cảm thấy thú vị nói tiếp :

- Văn Phụng Mi nữ nhân này lại không có vướng mắc gì với đầu lĩnh báo thù được ư?

Trương Tử Đan có vợ đẹp, đối với mọi việc đều không để bụng, rất hào phóng, khoát tay tỏ vẻ lần này không phải hắn.

Âm Ly Hồn và Tịch Như Tú cũng tỏ ra không quen biết. Vệ Tử Y đổi ánh mắt nhìn về hướng Triển Hy Bất chợt Triển Hy lại lấy ngón tay chỉ vào Vệ

Tử Y nói :

- Ngươi! Đúng là ngươi! Đúng là thủ lãnh!

- Ta?

Vệ Tử Y bị Triển Hy chỉ "ngươi" đến nổi nóng, kêu lên :

- Ngươi điên rồi, nếu như không có sự kiện này ta làm sao biết được trên thế gian này lại có một Văn Phụng Mi như vậy!

Triển Hy thở dài nói :

- Đêm trung thu bảy năm về trước, ta cùng thủ lãnh lên thị trấn du ngoạn, gặp phải một vị cô nương rất dễ thương mời bọn ta cùng đàm thoại với chủ gia của ỵ Lúc đó tâm tánh trẻ trung của thủ lãnh rất nặng, quyết định đi thăm dò thử xem nên cùng đi với tiểu cô nương ấy đến Sài An khách điếm, gặp một vị nữ nhi mặt bịt khăn đen. Ả nói với thủ lãnh rằng nếu kết hợp với thị thì có thể xưng bá thiên hạ. Thủ lãnh nghe cười đến nổi suýt cong cái lưng, không đếm xỉa đến ả, tính phủi áo mà đi.

Cô nương bịt mặt bỗng cởi khăn bịt mặt, tính dùng nhan sắc như đào như lý để mê hoặc ngươi. Không ngờ thủ lãnh lại cười khúc khích nói :

- Chọn người đối tượng lẽ ra phải do tâm hồn rung cảm. Cô nương đẹp thì có đẹp, rất tiếc không hợp với khẩu vị của tạ Xin thứ lỗi, tạm biệt!

Thủ lãnh không cảm nhận thấy nhưng ta đi sau lại nhìn thấy vị cô nương thần bí ấy đỏ mặt, đầy vẻ oán hận nhìn trân tráo thủ lãnh.

Vệ Tử Y bản thân cũng chẳng nhớ đến tình cảnh lúc ấy, lắc đầu cười đau khổ nói :

- Nữ nhân mở miệng là muốn kết hợp với nam nhân quả là hiếm thấy, ngươi làm sao biết thị là Văn Phụng Mi?

Đại lãnh chủ Triển Hy tỏ ra hắn rất cẩn thận nói :

- Ánh mắt oán hận của nữ nhân thần bí ấy làm ta lo âu, sợ sau này bất lợi cho chúng ta, ta liền ngấm ngầm điều tra sự việc. Khi hiểu rõ làm cho ta thấy

càng lo sợ, thì ra thị là một lão yêu bà học được trụ nhan thuật. Hiện nay tính ra đã hơn bảy mươi tuổi, nhưng nhìn chừng như thiếu phụ chưa tới ba mươi tuổi, môn hạ gia nhân hơn ngàn người, đều là nữ lưu, võ công không xuất sắc nhưng tà pháp lại không ít.

Trong đó phải nói đến Y bổ tư Mê hồn đại trận do chín vị ái đồ thực hiện là đáng sợ nhất, đến nay chưa ai phá nổi, thủ lãnh nên cẩn thận.

- Mê hồn đại trận?

Vệ Tử Y trầm tư ngẫm nghĩ nói :

- Ý nghĩa của nó là một thứ pháp trận làm mê hoặc tâm hồn người, mà không cần võ công làm chủ lực?

- Đúng vậy!

Triển Hy nhìn Bửu Bửu tỏ ra mơ màng, cẩn thận nói :

- Chín vị tiểu yêu thuộc hạ của lão yêu bà đa số là những mỹ nhân mà nam nhi khó cự tuyệt, cho nên...

Tần Bửu Bửu rất ít tiếp xúc với nữ nhi, nên không hiểu, hỏi :

- Đại lãnh chủ tại sao úm úm, ớ ớ, có gì đố kỵ chăng?

Triển Hy nhăn mặt, Vệ Tử Y chạy đến cạnh Bửu Bửu, sờ tóc dài nói ôn hoà :

- Đại lãnh chủ là có ý tốt, những nữ nhi không đứng đắn nên không đếm xỉa tới, nói cũng không nên nói nhiều có phải không?

- Ta hiểu rồi!

Tần Bửu Bửu gật mạnh đầu, cười híp mắt, nắm lấy tay Vệ Tử Y phấn chấn nói :

- Đại ca nói những nữ nhân ưa lấy mắt nhìn trân trân vào thân người đại ca toàn là không đứng đắn phải không? Cứ yên tâm, ta sẽ giúp ngươi đối phó với bọn chúng.

Vệ Tử Y nghe xong nhăn mặt cười, thấy Bửu Bửu đem nữ nhân cả thế gian

này nhất tề kết luận, không biết phải giảng dạy như thế nào cho hợp.

Tịch Như Tú cười ra tiếng nói :

- Miệng còn hôi sữa mà đã nghĩ đến việc đối phó với nữ yêu tinh?

- Coi chừng tiểu quỷ ngươi bị bọn nó mê hoặc đến thất điên bát đảo, không muốn về?

- Mê hồn đại pháp là quái trận gì?

Tần Bửu Bửu hứ một cái tiếp :

- Phụ thân ta nói cái trò đùa đó gặp phải những cao nhân định lực mạnh và công lực cao thâm thì không tác dụng. Phụ thân ta cũng bị một lần, không những chẳng hề gì, mà còn thưởng cho bọn lập trận mỗi người mấy cái tát tai.

- Ngươi không phải là phụ thân ngươi!

Tịch Như Tú trong bụng ngầm phục Tần Anh, đối với Bửu Bửu lại chế nhạo :

- Nữ yêu tinh tự láo khoét nói không ai phá nổi trận pháp là cho đỡ thể diện. Ngươi tiểu quỷ nói bậy, không biết mắc cở mà học nổi thủ pháp phá trận của phụ thân ngươi? Chỉ sợ khi thủ lãnh bị cướp đi mà miệng chẳng biết nói làm sao?

Tần Bửu Bửu không giận cũng không chối nói :

- Nếu ta có thể phá giải Mê Hồn đại pháp thì phải cho ta cái hộp nhỏ, thế nào?

- Không được, hộp nhỏ có thể mượn chứ không cho.

Tịch Như Tú cười nói :

- Phụ thân ngươi nhất định đã nói cho ngươi cách thức phá giải trận đồ, khả năng ngươi thua ta rất ít.

Tần Bửu Bửu cười run cả má, chửi một câu nói :

- Lúc đó phụ thân và mẫu thân ta tình ái mặn mà, tiên nữ hạ phàm cũng

chẳng thèm nhìn đến, lại thêm sẵn có công lực cao thâm, dĩ nhiên phá trận dễ dàng. Con của người thì định lực, công lực đều kém xa, vả lại ngươi tưởng trận đồ bị phá ấy mười mấy năm không cải tiến ư?

- Có thì có!

Tịch Như Tú nghĩ cũng có lý, không thể chưa đánh cuộc mà sợ bị thua, nói :

- Nếu ngươi phá trận, ta thua ngươi đôi ngọc sư tử. Còn nếu như không phá được trận thì sao?

- Vừa thôi, ta đánh cuộc là cái hộp nhỏ trong túi của ngươi...

Tần Bửu Bửu không màn tiếp :

- Đôi ngọc sư tử của ngươi đã thua ta ba lần, xem đã chán rồi. ta muốn cái hộp nhỏ khi nãy.

Tịch Như Tú đỏ mặt, dọ dẫm thử :

- Xem xong rồi có trả lại ta không? Còn vật đánh cuộc của ngươi đâu?

- Trả, dĩ nhiên là trả! Mười năm không trả thì một trăm năm cũng trả!

Tần Bửu Bửu cười nói tiếp :

- Còn vật đánh cuộc của ta, một hủ Hầu nhi tửu chánh tông, sao?

Vệ Tử Y cười ra tiếng, Tịch Như Tú không rõ sự tình, hỏi :

- Ý, thủ lãnh uống qua Hầu nhi tửu chánh tông chưa? Thế nào, mùi vị ngon chứ?

Tịch Như Tú rất thích rượu ngon.

Vệ Tử Y cười mấy tiếng, gật gật đầu, cười ý vị nói :

- Ta may mắn uống được mấy hớp. Mùi vị hả? Thật làm cho người ta khó quên.

Tần Bửu Bửu bỗng đứng lên ghế, vuốt chân mày của Vệ Tử Y nói :

- Đại ca chau mày rất khó coi, ngươi muốn nói ta lại quậy phá phải không?

Vệ Tử Y lỡ khóc lỡ cười, vỗ vỗ gò má Bửu Bửu nói nghiêm chỉnh :

- Ngươi đùa cái ngón gì nữa đây? Ngày quyết chiến ấy ngươi cũng định đi

nhập bọn cho vui ư?

- Ta dĩ nhiên phải đi!

Bửu Bửu quả quyết nói :

- Không có ta làm sao được. Bao nhiêu kẻ thù đều do ta chọc phá mà ra cả, đâu có thể làm rùa con rút cổ!

- Ơ?

Vệ Tử Y thầm khen, thú vị nói :

- Nếu như ngươi có lý do gì hay hơn, ta sẽ nhận lời cho ngươi đi nhập bọn.

Tần Bửu Bửu đôi tròng mắt xoay tròn, nhìn Vệ Tử Y nói :

- Ngươi! Huynh trưởng gặp nạn, làm đệ đệ đâu bỏ mặc mà chạy?

Lời vừa nói xong, quần hùng đều cười lên vang dội.

Cười đùa đã qua, Vệ Tử Y chỉ đành nhận thua, ngồi trên ghế lót da hổ, trầm ngâm nói :

- Gặp phải Văn Phụng Mi các ngươi phải cẩn thận là được. Hiện nay đáng lo ngại nhất là Long Vương phủ đánh bất ngờ bọn ta.

Nhị lãnh chủ Vô Tình Thủ Trương Tử Đan đứng dậy nói :

- Thủ lãnh, Long Vương phủ Sa Tương Quan Phi Phẩm chưa có tin bồ câu về, có phải có việc bất trắc hay không?

Vấn đề này thật khó khăn, không ai trả lời được câu hỏi này.

Lúc ấy...

Có tiếng đồng la từ ba hướng trỗi lên. Mã Thái, Chiến Bình thỉnh thị Vệ Tử Y cho phép mở cửa cho Chu tổng quản vào. Chỉ thấy Chu tổng quản tay ôm một cái hộp điêu khắc xinh đẹp, dài hai thước, cao một thước rưỡi đi vào.

Sau khi chào mọi người, lão cúi người nói :

- Bẩm báo thủ lãnh, vừa rồi có người huynh đệ nhặt được cái hộp gỗ này. Phần trên hộp có kẹp một miếng giấy viết rõ đây là vật tặng cho thủ lãnh. Thuộc hạ sợ đây là vật quan trọng cho nên lập tức đem vào.

Vệ Tử Y tươi cười nhận lấy hộp gỗ, ngắm nghía hồi lâu, thấy không có gì lạ, mới cẩn thận phá vỡ ổ khóa mở nắp ra. Chỉ nhìn một cái vội đóng lại ngay, biến sắc mặt, cười miễn cưỡng nói :

- Khổ ngươi rồi Chu tổng quản. Sau này chắc phiền ngươi lắm!

- Vâng!

Chu tổng quản không biết gì cáo lui, cửa lại khép kín.

Tam lãnh chủ Ngân Cổ Tịch Như Tú uống vội, liền nói :

- Trong đó cuối cùng là gì, thủ lãnh tại sao thất kinh như vậy?

Vệ Tử Y cười chua chát, đem hộp gỗ trao cho hắn. Tịch Như Tú mở ra xem, hoảng sợ kêu lên :

- Tại sao như vậy? Thủ lãnh, đây...

Những người khác xem xong đưa mắt nhìn Vệ Tử Y.

Vệ Tử Y lại cười chua chát, hiểu được sự nghi ngờ của bọn họ, nói :

- Một người là Quan Phi Phẩm như tất cả đều quen biết, còn một người là sư muội của hắn Tôn Ngọc Phẩm.

Đại lãnh chủ Cửu Diện Diêm Quân Triển Hy thở dài một tiếng nói :

- Không ngờ bị Tử Đan đoán đúng. Lực lượng của Long Vương phủ không nên xem thường.

Thì ra trong hộp gỗ đựng hai đầu người, một nam một nữ còn máu đầm đìa. Kẻ chết đôi mắt còn mở trông dễ sợ, mặt mày xệu xạo, rõ ràng người trước khi chết bị vô cùng đau khổ, dường như trong lòng còn đầy nỗi bất cam. Đại chấp pháp Quỷ Thủ Âm Ly Hồn từ trong hộp lôi ra một tờ giấy dính đầy máu đọc xong nói to :

- Long Vương phủ cũng hạ chiến thư, đêm giờ tuất ngày rằm đợi tại đây!

Tịch Như Tú phẫn nộ nói :

- Trước sau xê xích hai giờ đồng hồ để thị Oai, đợi bọn mình đấu với bọn Trần Đông Thăng trở về, quả là xa luân chiến.

Tần Bửu Bửu đối với đầu người chết không hứng thú, không muốn nhìn lần thứ hai, vốn muốn nhắm mắt dưỡng thần, nghe lời nói của Tịch Như Tú, không kềm chế cười ra tiếng.

- Bửu Bửu thối, ngươi lại cười cái gì?

Tịch Như Tú chửi hai câu thoáng lại khen, nói :

- Nhưng phải nói nghiêm túc, ngươi tuy xem ra như hoa thêu áo gối, nhưng luyện đan công phu cũng giỏi. Hai ngày nay bọn ta đều cảm thấy võ công tiến bộ nhiều, đúng là lúc xông ra đại chiến để thử tài nghệ.

Vừa chê vừa khuyên vừa khen. Tần Bửu Bửu cứ trợn mắt nhìn hắn tức giận nói :

- Ta là hoa thêu áo gối ư? Nếu như đại ca không muốn ta giữ lễ với trưởng lão, thử đánh trước với ngươi một trận rồi sẽ tính sau.

Tịch Như Tú tự biết quá lời, vội xin lỗi. Tần Bửu Bửu cũng không chấp nhất, chỉ cười.

Đại lãnh chủ Cửu Diện Diêm Quân Triển Hy nghiêm túc nói :

- Bây giờ sự việc đều sáng tỏ cả. Thủ lãnh làm thế nào để điều phối nhân lực?

Vệ Tử Y nghiêm nghị, cứng rắn nói :

Lần này nhất định đồng loạt tiêu diệt Đồ Long bang và Long Vương phủ, hủy diệt mật điện dưới đất của Phước Đức tự. Lão Triển và Ly Hồn thống lãnh Tổng đàn toàn bộ huynh đệ trấn thủ Tổng đàn, đề phòng trận chiến Sam Tự lâm không giải quyết được trong hai giờ đồng hồ hoặc kẻ địch tấn công trước giờ qui định. Tử Đan điều tập một trăm tay giỏi về hỏa dược làm nổ tung cung điện dưới đất. Phước Đức tự do Kim Long Xã phụ trách xây dựng lại. Về mặt quan quyền thì Tịch Như Tú đi giải thích lý do trấn an dân chúng.

- Không vấn đề, không vấn đề!

Tịch Như Tú bỗng nhớ đến mình chẳng có nhiệm vụ gì, hỏi :
- Ta thế nào? Thủ lãnh ngươi vẫn muốn ta làm khách uống rượu nói chuyện trăng gió ư?
Mỗi khi có giao tế ứng xử, Vệ Tử Y có thể thối thác thì cứ thối thác, không thể từ chối được thì phái Tịch Như Tú thay thế đi dự. Một là hợp với khẩu vị của Tịch Như Tú, hai là cho Vệ Tử Y khỏi bị hành tội vì cảnh ồn ào náo nhiệt. Vạn bất đắc dĩ lắm mới thân hành xuống núi.
Vệ Tử Y cười nói :
- Do ta và ngươi soái lãnh ba trăm tên huynh đệ Phân xã Bắc Kinh đi hội ở Sam Tử lâm. Người do ngươi tuyển chọn, quí tinh không quí đa, ưu tiên cho những tay có thể đối địch được với giang hồ. Bây giờ các ngươi ý kiến gì khác nữa không?
Quần hùng đều tín nhiệm tài cán của thống soái Vệ Tử Y, trên thực tế đó cũng là phương pháp khả thi nhất.
- Ta có ý kiến!
Tần Bửu Bửu nói rất to, tay giơ thật cao như sợ Vệ Tử Y không chú ý đến hắn.
Quần hùng chưng hửng, không biết tiểu quỷ có bệnh gì đây?
Vệ Tử Y cười khẽ một tiếng nói :
- Có ý kiến cứ nói, không cần phải giơ tay cao như vậy, cực nhọc lắm. Tiếng của ngươi đại ca nhận ra.
Tần Bửu Bửu buồn tẻ nãy giờ kể như đã nắm được cơ hội phát biểu cao kiến, đứng dậy nói :
- Xin đại ca chỉ giáo, nếu như Long Vương phủ đoán được ý đồ của ta, hoặc có huynh đệ nào không cẩn thận làm lộ kế hoạch. Đến khi ấy Long Vương không tấn công Tổng đàn, trái lại cứ đánh gần Phước Đức tự nhằm công khích Trương lãnh chủ và những người khác thì làm sao?

Tịch Như Tú không đợi Vệ Tử Y mở miệng, mà làm như kẻ từng trải, già giặn giáo huấn Bửu Bửu :

- Ngươi hôm nay tại sao đột nhiên biến ngủ như vậy? thủ lãnh lệnh Tử Đan giờ hợi cho nổ mật điện Phước Đức tự, cách nơi bọn chúng tấn công Tổng đàn hai giờ đồng hồ. Tử Đan dĩ nhiên đợi bọn họ đến mới châm lửa cho thuốc nổ.

- Ta không phải hỏi ngươi!

Tần Bửu Bửu nói lẩm bẩm một câu, lại nói :

Vấn đề là, thuốc nổ phải chôn dấu trước, vạn nhất Long Vương biết được lệnh cho người di chuyển đến chỗ mai phục của Trương lãnh chủ và các người khác châm ngòi dẫn há chẳng phải nổ vào cho người mình sao? Hơn nữa, có Bang chủ giả tại sao không thể có Long Vương giả? Long Vương giả quần thảo với huynh đệ Tổng đàn, chân Long Vương đợi Trương lãnh chủ và các ngươi, không phải nguy to sao?

Mọi người kinh hãi tâm tứ tế nhị của Bửu Bửu. Im lặng một khoảnh khắc, Nhị lãnh chủ Trương Tử Đan rất tự tin nói :

Việc đó hà tất phải lọ Ta sẽ lệnh cho huynh đệ lén thâu hồi thuốc nổ chôn dấu không cần thiết, cho nổ Long Vương phủ, làm cho sụp đổ địa đạo, cung điện bí mật tự hủy. Còn Long Vương thật giả chuyện đó có thể có, nhưng bọn ta thân mang thuốc nổ, bọn hắn không dám đến gần.

Tần Bửu Bửu ồ một tiếng, Tịch Như Tú nhìn xéo mắt cười nói :

- Bửu Bửu, bây giờ ngươi còn vấn đề gì nữa không? Bọn ta lão giang hồ không sợ ngươi hỏi.

- Đợi ta nhớ sẽ hỏi thêm, bây giờ ta phải về ngủ rồi. Tạm biệt!

Mã Thái và Chiến Bình không dám mở cửa cho hắn ra về.

Tịch Như Tú trầm tư không hiểu nổi, mường tượng nói :

- Tiểu quỷ ở Long Phụng hiên đã nhiễm thói ngủ trưa của nữ nhân?

Vệ Tử Y lắc đầu, hắn biết Bửu Bửu đã ngủ trọn một đêm, không thể ngủ nữa, cười nói :

- Theo ta biết, Bửu Bửu về để tìm cách thắng trong vụ đánh cuộc với ngươi mới đúng.

Vệ Tử Y về đến Hắc Vân lâu, ở dưới lầu nhà khách uống trà nghỉ ngơi. Hồi lâu nhớ đến cuốn sách kinh thư ban sáng chẳng xem được mấy trang, cất bước lên thư phòng.

Qua phòng của Bửu Bửu, nghe có tiếng động nên tò mò gõ cửa, muốn vào trong xem thực hư.

Tần Bửu Bửu nghe tiếng gõ cửa thì biết là ai, cố nói cho lớn :

- Cửa không có khóa, đại ca mau vào đây giúp ta với.

Vệ Tử Y cảm thấy cửa không khóa, nhưng muốn đẩy vào lại cần dùng sức, mở phân nửa cửa mới nhìn thấy rõ trong phòng không biết khi nào đã nhét đầy những đồ vật dầy cứng. Lúc ấy bên trong lại truyền ra tiếng không bằng lòng của Bửu Bửu :

- Đại ca, mở cửa đủ nép mình chen vào thì được rồi mà. Đồ đạc coi chừng bị ngươi làm rối loạn.

Vệ Tử Y quyết lòng xem rõ mọi sự việc nên y theo lời khép mình đi vào mới phát hiện trừ chỗ Bửu Bửu ngồi cho tới một chỗ đứng cũng khó tìm.

- Trời ơi! Ở đây biến thành bải rác từ khi nào vậy, có nên cho người đến dọn dẹp không?

Trong phòng, một bên tường có mở cửa sổ, còn hai bên mặt tường khác nhét một cái tủ lớn có chia nhiều hộc, đều chất đầy đồ đạc. Hai bên cửa lại để hai cái tủ nhỏ để dụng cụ. Trong tủ còn chất nhiều sách vỡ. Thảm trãi dưới đất thì để làm chỗ ngồi.

Bây giờ chỗ nào cũng có sách và một đống đồ linh tinh. Tần Bửu Bửu quay đầu hỏi :

- Đại ca mau vào giúp ta, Chiến Bình cho cây súng nước làm mất rồi, ngươi có biết làm sao làm không?

Vệ Tử Y thấy cả gian phòng đồ rối loạn, nhăn mặt nói :

- Ngươi không đem đồ đạc sắp xếp lại chút, đại ca thật sự muốn đẩy cửa thoát thân ra đây.

- Tần Bửu Bửu đứng dậy muốn sắp đặt lại, nhưng không biết phải đặc biệt từ đâu, nhìn vào góc phòng thấy một cặp hình con thiên nga, cẩn thận bước đến đó bế lên đưa cho Vệ Tử Y, hơi ngại nói :

- Đại ca đem chúng nó ra ngoài đi thì có chỗ trống ngồi.

Vệ Tử Y đem hai con thiên nga ra để ngoài cửa, xem như đã có chỗ ngồi, nói :

- Cái phòng để quá nhiều đồ, xem không đẹp mắt. Ta nghĩ phần lớn đều có thể đem bỏ. Hai cái tủ lớn dọn đi một cái, còn đồ tạp không cần xài thì...

- Không được!

Tần Bửu Bửu càng nghe càng không thuận tai, liền nói :

- Đại ca nhẫn tâm quá. Đồ mua bây giờ đem bỏ đi!

- Không bỏ cũng được!

Vệ Tử Y bỗng nhớ ra, đề nghị nói :

- Có rất nhiều trẻ em chưa từng cầm một món đồ chơi, không thì tặng cho bọn nó đi.

Tần Bửu Bửu nhớ tới những đứa trẻ ở khu nhà nghèo thật đáng thương, gật đầu nói :

- Ta ở đây có chừng ba, bốn trăm món đồ chơi, tất cả đem tặng cho chúng nó hết đi.

Ba, bốn trăm món đồ chơi!

Vệ Tử Y biết đó không phải là lời nói ngoa. Riêng một năm thì đã mua trên một trăm món đồ chơi cho hắn. Thêm vào những người quen thân mua tặng

cho, tại vì quá nhiều nên có những món giống nhau, đều bị Bửu Bửu ráp qua ráp lại, với bộ Óc tinh quái của hắn cải tạo thành món đồ chơi khác. Trong đó có những món hắn tự tay gọt đẻo làm đồ chơi, có thể đựng một giỏ lớn. Có khi yên tịnh, dùng dây gai kết thành chữ hoặc dây chì làm thú, chim đủ loại. Căn phòng đựng đồ chơi này hắn gọi là phòng du lạc.

- Tần Bửu Bửu là đứa trẻ tốt.

Vệ Tử Y thành thật khen ngợi, mỉm cười nói :

- Đợi giải quyết xong bọn địch, cho ngươi đem những thứ đồ chơi này tặng trẻ em nghèo. Đại ca sẽ cho người xây dựng, bố trí lại phòng du lạc cho thanh thoáng hơn, thế nào?

Tần Bửu Bửu nuôi chí lớn cốt để tiêu pha thời gian, không cảm thấy có gì không thanh thoáng, nhưng cũng cứ gật đầu :

- Thì tùy đại ca, nhưng mà kỳ thật ta đã giảm đồ chơi đi rồi, chẳng hạn như những món đồ chơi cá được, ta chơi vài ngày là đem trả về. Thí dụ như Tịch Như Tú một đôi sư tử ngọc, chỗ ở của Đại lãnh chủ có hình nộm cổ dài cao sáu thước. Âm chấp pháp một bộ da cọp, Nhị lãnh chủ sáu món đồ cổ. Còn những người khác thua ta nào kim ngân, trân châu, ngọc thạch... không biết bao nhiêu. Nếu không bây giờ ta cũng không còn chỗ ngồi vậy!

Tần Bửu Bửu lúc tâm thần thoải mái thì đến thăm viếng chỗ ở của các vị huynh đệ trong Tổng đàn, mục đích là thu mua đồ chơi mới lạ. Tất cả đều biết hắn chơi mấy ngày thì gởi trả lại nguyên vẹn, không phải muốn lấy luôn, cho nên đều muốn cá cược với hắn dù phần thắng bao giờ cũng mong manh.

Đổ bát thì Tần Bửu Bửu chưa học qua, dùng kỹ xảo và trí óc mà cá cược dĩ nhiên là thường đứng ở ngôi vị thắng lợi.

Vệ Tử Y thừa cơ khen hắn hai câu, giúp Bửu Bửu làm súng nước, hỏi hắn có

tác dụng gì, Tần Bửu Bửu có vẻ thần bí nói nho nhỏ vài câu, chọc Vệ Tử Y cười to lên.

Thần Đồng Diêm La

Hồi 16

Ác Chiến Tử Ngọ Linh

Hôm nay là ngày quyết chiến giữa Kim Long Xã và Đồ Long bang.
Song phương minh ước địa điểm tại Sam Tử lâm, kỳ thực trong thâm tâm đều rõ đó là một mãnh đất trống cỏ tạp không sinh trưởng nổi.
Cũng lạ, một mãnh đất trống cạnh Sam Tử lâm lại không mọc một cọng cỏ nào, có thể do chất đất có khác thường, khô và cằn cỗi.
Giờ dậu.
Ba trăm lẻ ba tên huynh đệ Kim Long Xã đứng im lặng trên miếng đất trống ấy.
Ngoại trừ một người trong số ấy, còn toàn bộ đều đồng loạt mặc đồ tím sát người, đầu vấn khăn tím, chỉ duy nhất đặc biệt là phía sau lưng áo ngắn có đồ án hình rồng, in bằng nước sớn, không ít chỗ lại thêu bằng kim tuyến. Ngoài mặc áo khoát dài, hai bên tay áo có thêu một con tiểu Kim Long bay lượn, đó là bọn Vệ Tử Y và Tịch Như Tú. Còn một người ăn mặc khác thường, người nhỏ cũng thân một màu tím nhưng lại là tím nhạt, trên thân không có dấu hiệu của Kim Long Xã, chỉ thấy trước ngực có sợi dây chuyền vàng sáng chói, đó là Tần Bửu Bửu.
Cách ngoài mấy trượng là kẻ địch. Cầm đầu có hai người, một vị thiếu phụ

xinh đẹp như đào lý, phía sau chừng sáu, bảy chục nữ nhi kiều diễm. Toàn thân mặc đồ lụa màu hồng. Thiếu phụ khoát ngàiu một áo lụa đen càng thêm thần bí huyền hoặc.

Còn nam dĩ nhiên là Kim Long Xã phản đồ Trần Đông Thăng, nhưng không khoác áo bào màu tím, đổi lại một áo khoác màu trắng bạc, vô cùng chói mắt. Ngoài ra những thân tín phản đồ đều mặc đồ đen, phía sau còn đứng một nhóm các tay giang hồ ăn mặc đủ cách như Âu Dương Tất, Khương Bất Lão, Vũ Hắc Lão... đều có mặt. Cũng có số người mà Bửu Bửu không hề có lỗi với họ. Đó là những bang mà Trần Đông Thăng vừa mới mời đến. Thiệu Hóa Đường huynh đệ ăn mặc đỏ tươi cũng đến không ít, tổng cộng không dưới hai trăm người.

Thần sắc trầm lặng, Ngân Hồ Tịch Như Tú nói nhỏ :

- Thủ lãnh, Trần Đông Thăng trợ thủ không ít, hầy! Một chọi ba!

Bên kia Trần Đông Thăng mỉm cười mở miệng nói :

- Vệ đại chủ quả thật đúng giờ. Giờ dậu một phút không kém, bọn ta đã cung hầu nửa giờ rồi.

Tịch Như Tú nghe Trần Đông Thăng không còn chút tình nghĩa, hầm hừ nói :

- Ngươi tên phản đồ thật ghê gớm, lập tức thay đổi xưng hô, tỏ rõ ngươi là cương vị Bang chủ hoặc Phó bang chủ?

Trần Đông Thăng biến sắc mặt, song lập tức lấy lại bình thường, nói :

- Đây không gọi là phản đồ, mà là hùng tâm, hùng tâm tranh bá võ lâm!

- Trần Đông Thăng, có lẽ phải gọi ngươi là Phó bang chủ Trần Đông Thăng?

Vệ Tử Y cương nghị nói :

- Ngươi có hùng tâm to lớn đến đâu ta không can thiệp được. Có điều nếu ngươi tách rời Kim Long Xã để khai sáng một cơ ngơi mới thì hôm nay chẳng cần gặp nhau trong cảnh binh đao. Tối thiểu cũng không phải hôm

nay Sai lầm là ngươi đã lợi dụng cương vị khi trước để cướp công quỹ, đầu độc nhân tâm. Cương vị thì ở Kim Long Xã mà lại làm những việc bất lợi cho Kim Long Xã, đó là phản bội.

Trần Đông Thăng bị những lời đay nghiến đến toát mồ hôi hột, nhất thời không nói nên lời. Âu Dương Tất hung hãn nói :

- Họ Vệ này, bị Kim xà mổ không chết ngươi gặp vận may đó. Hôm nay ngươi dùng ba trăm quân để ứng phong với bọn ta, không phải càng xem trọng bản thân đây?

Ngân Hồ Tịch Như Tú cười lạnh lùng nói :

- Đáng thương cho bè lũ giang hồ các ngươi không có mắt, Bửu Bửu bịa đặt ra bài ca chỉ đề cập đến Âu Dương Tất và Khương Bạch Đầu, Trần Đông Thăng lại nắm hai tên này, xong hai tên này lại lôi kéo thêm những người khác. Các ngươi giống như súc sinh bị xỏ mũi dẫn đi. Ban đầu Bửu Bửu an toàn trở về, bọn ta cũng không thấy có thiệt hại cho lắm nên bỏ qua cho các ngươi. Không ngờ các ngươi lòng dạ hẹp hòi, một lòng không buông tha cho Bửu Bửu. Lúc đó nếu như Bửu Bửu không thích chỉ vì hắn một người mà động gươm giáo và nếu như Thiếu Lâm Ngộ Tâm chưởng môn giận muốn tính sổ với các môn phái của các ngươi, các ngươi có chịu nổi không?

Đến nay người võ lâm ai mà chẳng biết Bửu Bửu là cháu ruột của Thiếu Lâm chưởng môn. Từ nhỏ được Tần Anh và Thiếu Lâm tăng nhân cùng nuôi lớn, là bửu bối của Thiếu Lâm tự. Hà hiếp hắn thì xem như tuyên chiến với cả Thiếu Lâm, hà huống lại còn có Kim Long Xã, cái điểm tựa vững như núi. Có người cho rằng Bửu Bửu là võ lâm đại phước thật chẳng có chút gì sai, quá là tốt số.

Những người giang hồ nhìn nhau, tự cảm thấy mình thực quá mức. Âu Dương Tất thấy bạn bè dao động, hầm hừ cảnh cáo nói :

- Bây giờ các ngươi thối lui đã quá trễ. Cho dù bọn họ bỏ qua cho các ngươi,

ta cũng sẽ đem tất cả vạch trần ra.

- Bằng chứng đâu?

Tịch Như Tú hừ một tiếng, không để ý nói :

- Hiện giờ Âu Dương Tất tiếng tăm của ngươi trong giới giang hồ đã giảm đi nhiều, ai mà tin lời nói của ngươi?

Lời nói nhằm ngay vào tim đen của kẻ địch làm dao động bọn họ. Hằng Sơn phái Vũ Hắc Lão nói :

- Ngươi thật sẽ bỏ qua cho chúng ta chứ? Kim Long Xã không truy cứu những sự kiện ấy ư?

Tịch Như Tú không dám độc đoán, mời Vệ Tử Y cho ý kiến. Vệ Tử Y cười nói :

- Sự kiện ấy người bị hại là đệ đệ của ta Tần Bửu Bửu, phải do hắn quyết định.

Tần Bửu Bửu mãi không mở miệng, bây giờ nghe Vệ Tử Y muốn hắn cho ý kiến, mới nói :

- Chư vị đều trúng kế của Tổng Tư Đồ, cũng là người bị hại. Tất cả quen biết một lần cũng tại vì có duyên. Phật môn rất chuộng chữ "Duyên", cho nên một chút ngộ nhận nên sớm quên đi, hà tất phải nhớ mãi?

- Tiểu tử thối đừng gây chia rẽ!

Trần Đông Thăng hung dữ nói :

- Ta đoán trước bọn ngươi sẽ tung cái chiêu này nên trong bữa cơm chiều vừa rồi trong cơm ta đã có trộn Tử Ngọ đoạn hồn tán rồi.

Quần hùng la ỏm lên sợ hãi. Trần Đông Thăng cười to lên :

- Chỉ cần các ngươi cúi đầu vâng lệnh ta, mỗi năm trung thu giờ tý ta sẽ giải độc cho các ngươi.

Vệ Tử Y bổng nhiên ánh mắt di chuyển về trên những cây to trong đám rừng từ xa nói :

- Người huynh đệ nào ở trên cây đến, có việc chi mau nói rõ!
Trầm lặng giây lát, nghe tiếng cười giòn giã, người đến nhanh nhẹn. Tiếng cười chưa dứt đã chắp tay chào nói :
- Thất kính, thất kính! Tại hạ phải ẩn người như vậy là vì có lý do riêng.
Bất ngờ xuất hiện một người trên dưới hai mươi tuổi, cử chỉ hào khoáng, hình thái ung dung làm cho người ta rất thiện cảm.
Vệ Tử Y cung tay đáp lễ, mỉm cười nói :
- Ngươi có phải sắp hàng thứ chín của Thục Trung Đường môn, Giải Độc thánh thủ Đường Liệt?
Thục Trung Đường môn tính về gây độc chỉ có cửu thiếu gia Đường Liệt, đặc biệt được phong là Giải Độc Thánh Thủ, người duy nhất làm cho giới giang hồ nghe đến họ Đường không chau mày. Kỳ thực kẻ gây độc chưa hẳn biết giải độc, người biết giải độc đối với thuốc độc tất có nghiên cứu, nếu không làm sao giải độc? Đường Liệt dĩ nhiên hiểu rất tinh tế. Giờ đây Giải Độc Thánh Thủ Đường Liệt nghe Vệ Tử Y nói đúng lai lịch của mình, giật mình nói :
- Không ngờ chút tên tuổi của tại hạ mà cũng được đại chủ gia biết đến, thật hân hạnh!
Tần Bửu Bửu mãi nhìn Đường Liệt, nghe hắn tự nhận tên họ, nạt to lên :
- Tiểu tử Đường Liệt to gan, nhảy vào xưng danh hiệu, có nhớ đến tổ tông không?
Mọi người không khỏi ngạc nhiên, Giải Độc Thánh Thủ nhìn thấy tê giác xanh như thấy tổ tông, nói :
- Ngươi là thần đồng thúc thúc? Bảy năm không gặp đã muốn nhìn không ra.
Tần Bửu Bửu gục gặt đầu, đứng khoanh tay, như kẻ cả nói :
- Ngươi bao giờ cũng kém hơn Đường Nghiêu, bây giờ mới nhận ra tạ Bảy năm trước, phụ thân ta lần đầu tiên dẫn ta đến Đường môn chơi một tháng,

lúc ấy ngươi và Đường Nghiêu còn là đứa trẻ đầu ba vá, bây giờ lớn rồi. Đường Nghiêu đâu, còn quậy phá không?

Một đứa bé hơn mười tuổi đầu lại dùng tư thái người lớn giáo huấn người lớn hơn hắn nhiều tuổi, thật làm cho người ta phát ớn, cho tới đối phương cũng phát cười.

Giải Độc Thánh Thủ Đường Liệt lại cung kính nói :

- Đường Nghiêu cũng lớn rồi, nhưng mà tánh trẻ con vẫn còn, thường bị gia gia quở trách. Đúng rồi thần đồng thúc thúc, lần này ta xuất môn, gia gia đặc biệt căn dặn đệ tử Đường môn bên ngoài gặp thúc thúc phải mời đến Đường môn dừng chân.

Gia gia tuổi già luôn luôn nhớ đến thúc thúc. Sau khi sư thúc tổ qua đời, tại vì khác biệt môn phái nên gia gia không thể nào đến Thiếu Lâm tự thăm thúc thúc được, cứ mãi áy náy ân hận trong lòng. Bây giờ thúc thúc xuống núi, gia gia và người đúng là có thể gặp mặt tâm tình.

Tần Bửu Bửu ơ một tiếng, nhìn Vệ Tử Y le lưỡi nói :

- Chết cha rồi, chỗ tựa của Tiểu Bửu càng ngày càng nhiều, toàn những tay kiệt liệt giang hồ ngay những môn phái lớn không ai dám động đến. Điều này sẽ khiến kẻ địch sẽ cười ta không có bản lãnh, ta thấy mau bảo cái tên tiểu tử Đường Liệt này đi chỗ khác ngay.

Nói xong níu níu tay áo Vệ Tử Y nói :

- Đường Liệt tiểu tử, nghe nói ngươi giải độc càng ngày càng giỏi, vậy có thể giúp ta làm một việc không?

Giải Độc Thánh Thủ Đường Liệt tâm tư minh mẫn, mới sực nhớ ra chỉ vào phía Trần Đông Thăng nói :

- Thần đồng thúc thúc chắc nhờ ta giải độc cho những người trúng Tử Ngọ đoạn hồn tán ư?

Tần Bửu Bửu gật đầu mỉm cười. Giải Độc Thánh Thủ Đường Liệt cười kha

kha to lên nói :

- Thúc thúc vẫn còn giữ tâm can bồ tát. Tiểu tử xin tuân mệnh.

Đoạn xoay lại Vệ Tử Y cung tay chào nói :

- Vệ đại chủ đương đại võ lâm kỳ hoa. Gia tổ phụ mộ danh từ lâu, muốn sớm kết bạn, mãi không có cơ hội. Nay cùng với thần đồng thúc thúc kết nghĩa huynh đệ, có thể nói là người một nhà. Khi nào rảnh việc mời đại chủ đến Thục Trung chơi để gia tổ phụ được mãn nguyện.

- Cái tên Đường Liệt này, muốn giành đại ca ta ư?

Tần Bửu Bửu trề môi nói tiếp :

- Đại ca đi ta cũng đi. Ngươi đừng nghĩ bậy, muốn tác quái với Đường Nghiêu ư?

Gitt Đường Liệt cười to lên nói :

- Hoan nghinh, hoan nghinh! Đường môn sẽ dọn đường nghênh tiếp, đại chủ gia nhất định sẽ đến thưởng quan!

Vệ Tử Y nhìn Bửu Bửu, có hơi không biết tính sao, nói :

- Trước trung thu nhất định sẽ lên đường thăm viếng. Nhờ chuyển lời ta rất cảm kích Đường lão gia.

- Đa tạ đại chủ gia!

Đường Liệt vô cùng phấn khởi nói tiếp :

- Gia gia biết được nhất định rất vui mừng. Đường môn trên dưới ai ai cũng muốn nhìn thấy mục diện như Lư Sơn của ngài.

Nói xong cùng Vệ Tử Y, Tịch Như Tú, Tần Bửu Bửu cung tay chào, đôi bên đáp lễ.

Đường Liệt chạy qua phía Âu Dương Tất mỉm cười nói :

- Trong chư vị có bao nhiêu người trúng Tử Ngọ đoạn hồn tán xin mời đến Sam Tử lâm điều trị.

Trần Đông Thăng tức đến nghiến răng tắc lưỡi, nhưng lại không có cách chi,

cho tới Tứ Xuyên Đường môn chuyên gia giải độc cũng có uyên duyên với Bửu Bửu, hà huống lại có độc trong người, quần hùng không ai muốn nhờ cậy đến Trần Đông Thăng, ngoại trừ bốn mươi ba tên phản đồ Kim Long Xã, tất cả đều chạy đi không còn một bóng. Chỉ vì bốn mươi ba người này hiểu rằng, chạy thoát hôm nay, không chạy thoát được ngày mai.

Thiếu phụ Văn Phụng Mi, Bang chủ Đồ Long bang mặc đồ lụa đen lúc bấy giờ lạnh lùng nói :

- Đồ vô dụng, các bang chúng mời đến đều là phường tham sinh quí tử, không xài được chỗ nào cả.

Vệ Tử Y cười nhạt, thản nhiên nói :

- Đây gọi là gốc cây của các ngươi không to, dĩ nhiên không ai dám tựa nhờ.

Văn Phụng Mi mặt lạnh như sương, tức giận nhìn Vệ Tử Y nói :

- Đừng sớm tự đắc như thế, Vệ Tử Ỵ Bảy năm trước ngươi đã làm ta tủi nhục, ta phải đòi trả thập bội!

Tịch Như Tú ứng phó với nữ nhi rất giỏi (ngoại trừ phu nhân nhà), lúc ấy buộc miệng chửi :

- Ngươi là bà điên, lão yêu bà. Không nghĩ đến bản thân đã bảy, tám mươi tuổi, hễ mở miệng ra là muốn cầu hôn với thủ lãnh tạ Đừng nói ngươi là bà cụ, cho dù tuổi tác tương đương, thủ lãnh bọn ta cũng chả thèm lấy cái thứ nữ nhi mặt dầy như ngươi làm phu nhân?

- Câm mồm!

Văn Phụng Mi nạt to một tiếng, hận cắn răng ngà nói :

- Văn Phụng ta đâu xứng với nam tử thông thường, Vệ Tử Y miễn cưỡng tạm đủ tư cách.

Vệ Tử Y thản nhiên nói :

- Bây giờ thì việc gì cũng không cần đề cập đến, có nói gì tạm gác một bên!

Đúng vào lúc ấy, Trần Đông Thăng chạy đến phía trước nhè nhẹ từ bên hông

rút ra một cây đoản đao, thân đao chiếu sáng như bạc, lưỡi đao sắc bén, rộng chừng ba tấc, dài chừng một thước hơn, là một cây đao rất quí. Những người giang hồ đối với binh khí có hai câu cách ngôn :

"Nhất thốn trường, nhất thốn cường, Nhất thốn đoản, nhất thốn hiểm!"

Con đao lưỡi rộng dài hơn thước của Trần Đông Thăng không biết nguy hiểm như thế nào?

Tịch Như Tú cúi người chào Vệ Tử Y, đứng ra nói :

- Nể ngươi là Phó bang chủ nhất bang, để Tịch mỗ cùng ngươi dợt vài chiêu, thanh lý cửa nhà!

Trong lúc tiếng "nhà" từ cửa miệng của Tịch Như Tú vừa thốt ra thì đoản đao của Trần Đông Thăng nơi tay tỏa sáng. Mười chín ngọn đao từ mười chín hướng khác nhau đã nhắm vào Tịch Như Tú bay tới!

Gầm to một tiếng, Tịch Như Tú động tác như bay, khí thế như vũ bão, phản kích sự công sát của kẻ địch. Lão cáo già này dùng thiết bài chọi lưỡi đao. Binh khí của Trần Đông Thăng nhẹ, không sức công thường, liên tiếp bị bức thối mười mấy bước.

Văn Phụng Mi mãi nhìn Vệ Tử Y lạnh lùng, đối với thất bại của Trần Đông Thăng xem như không thấy, nói :

- Chiêu thứ nhất đã trỗi lên, bây giờ đến Vệ Tử Y hãy đỡ!

Bỗng chốc...

Một điệu nhạc đẩy đưa vọng đến, âm thanh như lời than thở của tình nhân, người đẹp thỏ thẻ bên tai, du dương! Dịu dàng say đắm, dường như trong gió đông thánh thót dịu dàng cùng giai nhân nhỏ to vương vấn!

Tiếng đàn ấy, rất dễ làm tiêu ma ý chí con người, tình cảnh này thật sự không nghe được.

Những hán tử công lực thô thiển, sự uy nghi và hăng hái từ từ bị tiếng đàn lôi cuốn.

Bỗng tiếng đàn rào rào trỗi mạnh lên, âm điệu chuyển sang bi ai não nề, bốn bề ngân vang, dường như Hải Đường khóc, máu rơi, Đỗ Quyên kêu sầu não, khiến người chạnh lòng nhớ đến chuyện thương tâm đã qua, bất chợt nước mắt tuôn trào trong đôi mắt. Số người bị ảnh hưởng của tiếng đàn càng nhiều hơn, làm sao còn ứng chiến nổi?

Vệ Tử Y ngược lại không cảm thấy có gì. Tần Bửu Bửu cũng biết tiếng đàn này hại người, nhưng nhớ lại phụ thân đã qua đời, không kềm chế được đôi mắt ửng đỏ. Vệ Tử Y thấy không xong, trong bụng nghĩ nếu không dập tắt được tiếng đàn thì trận chiến này không đánh cũng phải thua.

Nhìn thẳng về hướng phát ra tiếng đàn, Vệ Tử Y ngẩn đầu thét vang một tiếng, tiếng đàn đột nhiên đứt đoạn, rõ ràng dây đàn đã bị tiếng gào thét chấn không của Vệ Tử Y làm đứt đoạn.

Một tên nữ nhi phấn son lụa là chạy đến nói nhỏ bên tai Văn Phụng Mi vài câu.

Văn Phụng Mi biến sắc mặt lạnh lùng nói :

- Đồ vô dụng, lui ra!

Mắt có vẻ xanh nhìn Vệ Tử Y nói :

- Vệ Tử Y! Không ngờ ngươi tuổi trẻ mà có công lực thâm hậu như vậy, không hổ là nhất đại kỳ hoa!

- Qúa khen!

Vệ Tử Y phẩy tay áo, không tỏ vẻ gì nói :

- Văn bang chủ, đến đây đình thủ hay tiếp tục?

Hít một hơi sâu cho tâm thần bình thản, Văn Phụng Mi hầm hầm nói :

- Ta không bao giờ để cho nam tử thối nào làm nhục, nếu như người đó không tuân theo ý của ta thì tất phải tử vong!

Vệ Tử Y hơi giận, nói :

- Chỉ vì sự việc đêm trung thu bảy năm về trước, ngươi không tiếc đại cử

can qua.

Có vẻ ương ngạnh, Văn Phụng Mi buồn rười rượi cười nói :

- Ta không nghĩ ra nguyên nhân nào khác để khỏi phải làm như vậy.

Rất bình thản, Vệ Tử Y hỏi một câu :

- Văn bang chủ muốn giải quyết bằng võ lực?

Văn Phụng Mi kêu ngạo gật đầu. Vệ Tử Y bỗng thét to :

- Kim Long Ngao Tường, tả nhị, hữu nhất, Phan, Hồng, Du!

Chỉ thấy những bước chân di động, hình người lượn bay Trong nháy mắt trận hình đã bố trí xong, tất cả thuộc hạ Kim Long Xã lập tức chia làm hai cánh.

Cạnh bên trái của Vệ Tử Y hai hàng võ sĩ, sắp ở hàng đầu là dưới trướng của Tịch Như Tú, ngạnh bả đầu - tướng lạnh lùng tàn khốc, mắt mi âm trầm, Hắc giảo Phan Hùng, và dưới trướng của Âm Ly Hồn ngạnh bả đầu - thế phách khôi ngô, hình dung hung hãn Đại Lực thần đồng Hồng Thiên Hành!

Còn cánh bên phải của Vệ Tử Y là đầu lĩnh đại hán, dưới trướng của Triển Hy Hắc Diện tướng quân Du Hào và trợ thủ đắc lực của hắn Thiết Đầu Đào Đức đứng ở vị trí chỉ huy.

Vệ Tử Y đứng giữa trận thế, thâm trầm nói :

- Du Hào, không chừa một tên, nếu bỏ sót hình đường sẽ xét xử. Phan Hùng, Hồng Thiên Hành theo ta đối phó với thuộc hạ Vân Bang chủ.

Đoạn dõng dạc nói tiếp :

- Kim Long Xã không như Diêm La điện, vào được chứ không ra được. chưa ra khỏi xả lại gia nhập một bang khác, mưu đồ chân bước hai chiếc thuyền, lãnh lương quan lén làm giặc cướp là hạng người Vệ Tử Y ta ghét nhất, dùng một trăm tên để giết sạch bốn mươi ba người, không để cho bọn chúng có cơ hội sống sót.

Du Hào, Phan Hùng, Hồng Thiên Hành ứng hối như sấm. Ba người đưa tay

chỉ huy, cánh mặt một trăm võ sĩ lập tức chuyển thành hình bán nguyệt bao quanh bọn nữ nhi phấn son lụa là. Dưới ánh trăng trong soi sáng, hình người hình người chạm qua chạy lại, lưỡi đao sáng ngời lành lạnh, nhưng trừ tiếng chân chạy ra không có tiếng của vật gì nữa. Ba vị đầu lãnh như một ngôi tháp đứng trước trận thế!

Vệ Tử Y đứng ngay giữa trận thế, đứng cạnh bên người là Tần Bửu Bửu! Hầy, tên tiểu quỷ này không biết tự khi nào đã thấy trong tay lại có thêm cây súng nước to.

Đồ Long bang nữ thuộc hạ tuy số người có đông hơn Kim Long Xã nhưng thế trận như vậy thật làm khiếp người biết mấy. Cái không khí nặng nề nghiêm túc cứ bức đến bọn họ trong hơi thở cũng đủ thấy như bị trừng phạt và tê lạnh!

Văn Phụng Mi không chút sợ sệt, nhìn thẳng Vệ Tử Ỵ Vệ Tử Y nhìn lại nói lạnh lùng :

- Bản tọa xưa nay không thích giết giang hồ nhi nữ, nhưng chỉ vì giang hồ không phân biệt nam nữ nên khi đối địch với nhau, vẫn phải chém giết như thường. Đến giây phút ấy, đừng nói đến chuyện thương hương tiếc ngọc.

Vệ Tử Y nói những lời này cho những nữ nhi đối phương nghe, mà cũng là cảnh giác huynh đệ của mình, đừng vì mê sắc mà sa vào cạm bẫy quần thoa.

Trong lúc các nữ nhi trong cuộc thẫn thờ lo sợ, Vệ Tử Y lại oai nghiêm nói :

- Du đầu lãnh, ngươi còn đợi gì nữa?

Du Hào hô vang hồi ứng, và nạt to :

- Hãy bao vây và giết sạch!

Tiếng của hắn vừa ra khỏi cửa miệng, thân hình to tướng đã lao ra quyết chiến, cây đao bán nguyệt trong tay đã túa ra như làn điện sáng chói nhằm tên cầm đầu Lý Hoa đang hùng hổ xông tới, cũng là một tay bản lãnh cao cường.

Trợ thủ của Du Hào, Thiết Đầu Đào Đức và huynh đệ thuộc hạ cũng chẳng rảnh tay, toàn bộ xông vào kẻ địch mà tiêu diệt. Còn nhóm phản đồ tự biết không còn lối thoát nên mắt đỏ ngầu, cố gắng chém vài tên để chêm quan tài. Đôi bên đồng hành động, không bỏ một thủ đoạn tàn ác nào, chiêu thức hung hãn dã man, thân hình rơi rụng. Không bao lâu, máu và tiếng kêu thảmt thiết vang rền trận địa!

Lúc bấy giờ Tịch Như Tú đã xách cái đầu người Trần Đông Thăng đến cạnh bên người Vệ Tử Y nói :

- Bẩm báo thủ lãnh, đây là tên chó má gặp Quan Phi Phẩm tại Long Vương phủ.

Biết mình bị đùa, còn mời Long Vương đi đánh, việc không thành bèn tố cáo Quan Phi Phẩm cấu kết với bọn ta, dẫn đến Long Vương báo hận, hạ lệnh hành quyết Quan Phi Phẩm sư huynh muội. Thuộc hạ giận quá chặt đầu hắn để tế linh hồn của Quan Phi Phẩm sư huynh muội.

Vệ Tử Y thầm than thở nói :

- Việc này ngươi làm rất tốt, đợi Tử Đan lấy di thể huynh muội bọn họ về, may liền đầu lại đóng quan nhập liệm rồi lấy đầu Trần Đông Thăng và Long Vương mà tế lễ!

Vệ Tử Y nói như đóng đinh chặt sắt. Tịch Như Tú lẫm liệt nhận lời đem đầu người giao cho một người huynh đệ đem về Tổng đàn.

Văn Phụng Mi dường như muốn ăn thịt người vậy, cắn răng nghiến hàm nói :

- Vệ Tử Y, ngươi còn tính người hay không? Người chết mà ngươi còn nhẫn tâm để đầu rời khỏi cổ.

- Đầu người là ta chặt đấy!

Tịch Như Tú nạt to, nói nghiêm túc :

- Lão yêu bà! Ta nghĩ ngươi phải tự biết lấy. Hôm nay tất cả những gì ở đây

đều do ngươi gây ra. Do ngươi lòng dạ hẹp hòi, không biết liêm sỉ, không phân phải trái, không biết lượng sức, xúi giục Trần Đông Thăng phản bội. Cái chết của hắn ngươi phải chịu hoàn toàn trách nhiệm.

Văn Phụng Mi tức giận, liền nạt nói :

- Ngươi nói lấy đặng lấy được! tất cả lỗi tại Vệ Tử Y hôm đó lẽ ra không nên làm nhục ta.

Tịch Như Tú nghe tức muốn bể cái ngực, gào lên nói :

- Này bà điên kia, ngươi là bà cụ một trăm lẻ tám tuổi mà còn ngang tàn không biết lễ phép. Tịch gia muốn đập bể cái óc của ngươi, xem bên trong đựng óc hay là phím đàn? Tại sao không cách nào sửa xoay được?

Vệ Tử Y khoát tay ngăn chận Tịch Như Tú nói :

- Muốn gây thảm tử nào sợ không lời. Đại Bang chủ nếu như muốn ra tay quyết đấu thắng bại, tốt nhất nên mau quyết định, đừng đợi đến huynh đệ đồng bọn ta giải quyết xong cái bọn nghịch đồ trở qua, chư vị sẽ gặp rắc rối nhiều đó.

Văn Phụng Mi cắn răng nói :

- Mê hồn đại pháp tì hầu!

- Hầy, chánh điểm tử đến rồi!

Tịch Như Tú nói nhỏ một tiếng, lập tức đã thấy chín vị nữ nhi đứng sau Văn Phụng Mi đẹp như đào lý cùng đứng ra. Nếu đối phương không phải là kẻ thù chắc Tịch Như Tú lòng mềm như bông gòn.

Vệ Tử Y đôi mi hơi nhăn, oai nghiêm nói :

- Phan đầu lãnh, Hồng đầu lãnh, còn đợi gì chứ? Phía sau Bang chủ còn sáu, bảy chục tên nữ nhi đang đợi các ngươi đó.

Phan Hùng, Hồng Thiên Hành ứng thanh. Hai vị đưa tay chỉ huy, hai lớp người hình bán nguyệt lập tức di động bao vây sáu, bảy chục tên nữ nhi phía sau Văn Phụng Mị Hai vị đầu lãnh vì sợ vấp phải bánh xe cũ, không đợi bọn

chúng lập trận đã ra tay chém giết trước!

Các nữ nhi lập tức phản công, tuy không tinh võ công lắm, dùng ba chọi một, tạm thời chưa phải là bại trận. Còn Kim Long Xã các chàng trai oán trách tiếng đàn yêu pháp khi nãy suýt làm bọn họ mang nhục, nên cùng lúc bao vây tấn công ráo riết.

Văn Phụng Mi tức chết được, trợn mắt nhìn chín tên nữ nhi tạm thời nói :

- Còn lôi thôi gì nữa? Đợi kẻ thù ra tay trước chỉ có nước chết mà thôi!

Vệ Tử Y phủi phủi tay áo, thản nhiên nói :

- Đừng vội, huynh đệ ta đối với Mê Hồn đại pháp của quí bang rất thích thú. Ta sẽ cho các ngươi từ từ triển khai để làm vừa ý đệ đệ ta.

Văn Phụng Mi dường như bị sỉ nhục quá đáng, lại không tin nói nhỏ :

- Ý ngươi nói để Tần tiểu quỷ ra đánh với bọn ta mười người?

Vệ Tử Y thâm trầm nói :

- Nếu luận về bản lãnh nữ đồ của quí bang, mười người cũng không địch nổi với nghĩa đệ của ta.

Đối mặt với kẻ thù, Vệ Tử Y dường như một ngọn núi uy nghị Đối mặt với Bửu Bửu thì vô cùng hòa nhã, nói nhẹ :

- Ngươi hãy thọ giáo Mê Hồn đại pháp của Văn bang chủ và đồng bọn đi. Nhưng nên cẩn thận, đại ca và Tịch Như Tú sẽ lược trận cho ngươi.

Tần Bửu Bửu không chút lo lắng cười híp cả mắt nói :

- Vạn sự đều chuẩn bị xong, đại ca yên tâm. Có điều ngươi đừng có chưa chi mà mê mệt bọn họ là được rồi.

Vệ Tử Y cười, chửi yêu nói :

- Ngươi gã tiểu quậy phá lại nói bậy rồi. Đi đi, người ta đã bố trận chờ đợi từ lâu.

Tần Bửu Bửu đang đi về phía trước, Tịch Như Tú vội nói thêm :

- Chịu không nổi thì xin cầu cứu, đừng có tiếc Hầu nhi tửu mà chết cũng

chẳng chịu thua nhe.

Xoay đầu trợn mắt với Tịch Như Tú, Tần Bửu Bửu nói :

- Nhận đứa con nuôi đen như quạ mà lại thêm được cái mã quạ đen, nhiễu loạn quân tâm nên cho tội gì?

Bên kia Văn Phụng Mi bực bội kêu lên :

- Họ Tần tiểu quỷ này, mau qua đây chịu chết?

Tần Bửu Bửu lại le lưỡi nháy mắt làm mặt quỷ với Tịch Như Tú, mới thư thả đi về phía trước nói :

- Bà cụ già, thiếu gia không phải qua đây chịu chết, nhàn nhã thấy buồn nên phá trận giải sầu thôi.

- Hỗn láo! Tiểu tử léo méo!

Văn Phụng Mi giận nạt nói tiếp :

- Ngươi có bao nhiêu tài cán dám nói bừa như vậy? Mê Hồn đại pháp bao năm nay cơ bản chưa ai phá nổi!

Tần Bửu Bửu xì cười ra tiếng, quay đầu về phía sau nơi Vệ Tử Y đứng nói :

- Đại ca, bà cụ này ham nói láo quá. Ngươi có đem binh khí nhọn như kim không?

Vệ Tử Y lắc đầu, Tần Bửu Bửu thở dài nhẹ một cái nói :

- Đáng tiếc, đáng tiếc. Vạn sự đều chuẩn bị xong, chỉ thiếu có kim nhọn, không phá nổi nói láo!

Tịch Như Tú cười ha hả, lại vênh cái mặt nói :

- Tiểu quỷ, đừng ở đó liếng khỉ nữa, không mau nhập trận pháp phá đi.

Tần Bửu Bửu mỉm cười, chậm rãi nói :

- Cho bọn họ Ở đó bồn chồn không yên, người người lo sợ nóng như đốt, làm tiêu ma đấu trí của bọn họ, cũng là một thứ chiến thuật.

Mắt nhìn thấy Tịch Như Tú còn ngứa miệng sắp phản kích, Tần Bửu Bửu lại nói thêm một câu :

- Đó là chủ gia các ngươi mà là đại ca của ta nói vậy!

Nghĩa là Vệ Tử Y nói, Tịch Như Tú chỉ biết ngậm miệng lại.

Lấy Văn Phụng Mi làm thủ lãnh, bốn người vây một cái vòng tròn nhỏ, còn sáu người kia vây thành vòng tròn ngoài. Tần Bửu Bửu phi thân nhảy vào trong vòng nhỏ, cười nói :

- Mười sáu, mười bảy năm trước phụ thân ta phá trận này, hôm nay con của người lại thỉnh giáo thêm một lần nữa, xem coi mười mấy năm hơn chư vị nương tử quân có tiến bộ nhiều gì không?

- Tần Anh?

Văn Phụng Mi hết hồn, hô lên :

- Ngươi là con độc nhất nối dõi của lão quỷ Tần Anh Vạn Tà Thánh Y?

- Dĩ nhiên!

Tần Bửu Bửu đắc ý cười, nhưng có chút không vui nói :

- Thiếu gia rất nhiều công phu vì bọn ngươi luyện chế Trường sinh bất lão đan, ngươi lại ngang nhiên không biết ta?

- Thôi đi, thôi đi!

Văn Phụng Mi ngẩn đầu thở dài xong lại cười ha hả to lên :

- Trước kia gia gia ngươi đã làm ta hổ thẹn, sau lại không biết trốn trong cái hang chuột nào. Bây giờ đúng lúc có ngươi thay thế bồi hoàn.

Tần Bửu Bửu cúi đầu đùa giỡn với Đại Thủy thương cầm nơi tay, không để ý nói :

- Gà mái kêu còn hay hơn tiếng cười của ngươi. Muốn trả thù thì nhanh lên, chi chi cha cha có tác dụng gì?

- Hừ, tiểu tử và lão tử giống hệt, vô lễ khoác lác.

Văn Phụng Mi rũa một câu, tiếng nói bỗng nhiên lại vô cùng nhẹ nhàng :

- Bửu Bửu, ngươi thật đẹp trai. Bọn ta đều mê mệt vì ngươi. Ngươi nói bọn ta có đẹp không, nhảy múa với ngươi được không?

Tiếng nói vừa nhẹ vừa êm, dường như tình nhân thỏ thẻ bên tai. Hán tử lòng dạ như sắc đá nào lắc đầu nói không?

Tần Bửu Bửu lại linh tính rùng mình một cái, hắn biết âm thanh này là mở màn cho trận pháp bắt đầu. Bốn người do Văn Phụng Mi cầm đầu vòng vây bắt đầu xoay chuyển. Gió đêm phảng phất thổi, lụa là mỏng manh bay lượn. Buồn bã nhất thời chóng mặt, hiển nhiên không rõ cái vòng nhỏ này là bao nhiêu người. Vòng ngoài lớn hơn do sáu người hình thành cũng tiếp theo xoay tròn phi vũ. Một vòng xoay qua trái, một vòng xoay qua phải, phút chốc ảnh người bay lượn, dường như có sáu bội hoặc hơn thập bội xoay chuyển phi vũ cạnh người Bửu Bửu.

Sáu bội hoặc hơn thập bội? Tại sao lại chênh lệch nhiều đến thế? Đó mới là chỗ lợi hại của Mê Hồn đại pháp, dùng sự xoay chuyển không ngừng làm choáng mắt người, làm cho người ta như dại như say mà khoe dung nhan yêu kiều, dẫn dụ tâm hồn người, để rồi đầu óc rối loạn, không biết rõ bọn họ có bao nhiêu người? Chỉ thấy thân xác nhẹ nhàng, tròn trịa không ngừng áp sát vào!

- Bửu Bửu... Bửu Bửu... Bửu Bửu.. Bửu Bửu...

Vòng tròn từ từ thu hẹp, một tiếng rồi lại một tiếng như lời kêu gọi ủy mị, nhè nhẹ rót vào tai, đồng thời một tiếng trước so với một tiếng sau càng làm rung động tâm hồn. Tần Bửu Bửu cảm thấy trái tim của mình dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực để đáp lại lời kêu gọi của bọn họ.

Vệ Tử Y và Tịch Như Tú vì bản thân ở ngoài vòng trận, công lực lại cao thâm nên không bị ảnh hưởng gì cả.

Bọn họ nhìn thấy trên mặt Bửu Bửu rất mê loạn. Tịch Như Tú lo lắng nói :

- Thủ lãnh, Bửu Bửu dường như bị vướng vào đạo pháp của bọn y.

Vệ Tử Y gật gật đầu, sử dụng truyền âm mật pháp nạt to :

- Bửu Bửu, lũ quạ đen kêu có gì hay ho đâu? xem ngươi có vẻ mơ hồ vậy?

Tần Bửu Bửu nghe tiếng truyền âm mật pháp nạt to bỗng giật mình, người cũng vì thế mà tỉnh dậy, tri thức nổi lên, bao nhiêu nữ nhi mê hồn đều nhìn thấy rõ ràng.

Văn Phụng Mi và đồng bọn múa như dại như say, từng người một lần lượt nới áo, cởi thắc lưng, tính cởi bỏ lụa là. Bửu Bửu giận nạt nói :

- Nữ nhân không biết xấu hổ, tất cả hãy để cho thiếu gia yên chút.

Không thèm nghĩ gì nữa, lấy đại thủy thương là cây súng nước ra, nhằm vào gương mặt kiều diễm của bọn họ lia loạn xạ, liền thấy trên mặt trắng nõn nà của bọn họ dính lốm đốm sơn đen, lập tức trắng đen phân rõ!

Đại thủy thương dung lượng dầu sơn nhiều, Bửu Bửu loạn xạ đều khắp, không những ở mặt mà những chỗ hở hang như tay cổ đều được hắn chiếu cố. Hễ gặp chỗ da thịt là trắng là xạ đến, nhất là Văn Phụng Mi được Bửu Bửu tận tình lo chu đáo.

Mặt, tay, cổ tưởng như không tìm được vài tấc da trắng. Bọn họ lại mặc lụa đen, vừa xem giống như một người đen vậy.

Trận pháp dĩ nhiên đại loạn, kể kêu người thét loạn xà ngầu. Có người phu nhân nào chịu đựng được da mặt mình như tấm gỗ pha sơn?

Vệ Tử Y và Tịch Như Tú cười cong cả lưng, Tần Bửu Bửu cũng hả giận khi nhìn thấy mười cô nương cố sức lấy khăn lau nước sơn đen, càng lau càng thậm tệ, không chịu nổi cũng cười hí hí lên.

Hắc diện tướng quân Du Hào soái lãnh một trăm tên võ sĩ tiểu trừ phản đồ tuy có bị thương, sự hy sinh khó tránh khỏi, nhưng kẻ địch chết rất nhiều, chỉ còn lưa thưa mấy chục tên. Nói ra Kim Long Xã tổn thất rất nhẹ, xem như thu được toàn thắng.

Lúc bấy giờ bọn họ nghe những tiếng kêu là lạ bên này, từ từ quay đầu nhìn xem.

Tất cả đều sửng sốt, cũng quên ra tay, bất cứ là nam hay là nữ đều cười to

lên.

Trận cười này dẫn đến sự chú ý của Vệ Tử Ỵ Ba vị đầu lãnh tưởng nguy, không ngờ Vệ Tử Y hạ lệnh :

- Đình chiến! Phan Hùng soái lãnh huynh đệ thuộc hạ cứu trị người bị thương, bất luận nam nữ, đôn đốc bọn chúng thu dọn chiến trường. Thu dọn xong, cần chôn thì chôn, cần thiêu thì thiêu. Đem thi hài kẻ địch phân biệt ra, không nên để lộn. Ngoài ra, bên ta từ tự vệ trở lên cần đặc biệt xử lý, hầu tổ chức cúng tế để tỏ lòng biết ơn sự trung trinh của họ. Hồng Thiên Hành, Du Hào soái lãnh huynh đệ thuộc hạ về Tổng đàn trước, trợ lực cho Đại lãnh chủ, Âm chấp pháp ứng phó với địch.

Ba vị đầu lãnh cung kính nhận lệnh rồi tự đi lo công việc.

Tần Bửu Bửu bay người trở về cạnh người Vệ Tử Y, cúi đầu không dám nhìn Vệ Tử Y, hổ thẹn vì khi nãy tâm trí mình cảm thấy bị lu mờ.

Vệ Tử Y nhè nhẹ Ôm lấy Tần Bửu Bửu vào lòng, sờ tóc trên đầu nói nhỏ nhẹ :

- Bửu Bửu ngoan, tại sao cúi đầu không để cho đại ca khen thưởng ngươi một lần?

Ngươi là đại công thần đấy!

Tần Bửu Bửu chui rút đầu mặt vào lồng ngực rộng rãi của Vệ Tử Y, cảm thấy sự an lành và êm không sao tả siết, bỗng tim đập nhanh, có một cảm giác kỳ lạ không nói nên lời mà từ trước đến nay chưa từng thấy, thầm chửi mình bị bịnh thần kinh.

Ngước đầu với gương mặt ửng đỏ, Tần Bửu Bửu hỏi :

- Kỳ cá cược này ta thắng hay là Tịch lãnh chủ thắng?

Vệ Tử Y buông Bửu Bửu ra, không vui cười nói :

- Không thua không thắng, coi như hòa được rồi.

Tần Bửu Bửu chu cái miệng không đáp, chỉ vì hắn mượn sự trợ lực của Vệ

Tử Y mới thoát hiểm, không cho là đại thắng.

Văn Phụng Mi tức giận đến nghẹn cổ họng, kêu lên :

- Ngươi không cần vì bọn ta mà thi ân huệ, ta không chấp nhận đâu. hôm nay các ngươi cho ta cái nhục nhã này sẽ có ngày ta trả lại cả vốn lẫn lời cho bọn ngươi.

Vệ Tử Y nói :

- Ân cũng được, oán cũng được, cân nhắc kỹ lưỡng bản năng rồi sẽ đến nhé! Đúng rồi, ta quên nói với ngươi một sự việc.

Kinh hãi, nghi ngờ, thêm vào tức giận làm cho Văn Phụng Mi điên cuồng kêu lên :

- Cứ nói, chẳng qua thì một lần sinh tử là cùng.

Vệ Tử Y "xì" cười ra tiếng, nhìn gương mặt đen thui của bọn họ nói :

- Những vết đen trên mặt các vị là dung dịch đen do nghĩa đệ ta đặc chế, cần phải hai giờ đồng hồ sau, dùng dấm và bàn chải chà ba lần mới hồi phục lại dung nhan như cũ. Nếu quá giờ, xem như suốt đời mang cái mặt đen ấy mà nhìn người.

Văn Phụng Mi và mười nữ nhi nghe giật mình, người đẹp bao giờ cũng yêu quí cái dung nhan của mình. Văn Phụng Mi lập tức hạ lệnh rút lui. Mười vị hắc mỹ nhân tức thì tăng cường tốc độ lao nhanh như bay.

Vệ Tử Y và mọi người không khỏi cười to lên. Tịch Như Tú giận với ý vui nói :

- Bà ngoại của ta ôi! Trò đùa gì thế, chạy còn nhanh hơn gió. Cái đầu đen của tiểu quỷ cũng có hiệu lực chứ hử?

Tần Bửu Bửu cười hì hì nhìn Vệ Tử Y nói :

- Dung dịch đen có hiệu lực gì ta không rõ, nhưng mà cái miệng của đại ca mới hù người ta ghê gớm như vậy.

Vệ Tử Y cười không nói, Tịch Như Tú bỗng tức cười nói :

- Tiểu quỷ, ngươi dùng dung dịch đen đó là cái thứ chi vậy?

Tần Bửu Bửu giữ bí mật không chịu nói, Tịch Như Tú xoay qua Vệ Tử Y, Vệ Tử Y lắc đầu biểu lộ không biết. Tịch Như Tú hứ một tiếng nói :

- Tâm tư của tiểu quỷ ngươi ta làm sao không biết, muốn nói động đến cái hộp nhỏ chứ gì, đừng hòng!

Vệ Tử Y khoát khoát tay, nói giọng trầm :

- Thôi đừng cãi nhau nữa, đã hơn hai giờ đồng hồ rồi, người Long Vương phủ cũng sắp đến rồi, đi thôi!

Nói xong đưa tay choàng ngang hông Bửu Bửu triển khai khinh công thẳng bay đến Tử Ngọ Linh. Tịch Như Tú chỉ còn nước lập tức cố bám theo.

* * * * *

Trên Tử Ngọ Linh...

Tiếng lưỡi đao quơ trong gió nghe vu vu, tợ như tiếng khóc đầy trời vang lên.

Một bãi chiến trường với tiếng kêu la vang dội và thảm khốc kết hợp với sự hiện diện của mưa gió bão táp, máu thịt văng tứ tung, tay chân thi thể bay bổng, người lăn lộn, Kim Long Xã đang là một cụm hỗn loạn.

Trong lúc hỗn loạn...

Kim Long Xã Đại lãnh chủ Cửu Diện Diêm Quân Triển Hy sử dụng một cặp búa đại bản, chiêu thuật kỳ lạ, động tác dũng mãnh. Đối địch với hắn chính là Long Vương của Long Vương phủ, trong tay song đao như điện, cùng lên cùng xuống, công kích như điên cuồng vũ bão. Long Vương nói to :

- Kim Long Xã có một đầu lãnh như ngươi thảo nào ngày càng lớn mạnh.

Khi tấn khi thối, Cửu Diện Diêm Quân Triển Hy xoay chuyển như chong chóng, cười to nói :

- Đa tạ quá khen, nhưng ngươi cũng gặp vận may Nếu như ngươi là đối thủ của thủ lãnh ta thì sanh mạng đã không bảo toàn từ lâu.

Long Vương đôi song đao giao nhau tấn kích, bèn chế nhạo nói :
- Hắn đâu rồi? mặc cho thuộc hạ đổ máu sống chết, riêng mình tìm sự thong thả phong lư?
- Láo khoét!
Triển Hy đưa búa lên thế như phá núi đánh toạt song đao như thiên lôi đánh xuống, lạnh lùng nói :
- Ngài dốc tâm muốn treo thây ma bán thịt, không biết xấu hổ! Việc này lão huynh ngươi rõ hơn ai hết.
Long Vương giận dữ tấn công Triển Hy kịch liệt, ánh mắt thâm hiểm ẩn hiện.
Triển Hy đưa búa lên phản công, tránh né, nhát đao tuy chưa trúng nhưng Triển Hy đã cảm thấy lành lạnh cả da thịt, thầm kinh hãi cho công lực thâm hậu của Long Vương. Triển Hy đối địch càng cẩn thận và trầm lặng!
Phía trên kia đại chấp pháp Quỷ Thủ Âm Ly Hồn thì không vui vẻ thoải mái như vậy, thậm chí còn bị rách áo lòi khuỷu tay, đỡ gạt nhọc nhằn, trước ngực lại bị rách một đường đao. Đối địch với hắn là hai thuộc hạ của Long Vương, Sa Tương Độc Long Cung Dũng, Nhất Chỉ Kiếm Lý Dung và một vị Kình Thủ Chuyển Đao Tư Đồ Cường.
Âm Ly Hồn đôi tay luyện nên Thiết Sa chưởng dầy cứng như sắt, nhưng địch nhân nhiều như thế không khỏi phải chịu thua thiệt, trước ngực bị Tư Đồ Cường rạch cho một đao, nạt to một tiếng, móc trong thắt lưng ra chiếc binh nhẫn Thiết thủ có năm ngón tay sắt nhọn, lập tức buộc kẻ địch phải chựng lại. Ngọn lửa trong nhẫn thiết thủ xẹt ra, tiếng kêu như xé, Quỷ Thủ Âm Ly Hồn càng đánh càng hung hãn. Đại Lực Thần Hồng Thiên Hành vung ném đôi đại đồng chùy, nhìn thấy người không mặc quần áo tím thì đập, toàn lực chăm chú, mắt lộ răng nhăn, cái vẻ thần sắc tàn khốc phấn chấn làm cho Long Vương và đồng bọn tức nghẹn cổ họng. Dĩ nhiên binh sĩ

và thuộc hạ của Long Vương cũng không phải hình giấy, nhưng sự đánh túi bụi chí mạng như vậy cũng làm cho bao nhiêu người chết chóc và thọ thương.

Hắc Diện tướng quân Du Hào cũng là một cao thủ, một tay đao bán nguyệt xâm nhập giữa lòng địch. Mỗi khi hồng quang hiện ra thì một tên Kình thủ kêu thảm thiết, thân hình ngã xuống. Nhưng trong khoảnh khắc té ngã, người ta nghe thấy có tiếng rạch đi mấy miếng da trên vai của Du Hào, nhưng Du Hào không hay biết, cố sức nhảy đến sau lưng Hồng Thiên Hành, cây đao sừng trâu sáng ngời nhắm vào đầu của Giải thủ đang tấn công lén phía sau của Hồng Thiên Hành. Giải Thủ kêu lên một tiếng như sấm vang, máu văng xối xả, không còn thở được.

Đại Lực Thần Hồng Thiên Hành liếm liếm môi, la to :

- Ngươi cũng đến đây giành mối làm ăn của ta ư?

Du Hào nhìn cái vòng bên kia thấy có tiếng om sòm, nói nhỏ :

- A, dữ áo, lão Hồng! Nếu thích hàng qua bên kia kìa!

Thế là hai người đồng phi thân hiệp lực tấn công thủ hạ và binh sĩ của Long Vương phủ đang tấn công Tổng đàn.

Những hán tử thuộc hạ của đôi bên, có từng đôi từng cặp chém giết lẫn nhau. Có nơi quần thảo thành vòng tròn hỗn chiến. Nhưng bất luận dưới thế trận nào, bên này cũng như bên kia toàn dùng sinh mạng mà trả giá.

Lúc này đột nhiên một tiếng hú dài vang vọng lên, Vệ Tử Y và Tần Bửu Bửu sánh vai cùng lướt tới. Tịch Như Tú theo sau, có người đồng bọn trông thấy kêu to :

- Thủ lãnh về rồi, Tam lãnh chủ và Bửu thiếu gia cũng về rồi.

Vệ Tử Y choàng lấy thăt lưng của Bửu Bửu bỗng nhảy vọt lên, thật không thể tưởng tượng được, hai thân hình dường như bị không khí trụ lại ở trên không xong điều chỉnh tư thế thật chậm thật chậm lộn người từ từ rơi xuống

đất.

Long Vương phủ các võ sĩ trố mắt nhìn cảnh tượng ấy mà khựng lại, cho đến huynh đệ trong Kim Long Xã cũng chưa từng thấy thủ lãnh triển khai bản lãnh ấy.

Tịch Như Tú vô cùng phấn khởi, cũng vô cùng thán phục nói :

- Qúa hay, quá hay! Thủ lãnh cái tài Ngưng khí như lai càng ngày càng tinh xảo!

Vệ Tử Y từ tốn cười nói :

- Hừ, kẻ địch cũng không phải là hạng tầm thường.

Tịch Như Tú và Tần Bửu Bửu phát cười lên, nhưng liền đó lại triển khai võ lực để đấu với địch. Hai bên võ sĩ sau khi bị công lực cao siêu của Vệ Tử Y làm cho ngẩn người lại tiếp tục quần thảo nhau.

Quỷ Thủ Âm Ly Hồn một phải chọi ba, đấu đã lâu, cũng không sao tránh khỏi lực bất tòng tâm khiến Vệ Tử Y nóng lòng cứu trợ, gặp phải ai cản lối, thanh kiếm không nể tình đâm vào cuống họng. Sau mấy luồng kiếm đã cho xuống trường tuyền thêm vài cái thây mạ Sa Tương Độc Long Cung Dũng, một trong những tên cùng vây đánh Âm Ly Hồn thấy Vệ Tử Y đến nói :

- Tư Đồ Cường, ngươi đi ngăn chận họ Vệ. Họ Âm này đã gần như không đứng vững rồi.

Tư Đồ Cường đang do dự, Độc Long Cung Dũng lại thét to :

- Tư Đồ Cường, ngươi dám trái lệnh ta, khi về bẩm báo Long Vương trị tội ngươi.

Quỷ Thủ Âm Ly Hồn thân hình nghiêng nghiêng, chắc lưỡi nói :

- Ngươi Độc Long thật là độc, biết rõ qua đó sẽ bỏ mạng, còn thúc bức người ta qua, nói toạt ra là ngươi sợ Lý Dung bức ngươi qua đó nên tiên hạ thủ vi cường.

Nhất Chỉ Kiếm Lý Dung địa vị cao hơn Cung Dũng, mặt không tỏ vẻ chi, ra

lệnh :

- Cung Dũng, Tư Đồ Cường, các ngươi cả hai đều qua cả. Họ Âm đã là ngọn đèn hết dầu, có ta đủ rồi!

Quỷ Thủ Âm Ly Hồn tay trái tấn công về phía Tư Đồ Cường, buộc hắn chao đảo!

Thiết Thủ hiểm độc kích thẳng vào Lý Dung kêu to :

- Đồ chó má, để xem ta và ngươi ai là ngọn đèn hết dầu?

- Đúng là tên chó già chờ chết, còn dám tỏ ra gan lì như vậy!

Lý Dung mở miệng chửi to, một đường kiếm dài như rắn độc đâm thẳng vào trung cung Âm Ly Hồn. Lúc ấy phía sau lại có tiếng cười hung hãn nói :

- Ngươi nói ai là chó già chờ chết?

Lý Dung bỗng cảm thấy xương sống ớn lạnh, bỗng quay đầu, vừa nhìn thấy Vệ Tử Y cầm một lưỡi kiếm đâm thẳng vào cổ Tư Đồ Cường rồi rút kiếm ra. Chỉ có chút máu đỏ, tốc độ kiếm pháp vô cùng nhanh.

Độc Long Cung Dũng linh tính rùng mình một cái, như điên cuồng gào to một tiếng, bỗng lăn về phía trước, dùng đại mã đao đỡ lấy thanh kiếm của Vệ Tử Y, tay trái thò vào người lấy ra mấy cây chủy thủ, phóng thật nhanh. Trong lúc chủy thủ bay đến nhằm ghim vào đùi của Vệ Tử Y, Vệ Tử Y đôi chân dùng sức nhảy lên, bay cao năm thước đạp mạnh vào người Cung Dũng, máu đào văng tứ tung.

Quỷ Thủ Âm Ly Hồn thấy thủ lãnh đại triển thần uy, trong lòng càng hăng say, phấn chấn hô to :

- Thủ lãnh, đừng như vậy kỳ lắm. Việc làm ăn của ta bị ngươi giành mất cả rồi.

Vệ Tử Y cười to một tiếng, nhìn sang bên kia thấy đôi bên đang quần thảo trong vòng vây liền phóng sang bên đó.

Cửu Diện Diêm Quân Triển Hy và Long Vương đấu rất kích liệt. Tịch Như

Tú chạy đến nói to :

- Tử Ngọ Linh Kim Long Xã Tam lãnh chủ Ngân Cổ Tịch Như Tú phụng mệnh thủ lãnh đến lấy đầu Long Vương đem về Long Vương phủ tế linh hồn sư huynh muội Quan Phi Phẩm.

Cửu Diện Diêm Quân Triển Hy thấy cái dáng thư thái của Tịch Như Tú, hơi khó xử nói :

- Như Tú, ngươi đứng đó làm kẻ cả ư, tìm chỗ khác mà chém giết.

Kha kha cười, Ngân Cổ Tịch Như Tú chậm rãi nói :

- Đừng giận lão Triển, ta không giành việc làm ăn của ngươi đâu. Tịch gia gia này chỉ phụ trách cắt đầu người thôi.

Long Vương song đao lượn bay tung hoành, giận hầm hầm nói :

- Họ Tịch gã điên kia, đầu trên cổ bản vương đây, ngươi không qua đây mà lấy, hay là đợi bản vương bưng hai tay dâng lên?

Tịch Như Tú nắm lấy hai cùm tay, vừa phấn khởi vừa kỳ vọng, vừa ngại nói :

- Long Vương nếu có thành ý như vậy là tốt lắm. Tịch gia gia xin nói thật, không khách khí mà giơ hai tay đón lấy.

Long Vương tức đến nổi tóc mai dựng đứng lên, một chút sơ hở liền bị Triển Hy cho một búa vào đùi, kêu lên :

- Triển Hy đê tiện hạ lưu, thừa lúc ta và thất phu họ Tịch nói chuyện, lén đánh bản vương.

Triển Hy giơ búa cao như phá núi, thân xoay như trục, lấy sức như thiên lôi đánh mạnh.

- Lúc đánh nhau ngươi còn rảnh để nói chuyện ư, có phải là làm nhục Triển Hy hay sao? Như Tú, còn không mau đi đi!

Tịch Như Tú thấy Triển Hy có vẻ không vui, không dám kháng lệnh, vừa đi vừa nói :

- Đừng giận, nghe lệnh của ngươi rồi đó. Nhưng đừng quên, khi giết lão già này rồi, cái đầu chừa cho ta chặt.

Nói xong, lão múa máy thiết bia, gặp địch thì đập.

Tần Bửu Bửu vốn đợi Vệ Tử Y cùng tấn thối, nhìn thấy kẻ địch mới vài ba đường kiếm là cổ bị đâm thủng thấu lỗ, hắn trở thành người xem kịch, trong bụng nghĩ thầm cái loại kịch này càng xem càng bực tức, lấy chủy thủ ra, đi vào vòng vây của Sa Tương số một.

Sa Tương số một là Bạch Ngạch Lang Y Cương, là thống soái hai mươi bảy tên Sa Tương của Long Vương phủ, cũng là người võ nghệ cao cường nhất. Hắn nghe thấy có người gọi Bửu thiếu gia và vị tiểu quỷ, lại thấy Tần Bửu Bửu được Vệ Tử Y và mọi người nhiệt tình yêu thương, quí trọng như bịch ngọc nên trong bụng nghĩ rằng nếu như bắt sống được hắn, lẽ nào Vệ Tử Y không buông vũ khí đầu hàng? Vệ Tử Y đầu hàng thì Kim Long Xã trên dưới ai mà không tuân lệnh theo đầu hàng?

Bạch Ngạch Lang Y Cương nghĩ như vậy, sợ lỡ tay làm tiểu quỷ này bị thương, nên dùng tay không triển khai thủ pháp bắt sống Bửu Bửu.

Tần Bửu Bửu thấy rõ tâm địa của hắn, cũng lợi dụng ý nghĩ khinh rẻ trẻ con của Y Cương, có mấy lần cố ý gần như bị hắn bắt được, lại dùng chủy thủ biến thành mười đạo hào quang chạm vào người Y Cương làm cho Y Cương tránh né lia lịa, phút chốc ngón trỏ, ngón giữa, ngón vô danh của bàn tay phải đều bị cắt đi một lóng. Y Cương gầm thét lên, nhặt lấy đôi chùy, tức giận đập túi bụi tiểu tử đáng ghét này. Tần Bửu Bửu tránh lia lịa cười khúc khích nói :

- Có thế mới phải chứ, làm bộ như thư thả lắm, ngươi tưởng ta trẻ con ba tuổi không biết giết người à?

Hộ vệ tả hữu của Vệ Tử Y Mã Thái và Chiến Bình từ khi Bửu Bửu rời khỏi bên cạnh người Vệ Tử Y thì nửa bước không rời, bám theo sau Bửu Bửu. Bề

ngoài xem như cùng chiến đấu, nhưng cốt lõi là bảo vệ Tần Bửu Bửu, cái tên tiểu quỷ chẳng biết trời cao đất dầy này.

Lúc này thấy Bửu Bửu chỉ có cây đoản đao dài chừng một thước mà địch với song chùy nặng ngàn cân của Y Cương, liền quát lên một tiếng, hai người song song lao vào. Một người đỡ lấy trọng chùy của Y Cương. Tần Bửu Bửu vốn muốn trổ tài một chút nhưng sau cùng cũng bị người ta cướp mất, không vui nói :

- Các ngươi thích thân cận với vị nhân huynh này cũng được, ta nhường cho, làm cụt cả hứng!

Nói xong tìm mục tiêu khác. Nhìn thấy năm tên Sa Tương bao vây Vệ Tử Y xem ra võ công cũng không kém gì Y Cương nên Vệ Tử Y một lúc không thu dọn hết được.

Bửu Bửu sáng mắt ra, liền chạy đến nói :

- Đại ca, ngươi một mình chiếm đến năm người bạn, chia cho ta một người đi.

- Ngươi nói như trẻ con ở tiệm rượu? Bảo chia là chia, thật bậy bạ!

Vệ Tử Y phát nạt một tiếng, thanh kiếm bỗng dang dài ra, triển khai độc môn tuyệt kỹ U ma đại cửu thức câu hồn sứ giả.

Kiếm bạc tia sáng lập lòe tuôn chảy như trăm ngàn sao băng tung bay giao nhau tua tủa, ánh sáng bao gồm một góc trận địa. Trong nháy mắt, như đánh ngã ngũ sơn tứ hải, năm tên Sa Tương cao thủ bỗng tỏ ra kinh sợ, biến thành tê dại, thịt và xương trong khoảnh khắc dường như không cùng chung sống hòa bình, đau nhức rã rời, khổ nỗi vô cùng, thịt cuốn lại rơi xuống, ngực bị bể một lỗ to bằng cái chén, không còn tên nào còn sống được cả. Tần Bửu Bửu thấy Vệ Tử Y triển khai nhất chiêu tàn khốc nhất, lén chuồn đi, không dám giành đối thủ với Vệ Tử Y nữa. Quan sát những huynh đệ giao đấu, dường như không có chỗ nào cho hắn nhúng tay vào. Hắn cảm thấy ở trong

trường hợp nay, bản thân là anh hùng không có chỗ dụng võ, bất giác cảm thấy mình hết thời, bụm miệng ngáp dài một cái, xếp chủy thủ lại, tìm một cây to lá dầy xum xuê, leo lên nằm, không bao lâu thì ngủ im lìm. Việc này không có ai biết đến.

Mã Thái và Chiến Bình hiệp lực giải quyết xong Bạch Ngạch Lang Y Cương thân hình đã có nhiều vết thương, khi xoay lại không thấy Bửu Bửu, bất chấp vết thương đau thấu xương, tìm khắp nơi không thấy, bỗng trong lòng se thắt. Hai người như điên lao đến bên Vệ Tử Y nói nhỏ mọi việc. Vệ Tử Y nói nhỏ nhỏ :

- Đừng quýnh lên, hỏi những huynh đệ khác không chừng có người biết, nhưng tuyệt đối không cho kẻ địch biết việc này để khỏi phải bị bọn chúng bắt sống Bửu Bửu để làm giá, uy hiếp bọn ta.

Mã Thái, Chiến Bình chia tay nhau đi tìm, lúc ấy...

Dưới đồi bỗng có tiếng cười của nữ nhân kêu lên :

- Võ sĩ Long Vương phủ nghe đây, Long Vương giá lâm, quỳ xuống đất nghinh đón.

Mọi người đang đánh nhau dữ dội, bỗng nghe tiếng kêu đều ngưng lại, tại sao lại thêm một Long Vương?

Long Vương trên đồi đã bị Triển Hy búa cho nhiều nhát, buộc phải tránh né lung tung, trên người đã bị thương, thịt đã văng mất mấy miếng. Dĩ nhiên Triển Hy cũng phải trả giá. Lúc này Long Vương kêu to :

- Sư huynh ta đến rồi, tất cả mau đến trước đồi nghinh tiếp.

Long Vương ra lịnh, võ sĩ Long Vương phủ đâu dám cãi lời, đang quần thảo nhau phải chạy thoát thân đến trước đồi. Triển Hy đâu để cho Long Vương chạy thoát, một nhát đại ban phủ bổ vào đùi hắn. Long Vương nổi nóng, song đao đan xen vào nhau bay người lên nhắm vào Triển Hy Triển Hy né qua phải, xoay người mấy tua tránh song đao, đại bản phủ không nể tình

chút nào, đập vào sau lưng Long Vương. Long Vương vừa phóng xuống không kịp xoay sở bị gãy một cái xương sườn.
Triển Hy sở dĩ không dùng búa chặt đứt luôn thắt lưng Long Vương, một là Long Vương không phải thuộc loại tầm thường, tránh né nhanh nhẹn ngoài sức tưởng tượng của hắn. Đại bản phủ chỉ miễn cưỡng lấy được một cái xương sườn mà thôi.
Hai là hắn chưa sử dụng hết toàn lực, tại vì hắn vừa sực nhớ đến Chiến Bình nói Bửu Bửu mất tích, trong bụng tính chừa một bằng chứng sống để làm áp lực, vạn nhất Bửu Bửu bị bắt cũng xoay được tình thế.
Thừa lúc Long Vương té nằm xuống đất, Triển Hy dùng búa điểm vào Nhuyễn ma huyệt và á huyệt của hắn, liền đó có vài huynh đệ binh sĩ dùng dây trói chặt lại. Lúc này trên đồi có thay đổi mới, một cái ghế thái sư do bốn tên đại hán gánh lên đồi, đi theo sau là tám vị thiếu nữ xinh đẹp và một chàng trai trẻ.
Lên đồi rồi, ghế thái sư được để cách Vệ Tử Y và đồng bọn ba thước. Vệ Tử Y nhìn rõ người mới đến, thì ra là người quen, ngồi trên ghế chễnh chệ là người trông coi Phước Đức tự Vương Lão Phúc, chàng trai trẻ là Vương Đầu Đà, tám vị thiếu nữ không cần nói là tám vị điện chủ.
Hai bên nhìn nhau hồi lâu, Vương Đầu Đà bỗng tiến tới phía trước nói :
- Long Vương, Long Vương phủ Long Tại Thiên, đặc biệt đến Tử Ngọ Linh xin thọ giáo Đường chủ gia Kim Long Xã Kim Đồng Diêm La Vệ Tử Y, người nào thắng sẽ được tôn làm đệ nhất võ lâm.
Mọi người nghe qua đều trộm cười, Tịch Như Tú lại vỗ trán kêu lên :
- Mẹ nó, bữa nay gặp toàn đồ điên. Ở Sam Tử lâm gặp nữ điên tử, bây giờ lại đụng phải một gã nam điên tử. Thế gian biết bao nhiêu bậc tài giỏi, ai dám tự xưng là đệ nhất võ lâm?
- Ta!

Long Tại Thiên ngồi trên ghế thái sư hô một tiếng, nhìn Vệ Tử Y nói :
- Bản vương hỏi ngươi, tiểu quỷ họ Tần luyện Trường sinh bất lão đan là thật hay giả?
Vệ Tử Y cười lạnh nhạt, xoay người đi. Long Tại Thiên kêu lên :
- Khoan đã, Vệ Tử Y, ngươi vậy là thế nào?
Vệ Tử Y xoay người lạnh nhạt và vô tình, trong ánh mắt lạnh lùng nhìn Long Tại Thiên trầm lặng nói :
- Ngươi là kẻ vô lễ, chễnh chệ ngồi trên ghế lệnh cho người khác trả lời, không thèm đếm xỉa đến, ngươi tưởng ở đây là sào huyệt của ngươi ư?
Huynh đệ Kim Long Xã thấy hộ vệ hắn đã bất mãn, từng cặp mắt mỗi người nhìn vào Long Tại Thiên một cách căm ghét.
Long Tại Thiên ngược lại không màng đến mọi người nhìn hắn căm tức. Nhưng Vệ Tử Y đôi mắt thần lạnh lùng nhìn thế hắn cảm thấy không chống chế nổi, nhìn trả mấy lần ngẩn đầu cười to lên nói :
- Vệ Tử Y không hổ là Vệ Tử Y, khí phách thật dễ nể. Cũng phải là người như vậy mới đủ tư cách là kẻ địch của bản vương.
Nghe nói bản vương, Vệ Tử Y hừ một tiếng, nói :
- Bản tọa chưa hiểu rõ, ngài là Long Vương thật hay là Long Vương giả?
Long Tại Thiên rất khoang thai đi vài bước, mỉm cười nói :
- Ngươi nói sư đệ của bản vương phải không? Ngươi hỏi hắn là biết ngay bản vương là thiệt hay là giả?
Vệ Tử Y lạnh nhạt khi dễ nói :
- Tại sao không tự nói ra, không đủ can đảm thừa nhận ư?
Long Tại Thiên thở hào hễn nói :
- Bản vương nhún nhượng làm lão từ của Phước Đức tự là có dụng ý. Long Vương phủ trên dưới đều là kẻ có trí tuệ. Bản vương ở bên ngoài làm giám thị, coi thử lai lịch có đáng tin cậy hay không, có tâm địa phản nghịch hay

không? Hơn nữa có thể tiếp cận thám tính nhất cử nhất động của Kim Long Xã. Bản vương nhún nhường như vậy cũng vì sự nghiệp của Long Vương phủ, ngươi người ngoại cuộc biết gì?

Vệ Tử Y nhớ lại ông già Vương Lão Phúc là con người từ bi, và Long Tại Thiên con người lớn lối tự đại chỉ là một người, không khỏi thở dài một cái, bỗng nãy sinh linh cơ, tương kế tựu kế nói :

- Ngươi giả làm Từ ông của chùa đã nhiều năm, võ sĩ quí phủ có ai biết chuyện này hay không?

- Không có!

Long Tại Thiên vô cùng kiêu ngạo và tự đắc nói :

- Chỉ có sư đệ Khương Minh thân tín của ta, tám vị điện chủ và tiểu đồ Điền Triển.

- Tội nghiệp, tội nghiệp !

Vệ Tử Y bi thiên ai nhân nói :

- Võ sĩ của ngươi vì ngươi bỏ mạng đổ máu chết vô số, rốt cuộc ngươi thật lâu vẫn không đến hổ trợ, đồng thời không cho họ biết ai là chủ nhân thứ thật. Ta hỏi những người vì ngươi bỏ mạng mà chết có xứng đáng không, chết có cam tâm không?

Tất cả mọi người có mặt ở hiện trường đều chưng hửng, mắt nhìn vào người Long Tại Thiên. Long Tại Thiên gào to lên :

- Vệ Tử Y, ngươi đừng giở trò khiêu khích chia rẽ, vô dụng thôi. Ta tin rằng không ai dám phản lại ta.

- Thế ư?

Vệ Tử Y cung tay đứng nghiêm, không giận nhưng oai, nói :

- Sự việc của quí phủ bản tọa không có ý can thiệp, có điều nói ra cho vui thôi.

Nội tình của ngài, mấy năm nay không có gian tế xâm nhập vào hoặc có ai

trước mắt ngươi thừa nước đục thả câu?

- Cái đó...

Long Tại Thiên chỉ một mực ngông cuồng tự đại nói :

- Khương Minh nói sư huynh muội Quan Phi Phẩm là gian tế, còn ta nghĩ đa phần là mượn danh nghĩa công để làm lợi riêng tư, ngoài ra không có gì. Ngươi hỏi về điều này để làm gì?

Vệ Tử Y và Triển Hy, những người biết thực tình không khỏi cười to lên.

Long Tại Thiên nạt nói :

- Có cái gì mà cười, bộ bản vương nói gì sai ư?

Vệ Tử Y thu hồi nụ cười, kể sơ qua thân thế của Quan Phi Phẩm và bản thân mạo nhận xông vào Phước Đức tự làm chuyện thừa nước đục thả câu toàn bộ nói ra khiến huynh đệ Kim Long Xã đều cười to lên. Võ sĩ Long Vương phủ vì sợ bề trên bị xấu hổ, nếu có cười cũng cười trộm trong bụng, còn Long Tại Thiên thì mặt mày thâm tím.

Kỳ thực, cử chỉ của Vệ Tử Y không ngoài tố khổ giùm cho sư huynh muội Quan Phi Phẩm, lại nữa chế nhạo đả kích, cũng làm giao động khí thế võ sĩ của Long Vương phủ. Công địch tiên công tâm, trên binh pháp khó vận dụng nhất và cũng là chiến thuật hữu hiệu nhất.

- Ha ha ha...

Long Tại Thiên ngẩn đầu cười to lên rồi nói :

- Hay, hay, khá lắm! Hai con cá lọt lưới năm ấy cuối cùng cũng không thoát khỏi cái chết thảm thiết. Khương Minh, ngươi không vì sư huynh ngươi mà nói giùm cho hả giận. Ha ha ha...

Thần Đồng Diêm La

Hồi 17

Lại Một Âm Mưu

Tất cả đều cảm thấy Long Vương cười không bình thường, thậm chí còn có chút điên cuồng. Vệ Tử Y hỏi :

- Ngài có thể cho biết, lúc đó có ân oán gì với sư phụ của Quan Phi Phẩm?

- Có ân oán gì? Có ân oán gì? Ha ha hạ..

Long Tại Thiên cười như điên cuồng nói :

- Hỏi cũng khá, phu nhân của Lưu lão đầu Qui Công đã từng là người yêu của ta, vì hắn xem thị quí như vàng, ha ha hạ..

Vệ Tử Y nghe sư phụ của Quan Phi Phẩm họ Lưu, nhớ đến Quan Phi Phẩm từng nói đến bí văn, cẩn thận nói :

- Nếu như vậy tính ra, ngươi là phụ thân của Tôn Ngọc Phẩm cô nương?

- Ngươi nói gì?

Long Tại Thiên cái bộ tịch tưởng chừng như muốn ăn thịt người, nói :

- Tôn Ngọc Phẩm là con riêng của Lưu lão đầu nhận về nuôi, làm sao là con gái của ta được?

Vệ Tử Y bình thản nói :

- Quan Phi Phẩm từng nói với bản tọa là có lần vô tình nghe được thân thế của sư phụ và sư nương của hắn, mới biết Tôn Ngọc Phẩm là con đẻ của đại sư nương sanh phụ, chỉ nghe nói đến đây thì không nghe nói nữa nên mãi đến giờ không biết. Mười năm trước mật điện bị chiếm, Quan Phi Phẩm

từng có ý nghĩ đi tìm sinh phụ của sư muội, nhưng do không căn cứ nên biền biệt âm tín.

- Không thể được, không thể được!

Long Tại Thiên vô cùng mê loạn nói :

- Thị không thể có thai mà không nói với ta, nếu thế ta đâu đành bỏ thị mà đi?

Vệ Tử Y nghe biết lại là đoạn tình cảm rắc rối, không nhúng vào là thượng sách, tằng hắng một tiếng nói :

- Những chuyện như vậy đã qua rồi, càng không chứng cứ mà tìm tòi. Thôi hãy trở lại vấn đề hiện tại. Quí phủ và Đồ Long bang mưu đồ bất lợi cho bản xã, nên nói rồi lý do cho bản xã biết.

Long Tại Thiên dường như không nghe Vệ Tử Y nói gì, tự lẩm nhẩm nói :

- Ngọc Phẩm, Ngọc Phẩm, không sai, Ngọc Phẩm là con gái của ta. Thị đã từng nói với ta như thế, sau này có sinh con trai thì đặt tên Long Tu Thư, gái thì gọi là Long Ngọc Phẩm. Ngọc Phẩm tại sao không mang họ Long? Tại sao lại họ Tôn? Con gái ta lẽ ra phải họ Long, không phải họ Tôn, phải không? Các ngươi nói có phải không? Con gái ta họ Long không phải họ Tôn phải không?

Long Tại Thiên bỗng ngẩn đầu lên trời cười như điên, đột nhiên phun ra một ngụm máu. Tám vị điện chủ vẫn lạnh lùng đứng im lìm phía sau bất động. Đồ đệ của hắn là Điền Triển vội vã vuốt ngực, đấm vai săn sóc cho hắn. Vệ Tử Y thấy bất nhẫn, lấy ra một viên thuốc đại bổ đan mà Bửu Bửu đã buộc chàng uống nhưng chưa từng uống, để lên bàn tay lấy ngón cái và ngón trỏ búng qua tay Điền Triển, chân thành nói :

- Cho lệnh sư dùng sẽ hữu ích. Tại hạ không muốn chiếm lợi thế trước khi cuộc chiến bắt đầu.

Điền Triển cảm kích cười, đem đơn hườn cho Long Tại Thiên uống vào, lúc

ấy..

- Rầm! R... ầ... m...

Từ xa có tiếng nổ vang dội truyền đến, Kim Long Xã huynh đệ đều biết hoan hô rần trời :

- Nhị lãnh chủ thành công rồi, Long Vương phủ bị nổ tung, sụp đổ rồi.

Long Vương phủ! Bọn thuộc hạ ngoài sự kinh hãi còn kèm theo phẫn nộ, đang đợi Long Vương hạ lệnh, nhất quyết sanh tử.

Tiếng nổ tung, tiếng sụp đổ, hồi lâu, hồi lâu mới dứt.

Long Tại Thiên thờ thẩn một hồi lâu, trong một thời gian ngắn ngủi đã già đi hai ba chục tuổi, thần thái như hết thời, nói :

- Thôi đi, già như thế này còn tranh hùng nỗi gì chứ? Cho tới cốt nhục thân sinh của mình mà còn không giữ được, ậy!

Điền Triển nhất thời không sao thích ứng nổi sự thay đổi của sư phụ, không biết làm thế nào nói :

- Sư phụ, người..

Long Tại Thiên khoát tay, cắt đứt lời nói của Điền Triển, nói :

- Đại Đầu, đừng nói nữa, vì sư phụ hiện nay không còn hứng thú gì nữa, ngươi muốn tranh hùng thì cứ đi tranh đi. Sư phụ chỉ muốn trở lại thâm sơn. Cái gì là đệ nhất thiên hạ? Cho tới con gái cũng tự tay mình hủy diệt, anh hùng? Ha ha hạ..

Nói xong lão chạy một mạch xuống đồi. Điền Triển vội bám theo bên cạnh, kêu :

- Sư phụ, chờ đợi ta! Người đi đâu thì đồ nhi đi theo đó.

Tất cả đều ngoài sự dự đoán của mọi người. Không chỉ thuộc hạ Long Vương phủ sửng sốt, huynh đệ Kim Long Xã trên dưới cũng ngớ ngẩn ra, không biết đâu mà rờ.

Tám vị điện chủ nhìn lẫn nhau, sau cùng thất điện chủ đứng lên nói :

- Chư vị có lẽ cho rằng tỷ muội bọn ta vô tình, cũng không sao, có thể nói lão già vô liêm sĩ ấy còn vận may. Khi nãy hắn thất thường, đó là cơ hội tốt để cho tỷ muội ta giết hắn, có điều thủ lãnh cứ nhìn mãi nhất cử nhất động của lão chó điên ấy khiến tỷ muội ta không ai tự tin có thể đỡ nổi tuyệt kỹ của thủ lãnh, chỉ còn cách nhìn lão già chó điên ấy phủi tay áo mà đi. Hôm nay Long Vương phủ đã tan tành, tỷ muội ta cũng được trả lại tự do cho bản thân. Có thể thấy ánh sáng mặt trời, xin nhận lấy một lạy này của tỷ muội bọn ta.

Nói xong tám nữ nương quì mọp xuống lạy. Vệ Tử Y và các người khác đáp lễ không ý kiến, mặc cho tám vị tỷ muội ra đi.

Tịch Như Tú liếm liếm môi, gãi gãi cánh tay, không hiểu nói :

- Chuyện lạ tuy ngày nào cũng có, nhưng ngày nay là đặc biệt nhiều nhất. Ta cũng bị bọn họ làm đến mơ hồ khó hiểu!

Đại chấp pháp Âm Ly Hồn cười kỳ quái nói :

- Nói đến lãnh vực tình cảm, người ngoài cuộc bao giờ cũng không sao hiểu nổi.

Tịch Như Tú chỉ có nước gật đầu thừa nhận. Đại lãnh chủ Triển Hy nói :

- Thủ lãnh, những thiên hạ của Long Vương phủ còn lại xử lý thế nào?

Vệ Tử Y đưa mắt nhìn bọn chúng một hồi, trầm ngâm nói :

- Ta nghĩ hiện giờ bọn chúng cũng chẳng còn ý chí chiến đấu. Long Vương phủ sụp đổ, bản xã xem như đại thu thắng lợi. Ngoại trừ Long Vương giả Khương Minh, tất cả tha cho bọn chúng ra về cả!

Triển Hy vâng lời, đi ra trước truyền lệnh. Không bao lâu một đám thiên hạ Long Vương phủ gục đầu ủ rũ đi xuống đồi.

Tịch Như Tú xúm xít bên cạnh Vệ Tử Y phấn khởi nói :

- Thủ lãnh, cái đầu của Long Vương giả Khương Minh cần cắt hay không?

Vệ Tử Y không thích thú nhìn Tịch Như Tú nói :

- Sao? Cắt đầu người bộ hứng thú hả? tất cả chiếu theo khi trước đã nói mà làm. Ở đây thu dọn sau cũng đều giao ngươi xử lý, thế nào, vừa ý chứ?
- Vừa ý, vừa ý!
Tịch Như Tú liền đi làm công việc của mình. Lúc này Mã Thái, Chiến Bình cùng lao đến. Chiến Bình nói :
Bẩm báo thủ lãnh, huynh đệ canh giữ Tổng đàn nói không thấy ai ra vào. Bửu Bửu có thể không có trong đó, bọn thiên hạ không yên tâm phái người đi tìm khắp nơi vẫn không thấy bóng dáng hắn đâu cả.
"Cái cậu bé này đi đâu nhỉ?" - Vệ Tử Y tự hỏi.
Mã Thái, Chiến Bình không sao trả lời được câu hỏi ấy. Bọn họ không bao giờ đoán biết được ý định của Bửu Bửu.
Vệ Tử Y khoát tay bảo bọn họ đi trị vết thương, một mình suy tư, một hồi đoán chừng, lẩm nhẩm nói :
- Bửu Bửu tiểu tử này tinh nghịch từ nhỏ, có lần nghe Minh Lý nói khi hắn quậy phá, sợ phụ thân quở trách thì leo lên cây trốn, không chịu xuống. Khi Tần Anh tiền bối phát hiện con cưng đi đâu mắt vội vàng đi kiếm, khi kiếm ra được dĩ nhiên không nỡ trách hắn quậy phá.
Trong Minh Trí sư huynh đệ ba người thì Minh Lý là được Vệ Tử Y thích nhất nên nhớ đến những việc như vậy. Vệ Tử Y nói to lên :
- Người đâu, mau đến các cây to tìm kiếm Bửu thiếu gia.
Tất cả cảm thấy kỳ lạ, ai không có công việc đều phân tán đi tìm. Vệ Tử Y càng cấp bách lục lạo, đột nhiên nghe thấy tiếng rên thật nhỏ. Vệ Tử Y không còn do dự gì nữa, nhảy vọt lên trên cây. Trong nháy mắt đã đứng tại chỗ cũ dưới đất, dưới ánh đèn nhìn trân trân Bửu Bửu trong lòng, bỗng thất kinh khi thấy Tần Bửu Bửu sắc mặt khi xanh khi xám, hơi thở rất yếu, thỉnh thoảng rên nhẹ một vài tiếng.
Vệ Tử Y nhìn thấy Bửu Bửu như vậy vô cùng đau lòng, vội vã đưa tay móc

từ trong thắt lưng một lọ ngọc bình, vừa lệnh cho người đem nước đến, trút ra hai viên hồng đơn Hộ tâm đơn, đổ cho Bửu Bửu uống. Triển Hy và các người khác nghe tin chạy lại, thấy cũng hết hồn.

Vệ Tử Y đem việc ở đây giao hết cho Triển Hy lo liệu, dẫn Mã Thái nhanh mời Quí đại phu đến Hắc Vân lâu chẩn trị còn tự mình bồng Bửu Bửu đi như bay về chỗ ở. Chiến Bình, Âm Ly Hồn bám theo phía sau.

Phút chốc, Hắc Vân lâu loạn lên. Các vị phu nhân đầu lãnh vì chuyện này mà thấp thỏm không yên, nghe nói Bửu Bửu gặp nạn, từ từ chạy đến Hắc Vân Lâu cả nhưng đều bị Tiểu Bàn Đầu chặn ở dưới lầu nơi phòng khách, giải thích là người bịnh tuyệt đối cần tịnh dưỡng.

Quí đại phu là người duy nhất được đặc quyền lên lầu, quan sát tỉ mỉ một hồi, Vệ Tử Y vội hỏi :

- Sao rồi, sao rồi?

quí đại phu đem tay vừa được xem mạch để vào trong mền, dè dặt nói :

- Thủ lãnh xin yên tâm, Bửu thiếu gia tuy bất tri bất giác do bị kinh hãi cực mạnh, dẫn đến tâm trạng không chịu nổi mà xây xẩm. Bây giờ đã được uống Hộ tâm đơn thì chỉ cần tịnh dưỡng mấy ngày sẽ khỏi.

- Thế thì tốt, thế thì tốt!

Vệ Tử Y chùi mồ hôi trên trán, như để xuống cục đá trên ngực nói :

- Khi nãy tiếng nổ quả thật ghê gớm. Hèn chi Bửu Bửu chịu không nổi.

Mã Thái tức hùi hụi trách, nói :

- Muốn lên cây ngủ cũng không nói một tiếng, hại người ta tìm nửa ngày trời lo muốn chết!

- Còn nói nữa ư?

Chiến Bình trợn mắt nhìn Mã Thái một cái, không bằng lòng nói :

- Đó là tại vì ngươi nhất quyết giành việc làm ăn của hắn. Bao nhiêu huynh đệ sợ hắn xảy ra việc ngoài ý muốn cho nên hắn cảm thấy không có chỗ

dụng võ, chỉ còn cách đi trốn để ngủ.

- Ngươi có lẽ hiểu hắn hơn ta?

Mã Thái nói tiếng nhỏ lại :

- Trước tiên đỡ lấy cái chùy của tiểu tử Y Cương là ngươi, tại sao ngươi không chừa cho hắn thi thố với?

- Đủ rồi, đủ rồi!

Vệ Tử Y nhức đầu khoát tay nói :

- Đi về cho Quí đại phu băng bó vết thương trên người các ngươi rồi nghỉ ngơi đi.

Mã Thái, Chiến Bình giờ mới cảm thấy vết thương khi nãy băng bó vội vã lại tươm máu ra, nhức nhối trong xương, vội cáo lui đi trị vết thương.

Đại chấp pháp Âm Ly Hồn vết thương trên người đã có người băng bó giùm rồi nên Vệ Tử Y bảo hắn về nghỉ ngơi. Lúc này có tiếng của tam lãnh chủ Tịch Như Tú bất mãn nói :

- Thủ lãnh, ngươi tại sao kêu Tiểu Bàn Đầu chận lại, không cho bọn ta thăm Bửu Bửu? Thủ lãnh...

Âm Ly Hồn vừa muốn mở miệng chửi Tịch Như Tú thì Vệ Tử Y đã giành nói trước :

- Ngươi mời bọn chúng mai mốt hãy đến thăm bệnh, đem khuya rồi, đi ngủ đi.

Âm Ly Hồn nhận lời, chạy xuống mấy bước lại quay đầu nói :

- Kỳ thật, thủ lãnh nói vậy hơi lạ. Xưa nay bọn mình đâu xem Bửu Bửu là người ngoài, mà là xem nhự.. con!

- Con!

Một tiếng tuy nhỏ như muỗi kêu nhưng Vệ Tử Y tai thính, nghe rất rõ, cười :

- Các ngươi định phỗng tay trên của ta ư?

Âm Ly Hồn cười nói :

- Đứa con quí quá của ta hỏi ta tại sao thủ lãnh với cái tuổi trên dưới hai mươi mà đã xưng bá giang hồ? Ta nói với hắn thủ lãnh là người khôn trước tuổi. Hắn nhìn ta trân trân nói rằng thủ lãnh có gương mặt non choẹt, dễ làm cho người ta hiểu lầm.

Vệ Tử Y sờ sờ cái má, than một câu lại cười nói :

- Nếu nói thêm nữa thì ngươi cũng có thể làm gia gia của ta vậy, thật khôn quá.

Mau xuống lầu ngăn lại cái bản họng của Tịch Như Tú. Còn vết thương của ngươi nên đi điều dưỡng, đi nghỉ đi, ngày mai còn bận lắm.

Âm Ly Hồn cười vài tiếng mới cáo từ xuống lầu, chuẩn bị miệng lưỡi để làm câm cái mồm của Tịch Như Tú.

Vệ Tử Y ngồi cạnh giường, ánh mắt vô cùng êm dịu nhìn gương mặt Tần Bửu Bửu.

Dưới ánh đèn leo lét vẫn nhìn rõ rệt ngũ quan của Bửu Bửu. Thậm chí có thể đếm được bao nhiêu sợi lông mai vừa dầy vừa đậm của Bửu Bửu. Đôi mắt nhắm hít, giống như hai cây quạt nhỏ dễ thương, tăng thêm vẻ nghiêm trang của tuổi thơ ấu.

Nhìn cái miệng nhỏ hình trái ấu của Tần Bửu Bửu khép lại, Vệ Tử Y đoán rằng :

- Bửu Bửu, tất cả đều hoàn mỹ như thế, cho tới miệng cũng đẹp không chỗ chê, ngũ quan kết hợp hài hòa, thật kỳ diệu. Chỉ tiếc cơ thể lại không khỏe lắm! Thế mới biết, thế gian không có người thập toàn thập mỹ được.

Suy nghĩ một hồi, không khỏi thở dài một cái. Vừa lúc ấy, Bửu Bửu rên nhẹ một tiếng, từ từ mở mắt ra, thấy gương mặt đầy lo âu của Vệ Tử Y, uể oải nói :

- Ta dường như làm cho các ngươi thêm phiền toái..

Nói xong khóe mắt ứa lệ.

Vệ Tử Y biết người đang sinh bệnh tâm linh mềm yếu, lau nước mắt cho hắn, cố ý không vui nói :

- Đại ca không thích nghe ngươi nói lời như vậy. trừ phi ngươi xem nhẹ bản thân và xem nhẹ ta. Nếu như sau này còn nghe ngươi nói như thế, đại ca sẽ đánh vào đít mười roi thật đau!

Thấy Bửu Bửu lộ ra vẻ sợ đau, bất chợt cười nói nhẹ giọng :

- Đại ca còn chưa cảm ơn ngươi đã vì ta giải quyết được lũ nữ yêu tinh, tại sao lại tự mình lại cảm động rơi nước mắt?

Tần Bửu Bửu cười ra tiếng, cánh tay nhỏ đưa ra khỏi mền vỗ vào mặt Vệ Tử Y, cười nói :

- Đại ca chẳng biết mắc cở. Cho dù ngươi khen ta đến đâu ta cũng không cảm động đến chảy nước mắt ra.

Vệ Tử Y cười ha hả, kéo cái tay nhỏ vừa vỗ vào mặt mình xuống, đánh nhẹ một cái xong nhét vào trong mền, cười nói :

- Ngươi tiểu tử cầm chân đại ca, nên đánh đòn ngươi. Phải nghỉ ngơi cho khỏe, đại ca có chuyện không thể ở bên cạnh ngươi mãi, muốn kêu Tiểu Bàn Đầu đến không?

Tần Bửu Bửu lắc đầu, trong ánh mắt khao khát Vệ Tử Y ở lại, nhưng không tiện nói ra.

Vệ Tử Y chỉ có cách làm như không thấy, an ủi mấy câu, ra cửa xuống lầu nghe Triển Hy và Tịch Như Tú, Trương Tử Đan báo cáo nhân số thương vong của huynh đệ và các vấn đề khác...

* * * * *

Một tháng sau.

Vệ Tử Y nhàn nhã không có việc, tìm đại lãnh chủ Triển Hy đánh cờ nơi thư phòng.

Bổng nhiên...

Cửa nhè nhẹ mở ra, có một cái đầu nhỏ thập thò thập thểnh đưa vào, mắt mở to nhìn tứ phía xem xét, thấy trong nhà có người, vừa muốn rút đầu trở lại nhưng đã muộn, Vệ Tử Y đã lên tiếng :

- Muốn vào thì cứ vào, thập thà thập thò làm chi vậy?

cái đầu đó dường như nghe ra trong lời nói Vệ Tử Y không có chủ tâm, gật gật đầu, xô cửa rộng ra chút, xệt xoạt đi vào trong, hai tay chắp sau đít, lại nhè nhẹ đóng cửa lại, mới đi lắc lia nhắc cái ghế ngồi giữa xem hai người đấu cờ. Im lặng nhìn nước cờ với cái vẻ ngoan ngoãn đó lại làm cho Vệ Tử Y và Triển Hy cùng nghỉ tay nhìn hắn thấy kỳ lạ.

Cái vị mà ngoan ngoãn lại bị người ta xem là kỳ lạ dĩ nhiên không ai khác hơn là Tần Bửu Bửu, giật mình, hỏi :

- Ta có điều chi không đúng?

Vệ Tử Y và Triển Hy nhìn nhau cười, Triển Hy nói :

- Không phải không đúng, có điều hơi ngoan quá thôi, dường như trước giờ có mưa bão thì trời thường yên lặng.

Tần Bửu Bửu trợn mắt chỉ vào bàn cờ nói :

- Trên bàn cờ không có viết "Xem cờ không nói, chơn quân tử. Hạ thủ bất hườn đại trượng phu" sao? Cho nên ta mới ngoan ngoãn ngồi đây để khỏi phải thành ngụy quân tử, vậy cũng không được ư?

- Vậy sao?

Vệ Tử Y nhìn âu yếm Bửu Bửu, thú vị nói :

- Nhớ hồi đó ta và người ngồi đánh cờ có ngươi ở bên xem, một chút đòi mứt táo, một chút đòi điểm tâm, không bao lâu thì khát nước, đòi uống trà. Không bao giờ ngồi yên được làm cho bọn ta không yên tâm, chỉ còn nước dừng lại nửa chừng, đợi ngươi ngồi yên. Bữa nay tại sao đổi tánh vậy?

Tần Bửu Bửu nghe Vệ Tử Y chửi xéo hắn, không vừa ý nói :

- Đại ca không nghe "Thái Sơn sụp đổ trước mặt nhưng sắc không biến", câu

nói đó ư? Ta có bụng tốt tập luyện định tính của các ngươi nên mới làm vậy! Bây giờ chứng minh định tính của các ngươi còn kém quá, lại cắn ngược lại ta một cái nữa chứ?

Vệ Tử Y và Triển Hy vỗ trán cười to. Tần Bửu Bửu cũng cười. Vệ Tử Y vui vẻ nói :

- Xem như cái miệng ngươi khéo, bọn ta nhận thua đấy. Nhưng khi nãy ngươi lấp ló như vậy là ý nghĩ gì?

- Cái gì mà lấp ló, cái từ gì mà khó nghe quá vậy?

Tần Bửu Bửu không chịu thua nói tiếp :

- Ta muốn lấy sách vở bố trí thành trận tại đây, lại sợ trong này có người, cho nên mới khe khẽ cẩn thận mở cửa hí hí xem có người không. Thấy các ngươi đánh cờ định không muốn quấy nữa, không ngờ bị đại ca lại gọi ta vào đây, còn mất công bị nói xiên xỏ một hơi.

- Chỉ có ngươi nói vậy thôi!

Vệ Tử Y cười lại nói tiếp :

- Coi sắc thái của ngươi, hay là có chuyện gì muốn nói với ta?

Tần Bửu Bửu sắc mặt đầy vẻ khẩn cầu, cấp thiết nói :

- Ta muốn đi du ngoạn. Một tháng nay đại ca không cho ta ra khỏi cửa, bực bội gần chết.

Đại lãnh chủ Triển Hy thấy Vệ Tử Y chau mày liền nhìn Bửu Bửu cười nói :

- Ngươi thân thể vừa bình phục, Quí đại phu căn dặn phải tịnh dưỡng nhiều chút.

Nếu như buồn, thủ lãnh gọi người đến sửa sang phòng du lạc cũng có thể tiêu khiển cho qua ngày tháng. Không thôi ta cùng ngươi chơi cờ, thế nào?

Tần Bửu Bửu lắc đầu, thần sắc ủ dột, đem ghế dời lại chỗ cũ, tiện tay lấy một cuốn kinh thư trong tủ sách chạy đến trước mặt Vệ Tử Y nói :

- Mượb của ngươi cuốn sách này, chiều đem đến trả.

Khi vào vui vẻ phấn khởi, khi ra lại như chó mất chủ nhà, ủ rủ buồn bã.
Triển Hy xem Bửu Bửu như con mình, thấy hắn như vậy mà cũng không chịu đựng được, nói :
- Gần đây trong xã trở lại bình yên. Thủ lãnh dẫn Bửu Bửu đi chơi vài ngày cũng chẳng sao!
Vệ Tử Y cười ha hả to lên, vô cùng thú vị nói :
- Bọn ngươi nuông chiều hắn quá mức, ta không thể chịu nổi đâu. Đừng lo, chừng một lát thôi thì đâu vào đấy cả.
Nghe thủ lãnh nói vậy, Triển Hy cũng không nói gì thêm nữa, chú tâm vào việc đi cờ với Vệ Tử Y. Ngược lại, Vệ Tử Y có hơi không để ý, Triển Hy biết rõ thủ lãnh có hơi động lòng, nhưng không để lộ ra. Sau ván cờ thứ hai thì bọn họ nghỉ chơi và trở về phòng.
Vệ Tử Y nào đâu phải không biết tâm tư của người bạn đã chung sống bao năm.
Trong lòng linh tính, đoán rằng :
"Bửu Bửu tiểu quậy phá này yêu cầu không được chấp thuận, nếu lại lén chuồn ra ngoài ta cũng không chịu được".
Nghĩ đến đây, Vệ Tử Y nhanh bước ra cửa quan sát, thấy phòng du lạc không có người, liền đến gõ cửa phòng Bửu Bửu liền có tiếng rất vui mừng đáp lại :
- Trong này không có người cự tuyệt thăm viếng!
Vệ Tử Y cười to lên, xô cửa vào phòng, tìm gặp Bửu Bửu trên giường mở miệng nói một câu :
- Ngươi là nam hài nhi hay là nữ hài nhi?
Tần Bửu Bửu ngồi dựa lưng vào tường, mặt xoay ra ngoài, dùng sách che mặt lại nói :
- Đều không phải, ta là vật đáng thương hại.

Hừ một cái, Vệ Tử Y lấy quyển sách kinh thư che mặt Bửu Bửu xuống, nói nghiêm chỉnh :

- Ngươi có biết bao nhiêu người yêu thương ngươi, chiều chuộng ngươi? Nếu như ngươi là vật đáng thương thì thế gian này vật đáng thương cũng quá nhiều vậy!

Tần Bửu Bửu vểnh cái mặt không nói, Vệ Tử Y bỗng đứng dậy giận nói :

- Vốn ta tính vài ngày nữa thân thể ngươi cứng cáp chút, dẫn ngươi đi Hàng Châu thưởng ngoạn thập cảnh Tây Hồ, bây giờ thấy ngươi vì chút chuyện cỏn con thì làm mình làm mẩy, ta tức giận không đi Tây Hồ nữa, ngươi hãy ngoan ngoãn đọc sách tiêu pha thời giờ.

Lấy kinh thư trả lại cho hắn, Vệ Tử Y xoay người đi ra. Tần Bửu Bửu bỗng kiên quyết nói :

- Ngươi không dẫn ta đi, thì ta tự đi vậy!

- Ngươi nếu như nhận thấy tự mình đủ lông đủ cánh rồi, không cần người khác chiếu cố và dạy dỗ, ngươi có thể đi được, cũng có thể không cần về đây nữa.

Tần Bửu Bửu bỗng toàn thân chấn động, rất bình tĩnh xuống giường, mở tủ quần áo ra, lấy ở ngăn dưới ra bộ quần áo vải trắng thô mà lần đầu tiên gặp mặt Vệ Tử Y mặc nó. Trong lúc tắm rửa thay mặc vào, tay ôm quần áo lụa trắng vừa mặc khi nãy, cởi sợi dây chuyền có mặt hình chữ thọ từ cổ xuống, để trên bàn. Cho đến giày cũng đổi luôn, Vệ Tử Y thấy hắn làm xong mọi việc, người gần như muốn xỉu được, nói giọng khàn :

- Ngươi làm cái gì vậy?

Tần Bửu Bửu vô cùng bình tĩnh, lại cứng rắn nói :

- Ta không muốn mang mặt chai lì ở lại cái nơi mà người ta ghét ta.

Vệ Tử Y bất chấp những lời nói giận hờn, đưa tay ôm Bửu Bửu vào lòng nói :

- Tại sao ngươi nói những lời làm đại ca đau lòng như vậy. Đại ca đối với ngươi không tốt sao? Ngươi muốn đi đâu?

Tần Bửu Bửu không kềm hãm được, nước mắt tuôn tràn ra, đôi tay ôm lấy cần cổ Vệ Tử Y nói :

- Đại ca bỗng đối xử với ta hung hăng như vậy, lại kêu ta đừng về, cho nên...

- Thôi đừng nói nữa..

Vệ Tử Y ôm chặt cả người Tần Bửu Bửu đau xót nói :

- Đại ca quá yêu thích ngươi, nhưng ngươi lại nhỏ như vậy. Ta lo sợ một mình không giữ được, có thể làm cho ngươi bị rơi vào nơi mà không có ngày về được, ngươi biết chưa? Ngươi thực sự còn nhỏ lắm.

Tần Bửu Bửu có hơi mơ màng lại có hơi hiểu, nước mắt đầy tròng mờ mờ nhìn thần sắc đau khổ của Vệ Tử Y nói :

- Ta không hiểu lắm mà cũng không muốn hiểu. Ta chỉ biết mỗi lần đại ca phiền muộn là ta cũng không sao vui nổi.

- Bửu Bửu..

Vệ Tử Y lại ôm chặt lấy Bửu Bửu trong lòng nói :

- Nếu như Bửu Bửu là nữ nhân, lớn lên có muốn làm thủ lãnh on của Kim Long Xã không?

- Gả cho đại ca?

Tần Bửu Bửu giật mình, vừa phấn khởi vừa có chút kỳ lạ nói :

- Như vậy là tốt nhất, đại ca sẽ không bị ai giành đi mất. Nhưng mà, ta là nam nhân nhé!

Vệ Tử Y phiền loạn lắc đầu, bực bội nói :

- Tại sao cho đến bây giờ ngươi vẫn không biết rõ mình là nam hay nữ?

Tần Bửu Bửu thấy thương hại sờ soạn gò má của Vệ Tử Y nói :

- Đại ca thật kỳ cục, từ nhỏ ta đều mặc đồ nam nhân, dĩ nhiên là nam. Có cái gì nghi ngờ kia chứ?

- Ối, trời ơi!

Vệ Tử Y mệt mỏi ngồi xuống ghế, uể oải nói :

- Nếu như có thể, ta thật muốn tát tai phụ thân ngươi một cái thật mạnh. Ngươi rõ ràng là thân nữ nhi, lại từ nhỏ mặc đồ nam, tạo ngộ giác cho ngươi. Ta không thể để ngươi tiếp tục như thế. Lẽ ra muốn đợi ngươi lớn lên mới điểm phá, bây giờ ta nhận ra nếu không cho ngươi tỉnh ngộ, biết thân phận thực sự của mình, sợ cả đời ngươi sẽ mơ hồ mãi, thậm chí khi lớn lên có một ngày nào đó dẫn người đẹp về, báo cáo với ta đây là em dâu tương lai, chừng đó mới thê thảm.

Tần Bửu Bửu quì trên đùi Vệ Tử Y, gương mặt mê loạn, lắc đầu mạnh nói :

- Không phải, không phải! Đại ca gạt người. Ta không phải là nữ nhân, ta không phải..

Vệ Tử Y lấy tay bụm miệng Bửu Bửu, nghiêm túc nói :

- Việc như vậy đại ca dám nói bậy ư? Hà huống ngươi là thầy thuốc, bộ không hiểu được sự khác nhau giữa nam và nữ ư?

Tần Bửu Bửu tức thời sửng sốt, cúi đầu mê mẫn. Vệ Tử Y thầm thở dài, trong bụng cứmu để hắn tự mở miệng, bây giờ tốt nhất để hắn tự bình tĩnh suy nghĩ. Bồng hắn để ngồi lên trên giường, sờ sờ tóc sau ót hắn, bình tĩnh và thành thật nói :

- Ngươi phải suy nghĩ kỹ, suy nghĩ mấy ngày, mấy tháng, thậm chí mấy năm cũng chẳng sao. Đại ca sợ đợi đến một ngày nào đó, ngươi đích thân chạy đến nói với ta đã suy nghĩ thông suốt rồi. Còn như cách ăn mặc trang điểm thay đổi như thế nào tùy ngươi, vả lại ngươi hãy còn nhỏ.

Tần Bửu Bửu cúi đầu, đôi tay tréo nhau, không cho là vậy nói :

- Đại ca đừng cứ tưởng lớn hơn ta mười mấy tuổi thì cứ như kẻ cả, chê ta nhỏ hoài.

Bây giờ ta mới biết tại sao sang năm mới ngươi lại biến thành hơi kỳ quái.

Hừ, ta chẳng muốn thành nữ nhân, đại ca sẽ vì thế mà xa lạ với ta, thậm chí còn muốn ta đổi phòng ở.
Vệ Tử Y thật đau cái đầu. Hắn bỗng nhiên phát giác tiểu quỷ này bất chấp là nam hay nữ, đặc biệt đều có nhiều tật vặt, từ từ giải thích cho hắn nam nữ thọ thọ bất thân, tự nhiên không thể bồng bế nữa, hoặc ăn ở đối phòng như vầy..
Tần Bửu Bửu gương mặt đầy vẻ không vui, trề cái miệng nói :
- Đại ca cổ hủ quá, đối với người ngoài tự nhiên thọ thọ bất thân, còn huynh đệ trong nhà cũng lãnh đạm như vậy. Thật vô cùng kém thú vị, quả thật đại ca có cố kỵ như vậy, thôi thì bọn mình hãy giữ theo thói cũ.
Sống chung gần một năm, Vệ Tử Y đã tương đối hiểu Tần Bửu Bửu. Tuy là bằng hữu với đám tăng nhân Thiếu Lâm, nhưng thứ tình cảm yêu thương hời hợt ấy làm cho hắn cảm thấy chưa đầy đủ, cho nên rất thích trốn trong lòng phụ thân để cảm nhận một tình thương đậm đà.
Sau khi kết nghĩa với Vệ Tử Y, đối với sự quan tâm yêu thương của huynh đệ, tuy cảm kích nhưng cũng không đầy đủ, luôn luôn tìm cơ hội dựa vào lòng của Vệ Tử Y mà nhỏng nhẽo, thèm khác hấp thụ cái yêu thương do Vệ Tử Y phú cho. Ban đầu Vệ Tử Y cảm thấy ngạc nhiên và hơi ngại, nhưng thương tiếc hắn là con mồ côi, không ai nương tựa nên không thối thác.
Ngày tháng trôi qua, hiểu được tánh của hắn, hiểu được hắn thiếu vắng tìm cảm giác an toàn, nên có khi chủ động bồng lấy hắn, để thưởng thức nụ cười tươi đẹp trên gương mặt hắn.
Bây giờ nghe hắn nói như vậy, Vệ Tử Y chỉ nói nhỏ êm dịu để an ủi hắn :
- Trong khi đợi ngươi suy nghĩ cho thông suốt, đại ca không miễn cưỡng ngươi. Giờ thì đối xử với ngươi cũng giống như thuở nào.
Vệ Tử Y thấy Bửu Bửu cười, trong lòng cũng thư thái. Đem quần áo đồ vật trên bàn bưng đến giường, đem dây chuyền cài lên cổ Bửu Bửu, cười hòa

nhã nói :
- Mau đi thay đồ khác đi, lần sau mà làm bậy như thế, coi chừng ta đánh đòn nặng lắm đó.
Tần Bửu Bửu thay đồ trở ra thì Vệ Tử Y đã đi rồi, tính là để hắn tự mình suy nghĩ.
Nằm trên giường, Tần Bửu Bửu không nghĩ ra cách nào cả. Hắn lại chạy ra ngoài nói :
- Ha ha, dưới mặt trời quả thật không chuyện gì mới mẻ? Đường đường là nam tử đột nhiên biến thành liễu yếu nữ nhi, ha!
- Cho dù ta là nữ, cá tánh cũng không thay đổi. Không vui thì vẫn cứ tác quái, đừng hòng bảo ta trốn trong nhà thêu hoa.
- Xem ra ngươi từ từ chịu thừa nhận là nữ rồi đấy!
- Là nam hay nữ có quan hệ gì đâu? Có điều là dưới cặp mắt của đạo sĩ giả thì có khác. Nếu như ta mặc đồ nữ mà nhỏng nhẽo với đại ca, bọn họ há chẳng trợn mắt lắc đầu bảo là gia thế càng ngày càng tệ hay sao?
Có mặt người khác dĩ nhiên không được, riêng rẽ nhõng nhẽo với hắn thì tốt nhất, hồi trước không phải như thế?
- Đại ca là long đầu nhất bang, trước mặt thuộc hạ dĩ nhiên cần oai nghiêm. Ta đương nhiên phải nghĩ đến việc này cho đại ca.
- Vậy thì chưa dứt khoát, mọi việc đều gần giống như trước kia, còn suy nghĩ gì chứ?
- Ta có suy nghĩ gì đâu, chỉ có điều thấy hơi lạ, tại sao ta là nữ nhi?
- Hầy, thế thì nên hỏi phụ mẫu ngươi rồi. Tại sao không sanh thứ chi, lại sanh ra thứ tiểu quái vật như ngươi.
- Thôi đừng chế nhạo nữa, ta hỏi ngươi, làm nam tốt hay làm nữ tốt?
- Giới biệt là do trời định sẵn, không do ngươi chọn được. Mỗi giới đều có cái hay, nhận lệnh đi!

- Không đâu, ta không biết thêu thùa, cũng không biết làm thức ăn nấu cơm. Hầu hết bao nhiêu điều nữ nhân nên biết nên làm ta đều không biết chi cả. Chỉ biết lấy mắt nhìn, càng không có hứng thú ra tay học lấy ngón nghề. Làm nam thì không có những phiền phức lo âu đó, sướng quá!
- Đợi đại ca ngươi cưới một cô nương tài nghệ nhan sắc song toàn vào nhà, xem ngươi sướng hay là không sướng?
- Thế ta quả đáng thương hại, ta cuối cùng là nam hay nữ?
- Đại ca ngươi nói ngươi đáng đánh đòn quả không sai chút nào, mơ hồ mà lý lắc!
- Hừ, ngươi thử nói xem làm thế nào mới không mơ hồ?
- Đi ra cho mở mang sáng mắt, không bao lâu sẽ phát hiện nam nữ trên thế gian này mỗi giới đều có cái buồn phiền và có cái vui thú của riêng mình. điều quan trọng là làm thế nào để cho bản thân và người mình yêu tìm được vui thú. Nhưng nói thật ngươi quả thật có phước, có cơ hội thưởng thức thú vui khác biệt giữa nam và nữ.
- Hừ, ta còn chưa quyết định, ngươi đừng vượt quá quyền hạn. Đi ra quan sát cũng tốt, có điều là đại ca sẽ giận đó!
- Để lại thư nói rõ cho hắn biết, sự buồn phiền và khổ tâm của ngươi, hắn nhất định sẽ cảm thông!
- Thôi thì làm như vậy, nhưng mà đại ca canh giữ kỹ lắm, muốn lén chuồn đi cũng khó đấy.
- Đồ ngu, quên cái bí mật trong phòng của đại ca rồi ư?
- Đúng, hay quá, ngươi càng ngày càng thông minh rồi.
- Hừ, ngươi cái tiểu tử này mãi cứ không quên móc ngoéo tự khen mình một chút.
- Hì, tự khen mình cũng là một trong những phương pháp làm cho mình vui đấy chứ!

Tần Bửu Bửu và nội tâm của hắn nói chuyện xong chạy như bay ra cửa. Rất may mắn, hắn phát hiện Vệ Tử Y không có trên lầu, để lại bức thư sau đó xông vào phòng ngủ của Vệ Tử Y, từ cảnh đạo bí mật chuồn xuống Tử Ngọ Linh.

Hắn không bao giờ nghĩ rằng những hành động này nhất nhất đều lọt vào đôi mắt của Vệ Tử Y.

* * * * *

Cái đẹp của Hàng Châu là ở Tây Hồ mà sanh mạng của Tây Hồ lại là Tô Đê. Mùa xuân của Tây Hồ rất tuyệt, nhưng cái xuân của Tô Đê càng đẹp hơn nhiều, phong quan kỳ lệ, không có nơi nào so sánh được. Nhưng cái cái uyển lệ của Tô Đê như là buổi ban mai của trời xuân là tuyệt nhất.

Lúc này là buổi sáng sớm, tuy đã vào mùa hạ rồi, Tô Đê vẫn còn vô số người quây quần lấy nó, dường như tự thố lộ nhận mình là tuyệt mỹ như danh thơ tán thưởng nói, ca tụng nó.

Nói cho đúng mà nghe, người xưa đến Hàng Châu, đều dậy sớm để thưởng thức thập cảnh Tây Hồ, còn riêng Tần Bửu Bửu tiểu thiếu gia lại vẫn còn trùm chăn ngủ say. Trẻ con đơn độc đi nhàn du, phong cảnh có đẹp mấy cũng không để vào mắt.

Vì tiểu nhị muốn vào phòng thay trà nên Tần Bửu Bửu mới miễn cưỡng thức dậy mở cửa. Hắn cũng chẳng biết tại sao bữa nay lại ham ngủ như vậy.

Tiểu nhị tỏ ra thích nói chuyện, vừa châm trà vừa nói tía lia :

- Tiểu khách quan chắc mới tới Hàng Châu lần đầu tiên? Nên thức dậy sớm đến Tây Hồ xem mới không uổng phí chuyến đi. Còn món ăn ở Hàng Châu càng nổi danh, nào long tỉnh, hương phiến, hàng cúc, chế phẩm cà nàng, nấm khô, ấu Tây Hồ, hạt đào, còn hai món rất là quí hiếm, đó là mâu lật tử và hương viên phỉ.

Nghe đến ăn vặt, Tần Bửu Bửu tinh thần phấn chấn, cười nói :

- Mâu lật tử và Hương viên phỉ hình dạng ra sao, mùi vị thế nào?
Tiểu nhị thấy có người cảm hứng trước lời nói của mình, vui vẻ nói :
- Mâu lật tử hình tròn, sau khi lột ra là một hạt trắng tròn, nhai trong miệng rất ngọt, có chút giống đường. Hương viên phỉ cũng gọi là Hương phỉ, hình tròn dài, lột ra một lớp vỏ cứng, còn một lớp vỏ đen hơi dầy, có thể đem vỏ cứng bên ngoài cạo bỏ đi, thịt màu vàng đậm, thơm phức lại dòn, ăn giống như đào xốp. Tiểu khách quan muốn ăn, các du thuyền của danh kỷ đều có, nơi đó nhìn xem cảnh sắc Tây Hồ, vừa ngắm vừa ăn thật là thú vị.
Tần Bửu Bửu vốn đối với ca kỷ của du thuyền không hứng thú nhưng nghe nói có thức ăn vặt tân kỳ rất ngon nên quyết định cố gắng vượt khó đi một chuyến du thuyền. Trong bụng lại nghĩ muốn xem thì phải xem cái gì đẹp nhất nên hỏi :
- Nhị ca, Hàng Châu đệ nhất danh kỷ là ai?
Tiểu nhị tỏ ra quái lạ, ngắm nhìn Tần Bửu Bửu rồi kềm chế cười nói :
- Là Tiết Tương Phi.
- Tiết Tương Phi?
Tần Bửu Bửu đọc đi đọc lại mấy lần rồi gật đầu nói :
- Nghe cái tên cũng làm cho người ta cảm thấy ả rất kiêu ngạo. Thiếu gia không dũa bớt cái nhuệ khí của ả không được.
Hỏi rõ hình dáng và chỗ thường dừng của Tiết Tương Phi xong, Tần Bửu Bửu thưởng cho tiểu nhị một đồng tiền lẻ.
Vì muốn biểu dương cái sang trọng của mình, Tần Bửu Bửu mở hành lý ra, lấy từ trong mười sáu bộ đồ mới ra một bộ màu đen tuyền óng ánh, đem sừng tê giác giấu phía sau tóc, cài lên một miếng ngọc huyền, đổi giày đoạn đen. Toàn thân toát ra một cái khí phách quí phái, bất khả xâm phạm.
Tần Bửu Bửu bản thân cũng cảm thấy rất đắc ý, vừa mới thu dọn hành lý bỗng nhiên phát hiện trong hành lý có thêm mười tấm ngân phiếu, mỗi tấm

giá trị là một ngàn lạng. Lấy ngân phiếu ngắm nghía, thầm đoán :
"Những tấm ngân phiếu này từ đâu vào đây? Ta nhớ không có đem theo những tấm ngân phiếu như vậy mà? Thật kỳ lạ, chắc là ta nhớ sai rồi!"
Đem ngân phiếu cất vào thắt lưng, Tần Bửu Bửu không suy nghĩ đến nó nữa, ngược lại đóng cửa phòng đi ra.
Đại sảnh của khách điếm ngồi đặc những người giang hồ các nơi đi thưởng thức Tây Hồ trở về. Người ở địa phương cũng không ít. Tần Bửu Bửu ngủ thẳng giấc nên tinh thần sung mãn, cảm thấy mọi người đều dễ thương. Người nào cũng văn vẽ nho nhã, dường như ai cũng muốn thổ lộ một bụng văn chương. Tây Hồ quả không hổ là nơi thích dừng chân của tao nhân, mặc khách.
Tần Bửu Bửu là một nhân tài tuấn tú, một bộ tịch tiểu công tử xinh lịch, quí phái, dĩ nhiên người người chú mục ngắm nhìn. Tiểu nhị thì chiêu đãi ân cần nhưng Bửu Bửu hoàn toàn không để ý đến, ngươi làm hắn tò mò là vị quái khách ngồi gần bàn hắn.
Người ấy ăn mặc toàn đồ đen, vớ đen, cho đến đôi bao tay cũng đen. Trên đầu đội cái nón rộng vành, che khuất hơn nửa cái mặt, cho thấy rõ là hắn không muốn cho ai thấy bộ mặt thật của hắn.
Tần Bửu Bửu hỏi nhỏ tiểu nhị lai lịch người quái khách ấy, tiểu nhị nhún vai nói hôm nay mới thấy đến, bảo tiểu nhị đi nơi khác. Bửu Bửu nói thầm :
"Người giang hồ mà nửa che nửa hở, úp mở thần bí như vậy, thật chịu không nói".
Lắc lắc đầu, Tần Bửu Bửu lại nhìn hắn mấy cái, đoạn quyết định không lo chuyện tầm phào, cúi đầu ăn điểm tâm, bỗng thấy có người nhìn mình trân trân, nhìn đến cả người cảm thấy khó chịu, dò dẫm xem thì ra là vị quái khách ấy.
Giận nhìn vị quái khách ấy, Tần Bửu Bửu lớn tiếng nói :

- Hắc y quái, ngươi không biết đem mắt nhìn người như vậy là hành vi vô lễ hay không?
- Tại hạ chỉ có chút tò mò vậy thôi.
Tiếng cười ấy rất nhỏ.
- Thiếu gia có cái gì đáng để ngươi tò mò?
- Còn nhà phú hộ, tiểu thiếu gia ra đường, tại sao không có gia nhân theo hầu hạ?
- Chuyện của thiếu gia không cần ngươi bận tâm, còn ngươi tại sao không để cho người ta thấy rõ mặt mày?
Vị quái khách ấy hừ một tiếng không nói nữa.
Tần Bửu Bửu cũng hừ một tiếng, ăn hết điểm tâm. Hắc y quái không biết đi về đâu. Bửu Bửu hỏi rõ phương hướng của Tây Hồ, cất bước đi, trên đường đi qua một tiệm bán quạt, chọn một cây quạt, mặt quạt đều đen, mua chút sơn trắng của chủ tiệm, đề lên quạt hàng chữ :
“Tây Hồ bá vương Tần Bửu Bửu”.
Rồi đợi sơn khô, rất đắc ý vừa đi vừa quạt nhằm hướng mục tiêu tiến bước.
Ai lần đầu tiên, du lãmTây Hồ nhất định không nói lời trách móc như Tần Bửu Bửu :
- Nhỏ như vầy? So với cái hồ to khác biệt như cái đầm và cái giếng, ta thất vọng quá?
Nhưng hắn cũng không phải là người không hiểu biết, người không có tầm nhìn, cũng thành tâm khen nói :
- Bây giờ là tháng sáu, Tô Đông Pha tiên sinh có viết một bài thơ vịnh Tây Hồ, hình dung cảnh này thích hợp nhất :
“Tốt cảnh Tây Hồ lục nguyệt trùng,
Phong quan bất dự tứ thời đồng.
Tiếp thiên liên diệp vô cùng bích,

Ánh nhật hà hoa biệt đường hồng!”

Tạm dịch :

Cảnh đẹp Tây Hồ riêng tháng sáu,

Phong quan khác biệt với bốn mùa.

Lá sen xanh biếc vô cùng tận,

Dưới nắng hoa khoe một sắc hồng.

- Thơ hay, chẳng những thơ hay mà âm điệu cũng ngọt ngào.

Tần Bửu Bửu chậm rãi ngâm thơ cú, không ngờ lại có kẻ nghe được tán thưởng.

Nhìn về hướng có tiếng phát âm và để ý xem kỹ mới thấy sau đám cây dương liễu có đậu một chiếc thuyền nhỏ. Người chèo đò là một hán tử, ngồi trên đầu thuyền là một vị thanh niên tuấn tú, ăn vận văn không ra văn, võ không ra võ, nhìn thấy Tần Bửu Bửu diện mạo ẩn mặc, bỗng giật mình đoán thầm trong bụng.

“Thế gian sao lại có đứa trẻ xinh đẹp như thế? Tuổi còn trẻ măng mà khí phách phi thường. Hồi trước có nghe người ta thường ca tụng Phan An, Tống Ngọc xinh đẹp khác phàm, nếu đem so sánh với đứa trẻ trước mắt này sợ cũng không bằng. Thẹn cho mình từ nhỏ đã khoe là tuấn tú, nhưng so với người này giống như đất bùn và hoa sen. Người như thế làm sao nỡ bỏ cơ hội giao hảo?”

Tần Bửu Bửu vừa nhìn khách trong thuyền cũng có thiện cảm, nhưng lại thấy hắn ngớ ngẩn nhìn mình trân trân nên mất hết thiện cảm, trợn mắt nhìn trả lại một cái, “hứ” một tiếng rồi quay đầu bỏ đi. Khách trong thuyền vội nhảy vọt đến trước mặt Bửu Bửu, cung tay cười nói :

- Tại hạ Đường Tỉnh, xin hỏi tiểu huynh hà danh hà tánh, có thể cho ta vinh hạnh được kết làm bạn?

Nghe đến tiếng Đường Tỉnh, Tần Bửu Bửu trong bụng cười thầm đoán

chừng :

“Bảy năm không gặp có thể không nhận ra rồi. thì ra là tiểu tử Đường Tỉnh xếp hạng thứ mười một của Thục Trung Đường môn”.

Trong đầu linh tính, Tần Bửu Bửu cố ý làm ra vẻ lúc còn nhỏ cùng đùa chơi, vỗ tay phấn khởi nói :

- Thật may, tha phương gặp cố tri. Tiểu đệ họ Đường tên Thanh.

- Đường Thanh?

Đường Tỉnh nhất thời không nhớ ra quê mình có cậu tiểu đồng xinh đẹp con nhà phú hộ nào, chỉ biết nói :

- Tên đẹp lắm, tiểu huynh đến Tây Hồ du ngoạn chỉ có một mình?

Tần Bửu Bửu bỗng nhiên làm mặt quỷ với Đường Tỉnh, nói :

- Đừng nên kết bạn với ta, những quái vật như ngươi biết yêu pháp, không gần là thượng sách, cáo biệt!

Đường Tỉnh thay cậu bé, không biết với, liền cản đường đi của Bửu Bửu, giải thích :

- Khi nãy tại hạ triển khai là khinh công, là một trong các môn võ công, người biết không?

- Thì ra là thế?

Tần Bửu Bửu trong mắt tỏa ra ánh sáng vui mừng nói :

- Ngươi là người giang hồ? Thế thì tốt quá, ngươi dạy ta bay qua bay lại được không?

Đường Tỉnh thầm kêu khổ, hắn phát hiện rất khó cự tuyệt sự yêu cầu của cậu bé này, xoa tay nói :

- Đừng tiểu huynh, học khinh công cần phải mấy năm, lại phải có cơ sở võ thuật, mới..

- Đủ rồi, đủ rồi!

Tần Bửu Bửu khoát khoát tay nói :

- Thiếu gia đâu có thời gian mà phải mất bao nhiêu năm để học cái thứ ấy, có cái gì đơn giản hơn không?

- Không có!

Đường Tỉnh vội cự tuyệt, xoay qua câu chuyện khác :

- Thiết nghĩ tiểu huynh cũng là người du hồ, tại hạ sẵn có thuyền con cùng đi du ngoạn, thế nào?

Tần Bửu Bửu có chút phấn khởi, có chút do dự, cũng có hơi ngại nói :

- Hai người kết bạn so với mọi người đơn độc đi du hồ thì vui hơn nhiều, nhưng mà, bọn mình mới gặp nhau, không biết ngươi là người tốt hay người xấu? Hơn nữa, người ta thường nói "vô công bất thọ lộc giả", ta đâu để thiệt thòi cho nhân huynh?

Đường Tỉnh sửng sốt trước câu hỏi với ý tứ tế nhị của Tần Bửu Bửu liền nói nghiêm chỉnh :

- Tiểu huynh không nên lo lắng như vậy, hay là ta có điều chi làm cho ngươi không vừa ý?

Tần Bửu Bửu nhón gót nhìn kỹ Đường Tỉnh làm cho Đường Tỉnh méo mặt.

Tần Bửu Bửu hơi nhún nhường hỏi :

- Thôi được, nhân huynh có thành ý mời, ta đâu nỡ cự tuyệt người từ xa đến, nhún nhường xuống thuyền cũng được.

Câu nói này nếu là người khác nói tất bị Đường Tỉnh quẳng xuống hồ mất từ lâu, nhưng đối với tiểu quái vật Bửu Bửu thì chỉ nói :

- Ý tương giao của tiểu huynh ta nhận lấy, mời xuống thuyền!

Thuyền con cập bến, trước khi bước xuống thuyền, Bửu Bửu thấy đàng xa có cái quán cóc mới nói :

- Nhân huynh đợi một chút, tiểu đệ đi mua chút đồ sẽ trở lại ngay.

Đường Tỉnh lấy mắt nhìn hắn đi xa, kỳ thực không đoán nổi hắn cp1 bao nhiêu kiểu cách, nói trong bụng :

“Không biết sao nữa, bổng nhiên nhớ đến thần đồng thúc thúc, chắc hắn cũng lớn chừng ấy rồi. khi ấy hắn độ năm sáu tuổi, còn nhỏ lắm, cả ngày đòi người ta bồng mãi. Hồi ấy Tần thúc thúc bị mời làm khách lâu dài ít nhất cũng ba tháng, không ngờ bị đứa con cưng quậy đến Đường môn trên dưới ăn ngủ không yên, ở đủ một tháng thì bổng bê thúc thúc về. Kỳ thực mọi người không ai trách hắn, hắn nhỏ như vậy, lại dễ thương hơn người, mọi người thương không hết, làm gì có ý trách hắn? Bát ca Đường Nghiêu cũng chẳng phải quậy phá như thế ư? Hơn nữa thúc công từng cứu mạng gia gia, Đường môn trên dưới mãi mãi mang ơn, nên đối với đứa con cưng lí lắc quậy phá, ai mà chấp nhất? Thúc công vào những năm ấy được người ta thường gọi là Vạn Tà Thánh Y, là bậc nổi tiếng trời chẳng kiên, đất chẳng nể, nhưng vì thần đồng thúc thúc có thể chịu khổ đủ điều”.

Nhìn Bửu Bửu vui sướng nhảy nhót trở về, Đường Tỉnh trong bụng nói thầm :

“Thần đồng thúc thúc bây giờ chắc đã lớn như vậy, phải chăng cũng xinh đẹp, dễ thương như hắn?”

Nhớ đến năm ấy Tần Bửu Bửu tinh nghịch, trong lòng Đường Tỉnh bỗng thấy chan chứa ấm áp trong lòng nên đối với Đường Thanh càng tăng thêm thiện cảm.

Tần Bửu Bửu biết Đường Tỉnh hiện nhớ đến chuyện cũ năm xưa, nên lên thuyền xong vội gọi to :

- Nhân huynh tại sao không lên thuyền? Ngươi không đi thì ta đi một mình đấy?

Đường Tỉnh sực tỉnh, kéo mình trở lại hiện thực, sượng sùng vội vã lên thuyền, ngồi ngang mặt với Bửu Bửu.

Ánh nắng ban mai chiếu xuống mặt hồ óng ánh như sao, nút ruồi son nơi trán của Bửu Bửu dường như càng phát sáng, Đường Tỉnh mới nhớ ra nói :

- Tiểu huynh giống với tiểu thúc của tại hạ một điểm, hai người trên trán đều có nốt ruồi son vừa tròn vừa đỏ.

- Ơ!

Tần Bửu Bửu rất thích thú cười nói :

- Tưởng đâu trên thế gian này chỉ có ta có! Xin hỏi nhân huynh lịnh thúc tôn tánh đại danh là chi?

Đường Tỉnh nhìn mê mang cái nốt ruồi son của Tần Bửu Bửu một hồi lâu mới nói :

- Hắn tương đương với tuổi của ngươi, họ Tần tên Bửu Bửu, là đứa tiểu bửu bối rất ưa quậy phá.

Tần Bửu Bửu ơ một tiếng, tỏ ra không hứng thú lắm, cười nói :

- Nhân huynh đơn thuần đến du ngoạn Tay Hồ hay còn đi xem Tây Hồ danh ca kỷ?

Đường Tỉnh hào phóng cười nói :

- Từng nghe Tây Hồ đệ nhất danh kỹ Tiết Tương Phi mắt cao lên đỉnh, diễm lệ lạnh sương, phú hào danh lưu ngược xuôi tìm đến, muốn xin thị một nụ cười không phải dễ dàng, cho nên...

- Cho nên ngươi muốn thử định lực của bản thân như thế nào?

Tần Bửu Bửu cắt ngang bất chấp nói :

- Ca kỹ nên lấy nghề ca nổi tiếng, thị trái lại dùngbăng lạnh mỹ nhân để nổi tiếng, có thể bản thân là cái bao bố, cố làm kiểu cách che đậy.

Đường Tỉnh nghe nói “băng lạnh mỹ nhân” danh từ mới mẻ không khỏi tức cười nói :

- Việc ấy ta không biết được, tiểu huynh có thích thú thì thử xem?

Tần Bửu Bửu tâm tư nhất động, nghĩ rằng không nên phung phí tiền của Vệ Tử Y, cười nói :

- Nhân huynh có thích, bọn mình thử cá cược xem sao?

Đường Tỉnh là một công tử hào hoa, đâu dễ từ chối, cười hỏi :

- Cá cược cái gì? Dùng cái gì để cá cược? Cần tiền bao nhiêu?

Tần Bửu Bửu cười hì hì rồi nói :

- Nghe nói Tiết Tương Phi thân treo cao giá, mỗi khi gặp mặt phải đưa trước năm trăm lạng bạc, nếu như ai chọc ả cười được thì chẳng những trả lại năm trăm lạng mà còn bù thêm mười ngàn lạng, người thắng còn lấy được từ đối phương năm ngàn lạng nữa, thế nào?

Tần Bửu Bửu đặt cuộc to lớn như thế làm Đường Tỉnh giật mình, cười nói :

- Thôi thì cứ làm thế, nhưng mà còn có một chuyện tiểu huynh chắc chưa biết, Tiết Tương Phi còn nói rằng nếu như có ai không dùng võ lực làm thị chảy nước mắt, cho thêm năm ngàn lạng vàng.

- Thật à?

Tần Bửu Bửu mừng đến nổi thiếu chút nữa nhảy dựng lên, hùng tâm trỗi dậy nói :

- Hay lắm! Một vạn lạng bạc và năm ngàn lạng vàng nhất định về ta, nhân huynh sẽ thất vọng mà trở về.

- Chưa chắc!

Đường Tỉnh không chịu nhịn thua, nói :

- Tiết Tương Phi chưa hẳn nói chỉ cho một người, hơn nữa ngươi còn bé, làm sao bằng ta được?

Tần Bửu Bửu hừ một cái, không cãi với hắn, bỗng nói :

- Một ca kỹ giàu có như thế, có thể dùng số tiền này đệ kinh doanh hoặc bỏ vào tiền trang lấy lãi, đủ để tạo một cuộc sống êm đềm, tại sao lại đi làm cái nghề nay, ngồi câu "rùa vàng".

Đường Tỉnh chăm chú nhìn Bửu Bửu ăn mặc tơ lụa sang trọng, cười nói :

- Trước mắt đang có một vị tiểu kim qui vừa đến chờ đợi để thị câu?

- Tân nương ba mươi lạng, quên mười ba? Thiếu gia vui vẻ đấy.

Hai người lại chuyện trò vui vẻ, không bao lâu đã tới đại thuyền điêu khắc tinh hoa danh họa của Tiết Tương Phi. Mỗi người nộp cho một vị nữ tỳ năm trăm lạng ngân phiếu mới được dẫn vào hoa thuyền. Trên thuyền là nhà gỗ, giăng đầy màn the, bốn bên còn đặt nhiều chậu hoa kiểng, tiểu thông, thiết kế rất là ưu nhã.

Thanh y nữ tỳ tay áo che mặt cúi chào, nhún nhường nói :

- Đường đại công tử, Đường tiểu công tử, tiểu thư đã có khách, xin nhị vị cảm phiền cho.

Tần Bửu Bửu không khoái người ta gọi hắn là Đường tiểu công tử rắc rối nói :

- Thiếu gia là Đường đại công tử. Ta hỏi ngươi, tiểu thư nhà ngươi quả là có khách, tại sao còn thu tiền của bọn ta?

Thanh y nữ tỳ chưa gặp phải khách làng chơi nào mà hỏi kỳ quái và không biết lịch sự như vậy, do dự nói :

- Đường đại công tử nếu như không vui vẻ, có thể thối lại tiền, ngày mai sáng sớm sẽ đến.

Đường Tỉnh biến thành Đường tiểu công tử càng không vui nói :

- Tiểu huynh, bộ ngươi sợ thua cuộc cho ta nên định thối lui ư?

- Đừng khích ta, vô dụng thôi!

Tần Bửu Bửu đâu phải không biết tâm tư hắn, nói :

- Chỉ vì thấy Tiết Tương Phi quá dễ hái ra tiền, ứng phó một người khách hoặc mười người khách, thời gian đều xê xích không bao nhiêu, hồi thêm một ngàn lạng, ai mà đem tiền đi rãi vào những lời nói dụ người như thế.

- Danh sĩ mộ mỹ nhân, phung phí thêm nhiều tiền chút cũng chẳng sao!

Đường Tỉnh đang dùng lời tự nhủ mình, không may lại gặp Tần Bửu Bửu cái bản tính thấy nữ nhân là lạnh như băng tuyết.

Tần Bửu Bửu lắc đầu suy nghĩ một hồi, mới thở nhẹ nói :

- Thôi được, có đầu tư mới có thù lao. Đã bỏ vốn rồi thì làm sao mà không thu lại được, vào đi thôi!

Thanh y nữ nhân thở nhẹ một cái, trong bụng nghĩ nếu việc này cho tiểu thư hay thì chắc tiểu thư giận phải ói máu, nên không do dự mở cửa cho hai người đi vào.

Tần Bửu Bửu vừa nhìn thấy không phải Tiết Tương Phi tuyệt lệ vô song mà là một đám khách. Thì ra lại có mặt Hắc y quái nhân đã gặp ở khách điếm. Bửu Bửu không vui lắm, chào hỏi chiếu lệ :

- Tại khách điếm ngươi chuồn đâu mất tiêu, thì ra là đi tìm tươi mát, thật là không giống ai.

Hắc y quái nhân trên đầu vẫn đội nón rộng vành che khuất hơn nửa cái mặt nói :

- Mười một, mười hai tuổi nhỏ như búp bê mà đã biết đi tìm người đẹp, thật là không giống ai.

- Thiếu gia năm nay nhất thập tam!

Tần Bửu Bửu cải chánh :

- Ta và vị nhân huynh này không phải đến vì mỹ nhân mà vì cá cược ăn tiền đến đây.

Tần Bửu Bửu vừa muốn quay người giới thiệu Đường Tỉnh thì phát hiện hắn đã lẻn đi, đôi mắt đang nhìn mãnh liệt vào người Tiết Tương Phi. Bửu Bửu cũng tò mò, chiêm ngưỡng Tiết Tương Phi. Ơ, mày ngài, mắt phụng, mũi quỳnh, mặt cũ ấu, làn da trắng như tuyết. Điều kiện người đẹp cần có thì hầu như không chỗ nào thiếu sót, thảo nào danh tiếng nhất Hàng Châu, không cười đã đủ đẹp, nếu cười thì càng câu hồn người?

Có lẽ đã thấy nhiều người đẹp, nên Bửu Bửu không cảm thấy hi hữu. Tử Ngọc Trúc, Tử Thu Như, Cung Ngọc Mẫn, Văn Phụng Mi thanh thuần, kiều diễm lèo loẹt, người đẹp nào cũng sắc nước hương trời. Có điều Tiết Tương

Phi có thêm cái vẽ đẹp thê lương, già giặn, phong trần làm cho người ta thương hại luyến tiếc.

Tiết Tương Phi từ lúc bọn họ vào mắt không rời Tần Bửu Bửu, tim đập thình thịch, nói thầm :

"Hắn chẳng phải là mỹ nam tử như lòng ta ao ước. Nhưng mà, tại sao ông trời lại bắt chẹt ta như thế? Hắn nhỏ như thế làm sao ta có thể trao thân gởi phận suốt đời?

Thôi đi, thôi đi, ông trời đùa quá khắc nghiệt".

Hai hàng lệ trong từ từ rơi xuống, Tần Bửu Bửu thầm nhủ kêu lên :

"Ả khóc rồi, ả khóc rồi!"

Cái vui mừng xem như tiền đã vào tay.

Liền nắm lấy tay áo của Tiết Tương Phi, nhón gót lên áp sát vào gò má Tiết Tương Phi, nhìn thẳng vào mắt nàng nói :

- Nói cho ngươi biết, ngươi có phải nhìn ta mà khóc không? Có phải không? Nói đi!

Tần Bửu Bửu cả thân người dường như áp sát vào thân Tiết Tương Phi.

Tiết Tương Phi đỏ mặt tía tai, ngơ ngẩn gật đầu. Bửu Bửu kêu to lên một tiếng, nhảy đến trước mặt Đường Tỉnh. Đường Tỉnh đã sực tỉnh từ lâu, Bửu Bửu nói :

- Hầy hầy.. ta thắng rồi, ta thắng rồi. nhân huynh đứng ra một bên đi!

Đường Tỉnh chưa kịp nói gì thì Tiết Tương Phi thấy dáng điệu Bửu Bửu nhảy nhót hồn nhiên, bỗng phát cười duyên một cái.

Đường Tỉnh vì nụ cười thương tâm của y mà mê mẫn.

Tần Bửu Bửu lại nắm lấy tay áo của Tiết Tương Phi hỏi :

- Ngươi cười rồi! ta hỏi ngươi, ngươi nhìn thấy ta mới cười có phải không? Nói đi!

Tiết Tương Phi thân hình như dính vào nhau với tiểu công tử đẹp trai, tâm

hồn ngây ngất, không khỏi cứ gật đầu.
Tần Bửu Bửu lần này lại không nhảy lên, thì ra mười ngàn lạng bạc và năm ngàn lượng vàng chênh lệch rất xa, chì tay mỉm cười nói :
- Đem ra! Năm ngàn lạng vàng và mười ngàn lạng bạc. Ngoài ra còn thêm năm trăm lạng bạc vừa thu khi nãy.
Tiết Tương Phi giật mình, tiện tay lấy hai cái gói giấy dầu. Tần Bửu Bửu nhận qua đếm không thiếu một phân hào, rất phong độ cười nói :
- Chút này không phải là toàn bộ tài sản của ngươi chứ?
Tiết Tương Phi không hề chú ý đến, lắc đầu cười duyên một cái muốn nói thì Tần Bửu Bửu đã nói trước :
- Ngươi đừng cười, nếu cười tiếp nữa coi chừng phá sản, thiếu gia lần này tha cho ngươi một độ.
Tiết Tương Phi cảm tạ một tiếng, lại cười duyên nói :
- Tiểu nữ đã từng lập chí nguyện, nếu ai làm cho ta vừa khóc vừa cười thì đó bắt đầu từ bỏ Tây Hồ, không làm nghề này nữa. hôm nay tiểu công tử đã làm được việc như vậy, tiểu nữ không là gái Tây Hồ nữa, không biết tiểu công tử...
- Có vấn đề, đợi chút nữa sẽ hỏi.
Tần Bửu Bửu cười thần bí với thị rồi chạy đến Đường Tỉnh chìa tay nói :
- Đem ra! Lần cá cược này ta lại thắng, nhân huynh phải trả năm ngàn lạng lạc, không thiếu nợ chứ?
Đường Tỉnh hoàn toàn bị Tiết Tương Phi lôi cuốn mê mẫn, ăn thua không để ý đến, hà huống trước mặt người đẹp đâu để thiếu nợ nên tùy tay lấy ra lấy năm ngàn lượng ngân phiếu đưa cho Tần Bửu Bửu.
Tần Bửu Bửu bình sinh lần đầu tiên kiếm được tiền, lại kiếm được số tiền thật lớn, cười híp mắt lấy ra một bao kẹo quế hoa thông tử nói :
- Thiếu gia bữa nay kiếm được nhiều tiền, tuy không tài giỏi bằng đại ca ta

nhưng cũng tỏ ra có tầm cở, mời các ngươi ăn kẹo!
Mọi người cười nhăn mặt lấy bốn năm cục kẹo quế hoa thông tử. Bửu Bửu thấy Hắc y quái nhân nhận lấy một cách miễn cưỡng, liền cười nói :
- Ta biết rồi, tại ngươi thấy tự mình không có tiền cho ta thu lời nên ngại ăn kẹo phải không? Đừng lo, thiếu gia xưa nay khẳng khái, cứ yên tâm mà ăn, mời khách là không lấy tiền lì xì.
Hắc y quái nhân thảy cục kẹo vào miệng, nói :
- Ở nhà không ai cho ngươi tiền ư? Nên ngươi phải hối hả kiếm tiền như vậy?
Tần Bửu Bửu trong bụng thầm nghĩ cái người này thật nhiều chuyện. Lẽ ra không thèm nói tới nhưng nhớ lại như thế chẳng phải để tiếng oan lại cho đại ca, liền nói :
- Các hạ nói không đúng. Chỉ vì người nhà đối với ta quá tốt, chưa tới một năm thì đã tốn với ta mấy vạn lạng bạc. Tuy bọn họ không nao núng trước số tiền như vậy, nhưng ta kẻ đương sự vẫn cảm thấy hổ thẹn, kiếm chút đỉnh tiền về báo đáp cũng nên thôi.
Đường Tỉnh mấy năm nay chưa có ăn vặt, thấy kẹo nhăn mặt cười nói :
- Tiểu huynh vội vã đến quán cóc chỉ vì mua mấy cục kẹo?
- Không phải!
Tần Bửu Bửu lấy tay trái thọc vào ống tay phải, kéo ra một con rắn nhỏ sáng lóng lánh quăng cho Tiết Tương Phi, vừa đúng rơi ngay vào ngực của nàng.
Tiết Tương Phi thét lên :
- Cứu ta với.. mau lấy nó ra bỏ...
Đường Tỉnh thấy người đẹp bị kinh hãi, muốn ra tay nhưng không dám đường đột trước người đẹp nên nắm lấy cánh tay Bửu Bửu nói :
- Ngươi gây ra họa, ngươi hãy giúp nàng bắt rắn ra.
Tần Bửu Bửu chớp mắt chưa nói thì hắc y quái nhân vô cùng bình tĩnh nói :

- Trẻ nhỏ tác quái, đó là rắn giả, cô nương cứ tự lấy ra, tự nhiên vô sự.
Tiết Tương Phi nghe nói xem kỹ con rắn nhỏ trong ngực, giống hệt, có điều không nhúc nhích, không nghi ngờ gì nữa, đó là rắn giả, nếu không thì đã bị nó cắn rồi.
Nàng vội dùng tay móc quăng ra, mãi ôm ngực hú hồn.
Tần Bửu Bửu bị Đường Tỉnh dùng sức nắm cánh tay bị đau, giận nói :
- Người đẹp của ngươi bị sợ hãi, ngươi nên đến ân cần an ủi để chiếm được lòng ưu ái, nắm lấy cánh tay ta có lợi ích gì? Hơn nữa ngươi dùng võ lực ăn hiếp đứa nhỏ, không sợ người đẹp cười ngươi không phong nhã.
- Ngươị..
Đường Tỉnh bị nói đến muốn nín thở, tức tối buông tay Bửu Bửu ra nói :
- Đứa trẻ vô tích sự như ngươi, Đường mỗ bình sanh hiếm thấy.
Lúc này thanh y nữ tỳ nghe tiếng thét chạy đến, Tần Bửu Bửu liền dùng tay thọc vào tay áo trái, quăng một cục đồ vật đến nói :
- Tặng ngươi, nhận lấy!
Đường Tỉnh có kinh nghiệm lần trước, nên nhanh tay giành đến chụp lấy, mở ra xem thì ra là hộp son phấn của phái nữ. Sượng sùng quá quăng lại cho thanh y nữ tỳ.
Tần Bửu Bửu cười muốn đứt hơi, nói :
- Thì ra nam nhi giang hồ bảy thước đối với phấn son thích thú như vậy, quyết giành cho được. Thiếu gia bữa nay mới mở mang tầm nhìn. Đừng vội, đợi lát mua cho ngươi một hộp vậy.
Đường Tỉnh biến sắc mặt, cố gắng dằn tức giận nói :
- Ngươi tuy nhỏ cũng là nam nhi, mua son phấn tặng cho người ta rõ ràng trong tâm có tà ý!
- Thế ư?
Tần Bửu Bửu ra dấu cho thanh y nữ tỳ mở nắp hộp ra xem. Nữ tỳ cũng tò

mò mở ra bỗng thét lên một tiếng làm mọi người hoảng hồn. Lớp phấn son rơi xuống đất, Đường Tỉnh xem kỹ trong hộp không phải phấn son mà là một con chuột con có lông trông ghê tợn, rõ ràng là giả, có điều thoáng nhìn thì dễ bị sợ nên tức giận lại biến thành tức cười, nhìn Bửu Bửu lắc đầu nhăn mặt.

Hắc y quái khách nhè nhẹ thở ra, nói :

- Gần đây giới giang hồ xuất hiện một vị gây họa tinh, đại danh Tần Bửu Bửu, không biết có quen với ngươi không?

Tần Bửu Bửu mở quạt, bảy chữ Tây Hồ bá vương Tần Bửu Bửu bóng nhẵn như long phụng, cười nói :

- Bây giờ ngươi nói ta với hắn quan hệ thế nào?

Đường Tỉnh giật mình kêu lên, nhờ định lực nên khỏi phải nhảy bổng người lên, giọng buồn nói :

- Thần đồng thúc thúc? Trời ơi! Người thật đùa với ta thê thảm, tánh trẻ con thật không chút thay đổi.

Tiết Tương Phi và thanh y nữ tỳ nghe một chàng trai kêu một cậu bé là thúc thúc, không dằn được cười lên, quên hết sợ hãi khi nãy, đối với cậu bé càng thấy thích thú.

Tần Bửu Bửu quạt mấy cái, nhìn xéo Đường Tỉnh không vui nói :

- Lần trước gặp Đường Liệt tiểu tử còn nói nó kém trí nhớ hơn Đường Nghiêu. Bây giờ gần ngươi lâu như vậy mà ngươi cũng không nhận ra đặc trưng gì, thật là so với Đường Liệt tiểu tử còn kém hơn nhiều.

Đường Tỉnh không dám chế nhạo lại lời nói của trưởng bối, chỉ còn biện hộ :

- Thúc thúc tại sao dùng tên giả Đường Thanh để gạt tại hạ?

Tần Bửu Bửu hừ một tiếng, nói :

- Ngươi bao nhiêu tuổi rồi? Người ta nói gì cũng tin mười phần mười, thật

quá ngây thơ.

Lúc ấy vừa có chiếc thuyền hoa chạy đến. Tần Bửu Bửu sợ Đường Tỉnh mời hắn đi Đường môn, liền đem năm ngàn lạng ngân phiếu nhét vào trong bàn tay Đường Tỉnh rồi chun ra cửa thuyền phi thân lên không trung, rơi xuống thuyền hoa ấy, giơ tay lên chào, cười nói to :

- Tạm biệt nhé, Đường Tỉnh tiểu tử! Vấn an giùm Đường bá cho ta, cùng chúc ngươi và Tiết cô nương kết thành duyên nợ!

Thuyền hoa cờ xí ca hát không dứt, Tần Bửu Bửu không màn đến Đường Tỉnh kêu réo, chun vô nhà gỗ đỏ của thuyền hoa. Vừa bước vô nhìn thấy thiếu chút la hoảng lên, thì ra cũng gặp hắc y quái khách đã ở trong đó.

Hắc y quái khách dĩ nhiên cũng nhìn thấy hắn. Hừ một tiếng, chuyên tâm lo thưởng thức giọng ca tiếng đàn của bốn cô nương trong thuyền hoa. Tần Bửu Bửu kính nể cái công phu của hắn, tốc độ nhanh thật, nhưng không thèm để ý đến, tìm một cái ghế cho êm để nghỉ chân, nhớ đến tiểu nhị quáng cáo Mâu lật tử và Hương viên phỉ, sao chẳng thấy bóng dáng gì hết, thật thất vọng.

Khách đang ngồi ngoại trừ Tần Bửu Bửu và hắc y quái nhân còn có các trung niên phú thương. Các cặp mắt đều mở to, thèm thuồng nhìn vào thân hình bọn nữ nhân.

Tần Bửu Bửu thật thấy chướng mắt, đoán rằng :

"Nam nhi trần gian này trừ ra đại ca, đa phần đều háo sắc bẩn thỉu?"

Nhìn thấy những tật xấu của người khác, cũng thấy nhớ đến những tánh tốt của Vệ Tử Y, Tần Bửu Bửu lầm bầm nói một mình :

- Ta muốn trở về thật nhanh, nam cũng được, nữ cũng xong. Ta mãi vẫn là ta, đại ca phải biết rõ vậy.

Tần Bửu Bửu để một lạng bạc trên bàn, gọi một chiếc xuồng con, lên bờ trở về khách điếm.

Tần Bửu Bửu mướn một cỗ xe ngựa gọn nhẹ đi nhanh, giữa đường về kinh gặp hai vị hán tử giang hồ đang đi trên đường mồ hôi đầm đìa. Mời bọn họ lên xe đi, vốn tính thích có bạn trò chuyện nhưng hai người ngoại trừ nói mình họ Cát ra thì ngậm câm miệng, không chịu nói chuyện nữa. Trong lúc Bửu Bửu thấy buồn buồn, nhắm mắt giả vờ ngủ xem thực hư ra sao.

Hồi lâu..

Hai vị họ Cát mới cùng gọi nhau là lão Cát, tiểu Cát, cùng nhau nói chuyện nho nhỏ. Tần Bửu Bửu nguyên tính giở trò đùa nghịch, không ngờ càng nghe càng thấy sợ.

Hắn biết Vệ Tử Y có rất nhiều địch thủ, nhưng không ngờ họ dùng thủ đoạn đê tiện như vậy để ám hại đại ca. Trong lòng vô cùng phẫn nộ nhưng trên mặt vẫn không biểu hiện gì, thầm tính làm thế nào để trừng phạt những người này, hắn quyết định thả hai người này về để khỏi phải bứt dây động rừng.

Hai người họ Cát giọng rất nhỏ mà hối hả, Tần Bửu Bửu tai thính phản ứng nhanh, nghe bọn họ nói các tình tiết câu chuyện đều nhớ rõ không sai tí nào, thầm nói trong bụng :

"Đao thương trước mặt dễ tránh, tên bắn lén khó phòng, cho dù đại ca làm việc có thận trọng đến mấy cũng không khỏi vướng phải bẫy của họ. May trời cho ta nghe được, có thể nghĩ ra cách tiêu diệt giùm cho đại ca, đáp lại lòng tốt của đại ca."

Hai người hối hả bàn bạc, không đầy nửa giờ lại im mồm không nói thêm một tiếng. Tần Bửu Bửu lại ngủ hai giờ mới thức giấc. Hai người họ Cát cảm ơn cáo từ.

Bửu Bửu cũng không ngăn cản, nói lời cẩn trọng và cáo biệt.

Nằm nghiêng trong xe, Tần Bửu Bửu tâm tư linh tính đoán rằng :

"Nếu việc này nói cho đại ca, bọn họ nhất định có khả năng đối phó, ta cũng

mất đi cơ hội báo ơn. Hay là để tự mình định thần đi tiểu trừ yêu nghiệt, vạch trần âm mưu bọn chúng giữa mọi người, cũng giảm bớt phiền hà cho đại ca, tại sao không làm? Về trước lén đại ca, xong lại trộm chuồn đi ra.” Nghĩ rằng có cơ hội để hồi báo ân huệ của Vệ Tử Y, Bửu Bửu vội vã đốc thúc xa phu chạy mau.

Đã vào đêm, Tần Bửu Bửu đến dưới Tử Ngọ Linh, trong bụng nói thầm : “Lúc này mới giờ dậu, đại ca có lẽ là ở thư phòng, chưa về phòng ngủ nghỉ.” Đang lúc tìm đường vào hang bí mật, tìm đường lên lầu bí mật, lại một lần nữa được cái cảm giác mạnh của đạp ván lầu rơi xuống. Nhưng lần này đón nhận hắn không phải là giường nệm mà là hai bàn tay rắn chắc, còn cười nói :

- Vừa mới lên giường thì có một giai nhân từ trên trời rơi xuống, đây chứng minh là diễm phúc đã bay đến!

Tần Bửu Bửu mắt nhìn rõ thấy Vệ Tử Y, bụng nghĩ bị đại ca bắt gặp làm sao có cơ hội lén chuồn ra để báo ân? Nghe lời nói chọc cười của Vệ Tử Y, nước mắt tuôn chảy nói :

- Đại ca, ngươi làm như không thấy ta, ta cũng không thấy ngươi, có được không?

Vệ Tử Y giật mình, bụng nghĩ không biết Tần Bửu Bửu lại bày cái trò gì nữa đây?

Trên giường không tiện nói chuyện, chỉ điểm thùy huyệt cho Bửu Bửu, đứng dậy mặc áo khoác mang vớ vào, lại điểm tỉnh huyệt cho Bửu Bửu. Bửu Bửu ngồi trên giường giận nói :

- Đại ca tại sao làm chuyện đột kích, điểm huyệt bừa bãi vậy?

Vệ Tử Y cười hỏi :

- Tại sao lại lén chuồn về, không đi cửa chánh? Tiểu bằng hữu lại có cái trò ma quái nào nữa đây?

Tần Bửu Bửu không xuống giường, lại một cái gói nhỏ và hai gói giấy dán trao cho Vệ Tử Y, nói :

- Những cái này trao cho ngươi, ta phải đi đây!

Vừa nói vừa nhảy xuống giường, tính nhấn cơ quan lén chuồn đi, nhưng trước mặt Vệ Tử Y muốn chạy thoát đâu phải dễ dàng, bị Vệ Tử Y nắm lấy kéo xuống giường nhận ngồi trên ghế, nói :

- Ngươi cuối cùng muốn làm cái trò khỉ gì đây? Không nói rõ ra đừng hòng ta thả ngươi ra.

Tần Bửu Bửu cúi đầu suy nghĩ xem có nên nói không, lúc ấy Vệ Tử Y lại mở hai gói giấy dầu ra nói :

- Những hoàng kim phiếu và bạch ngân phiếu ngươi từ dâu có được?

Thấy Vệ Tử Y đôi ánh mắt giận hờn, Tần Bửu Bửu đem chuyện ở Tây Hồ nhất nhất kể ra hết. Vệ Tử Y vỗ trán nói :

- Ngươi cái tên tiểu quỷ này chuyện gì cũng có thể làm ra cả, nè, vàng và bạc này tự ngươi bảo quản lấy!

- Không!

Tần Bửu Bửu đem tay để phía sau lưng, không nhận lại nói :

- Ta tính tặng cho đại ca mới tìm Tiết Tương Phi. Nếu không ta sức mấy mà đến gặp ả.

Tần Bửu Bửu thấy Vệ Tử Y nhăn mày không nhận, đem nó nhét vào trong lòng Vệ Tử Y, cười nói :

- Đại ca không nhận tức khi dễ ta, nhận đi! Đúng rồi, hôm nay sao ngủ sớm vậy?

Vệ Tử Y hơi đắc ý nói :

- Người hơi mệt, muốn ngủ, không ngờ ngươi từ mật đạo lén chuồn về, lại bị ta bắt được. Nói tại sao lại muốn lén chuồn ta nữa? Hử?

Tần Bửu Bửu dưới sự nghi thị của Vệ Tử Y suýt chút nữa đem mọi việc nói

ra cả, gõ gõ vào cái đầu thành thật nói :

- Đại ca, có một chuyện rất quan trọng, ta không thể không đi làm được. Bây giờ không thể nói với ngươi, mấy ngày sau ngươi sẽ biết liền, đừng cản ta có được không?

Vệ Tử Y thấy Bửu Bửu người bé nhỏ lại dường như có chuyện gì trọng đại đang ràng buộc, ưu phiền, nói hòa nhã :

- Có chuyện trọng đại đại ca không thể giúp ngươi làm ư? Cười tươi lên, tuổi trẻ chau mày rất khó coi.

Nhớ tới có người muốn ám hại đại ca, Tần Bửu Bửu giận đến ngút trời xanh, còn vui sướng gì mà cười được. miễn cưỡng lộ ra nụ cười còn tệ hơn khóc,

Vệ Tử Y thương xót ôm hắn vào lòng, an ủi nói :

- Có phải là ở ngoài bị người ta ăn hiếp không? Nói cho đại ca biết, đừng để trong lòng khó chịu lắm.

Tần Bửu Bửu ôm cổ Vệ Tử Y, nước mắt tuôn tràn nói :

- Đại ca đừng hỏi nữa, ta có cái khổ bất đắc dĩ, sau này sẽ nói cho ngươi biết.

Vệ Tử Y nghĩ thầm Bửu Bửu đã trưởng thành, nên là lúc để hắn độc lập, cười nói :

- Thôi được, đại ca không hỏi nữa. Nhưng ngươi phải cẩn thận, trong người tiền bạc đủ chưa?

Tần Bửu Bửu gật đầu, bệnh cũ tái phát, chui đầu vào lòng Vệ Tử Y nhỏng nhẽo.

* * * * *

Còn ba ngày nữa là ngày ăn mừng lớn của Lâm gia thông huyện, Lâm gia đại công tử Cẩm Minh năm nay khoa cử, hoàng thượng khâm điểm làm trạng nguyên, cho về phép thăm thân quyến quê nhà. Lâm gia dĩ nhiên phải làm tiệc mừng lớn, bọn họ tâm thần không có chút ưu phiền, bận là bận,

nhưng bận mà vui.
Rạng rỡ như cầu vòng trên trời, bao người ngưỡng mộ làm cho người ta chúc mừng một cách tâm can ý nguyện.
Lâm lão gia và Lâm phu nhân mỗi ngày vui cười há miệng, ứng phó với bằng hữu mang chút ganh tị liên tiếp không ngừng đến chúc mừng.
Nô bộc, nô tì suốt ngày chạy ngược chạy xuôi để lo chuẩn bị mọi điều cần thiết cho buổi tiệc trọng thể ba ngày sau. Gương mặt mọi người không có chút mệt mỏi chán nãn nào. Dường như việc bận rộn này cũng đem đến cho họ niềm vui mừng mà thơm lây.
Lâm phủ trên dưới đều hân hoan đón mừng cái ngày lễ lớn của ba ngày sau. Nhưng nay lại còn một người buồn rười rượi không vui, thậm chí còn cảm thấy thẹn thùng giận dỗi, trong mắt lại tỏa ánh hào quang. Đó là nhị công tử Lâm Thanh Phong.
Lâm phu nhân sanh hai nam bốn nữ. Trưởng tử Lâm Cẩm Minh, tức là tân khoa trạng nguyên năm nay, thông minh lanh lợi từ nhỏ, thích đọc thư kinh, đối nhân văn nhã lễ độ. Lâm phủ gia nhân đều thích đại công tử, thân thích bằng hữu đối với hắn tán dương không xiết. Lâm lão gia và Lâm phu nhân thì yêu thương như vàng ngọc, nay hắn quả không phụ lòng kỳ vọng của mọi người, được khâm điểm làm trạng nguyên, cũng chả trách Lâm phủ trên dưới đều vui mừng méo cả miệng. Những ngày này mọi ngỏ ngách đường phố dường như đều nghe người ta đàm luận về cái hay của đại công tử.
Thứ nam là Lâm Thanh Phong, khác xa với trưởng huynh của hắn. Lâm Cẩm Minh người khôi ngô tuấn tú là một công tử thế gian hiếm thấy còn Lâm Thanh Phong thì đầu cá trê, miệng hô, thân hình ốm nhỏ, hai cánh tay dài thòn, giống như dã nhân.
Thuộc hạ ưa gọi lén hắn là Thiếu đại hầu. Người không đẹp đẽ không phải là cái sai của hắn. Làm cha mẹ cũng không chê hắn, có điều là khi hắn và Lâm

Cẩm Minh cùng xuất hiện một lượt, Lâm lão gia và Lâm phu nhân trong lòng không khỏi lẩm nhẩm :

"Tại sao ta lại sanh đứa con xấu như vầy, hay là mụ bà đã nắn lộn đứa con này rồi?"

Lâm Thanh Phong trong lòng như kim chích, về sau cố tránh xuất hiện cùng một lúc với anh mình. Nhưng Lâm Cẩm Minh được người yêu thương, bạn thân đến đa phần đều muốn gặp hắn nên Lâm Thanh Phong chỉ còn biết tránh né không ra gặp.

Lâu ngày, có nhiều người thậm chí quên đi Lâm phủ còn có vị nhị công tử. Thời gian qua nhanh như nước trôi, bốn người tỷ tỷ đều xuất giá vào danh môn.

Hai anh em cùng lớn lên thành người. Lâm Thanh Phong bề ngoài học văn, âm thầm học võ. Chỉ vì dời ở phía sau viện vắng vẻ của Lâm phủ cho nên không ai biết đến.

Bao năm nay mỗi ngày đêm khuya nhảy qua tường sau đến sau núi, theo một vị năm xưa là Ma tinh Âm dương phán Chung Bất Phàm học nghệ. Chung Bất Phàm chẳng những tinh thông Âm dương ngũ độc chưởng, đối với thuật dị dung trá hình đã đạt đến mức độ chân giả bất phân. Bao năm nay hắn và môn đồ đắc ý. Lâm Thanh Phong vạch một kế hoạch âm mưu quỷ quyệt, bọn chúng chờ đợi là ngày này, ngày mà Lâm Cẩm Minh mặc Cẩm Y vinh qui bái tổ.

Lúc này Lâm Thanh Phong nhìn từng chùm cẩm hoa trên đại sảnh, khóe miệng thoáng hiện một nụ cười hiểm độc.

Bỗng có tiếng kêu nhẹ nhàng, đó là một thứ cẩn thậm tò mò, tiếng chân nhón gót đi phía sau người hắn. Lâm Thanh Phong không xoay người, hắn cần giả như không biết võ công, tiếp tục thưởng thức cảnh trang trí hào hoa của đại sảnh. Đột nhiên có người gần hết sức kêu to một tiếng "Hoa", Lâm

Thanh Phong giả vờ hết hồn vuốt ngực, xoay người bực bội trợn mắt nhìn kẻ tác quái.

Người ấy chừng mười tuổi, đội một cái nón lớn kỳ quái, mềm dẹp làm người ta không biết lúc ban đầu nó làm tròn hay vuông. Giống như một cục vải bố to màu xám để trên đầu, chung quanh dùng chỉ đen may thành, còn toàn thân thì như vừa mới chà lết dưới sình mà lên, chỉ còn da là sạch thôi.

Lâm Thanh Phong thấy đứa trẻ con mình toàn sình đất, mãi lắc đầu, buồn bực kêu :

- Ông trời của ta, một giờ đồng hồ không thấy bóng dáng người, trẻ đáng thương lại thành trẻ sình đất.

Đứa trẻ không tên không họ tự xưng là trẻ đáng thương lúc này nói tiếng thánh thót rằng :

- Ta quen như vậy mà dễ chịu, không như các ngươi tối ngày ăn mặc ngay ngắn, gặp người phải cúi chào có vui sướng gì?

Những lời nói này nếu lọt vào tai Vệ Tử Y thì chàng nhất định hết hồn vì tiếng nói quá giống Bửu Bửu. Gần như không khác biệt tí nào.

Kỳ thực "tiểu đáng thương" là hóa thân của Bửu Bửu, ba ngày trước đói nằm giữa đường, được Lâm Thanh Phong nhặt về, cho ăn một buổi no nê. Nhìn thấy hắn giống như là vật đáng thương hại bị bỏ rơi, dưới tâm trạng đồng bệnh tương lân, nên thu hắn ở bên cạnh làm bạn. Cho hắn quần áo tốt mặc, hắn quơ qua quơ lại mãi nói khó chịu, cuối cùng dùng vải thô cắt vài bộ dân giả cho hắn, có điều cái mũ trên đầu không bao giờ chịu bỏ đi.

Mục đích tiếp cận Lâm Thanh Phong của Tần Bửu Bửu là muốn phá hỏng âm mưu của hai sư đồ bọn họ. Chỉ tại âm mưu nếu thành thì sẽ uy hiếp nghiêm trọng đến Vệ Tử Y, thậm chí đến cả sự tồn vòng của Kim Long Xã.

Lâm Thanh Phong nghe "tiểu đáng thương" nói những lời như vậy, bất chợt nhếch miệng một cái, không bằng lòng nói :

- Người đời có tôn ti thượng hạ. Người ta chào ngươi, tức tỏ ra cương vị của ngươi cao hơn người ta, có sai bảo mệnh lệnh cũng không dám phản kháng. Thế mới là chuyện vừa ý biết mấy.

"Cái đầu của ngươi có bệnh!" Tiểu đáng thương chửi thầm một tiếng, miệng nói :

- Còn công tử? Sống trong gia đình giàu có dĩ nhiên có tư cách nói lời như thế, chứ ta Tiểu đáng thương chỉ là kẻ ăn cơm thừa cá cặn.

Lâm Thanh Phong vỗ vào sau ót của cái đầu đội nón to quái gở của Tiểu đáng thương mỉm cười nói :

- Có điều ngươi tự tin ở ngươi, ta có thể làm cho ngươi trở thành một phần tử trong nhà phú hộ này.

Tiểu đáng thương khoát mạnh đôi tay, lắc đầu nói :

- Ta không xứng đâu, đừng làm ta tổn thọ. Cái vận hôm nay là do kiếp trước có tu mới được.

Lâm Thanh Phong thấy cái điệu vô dụng, không khí khái của Tiểu đáng thương, nạt :

- Mau đi thay đồ sạch sẽ, cả người sình đất không thấy dễ ghét sao?

Tiểu đáng thương bị thiếu gia quở, lấy thân người làm như vô ý quẹt vào thân hắn nói :

- Ngươi chê ta dơ, ta cứ mặc áo dơ, tất cả cùng dơ thì không có phân biệt thượng hạ.

Lâm Thanh Phong vội chùi bỏ sình trên áo, thấy dấu sình vẫn còn, muốn đưa tay đánh thì Tiểu đáng thương thấy phu nhân dẫn khách đi qua bên này liền nhảy nhót trốn ở phía sau người bọn họ. Thấy Lâm Thanh Phong không dám đuổi theo Tiểu đáng thương hào khoáng đứng ra thưa rằng :

- Các ngươi thấy trên người ta có bao nhiêu là sình, đều là do hắn gây ra cả.

Mặt nói, tay chỉ vào Lâm Thanh Phong.

Lâm phu nhân thấy đứa con xưa nay mình không ưa thích lại áo dính sình, lấy làm xấu hổ trước mặt bằng hữu, nạt :

- Phong nhi, lớn như vậy mà còn chơi sình, thật xấu hổ, còn không mau thay đồ đi!

Lâm Thanh Phong ú ớ trợn mắt nhìn Tiểu Đáng Thương một cái, rồi cái lui ra ngoài.

Lâm lão gia người hiền từ, nhìn thấy Tiểu Đáng Thương cả người sình không, thú vị nói :

- Ngươi tên gì? Tại sao ta chưa từng biết ngươi? Ngươi đến Lâm phủ hồi nào vậy?

Tiểu Đáng Thương lấy tay móc sình trên người, cười nói :

- Người gọi ta là Tiểu Đáng Thương được rồi. Ba ngày trước lịnh lang Lâm Thanh Phong nhặt ta đem về, ta thấy các ngươi đều rất nhân từ thân thiết, không khi dễ kẻ nghèo cho nên muốn tặng cho các ngươi một món quà.

Lâm phu nhân được khen là nhân từ nên rất vui mừng, hòa nhã nói :

- Đứa trẻ biết nói chuyện thật, ngươi định tặng ta vật gì?

- Sình!

Tiểu Đáng Thương đứng kế bên bọn họ vừa bất ngờ đem sình quẹt trên người bọn họ, bất chấp bọn họ bằng lòng hay không? Lâm lão gia và Lâm phu nhân cùng khách đến đều không ai tránh khỏi, Tiểu Đáng Thương sau đó thở dài nói :

- Thật khó khăn lắm mới làm cho trên thân thể sạch một chút.

Hắn đã sạch nhiều rồi, Lâm lão gia và phu nhân cùng khách ăn mặc sang trọng đều bị dính bùn tèm lem cả, vội vàng dùng khăn tay chùi những nơi dơ bẩn nhưng làm sao chùi sạch được? Lâm phu nhân xin lỗi với bằng hữu xong giận nói :

- Người đâu, đem thằng tiểu quỷ dơ bẩn đuổi ra ngoài.

Tiểu Đáng Thương làm cái mặt quỷ, chống nạnh nói rổn rảng :
- Thì ra các ngươi cũng chẳng khác nào với bọn phàm phu tục tử ở thế gian, khi dể người nghèo. Rất tiếc tân khoa trạng nguyên lại có phụ mẫu thân thích bằng hữu như vậy, sau này không biết dân gian khổ sở đến thế nào? Nếu làm Lâm Thanh Thiên (Thanh Thiên là tôn xưng quan lại thanh liêm trong dân gian)? Làm phụ mẫu mà có những đứa con như vậy cũng được khen tặng là biết dạy con, được nhân dân rất tôn kính, có thể nói là tâm nguyện của bậc làm phụ mẫu.
Mấy người gia bộc lúc ấy tả hữu kềm kẹp Tiểu Đáng Thương dẫn ra ngoài thì Lâm phu nhân lại nói :
- Thôi được, dẫn hắn đi tắm rửa, thay áo sạch sẽ cho hắn.
Tiểu Đáng Thương vùng vẫy ra khỏi sự kềm kẹp của gia nhân, thở hào hển nói :
- Ta muốn thế nào thì thế ấy, ngươi làm gì mà nhúng mũi vào chuyện người ta? Ta trông đáng thương cũng không làm nô bộc cho người ta. Nếu không phải là Lâm Thanh Phong kêu ta về làm bạn, ta đâu thèm nói với các ngươi.
Lâm phu nhân giữa mặt mọi người bị kể lể, từ nhỏ sang trọng kiêu hãnh, đâu nhịn được, giận nói :
- Ngươi muốn ăn ở trong nhà ta thì phải nghe lời chỉ dạy của ta. Nếu không thì cút đi khỏi đây.
Tiểu Đáng Thương nói :
- Không kham rồi, nữ nhân trong nhà hung dữ ghê gớm như vậy thật hiếm thấy.
Quả nhiên qua mặt trượng phu, bộ ngươi không đọc qua sách Mạnh Tử ư? Mạnh Tử viết: “Văn chi nhữ gia, tất kính tất giới, vô vi phu tử!” (về nhà chồng thì phải kính phải kiêng, không trái lệnh chồng).
Người người nghe trợn mắt ngơ ngác. Lâm phu nhân sắc mặt tái xanh không

dám la hét nữa. Lâm lão gia cười nói :

- Xem không ra ngươi có đọc thi kinh, có điều cái miệng lanh quá, coi chừng họa từ khẩu xuất.

Tiểu Đáng Thương cung tay nói :

- Tiểu tử xin nghe lời chỉ giáo. Lời nói vàng ngọc, tiểu tử tự nhiên tuân lời.

Lâm lão gia thấy hắn là nho tử khá giáo, tưởng là con cháu nhà lành, hỏi :

- Tiểu đệ nhỏ như vậy mà đi lang thang, người nhà không lo lắng sao?

- Đâu có nhà cửa gì nữa đâu?

Tiểu Đáng Thương nghẹn ngào nói :

- Nhà ta nguyên cũng là phú hộ ở Giang Nam, chỉ vì mẫu thân đã qua đời, phụ thân cưới ái thiếp tưởng để lo cho ta, không ngờ người ấy quả độc ác, mỗi bữa cơm cho vào chút độc dược nên năm ta được tám tuổi vào mùa xuân thì phụ thân vì tụ độc quá nhiều mà mất. Ta còn nhỏ không biết gì, cho đến khi người nữ phụ kia định giết ta để mưu chiếm đoạt tài sản, bị bà vú vô tình biết được, gói ghém chút ít cho ta đào tẩu. Nào ngờ gặp vận xui, tiền của bị kẻ cướp giật hết, cho nên mới phải đi khắp nơi ăn xin.

Vừa nói vừa khóc, nước mắt nước mũi quẹt tùm lum, thật giống như chuyện thật xảy ra.

Mọi người nghe đều thương cảm, có vài người lấy khăn chậm nước mắt.

Lâm lão gia từ bi nói :

- Bây giờ có ta che chở cho ngươi, ai cũng không dám ăn hiếp. Còn cái oan khúc của ngươi, đợi con ta về, ta sẽ nói với nó để thưa ra quan, lấy lại tài sản, bây giờ thì đi thay đồ đi.

- Không!

Tiểu Đáng Thương tức giận nói :

- Lúc bị kẻ cướp giật tiền bạc, ta đã thề rằng chưa rửa oan cho phụ thân, suốt đời không thay đổi dung nhan.

Mọi người mới ngớ ra rằng tại sao hắn sinh đầy người. Thì ra đợi rửa sạch oan tình mới chịu hồi phục dung nhan vốn có trở về quê hương. Chạnh lòng cảm động trước ý nghĩ hiếu thảo của hắn.

Không ngờ Tiểu Đáng Thương trong lòng vái thầm :

"Phụ thân ơi! Người trên cõi trời có linh thiêng, đừng quở trách Bửu nhi bất hiếu, Bửu nhi vô ý rủa các người bị ái thiếp độc ác hại chết. Đó là cái chết không sáng tỏ, dĩ nhiên không bao giờ rơi vào thân người".

Chưa yên tâm, hắn còn nói thêm :

"Xin phụ mẫu có linh thiêng phò hộ cho đại ca không bị nữ yêu tinh giành đi mất, mọi người cùng vui vẻ chung sống mãi".

Mọi người thấy hắn cúi đầu nhắm mắt, môi hơi cử động, nhưng không chút tiếng phát ra, ngỡ trong tâm khấn vái được nhanh chóng rửa oan, trong lòng đều cảm phục.

Không ngờ hắn đang nghĩ đến thiên đàng xa hàng một trăm tám mươi ngàn cây số.

Cùng lúc Lâm lão gia căn dặn gia nhân phải hầu hạ chu đáo Tiểu Đáng Thương, không được xem thường. Kỳ thực gia nhân Lâm phủ rất khâm phục hắn can đảm bôi sình vào lão gia, phu nhân và khách quí nên vô hình trung có thiện cảm với hắn.

Tiểu Đáng Thương do vậy mà đi lại trong nhà họ Lâm không trở ngại, hồng hoa cẩm chướng của đại sảnh chạm vào người hắn là dơ, không ai chửi hắn, sẵn sàng đem đi giặt giũ. Bánh kem, hồng quí, bánh bao bị hắn tò mò bốc lên ngửi lập tức có một vết sình. Vườn hoa trăm hoa đua nở, vườn hoa Lâm phủ xưa nay nổi tiếng, hắn đứng cạnh bên phủi sình, lập tức xác sình văng tứ tung khiến những bông hoa gần đó đều hoen úa kém sắc, người trông vườn nhìn thấy muốn khóc được.

Nói chung Lâm Thanh Phong đi đến đâu Tiểu Đáng Thương theo đến đó,

đương thời quậy tùm lum nơi ấy. Mới mấy ngày mà gia nhân đã đặt cho biệt hiệu gọi Lâm Thanh Phong là Đới Sát hầu thiếu (Hầu thiếu gia có đuôi) và gọi Tiểu Đáng Thương là Tiểu Sát Tinh.

Tiểu Đáng Thương cũng được, Tiểu Sát Tinh cũng được. Tần Bửu Bửu bất chấp, mục địch là giám thị hành động của Lâm Thanh Phong, muốn tìm ra sư phụ của huynh đệ nhà họ Cát là ai, đồng thời làm cho hắn không có thời giờ thực hiện âm mưu độc hại.

Lâm Thanh Phong suốt ngày bị Bửu Bửu bám đuổi không tiện ra tay, làm hắn nổi sùng, nhất là hắn đi đến đâu thì gia nhân tỏ vẻ không hoan nghinh. Hắn biết vấn đề không phải do hắn mà cái đuôi theo phía sau hắn. Không thể nhẫn nhịn, hắn bực bội nói :

- Ngươi tại sao cứ theo phía sau ta mãi, không bao giờ biết mệt mỏi ư?

Tiểu Đáng Thương chấp tay sau đít, thẳng thừng nói :

- Thì ngươi nhặt ta về đây mà Lâm phủ thì rộng như hoàng cung, ta dĩ nhiên phải đi theo ngươi để thông thuộc mọi nơi, hầu khỏi bị lạc đường, có gì không đúng?

Lâm phủ tuy giàu có nhưng so với Kim Long Xã Tổng đàn thật giống như ao nhỏ gặp hồ lớn, quỷ linh tinh ấy đâu lạc bao giờ?

Lâm Thanh Phong nghe hắn đem Lâm phủ sánh cùng hoàng cung, trong bụng cười thầm, nói :

- Ngươi theo thì theo, tại sao tới chỗ nào cũng làm tùm lum? Thật là dễ ghét!

Tiểu Đáng Thương lần đầu nghe người ta ghét bỏ hắn, hắn ngồi phịch dưới đất, đầu úp mặt vào gối khóc nức nở.

Lâm Thanh Phong không biết làm sao, không may Lâm lão gia và phu nhân cùng quan khách đi ngang, thấy cảnh như vậy bất chợt hùng hổ rầy la con một trận, an ủi Tiểu Đáng Thương muốn làm cho hắn vui tươi. Thừa dịp này Tiểu Đáng Thương yêu cầu Lâm lão gia lệnh cho Lâm Thanh Phong dẫn hắn

đi chơi khắp nơi. Lâm lão gia dĩ nhiên bằng lòng. Lâm Thanh Phong chỉ còn cách cúi mặt nhận lời.

Đợi Lâm lão gia và phu nhân dẫn quan khách đi xa, Tiểu Đáng Thương đắc ý nói :

- Sao? Bất luận ngươi là công tử phú hộ, ngươi vẫn lo phục dịch cho ta.

Không bằng lòng, hừ một tiếng, Lâm Thanh Phong bỏ mặc nói :

- Ngồi dưới đất chơi, nhưng không khóc. Nam tử như vậy không sợ mất mặt ư?

Tiểu Đáng Thương nhếch miệng, xem thường nói :

- Nếu như ngươi ngồi dưới đất, những nhẽo khóc xem nào. Thiên hạ có thầm chửi ngươi là điên không. Hai món tuyệt chiêu ấy không dễ gì học. Hơn nữa ta tuổi nhỏ, mồ côi từ nhỏ, nhớ đến chuyện đau thương mà khóc là chuyện bình thường, không có gì mất mặt.

Lâm Thanh Phong không có lời đối phó đành bỏ đi. Tiểu Đáng Thương cũng bám theo phía sau.

Chiều tối, Tiểu Đáng Thương chơi một ngày mệt nhoài nên lên giường ngủ rất sớm, chỗ hắn ở cách chỗ của Lâm Thanh Phong không xa, có thể nói là kề bên vách.

Lâm Thanh Phong đã thoát khỏi sự bám víu của Tiểu Đáng Thương, về đến chỗ nghỉ một cảm giác mệt mỏi đè nén lên trên đầu, ngáp dài một cái, không bao giờ ngờ rằng dẫn dắt một đứa tinh nghịch so với luyện tập công phu cả đêm còn mệt hơn.

Trong bụng định canh đầu phải đi gặp sư phụ, nay lại có hẹn với nữ nhi của Châu công đâu thể không đi. Nhưng không ngờ vừa lên giường thì đã ngủ say sưa.

Thì ra Tiểu Đáng Thương lúc ăn điểm tâm uống trà, lén bỏ vào ly trà của Lâm Thanh Phong chút thuốc, làm tăng thêm sự mệt mỏi.

Đến canh hai rồi, Lâm Thanh Phong chợt tỉnh thức dậy, mở mắt xem cảnh vật trong phòng, bỗng toát mồ hôi lưng. Âm dương phán Chung Bất Phàm gương mặt hầm hừ, mắt đăm đăm nhìn hắn, phía sau lưng hắn đứng một ốm một mập hai người.

Tức là hai huynh đệ họ Cát đi nhờ xe ngựa của Tần Bửu Bửu từ Tây Hồ về, cùng là môn đồ của Âm dương phán Chung Bất Phàm.

Lâm Thanh Phong vội vã đứng dậy cúi chào vấn an, Âm Dương Phán Chung Bất Phàm hừ một tiếng nói :

- Kế hoạch bao nhiêu năm nay chỉ cần hành động mấy ngày nay, ngươi không thể ngủ chết như heo. Ta là sư phụ không thể không phục tài ngươi.

Lâm Thanh Phong rùng mình một cái, một hồi lâu nói :

- Gần đây bị một đứa nhỏ quấn quít cả ngày nên thấy mệt mỏi quá, cho nên mới ngủ say như vậy.

Âm Dương Phán Chung Bất Phàm hừ một tiếng, nói vọng trầm :

- Là thằng nhỏ mà mấy bữa trước ngươi dẫn về à? Hắn không có vấn đề gì chứ?

Lâm Thanh Phong thấy sư phụ không giận, bạo gan nói :

- Sư phụ không tin đồ nhi ư? Đối với kế hoạch những người nào gây trở ngại, những người ấy đồ nhi cho một chưởng là văng đi ngay.

Âm Dương Phán Chung Bất Phàm hừ một tiếng nói :

- Ngươi cái bịnh ham khoe khoang nên sửa đổi, giang hồ người lạ phần đông dấu kín không để lộ, bề ngoài đâu dễ cho thấy được!

Lâm Thanh Phong cung kinh vâng lời, trong bụng thì không nghĩ vậy.

Âm Dương Phán Chung Bất Phàm chợt nói :

- Kiếm được người chưa?

Lâm Thanh Phong rót nước trà cho sư phụ, ngồi xuống bên cạnh nói nhỏ :

- Đồ nhi không dám phụ lòng mong đợi của sư phụ, người tìm được bất luận

thân hình tướng mạo đều giống hệt, có điều tiếng nói có khác.
Âm Dương Phán Chung Bất Phàm vô cùng mừng rỡ gật đầu nói :
- Tiếng nói là chuyện nhỏ, bằng vào kỹ thuật dị dung của sư phụ, tiếng nói của Diêm vương cũng giả được, cho nên thiên hạ gọi là Âm Dương Phán.
Một tên mập trong hai người họ Cát mở miệng nói :
- Sư phụ, cứ vào bốn người bọn ta đủ xưng bá võ lâm ư?
Tên ốm trong hai người hơi do dự nói :
- Không phải ta và lão Cát không tin vào thần toán của sư phụ, có điều lực lượng ta dường như quá mong manh vậy.
Âm Dương Phán Chung Bất Phàm không để ý, cười kiêu ngạo nói :
- Đồ vô dụng, uổng công bao lâu ta chỉ giáo! Hơn nữa, công địch là công tâm trước, rồi đánh bắt đầu lĩnh, đó là yếu quyết của binh pháp. Bào huynh của Thanh Phong năm nay đoạt khôi nguyên, hoàng đế nhất định sẽ trọng dụng. Bọn ta tìm người mạo nhận tân trạng nguyên, thượng tấu hoàng đế, sự lớn mạnh của Kim Long Xã sau này sẽ nguy hại đến an ninh của triều đình. Nhất định triều đình sẽ phái binh đánh Kim Long Xã cho dù không diệt nổi Vệ Tử Y thì uy lực Kim Long Xã cũng tiêu ma, tất làm cho trong nội bộ các cao thủ buộc phải chạy trốn đi khắp nơi. Thêm vào nếu giao cho đệ đệ và sư đồ của tân khoa trạng nguyên quản lý giặc cỏ giang hồ, Hoàng đế sẽ yên tâm, lúc đó trạng nguyên giả sẽ chống nạnh, thiên hạ rộng lớn, chỗ nào mà sư đồ bọn ta chẳng đi thông suốt, không ai ngăn cản?
Huynh đệ họ Cát nghĩ cái biện pháp này quá độc ác, Lâm Thanh Phong lại nói :
- Không biết hoàng đế có tín nhiệm tân khoa trạng nguyên không?
Âm Dương Phán Chung Bất Phàm cười hi hí mấy tiếng, nói :
- Hoàng đế tuổi đã già, không sáng suốt, chỉ cần trạng nguyên giả biết bợ đỡ, chịu khó tới lui, nhất định sẽ được xem là người tâm phúc.

Lâm Thanh Phong đột nhiên hơi thở dài, nói nhỏ :

- Phụ mẫu nếu hay ta lén học võ, tâm trạng không biết ra sao?

Lão Cát mập giận nói :

- Xem ra cũng có hiếu đấy, nếu như hối hận thì có thể quay đầu trở lại làm đứa con hiếu thảo, chỉ sợ bị ghét bỏ mà thôi.

- Ngươị..

Lâm Thanh Phong giận đứng dậy, thở hào hển nói :

- Tại sao ngươi chế nhạo ta, tốt xấu gì cũng là bọn họ sanh ra, bọn họ nuôi cả.

Lão Cát mập không sợ đụng chạm nói :

- Có lẽ không cần xin bọn họ ưa thích!

- Đủ rồi!

Chung Bất Phàm cắt đứt không cho bọn chúng đấu khẩu nữa, nói với Lâm Thanh Phong rằng :

- Ngày diễu võ dương oai của ngươi sắp đến rồi, phải trầm tĩnh mới được. Nghĩ lại, người mạo nhận huynh trưởng của ngươi đối với song thân ngươi dĩ nhiên không hiếu thảo. Khi ấy ngươi thừa dịp xen vào làm cho phụ mẫu vui lòng, người ngoài sẽ nói đại công tử từ khi trở thành trạng nguyên rồi không cần đến phụ mẫu nữa, rốt cuộc chỉ có nhị công tử là hơi có lương tâm thôi, thế nào?

Ý nguyện của Lâm Thanh Phong lâu nay là hy vọng phụ mẫu đem mắt nhìn về mình, đem sự yêu thương đối với Lâm Cẩm Minh chia xẻ cho bản thân nên lúc này nghe sư phụ nói như vậy, bất chợt gương mặt phấn khởi lên.

Âm Dương Phán nhìn thấy cảnh ấy, cười đểu giả nói :

- Hãy dẫn người mà ngươi tìm để mạo danh đến cho ta xem nào!

Lâm Thanh Phong rất khó xử, trầm ngâm một hồi mới nói :

Người ấy cũng là một người học đầy bụng thi thư, chỉ vì thời vận không tốt,

danh lạc tôn sơn (thi rớt dưới hạng người ta), tuy là nhận mạo danh tân khoa trạng nguyên, nhưng muốn ta trả cho hắn một vạn lạng bạch ngân để hắn nuôi mẫu thân rồi mới yên tâm xa nhà nhập bọn cao tăng.

- Đúng là nghèo mà không biết thân!

Âm Dương Phán Chung Bất Phàm rủa một tiếng, giận nói :

- Hắn ở đâu, ngày mai lão Cát, tiểu Cát bắt mẫu thân hắn làm con tin, xem hắn dám đặt điều kiện nữa không?

Lâm Thanh Phong vốn xuất thân con nhà có ăn học, tuy tánh tình hẹp hòi, nhưng với người Hắc đạo thường có nghịch ý, nói :

- Hà tất phải phiền lụy đến huynh đệ ra tay, làm kinh động và dễ bị chú ý. Thôi thì để đồ nhi trả tiền cho hắn, để hắn vui vẻ hợp tác với bọn ta.

- Phải rồi, phải rồi!

Chung Bất Phàm giận nói :

- Ngươi dám kháng lại lịnh của ta à? Nói đi, thằng nghèo thối đó ở hẻm hóc nào?

Lâm Thanh Phong thật sự có chút không nhẫn tâm, nhưng không dám chống lại mệnh lệnh, chỉ còn cách nói :

- Trấn Đông tiệm gạo Hiệp Giai, cuối hẽm đếm ngược lại căn thứ hai, người họ Chu chính là người ấy.

Chung Bất Phàm nói :

- Giang hồ là nơi thiếu thịt mà mạnh ăn, lòng thông cảm có thừa, thậm chí còn phá hoại cả kế hoạch. Còn nữa, ngươi nhặt đứa bé đó nếu làm bận tâm ngươi, đưa hắn đi học hoặc phế nó cho xong cũng được.

Lâm Thanh Phong miệng nhận lời, trong lòng vô cùng phức tạp. Tuy là xin học nghệ của Chung Bất Phàm nhưng không phải học làm hắc đạo, lại mong phụ mẫu sớm hồi tâm yêu mến mình, để thân hữu bạn bè cùng xem trọng. Hai cái mâu thuẫn lớn này thật khó dung hòa nhau.

Âm Dương Phán Chung Bất Phàm nói thêm vài câu, rồi dẫn huynh đệ họ Cát rời nơi đây.

Nằm trên giường, Lâm Thanh Phong đầu óc vô cùng bấn loạn, không lâu lại thiêm thiếp ngủ mất.

Sau khi sư đồ của Chung Bất Phàm rời khỏi, qua một khắc sau, lại có một bóng người lao qua sau tường, nhắm vào Trấn Đông mà đi, xem sau lưng vô cùng thon nhỏ, có thể là đứa bé chưa thành người lớn hoàn chỉnh.

Thần Đồng Diêm La

Hồi 18

Anh Hùng Không Quá Mỹ Nhân Quan

Đêm khuya vắng lặng, trừ ánh trăng, ánh sao, nhà của dân gian hầu hết đều một dãy đen xì, tưởng như đã đi vào mộng điệp. Trấn Đông tiệm gạo Hiệp Giai nằm ở cuối hẽm lại có một căn nhà đất có ánh đèn leo lét.

Chu Vũ Sanh thơ thẩn nhìn ánh sáng cùng ngọn đèn nhỏ, không ai biết hắn đang nghĩ gì? Gương mặt anh tuấn lại đầy vẻ mơ màng, dường như có vô vàn sự phiền não đang vấn vương hắn. Thỉnh thoảng hắn lại thở dài!

Bỗng...

Cửa sổ nhỏ khép chặt đột nhiên bị mở ra, một cái đầu có đội cái nón kỳ quái thò vào :

- Ậy, đóng cửa ngồi trong nhà, hóa tử trên trời rơi xuống. Các hạ đến giờ còn chưa biết bản thân đang gặp vận xui, than ôi!

Chu Vũ Sanh là vị thư sinh, nghe có tiếng người, tưởng là kẻ trộm nhỏ đến

chiếu cố, hết hồn, vội hoảng sợ xoay đầu nhìn, chỉ thấy đứa bé ăn mặc dơ dáy, không còn sợ nữa. Nghe hắn nói những lời như vậy, liền hỏi :

- Ngươi là con nhà ai? Ta có vận xui gì, có thể nói rõ ta nghe!

Đứa nhỏ đột nhiên xuất hiện dĩ nhiên là Tiểu Đáng Thương, tự tại nói :

- Uổng cho một thư sinh, thi thư hữu học sao mà nửa rành nửa không? Thảo nào danh lạc tôn sơn.

Chu Vũ Sanh nghe nhắc đến việc thi rớt, trong lòng thẹn thùng hỏi :

- Tiểu ca tại sao nói những lời như thế? Tiểu sinh ngu muội, xin giải thích tận tường!

Tiểu Đáng Thương không còn khách khí lắc đầu nói :

- Nếu như ngươi có thực tài, không sợ không được quan vương trưng dụng. Nếu cố chấp giả mạo tân khoa trạng nguyên thì giống như Đông thi bắt chước Tây Thi nhăn mày, chỉ làm trò cười và kiếp sống này chẳng được tự tại.

Chu Vũ Sanh nghe nói trong lòng rất sợ hãi, không ngờ chuyện này lại có người biết được, giả vờ không biết nói :

- Ta không hiểu ý của ngươi.

Tiểu Đáng Thương đôi mắt như điện nhìn Chu Vũ Sanh nói từng chữ :

- Thực không biết ư? Các hạ tốt nhất nhìn nhận ta sẽ có cách cứu ngươi.

Chu Vũ Sanh bị hắn nhìn, tim đập thình thịch, cuối cùng cúi đầu nói :

- Chuyện này có quan hệ gì với ngươi? Tại sao ngươi biết được?

Tiểu Đáng Thương không muốn kéo dài, nói :

- Ngươi hỏi quá thừa, ta chỉ có thể nói như vầy. Nếu như ngươi nhận làm trạng nguyên giả, sẽ có hàng vạn người vì ngươi mà tan nhà chết chóc.

Chu Vũ Sanh mặt tái mét, giọng nói run run :

- Không có đâu! Ta chỉ muốn làm tạm vậy thôi, không nghĩ đến hại người. Thiệt vậy!

Tiểu Đáng Thương nghiêm sắc mặt, nói như giáo huấn :
- Ngươi tuổi còn trẻ, kỳ khoa cử sau thi nữa có muộn đâu? thành thật nói cho ngươi biết, đừng ngớ ngẩn vậy, nhóm người yêu cầu ngươi làm trạng nguyên giả đều là nhân vật hắc đạo giang hồ, hành sự bất chấp thủ đoạn. Ngươi đừng tưởng bọn chúng cho ngươi vạn lạng bạch ngân phụng dưỡng mẹ già. Ngày mai bọn chúng sẽ đến bắt lệnh đường làm con tin, buộc ngươi phải thuận theo, ngươi không có chỗ để mà chọn lựa. Bọn chúng sẽ sắp xếp để lừa gạt hoàng thượng, gieo họa dân gian, máu đổ giang hồ. Khi đó lương tâm ngươi được yên chăng?
Chu Vũ Sanh chỉ là một thư sinh nhu nhược, nghe vậy quá lo sợ cuống cả người, run giọng nói :
- Làm thế nào? Làm thế nào? Ta tuyệt đối không thể hại mẫu thân ta hại bá tánh.
Bỗng nhiên nhảy đến bên cửa sổ, nói giọng cầu khẩn :
- Ta phải làm sao đây? Xin cứu ta! Tiểu thần tiên, cứu mạng ta, cứu mạng ta!
Tiểu Đáng Thương nghe thấy mình lại được thêm cái biệt hiệu, cười nói :
- Hầy! Biệt hiệu càng ngày càng nhiều, có thêm một cái tiểu thần tiên, thiếu gia đêm nay lại phải bỏ tiền giúp kẻ khó!
Bàn tay nhỏ dơ dáy không biết từ đâu mò ra ba tấm ngân phiếu, nói :
- Ngươi cầm lấy ba ngàn lạng bạc, đêm nay lập tức dẫn lệnh đường, thừa lúc tối khuya đi ngay. Đến kinh thành tìm một khách điếm ở, đến ban ngày đem ba tấm ngân phiếu đến gởi trong tiền trang Long Ký. Bọn họ thấy chữ trên phiếu, mỗi tháng sẽ trả cho ngươi tiền lời ưu đãi nhất, đồng thời còn phái người thầm bảo vệ ngươi.
Ngươi và lệnh đường thuê một căn phòng ở yên đời, từ nay chẳng lo cho về sau.

Ngươi cũng có thể yên tâm học hành, hầu đợi khoa cử lần sau nhất trúng thành danh.

Chu Vũ Sanh không ngờ trên đời này lại có người tốt như vậy, định quì xuống cảm ơn nhưng vị Tiểu Đáng Thương không cho nên thôi.

Đôi tay run run nhận lấy ngân phiếu, dưới ánh mặt trăng vừa đủ nhận ra mấy chữ ghi trên ngân phiếu "Cho đệ đệ yêu quí nhất của ta. Vệ Tử Y." Mấy chữ viết thật xinh đẹp.

Chu Vũ Sanh vô cùng cảm kích, lại cảm thấy kỳ lạ, tại sao có người ghi chữ trên ngân phiếu, bất chợt tò mò ngắm nghía Tiểu Đáng Thương. Trên mặt lem luốt làm cho người ta nhìn không ra hắn có dễ thương hay không, nhưng cái cung cách tốt đẹp và đôi mắt linh lợi lí lắc đích thực có sức mạnh thu hút người.

Tiểu Đáng Thương nhìn thấu tâm tư hắn, nên nói :

- Ngân phiếu có đề chữ này, nếu không phải là bản thân ta dùng thì không có hiệu quả, vì sợ ta hồ đồ làm mất đi hoặc bị người ta đánh cắp. Mau đem viết mực lại, đợi ta ghi vài chữ thì mới dùng được.

Chu Vũ Sanh lấy viết mực đến. Tiểu Đáng Thương hỏi tên họ hắn, ghi thêm cạnh chữ của Vệ Tử Y rằng :

"Bửu Bửu tặng Chu Vũ Sanh"

Ở một góc phiếu vẽ một cái hình của Chu Vũ Sanh bằng ngón tay cái rất giống.

Chu Vũ Sanh thu xong ngân phiếu, nói :

- Lệnh huynh cho ngươi ngân phiếu đều phải ghi chữ hay sao?

Tiểu Đáng Thương không ngờ hắn lại có câu hỏi như thế, cười nói :

- Không có chuyện đó. Chỉ khi nào ta ngẫu nhiên cảm thấy hơi hồ đồ mới xin đại ca viết như vậy để khỏi bị đánh rơi.

Chu Vũ Sanh liền gật đầu, cười nói :

- Tiểu ca thật là người thông minh, tiểu sinh vào trong thu xếp, tiểu ca ngươi...

Tiểu Đáng Thương không đợi cho hắn nói dứt câu, ngắt lời nói :

- Ta hộ tống ngươi một đoạn đường. Thời gian không còn nhiều, đem vài bộ đồ để thay được rồi.

Chu Vũ Sanh bụng nghĩ thoát nạn là quan trọng, quần áo sau này mua cũng được, vội vào trong thu xếp.

Tiểu Đáng Thương dựa bên song cửa nói thầm :

"Tiểu Đáng Thương, Tiểu Sát Tinh, Tiểu Thần Tiên, Tiểu Linh Tinh, thêm vào lúc trước là tiểu quỷ, tiểu quậy phá, Tây Hồ bá vương... tất cả gồm mười cái biệt hiệu. Ta thật ghê gớm, về nói cho đại ca nghe, đại ca nhất định sẽ chửi ta là quỉ linh tinh. Giang hồ ai mà có biệt hiệu nhiều như vậy? Ta chắc có thể cho là thiên hạ đệ nhất rồi."

Hắn đắc ý hồi lâu, Chu Vũ Sanh đã dẫn một lão phụ tuổi chừng lục tuần bước ra.

Lão phụ vì suốt đời cực khổ nên cằn cõi già nữa, thấy Tiểu Đáng Thương nói một hơi những lời cảm kích. Tiểu Đáng Thương vội nói :

Lão bà đừng cảm ơn ta, nên nửa đêm mà đi nhanh, tốt nhất là trước khi trời sáng phải đến kinh thành.

Ba người ra khỏi hẻm. Tiểu Đáng Thương hai tay chia ra nắm cánh tay của hai người rồi nói :

- Vì muốn vượt đường nhanh ta triển khai võ công, mong các ngươi đừng thấy lạ mà la lên.

Chu Vũ Sanh mẫu tử nhận lời. Tiểu Đáng Thương lấy sức triển khai khinh công, hướng về kinh thành đi như bay. Mặc dù xách cả hai người, nhưng tốc độ cũng không kém nhanh. Chu Vũ Sanh cùng mẫu thân tim nhảy thình thịch, lần đầu tiên nếm mùi được bay và Chu Vũ Sanh bây giờ mới hâm mộ

người giang hồ.
Thông huyện là giáp giới với kinh thành, chạy một tiếng đồng hồ, kinh thành đã hiện ra trước mắt. Tiểu Đáng Thương cũng có hơi cảm thấy lực bất tòng tâm nên thả chậm bước chân. Trong lúc bọn họ thiên ân vạn tạ, hắn lấy mắt tiễn đưa bọn họ đi.
Thở một hồi lấy sức, Tiểu Đáng Thương móc trong người ra mấy viên đơn hườn bỏ vào miệng nuốt. Thấy trời gần sáng, hắn liền triển khai khinh công đi về.
Bổng nhiên có một người như thiên thần chận lối đi của Tiểu Đáng Thương, dung mạo như điện, đôi mắt như rắn nhìn hắn.
Tiểu Đáng Thương vừa muốn cất bước thì bị người chận lại, rất bực bội nói :
- Ngươi tìm tiểu gia có việc gì?
Người cản đường khoanh tay trước ngực, vênh vang nói :
- Trước mặt lão phu dám nói lời chẳng khiêm nhường, có thể nói ngươi là người thứ ba.
Tiểu Đáng Thương ngắm nghía hắn từ đầu đến chân, thấy không có chỗ nào đáng sợ, nên nói :
- Trước tiểu gia, hai người gan bằng trời ấy là thần thánh nào vậy?
Người cản đường tư thế không thay đổi, giọng nói lại vô cùng dữ tợn :
- Hai mươi năm trước lão quỉ Tần Anh là người thứ nhất, năm năm sau đó hậu sanh Vệ Tử Y là người thứ hai.
Tiểu Đáng Thương bỗng cười ra tiếng, nói :
- Nói như thế, các hạ nhất định là một đại anh hùng lừng lẫy, không biết tên họ là chi?
Người đó tỏ ra oai vệ, ngạo mạn nói :
- Hắc đạo ma quân Âm Dương Phán Chung Bất Phàm là lão phu.
Tiểu Đáng Thương trong bụng hết hồn nhưng ngoài miệng lại có vẻ tự nhiên

nói :

- Ơ, Chung Bất Phàm! Cái tên này nghe cũng không lạ lắm, thất kính, thất kính!

Thì ra Tiểu Đáng Thương lúc bỏ thuốc vào trà của Lâm Thanh Phong làm cho hắn ngủ say như cục đất, vì hắn biết đêm nay đầu canh Lâm Thanh Phong sẽ đi khỏi phủ.

Vì không hiểu võ công hắn tới đâu nên không dám theo dõi, sợ lộ bí mật uổng công, cho nên mới dùng đến thủ đoạn này để cho sư phụ hắn đến tìm.

Đêm nay chưa đến canh đầu hắn đã tiềm phục bất ngờ ngoài phòng ngủ trong cái phòng nhỏ ngoài dĩ nhiên, khổ cực đợi mấy giờ đồng hồ, xem như cũng toại nguyện vì được biết tất cả kế hoạch. Nhưng vì cái khăn phủ trên bàn quá to, có thể nói đã che toàn bộ thân người hắn, đồng thời biết công lực của Chung Bất Phàm thâm hậu nên hắn không dám động đậy, và vì thế chỉ nghe được tiếng nói mà không biết mặt mày.

Lúc này nghe hắn nhận là Chung Bất Phàm mới trách sao quá hồ đồ, không chú ý đến mặt mày hắn, đoán chừng nói trong bụng :

"Đại ca nói đúng, dung mạo người này không đặc trưng, trừ phi gặp mặt mấy lần, còn không thực khó nhìn ra!"

Âm Dương Phán Chung Bất Phàm thấy đứa bé không coi trọng mình, giận dữ nói :

- Tiểu tử mau nói rõ họ tên, để phu nhân cân nhắc xem bao nhiêu nặng nhẹ. Tại sao dám đối chọi với ta?

Tiểu Đáng Thương giật mình giả vờ không để ý, nói :

- Thiếu gia không biết ngươi nói gì? Hay là ta đã làm hỏng việc gì của ngươi?

Âm Dương Phán Chung Bất Phàm không nhẫn nại được nữa, nói huỵch toẹt ra :

- Lão phu không biết ngươi từ đâu biết được toàn bộ kế hoạch của ta, ngang nhiên thả mất nhân vật chủ chốt của ta. May mà ta có sáng kiến trước, sợ kẻ xấu mềm yếu buông tha hắn, cho nên nửa đêm định đến bắt họ trước. Không may gặp ngươi, đứa bé nhiều chuyện tinh nghịch. Bây giờ thì hai người khác đã đi bắt người, giờ chắc cũng về rồi.

Tiểu Đáng Thương nghe nói tức muốn bể ngực, mới biết là kế hoạch cứu người của hắn đã bị thất bại.

Lúc ấy bỗng hai quả tròn tròn từ trên không bay xuống đất, lăn mấy vòng trên mặt đất. Chung Bất Phàm và Tiểu Đáng Thương nhìn thấy cả kinh, thì ra là hai cái đầu huynh đệ họ Cát. Điều làm cho Chung Bất Phàm sợ nhất là trên gương mặt của hai người không có biểu lộ đau đớn, cho thấy công lực người giết họ thật đáng nể.

Không đợi Chung Bất Phàm gào thét kêu người thần bí xuất hiện, trong đêm tối người ta thấy có một người đi ra, toàn thân mặc đồ đen, trên đầu đội mũ rộng vành, che gần hết khuôn mặt. Đó là người từng xuất hiện ở Tây Hồ hắc y quái nhân.

Tiểu Đáng Thương nói thầm :

"Hắc y quái nhân tại sao cũng lại xuất hiện ở đây trong lúc này, có âm mưu gì không?"

Âm Dương Phán Chung Bất Phàm lấy lại bình tĩnh, hầm hừ nói :

- Người không thấy mặt kia, ngươi giết hai đồ nhi yêu quí của ta ư?

Hắc y quái nhân gật đầu nhè nhẹ, không trả lời.

Âm Dương Phán Chung Bất Phàm chỉ vào Tiểu Đáng Thương nói :

- Ngươi và hắn là đồng bọn? Các ngươi đều là bọn chó heo vô danh vô tánh ư?

Hắc y quái nhân vẫn lắc đầu không nói. Tiểu Đáng Thương lại không chịu là chó heo, nên nói to :

- Tiểu gia và hắn không chút liên can, còn tên họ của tiểu gia thì nói cho ngươi nghe cũng chẳng sao. Ta là người thương yêu nhất của hai vị trước kia đã vô lễ với ngươi, ngươi biết rồi chứ?

Âm Dương Phán Chung Bất Phàm trợn to mắt, dường như không tin nói :

- Con của Tần Anh, bái đệ của Vệ Tử Y, Tần Bửu Bửu, ngươi tại sao lại xuất hiện ở đây?

Tiểu Đáng Thương trề miệng, chỉ vào hai cái đầu dưới đất nói :

- Có trách là trách hai vị đồ nhi của ngươi ham đi xe quá giang cho tiện lợi mà cũng không nói chuyện chơi với thiếu gia, cho nên ta giả ngủ đệ dụ chúng nó trò chuyện với nhau. Bất ngờ lại nghe được kế hoạch bỉ ổi vô liêm sỉ của ngươi.

Âm Dương Phán Chung Bất Phàm biến sắc, chuyển sang hắc y quái nhân nói :

- Còn ngươi? Ngươi lại từ ngõ ngách nào vào? Tại sao lại biết được chuyện này?

Hắc y quái nhân giọng thấp trầm vô cùng rùng rợn nói :

- Nếu như muốn người ta không biết, trừ phi tự không nên làm. Nghề nghiệp của ta là tiêu trừ yêu nghiệt!

Thấy trên tay Hắc y quái nhân cầm một cây trúc dài chừng ba thước, Âm Dương Phán Chung Bất Phàm tức cười nói :

Nhìn cây trúc tét trong tay ngươi, có lẽ ngươi tính dùng nó để trảm trừ yêu nghiệt?

Hây, tiểu tử, ngươi là thần thánh nơi nào vậy?

Hắc y quái nhân tiếng hư quỉ thét nói :

- Diêm vương trong điện đo hỏi Diêm vương đi!

Âm Dương Phán Chung Bất Phàm thấy hai đồ đệ chết một cách dễ dàng, biết đụng phải cao thủ bình sanh hiếm thấy liền tranh thủ cơ hội, lập tức tung

ra tuyệt học Âm dương ngũ độc chưởng.

Tần Bửu Bửu hoảng hồn la lên :

- Cẩn thận!

Liền đó cũng tự răn mình rằng :

"Lo chuyện thiên hạ, trông hắc y quái nhân cũng chẳng phải người tốt, để bọn họ đánh nhau cũng đang hợp ý ta."

Âm Dương Phán Chung Bất Phàm với sở học tuyệt chiêu Âm dương ngũ độc chưởng trong giang hồ chỉ có hắn luyện tập thành công. Muốn luyện Âm dương ngũ độc chưởng, có thể nói đem con người một chia ra hai, bên tả thì tập thuần dương lửa nóng như thiêu, còn bên hữu thì lạnh lùng hàn khí, cần phải chịu đựng khổ mười năm nửa bên thân người thiêu nóng như lửa đốt, nửa bên thân người lạnh buốt như ngâm vào hố băng, cho đến khi đem hai thứ võ công khác nhau âm dương hàn nhiệt dung hòa vào thân để sử dụng mới là thành công ban đầu. Chung Bất Phàm thiên tư có khác, chỉ tám năm là luyện thành. Chưa thỏa lòng ham muốn, đôi tay lão quanh năm còn nhúng vào những độc dược khác nhau nên nếu người nào để chưởng của y vỗ vào thân người, người ấy ắt phải nhận đau khổ giữa giao lưu của hàn nhiệt. Trong bàn tay hơi độc và độc tánh tương khắc lẫn nhau, qua một ngày một đêm khí độc dung hòa lẫn nhau, làm cho thất khiếu lưu huyết, toàn thân nát rữa mà chết. Độc tố khác thường, hơn nữa chiêu thức lại bá đạo vô song, tổng hợp gọi là Âm dương ngũ độc chưởng.

Hắc y quái nhân dường như rất hiểu cái lợi hại trong chưởng của Chung Bất Phàm, thấy hai tay vỗ tới, thân hình liền rùn xuống rồi nhảy lên trong nháy mắt, trong tay cây trúc quét quơ tỏa ra trăm ngàn ánh quang xanh lục. Tần Bửu Bửu ở ngoài trận chiến quan sát, thầm nói :

"Lại có người dùng đôi tay quơ trúc kiếm, thật là mới mẻ. Về hỏi đại ca xem đó là môn phái nào?"

Chung Bất Phàm kiến thức hơi rộng, thấy đôi tay quơ trúc kiếm của Hắc y quái nhân, thấy như học từ Đông Doanh đảo, chiêu thức thân hình cũng khác rất nhiều với võ nhân Trung nguyên, nhưng quần thảo mấy chiêu vnt hy rõ hắn chứa đựng đường nét võ công của người giang hồ Trung nguyên.
Chung Bất Phàm chân dưới nghiêng bộ, tránh sự công kích của đối phương. Hắc y quái nhân đôi tay nắm chặt kiếm trúc kèm theo gió mạnh và sấm sét vạn cân đưa tới.
Hai người dùng toàn lực đấu nhau, không ai chịu kém ai cả. Đồng thời hai người lại dùng nội công ứng địch, nhất thời khó phân thắng bại.
Lại đấu hơn mười mấy hiệp, làm cho tánh hung hãn của Chung Bất Phàm phát lên, đôi tay dùng hết sức liên tục tấn công. Chỉ thấy trong khuôn viên vuông tròn hàn nhiệt bốc ra, chấn động đến Tần Bửu Bửu càng phải lùi ra xa. Hắc y quái nhân bỗng lùi về phía sau, xoay người bay đến chỗ Tần Bửu Bửu.
Tần Bửu Bửu vừa thấy Hắc y quái nhân bỏ địch mà lao đến bên mình, tưởng rằng hắn định đối phó mình trước, vội vận công lực lên để đối địch. Không ngờ hắc y quái nhân khi cách nó hơn hai thước bỗng điểm vào hôn huyệt của Bửu Bửu.
Tần Bửu Bửu bất ngờ bị điểm trúng huyệt, hôn mê té xuống đất.
Chung Bất Phàm thấy vậy lấy làm lạ, chưa kịp tính toán gì thì hắc y quái nhân lại bay người đến bên hắn.
Lúc này hắc y quái nhân đôi tay không dùng kiếm trúc nữa mà tay trái cầm trúc.
Chung Bất Phàm không dám khinh địch, định thân chờ đợi, bỗng mắt như bị hoa lên, hắc y quái nhân với cây trúc xẹt ra làn điện màu xanh công kích ngay đầu. Rõ ràng là một cây trúc, khi tới gần mắt hắn lại biến thành dày đặc nóng que xanh, không phân biệt được đâu là giả đâu là thật.

Âm Dương Phán Chung Bất Phàm trong lòng kinh sợ không sao nói nổi vì thế kiếm này hắn đã từng biết qua. Có điều người trước kia cầm kiếm tay mặt, mà nay người này thì cầm kiếm trúc tay trái và uy thế lại càng mạnh hơn người trước.

- Lão phu muốn vạch trần bộ mặt thật của ngươi!

Âm Dương Phán Chung Bất Phàm dùng mười hai thành công lực, đôi tay cùng quơ cùng múa chiêu thức bá đạo, kèm theo toàn thân kình đạo, dũng mãnh nghinh chiến.

Đối với những người không học võ công hoặc chỉ học mấy chiêu hoa quyền tứ cước, không sợ Thái Sơn đè trúng thì tán đởm như xẻ, hồn bay phách tán. Hắc y quái nhân công thế bất biến, không chút sợ hãi. Hai người dùng toàn lực tương đấu, một dùng trúc trong tay, một dùng Ngũ độc chưởng.

Chung Bất Phàm động tác nhanh nhẹn như sao xẹt, hai tay đánh như điên cuồng, lực tợ vạn cân, toàn thân tán phát ra hơi lạnh nhiệt chạm nhau, tiếng kêu xì xào, tiếng kêu của công lực hùng hồn như sấm sét, dường như cả trái đất đang chấn động.

Hắc y quái nhân với bá đạo uy lực của kẻ địch xem như không có, động tác như u linh. Không biết hắn dùng thủ pháp gì chợt thấy một luồng sáng phủ điện ngay mặt Chung Bất Phàm. Khi đó, Chung Bất Phàm bay vọt lên. Trong khoảnh khắc ấy hắc y quái nhân thân hình bám theo, một lằn sáng như tên bắn ngay vào giữa chân mày Chung Bất Phàm.

"Á" một tiếng, trên trán Chung Bất Phàm lủng một lỗ, máu văng tứ tung. Có quá nhiều sự kinh hãi, không tin, nhìn gương mặt đầy vẻ ngơ ngác của Âm Dương Phán Chung Bất Phàm, tay chỉ hắc y quái nhân giọng run run nói :

- Ngươi... ngươi... tại... tại...

Hơi thở thắc thỏm, cuối cùng không nói tiếp được, ngã lăn xuống đất mà

chết.
Hắc y quái nhân nhìn cái thây ngã xuống đất, thở dài nói :
- Ta biết ngươi nói cái chữ "tại" ấy là gì, có điều đúng như vậy nữa thì chẳng quan trọng rồi, có phải không?
Tuy hắn đánh thắng kẻ thù, nhưng cũng phải trả giá. Không những toàn thân ướt đầm đìa như từ dưới nước mới vớt lên, cũng bị khí độc của Chung Bất Phàm phát tán làm cho choáng váng, chân đi loạng choạng. Biết là trúng độc không ít, vội từ trong thắt lưng lấy ra một viên bạch ngọc đơn hườn uống vào. Hít mạnh một hơi không khí mới mẻ, bổng nhiên cây trúc xẹt một cái, cắt lấy cái đầu Chung Bất Phàm.
Nói cũng lạ, hắc y quái nhân không lấy đầu người, chỉ đỡ cái thi thể không đầu của Chung Bất Phàm, lại quăng xuống đất một miếng vải đen, nhắm về hướng kinh thành lao đi. Trước đó điểm tỉnh huyệt của Bửu Bửu, hình bóng như chim hồng bay đi, xẹt qua là đi mất.
Tần Bửu Bửu bị điểm hôn mê huyệt không biết ất giáp gì, khi tỉnh dậy thấy mọi người đều đi mất, tức mình kêu to lên :
- Đien rồi, điên rồi, toàn là một lũ điên... í...
Vừa chửi mấy câu bỗng phát hiện trên hiện trường lại có thêm một cái đầu. Đi tới trước xem kỹ thì ra là đầu lâu của Chung Bất Phàm.
Nhưng lại không thấy thi thể nên cảm thấy thật kỳ lạ, nói thầm :
Lão ma dĩ nhiên là bị hắc y quái nhân giết. Người này thật kỳ quái, từng có nghe người nói có người tâm thần bất bình thường, thích thu thập đầu lâu người nhưng chưa từng nghe có ai thu thập thi thể. Để về hỏi đại ca chắc cũng biết là ai? Nhưng hắn đem đầu người để giành cho ta là ý nghĩa gì?
Nghĩ đến đây hắn không khỏi tức giận lên, chửi thầm hắc ý quái nhân không bình thường. Hắn có thể là không có thị hiếu thu thập đầu người.
Tiểu Đáng Thương nhức đầu không biết xử lý ba cái đầu này như thế nào,

thấy cái khăn đen dưới đất, linh tính nãy sinh, vỗ tay nói :
- Có rồi, đem ba cái đầu này gói lại lén lén để trước cửa của Lâm đầu cá trê. Hắn thức dậy mở ra xem không điếng hồn chết mất mới lạ, cũng có thể vì thế mà sửa sai hướng thiện. Cuối cùng hắn cũng chỉ là bị khích động mà thôi, nên cho hắn một cơ hội. Kỳ thực phụ mẫu hắn rất quan tâm đến hắn, nếu không tại sao hỏi hắn quần áo dơ hay không dơ?
Lắc lắc đầu, chắc rằng đối với Lâm Thanh Phong thì tự hắn không thấy rõ cái điểm này, Tần Bửu Bửu cảm thấy tức cười và thấy tội nghiệp.
Tiểu Đáng Thương trải khăn đen ra, đem ba cái đầu lâu gói lại đàng hoàng, đi như bay trên đường.
Có thể người trong cuộc thì tối, hắn không ngờ rằng hắc y quái nhân đã thấy được cách nghĩ của hắn, nên cố ý để lại chiếc khăn đen, để hắn khỏi phải xách đầu lâu toàn máu đi trên đường.
Hắc y quái nhân thần bí cuối cùng là thần thánh từ đâu đến vậy?
* * * * *
Tân khoa trạng nguyên hồi hương thăm thân quyến, đây không những là việc lớn của Lâm phủ, cũng là đại sự của cả cái thông huyện. Tri phủ đại nhân và thuộc hạ quan viên đều đến thăm viếng. Thân bằng quyến thuộc cũng liên tục không dứt tới lui. Bàn dân không được vào trong thì ở ngoài tường trộm nhìn, tất cả đều nói như vậy...
- Cẩm Minh là đứa con từ nhỏ thông minh lanh lợi, ta đã biết hắn sẽ có ngày này, quả thật không sai.
- Phải đấy, cái miệng Vương thúc nói không sai.
- Đại công tử chẳng những học nhiều thi thư, mà người ngày càng tuấn tú.
- Đúng vậy, không biết cô nương nào có phước phần được làm dâu của nhà họ Lâm?
- Giá trị người ta không như trước, cưới vợ cũng phải có sự chuẩn tấu của

hoàng thượng, phải môn đăng hộ đối mới được.
- Nghe nói thừa tướng đương triều rất vừa ý Cẩm Minh, có ý muốn đem con gái gã cho hắn, không biết thật hay là giả?
- Bất chấp chân giả, nhưng Lâm gia từ nay từ nay sẽ vượt hẳn mọi người.
- Đúng đúng, tại sao không thấy bóng dáng Lâm Thanh Phong nhị công tử?
- Xí, đừng nói đến hắn, cái bộ mặt thấy phát nhợn, so với anh hắn đúng là một trời một vực.
- Ai cho ngươi nói xấu Lâm đầu cá trê?
Một khi có ai đem chuyện Lâm Cẩm Minh làm trạng nguyên chuyển sang chế nhạo Lâm Thanh Phong thì có một đứa bé đầu đội cái nón to kỳ quái, mặc đồ dơ dáy từ phía sau đá một cái đả phá bất bình.
Người bị đá dĩ nhiên tức giận, chỉ đứa bé nói :
- Ta nói xấu hắn có liên quan gì đến ngươi? Mình mẫy sình không sao lại trà trộn vào Lâm phủ?
Đứa bé ấy dĩ nhiên là Tiểu Đáng Thương, đôi tay chống nạnh, khí thế nói :
- Ta là khách quí của Lâm phủ, ở đây đã mấy ngày nay, không tin đi xem người ta coi. Ngươi người già xấu xí còn dám chê cười người ta, không tu dưỡng lại còn mặt dầy!
Người ấy tức giận quá đánh hắn, Tiểu Đáng Thương cậy thế không sợ nói :
- Ta là khách quí của Lâm phủ, ngươi ăn hiếp ta giống như tát tai tân trạng nguyên vậy!
Mọi người đều sợ việc ấy là thật, đều khuyên hắn không nên lỗ mãng. Đang lúc ấy có người gia nhân đến mời Tiểu Đáng Thương đi ăn điểm tâm, sóng gió mới lặng yên.
Sóng gió to hơn có khi cũng có lúc trở lại. Ba ngày náo nhiệt đã qua, tất cả đều trở lại bình thường của cuộc sống.
Lâm Thanh Phong thấy rõ tất cả, đối với sự hào nhoáng của đại huynh mình

là khỏa lấp đi ưu điểm của cả mình khiến hắn vừa ganh vừa hận. Đối với Tiểu Đáng Thương đả phá bất bình, hắn tức cười còn có chút cảm kích.
Bất chấp hặn hiện đang suy nghĩ như thế nào, hắn đều không thể ra tay. Đêm đó ngủ đến sáng mới thức giấc, mở cửa thấy có cái gói to, liền tò mò mở ra xem sợ đến thất kinh hồn vía. Trong tâm hồn hắn, sư phụ là đệ nhất cao nhân, bây giờ có người chặt đầu lâu hắn, chứng tỏ kế hoạch đã có người biết được và võ công của kẻ địch cũng quá ghê gớm. Hắn cố chấn tĩnh tâm hồn, đem đầu lâu của Chung Bất Phàm ba người đến chỗ ở của sư phụ, tìm đất trống chôn cất. Lạy mấy lạy rồi vội vã trở về.
Về đến nơi nỗi khổ không giải được, hắn có hoài nghi Tiểu Đáng Thương xong liền vứt bỏ ý nghĩ đó. Một đứa bé mười tuổi làm sao có thể giết được một ma quân hắc đạo nổi tiếng từ lâu.
Hắn lại hoài nghi Tiểu Đáng Thương là điềm chỉ, rồi có hung thủ ngầm giúp hắn.
Nhưng mà theo dõi sát sao mấy ngày, lại không thấy Tiểu Đáng Thương ra khỏi phủ một bước. Những thứ này làm Lâm Thanh Phong thấy phiền phức quá, cũng cảm thấy bất lực vô cùng. Bao nhiêu năm kế hoạch nay phút chốc bị hủy diệt, thật làm cho người ta khó chấp nhận được. Hắn chẳng biết làm sao bây giờ?
Thấy Lâm Cẩm Minh hào nhoáng, càng cảm thấy bản thân ảm đạm không ánh sáng, cho nên ba ngày nay mãi không chịu đến thăm hỏi huynh trưởng. Lâm Cẩm Minh đích thân đến thăm hỏi hắn, hắn nại cớ nhức đầu không muốn mở cửa.
- Lâm Thanh Phong, ngươi ở đâu?
Nghe tiếng kêu, Lâm Thanh Phong muốn tìm cái hang nào để chui vào. Không phải mắc cở mà vì sợ Tiểu Đáng Thương quấn quít hắn. Muốn định chạy đi nhưng đã bị Tiểu Đáng Thương phát hiện.

Lâm Thanh Phong thấy không chạy thoát được, nói :

- Ngươi thật phiền, không đi tìm người khác, cứ quấn quít theo ta mãi.

Tiểu Đáng Thương nói :

- Ai bảo ngươi được ta ưa thích?

Lâm Thanh Phong chợt suy nghĩ ra đoán mò :

- Có thể được người ta thích cũng không phải là chuyện tốt. Trưởng huynh ta tối ngày cả đống người quây quần, có phiền phức không?

Tiểu Đáng Thương nhìn trong mắt, biết Thanh Phong nghĩ gì, nói :

- Đại huynh của ngươi thật tội nghiệp. Mấy ngày nay lúc nào cũng có khách đến thăm viếng. Khách đi rồi, thì đến phụ mẫu hỏi han đủ điều, nhưng cũng không dám tỏ ra phiền phức.

Lâm Thanh Phong nghe vậy, trong bụng nghĩ nếu đổi lại là mình chắc cũng không chịu nổi, liền nói :

- Đợi khi hết những ngày này, hoàng thượng cho hắn một chức vụ, tự nhiên không ai làm phiền nữa.

Tiểu Đáng Thương trề cái miệng nói :

- Ngươi có xem hát cũng biết chứ? Bạn với vua như bạn với cọp, lúc nào cũng phải làm vui lòng hoàng thượng và các vị quan cao chức của triều đình. Đối với những quan lại lớn hơn hàng năm phải đem lễ vật lo lót, bình thường cũng phải cẩn thận từng ly, từng tí, không dám phạm phải chút gì. Mất chức quan là chuyện nhỏ, toi mạng mới là oan.

Càng nói càng hăng, bổng nhiên nói như nằm mơ :

- Nếu muốn ta chọn lựa ta nguyện bỏ văn chọn võ, nhờ trí anh hùng giang hồ giúp yếu cứu nghèo, hành hiệp trượng nghĩa, đồng thời tiêu diêu tự tại. Chỉ rất tiếc là ta không biết võ công.

Nói xong thở một hơi dài, gục đầu làm như chán nản, kỳ thực trong bụng đang nghĩ :

“Tuy nói ta võ công chẳng kém, tại sao để người ta phi thân đến điểm huyệt đến hôn mê, thật là xấu hổ!”

Lâm Thanh Phong lúc này mặt đầy vẻ phấn khởi, tâm tình bỗng thoải mái, như đã thức tỉnh, bao năm u uất bỗng quét sạch. Hắn không hâm mộ huynh trưởng mình, trái lại còn thấy tội nghiệp.

May mắn thay, Tiểu Đáng Thương từ nhỏ sống chung với nam giới nhiều, Lâm Thanh Phong biểu hiện lại rất rõ nên biết được hắn đã vì lời nói của mình mà thay đổi cách suy nghĩ, không khỏi vui mừng cho hắn.

Lâm Thanh Phong vì muốn báo đáp Tiểu Đáng Thương trong vô tình đã nói ra lời nói như vậy, cười nói :

- Ngươi nếu như muốn học võ có thể bái ta làm sư phụ, khỏi phải hâm mộ người khác!

Tiểu Đáng Thương thầm mừng, xong làm ra vẻ kinh ngạc nói :

- Ngươi biết võ ư? Thôi đi, đừng hù họa ta chứ?

Lâm Thanh Phong lúc đó càng không đáp mà chỉ lấy tay áo quơ nhè nhẹ nhằm vào một cây to cách chừng một trượng, chỉ thấy thân cây lắc lư mấy cái, lá xanh như bị gió thu thổi qua rơi lát đát.

Tiểu Đáng Thương tự biết mình cũng có thể làm được, đem tài đóng kịch của mình ra, vừa chạy vừa kêu :

- Mạ.. có mạ.. trên cây có mạ.. tất cả mau đến xem.

Lâm Thanh Phong không ngờ hắn ít thấy nên lạ, muốn ngăn cản cũng không kịp.

Mấy người nô bộc vội vã chạy đến, thấy dưới đất có nhiều lá xanh đều cảm thấy kỳ lạ, lại không dám hỏi nhị công tử. Nhớ đến khi nãy người vừa mới kêu là Tiểu Đáng Thương, mới quay tìm hắn để hỏi, hắn lại biến đi đâu không thấy hình bóng.

* * * * *

Tiểu Đáng Thương đang đi trên đường quan lộ nhằm thẳng hướng kinh thành bỗng thấy đói bụng sôi ruột ồ ồ, tìm cùng mình không có một đồng ten, thế mới thê thảm. Tiểu Đáng Thương bây giờ đúng như cai tên Tiểu Đáng Thương.

Không tiền ăn cơm, tinh thần dĩ nhiên không thoải mái, xong vẫn tự chọc quê mình :

- Hầy, lâu quá không gặp, ngươi xem ra càng ngày càng xuống dốc. Kim Long Xã để ngươi đói rồi đây.

- Thiếu gia tiêu nhiều quá, đem chia bớt cho thiên hạ xài ư?

- Xí, đừng làm trò cười. Bộ ngươi như là ăn xin, tiêu quá nhiều con khỉ? Khơ khợ..

- Cười? Có cái gì mà cười? Thiếu gia muốn tiền đến cho doanh nghiệp của Kim Long Xã mà lấy, vấn đề là người ta có chịu cho ngươi lấy hay không?

- Hừ, bọn nó dám nói không? Miếng mặt dây chuyền khắc chữ thọ của thiếu gia có ghi chữ của đại ca.

- Mới lạ, mặt dây chuyền nho nhỏ vậy cũng ghi chữ à? Nhưng mà ghi chữ gì?

- Xin từ mặt dây chuyền cho nhìn này, chúc đệ đệ yêu nhất của ta trường thọ bá tế, Vệ Tử Y.

- Trời! Nhiều chữ như vậy làm sao khắc vào?

- Đó đủ thấy công lực thâm hậu của đại ca, dùng một cây kim thêu hoa nhỏ, trên vòng tròn chữ thọ khắc hai mươi ba chữ, đủ một cái vòng tròn, vô cùng xinh đẹp làm đệ đệ dĩ nhiên phải cho rạng rỡ mặt huynh trưởng chứ?

- Lấy ra cho ta xem nào.

- Vàng thiệt không sợ lửa, không cho ngươi tâm phục khẩu phục không thể được...

Tiểu Đáng Thương tính móc từ trong lồng ngực ra mặt dây chuyền khắc chữ

thọ để khoe khoang, mò vào bỗng biến sắc mặt. Bảo mệnh Phật Châu thì còn, dây chuyền thì không biết rớt mất tự bao giờ? Đi ngược lại trên đường đi, mắt nhìn qua lại tứ phía tìm kiếm. Khi ấy không còn cảm thấy đói nữa, chỉ nghĩ đến nhanh tìm được đồ, từ sáng tìm đến xế chiều cũng không thấy hình bóng nó, nói lầm bầm :

"Dây chuyền là vàng thuần, thủ công thật tinh tế, giá trị trên ngàn lạng bạc, ai lượm được nhất định đem đi bán rồi."

Nghĩ đến đây trong lòng se thắt, lấy Hộ tâm đan ra uống, thật muốn khóc to lên, nhớ đến Vệ Tử Y thần thông quản đại, như điên dại lao nhanh đến kinh thành.

* * * * *

Hai ngày nay Vệ Tử Y mãi cứ buồn rười rượi, không vui. Không ai thì cứ híp mi hoặc ngồi thờ thẩn mấy giờ dhi. Mọi người đều biết hắn nhớ Tần Bửu Bửu, nhưng cũng chẳng có cách chi.

Kỳ thực nguyên nhân Vệ Tử Y buồn rười rượi không vui là từ khi Bửu Bửu đi rồi, chàng cải trang Hắc y quái nhân thần bí âm thầm bảo vệ hắn. Đêm ấy giết chết Âm Dương Phán Chung Bất Phàm sư đồ, những tưởng Tần Bửu Bửu qua hai ngày sau sẽ trở về, nhưng đến nay vẫn chưa thấy bóng dáng, chàng không lo sao được.

Lúc này Vệ Tử Y ngồi giữa bàn ăn đối mặt với bao nhiêu thứ món ngon vật lạ mà phát giận. Long Ngân Đình buổi cơm chiều đã dọn ra từ lâu rồi, đến giờ chàng vẫn chưa gắp nửa đũa vào miệng.

Ba vị lãnh chủ và đại chấp pháp thấy vậy cũng cảm thấy buổi cơm chiều xem không ngon, trong bụng quyết định cũng không ăn. Vệ Tử Y ba lần bốn lượt kêu bọn họ ăn trước nhưng ai cũng không có hứng thú cầm đũa trước.

Tam lãnh chủ Tịch Như Tú tằng hắng một tiếng, đánh tan cảnh yên lặng, mở miệng nói trước :

Tiểu quỷ Bửu Bửu ấy ham chơi, vài ngày sẽ về thôi. Bọn mình ở đây trông tưởng cũng vô dụng.

Đại chấp pháp Âm Ly Hồn trợn mắt nhìn hắn, không bằng lòng nói :

- Ngươi biết gì mà nói? Bọn ta nhiều người tập trung tinh thần nhớ hắn, khiến Bửu Bửu có cảm giác, tự nhiên sẽ trở về.

Tịch Như Tú càng không chấp nhận, giận nói :

- Đó là lý luận ở đâu vậy? Bửu Bửu không phải là thuận phong nhĩ, thiên lý nhãn, làm sao biết được bọn mình đang nhớ hắn?

Vệ Tử Y khoát tay cắt đứt sự tranh luận, nói :

- Bửu Bửu tánh ỷ lại rất mạnh nên ta mới nhận lời cho hắn ra ngoài cọ sát học tập đơn độc, cơ bản không có gì là không yên tâm. Có điều ta cảm thấy Bửu Bửu có chuyện gì xảy ra rồi.

Quần hùng cả kinh, Tịch Như Tú không chờ đợi được, liền nói trước :

- Xảy ra chuyện gì? Thủ lãnh cho rằng Bửu Bửu sinh bệnh ư? Hay là cái gã mũi lõ nào muốn tính toán gì với hắn?

Vệ Tử Y bỗng cười, lắc đầu nói :

- Ta không có khả năng dự đoán chuyện xảy ra bên ngoài? Có điều Bửu Bửu dường như có gì khó khăn không giải quyết được, hắn trong tâm cứ kêu ta mãi. Ta cảm thấy điều đó, nhưng mà ta không biết hắn ở đâu?

Câu nói sau cùng lẽ ra không nên nói. Vệ Tử Y quyết định đến đêm lại cải trang đi đến Lâm phủ thăm dò xem sao. Quần hùng nghe vậy giật mình, không ngờ tình cảm giữa Bửu Bửu và Vệ Tử Y sâu đậm như vậy.

Lúc ấy...

Tiểu Đáng Thương vô cùng bê bối như quỷ sứ bỗng xuất hiện ở Long Ngân Đình.

Quần hùng nhận không ra hắn là Tần Bửu Bửu ngày đêm trông đợi. Vệ Tử Y biết được tuy không thấy rõ biểu lộ trên nét mặt, nhưng trong ánh mắt

Bửu Bửu lộ ra vẻ kinh hãi làm cho Vệ Tử Y lo lắng :
- Bửu Bửu! ngươi tại sao ra nông nỗi này?
Chỉ thấy Bửu Bửu vẫn một thân đầy sình, quần áo không biết bị vật gì móc rách mấy lỗ, toàn thân co rút không ít, môi hơn run. Quần hùng đều cảm thấy hắn rất đau khổ, muốn khóc, khóc chẳng ra tiếng. Cảnh tượng này bọn họ đã thấy một lần, ai thấy cũng không đành lòng.
Tần Bửu Bửu không nhận ra thần thái lo âu của quần hùng từ khi vào nhà, mắt không lìa nhìn Vệ Tử Y. Mọi người biết hắn là Tần Bửu Bửu vội xúm lại vây hắn vào giữa, hỏi tía lia hắn bên ngoài xảy ra chuyện gì? Hắn hoàn toàn không nghe thấy, đưa cánh tay chìa về phía Vệ Tử Y.
Vệ Tử Y biết hắn muốn được ôm vào lòng để tìm sự an ủi nên không do dự Ôm chặt hắn vào lòng, nói ôn tồn :
- Bửu Bửu đừng sợ, nói cho đại ca nghe, ngươi đói phải không? Mấy ngày nay không có ăn cơm đàng hoàng phải không?
Tần Bửu Bửu đợi cánh tay của Vệ Tử Y ôm chặt, không còn co rút nữa, bám chặt lấy đôi vai Vệ Tử Y như sợ Vệ Tử Y bỏ đi. Lúc ấy nghe Vệ Tử Y nói vài câu không cần thiết, nhưng chan chứa bao sự quan tâm chân thành, đã lâu không chảy nước mắt, bây giờ có dịp tuôn tràn như suối.
Vệ Tử Y biết Bửu Bửu chảy nước mắt cứ để cho hắn khóc ra tiếng, thì sẽ biết được cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Chàng lấy tay đẩy cái mặt của hắn ra xem. Gương mặt quả trứng của Bửu Bửu trông thê thảm làm sao. Thấy một làn nước mắt hòa với sình chảy xuống, chàng liền lấy khăn trên bàn lau nước mắt trên mặt sạch sẽ trở lại diện mạo trắng xinh tuyệt trần của hắn.
Quần hùng thấy hắn khóc và đau khổ, không khỏi chua xót. Tịch Như Tú bình thường ưa đấu khẩu với Bửu Bửu, kỳ thực tình cảm hai người như phụ tử, lúc đó cũng lấy khăn lau và chùi bỏ lớp sình dơ trên tay hắn.
Tần Bửu Bửu bằng đôi tay bợ lấy khuôn mặt của Vệ Tử Y, thút thít mấy cái

rồi khóc òa lên.

Cái khóc này của hắn làm mọi người thở phào, cảm thấy yên tâm như để cục đá trên vai xuống đất.

Đợi cho đến khi Bửu Bửu khóc tương đối rồi, Vệ Tử Y nói nhỏ :

- Đã xảy ra chuyện gì?

Tần Bửu Bửu vốn ụp vào vai của Vệ Tử Y khóc, lúc này ngẩn đầu lên nghẹn ngào nói :

- Ta gần nhự.. chết rồi... cho nên chạy về đây... xem ngươi...

Lời nói chưa hết đã bị Vệ Tử Y cắt ngang, nói :

- Không được nói bậy, ngươi vẫn đàng hoàng, đừng nói những lời không may mắn như vậy.

Nghe tiếng mắng nạt, Tần Bửu Bửu lại khóc to lên nói :

- Nó mất rồi... ta tìm mãi... không thấy... từ sáng sớm đến chiều tối... tìm không thấy...

Vệ Tử Y thấy Bửu Bửu thương tâm như vậy, cả người mềm yếu gần như muốn choáng váng đi, nói dè dặt :

- Nó là ai? Hình dạng như thế nào? Đại ca cho người đi tìm giùm ngươi nhé?

Tần Bửu Bửu bấn loạn không nghe rõ Vệ Tử Y nói gì, chỉ biết hắn nhận lời cho người đi tìm giúp, nghẹn ngào nói :

- Ta rất ưa thích nó... tròn tròn... có khắc chữ... rất xinh đẹp...

Quần hùng đều ngạc nhiên, nhưng miệng lại không dám khích hắn, trong bụng hỏi thầm :

"Tròn tròn ư? Mặt tròn rất dễ thương, nhưng có ai dám khắc chữ trên mặt? Chữ khắc rất đẹp?"

Vệ Tử Y vốn cũng không biết, thấy Bửu Bửu lấy tay ra dấu cái vòng tròn trước ngực mới sực nhớ ra :

- Cái mặt dây chuyền tròn có khắc hình chữ thọ đại ca cho ngươi mất rồi có

phải không?
Tần Bửu Bửu vội gật đầu, những người khác xem như cũng đã biết tất cả, nhưng lại thầm trách Bửu Bửu chuyện nhỏ xé ra to. Dây chuyền tuy mắc tiền, đối với Vệ Tử Y coi như không khác hạt gạo, làm cái khác mấy hồi.
Vệ Tử Y lại hiểu cái nặng nề trong tâm hồn của Bửu Bửu đối với chữ thọ trong sợi dây chuyền, nói :
- Đừng nóng vội, suy nghĩ kỹ lưỡng, có thể rớt ở đâu?
Tần Bửu Bửu xác định dây chuyền có người lượm đem bán rồi. Trong lúc không bình tĩnh lại khóc nữa nói :
- Tạ.. không biết... nó mất rồi... "thọ" không có nữa... ta không có thọ rồi... phụ mẫu trên trời gọi tạ.. bọn họ đang gọi tạ.. ta nghe thấy rồi...
Vệ Tử Y thấy Bửu Bửu mê loạn, ngôn ngữ chẳng thứ tự, đưa tay điểm thùy huyệt cho hắn úp mặt lên vai Vệ Tử Y ngủ.
Gọi đến Tiểu Bàn Đầu và hai vị nữ bộc, Vệ Tử Y lệnh bọn họ rửa sạch sẽ Bửu Bửu để lên giường ngủ.
Nhưng nữ bộc bồng không cẩn thận, làm cho cái nón kỳ quái trên đầu Bửu Bửu rơi xuống, một chuỗi tóc đen huyền như thác xõa xuống. Quần hùng lần đầu tiên thấy tóc Bửu Bửu dài như vậy. Nữ nhân còn không sánh được.
Bình thường tóc của Bửu Bửu bó thành cuộn, xong cài lên sừng tê giác. Tuy nói dung nhan quá ư tuấn mỹ, mọi người đều cho hắn ta là chàng tiểu công tử, bây giờ đầu tóc buông xõa xuống, dài có thể phủ bắp vế. Nếu cân đối với thân hình nhỏ gầy, dung nhan trắng và hiện rõ nét diễm lệ, hoàn toàn lộ ra tư thái nữ nhân.
Không chỉ Triển Hy và mọi người tại hiện trường kinh ngạc, Vệ Tử Y nhìn thấy trong bụng cũng giật mình. Tuy mùng một tết hôm ấy Bửu Bửu bị kinh hãi, ôm chàng ngủ một đêm. Từ lúc đó được biết thân hình của Bửu Bửu như con gái. Nhưng vì Bửu Bửu phát dục chậm trễ, thân hình không khác

đứa như đứa bé nhỏ, lại thêm ăn mặc đồ nam, và hắn cơ bản không tự giác cho mình là nữ. Tổng hợp những nhân tố ấy, Vệ Tử Y trong ý thức đều xem hắn là nam nhi. Bây giờ lần đầu tiên thừa nhận hắn mười phần là nữ nhi, đồng thời là vị tuyệt thế tiểu giai nhân này, cũng lần đầu tiên lãnh hội trách nhiệm của bản thân mình. Bửu Bửu kiếp này phải chăng cùng với Vệ Tử Y không thể buông rời, chỉ vì họ đã từng đồng chăn đồng gối, đồng lễ đồng đức.

Sự thể là như vậy, Vệ Tử Y chỉ còn cách đem mọi việc nói cho bọn quần hùng biết, quần hùng nghe càng kinh ngạc. Lí lắc quậy phá làm bao nhiêu người phải điên đầu lại là nữ nhân? Sự thực rành rành, không tin cũng phải tin.

Tam lãnh chủ Tịch Như Tú nhớ tới lúc trước, bất mãn trước nhất, kêu lên :

Thủ lãnh quá tệ, việc lớn như vậy mà cứ giữ mãi không nói.

Vệ Tử Y chỉ có nước nhăn mặt giải thích :

- Ta nói rồi, ta không muốn hù dọa làm hắn sợ. Hắn cơ bản không tự nhận mình là nữ nhi.

Đại chấp pháp Âm Ly Hồn hỏi giùm cho Tịch Như Tú :

- Thủ lãnh bản thân thì sao?

Vệ Tử Y thật bỡ ngỡ, rờ cái lỗ mũi, tức cười nói :

- Nói thật, ta cũng không ngửi thấy trên mình Bửu Bửu có chút gì là mùi vị nữ nhân.

Mọi người cười ồ lên.

Nhị thủ lãnh Trương Tử Đan rờ rờ cái hàm râu chậm rãi nói :

- Bửu Bửu bình thường tinh như quỷ, không ngờ hồ đồ đến nỗi không rõ mình là nam hay nữ.

Nói xong cũng không khỏi tức cười. Vệ Tử Y giải thích giùm cho Bửu Bửu, nói :

- Điều đó cũng không thể trách hắn, hoàn cảnh lúc nhỏ cùng đồng bạn làm cho hắn sinh ra ảo giác.

Tịch Như Tú nắm lấy cơ hội, nửa than nửa đùa nói :

- Thôi như vầy đi, nếu như chẳng may bị ta nói trúng, tiểu quỷ... không tiểu mi tử, xác định là thủ lãnh phu nhân của bọn ta, nếu như tánh ương ngạnh của hăn không thay đổi thì bọn mình khó sống đấy.

Âm Ly Hồn suy nghĩ cũng phải, cung tay nhìn Vệ Tử Y xá xá nói :

- Thủ lãnh làm ơn hỉ xả từ bi, ra tay sửa đổi tánh ương ngạnh của hắn, không thôi cưới phải người vợ lí lắc, thủ lãnh bản thân cũng chịu không nổi.

Vệ Tử Y là người từng trải qua nhiều sóng gió thử thách, lại bị bọn họ dùng ngôn từ nửa thực nửa hư làm cho khóc chẳng ra khóc, cười chẳng ra cười, nạt ngang nói :

- Bây giờ nói những điều ấy có vẻ quá sớm đấy! Bửu Bửu vẫn còn là đứa bé!

Quay sang Mã Thái, nói tiếp :

- Đem dụng cụ văn phòng đến cho ta.

Mã Thái cúi người đi ngay.

Đại lãnh chủ Triển Hy cá tánh trầm tĩnh, tâm tư tinh tế hỏi :

- Thủ lãnh lo lắng sợi dây chuyền bị kẻ xấu lượm đi, lấy danh nghĩa Bửu Bửu làm chuyện bậy bạ, hoặc đến các tiệm doanh nghiệp vơ vét của cải? Dùng bồ câu truyền thư hoặc phái người cỡi ngựa đi thông báo, hà tất phải dùng đến giấy mực.

Vệ Tử Y gật đầu tán đồng, trầm ngâm nói :

- Mặt dây chuyền có khắc tên họ ta. Biết lợi dụng nhất định là người giang hồ.

Bửu Bửu rơi mất sợi dây chuyền ít nhất đã một ngày. Người dám lợi dụng thì đã lợi dụng. Bây giờ thông báo thì ví như mất bò mới làm chuồng vậy.

Đi rảo vài bước, bỗng gương mặt nghiêm lại nói :

- Như Tú, thông báo huynh đệ mật thám các nơi, phát hiện người nào giữ mặt dây chuyền Bửu Bửu. bình dân bá tánh đều tưởng thưởng bạc nén để thu lại dây chuyền.

Nếu như người giang hồ mà lấy để lợi dụng, người đó xuất hiện ở đâu, huynh đệ Ở đó phải tìm cách lấy lại!

Tịch Như Tú cúi người muốn đi, lại muốn nói, lại muốn thôi. Vệ Tử Y cười nói :

- Đợi Mã Thái đem viết mực đến, ta sẽ vẻ đồ hình cho ngươi thì huynh đệ thuộc hạ mới biết nó hình dáng ra sao.

Mã Thái rất nhanh nhẹn đã đem văn phòng tứ bảo đến. Vệ Tử Y vẽ xong đồ hình, còn thêm bên cạnh hai mươi lăm cái chữ khắc trên đó.

Quần hùng tò mò muốn biết Vệ Tử Y khắc những chữ gì, khi xem đều tắc lưỡi, khen công lực của Vệ Tử Y khi thấy miếng mặt dây chuyền nho nhỏ mà khắc được đến hai mươi lăm cái chữ như thế.

Tịch Như Tú nhận lấy đồ hình, gật gật đầu viết :

- Bửu Bửu quá ỷ lại thủ lãnh, cho nên nghĩ rằng dây chuyền có chữ thọ mất đi, bản thân sinh mạng cũng không thọ.

Vệ Tử Y khoát tay hối hắn đi nhanh, vừa nói với Chiến Bình :

- Mời Qúi Đại phu xem bệnh cho Bửu Bửu, khí sắc Bửu Bửu rất kém, đừng nên để xảy ra vấn đề gì.

* * * * *

Ba ngày nay, trong người Bửu Bửu không có trở ngại gì lớ, có điều buồn buồn không vui, thường thường thẫn thờ một mình, cho dù có người nói chuyện với hắn, cũng hai ba câu qua loa thì thôi, lại thơ thẩn ngồi. So với trước kia cá tánh hoạt bát siêng nói khác nhau rất nhiều, dường như từ từ đang chờ đợi lên đoạn đầu đài.

Lúc ấy mọi người cũng biết Tiểu Bàn Đầu cũng là nữ nhân, để hắn bên cạnh

săn sóc Bửu Bửu tốt quá.

Còn cái bí ẩn của sợi dây chuyền?

Nó dường như đã mất tiêu trên cõi đời này. Các nơi doanh nghiệp đều không thấy ai đem dây chuyền vàng đến đổi tiền, cũng không ai dùng danh nghĩa giả Bửu Bửu làm chuyện bất chánh. Vệ Tử Y cũng phái người đến các tiệm cầm đồ hỏi thăm xem có ai đem đến cầm? Không có, Vệ Tử Y tận khả năng đi lục lạo cũng không thấy bóng dáng.

Bây giờ chỉ có thể đem chuyện này qui làm hai phương án.

Thứ nhất, dây chuyền chưa bị người ta nhặt được, rất có thể rớt ở trong đám cỏ hoặc dưới ao nước.

Thứ hai, người lượm được thấy dây chuyền thiết kế tinh xảo, lại không biết lai lịch, đem nó bán đi hoặc cất giữ hoặc tặng cho trẻ con.

Sự thật quả nhiên như vậy, trừ phi đại la thần tiên, nếu không ai biết nó rơi vào nhà nào?

Cửa sổ trong nhà mở rộng ra, Tần Bửu Bửu ngồi bên cửa sổ nhìn lên trên trời, trong lòng suy nghĩ :

"Phụ mẫu bao giờ mới đến nhận ta? Không biết trên trời bọn họ có sanh con hay không? Hy vọng là không, phụ mẫu mãi mãi chỉ là của một mình ta. Đại ca cũng vậy, ta chết rồi, hắn có quạnh quẻ lắm không?"

Tóc dài vẫn buộc thành lọn, mặc đồ nam nhi, không khác trước chút nào, chỉ có thêm cái vẻ âu sầu.

Bổng nhiên cảm thấy có người bên cạnh, uể oải nói :

- Bảo ngươi đừng có lại phiền ta, ngươi không nghe ư?

- Ngươi vẫn cái vẻ chán chường, muốn chết không thiết sống, coi chừng đánh đòn thật nặng đấy!

Nghe giọng nói đúng là Vệ Tử Y.

Tần Bửu Bửu đứng dậy cúi đầu vẫn xu xị, bổng nhiên mắt sáng lên, trước

mắt hắn xuất hiện sợi dây chuyền có chữ thọ bằng vàng sáng chói, chưa kịp hỏi tự nơi đâu thì Vệ Tử Y đã nói :

- Ta mời thợ bạc làm luôn cả đêm. Ngươi được thọ trở lại rồi, về sau đừng suy nghĩ vớ vẩn như thế nữa nhé!

Nói xong tự tay chàng cài dây chuyền lên trên cổ Bửu Bửu. Bửu Bửu cảm thấy tinh thần hoàn toàn hồi phục trở lại, những sắc thái vui tươi đều hồi phục, mừng rỡ ôm lấy Vệ Tử Y, mặt chui vào lòng Vệ Tử Y nhỏng nhẽo.

Đối với tánh hồn nhiên cố hữu của Bửu Bửu, Vệ Tử Y chỉ mỉm cười vuốt việc hắn nói ôn hòa :

- Bây giờ nên ăn cơm cho đàng hoàng, nghe Qúi đại phu nói ngươi đau bệnh là tại đói quá đi!

Tần Bửu Bửu tinh thần phấn chấn, bắt đầu đem những chuyện nghe được như âm mưu của Chung Bất Phàm và sự việc xảy ra ở Lâm phủ, vì cứu mẫu tử Chu Vũ Sanh mà đem tất cả ngân phiếu móc ra hết cho hắn... kể một hơi cho Vệ Tử Y nghe.

Vệ Tử Y cảm kích khôn cùng, lại có hơi giận hắn không biết yêu quý bản thân.

Tần Bửu Bửu tâm tư linh mẫn, vội đem những biệt hiệu được người ta gán cho đếm ra một hơi, chọc cho Vệ Tử Y cười to lên.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Tần Bửu Bửu, Vệ Tử Y cười chửi :

- Ngươi quả là quỷ linh tinh, biệt hiệu nhiều như vậy đáng xưng là thiên hạ đệ nhất rồi đấy.

Tần Bửu Bửu mặt không đỏ, tim không đập mạnh, hào khoáng nhận lấy danh hiệu được phong là thiên hạ đệ nhất.

Hai người nhìn nhau cười một hồi, Vệ Tử Y nói nhỏ với Tần Bửu Bửu rằng mọi người đều biết hắn là nữ nhi. Tần Bửu Bửu hơi giật mình, bỗng dưng mặt quả trứng đỏ ửng dường như bạch ngọc được phết một lớp son. Vệ Tử

Y nhìn thấy xao xuyến trong lòng, tánh nữ nhân của Bửu Bửu cuối cùng đã biểu lộ. Trong cái vui mừng thấy hắn có chút sợ sệt, an ủi nói :

- Không có ai cười ngươi đâu. Đừng lo, từ từ sửa đổi cách trang điểm ăn mặc, bọn họ nhất định sẽ quí trọng ngươi.

Trề trề môi, Tần Bửu Bửu không thích nói :

- Mặc đồ nữ nhân chắc bẻ mình lắm, đại ca và bọn họ nhất định sẽ xa lạ.

Vệ Tử Y bỗng vỗ tay cười to lên, thú vị nói :

- Ta biết trước ngươi thế nào cũng nói như vậy, lão Triển bọn họ đang nóng vội xem cái điệu dáng phục hồi nữ giới của ngươi. Ta nói bọn họ nhất định thất vọng, quả thật không sai.

- Bọn họ xấu lắm.

Tần Bửu Bửu phê bình một câu, lại lí lắc nói :

- Đại ca đừng có hùa theo nhập bọn với họ, ta lên trang điểm cho đại ca xem chịu không?

Vệ Tử Y cười tươi gật đầu, bỗng hơi chau mày cẩn thận hỏi :

- Vì muốn tránh thiên hạ dị nghị, ta đã lịnh cho người xây cất một ngôi tiểu cát lầu, gấp rút tăng công tháng ngoài là hoàn tất. Ngươi và Tiểu Bàn Đầu dời qua đó ở, ngoài ra còn mướn hai người nữ bộc.

- Đại ca nói dối!

Tần Bửu Bửu đôi mắt ngấn lê, giận nói :

- Ngươi đã hứa đối xử với ta như trước. Ngươi nói láo, ta ghét ngươi, ngươi không thương ta, ta về Thiếu Lâm thôi!

Vệ Tử Y thấy nhức đầu, không vui nói :

- Chỉ vì đại ca thương ngươi mới làm như vậy. Nghĩ thử xem, ngươi tuy còn nhỏ, thêm hai, ba năm nữa sẽ đứng cao dong dõng, nếu như ở chung lầu với đại ca không những tiếng đồn dị nghị bay ra khắp nơi, có người nhỏ mọn lại cười chê trước mặt ngươi, ngươi không biết trả lời ra sao, trong lòng không

khó chịu ư?
Tần Bửu Bửu tuy chưa biết lắm, nhưng cũng cảm nhận được Vệ Tử Y tốt với hắn, chỉ biết tủi thân nói :
- Thật xui xẻo, tại sao ta bổng nhiên biến thành nữ nhân? Không biến tốt biết mấy, thì sẽ không có những chuyện rắc rối như thế này?
Tần Bửu Bửu bản thân cũng chưa tự giác, Thiếu Thất sơn là nơi không cho nữ nhi ra vào. Lúc trước ở đó nhiều năm, Minh Trí ba người bọn ấy cùng với Bửu Bửu chơi đùa tác quái vì luôn luôn xem hắn là đứa con trai nhỏ.
Nhớ đến qui chế Thiếu Lâm tự, Tần Bửu Bửu lo âu nói :
- Đại hòa thượng thúc thúc có biết việc này không? Thủ tọa giới luật đường có làm khó dễ ta không?
- Yên tâm đi!
Vệ Tử Y mỉm cười nói :
- Các vị cao tăng ở Thiếu Lâm tự đều biết việc này, bọn họ thương lượng đợi ngươi mười lăm tuổi cho ngươi xuống núi. Chỉ vì lịnh tôn năm ấy hành sự tuy hết sức hoang đường, nhưng âm thầm lại làm được nhiều chuyện tốt, và lúc bấy giờ chỉ có mỗi biểu đệ là người thân duy nhất lại nương thân ở Thiếu Lâm tự, mỗi khi có khó khăn đều âm thầm tương trợ. Cao tăng Thiếu Lâm tâm trí sáng suốt, cho nên đối với hắn cũng phá lệ tương dung.
- Đại hòa thượng thúc thúc nói với ngươi à?
Vệ Tử Y gật đầu nhìn nhận. Tần Bửu Bửu chu cái miệng nói :
- Thúc thúc thật dị ghê, vậy mà không nói cho ta biết! Nhưng nói cho đại ca cũng như nói cho ta.
Vệ Tử Y nghe hắn nói trong lòng như được rót mát. Tần Bửu Bửu lại nói :
- Đúng rồi, hắc y quái nhân đôi tay cầm vũ khí cuối cùng là môn phái nào vậy?
đại ca tại sao không nói?

Suy nghĩ một hồi, Vệ Tử Y quyết định không nói cho Bửu Bửu nghe chuyện mình giả dạng, nói :

- Hai tay quơ đao đó là thủ pháp đặc biệt của Đông Doanh đảo. Hắn đến Trung nguyên có mục đích gì?

Tần Bửu Bửu dĩ nhiên không biết hắn có mục đích gì, nói :

- Có thể là tìm hiểu võ công của võ lâm Trung nguyên. Hắn rất ghê gớm, đại ca gặp hắn phải nên cẩn thận.

Vệ Tử Y nhận lời, trong lòng ngầm cảm thấy gạt một Bửu Bửu hồn nhiên chất phát thật là đáng tội.

Tần Bửu Bửu bỗng vỗ tay, kiêu hãnh cười nói :

- Cái người đó tánh cách rất quái lạ, khi không có các thú thu thập thi thể không đầu.

Vệ Tử Y cười nhăn mặt, có lòng tốt làm việc thiện cho hắn, lại bị hắn cho là người không bình thường.

Tần Bửu Bửu mân mân các dây chuyền mới, không chú ý đến các cười nhăn mặt của Vệ Tử Y, bỗng kêu lên :

- Đại ca bớt xén đi rồi. Sợi dây chuyền này không có khắc chữ nhỏ.

Kêu Tiểu Bàn Đầu lấy kim thêu hoa, đem dây chuyền cởi ra trao cho Vệ Tử Y. Vệ Tử Y không cưỡng được nói :

- Xin dùng dây chuyền nho nhỏ này chúc Bửu Bửu vượng sanh bá tế, Vệ Tử Y khắc! Thế nào?

Tần Bửu Bửu trợn mắt, không bằng lòng nói :

- Đại ca tại sao lại bớt xén nửa rồi, thiếu bảy chữ.

Vệ Tử Y trong lời nói thảm sầu, cười nói :

- Bây giờ còn có thể thêm "đệ đệ yêu quí nhất của ta" sao!

- Tại sao không?

Tần Bửu Bửu thuận miệng ứng khẩu, vội rút trở lại, dậm chân nói :

- Tại sao chuyện lại biến thành rối rắm như vậy, thật phiền chết người.
Vệ Tử Y biết trước Bửu Bửu hiểu chuyện này sẽ thêm nhiều điều phiền muộn, cho nên cứ không muốn nói. Lúc này thấy hắn dậm chân không vui, có vẻ ân hận, nhưng không có cách gì khác.
Tập trung tinh thần xem một vị võ lâm tài ba dùng cây kim thêu hoa khắc chữ trên mặt dây chuyền vàng. Có thể nói là một loại hình học tập và hưởng thụ. Đôi mắt to Tần Bửu Bửu mở thật to, xem đến mê, nhưng cũng không thấy rõ lắm những chữ khắc của Vệ Tử Y. Trong khoảnh khắc Vệ Tử Y đã khắc xong hàng chữ "Xin dùng dây chuyền nho nhỏ này chúc Bửu nhi yêu thích nhất của ta trường mệnh bá tế.
Vệ Tử Y khắc".
Vệ Tử Y thấy đôi mắt cười híp lại của Bửu Bửu, cũng để hắn nhỏng nhẽo không gây trở ngại, cái gì là nam nữ thọ thọ bất tương thân, với quan niệm không muốn phân biệt nam nữ của Tần Bửu Bửu thật là hoang đường hết chỗ nói. Đối với những người thân yêu như phụ thân, Đường thúc và Vệ Tử Y, hắn thấy phải có những thứ biểu lộ tình cảm như thế mới thật là chân chất.
Im lặng một hồi, hai người bỗng không hẹn mà cùng hỏi đối phương :
- Ngươi thấy dây chuyền có thể rớt ở đâu?
Hai người nhìn nhau cười nhăn mặt, không thể trả lời được câu hỏi. Tần Bửu Bửu khẳng định không rơi mất ở Lâm phủ, thế thì từ Thông huyệt đến Kinh thành khoảng đường rộng dài mênh mông, người qua lại rất đông, hy vọng tìm lại rất mỏng manh.
* * * * *
Triển Hy và mọi người từ khi biết được Tần Bửu Bửu là nữ nhân, đối với quan niệm cố giữ độc thân của Vệ Tử Y vô cùng lo lắng, bữa nay xúm nhau đến Hắc Vân lầu.

Tam lãnh chủ Tịch Như Tú thay mặt phát ngôn, ngó qua ngó lại không thấy Bửu Bửu, nói :

- Bọn chúng ta ai cũng đều rất quan tâm, không biết thủ lãnh chừng nào mới đính hôn thành thực với Bửu Bửu.

Vệ Tử Y không muốn bọn họ hùng hổ đổ xô đến chỉ vì hỏi việc này, trấn tĩnh cười nói :

Nữ nhân mười lăm mới đến tuổi búi tóc cài trâm. Đến khi đó thì bàn cũng chẳng muộn. Hơn nữa, Bửu Bửu ngây thơ chưa trưởng thành, nêu ra việc này với hắn sẽ làm cho hắn sợ đến ngất xỉu. Để hắn hưởng thụ thêm cái vui sướng của tuổi thơ vài năm nữa có sao đâu?

Vừa lúc ấy, bên ngoài có tiếng la thất thanh truyền đến, theo sau là những tiếng cười liên tiếp rộn ràng khiến quần hùng đều lắng nghe, lại thêm một tên xui xẻo bị Tần Bửu Bửu phá phách gào thét lên. Rất may người ấy cũng chẳng phải xa lạ bên ngoài, họ chẳng những phục tùng Vệ Tử Y mà còn thông cảm Bửu Bửu.

Dưới sự che chở đùm bọc của mọi người, Tần Bửu Bửu cho đến khi nào mới trưởng thành?

Vệ Tử Y không chút để ý đến. Đối với Bửu Bửu dường như chàng có sức nhẫn nại không cùng, từ từ chỉ đạo. Theo sự sự đoán của chàng, ít nhất phải cần bốn năm nữa Bửu Bửu mới hoàn toàn hiểu thân hình của người nữ nhân. Muốn cho Tần Bửu Bửu và Vệ Tử Y tư tình thêm nồng hậu, biến hóa nên tình yêu giữa nam và nữ, cũng còn cần thêm một đoạn thời gian hơi lâu hơn. Giang hồ quỷ quyệt mãi mãi không ngừng còn có âm mưu gian trá. Nghe đến sự việc phát sinh cả kinh này, làm sao tránh khỏi bàn tán thị phi. Nhưng những thứ ấy hoàn toàn không ảnh hưởng đến những người có tấm lòng trong sáng, cũng không cản nổi những tấm lòng cùng nhau ái mộ. Hãy để cho bọn họ từ từ hưởng thụ cái thú vị của tình yêu nhé!

Đánh máy: Phan H. Hùng
Nguồn: nhanmonquan
Được bạn: MS đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003